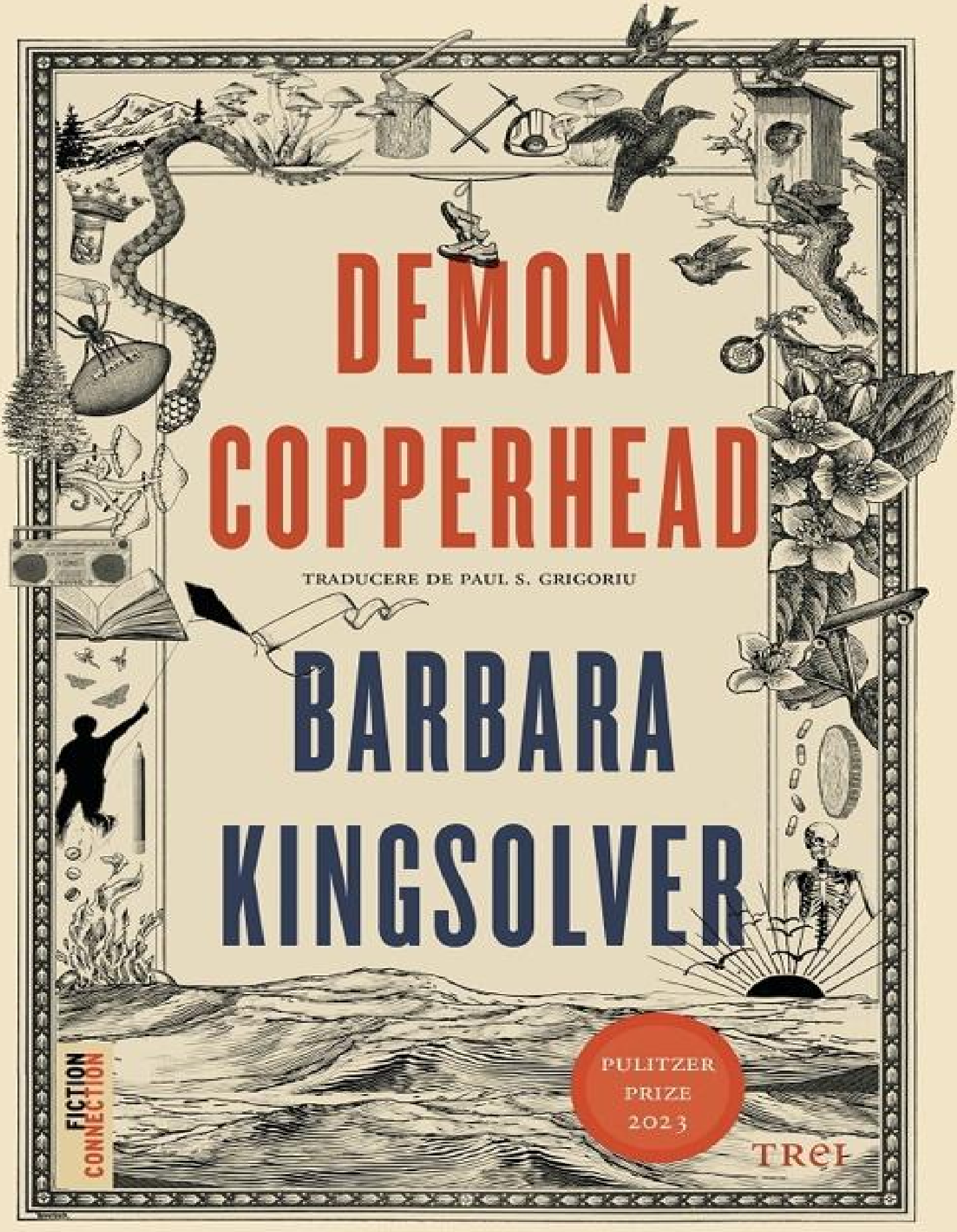
DEMON COPPERHEAD
TRADUCERE DE PAUL S. GRIGORIU
BARBARA KINGSOLVER
FICTION CONNECTION
PULITZER PRIZE 2023
TREI

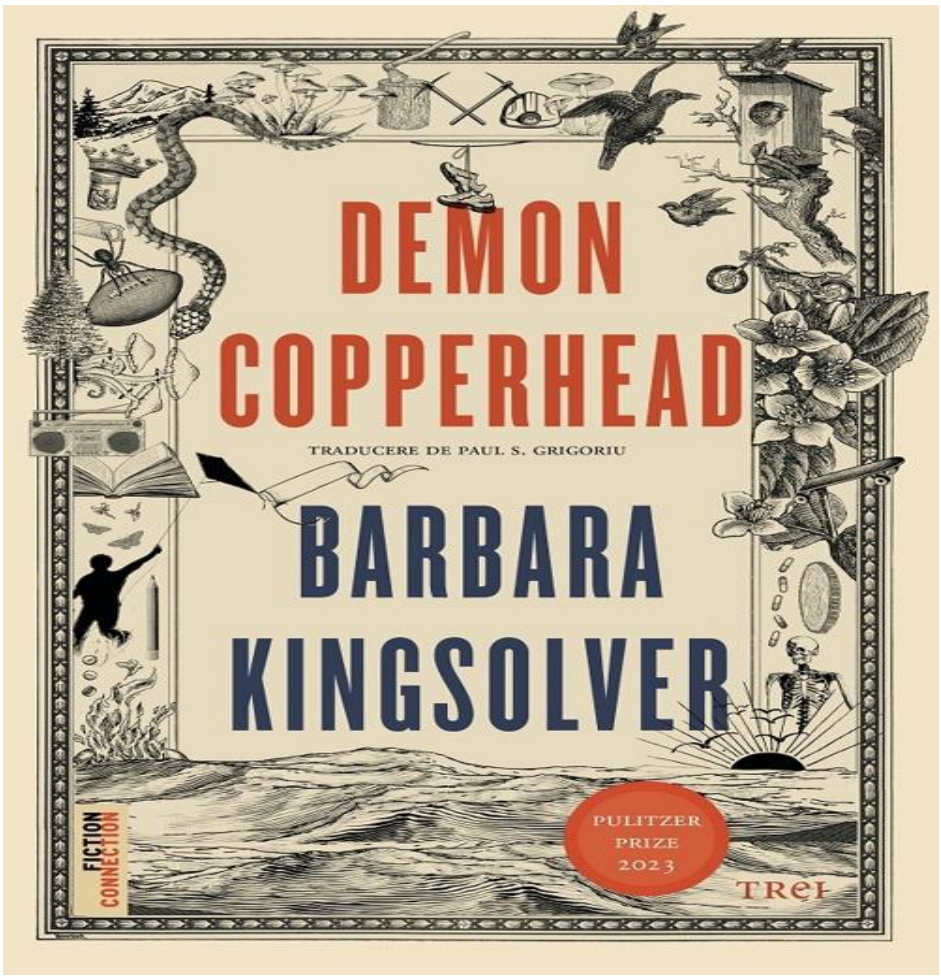
DEMON
COPPERHEAD
TRADUCERE DE PAUL S. GRIGORIU
BARBARA
KINGSOLVER
FICTION
CONNECTION
PULITZER
PRIZE
2023
TREI

Barbara Kingsolver

Demon Copperhead

Traducere din limba engleză și note de Paul S. Grigoriu

Editura Trei
2023

Pentru supraviețuitori

N-are niciun rost să evocăm trecutul [...] decât atunci
când poate avea vreo înrâurire asupra prezentului.
Charles Dickens, *David Copperfield*[1]

1

Pentru început, am făcut cumva și m-am născut. O mână de oameni se afla prin preajmă, înghesuindu-se ca să vadă, și măcar de asta am avut mereu parte: ce a fost mai greu a căzut în seama mea, mama fiind, ca să zic așa, pe dinafară.

În orice altă zi vecinii ar fi văzut-o pe platforma casei ei pe roți, vecini buni cu ochii-n patru și gata să scurme oricând prin mizerie. În aerul stătut al verii târzii și al toamnei, era destul să arunci o privire spre munte și o vedeai imediat, micuța cu păr blond-platinat, fumându-și țigările Pali Mall, agățată de balustrada aia ca și cum ar fi fost căpitanul unui vas care stă să se scufunde. Vorbim aici despre o fată de optsprezece ani, singură cuc și cât se poate de însărcinată. În ziua în care nu și-a făcut apariția, Nance Peggot a picat la sorți să se ducă să bată la ușă, să dea buzna înăuntru și s-o găsească leșinată pe podeaua băii, cu droguri împrăștiate peste tot și cu mine ieșind deja. Un ostatic unsuros de culoarea peștelui, care își strângea degetele peste mizeria ce acoperea vinilinul de pe jos, zvârcolindu-se și împingându-se dintr-o parte în alta, fiindcă eram încă în sacul în care înoată bebelușii înainte să înceapă viața adevărată.

Domnul Peggot rămăsese afară, în camionul cu motorul oprit, în drum spre slujba de seară, gândindu-se probabil la cât din viață își petrecuse stând după femei. Soția lui îi spusese pesemne că treaba cu Iisus mai putea să aștepte puțin, ea trebuia mai întâi să se ducă să vadă dacă puștoaica însărcinată trăsese iar la măsea. Doamna Peggot fiind o doamnă care n-ar lua-o pe după piersic și, la nevoie, i-ar spune lui Iisus Hristos să stea liniștit și să aibă răbdare. A ieșit țipând la soțul ei, să sune la urgențe pentru că în baie e un biet copil care încearcă să iasă dintr-un sac.

Ca un mic pugilist albastru. Acestea sunt cuvintele pe care avea să le folosească mai târziu, nesfiindu-se deloc să discute despre cea mai proastă zi din viața mamei. Și dacă așa le-am apărut primilor oameni care m-au văzut la față, mi-o asum. Pentru mine asta înseamnă că aveam o șansă în luptă. Mică, da, știu. Când o mamă zace în propria urină și între flacoane cu medicamente în timp ce alții îi dau palme copilului pe care l-a expulzat și îi spun să se miște, probabil că nenorocitul e sortit pieirii. Copilul născut

dintr-o drogată e un drogat. O să ajungă tot ce ți-ai dori să nu cunoști vreodată, oameni cu dinți stricați și ochi inexpresivi, care te vor sili să-ți încui uneltele în garaj ca să nu facă picioare, care vor sta în motelul cu camere închiriate cu săptămâna, pitit la o azvârlitură de băț de autostrada pitorească. Copilul ăsta, dacă voia să aibă parte de ceva mai bun, ar fi trebuit să se nască dintr-o mamă bogată sau deșteaptă ori creștină, care să nu se drogheze, întrebați pe cine vreți voi, cei născuți în lumea asta sunt însemnați de la început, câștigători sau perdanți.

Mie, în schimb, mi-a plăcut totdeauna povestea cu salvarea venită de la un supererou. Oare slujba asta exista în universul rulotei noastre? Plecaseră cu toții din Smallville și se duseseră să caute ceva mai interesant? A salva sau a fi salvat, astea-s întrebările. Și îți dorești să nu se termine până la ultima pagină.

Era o zi de miercuri când s-au întâmplat toate astea și se zice că e o zi proastă. Plină de durere ș.a.m.d. Bașca ieșitul cu tot cu punga pentru fetuși. Dar… Doamna Peggot susținea că e ceva bun și cu nașterea asta, în pungă: e promisiunea de la Dumnezeu că nu o să te îneci niciodată. Asta și nu altceva. Poți în continuare foarte bine să iei o supradoză ori să rămâi lipit de volan și să te carbonizezi pe scaunul șoferului sau, apropo, să-ți zbori creierii, dar locul unde sigur nu-ți vei da ultima suflare este sub apă. Mulțumesc, Iisuse.

Nu știu dacă are vreo legătură, dar mereu m-a atras ceva la ocean. De obicei, copiilor li se pune pata să dea nume oricărui fel și model de dinozaur sau mai știu eu ce. În cazul meu a fost vorba despre balene și rechini. Chiar și acum mă gândesc probabil mai mult decât oamenii obișnuiți la apă, la plutit pe oglinda ei, la culoarea albastră pur și simplu și la cum pentru pești acest albastru e tot ce contează. Aerul și zgomotul, și oamenii, și atât de importanta noastră agitație fără rost nu sunt decât o sursă minoră de iritare și poate nici atât.

N-am văzut toată treaba în realitate, doar poze și screen-saverul fascinant, cu valuri care se ridică și se sparg, la un computer dintr-o bibliotecă. Deci ce știu eu despre ocean, când încă nu am apucat să stau pe barba lui de nisip și să-l privesc în ochi? Încă aștept să întâlnesc singurul lucru mare despre care știu că nu mă va înghiți de viu.

În mijlocul localității Lee County, între zona minieră Ruelynn și o așezare căreia i se spunea Right Poor, la capătul unui drum între doi munți abrupți, se afla casa noastră mobilă. Am irosit ceasuri nesfârșite în pădurile de acolo, cu un băiat pe nume Maggot, bălăcindu-ne în pârâu, rostogolind pietre mari și dându-ne mari și tari. Aș fi putut să-mi aleg orice model, însă eroii Marvel mi se păreau fără discuție preferabili celor din seriile DC, iar Wolverine era favoritul meu. Maggot, în schimb, înclina spre Storm, care e fată. (Cu puteri excelente și mutantă, dar totuși). Maggot era prescurtarea de la Matt Peggot, înrudit evident cu doamna care a țipat la petrecerea de ziua mea, bunica lui. Datorită ei am ajuns eu și Maggot să fim o vreme băieții veseli din cartier, dar mai întâi el a trebuit să se nască, treabă la care mi-a luat-o un pic înainte, și să rămână în grija ei, cât timp maică-sa era plecată într-un concediu prelungit la închisoarea pentru femei din Goochland. Am strâns suficient material până aici ca să facem varză mai multe vieți fragede, dar deocamdată e în faza de proiect.

Locul în care trăiam era celebru pentru că gemea de arămii americani[2]. Oamenii cred că știu multe. Eu știu așa: în toți anii în care m-am cățărat pe stânci în toate locurile unde le place șerpilor să stea, nu am văzut niciun arămiu. Șerpi, da, o grămadă. Dar există multe feluri de șerpi. Pe de o parte, unul răspândit, bălțat, căruia i se spune diavol de apă, e ușor de enervat și lovește repede dacă faci greșeala asta, dar mușcătura nu face nici măcar cât a unui câine sau cât o înțepătură de albină. Dacă te capsează un șarpe de apă, urli toate înjurăturile învățate vreodată. Apoi te ștergi de sânge, pui mâna pe băț, te transformi în adaptoid și snopești ciotul moale și malefic. Pe de altă parte, dacă te înhață un arămiu, s-a terminat cu ziua aia și poate și cu partea cu pricina din mâna sau piciorul tău, punct. Deci contează foarte mult cu ce ai de-a face.

Dacă ești atent, înveți să deosebești lucrurile. Oricine face diferența între un câine ciobănesc și un beagle sau între un Whopper și un Big Mac. Adică sunt importanți și câinii, și burgerii, dar un șarpe e un șarpe, la naiba. Văioaga noastră era plină de arămii, spuneau vânzătorii de la magazinul alimentar de fiecare dată când vedeau adresa de pe plicurile cu bonuri de masă ale mamei. La fel spunea și șoferița autobuzului școlar, zi de zi, trântind ușa în spatele meu de parcă le-ar fi trântit-o șerpilor în fețele

lor ascuțite. Oamenilor le place la nebunie să creadă în pericol, atât timp cât tu ești cel pe care îl pândește și ei sunt cei care spun „Doamne ferește!”

Aveau să treacă ani până să mă satur de grija lor și nu doar în privința șerpilor. Una dintre alegerile greșite ale mamei, așa cum învățase să le spună la centrul de dezintoxicare și, credeți-mă pe cuvânt, au fost multe, a fost un tip pe nume Copperhead. Se pare că avea pielea închisă și ochii verzi-deschis ai celor din populația melungeon și un păr roșu de la care nu puteai să-ți iei privirea. Îl purta lung și lucios ca un ban nou-nouț, spunea mama, care evident era lulea. Un tatuaj cu un șarpe i se încolăcea pe brațul drept, de care fusese mușcat de două ori: prima dată la biserică, pe când era copil și se pregătea să devină unul dintre bărbații familiei care se ocupau de șerpi. A doua oară mai târziu, departe de privirea lui Dumnezeu. Mama spunea că nu avea nevoie de tatuaj ca să-și amintească, brațul acela îl chinuise toată viața. A murit în vara dinainte de nașterea mea. Jalnica mea zi de naștere a surprins suficient de multă lume încât să fie chemată ambulanța și apoi adunătura de monștri de la Protecția Copilului. Dar mă îndoiesc că s-a mirat cineva de ochii mei, de părul meu. Aș fi putut la fel de bine să mă nasc cu tatuajul pe mine.

Mama avea propria versiune legată de nașterea mea, pe care nu am crezut-o niciodată, ținând seama de faptul că era leșinată în momentul producerii evenimentului. Nu că aș fi eu vreun martor vrednic de crezare, doar abia mă născusem și, în plus, eram într-un sac. Dar știam povestea doamnei Peggot. Și era de ajuns să stai o zi în compania ei și a mamei mele ca să-ți dai seama care dintre ele trăsese lozul câștigător.

Mama zicea așa: în ziua în care mă născusem, apăruse din senin mama tatălui copilașului ei. N-o văzuse până atunci și nici nu își dorise, după câte auzise despre familie. Nu doar că erau baptiști care umblau cu șerpi. Se spunea că indivizii ăștia se băteau precum chiorii, bărbații își altoiau nevestele cu cureaua, mamele își snopeau copiii cu ce le cădea în mână, chiar și cu Sfânta Scriptură. Am crezut-o pe cuvânt pe mama fiindcă mai auzi astfel de chestii, oameni așa de evlavioși încât se ocupă cu șerpi și se mai ocupă și cu învinețitul de ochi. Dacă e o noutate pentru voi, poate că mai credeți și că o „zonă uscată” e un loc unde nu se găsește macheală. Avem o grămadă de din astea în sud-vestul Virginiei.

Cică pe când își făcuse apariția doamna cu pricina, mama avea deja dureri destul de mari. Durerile facerii o apucaseră din senin. Ca să le mai

domolească, începuse de dimineață sticla de gin și luase suficiente pastile de benzedrină cât să rămână trează ca să mai poată bea și niște Vicodin când i se păruse că exagerase nițel. A ridicat ochii și a văzut o față necunoscută lipită de geamul de la baie în așa hal încât gura părea o crăpătură de cur. (Așa a spus mama, nu vă obligă nimeni să vizualizați.) Femeia a dat buzna pe ușă și a luat-o pe mama cu iadul și pucioasa. Ce îi face acestui miel nevinovat pe care Atotputernicul Dumnezeu i l-a pus în pântec? A venit să-l smulgă pe unicul copil al fiului ei mort din această văgăună a păcatului și să-l crească așa cum se cuvine.

Mama a jurat mereu că fusesem la un pas să fiu luat de un neam de pocăiți sălbatici care să mă crească în Cur Deschis, Tennessee. Numele localității e contribuția mea. Mama nu voia cu niciun chip să vorbească despre familia tatei sau despre cauza morții lui. Spunea doar că fusese un accident cumplit într-un loc unde eu nu trebuia să mă duc niciodată, numit Copaia Dracului. Lucrurile pe care le ascunzi de urechile tinere nu fac decât să planteze semințe, iar acestea au încolțit în căpșorul meu și s-au transformat în morți mai sinistre decât cele pe care aș fi avut voie să le văd la televizor la vârsta mea. Așa că ajunsesem să fiu îngrozit de căzi, dar, din fericire, nu aveam așa ceva. Familia Peggot avea una, iar eu mă țineam departe de ea. Dar mama nu ceda. Nu spunea despre Mama Copperhead decât că era o hârcă bătrână cu părul cărunt, pe nume Betsy. Chestia asta mă cam dezamăgea, fiindcă mi-aș fi dorit cel puțin un cap de Black Widow cu păr roșu trăsnet. Asta fiindcă era singura rudă a tatei pe care aveam șanse să o vedem vreodată. Când un părinte iese din scenă înainte ca tu să intri, riști să-ți petreci o parte prea mare din viață holbându-te în acea gaură neagră.

Dar mama văzuse destule. Trăia cu teama că ar putea pierde tutela și a făcut toate eforturile posibile la dezintoxicare. Eu am ieșit, mama a intrat și s-a implicat sută la sută. S-a implicat iar și iar în decursul anilor, de ajunsese expertă în dezintoxicare, cum se spune. Pentru că fusese de atâtea ori.

Vă dați seama că povestea marnei nu a făcut decât să agite apele. O femeie a venit (sau nu), mi-a oferit un cămin mai bun (sau nu), apoi a plecat după o ploaie de înjurături care (cunoscând-o pe mama) i-au strepezit urechile. Oare mama inventase povestea ca să mă ducă de nas? Oare era adevărată în mintea ei făcută terci? În tot cazul, spunea limpede că doamna

venise să salveze o fetiță. Nu pe mine. Dacă mama ticluise totul, de ce vorbea despre o fată? Oare asta își dorise cu adevărat, un pachețel roz care să o motiveze să se adune? Ca și cum eu nu aș fi fost fragil?

Alt lucru, mărunt, este că în povestea asta mama nu rostea niciodată numele tatei. Femeia este „zgripțuroaica Woodall", numele de familie al tatei, dar nu se pomenește despre bărbatul care o băgase în treaba cu bebelușul. Spunea o mulțime de lucruri despre el în alte momente, când ajungea la iubire și alte asemenea chestii, după vreo douășpe beri. Aventurile ei cu el. Dar în povestea legată de existența mea, el nu este decât alegerea greșită.

2

Am de gând să scriu aici totul, în ordinea în care s-a întâmplat, deși vor exista și unele omisiuni, fiindcă în momentele respective tânărul de atunci era praf. Dar la naiba! E groaznic să fii copil, să n-ai nicio putere. Dacă treci peste asta și te faci mare, cel mai simplu e să uiți de toată jalea și să pretinzi că ai știut de la bun început ce faci. Asta în cazul în care ai ajuns într-o fază în care ești mândru de tine. Și dacă nu, e mai simplu să uiți totul și cu asta basta. Deci noi o să mergem pe varianta a treia: nu sunt mândru, nu uit. Nu-i simplu.

Țin minte că mereu mi-a plăcut mai mult să privesc lucrurile decât să vorbesc despre ele. Aveam întrebări. Problema mea erau ceilalți. Care credeau că un copil nu e încă om întreg, așa că nu-i dai răspunsuri complete. Un exemplu. Familia Peggot, de alături, avea în curte o căsuță pentru păsări pe un stâlp, o îngrămădeală de tărtăcuțe care se bălăngăneau, cu găuri făcute ca niște uși pentru păsări. Era varianta păsărească a îngrămădirilor de rulote pe care le mai vezi atunci când un cuplu pune pe picioare o familie și nimeni, nici copiii, nici nepoții, nu pleacă vreodată de acolo. Tot mută și aduc încă o casă pe roți și încă una, pe care le pun pe blocuri de piatră, și rămân împreună, o familie mare, cu verandele lor bășite și steagul zdrențuit deasupra primei rulote. O Țară Sub Șomaj. Asta era locuința pentru păsări a familiei Peggot, o varză de căsuțe pentru zburătoare. Dar nicio pasăre nu stătuse vreodată în ea. Era plin de cuiburi în copacii din spatele casei și păsările își mai făceau câte unul la întâmplare, de pildă sub capota camionului domnului Peggot. De ce nu te-ai muta într-o casă gata făcută, pe gratis? Domnul Peggot spunea că păsările sunt ca toată lumea, preferă să trăiască după bunul lor plac. Spunea că văzuse locuințe sociale care nu costau mult mai mult decât o căsuță pentru păsări și care erau la fel de puțin apreciate.

Bine, dar de ce să mai ții chestia aia, ca să strângă mucegai? Maggot mi-a spus că Humvee o făcuse în Atelier. Humvee fiind unul dintre unchii lui Maggot, văzut ultima oară pe lângă o școală, pe vremea celor de la Bee Gees sau a lui Elvis. De acum suntem în anii nouăzeci. De ce păstrase familia Peggot căsuța asta refuzată de păsări pe stâlpul ei, ca să-și aducă aminte de fiul lor, Humvee? N-aș băga mâna în foc. Familia Peggot avea

șapte copii cu totul, împrăștiați din Ocala Florida până la doar o milă depărtare. Veri fără număr bântuiau prin casă ca niște animale rănite, având întâietate la mâncare. Se vorbea zilnic cu sau despre fiecare membru al familiei, cu două excepții: (1) mama lui Maggot, (2) Humvee. Prima făcea închisoare la Goochland, celălalt era mort, din motive despre care nu se vorbea.

În afară de căsuța de păsări fără păsări, aveau un țarc pentru câini fără câini. Domnul Peggot mergea la vânătoare cu câini, înainte ca asta să-l obosească prea tare, așa cum făcuseră toți bătrânii pe care îi cunoșteam, pe vremea când îi mai țineau plămânii și câinii mai aveau vulpi sau urși pe care să-i suie în copaci. Toamna ne lua în pădure la vânătoare de ginseng sau la săpat după sasafras, fiindcă astea nu pot să fugă de tine. Dar mai ales ca să stea pe acolo. Știa cântecul păsărilor așa cum știu oamenii ce melodie e la radio. Când am crescut destul de mari ca să mânuim o pușcă, pe la nouă sau zece ani, ne-a arătat cum să vânăm căprioare și cum să ridicăm carcasa pe ramura de deasupra aleii ca s-o jupuim, în timp ce mațele cădeau aburinde în bucle pe pietriș. Doamna Peggot făcea friptură de căprioară la ceaun. Dacă n-ai gustat așa ceva, nu știi ce-i aia mâncare bună.

Țarcul de câini gol era între rulota noastră și casa familiei Peggot. Maggot și cu mine puneam o prelată pe jos și dormeam acolo, de obicei atunci când pe undeva cădeau copaci care rupeau cablurile și nu puteam să ne uităm la televizor. Într-o vară am făcut asta aproape o lună, după un concurs de vânătoare de rațe Nintendo, când scăpasem din greșeală pușca de control și spărsese ecranul. Maggot își asumase fapta ca să nu fiu trimis acasă și jupuit de viu. Doamna Peggot s-a prefăcut că-l crede pe cuvânt, deși auzise tot ce se întâmplase. Pesemne că toată lumea a avut o perioadă de aur de genul ăsta în viață, când totul era bine datorită celor care îți țineau partea, și din păcate ai irosit-o din cauza unei prostii, cum ar fi un televizor stricat.

Casa familiei Peggot se afla în capătul drumului, cu pădure de jur împrejur. La un moment dat au avut găini, inclusiv un cocoș cu o minte de criminal în serie, care mi-a dat coșmaruri. Însă nu erau țărani adevărați. Și nici cei mai bisericoși oameni, dar ei au fost cei care m-au dus la slujbă. Mama disprețuia biserica, din cauza unor îngrijitori pe care îi avusese și care o luaseră razna din pricina asta, însă pe mine nu mă deranja. Îmi plăcea să mă uit la femeile care cântau și, în rest, puteai să dormi. Plus chestia că

erai iubit automat, cu Iisus alături de tine. Nu un robinet când închis, când deschis, ca la oameni. Dar unele dintre poveștile din Biblie mă deranjau, categoric. Treaba cu Lazăr mă tulbura, mă gândeam că tata s-ar putea întoarce și că trebuia să-l găsesc. Doamna Peggot i-a spus mamei că ar trebui să văd mormântul tatei din Tennessee și s-au certat destul de tare. Maggot m-a liniștit explicându-mi că povestirile din Biblie sunt un fel de benzi desenate cu super eroi. A nu se confunda cu viața reală.

Copil fiind, accepți pur și simplu că există lumi diferite cu reguli diferite, chiar între o casă și alta. Casa Peggot fiind una unde lucrurile erau la locul lor. Domnul Peggot venea acasă, aducând cumpărăturile, și imediat acestea ajungeau în frigider. Maggot și cu mine terminam cu Al Treilea Război Mondial în sufragerie, apoi strângeam piesele de Lego și celelalte chestii înainte să ieșim, altfel dădeam de bucluc. Nu la fel era la mine acasă, unde laptele părea să aibă viață proprie și stătea pe bufet până se acrea. Mama spunea mereu că și-ar fi putut rătăci și capul dacă nu ar fi fost fixat la locul lui, și nu greșea. Legitimația ei de muncă era în spatele closetului, trusa de machiaj, lângă chiuveta de la bucătărie, geanta, pe afară, sub un scaun. Pantofii, peste tot. Asta era mama. La mine în cameră încercam să-mi țin lucrurile în ordine, mai ales figurinele cu personaje de benzi desenate și carnețelele în care desenam. Odată am întrebat-o pe mama cum să-mi fac patul ca să fie aranjat ca la televizor, ceea ce i s-a părut extrem de amuzant.

Noi, copiii, bântuiam până departe, uneori până la tabăra veche de minerit, cu căsuțele aranjate în rânduri ca la Monopoly, doar că aici nu mai erau toate la fel, din cauza neglijenței și a diferitelor moduri în care se poate prăbuși un acoperiș. Ne jucam de-a regele dealurilor pe pivoții mecanismelor de încărcat minereu și ne întorceam acasă cu pleoapele albe pe fețele negre de cărbune, ca minerii pe care îi văzuserăm în albume cu fotografii vechi. Sau prin pâraie. Nu în blestemata Copaie a Dracului, care o speria de moarte pe mama și care oricum era în Scott County. Cel mai bun loc era de departe micul braț de apă care trecea chiar prin spatele caselor noastre, un loc unde un băiat se putea face nevăzut. Apa se mișca după propriile socoteli pe sub toate pietrele acelea. Și, sub apă, era un fel de noroi care te făcea să te simți bogat – mirosind a frunze, gros, cu o culoare de-ți venea să-l mănânci. Brațul lui Peggot, așa se numea, pentru că familia Peggot locuise cel mai mult aici. Casa lor fusese ridicată de un strămoș

Peggot înainte să existe aici alte case, pe vremea când era o mare fermă unde își cultivau tutunul folosind catâri. Așa spunea domnul Peggot. Catârii fiind singurii cu care puteai semăna pe un teren atât de abrupt. Cu tractorul te-ai fi dus de-a dura și ai fi murit.

Casa pe roți în care locuiam cu mama era, tehnic vorbind, o casă Peggot, fosta locuință a mătușii lui Maggot, June, înainte să se stabilească la Knoxville. Mama o închinase de la familia Peggot și pesemne că de aceea aveau grijă de ea și o ajutau, ca și cum mama ar fi fost rezerva venită de pe bancă după ce fiica lor titulară ieșise din echipă. Maggot susținea că June era în continuare preferata lor, chiar și după ce-și luase diploma de asistentă și se mutase. Ceea ce spune foarte multe. Pentru majoritatea familiilor era mai puțin grav să intri la închisoare decât să părăsești Lee County.

Ca să fie clar, mama și cu mine nu ne înrudeam cu ei, deci nu era o îngrămădeală din aceea de rulote de familie. Locurile acestea sărăcăcioase apar mai des în documentare la televizor decât în realitate, din același motiv, cred, pentru care oamenilor le place să vadă șerpi arămii acolo unde nu există. Pur și simplu familia Peggot avea casa ei și, în plus, o casă pe roți. Alte nouă sau zece familii își aveau locuințele în susul și în josul drumului, foarte bine îngrijite, și nici ele nu erau înrudite.

Dar familia Peggot era o hoardă uriașă, fără discuții. Eram gelos pe Maggot pentru puzderia de veri pe care el îi socotea ca fiind ceva de la sine înțeles. Chiar și pe verișoarele beton mai mari, care spuneau toate: „Ooo, Matty, ce n-aș da să am genele tale! Nu-i corect ca Dumnezeu să-i dea un chip așa de drăguț tocmai unui băiat!” Apoi urlau pentru că Maggot încerca să le ciupească de braț, majoretele astea bine făcute care, sincer, ar fi putut oricând să-i dea un șut în fundul lui minuscul. Nici vorbă să fie speriate. Era vorba pur și simplu de obișnuință, fetele îi spuneau lui Maggot prostiile lor de fete și el se prefăcea că se enervează.

Și eu ziceam: „Pe bune?” Da, înțeleg că drăguț e unul dintre cuvintele la care un bărbat se impune să reacționeze ca și cum ar fi lovitura de care trebuie să-și protejeze ouăle. Toată treaba cu bărbăția fiind complicată în cazul lui Maggot, ca să nu spun mai multe. Dar asta se întâmpla când nu era nimeni prin preajmă care să-l judece, doar verii lui. Și eu, fraierul fără verișori, care aș fi dat bani grei ca o fată să-mi spună toate chestiile alea și să se întindă peste mine când se așezau cu toții pe jos în sufragerie ca să se

uite la *Walker, polițist texan*. Eu, fraierul, care stăteam singur pe canapea și mă uitam la prietenul meu în acea grămadă și îmi spuneam: „Băi! Cum să te oftici că ești adorat?”

Am tot spus doamna Peggot în sus și-n jos, așa că o să scriu mai departe tot așa, pentru că adevărul e stânjenitor. De fapt, îi ziceam mamaie. Maggot îi spunea așa, deci făceam și eu la fel. Știam că verii lui nu sunt verii mei, nici domnul Peggot nu era bunicul meu, îi spuneam Peg, ca toată lumea. Dar mă gândeam că toți copiii au o mamaie, împreună cu un asistent de la Protecția Copilului, prânzul gratuit de la școală și conservele de cârnăciori cu fasole pe care le primești acasă într-o pungă la sfârșit de săptămână. Din oficiu, cum ar veni. Unde altundeva să-mi găsesc una? Nicio șansă din partea mamei, fugită de la orfelinat. Și despre mama Tatălui Fantomă am discutat deja. Așa că trebuia să împart cu Maggot. Doamna Peggot părea să fie de acord. În afară de faptul că dormitorul meu oficial era la mama, iar Maggot își avea camera la etaj în casa Peggot, nu făcea diferențe: aceleași prăjituri, aceleași cămăși de cowboy pe care ni le făcea amândurora, cu franjuri la mâneci. Aceeași lovitură cu degetele în umăr dacă înjurai sau te așezai la masă cu șapca pe cap. Nu că ar fi dat vreodată tare. Dar, Dumnezeule mare, ce bălăcăreli! Dacă te uitai la ea, o femeie măruntă, gen bunicuță, cu părul alb tuns scurt, pantaloni cu talia înaltă și sandale galbene fără toc, ai fi spus: „N-are asta ce să-mi facă”. Habar n-ai tu. Dacă te apucai să furi sau să-ți bârfești binefăcătorii ori să-i rupi roșiile sau dacă te prindea scoțându-i fixativul din punga de hârtie, doamna te beștelea de-ți săreau capacele.

Era singura care mă striga pe numele adevărat, după ce toată lumea renunțase la el, inclusiv mama. Nici nu mi-am dat seama până mai târziu, pe la vreo douăzeci de ani, că în alte locuri oamenii își păstrează numele pe care le au de la început. Cine să știe așa ceva? Păi, Snoop Dogg, Nas, Scarface, astea nu sunt nume date de mamă. Presupuneam că peste tot e ca la noi, în Lee County, unde cei mai mulți se pricopsesc cu alt nume, care le rămâne. Shorty sau Grub ori Checkout. Presupun că Humvee nu a fost de la început Humvee. Domnul Peggot a devenit Peg după ce și-a zdrobit piciorul sub una dintre mașinăriile alea de înșurubat folosite în minele de cărbune. Te găsește câte un nume și tu alergi spre el, ca un câine, până în ziua morții, când ajunge în ziar alături de numele tău oficial pe care toată lumea l-a uitat între timp. Am căutat la rubrica de decese din ziare și mi-am

spus că cele mai multe nume de acest fel sunt răutăcioase. Cine ar vrea să moară cu numele Ciot? Dar în viață nu-i mare lucru, poți să-i iei o bere celui mai bun prieten al tău, Maggot[3], și numele să nu-l deranjeze deloc pe niciunul dintre voi.

Deci era neobișnuit că doamna Peggot îmi folosea numele primit din născare după ce alții renunțaseră la el. Mă cheamă Damon. Numele de familie Fields, ca mama. Atunci când a completat actele de internare în spital după nașterea mea agitată, avea clar motivele ei să nu mă lege de tata. Din câte știu acum, nu există nicio îndoială asupra paternității mele, dar trebuia să mă fac mare ca să ajung să semăn cu el și să-mi crească părul. Și în acele zile, când felul cum arăta era încă pe primul loc pe lista de însușiri pozitive pentru mama, iar cuvintele „alegere greșită" nu-i intraseră încă în vocabular, poate că au existat și alți candidați. Niciunul prin preajmă care să fie domn și să semneze hârtiile. Sau s-o ducă acasă de la spital. Treaba asta, precum cele mai multe treburi din viața mamei pe care ar fi trebuit să le facă un domn, i-a revenit domnului Peg. Dacă a fost încântat sau nu de situație, asta e altă discuție.

În ceea ce privește partea cu Damon, numai ea putea să scoată un asemenea nume de puțoi dintr-o trupă de băieți cântăreți. Cum de nu și-o fi dat seama că, încă înainte să mă îndepărteze de la țâță, oamenii aveau să-l transforme în Demon? Mult înainte să merg la școală, auzisem tot ce se putea auzi. Demon Urlător, Pui de Demon. Dar, odată ce mi-a crescut părul arămiu și am început să prind tupeu, auzeam cum mi se spunea „Micul Copperhead". Tot mai des. Și uitați cum stă treaba: niciunui băiat cu sânge-n instalație nu-i place să fie Micul Ceva. Aviz celor care se gândesc să-și numească fiul Junior, o viață în care ești mini-tu e la fel de entuziasmantă ca ziua în care găsești sloboz uscat pe mochetă.

Dar faptul că aveam un Tată Fantomă celebru aruncă o altă lumină asupra lucrurilor și nu pot spune că mă deranja prea tare că eram băgat în seamă. Cam în perioada în care Maggot a început să experimenteze furtul din magazine, eu începeam să fiu cunoscut ca Demon Copperhead. Trebuie să recunoașteți că sună într-un mare fel.

3

Din ziua în care Murrell Stone a urcat treptele locuinței noastre, cu lanțurile de la cizmele de motor zdrăngănind – mama cică: „E om bun. Te place și tu îl placi” –, știam ce trebuie să fac.

I se zicea Stoner, iar dacă îi spunea mamei lucruri frumoase, ea era numai urechi. Se lăsase de droguri și băutură de suficient timp încât să-și păstreze slujba de la Walmart de-a lungul tuturor schimbărilor de sezon ale produselor de pe rafturi: costume de Halloween, prostii de Moș, felicitări de Valentine’s Day, bomboane de Paști, șezlonguri pliabile. Era la zi cu chiria și avea sertarul plin de monede care indicau numărul de zile de când trăia cumpătat, pe care le scotea noaptea târziu și le păzea ca un zmeu așezat pe o comoară. Asta îmi amintesc. Cum se întorcea mama de la muncă și se schimba în pantaloni scurți, deschidea o cutie de suc Mello Yello, se așeza pe verandă și fuma cu picioarele pe balustradă, întinse ca să se bronzeze pe gratis, și țipa la mine și la Maggot, care eram prin pârâu, să nu ne scoatem ochii alergând cu bețe. Viața e minunată, cu alte cuvinte.

Ce nu-mi amintesc e ce nu știam: cum o fi să împlinești vârsta la care poți să bei legal și să fii deja de trei ani la Alcoolicii Anonimi? Cât de nasol e să ai un copil de vârsta școlii și o relație pe termen lung cu departamentul de articole pentru petreceri de la Walmart, în timp ce vechii tăi prieteni sunt încă liberi să se drogheze, să se îmbete sau să se căsătorească, de preferat toate aceste trei chestii în același timp? Mama nu avea de-a face decât cu oameni de vârstă mijlocie, de cel puțin treizeci de ani: colege de la dezintoxicare și colege de la Walmart care îi spuneau „O zi binecuvântată să ai, scumpo”, apoi se duceau acasă la soții lor, la puiul la ceaun și la *Jeopardy.* Deja încercase în zadar de mai multe ori, după ce mă născusem eu, să-și găsească un prieten, toți o lăsaseră pentru că (a) o făceau să se apuce iar de prostii și să aibă probleme legale cu statutul matern sau (b) era plictisitoare.

Apoi a apărut Stoner, care susținea că respectă femeile serioase. Și el arăta ca Mister Proper, cu capul lui ca o bilă, bicepșii umflați, cercei lăți. Mama spunea că poate să-și lase părul să crească dacă vrea, dar îi plăcea să se radă în cap. Pentru ea, un tip plin de mușchi, chel, cu vestă de blugi și

fără cămașă era însăși definiția bărbăției. Dacă vă surprinde că o mamă discută despre cât de bun e prietenul ei cu un copil care încă învață că nu-i frumos să te scobești în nas, nu știți ce-i aia singurătate. Mama îmi aprindea o țigară, mentolată, bineînțeles, asta fiind după părerea ei o variantă acceptabilă pentru copii, și stăteam de vorbă. Mie mi se părea că să fumez cu mama și să discutăm despre diferitele calități de armăsari ale bărbaților era un semn de respect profund. Așa am ajuns să știu lucruri de genul: un cap chel cu o barbă de două zile e beton. Dar Stoner o lăsase mai moale cu bărbieritul la un moment dat, pentru că avea ditai barba, cea mai mare și cea mai neagră pe care o veți vedea vreodată în afara benzilor desenate cu Vandal Savage.

Unul dintre personajele de mai sus a năpăstuit pământul dintotdeauna. Iar celălalt aduce sprayul Mister Proper care îți scoate mucegaiul de pe perdeaua jegoasă de la duș și o face ca nouă. După părerea mamei, Stoner era varianta a doua.

A început să se întoarcă de la muncă și să se fardeze mai tare în loc să se demachieze, în caz că ar fi apărut el. Iar el apărea și făcea complimente. Mama e superbă, îl dă pe spate, frumoasă foc. Mie îmi spunea înălțimea Sa. Ce-o fi vrând să însemne asta pentru un copil care până atunci crescuse doar pentru că semnase cu numele mamei lui pe formularele pentru mese gratuite? Stoner spunea că problema mea era că mă învățasem să fiu băiatul mămicii. Dacă mă prindea cu capul în poala mamei când ne uitam la televizor, spunea: „O, uite! Micul rege stă pe tron”.

Dar avea un model nou de camionetă Ford și o motocicletă Harley FXSTSB Bad Boy, amândouă plătite deja și nu prea puteai să treci cu vederea asta la Stoner. Lăsa motocicleta pe cric și intra s-o vadă pe mama. Un indiciu pentru mine și Maggot să ne ducem și să petrecem o oră bună punând mâna pe motor, uitându-ne la fețele noastre de proști în elementele cromate, invitându-ne unul pe celălalt să urcăm în șa. Ferm convinși că, dacă Stoner ieșea în clipa aia, ne păștea scaunul electric.

Așa că, în ziua în care a venit vuind și m-a întrebat dacă vreau să fac o tură, doar până la autostradă și înapoi, măiculiță, Doamne! Cum să nu vreau?! Maggot m-a privit parcă spunându-mi: „Băi, ce baftă ai!” Mama a țipat de pe verandă: „Ține-l bine, Stoner, nu știu ce-ți fac dacă pățește ceva!”

Problema mea era lipsa pantofilor. Era o zi de sâmbătă și ne antrenaserăm la tras la țintă cu Kelly Ciocan, un fel de văr Peggot prin alianță, mai mare decât noi. Un copil liniștit, preferatul domnului Peggot când mergea la vânătoare de căprioare. Adusese cu el o pușcă cu aer comprimat, pentru că în pârâul nostru aveai o grămadă de chestii în care să tragi, dar, oricum, ideea e că trebuia să mă gândesc unde-mi erau pantofii. Probabil acasă la Maggot. Mama era de părere că am nevoie de ei și mi-a spus să mă duc să mi-i pun, ceea ce am și făcut. Dar nu înainte ca doamna Peggot să mă piseze pentru a afla ce se întâmplă. Se uita pe fereastră. Mama coborâse pe drum, iar Stoner era aplecat spre ea și o săruta de parcă ar fi vrut să-i sugă ceva din mațe cu un pai. Iar ea participa de bunăvoie la toată treaba.

Doamna Peggot mi-a spus că probabil aveam să cad de pe motocicleta acelui băiat și să-mi crăp capul.

— Și partea cea mai proastă e că s-ar putea să plece pur și simplu și să te lase acolo, a adăugat.

Doamne! Pe cât de mult voiam să mă cațăr pe Harley și s-o iau la goană sub ochii tuturor, pe atât nu-mi mai puteam alunga din închipuire imaginea cu capul meu spart ca o coajă de nucă, cu vecinii strânși de jur împrejur și cu Stoner gonind spre cine știe unde. Păi, doamna Peggot nu arunca vorbe-n vânt, tipa știa ce știa. Cum arată creierii revărsați ai unui copil, habar nu aveam pe atunci, acum știu. Este unul dintre lucrurile pe care mi-aș dori cel mai mult să nu le fi văzut. Dar mintea mea tânără avea un talent brutal pentru imagini. Am ieșit și i-am spus lui Stoner că mă doare stomacul. Maggot și-ar fi vândut ouăle ca să meargă el în locul meu, dar, pentru că era un prieten adevărat, i-a propus lui Ciocan să intrăm cu toții în casă și să ne jucăm pe Game Boy până îmi reveneam.

— Bine, bossule, a spus Stoner.

Dar a sunat ca „bine, prostule”. Stătea acolo cu brațul înfășurat pe umerii mamei, ca și cum ar fi plătit deja avansul.

Însă urma să vină ziua când aveam să merg pe acel motor, înghesuit între Stoner și mama ca brânza dintr-un sandvici, văzând mai bine decât mi-aș fi dorit tatuajele de pe gâtul lui. Mama stătea în spatele meu, cu părul galben fluturând în vânt și cu brațele întinse înainte, ținându-se de abdomenul musculos al lui Stoner. Tatuajele de pe gât urcau mult spre

scalp. Mă întrebam dacă și le făcuse înainte sau după ce îi venise ideea să se radă în cap. La ce prostii se gândește un copil în loc să-și pună întrebările mai importante, de genul: unde ne duce pe termen lung drumul ăsta pe toți trei?

Prima dată ne-a dus la Pro's Pizza. Stoner ne-a comandat o pizza uriașă cu de toate, a luat o bere mare pentru el, iar pentru mine și mama, câte o cola. După ce am dat gata o bună parte din pizza, mama a spus că trebuie să se ducă un pic la baie. Au venit la noi doi prieteni de-ai lui Stoner și s-au așezat în separeul nostru ca și cum ar fi fost de la sine înțeles, intrau în schimbul următor.

Nu-i știam pe tipii ăștia. Se spune că în Lee County e greu să găsești o față pe care să n-o fi mai văzut niciodată, lucru care cu siguranță era valabil pentru mama, care le spusese tuturor unde sunt paharele de plastic pe raftul 19 de la Walmart. Dar altfel stau lucrurile pentru un copil, care își vede mai mult de ale lui. Observasem că bărbații ăștia o măsurau pe mama din cap până-n picioare, dar nu-mi dădeam seama ce caută cu noi. Cel care s-a strecurat lângă Stoner era palid și cu părul alb, cu multe tatuaje, inclusiv un al treilea ochi în mijlocul gâtului, și nu mă întrebați de ce ți-ai face așa ceva. Cel de lângă mine duhnea a spray Axe și avea genul de mustăcioară și de cioc pe care le vezi de obicei la diavol și la Iron Man. Mintea mea obsedată de supereroi și de personaje negative se întreba cum i-aș desena. Tatuatului i-aș spune Ochiul Trei, unul care îți vede gândurile. Celălalt ar fi Putoarea Iadului și ar avea puterea să te ucidă cu mirosul lui.

Au intrat în vorbă cu Stoner. Cum îl cheamă pe băiat. Un mic Demon, măi să fie. Pui de Demon, glume pe care le auzisem de un milion de ori. Apoi Putoare a zis „Puiul fetei de pe afiș", iar Ochiul Trei a spus:

— Vulpea naște pui, Stoner. Ai noroc că e doar ăsta.

Și Stoner i-a replicat să aibă grijă, pentru că unii sunt mai deștepți decât par.

— Serios, cine? a întrebat Ochiul Trei.

Și eu eram curios.

— Înghite, i-a răspuns Stoner, ceea ce a fost o dezamăgire. Mă gândeam că poate se referise la mine.

— Care Înghite? au întrebat ei.

Stoner a făcut repede cu ochiul.

— Prietenul domnului Șimaitaci, idioții naibii. Domnul Înghite.

— A, m-am prins, a spus Putoare. Domnul Taci-și-nghite.

Pentru vârsta mea fragedă cunoșteam deja destui cretini, dar pe niciunul nu-l chema înghite. Tipii ăștia au râs de el până când s-a întors mama, ceea ce a durat o veșnicie. Și-au luat pahare din distribuitor, s-au servit din berea lui Stoner și l-au întrebat ce face cu proiectul de foraje. Nu știusem că Stoner fora puțuri. Stoner i-a întrebat ce ar face dacă ar găsi un Camaro vișiniu și ar vrea să-l cumpere, dar s-ar vinde doar cu remorcă.

— Să-l cumperi sau doar să dai o tură cu el? a vrut să afle Ochiul Trei.

Iar Putoare a întrebat:

— Cât de bine e prinsă remorca, moșule?

Toți trei râdeau de se prăpădeau. Eu stăteam și sugeam din cola, până la gheață, de mi s-a transformat gâtul într-o gaură înghețată, nedumerit de tot ce se vorbea.

După ce am intrat în vacanța de vară, familia Peggot s-a oferit să mă ia la Knoxville. Se duceau s-o vadă pe mătușa lui Maggot, June, și stăteau două săptămâni. Era asistentă la un spital și se descurca bine, locuia într-un apartament cu două camere. Pentru cineva care nici măcar nu e căsătorit, un spațiu foarte mare.

Prima mea întrebare: Knoxville e pe lângă ocean? Răspuns: Greșit. V-am spus deja că aveam niște idei ciudate legate de treaba cu văzutul oceanului. Deci am fost dezamăgit. Ca să fie clar, Virginia Beach nu era chiar așa departe. Nu era ceva imposibil, ca Hawaii sau California. În șapte ore, cu rezervorul plin, ajungi, după cum spunea Linda, colega mamei, care mergea acolo o săptămână în fiecare vară cu soțul ei și locuiau într-un apartament. Dar familia Peggot se ducea să-și vadă fiica și mă lăsau să mă lipesc de ei, deci era cazul să fiu politicos. Și chiar și ideea că mă duceam în altă parte decât la școală, la biserică sau la Walmart era destul de plăcută. Până atunci nu fusesem nicăieri.

Și cum fac cu mama, a fost următoarea mea întrebare.

— O să întârzie la muncă dacă nu sunt eu aici să-i amintesc să-și pună alarma, i-am explicat doamnei Peggot.

Aveam multe treburi, trebuia să-i găsesc pantofii de lucru și legitimația și să-i amintesc să meargă la cumpărături. Doamna Peggot chiar nu înțelegea cum stau lucrurile cu mine și cu mama. Cine o să-i scoată sucuri Mello Yello din frigider și cu cine o să vorbească? Doamna Peggot mi-a

spus s-o întreb chiar pe mama, ceea ce am și făcut. Eram sigur că va spune nu, dar s-a luminat și a început să turuie despre ce distracție o să fie să mă duc la Knoxville cu familia Peggot. Aproape ca și cum s-ar fi așteptat.

În noaptea dinaintea plecării, mi-am înghesuit în fața de pernă chiloți și tricouri și carnețelul cu desene cu supereroi și am dormit îmbrăcat. Dimineața eram pe verandă cu o oră înainte ca ei să-și încarce camioneta, un Dodge Ram cu scaunele din spate pliabile, așezate față în față. Am jucat cărți cu Maggot și ne-am lovit cu piciorul în genunchii juliți tot drumul până la Knoxville.

Mama stătea cu mine și aștepta ca familia Peggot să răsară și soarele să se ridice deasupra munților care își aruncau umbra peste noi. Când trăiești într-o văiugă, soarele ajunge la tine târziu și pleacă repede. Ca multe alte lucruri pe care poate ți le dorești. În anii care au trecut de atunci, am rămas uimit să văd cât de multă lumină revarsă ziua în locurile mai netede. Dar pe toate acestea nu le știa pe atunci copilul entuziasmat care se uita la frumușica lui mamă cum fumează țigară după țigară și ascultă cântecul păsărilor. Ca să treacă timpul mai repede, mă întreba cum se numesc păsările, ceea ce îi mai spusesem. Nu știam decât câteva, domnul Peg le știa pe toate. Pitulice, canar de câmp, vrabie tohi. Dacă ne dădeam cu apă din chiuvetă pe la subsuori și pe față în loc să facem duș ca lumea, spunea că ne-am îmbăiat ca vrăbiile. Și exact asta făcusem eu în dimineața aceea, grăbit cum eram să plec de la mama. Am totul întipărit în minte. Cum se tot gândea ea ce să-mi mai spună: să te porți frumos, nu uita să zici „te rog” și „mulțumesc”, mai ales când plătesc ei ceva, și nu te apuca să cotrobăi prin apartamentul lui June. Chestiile pe care trebuie să i le spui unui copil când pleacă în alt stat. Eu i-am spus să-și pună naibii alarma să sune. Asta a făcut-o să râdă, pentru că deja lipisem un bilețel pe frigider: PUNE-ȚI NAIBII ALARMA SĂ SUNE. Mi-a spus că mă iubește mult de tot și să nu uit de ea, ceea ce era ciudat. De obicei mama nu era așa de sensibilă.

Într-un târziu, domnul Peg a ieșit în drum și a strigat:

— Haidem, ne pregătim de plecare!

Am luat-o în jos pe trepte, dar mama m-a prins în timp ce toți se uitau la noi și m-a pupat pe gât de era să mor de rușine.

Și asta a fost tot, am lăsat-o acolo. Domnul Peg i-a făcut cu mâna, dar doamna Peg doar s-a uitat fix la ea, cu o față lungă, i-am tot văzut-o de fiecare dată când se întorcea să ne întrebe dacă ne-am pus centurile și dacă

nu vrem niște biscuiți. A rămas cu fața aia mult după ce am trecut de granița statului.

4

La Knoxville mă aștepta o surpriză: o fată pe nume Emmy Peggot, care stătea în apartament cu mătușa June, fiica unchiului mort al lui Maggot, Humvee. Cel cu căsuța pentru păsări. Era în clasa a șasea, slabă, cu părul lung, șaten, și cu o expresie de țipă cu sânge rece. Avea mereu cu ea un rucsac Hello Kitty cu care părea gata oricând să te izbească și apoi să-ți bage capul în el. Avea să treacă ceva timp până să mă obișnuiesc cu toate astea.

Imediat ne-am înghesuit în Honda mătușii June, care voia să ne ducă pe toți la Denny's, în afară de domnul Peg, care trebuia să-și țină în sus piciorul bolnav după ce condusese. Mătușa June ne-a pus să ne prindem centurile și a fost prima dată când am văzut trei centuri care funcționau pe bancheta din spate. Emmy stătea în mijloc și nu vorbea cu noi, scotea bentițe și alte chestii din rucsac, al cărui conținut ni-l ascundea ostentativ, ca și cum ar fi fost ceva prea șocant pentru mințile noastre tinere.

Mătușa June ne-a lăsat să comandăm tot ce voiam, așa că a fost ca o aniversare. Stăteam la fereastră și era greu să te concentrezi, se întâmplau atâtea. Probabil că eram singurul copil din școală care nu mai fusese niciodată la oraș, cu excepția unei fete fără părinți și epileptică, pe nume Gola Ham. Cei mai mulți copii de vârsta mea merseseră la Knoxville pentru că lumea are rude acolo. Acum nu mai știam la ce să mă uit. Dacă trecea vreo mașină de poliție cu un câine în spate sau o mașină de remorcate trăgând un Mustang lovit zdravăn, țipam: „*O, mamă, uite*!" Și Emmy mă privea cu ochii mijiți, parcă ar fi spus: *Așa, și? Acolo de unde ești tu oamenii nu-și fac praf mașinile*? Mătușa June era ocupată, îi povestea doamnei Peggot despre munca ei. Trebuia să se ducă la serviciu după prânz și să stea până a doua zi dimineață: ture de noapte și de zi, una după alta. Vorbea despre orele lungi și despre ce vedea la camera de gardă, de exemplu, o doamnă însărcinată care venise înjunghiată în burtă, cu bebelușul încă înăuntru. Dacă te gândești la asta, parcă un Mustang șifonat nu mai e așa mare lucru.

Aveau să urmeze și alte povești de la camera de gardă, pe care Emily ni le-a spus mie și lui Maggot după ce și-a călcat pe mândrie și a intrat în vorbă cu noi. Se pare că cele mai mari rahaturi pe care oamenii se gândesc

să și le facă acasă la noi, le gândesc și la Knoxville. Poate chiar mai mult. Chestia cea mai tare a unui oraș e imensitatea lui. Sigur că văzusem orașe la televizor, fiindcă numai asta dau canalele TV (în afară de Animal Planet), așa că mă așteptam la ceva de genul Knoxville. Doar că îmi închipuiam că treci de colț și ai ieșit. Și ești înapoi acolo unde se văd munți, pășuni pentru vite și altele de genul ăsta, vii. Da' de unde! De fiecare dată când ne scotea mătușa June, mergeam cu mașina pe douăzeci-treizeci de străzi pe care nu erau decât clădiri. Nu vedeai capătul, orice ai fi făcut. Dacă ești unul dintre cei care încă n-au ajuns în vreunul, îți spun eu ce e un oraș. Un haos încins de care nu scapi cu una, cu două.

Maggot știa de Emmy înainte să venim? Da. Toată lumea din familia lui știa, la fel și mama, ceea ce mă scotea din minți. Nu înțeleg de ce, când ne întorceam acasă, nu trebuia să pomenim niciodată că Humvee cel mort avea o fată care locuia cu mătușa June. Maggot mi-a spus că puteam să vorbesc despre asta cu mama, de vreme ce ea știa deja, dar nu și cu Stoner. I-am răspuns că eram destul de sigur că, până ne întorceam noi, avea să se despartă de mama, așa că… Nu era nicio problemă. Discuția asta a avut loc în prima noapte, când Emmy adormise. Stătuserăm până târziu să ne uităm la serialul *La limita imposibilului* și în cele din urmă ea cedase. Maggot s-a strecurat până la ea și i-a luat rucsacul din mâini, ca să fie sigur că dormea.

Deci camera liberă a mătușii June era de fapt căminul Fecioarei de Gheată. A trebuit să se mute și să le-o lase bunicilor ei pe perioada de două săptămâni a vizitei noastre. Noi, copiii, dormeam într-un cuib imens pe care îl tăcuserăm în sufragerie din perne și cearșafuri. Noi o numeam fortăreață, dar Emmy ne-a corectat și ne-a spus că este „vasul" nostru. Nava *Scoate-ți-o din anus*, a propus Maggot, ceea ce i-a atras retrogradarea. Emmy avea tot felul de păpușele stupide în valijoare stupide și, în lumea ei, aveau ranguri: locotenent, soldat ș.a.m.d. Maggot ajungea de obicei sub toată această armată de păpuși din valize, spălător de vase sau așa ceva, pe când eu eram undeva la mijloc. Am încercat să-i implicăm păpușile în tâlhării și în ucideri, lucru cu care, spre surpriza noastră, a fost întru totul de acord. Spunea că lângă Knoxville exista un loc numit Ferma Corpurilor, unde erau îngropate cadavre și dezgropate după ce putrezeau, ca să se studieze aspectele științifice ale crimelor. Fie, am jucat după regulile ei și am dormit într-un vas de perne. Am întrebat-o dacă văzuse vreodată oceanul. Nu și

nici nu vreau, a răspuns. Fusese la acvariul Minuni Subacvatice din Gatlinburg și rechinii o îngroziseră.

Dacă mă întrebai pe mine, clădirea ei era mai înfricoșătoare decât toți rechinii. Parcă ai fi fost prins într-un castel al pierzaniei gen Duke Nukem. Mai trăiau aici o mie de familii și toate ușile dădeau într-un hol. Treptele duceau în jos, prin dreptul altor holuri. În fața ușii principale, o stradă plină de mașini și iarăși mașini, oameni și alti oameni. Nu exista niciun afară. Am întrebat-o pe Emmy cine sunt toți oamenii ăștia și mi-a spus că habar n-are, dar nu aveai voie să vorbești cu ei, pentru că e periculos să intri în vorbă cu străini. Pentru ea, castelul pierzaniei era un lucru normal. Se pare că avea colegi de școală cu pantofi de sport Nike Air Max, păpușele Furby etc., adică mai șmecheri decât noi, pici soioși de clasa a patra, dar unde erau? Nicăieri. Nu putea să-i vadă toată vara. Locuiau în alte castele ale pierzaniei. Aici nu puteai să alergi de nebun cum făceam noi acasă, cu sau fără adulți prin preajmă, de preferat fără. Emmy nu rămânea o clipă singură, din cauza tuturor necunoscuților și a pericolului de crimă. După școală se ducea într-un loc nasol unde făceau lucru manual până când apăreau mamele, cu copii sub nivelul ei. Așa zicea ea. În timpul turelor de noapte ale mătușii June, camera aia de gardă fiind deschisă permanent, jos era o doamnă în vârstă, cu două pisici care se uitau urât, la care Emmy se ducea să doarmă, să mănânce micul-dejun și să se uite la televizor, ceea ce însemna că cel puțin un vecin nu avea gânduri criminale. Pisicile, nu se știe. Asta era viața lui Emmy: școală, construit prostii din bețișoare, somn.

Mătușa June spunea că o să aibă zile libere și că atunci o să facem chestii. Între timp, domnul și doamna Peggot stăteau la masă cu lumina stinsă, pentru că nu voiau să consume electricitatea fiicei lor. Domnul Peg nu cunoștea străzile și curte nu era. Deloc, adică, pentru că am întrebat. Nu-mi venea să cred că exista un asemenea loc. Nu doar din cauză că nu aveau copiii unde să-și facă de cap. Dar unde-și creșteau oamenii ăștia roșiile?

Apartamentul în sine era frumos, dacă uitai unde se află. Stilat, ca mătușa June, cu unghiile ei lucioase și cu părul șaten scurt, ca al lui Posh de la Spice Girls. Pistrui mici. Clar atrăgătoare sau așa aș fi spus că este dacă n-aș fi strigat-o „mătușa June”. Mobila era un pic peste ce au oamenii de obicei, asortată. Un frigider unde din față scoteai gheață și apă rece, o tejghea de bucătărie cu scaune înalte. Rafturi de cărți cu cărți. O baie pentru

toată lumea și încă una doar pentru mătușa June, la ea în cameră, cu cadă. Tot îmi mai era un pic frică de căzi, dar nu am spus nimic. Avea și un dulap cu un raft de pantofi pe ușă, cu 21 de perechi de pantofi, chiar le-am numărat. În prima zi Emmy a insistat să ne arate toate aceste elemente speciale ale casei, ceea ce a durat cam o oră. Apoi n-am prea mai avut ce să facem. Doamna Peggot s-a băgat în dulapul lui June și s-a apucat să cârpească. Putea să cârpească orice așa de bine încât nu-ți dădeai seama că fusese vreodată rupt și îi făcea toate hainele lui Maggot, era una dintre puterile ei. Domnul Peggot a citit *Knoxville News Sentinel*, inclusiv ferparele a o mie de oameni pe care nu-i cunoștea și s-a văitat că nu are unde să fumeze. Apoi s-a gândit să se ducă jos, pe trotuarul din fața clădirii, cu alți oameni pe care nu-i cunoștea și care toți fumau cu sete și erau prietenoși. Maggot și cu mine ne-am jucat pe rând pe aparatul său Game Boy, așteptând ca mătușa June să termine de salvat oameni cu stop cardiac sau plăgi împușcate. Eu mai și desenam în carnețelul meu. Am desenat-o pe mătușa June în costum tip bustieră, ca și cum ar fi fost Wonder Woman, cu puteri supranaturale legate de ce făcea în viața reală. Se lăsa așa o liniște, încât îi auzeai pe cei din celelalte apartamente sau televizoarele lor. Un oraș e chestia cea mai ciudată din lume, cea mai însingurată.

Șifonierul din camera mătușii June era mochetat, interiorul șifonierului, dacă vă vine să credeți, și așa de mare că încăpeam toți trei în el. Stăteam în întuneric cu fâșii de lumină care intrau dintr-o parte prin ușa crăpată, eu, Maggot, cele 21 de perechi de pantofi, și ascultam poveștile lui Emmy despre camera de gardă. Piciorul tăiat al unui tip, care fusese îngropat cu trupul greșit. Și povești despre mătușa June. Țipi de la Liceul Jonesville care voiseră să i-o tragă, dar pe care îi expediase rapid, chiar și după ce câțiva o imploraseră să se mărite cu ei. Aceleași lucru cu alți tipi la școala de asistente. Noi tot așteptam să aflăm ce se întâmplase cu părinții lui Emmy și de ce stă cu mătușa June, dacă doamna nu știe cum să scape de eventuali soți și copii. Niciun cuvânt. Emmy avea alte chestii care o interesau, ca ascunzătoarea secretă de sub un covor desprins. Prima dată când s-a dus să cotrobăie pe acolo, l-am văzut pe Maggot, cu o dâră de lumină căzându-i pe față, uitându-se la mine ca și cum ar fi spus: „Ce naiba?” Și iat-o pe Emmy că vine cu niște pachete de țigări și de gumă strivite. Ne-a întrebat dacă vrem gumă. Bine, am zis noi.

Și ea a continuat:

— Cum e să vrei ceva?

Ne-am uitat cum a scos ambalajul de pe o lamă de gumă, foarte încet. Ne-am uitat cum a băgat-o în gură, hipnotizați de cât de ciudată era gagica asta. Salivând, chiar dacă la început nu voiam neapărat gumă. Și-a dat părul pe spate, peste umerii slabi. Am simțit mirosul fructat.

— Urât, a comentat Maggot după un minut.

Ea a replicat:

— De-aia nu mai pot eu.

Mătușa June era contrariul lui Emmy. Ne dădea boluri speciale cu gustări, ca să putem să mâncăm oricând voiam. În sfârșit au venit zilele ei libere și ne-a dus peste tot: într-un parc cu trambuline pentru sărituri, la minigolf, la spital. La Zoo, unde am stat o zi întreagă. Tigri, girafe, toate astea. Maimuțe, pe care Maggot și cu mine ne-am dat seama cum să le enervăm până când mătușa June a spus încetați sau plecăm acasă. Era foarte drăguță, dar nu treceai peste cuvântul ei. Era o căldură de crăpai, ceea ce probabil că nici animalelor nu le plăcea mai mult decât nouă. Singurii fericiți erau niște pinguini mici care se dădeau pe stânci ca pe tobogan în apa lor nu foarte curată, iar și iar. Băi, ce viață! Mi-ar fi plăcut, cu tot rahatul de pinguin. Am întrebat-o pe mătușa June dacă la Zoo era și o parte dedicată oceanului, dar nu era. Cred că am întrebat de mai multe ori.

Apoi i-a venit o idee. M-a apucat ușor de urechi și m-a privit, ca și cum m-ar fi ținut de mânere.

— Știu ceva ce ți-ar plăcea la nebunie, a spus.

În Gatlinburg era un acvariu imens, ca un fel de ocean. Cu rechini și toate alea. Nu i-am spus că Emmy îmi povestise deja despre locul respectiv, că nu era nici pe departe o mare admiratoare a lui. Mătușa June a dat drumul mânerelor-urechi și a zis că imediat cum o să mai aibă zile libere, mergem acolo. Și Emmy mi-a aruncat o privire de genul *Te-am avertizat, așa că să nu te plângi când o să te trezești cu ouăle smulse.*

Dar urma să mergem la rechini și alte chestii, chiar dacă lui Emmy îi era frică. Soarele răsare până la urmă pe strada oricui.

Mătușa June muncea fără întrerupere și ne mai și ducea în diferite locuri, iar eu, copil fiind, nu am băgat de seamă până când s-a întors odată noaptea târziu sau poate era dimineața devreme. Eram treaz, dar nu am spus nimic ca să n-o sperii. Apoi, după o vreme, ar fi fost prea ciudat să știe că

stăteam întins în mormanul de perne și mă uitam la ea. Și-a turnat un pahar cu apă, și-a scos pantofii albi și s-a așezat la masă, holbându-se pur și simplu la pahar. Și-a trecut amândouă mâinile prin păr, ca și cum l-ar fi pieptănat, exact același lucru pe care îl făcea și Maggot uneori. Avea ochii lui, albaștri cu gene negre, cele pentru care voiau să-l ucidă verișoarele lui. Nu o văzusem niciodată pe mama lui Maggot, dar acum mi-am dat seama că era sora mai mică a mă tușii June. Că se jucaseră împreună. Acum una se străduia din răsputeri să repare oameni, iar cealaltă era la închisoarea din Goochland pentru 10-12 ani, pentru că încercase să taie un om în bucăți și aproape că reușise.

Mătușa June și-a întins picioarele sub masa și s-a lăsat pe spate pe scaun și a rămas așa atât de mult, încât mi-am spus că adormise, dar nu adormise. După o vreme, am auzit-o expirând, lung și ușor, ca o saltea cu supapă mică. Incredibil cât aer avea în ea. A durat o veșnicie.

Acvariul s-a dovedit a fi cea mai frumoasă zi din viața mea.

M-aș mira, dacă ajung vreodată chiar să văd oceanul, să fie mai tare decât Minunile Subacvatice din Gatlinburg. Găseai tot ce voiai: căluți-de-mare, caracatițe, meduze care înotau cu capul în jos. Bazine cu apa mică în care puteai să pui mâna pe diferite chestii. Principala atracție era Tunelul Rechinilor, unde treceai pe sub un bazin enorm cu chestiile mai mari: rechini, calcani, broaște-țestoase. Dar erau țestoase cât o Honda. Un pește-fierastrău, care e ca un rechin, doar că din față îi iese ceva ca o drujbă. Nu glumesc.

În ziua aceea a venit cu noi doamna Peggot. Unul dintre ei trebuia să rămână mereu acasă, ca să încăpem în mașină. Dacă rămânea domnul Peg, repara ceva. Sau doamna Peggot rămânea și ne pregătea cina, ceea ce o făcea pe mătușa June să-i fie dor de casă. În ziua de la Gatlinburg, doamna Peggot și mătușa June au vorbit fără întrerupere, deși erau acolo niște drăcii incredibile la care ar fi trebuit să fie atente, ca de pildă peștele-fierăstrau. Și plătise o grămadă de bani, vreo sută de dolari, ca să intrăm. Dar mai era puțin și plecam și cred că mama și fiica mai aveau multe de discutat. De pildă, cât de mult muncea June, lucru cu care doamna Peggot nu era de acord, și ceva despre rotație sau despre mutarea la un alt spital. Despre un tip pe nume Kent cu care se gândea să iasă, despre care zicea că e vânzător de pastile, chestie care mi-am dat eu seama că nu înseamnă

același lucru ca dealer de droguri. Și că June era cum trebuie. Nimic din toate astea, evident, nu mă privea pe mine.

Am lăsat Tunelul Rechinilor la urmă, pentru că era cel mai interesant și pentru că mătușa June și Emmy duseseră lupte grele toată săptămâna ca Emmy să intre acolo. Pentru început, a refuzat să vină la Gatlinburg, punct. Următorul plan eșuat a fost să rămână în mașină cât intram noi. Mătușa June avea stilul ăsta, era cât se poate de calmă, dar ori făceai ca ea, ori o încurcai. Parcă o vedeai la camera de gardă spunând:

— Îmi pare rău că aveți gloanțe în dumneavoastră, domnule, dar am treabă.

Ca să nu mai lungim vorba, Emmy avea să intre în afurisitul de Tunel al Rechinilor. Mătușa June a spus că prima dată fusese prea mică, dar trebuia să urce la loc în șa și să vadă că nu are de ce să-i fie frică.

Așa că am intrat. Mătușa June o ignora pe Emmy, iar lui Maggot și mie ne stătea mintea în loc văzând milioanele de tone de apă de deasupra noastră, cu chestii enorme înotând în ele. Și podeaua se mișca. Nu mă așteptasem la asta. Propriii pantofi ne trăgeau în adâncul sărat. M-am întors să văd ce părere avea Emmy și… mamă-mamă! Fata încremenise. Oamenii se înghesuiau în jurul ei cu cărucioare și băuturi ca să intre în chestia asta pentru care dăduseră bani grei, iar Emmy era înnebunită de frică.

Nu am stat să mă gândesc, pur și simplu am luat-o înapoi. Dar podeaua se mișca, așa că nu înaintam, era aproape ca într-un vis, simțeam că timpul nu e timp. Ochii ei speriați mă fixau. M-am împins printre oamenii care se uitau cu toții în sus la creaturile marine, practic eram Aquaman în Laguna Atlantidei, până am ajuns pe teren solid, cu Emmy agățată de mine ca și cum ar fi fost pe cale să se înece.

— E-n regulă, i-am spus. Nu aveam de gând să plecăm și să te lăsam aici.

— Dar ea asta a făcut. Nici măcar nu s-a uitat înapoi.

— Nu ar fi ieșit din clădire. S-ar fi întors să te ia după tunel.

Emmy tremura.

— Nu mi s-a părut.

— Ba da, am spus. Exact așa e mătușa June. Are grijă.

M-am gândit că o să trebuiască să aștept cu ea până se întorceau toți ceilalți, apoi să-l aud pe Maggot povestind despre nenorocitul de Tunel al

Rechinilor din Gatlinburg câte zile oi mai avea. Dar, nu știu de ce, Emmy a spus: „Bine, hai!” A trebuit s-o iau de mână. Ținea ochii închiși.

Era adevărat că mătușa June avea grijă. Lucru deloc valabil pentru mama, în niciun caz și sub nicio formă. Așa că am asigurat-o pe Emmy că în viață trebuie să ai încredere. Tocmai pe ea. Ar fi trebuit s-o las să acționeze după instinct: nu te urca niciodată la loc în șa, pentru că, la prima nenorocită de ocazie, calul o să te arunce. Poate că așa ar fi fost mai înțeleaptă când a pățit căcaturile de mai târziu și poate că n-ar fi ieșit așa de rău. Am anticipat cam mult. Scuze.

Mătușa June ne-a dat fiecăruia câte cinci dolari pentru magazinul cu cadouri. Maggot și-a cumpărat un rechin ciocan din plastic, Emmy și-a luat acadele și toată lumea aștepta. Fără să mă gândesc i-am cumpărat o chestie lui Emmy, o brățară mică de argint cu un șarpe. Pe ambalaj scria murenă, mă rog. I-am dat-o în timp ce mergeam spre mașină. I-am spus că probabil că ura șerpii, dar era ca o decorație pentru curaj. A spus mersi. Apoi, în drum spre casă, mi-a spus că e îndrăgostită de mine și că o să ne căsătorim când o să fim destul de mari. Bine, am zis. Mă obișnuisem între timp cu ordinele primite. Dar, sincer, eram într-un fel șocat. Am întrebat-o: „De ce eu? De ce nu Maggot?” Și ea a răspuns: „Frate! Matty e văru-meu”.

Asta mi-a amintit la modul dureros, ca de obicei, că nu aveam și eu veri. Dar nu mă gândisem că există și un avantaj, ca de pildă Emmy să aibă voie să se îndrăgostească de mine. I-am spus că nu știu cum. Mi-a replicat să stau liniștit, era simplu, o făcea mereu cu băieții la școală și la locul unde construiau chestii din bețișoare.

Maggot a spus că asta nu dovedește decât că e o târfă. Cred că se simțea neglijat.

În ziua în care ne-am strâns bagajele ca să plecăm acasă, Emmy m-a pisat cu instrucțiuni. Trebuia să vorbesc cu mama să mă lase s-o sun. Erau anii nouăzeci, deci nu exista Facebook, nu existau SMS-uri. Emmy a spus că, dacă n-o sun, o să mă lase și o să se îndrăgostească de altcineva. E bine să înveți asta din timp, aș spune. Dar nu mă prea gândisem la mama de când plecasem. Deși ea tot spusese „Să nu mă uiți”, ceea ce mi se părea o prostie. Cine-și uită mama? Și totuși eu o uitasem.

M-am revanșat gândindu-mă mult la ea în drum spre casă. Dura două ore, dar ne-am oprit să facem plinul și să luăm cola la Cumberland Gap și

la parcul cu bizonul. Domnul Peg era cel mai lent șofer din lume. În cele din urmă am intrat greoi pe alee cu viteza incredibilă de opt kilometri pe ora și mă pregăteam să deschid ușa și să sar înainte să oprească. Dar doamna Peggot s-a întors și mi-a pus mâna pe braț când ceilalți au coborât. A zis că trebuie să-mi spună ceva. Era agitată, ceea ce nu-mi plăcea absolut deloc.

— N-o să-mi spui că a murit, fiindcă o văd, am zis.

Mama trebuie să fi auzit camioneta, pentru că ieșise. Stătea pe verandă și aștepta.

— Nu, n-a murit nimeni. E o veste bună, a spus doamna Peggot. Ai un tătic.

— Și e mort, am replicat.

Chiar dacă încercam să fiu politicos.

— Păi, nu, nu e. Nu cel despre care îți vorbesc.

M-am gândit la mormântul în care era îngropat, despre care se discutase mult dacă să-l văd sau nu, și am izbucnit:

— Lazăr nu există!

Mi-a aruncat o privire ciudată.

— Nu, nu el. Unul nou. Acum ți-am spus, așa că du-te.

Nu am înțeles nici după ce am ajuns pe verandă și mama m-a atacat cu îmbrățișări și cu pupături. Apoi Stoner a ieșit din casă. Timp de o fracțiune de secundă m-am întrebat ce părere are el despre faptul că am un tată nou, apoi m-am prins.

5

În cele două săptămâni în care fusesem plecat, mama făcuse următoarele:

1. Se măritase cu Stoner.
2. Își luase liber pentru un weekend de miere la peșterile Luray.
3. Mutase mobila.

Camera mea era cea mai mare, iar acum mama spunea că trebuie să facem schimb, pentru că ea și Stoner erau doi și eu eram singur. A explicat că o să ne luăm o casă mai bună în curând, pentru că Stoner câștiga bine. M-am plimbat prin casa mea care nu era casa mea, în timp ce Stoner, cu cizmele pe măsuța de cafea, răsfoia *American Iron*, nici măcar în cămașă, doar în maiou. De parcă acum era împărăția lui și nu trebuia să impresioneze pe nimeni.

În camera mea care nu era camera mea, patul se afla sub fereastră, ceea ce nu suportam, și figurinele mele se înșiruiau pe raft în cel mai prostesc mod cu putință, roșiii împreună, verzii cu verzii, fără nicio legătură cu aliațele și puterile lor. Era ca și cum un băiat-fantomă fără creier fusese încuiat aici cât fusesem eu plecat și își așezase lucrurile total aiurea.

De asemenea, în fortăreața mea și a lui Maggot acum era un câine. Ca barba lui Vandal Savage, enorm și negru, cu ochii plini de ură. Lătra și smucea de lanț de fiecare dată când te apropiai.

Școala începea în câteva săptămâni și pentru prima dată în viață îmi doream să se termine vara. Cine ar fi crezut? Până atunci îmi petreceam tot timpul la Maggot și îi spuneam ce norocos e că nu are părinți cu care să trebuiască să locuiască, lucru cu care Maggot era perfect de acord. Din camera lui de la etaj, ne uitam la Stoner care făcea „ședințe de dresaj” cu Satan în țarc. În caz ca va spuneați ca sunt un plângăcios, boul își numește câinele Satan. Ca să devină ucigaș, îl antrenează cu came cruda: o scutura, o smulge, câinele o ia razna. Lui Stoner îi place la nebunie.

— Sa dea dracii, eu zic mai bine să stai aici până când câinele îl face bucăți pe stăpân, a fost sfatul lui Maggot, inutil, de altfel.

Asta intenționam să fac tot restul verii. După aceea, aveam să stau acolo doar după școală. Presupuneam că familia Peggot avea să fie de acord.

În schimb mama nu a fost de acord. M-a luat la întrebări. Familia Peggot încerca oare să mă întărâte împotriva lui Stoner? Nu e nevoie să încerce, se descurcă el singur, i-am spus mamei. M-a plesnit pentru că făceam pe deșteptul. Dar nici vorbă ca lucrurile să se termine aici. Se purta ca și cum părerea vecinilor despre noul ei soț conta mai mult decât a mea. Sau decât a ei.

În cele din urmă m-am înfuriat și i-am repetat ce spusese odată doamna Peggot, că lui Stoner nu i-ar păsa dacă aș cădea de pe Harleyul lui și mi-aș împrăștia creierii pe jos. Mama a căscat ochii mari și mi-a zis că nu mai am ce căuta la ei toată săptămâna. Mama era o femeie mărunțică, minusculă chiar, asta din cauză că, după spusele doamnei Peggot, mă născuse înainte să-și încheie creșterea. Consecința fiind că pe la zece ani eram aproape cât ea și începusem din când în când să-i spun: „Hai să văd cum mă oprești”. A fost una dintre acele ocazii.

De data asta mi-a răspuns că poate ea nu reușea, dar Stoner sigur putea. Și poate că pentru asta avea nevoie de un soț, în caz că eram curios.

Cu alte cuvinte, treaba în casă se împuțea. Eu eram prea furios ca să-mi pese, dar cred că mama începea să aibă îndoieli. Pentru că Stoner o freca mereu că de ce se îmbracă precum o curvă, cu cine flirtează la muncă, unde se duce după aceea – nicăieri. Nu-i plăcea nici măcar că mergea la întâlnirile Alcoolicilor Anonimi și Narcoticilor Anonimi, pentru ca acolo erau mai ales bărbați. Nu rata nicio ocazie să-i spună că de acum era femeie măritată, așa că se terminase cu ochii dulci.

Deci poate că vorbele de încurajare ale mamei erau în egală măsură și pentru mine, și pentru ea. Ce noroc pe noi că Stoner avea o slujbă bună. În Lee County asta chiar nu era nimica toată, credeți-mă. Firma pentru care lucra era în creștere, urma să facă bani frumoși, aveam viitorul asigurat.

Slujba asta făcea din Stoner a Doua Venire a Domnului? Șofer comercial. Conducea, adică, un TIR și avea o autorizație specială cu care transporta nu doar chestii obișnuite, ci și bere. Sau, cum îi spunea Stoner, Produs. Șofer de camion distribuitor la Anheuser-Busch. Trebuia să dea un test anual pentru a dovedi că putea să ridice și să care Produs în greutate de până la 75 de kilograme. Pe toate astea și multe altele care nu mă interesau mi le spunea întins pe jos și trăgând de fiarele Xmark care se mutaseră la

noi împreună cu anumite mirosuri urâte și Satan. Greutățile ocupau cea mai mare parte din camera de zi, mai ales când stătea întins între ele în maiou, transpirat și cu brățări de piele, cu venele de pe gât gata să plesnească, mugind de parcă s-ar fi căcat de fiecare dată când ridica o greutate.

— Mutarea și comercializarea de băuturi la mai mult de cincizeci de clienți, spunea, ca și cum ar fi fost profesor de naiba știe ce. Condusul pe trasee complete, indiferent de condițiile rutiere.

„Asigurare medicală și dentară" era partea care o entuziasma pe mama. Eram acoperit de acum dacă aveam nevoie să-mi scot amigdalele sau dacă mă lovea o mașină. Sau pentru medicamentele împotriva ADHD pe care unii profesori ar fi vrut ca mama să mi le dea din start. Stoner a spus, o, da, orice ca să-mi mai taie din tupeu. Mama era nehotărâtă. Dar a zis că în tot cazul urma să merg la dentist de acum, indiferent dacă aveam sau nu nevoie. Lucru care nu mă încânta. Îi auzisem pe unii copii spunând că era ca o cameră de tortură, iar alții susțineau ca nu era chiar așa rău la dentist. Eu nu fusesem niciodată.

După puțină vreme am aflat că freza în dinți era cel mai bun lucru la care mă puteam aștepta de acum încolo. O viață cu totul nouă pentru tânărul Demon, ăsta era planul lui Stoner, pe care mi l-a descris într-o dimineață la micul-dejun, după ce mama plecase la muncă. Aveam să învăț autodisciplina, ca în armată. Nu că Stoner ar fi făcut armata, apropo. Cred că văzuse filmul.

Mama fusese prea indulgentă cu mine, spune Stoner, în timp ce se apleacă să mai soarbă din laptele cu Cheerios, iar eu îmi spun că seamănă cu un câine când mănâncă. Chiar și bolul roșu de plastic din care mănâncă ar putea fi bolul unui câine. Mama m-a lăsat să-mi fac de cap. Acum o să învăț să trăiesc ca oamenii cumsecade, cu disciplină și respect pentru ceilalți.

Nu am nimic de spus.

Stoner se întinde cu viteza fulgerului și îmi dă un pumn în falcă. Lingura îmi zboară din mână și cade pe pardoseală. Urechea îmi țiuie, obrazul îmi arde. Mă holbez la el.

— Ce-am făcut?

— Căcat obraznic! Nu e vorba de ce ai făcut, ci de ce ai gândit.

Ce am gândit? Că Stoner își mânca micul-dejun ca un câine. Un câine cu cercei lăți în urechi. Că mi-ar fi plăcut să bag o lesă printr-una dintre

găurile alea și să-l scot la o plimbare de să n-o uite.

— Uite care-i treaba, îmi explică Stoner calm, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Își șterge laptele din barbă cu dosul palmei, își scarpină capul tatuat. Spune că nu e de mirare că sunt vai de capul meu. De unde să știe mama cum se educă un copil? A crescut la orfelinat. Era clar că o să crească la rândul ei un ratat. Iar eu mă întreb în sinea mea, dacă tocmai a făcut-o pe mama ratată, de ce anume s-a însurat cu ea? Pierd șirul discuției despre ce noroc avem, mama și cu mine. Ca Stoner a venit să ne pună pe amândoi pe picioare.

Stau cu pumnii pe masa, cu bolul de cereale între ei și cu capul roșcat încă pe umeri. Stoner termina de lipăit cerealele ca un câine, eu nu clipesc, nu mă mișc. Și eu am văzut filmul cu armata. Laptele din bol poate să se acrească, ziua să lase loc nopții, nu-mi pasă. Rămân pe loc. Stoner împinge în spate scaunul, își aruncă bolul în chiuvetă și iese. Ușa se închide cu zgomot.

Apoi îmi iau lingura de pe jos și îmi mănânc cerealele. Ăsta e câștigul meu, dacă poate fi vorba de vreun câștig. Mă umplu ca un bol sub un robinet din care picură apa. Mă umplu de ură în timp ce aștept ca omul să plece.

I-am spus doamnei Peggot despre Stoner și mi-a zis că o să discute cu mama; asta sau sună la Protecția Copilului. Am ales-o pe mama. Așa că au stat de vorbă. Mi-am dat seama că mama era supărată pe Stoner. Poate nu-și dăduse seama cât de gravă era toată povestea cu relația ca de la bărbat la bărbat. A încercat să riposteze. Într-o seară a adus acasă o pizza și, în timp ce mâneam în sufragerie cu televizorul deschis, a spus cu o voce cristalină, ciripitoare că încă avea și ea propriile păreri și că putea să și le exprime în casa ei. Era în timpul unei reclame.

Despre ce, a întrebat Stoner, iar ea a răspuns că despre mine. Că încă eram fiul ei. Stoner nu a spus nimic. Serialul a reînceput, era *Lege și ordine*, iar mie nu-mi mai venea să mănânc. Pizza era hawaiiană, de la Pro's, cu șuncă și ananas, preferata mea, chestie pe care mama o știa, bineînțeles, iar Stoner nu. Pizza era ca un mesaj cifrat de la mama către mine, prin care îmi spunea: nu părăsi vasul, încă sunt și eu pe el cu tine. Dar acum, când Stoner

tăcea și furia i se aduna în ochi, îmi spuneam că ar fi mare noroc să nu vomit ce mâncasem deja.

Episodul s-a terminat. Stoner s-a ridicat, a stins televizorul și s-a așezat la loc cu fața spre mama.

— Înțeleg, a spus. Nu de alta, dar bețivii și pastilații se pricep tare bine să aibă grijă de copiii lor.

Ochii mamei s-au întors spre ai mei. *Lucrurile au luat-o razna*, asta spuneau, și *îmi pare așa de rău că-mi vine să mor*.

Știam că-i pare rău. Trecusem prin asta de o suta de ori. E Pasul 9, să-ți ceri iertare de la toți cei pe care i-ai rănit. Asta și puterea superioară, inventarul moral, practicarea principiilor, trecuserăm prin toate astea. Se străduise. Și, drept să spun, cred ca încă se străduia.

— Mama s-a lăsat, am zis. S-a lăsat ca să poată să mă păstreze.

— Pe tine cine naiba te-a întrebat?

S-a aplecat peste măsuța de cafea, a închis cutia de pizza și a împins-o pe jos, departe de locul unde stăteam. Ca și cum aș fi fost un animal pe care îl dresa și tocmai îmi pierdusem recompensa. S-a întors spre mama.

— Îți iubești copilul așa de mult încât îi lași pe vecini să ți-l crească, în puia mea. Chiar dacă am vorbit despre asta. Eu am vorbit. Și tu nu ai ascultat. Tot stă mai mult la Peggot decât la el acasă. Greșesc?

— Nu, a răspuns mama.

— Nu, nu greșesc. Tu stai aici și închizi ochii și el o arde cu bulangiul ăla mic de alături, cu mama pârnăiașă. Greșesc?

Mama nu a spus nimic.

— Curva de mamă a micului bulangiu e la pârnaie fiindcă a băgat cuțitul în afurisitul ei de iubit.

Stoner s-a apropiat de mama și a strigat.

— Greșesc? În pula mea?

Ea a dat din cap afirmativ, apoi negativ. Nedumerită de groază. El s-a întors spre mine.

— Ăsta-i planul tău, Demon? Să ajungi poponar?

— Nu am niciun plan, am spus.

Nu-mi venea să cred ca discuția asta avea loc.

— Nu? Adică nu te gândești să-ți găsești un iubit pe care să-l înjunghii ca să ajungi la închisoare, unde să te facă aia poștă? Asta e familia noastră?

Mă întrebam ce părere ar fi avut Stoner dacă, în loc de răspuns, aș fi vomitat, pentru că într-acolo mă îndreptam. Dar nud interesa, s-a întors să urle la mama. La faza asta, numi mai părea așa de rău pentru mama. Nu fusese ideea mea să se mărite cu boul.

— Spune-i! a urlat Stoner la ea. Acum, să auzim cu toții. Nu se mai duce acolo să se joace cu poponarul. Nici mâine, nici niciodată. Sau vor exista urmări.

Ea a spus-o și n-am crezut că o s-o mai iert.

N-am mai ieșit aproape deloc din casă până la începutul școlii. A plouat toată săptămâna, așa că parcă eram de-a dreptul închis. M-am uitat de o sută de ori la *X-Men*$_f$ *Iron Man*$_t$ *Exosquad, Spawn* și *Hulk.* Când Stoner voia să se uite la televizor, mă duceam la mine în cameră și citeam benzile desenate cu ei. Îl desenam în carnețel pe Stoner sub formă de personaj malefic strivit în diferite moduri. La un moment dat serialele, benzile desenate, desenele și visurile mele s-au amestecat, parcă eu nu mai existam. Exista doar un băiat tăcut ca mine cu o fiară înăuntrul lui, care aștepta să explodeze cu furia unui războinic Gamma.

Mai știți când spuneam că, dacă îi interesează, oamenii pot să facă diferența între lucruri? Un mare dacă. Poate cel mai mare dacă de pe planeta Pământ. De ce să nu observi nimic în privința șerpilor și totul, și chiar mai mult decât atât, în privința anumitor lucruri legate de oameni?

Nu ne cunoașteți pe mine sau pe Maggot. Daca ne-ați fi văzut, să spunem în clasa a doua, n-ați fi observat nicio diferență. Doi băieți albi, mai mult sau mai puțin. Tatăl meu mort era melungeon, care în general pare tot alb, iar mama era micuță și blondă. În consecință, nu sunt la fel de alb ca alții, dar suficient de alb încât să mă vezi așa. Doi golani, deci, în pantofi de sport de la Walmart și cu unghiile murdare: dacă ești de la oraș, cred că ai spune doi țărănoi. Se potrivesc unul cu altul.

Acum o s-o iau înainte, adică o să-mi încalc promisiunea, însă doar un pic. Clasa a noua. Eu am crescut mult și am o mustăcioară roșcata minusculă. Maggot și-a lăsat părul până la umeri și a început să fure creioane dermatograf și ojă de la verișoarele lui, în cel mai rău caz de la Walgreens. Are bani de buzunar, dar un băiat nu poate să se ducă pur și simplu să cumpere chestiile astea. Pentru că intenționează să le folosească. Și să schimbe și pantofii de sport. Nu mai voisem să auzim de hainele

făcute în casa de doamna Peggot, nu, mulțumesc, cămăși de cowboy cu franjuri. Dar gusturile lui Maggot au început să se îndrepte spre lucrurile care sar în ochi.

Uită-te la noi acum: un băiat și un bulangiu. Oricine ai fi, orice ai spune – „să fie sănătos" sau „i-aș sparge fața" ori chiar „mi se rupe" –, tot ai văzut ce ai văzut. Un băiat și un bulangiu. Ochii văd ce îi interesează să vadă. Chiar dacă sunt exact același copil ca atunci, și Maggot la fel. A fost mereu același Maggot.

Eu am început să-i spun așa. Eram mici și ne amuza. Și eu am continuat să-i spun așa. Pentru că Matty Peggot merge la școală și cum să-i spună altfel lumea acolo decât Matty Faggot[4]? Am încercat să evit asta. Nu pot afirma că nu i s-a zis în fel și chip, i s-a zis. Dar, în afară de seara aceea cu Stoner, nu când eram și eu prin preajmă.

Nu ignoram lucrurile despre care vorbea lumea. Dar un lucru devine dureros când este îmbrăcat în cuvinte. Acum simțeam acel vierme cum roade, cum scuipă otravă în mintea mea, cum încearcă să schimbe felul în care îl privesc pe Maggot. Ce simt când mă gândesc că oamenii ne văd împreună.

Până atunci fusesem un colecționar ocazional de motive ca să-l urăsc pe Stoner. În seara aceea s-a aprins un foc. Pentru ce îmi făcuse la cap, aveam să-l arunc în flăcări.

6

Cum a ajuns mama lui Maggot la închisoare. Și cât din poveste știam pe vremea când Maggot și cu mine încă umblam cu mințile necoapte și roz și capetele tunse, ca niște gume din capătul creionului? Doamna Peggot încerca să țină ascunsă de noi partea cea mai rea. Dar dacă o poveste are toate elementele devine legendă pe aici, unde ne iubim aproapele atât de mult încât vorbim despre el fără încetare. Ajunge să fie cunoscută de oricine are urechi. Din astea aveam.

Începe în stilul obișnuit, cu o fată care se îndrăgostește lulea de băiatul greșit. Asta era Mariah Peggot. Din ce spune toată lumea, nu are ce căuta cu alde Romeo Blevins. E mult prea mare pentru ea și, să fim sinceri, arată mult prea bine. Mariah e fată bună, nu-i asta problema, dar nu e frumusețea familiei. Soții Peggot aveau patru fete, dintre care primele trei dominaseră toate concursurile de regină a balului și ce-o mai fi fost în Lee County în cea mai mare parte a anilor optzeci, cel puțin. Majorete, iubite. June era eleva cu zece pe linie și totuși atât de populară încât putea să iasă cu orice băiat voia, lucru nemaiauzit. Fetele Peggot rupeau tot. Și apoi vine micuța Mariah, cu pieptul plat, sfrijită, încăpățânată cât cuprinde. Nu urâtă, dar niciodată n-o să fie regina niciunui bal, din cauza expresiei. Ceva de genul: *Nici să nu îndrăznești să mă întrebi dacă sunt una dintre afurisitele de fete Peggot*.

În timp ce Romeo e un armăsar periculos. Scos din revistă, ca tipii din reclamele la J.C. Penney's care n-ar purta niciodată hainele alea de tătici dacă nu ar fi plătiți la greu. Corp trăsnet, zâmbet beton, coamă de leu, tot tacâmul. Cine știe ce îl făcuse pe Romeo să pună ochii pe ea, dar Mariah se simțea ca și cum ar fi câștigat la loto, iar Romeo se purta și el la fel: ca și cum ea ar fi câștigat la loto. Dacă nu voia să dea cu piciorul norocului, putea să stea la primire pentru scula lui de aur când avea el chef și în tot restul timpului să se ocupe de treburile lui fără să se plângă. O întâlnire cu Romeo poate să însemne că trebuie să se duca la el acasă să-i spele rufele. Are o căsuță cu acoperișul până în pământ, cu două dormitoare, în pădure, pe munte, lângă Duffield, și o afacere de succes în calitate de mecanic auto cu echipament propriu într-o camionetă. Nu mecanicul standard care-ți schimbă uleiul, nu, aici vorbim despre electronică. Capacitatea de

diagnostic. E perioada în care mașinile încep să aibă circuite șmechere pentru orice, de la geamurile acționate automat până la frâne, ca să facă totul la o simpla atingere. Și Romeo vine cu atelierul auto la tine acasă, ăsta e avantajul. Foarte binevenit când ți se strică ceva, poate să-ți ceară oricât vrea. Fiindcă ai câștigat la loto doar pentru că și-a arătat el fața de frumușel.

Doamna Peggot nu e proastă și spune: „Nu tot ce zboară se mănâncă, iubita” și pune piciorul în prag. Cum Mariah e încă la școală, nu are de ales decât să se furișeze. Poate că surioara cea mică simte totuși nevoia să fie regina pentru o zi sau poate chiar îl iubește. Nu contează, nu renunța la el. Dacă îi trece așa ceva prin gând, Romeo îi zâmbește cum știe doar el și o topește. Toată clasa a unsprezecea e o cearta continua în casa Peggot, între „Nu-l cunoști, chiar e drăguț” și „Drăguț pe naiba, e ca vulpea la găini” și „E altfel când suntem doar noi doi”, totul încheindu-se de fiecare dată cu: „Fata mea, eu ți-am spus, să nu vii la mine să-mi plângi”. Până când se ajunge la capitolul 2, cu Mariah însărcinata care se mută în căsuța lui cu acoperiș până în pământ din pădure, lângă Duffield.

Se pare că nu ăsta era planul lui Romeo. Nici nu apuca fata să nască și deja toată lumea îl vede umblând cu altele. Și sugerând că Mariah are mare noroc că-i poartă sămânța. Până la urmă, ea a rămas însărcinată, nu? Apoi apare copilul și Mariah nu prea mai simte ca a câștigat la loto, ruptă de oboseală, sâcâindu-și bărbatul să stea acasă și să o ajute sau măcar să nu mai alerge după fuste. Pentru genul ăsta de obrăznicie ajunge la primire, dar are parte de cu totul altceva decât de scula lui de aur și zâmbetul trăsnet. Într-o seară, după o paranghelie, ea amenință că o s-o sune pe sora ei June ca s-o ajute să ia copilul și s-o șteargă. El smulge telefonul din perete, o pocnește de-o lasă lată și îi leagă mâinile la spate cu firul de la telefon. O târăște afară urlând și o leagă fedeleș de balustrada verandei. Își ia pistolul Ruger și i-l bagă în gură, o întreabă cum îi place să sugă cu melița ei șmecheră o puță rece metalică, la țeava udă de saliva ei și îi desenează cu ea un zâmbet mare pe față. Spune că ar trebui să încerce să zâmbească, așa, din când în când, poate n-ar mai fi atât de urâtă. Apoi îi smulge cămașa și, cu creionul cu salivă rece, îi desenează pe piept o inimă mare, îi spune că ar trebui să încerce și să-și iubească bărbatul. Să-și pună pe ea ceva cât de cât sexy, nu sutienele alea de alăptat nasoale. Și, pe deasupra, de ce mai e vacă pentru copilul ăla, aproape că merge deja, e dezgustător. În sfârșit îi cresc și

afurisitei de Mariah Peggot țâțele și sunt proprietatea unui nenorocit de sugar.

În cele din urmă Romeo se plictisește, își bagă arma în buzunar și pleacă cu mașina. Și nu cu camioneta lui, mașina mai bună ca să o șteargă este Chevroletul Monza al lui Mariah. Ziua proastă a lui Mariah nu se termină aici. Abia începe. Romeo a lăsat ușa din față deschisă, așa că ea îl vede pe Matty în țarcul din camera de zi. Trebuie să se uite la el cum i se face foame și cum înnebunește de frică. Nici vorbă să meargă, abia e la vârsta la care stă în fund, vârsta când are mereu stomacul gol, plânge de mama focului și se uită prin plasa albă a țarcului, iar ochii lui mici și triști întreabă *decemamidece?*

Prima dată durează două ore. Apoi Romeo se întoarce cu zâmbetul lui drăgălaș și o întreabă dacă-i pare rău. Ea spune da, dă fuga să-l liniștească și să-l hrănească pe bietul Matty și asta se pune ca împăcare în acest cuib al dragostei.

Mariah nu poate să se ducă să-și implore părinții s-o lase să vină acasă, pentru că a fost avertizată. Plus că e încăpățânată până la capăt. O imploră pe sora ei s-o ajute. June stă în continuare acasă, dar de acum e la colegiul local și e genială. De fapt, toți din familia Peggot sunt unul și unul, toți dăruiți și talentați. Excepția fiind Humvee, cel cu căsuța pentru păsări, care a făcut să se abată nenorocirea asupra familiei când a murit. Nori negri peste casa Peggot.

Lucrurile merg tot mai rău. Romeo dispare cu zilele și se întoarce acasă doar ca să ceară de mâncare și sex dacă are chef, dar de obicei e așa de praf încât leșină cu fața în jos pe pat, unde doarme și dacă dai cu tunul, indiferent câte bipuri primește pe pager. Mariah așteaptă cu nerăbdare asemenea momente. Pentru că între timp a amenințat-o că o să-i facă tot felul de măcaturi, i-a scos un dinte și treaba cu legatul a ajuns obicei. Într-o seară o lasă iar afară, de unde îl vede pe Matty în țarc cum plânge din răsputeri. De acum e iarnă, ușa e deschisă și Mariah e sigură că de data asta copilul ei va muri. Poate să strige cât vrea după ajutor, nu e nimeni prin preajmă să-i răspundă în afară de bufnițele din copaci. A tras de legături până și-a tăiat încheieturile, sângerează, dar Romeo e un bărbat atent și știe să facă un nod.

În prima oră bebelușul plânge până când fețișoara i se umple de muci, cu genele lipite, cu bărbia tremurândă. În a doua oră tace, stă nemișcat, se

uită la ea cu ochii aceia. În a treia oră ochii se închid și trupul mic se cutremură. Ea încearcă să-și dea seama cât timp a trecut, poate trei ore, poate treizeci de minute, dar când începe să se întunece, înțelege și acesta e momentul când Mariah își amintește să se roage. Un lucru pe care-l uitase de ceva vreme, de prin gimnaziu, când viața devine grea și o fată începe să-și spună că mai bine te înfurii decât să-ți pară rău și că mai bine bați cu pumnul în masă decât să implori. Chiar și în cazul lui Dumnezeu.

Mariah a căzut la loc în fund. S-a întors la implorat. Te rog, Doamne, nu-mi lăsa copilașul să moară. Sânii îi sunt tari ca piatra și o ard, plânge cu lacrimi, plânge cu lapte, mugește ca o vacă. Matty începe să plângă din nou în întuneric, urletul special pe care un bebeluș îl are pregătit dacă e nevoie să-i facă unei mame inima să crape în ea. Mariah îl simte ca pe un cuțit în piept, cum îi jupoaie pielea de pe oase, dar îi mulțumește lui Dumnezeu că nu i-a murit copilașul încă de foame sau de frig ori de ghinionul de a se fi născut în familia asta de căcat cu casa lor de căcat, cu acoperiș până în pământ și două dormitoare, lângă Duffield. Romeo nu se întoarce până dimineața. Este noaptea în care Mariah se frânge și se ridică iar.

Se va preface că îi pare foarte rău, da, ca să-l vadă cum se întoarce acasă cu zâmbetul lui mare. O să joace teatru, o să-l facă pe omul ăsta să creadă că e răspunsul la rugăciunile ei. Dar în noaptea asta își amintește de lucrul pe care fusese atât de proastă încât să-l uite: că e mai bine să te înfurii decât să-ți pară rău.

Mariah o să fure unul dintre cuțitele X-Acto din camioneta lui Romeo și o să și-l lipească cu bandă adezivă de corp, unde să poată să ajungă la el data viitoare când se trezește cu mâinile la spate și are nevoie de ceva tăios. Lipit de fund, sub tatuajul cu fluturele cu aripile desfăcute despre care părinții ei tot n-au aflat. Încă un secret, lama asta dragă pe care ajunge să o poarte tot timpul. Dacă se trezește iarăși legată, fluturele ăsta o s-o ajute să-și desfacă aripile.

Este lama pe care o va folosi și pe el. În ziua în care Romeo îi bagă a nu știu câta oară în pizda mă-sii pe ea și pe copil înainte să adoarmă buștean, suficient de adânc cât să-l întoarcă cu fața în sus și să se pună pe treabă. Să-i taie obrazul de la colțul gurii până la maxilar, pe ambele părți, un zâmbet de mâncător de căcat pe care poate să-l afișeze toată viața. Și o inimă mare săpată în pielea de pe piept. Nu o oprește sângele care țâșnește, nici vederea grăsimii galbene din obraji care cade în bucățele din carnea

despicată, nici urletul pe care îl scoate el când se trezește. Nu se apucă să-i aplice metoda Lorena Bobbit (care poate nu fusese încă inventată), dar e de ajuns. Poate să-l ia pe micul Matty și s-o întindă, sigură că tăticul n-o să facă nicio reclamă pentru pantalonii kaki de la J.C. Penney's.

Nu-i trece prin minte că el o s-o dea în judecată. E tânără, desigur, a crescut printre oameni buni care nu sunt perfecți, dar își asumă de fiecare dată lucrurile. Mariah a fost învățată că dormi cum îți așterni. E convinsă că omul ăsta știa ce-l așteaptă și că în cele din urmă o să-i pară rău. La sfârșit. Dar cei răi calculează altfel decât majoritatea. Tot răul pe care ei îl fac intră în categoria „nu-i mare lucru". Ce li se face lor cântărește dublu.

Romeo Blevins și-a luat avocat și a dus de nas juriul cum îi dusese de nas pe Mariah și pe toți cei pe care-i cunoștea. A jucat rolul samariteanului milostiv, în timp ce Mariah era cățeaua geloasă. Copilul ăla nici măcar nu e al lui, spune avocatul în cizme de crocodil și cu ceas de aur. Domnul Blevins își vedea de treaba lui până când a apărut ea și a început să-l hărțuiască. Nu e prima dată când a avut asemenea probleme, fetele își fac idei și încearcă să-l lege pe bărbatul înstărit. Vorbim despre alte vremuri, sunt anii optzeci, când ADN-ul nu a fost inventat de-a binelea și omul e crezut pe cuvânt. Și în funcție de mijloace. Cert e că lui Romeo i se făcuse milă de o biată mamă singură dată afară din casă de părinți, care nu avea unde să se ducă. Și apoi ea a început să devină posesivă. Era de ajuns ca el să iasă noaptea să ajute vreo doamnă în vârstă căreia i se stricase Toyota Camry pe șoseaua interstatală și Mariah făcea crize. Prea instabilă ca să aibă grijă cum trebuie de un copil, după mărturia pediatrului. Pentru că de două ori venise la el cu micuțul slăbit și bolnav din cauza deshidratării.

Cu cât plângea și se tânguia mai mult Mariah în fața juraților despre cum fusese torturată și legată peste noapte de balustradă, cu copilul în casă, lucrurile astea de necrezut, cu atât mai nebună părea. El avea zece martori, ea, niciunul. Familia Peggot făcuse tot ce putuse pentru Mariah, dar nu la nivelul avocaților cu cizme de crocodil, asemenea oameni erau plămădiți din alt aluat decât rudele ei. Nu știau ce să creadă. Nu auziseră până atunci decât că Romeo era cel mai cel, fir-ar să fie, Mariah fiind prea mândră să se plângă altcuiva decât surorii ei, și nici măcar June nu știa de partea cea mai rea. Nimeni nu o văzuse vreodată legată. Până să ajungă Mariah la judecată, rănile i se vindecaseră. Ale lui, nu. Nu știu dacă ați observat, dar lumea vrea în general să-i creadă pe oamenii cei mai frumoși și imediat după ei,

pe cei mai năpăstuit!. Romeo era și una, și alta. Juriul a hotărât că Mariah îl desfigurase și îi distrusese viața ca să țină alte femei la distanță, ca să-l aibă numai pentru ea.

Asta e o poveste care a ajuns la mine pe bucăți, în decursul anilor. Cu timpul, îndoielile și regretele oamenilor le-au mai schimbat perspectiva. Se vorbea mult că atacul cu arma ucigașă avusese loc la foarte puțin timp după ce Mariah împlinise optsprezece ani. Fac pariu că nu își pusese dorințe când suflase în lumânările tortului. Romeo nu era tocmai romantic și, în starea ei, probabil că și Mariah uitase de propria zi. Și totuși o fată ajunge la maturitate. Dacă și-ar fi călcat pe mândrie mai devreme, treaba că omul și-o trăgea cu o minoră ar fi jucat un rol mai important și Mariah nu ar fi fost judecată ca adult. Ar fi putut să stea o vreme la închisoarea pentru minori și apoi ar fi intrat într-o cu totul altă viață, ca mamă a lui Maggot. Altceva nici nu dorea să fie.

La începutul pedepsei de doisprezece ani au trimis-o la Marion, o închisoare superspecială pentru cei cu tulburări mari. Pe care, trebuie să recunoașteți, le avea.

Nimeni nu crezuse o iotă din ce spusese fata asta când avusese nevoie. Dar azi, varianta ei este literă de Evanghelie. Lumea se sucește. Imediat oamenii au început să discute despre micul Matty, să-i spună doamnei Peggot ce copilaș drăguț e, moștenise el de undeva fața aia frumoasă, nu? Așchia nu sare departe de trunchi. Fiecare trebuie să-și poarte crucea. Doamna Peggot avea să-și execute propria pedeapsă, apropo de ce-i spusese lui Mariah, că dormi cum îți așterni. Și apropo de ce auzise tot orașul: că o mamă își alungase propria fiică. Doamna Peggot și-a dus crucea, i-a schimbat scutecele lui Matty și l-a învățat să se lege la șireturi.

Ce legătură au toate astea cu povestea mea e greu de spus. Romeo a plecat în camioneta lui spre locuri necunoscute, unde el și fața lui cea nouă puteau să spună ce poveste le convenea. Nu am văzut niciodată acel zâmbet înfricoșător f decât în coșmaruri. Și uneori când stăteam treaz, în mintea mea. Mă întrebam cum ar arăta tăiată ca un dovleac fața lui Stoner. Când stai cu șerpii, la un moment dat îți vine să muști și tu. Zic și eu.

7

Școala a început și eram pregătit să scap din carantina de acasă. În prima zi a trebuit să prindem autobuzul de pe autostradă, pentru că șoseaua noastră fusese inundată de atâta ploaie. Sincer, nu arăta prea rău, dar șoferii de autobuz nu riscau, mai ales că în general erau doamne mai în vârstă și școala nu avea bani să repare o osie stricată. Oricum, nu era o plimbare prea lungă, un pic peste un kilometru și jumătate din capăt, unde stăteam noi. Eram nouă inși la stația noastră, cu tot cu gemenii de clasa întâi și cu doi liceeni triști din familii diferite despre care am înțeles că erau însemnați pe viață. Călători cu autobuzul. Știam că la șaisprezece ani, dacă-ți mișcai fundul și îți luai o slujbă după orele de școală, la un fast-food sau la pus cumpărăturile în pungi, puteai să faci rost de un vehicul. Așteptam cu toții în gașcă, uitându-ne după mașinile cu adulți care mergeau unde aveau ei treabă, la muncă, dacă se numărau printre puținii norocoși. Maggot și cu mine rânjeam ca niște căței, încercam să nu ne batem cu lăbuțele pe umeri din cauza tuturor chestiilor pe care le ținuserăm în noi și trebuia să ni le spunem. Sau să nu le spunem, în cazul meu, cuvintele lui Stoner învârtindu-mi-se în cap.

Dar școala tot școală era. Ora de matematică a fost ceva de genul *Salut copii, bine ați revenit! Mai știți matematică? Nu, domnule Goins, nu mai știm.* Și la istorie, așa cum știe toată lumea, în clasa a cincea făceam istoria statului Virgini a, adică orașul condamnat Jamestown și tot ce urmează. Maggot și cu mine ne-am intrat imediat în ritm: am tras cu elastice după o viespe sinucigașă care s-a izbit de fereastră toată ora de engleză. Ne-am uitat prin sala de mese după fete dispuse să renunțe la porția de cartofi prăjiți. Un lucru mai puțin cunoscut: Maggot era cu aproape un an mai mare decât mine, dar din cauza chestiilor nasoale pe care le pățise când era mic, durase mai mult până crescuse destul pentru grădiniță. Așa am ajuns în aceeași clasă. Norocul nostru. Acum, la școală cu Maggot, eram la ani-lumină depărtare de Stoner. Dacă planul lui era să-mi facă viața de acasă așa de nasoală încât să nu mai vreau să plec de la școală, funcționa de minune.

La sfârșitul zilei, mama gemenilor de clasa întâi aștepta în stația de autobuz cu ATV-ul să-i ducă la deal pe toți copilașii, o mămică a-ntâia. Noi,

ceilalți, am rămas de capul nostru. Era de neconceput ca acum să revin la interdicția totală de a mă asocia cu Maggot. Nici nu ne era clar de unde începea interdicția. Probabil de acolo de unde se zărea casa mea. Ca să nu riscăm, am stat vreo câteva ore și ne-am văzut de ale noastre înainte să urcăm. Am băgat capul pe ușă și am strigat, dar nu era nimeni acasă. Am intrat, mi-am luat un Snickers din frigider și m-am dus în camera mea. Și asta a fost tot. Aș vrea eu.

Mama se întoarce de la muncă, strigă că speră că am avut o primă zi bună, eu strig înapoi că a fost în regulă. Apoi vine Stoner acasă:

— Ce mama dracului, băga-mi-aș, Demon. Treci încoace acum!

Lăsasem niște urme de noroi pe jos în bucătărie și Stoner o luase razna. Era noroi, da? Sunt copil și trăim într-un loc făcut din noroi. Bine, mi-am scos pantofii și i-am pus afară, apoi am luat mopul și o găleată. Curățasem eu și chestii mai nasoale. În perioadele ei rele mama era genul de bețiv care ține toaleta în brațe. Poate de aici am probleme cu stomacul. Stă lângă chiuvetă și nu spune nimic, cu mâna la gură, ca să nu-i vină vreo idee. Stoner e în prag, cu mâinile în șolduri, ca paznicul ăla dur din *Evadare din Alcatraz*.

Încep să dau cu mopul pe jos și Stoner mă întreabă ce fac. Îi spun că dau cu mopul pe jos și adaug în gând: *După cum bine vezi, dobitocule*. Spune că nu crede că e de ajuns.

— Iubito, adaugă, crezi că mopul e de ajuns?

Mama se uită la el. Dă din cap, nu.

Stoner e de acord că nu. Ce vrea, îmi dau seama până la urmă, e să mă vadă în genunchi cu o cârpă cum frec nenorocitul de linoleum. Cu o găleată de apă și Clorox, în caz că cineva vrea să mănânce de pe jos sau poate să deschidă un nenorocit de salon de tatuaje.

Bine, am frecat podeaua. Ca să fie clar, încă sunt la vârsta la care cele mai multe mame nu-și lasă copiii să se atingă de Clorox, a mea fiind una dintre ele, din câte știam. Am terminat și am spălat cârpele în chiuvetă. Mama era tot acolo, nemișcată, și nu avea nimic de spus. M-am uitat la Stoner, trebuia să știu că am terminat înainte să vomit și să leșin.

— Băiatul tău zice că-i curat. Ție ți se pare curat?

Mama s-a uitat la el, surprinsă.

— Sau ți se pare că a făcut treabă de mântuială, ca de obicei? Fiindcă eu încă îi văd nenorocitele de urme pe podeaua asta. Nu vezi căcatul pe care l-

a lăsat fiul tău în urma lui?

Mama arăta ciudat. Adică era în hainele obișnuite de muncă, pantaloni și bluză cu nasturi. Pantofi fără toc ca să poată să stea în picioare toată ziua, părul prins în coadă ca să arate ca o profesionistă. Dar se uita în gol, ca drogată. Ceea ce nu avea cum să fie, mi-am spus. Aș fi vrut să scoată un cuțit și să-l taie bucăți? Nu. Dar să facă totuși ceva. Să se trezească, pentru numele lui Dumnezeu, și să înțeleagă că e mai bine să te înfurii decât să-ți pară rău. Dar toată furia care reușea să se adune vreodată în mama se scurgea imediat în lacrimi și vomă. Într-un târziu a vorbit:

— Demon, du-te și mai curăță.

Rahat. Nu se vedea nimic. Mama avea ochi excelenți. Erau cam singura parte din capul ei care funcționa totdeauna cum trebuie. Mă rog, am șters din nou podeaua și, la furia cu care am făcut-o, mare noroc pe capul lor că a mai rămas ceva din linoleum. Am golit iar găleata, am clătit iar cârpele, le-am aruncat în găleată ca pe o minge de baseball. M-am strecurat pe lângă Stoner ca să ies pe ușă. M-a prins de gulerul tricoului și m-a tras înapoi.

Unde naiba plecam, m-a întrebat, fiindcă nu terminasem. Hai să ne uităm cu toții în sufragerie, a spus. Alte urme de noroi pe covorul din sufragerie. Bine, covorul ăla era oricum ca vai de lume și vechi, pătat de când mă știam eu. Eu și mama nu eram nici pe departe primii care locuiseră în casa asta mobilă. Stoner m-a întrebat ce văd și am răspuns că un covor care arată nașpa. Așa e, a zis. Și avea nevoie de el curat. Altfel cum să tragă omul de fiare pe o podea care arăta în halul ăsta.

Aveam eu niște sugestii, dar le-am păstrat pentru mine. Mama a scos periile de frecat covorul și soluția StainZaway, mi le-a dat și s-a dus să se ascundă în bucătărie. Stoner stătea în picioare și se uita la mine în timp ce frecam petele cu cârpele înmuiate în Clorox, le stropeam cu soluția de curățat covoarele și între timp mă făceam praf. Maggot și cu mine încercaserăm StainZaway odată exact în acest scop și ne învățaserăm minte. Sunt alte chestii mai bune pe care să le tragi și StainZaway e calea cea mai scurtă către boralâ. Mai ales dacă e amestecat cu înălbitor.

Așa că acum mă gândesc doar la cum o să vomit și Stoner o să mă pună să curăț voma, apoi petele și o să stau aici în genunchi trăgând în nări StainZaway până când unul dintre noi o să-l omoare pe celălalt. N-ar trebui să dureze mult. Îmi curg mucii și îmi țiuie cumplit urechile, iar în cap îmi răsună tema muzicală a serialului *X-Men*. Aceeași melodie la nesfârșit,

coloana sonoră a găurilor de furie pe care le fac frecând căcatul ăla de covor: *Da-na-na-na NA na na! Da-na-na-na NA na na!* O aud așa de tare în cap, încât sincer nu-mi dau seama dacă îmi iese din gură sau nu, dar probabil că da pentru că Stoner începe să urle la mine să tac naibii. Iar eu țip la el *Da-na-na-na NA na na!* pentru ca între timp mi-am pierdut complet mințile.

Tot ce îmi amintesc după asta e cum eu arunc cu chestii și el îmi sucește amândouă mâinile la spate. Îmi acoperă gura cu mâna ca să nu pot să respir. Cum nu am altceva cu care să mă apăr, îl mușc de mână, Iisuse preadulce, ce sentiment să-mi înfig dinții în carnea lui și să simt gustul sângelui! Ca și cum aș fi Satan și toată viața m-ar fi pregătit pentru această realizare.

Am ajuns la mine în cameră cu o buză sparta și speram că fără nimic rupt pe dinăuntru, deși nu părea imposibil. Stăteam pe pat și ascultam zăngănelile și bocănitul de la prostiile de greutăți de jde mii de kilograme pe care Stoner le împingea în ușa mea ca să nu existe nicio evadare din Alcatraz. Simțeam gust de sânge în gură, al meu și al lui. M-am gândit o clipă să nu fi luat hepatită C sau alt căcat, dar mama jurase întotdeauna că Stoner era curat și nu consuma droguri. Numai o grămada de bere, doar asta era meseria lui. După ce m-a închis în țarc, am auzit urlete, cele mai multe ale lui, câteva ale ei, iar ale lui, apoi liniște. Poate au ieșit. Poate s-au așezat și au luat o gustare înainte să înceapă episodul din *Home Improvement*. Mi se rupea-n paișpe.

M-am ghemuit în pat și am plâns, lucru pentru care m-am urât, apoi m-am ridicat și am vomitat. În coșul de gunoi, de vreme ce nu puteam să ies la baie. Am dat afară Snickersul și toți cartofii prăjiți de care făcusem rost de la dragile de fete de la școală, care aveau grijă de siluetă. Mare păcat, pentru că nu se anunța o cină cine știe ce copioasă.

M-am gândit să fug. Ieșitul pe fereastră nu avea să fie floare la ureche, de vreme ce se deschidea doar câțiva centimetri. Dar puteai să o spargi. Era ceva distanță, casa noastră fiind pe o coastă a dealului, dar mă descurcam și probabil nu mi-aș fi rupt prea multe oase. După aceea, pauză. Singurul loc unde mă puteam gândi să mă duc era alături, ceea ce clar nu era suficient de departe. Ce altceva? M-am gândit la mătușa June. Se știa că femeia găzduiește rătăciți, îmi părea rău ca nu o sunasem niciodată pe Emmy, dar

mama nu voia să plătească pentru apeluri interurbane. Probabil că Emmy își văzuse între timp de viață. Dar tot mă gândeam la ea, blocata în castelul pierzaniei, și regretam chiar mai tare acum, închis cum eram. Părea cam complicat să fac autostopul până la Knoxville fără să mă prindă gaborii și, odată ajuns acolo, nu știam adresa. Castelul pierzaniei, etajul doi. Ce imbecil! Știusem practic de la naștere că nu puteai să te bazezi pe mama. Și tot nu-mi făcusem un plan B.

Stoner nu mi-a dat drumul să mă duc la școală a doua zi, deși am auzit-o pe mama spunându-i că existau responsabili cu prezența la școală, care aveau să sune dacă dispăream o perioadă prea lungă. El i-a replicat că, dacă se pricepea așa de bine la creșterea copiilor, cum de ajunsese să aibă pe post de fiu un câine turbat care mușcă. Înainte să plece la lucru, ea a încercat să-i explice că aveam nevoie să merg la baie și să mănânc ceva. Apoi l-a lăsat pe Stoner stăpân peste mine. Niciodată doi oameni nu au avut mai puține să-și spună.

În final am avut voie să merg din nou la școală, dar eram închis în restul timpului. O existență monstruoasă. I-am spus lui Maggot că mă gândesc să fug și el m-a sfătuit să n-o fac. Spunea că am nervi de oțel și că Stoner avea să fie strivit în cele din urmă. Nu știu câte zile a durat toată treaba, trei sau patru, plus un sfârșit de săptămână îngrozitor de plictisitor. Lucrurile s-au adunat. Auzeam cum Stoner și mama își spuneau porcării și nu-mi plăcea cum sunau. Deloc. Probabil că nici celor din familia Peggot nu le plăcea, cu atâtea ferestre deschise în acea perioadă a anului. Încercam să le amuțesc desenând în carnețelul meu, inventând tot felul de metode geniale prin care Stoner cel Rău era distrus. Cu ochi și instrumente de măsură zburând din el, cu linii care să sugereze mișcarea și mici bule ca niște norișori – Pleosc! Pleosc! Sau izbeam în perete cu bâta de baseball ore în șir: bum, bum. Ca să-i fac să tacă din gură sau să-i scot din minți, dacă se mai putea.

Apoi, într-o seară, târziu, ușa se deschide brusc și în prag apare Stoner. Mă prinde în tricou și chiloți, mâncând o pungă mare de Cheetos în pat, pentru că de ce naiba să n-o fac, de vreme ce altceva oricum nu era. Citeam un număr din *Avengers* pe care îl citisem deja, ia să vedem, de vreo nouă mii de ori.

— Mama ta vrea să stea de vorbă cu tine, mi-a zis.

Interesant, mi-am spus, care o fi treaba? Nu aveam de gând să mă dau jos din pat, dar el stătea în fața mea. Nu-mi dădusem seama că venise acasă. Stoner tot ieșea seara, lucra la niște ore dubioase rău sau mai degrabă petrecea, fiindcă cine are nevoie să-i aduci berea așa de aproape de ora închiderii? Probabil că se întorsese și eu nu-i auzisem camioneta sau motocicleta. Evident. L-am întrebat ce voia mama și mi-a spus că voia să-mi arate cât de mult mă iubește. O afirmație suficient de ciudată ca să mă neliniștească. Am strigat-o. Niciun răspuns.

— Mama! am strigat mai tare, dând buzna în sufragerie.

Nimeni, nimic.

— MAMA!

Și mă gândesc: „La naiba, a plecat! S-a măritat cu ticălosul și acum am rămas eu cu el pe cap”. În bucătărie e mizerie peste tot, vase în chiuvetă. O sticlă de gin pe masă, o, căcat! La naiba! Goală. Nimic nou. Stoner are expresia aia pentru care îmi vine să-l omor.

Mama e în dormitor. Întinsă, cu hainele pe ea, încălțată, leșinată. Cu fața în sus, nu moartă, pentru că asta am verificat imediat. Pe chestia de lângă pat sunt flacoane de medicamente, închise, așa că deșurubez capacele cu siguranță pentru copii unul câte unul, trei flacoane. Nu știu ce sunt, Xanax și alte porcării care clar nu ar trebui să fie prin preajma ei, însă flacoanele nu sunt goale, slavă Domnului! Nu le-a luat pe toate, deci o să se dea doar de-a dura, nu chiar până în fundul prăpastiei. Dar Dumnezeu mi-e martor că putea să ajungă oricând acolo. Nefiind tocmai atentă unde călca.

— Sună la Urgențe, îi spun lui Stoner.

Cretinul mă întreabă de ce.

— Sună la Urgențe! strig la el. Doamne, bou ignorant! S-ar putea să fi luat supradoză.

În faza asta nici nu mă gândesc la ce mă așteaptă pentru acest „bou ignorant” în programul de recompense al lui Stoner. Știu deja. S-a terminat cu viața noastră de până acum.

8

Eu am fost cel care a pus mâna pe telefon, în timp ce Stoner îmi dădea pumni ca să mă oprească și făceam amândoi atâta gălăgie, încât domnul Peg a venit și a început să bată în ușa de la bucătărie. Stoner spunea că o să regret că am dat acel telefon. Îmi puneam tot felul de întrebări. Oare mama chiar ar fi murit? Sau ar fi făcut ca de obicei și s-ar fi pus pe picioare, ar fi trăit ca să mai tragă niște petreceri cu gin Seagram's și calmante? l-aș fi ținut piept lui Stoner? Pe vremea aceea, îmi spuneam că mai rău de atât nu are cum să-mi fie. Vă dau un sfat: să nu gândiți niciodată așa.

Am urcat în față lângă șofer, încercând să-mi leg șireturile. Apucasem să-mi trag pantalonii pe mine până să ajungă ambulanța, dar trebuise să ies din casă cu pantofii în mână. Așa de repede se întâmplase totul. Camioneta familiei Peggot venea în urma noastră. Stoner se urcase în spate cu mama, pentru că între timp începuse să vorbească numai cu „Da, domnule, eu sunt soțul", mânca atâta căcat că-mi venea să vărs, din clipa în care cei de la ambulanță apăruseră și întrebaseră cine sunase. Stoner, bineînțeles. (Stai așa, poftim?) Numele pacientei, data nașterii, flacoanele cu pastile scoase din buzunarul lui Stoner unde le înghesuise repede. Numele de pe flacoane, el confirmând că erau ale colegilor mamei și avea să le zică el vreo două. Foarte politicos și doar cu vai de mine și ce oameni, ca și cum ar fi fost un afurisit de profesor de religie. Niciodată nu-l auzisem să pronunțe atâtea cuvinte fără să adauge pe undeva „boule" sau „muistule". Să fie alt om, atât de șocat de întâmplarea sinistră încât să-și asume lucrurile? Nici vorbă.

Am gonit pe Long Knob Rod, cu sirena urlând, prin dreptul micilor așezări unde oamenii erau în pat. La Pennington Gap am trecut direct pe roșu și apoi am ajuns la spital unde toată lumea se dădea de ceasul morții. N-am avut voie să intru în camera de gardă, nici în salonul unde au mutat-o după aceea, pentru că eram copil. Am stat o veșnicie în sala de așteptare cu familia Peggot. Eram morți de foame, așa că doamna Peggot s-a dus să ia ce găsea în automate și cafea fierbinte pentru domnul Peg. Am mâncat fiecare câte patru pachețele de biscuiți, apoi Maggot s-a întins pe scaunele de plastic legate între ele și a adormit buștean. Doamna Peggot era de părere că trebuie să plecăm acasă, pentru că aveam școală a doua zi. Chiar

atunci a apărut doamna de la Protecția Copilului și a zis că vrea să stea de vorbă cu mine.

Nu o cunoșteam deloc pe doamna asta. Mi-a spus cum o cheamă, am uitat pe loc. Purta o geacă și o fustă verzi, două nuanțe diferite, și părea să aibă nevoie de o sută de ani de somn ca să-i treacă ce o rodea pe dinăuntru. Sub ochi avea de-a dreptul pungi, îți încăpea acolo mărunțișul. Am întrebat de domnișoara Trudy, cea care se ocupase de cazul meu cu câțiva ani în urmă, și mi-a răspuns că domnișoara Trudy nu mai lucra la departamentul de servicii sociale. Dimineața urma ca altcineva să fie însărcinat cu cazul meu, poate ea, poate altă persoană. Ea pur și simplu era de serviciu la ora asta, așa că treaba cu ochii se explica. Le-a spus celor din familia Peggot că pot să plece acasă, că avea să mă ducă ea unde trebuie. Ceea ce m-a speriat rău. Cine naiba era, ca să creadă că știe unde trebuia să mă duc? I-am spus nu, mulțumesc, mă duceam cu familia Peggot, ca de obicei când mama era la dezintoxicare. Doamna mi-a aruncat o privire de genul *Îmi pare rău, puștiule, răspuns greșit.*

Doamna Peggot mi-a mai dat niște biscuiți să-i bag în buzunar și niște bani, plus mărunțiș pentru telefonul cu fise, care exista pe atunci, și mi-a spus s-o anunț când puteau să vină să mă ia. Și așa am plecat spre o cămăruță să purtăm o discuție, Ochi-Pungă față în față cu Demonul. A început cu întrebările obișnuite în asemenea cazuri, apoi a devenit gravă și m-a întrebat de familia Peggot: dacă în casa lor s-a întâmplat ceva care să mă facă să mă simt stânjenit. Eram nedumerit, mă gândeam că se referă la chestii pe care le făcusem eu, ca atunci când le stricasem televizorul sau când ciordeam mici căcaturi pe care le dădeam la schimb la școală pe alte căcaturi. Ne-am învârtit mult în jurul cozii până când am înțeles într-un târziu ce încerca să afle: dacă fusesem molestat de Maggot ori de domnul sau de doamna Peggot. Asta era mâna lui Stoner. Am spus că nu se întâmplase nimic de felul ăsta și că abuzatorul despre care voiam să vorbesc era Stoner.

Bine, a spus, hai să vorbim despre asta și așa am făcut. Ca idee, deja era vreo trei dimineața, nu-mi aminteam să fi mâncat ceva toată ziua în afară de biscuiți și Cheetos, și pe Stoner îmi venea să-l arunc la câini. Cum as descrie relația noastră, a vrut ea să știe. Am răspuns: dacă doi tipi stau unul la un capăt al unei puști și unul la celălalt, cum ați numi o asemenea relație? Și dacă l-ați cunoaște, credeți-mă, ați vrea să fiți pe partea cu

trăgaciul. Am spus și ceva de genul că, dacă ar fi după mine, nu l-aș împușca direct, aș începe cu rotulele și cu coatele, ca să-l văd cerșind milă. Și-a notat toate astea în carnet.

Mai avea și alte întrebări despre tatăl meu vitreg, cum îl numea ea, ceea ce demonstrează că nu pricepea cum stătea treaba. Întrebări despre buza mea spartă de care uitasem deja de când cu noile dovezi de afecțiune legate de sunatul la Urgențe. Simțeam cum mi se umflă ochiul stâng și pieptul mă durea atât de tare în partea dreaptă încât mi-aș fi dorit să nu trebuiască să respir așa de mult. Ochi-Pungă m-a întrebat dacă nu mă deranjează să-mi scot cămașa și să o las să arunce o privire, ceea ce m-a făcut să mă simt ca un bebeluș. A scos un aparat din geantă și a făcut poze. M-a întrebat chiar dacă am vreo problemă mai jos de brâu. Clar nu, am spus și deja îmi venea să mor. Era și așa destul de rău că pierdusem o luptă, nu mai aveam nevoie ca unii să consemneze asta și în porcăriile lor de carnețele.

A vrut să vorbim despre atacurile mele împotriva lui Stoner, așa-numitele incidente cu mușcături. I-am spus că nu au fost incidente, la plural. Dacă aș fi repetat atacul, aș fi rămas fără dinți. Și-a notat asta. Aș fi putut continua până nu-i mai rămânea pastă în pix, dar ea a oftat adânc, amintindu-mi de seara în care o spionasem pe mătușa June. Reacția ostenită a femeilor care fac curat după bărbații care și-au smuls unul altuia matele. Pentru doamna asta, unul dintre ei eram și eu. Îmi venea să țip la ea: „Asta nu e luptă dreaptă, Stoner e un psihopat și eu am doar zece ani, la naiba!”

Următorul pas era un fel de control medical. I-am spus că nu sunt așa de grav rănit, dar mi-a zis că are legătură cu aspectele psihologice, dacă era în regulă să mi se dea drumul. Și dacă nu, ce? Am tras cu ochiul la foile unde a notat când mărturisisem intenții criminale. Dacă răneai sau omorai pe cineva din cauza unor tulburări mintale, altele decât faptul că erai furios pe respectivul, știam unde ajungi: la Marion. O închisoare pentru nebuni, cu garduri cu sârmă ghimpată și turnuri de pază, din ce spunea Maggot. Unde fusese trimisă la început mama lui. Apoi, după o vreme hotărâseră că era doar genul de doamna normală, dar enervata rău, nu nebună, și o trimiseseră la închisoarea pentru femei Goochland. O vizitase în ambele locuri.

Pesemne că mi s-a tăiat filmul, pentru că următorul lucru de care îmi amintesc e că un bărbat mi-a pus mâna pe umăr. Un bărbat cu cămașă și cravată, nu în halat alb de doctor. Foile temute cu însemnări. M-am ridicat

în capul oaselor și am spus „Da, domnule” și am întrebat dacă mă trimit la Marion. Am văzut că făcea eforturi să nu zâmbească. M-a întrebat ce știu eu despre Marion. Părea obosit, dar altfel decât Ochi-Pungă, mai degrabă ceva de genul *Hai să nu complicăm lucrurile*. I-am spus că nu știu nimic despre Marion, în afară de faptul ca nu vreau în niciun caz să ajung acolo. Mi-a zis să stau liniștit, că mă rezolvă el. S-a așezat și m-a întrebat chestiile obișnuite, apoi a trecut la subiectul Stoner. Eram doar foarte furios pe el acum sau chiar crezusem vreodată că mi-aș dori să moară? M-a întrebat dacă suntem o familie în care se vânează, dacă avem arme, dacă sunt sub cheie sau pot să ajung la ele? M-a întrebat dacă am fost vreodată așa de trist încât să îmi doresc să mă culc și să nu mă mai trezesc. I-am spus că nu chiar, de obicei mă duceam doar să mă culc dorindu-mi să mă trezesc în altă casă. A zis că asta era de înțeles.

Ochi-Pungă s-a întors mai târziu și a spus bine. Nu mergeam la Marion, asta era clar. Dar situația mamei era de așa natură încât mă așteptau câteva săptămâni singur cu Stoner și nu era cazul. Urma să aplicăm un nou plan, asupra căruia se puseseră cu toții de acord. Planul cu Demon care nu se duce acasă. Deci în mod clar mama era de acum suficient de conștientă încât să renunțe la singurul ei copil.

Ce alte opțiuni aveam, m-a întrebat: adulți de încredere, colegi de-ai mamei, oricine la care să pot să stau? Am spus familia Peggot, familia Peggot și iar familia Peggot, punct. Nu era cazul. Mi-a zis că Stoner le făcuse o reclamație care trebuia anchetată înainte să poată să mă plaseze la ei. Ce prostie! Dar tot mă întrebam dacă familia Peggot avea ceva care să poată fi folosit împotriva ei, ca de pildă mama pușcăriașă a lui Maggot și Humvee despre care nu trebuia să vorbești niciodată. Nu era vina lor, dar lumea crede tot ce e mai rău. Așchia nu sare departe de trunchi ș.a.m.d. Apoi mi-a venit în minte mătușa June. Un adult de încredere în Knoxville merge? am întrebat, dar mi-a răspuns că nu puteam să ies din stat din cauza hârțogăriei. Poate că era ilegal că Emmy stătea acolo. Așa s-ar explica de ce erau așa de secretoși, dar nu mi-o puteam închipui pe mătușa June făcând fărădelegi. Nu voiam decât să dorm. M-a dus în altă cămăruță cu un pat cu hârtie pe el, unde puteam să mă întind.

Mai târziu, la un moment dat, m-a trezit pe întuneric un tip cu o tavă cu mâncare, ca o cină de la televizor. Avea un cărucior plin. Eram mort de foame. Omul ăsta era îmbrăcat într-un costum albicios, cu o cască albă pe

cap, pungi albe peste pantofi, așa că vedeai hainele, nu pe el. Ca și cum ar fi fost o fantomă. I-am spus că nu am cu ce să plătesc. Mi-a zis că era deja plătit, dar că de multe ori oamenilor li se făcea rău de la mâncarea de spital. S-a oferit s-o mănânce el pentru mine. Eram speriat și am fost de acord. S-a așezat cu tava în poală și a mâncat. Arăta ca o fantomă înfometată care înfuleca o porție de mâncare ca într-o reclamă TV, așa că probabil visam.

Noua mea viață a început la prima oră cu noua responsabilă de caz, domnișoara Barks. A ridicat storurile și a spus:

— Bună dimineața, Damon. Hai să mergem acasă.

Timp de o fracțiune de secundă am crezut că am o casă și că acolo mă duceam. Uneori o zi bună nu tine mai mult de zece secunde.

Numele nu se potrivea cu persoana. Domnișoara Barks[5] nu era câine. Stătea și zâmbea în timp ce eu mă trezeam și îmi aminteam tot felul de căcaturi și mai observasem și că era mare bunăciune. Avusesem o grămadă de responsabili de caz, nu te atașezi de ei, nici nu-ți dorești. Dar asta era altceva. Mai tânără decât mama, în rochie, nu în genul de costum cu sacou de zici că-s paznici. Și blondul ăla ondulat, mici valuri care se revarsă, cum vezi de obicei la actrițele de la televizor, la sirene sau la îngeri. Poate domnișoara Barks era îngerul meu păzitor. Era și timpul.

A văzut tava de mâncare goală pe care fantoma o lăsase pe scaun (deci, probabil, nu era fantomă) și a zis ceva despre faptul că aveam poftă de mâncare. A spus că găsiseră un loc unde să stau deocamdată și că era la o fermă, deci spera să fiu destul de bine hrănit și acolo. Mi-era o foame de-mi simțeam stomacul cum se mănâncă singur. Dar nu voiam să spun ceva care să fie interpretat greșit.

Afară nici măcar nu era încă dimineață, ci perioada aia gri în care luminile încă sunt aprinse. Domnișoara Barks mergea repede în cizmulițele ei, toc-toc. Avea o Toyota cu însemnul Protecției Copilului pe el, un model mai vechi cu o grămadă de kilometri la bord, după cum arăta. M-am urcat în spate și am rămas surprins să văd pe cineva pe scaunul șoferului: Ochi-Pungă. Doamne, mi-am spus. Pesemne că doamna asta nu se duce niciodată acasă. Domnișoara Barks s-a urcat lângă ea și am mers pe aceleași drumuri pe care trecusem când venisem cu ambulanța. De ce s-or fi gândit că era nevoie de două persoane ca să-mi facă față, habar n-am. Treceam pe lângă casele unor oameni care se culcaseră și se treziseră iar, totul arăta normal.

Acum își mâncau cerealele. Copii ale căror mame erau zdravene și ai căror tati trăiau.

În cele din urmă domnișoara Barks s-a întors cu cotul pe spătarul scaunului și a spus: „Hai să vorbim despre unde mergem”. Urma să stau cu un domn pe nume Crickson, care se ocupa de copii doar pentru perioade scurte. Avea niște băieți acum acolo. Soții Crickson fuseseră asistenți maternali până când doamna murise și acum domnul nu mai lua decât din când în când un caz complicat. Îmi plăcea cum vorbea, ca și cum nu aș fi fost un copil, ci un adult. Îi părea rău că trebuise să aștept la spital toată noaptea. Erau prea multe de rezolvat și nu prea aveau cu ce, practic erau o grămadă de copii în situația mea.

Ceea ce nu reprezenta o noutate, la școală se vorbea despre cutare copil care nu avea casă sau dormea pe canapeaua vreunei rude care nu era tocmai încântată. Despre cutare fată drăguță sau urâtă din clasa a șaptea sau a opta pe care părinții o dăduseră afară fiindcă rămăsese borțoasă. Și tot așa. Nici prin gând nu-mi trecuse că într-o zi o să ajung să fiu eu unul dintre acei copii. Domnișoara Barks părea șocată de cât de rău ajunsesem. Partenera ei de la volan, domnișoara Noaptea Strigoilor, nu la fel de mult.

Drumul nu se mai termina. Am întrebat dacă aveam să mai merg la școală și domnișoara Barks a spus că da, ca de obicei, doar că drumul cu autobuzul o să fie mai lung. Mă vor învăța băieții de la domnul Crickson cum stă treaba. Și eu am spus „of, căcat”, apoi, „opa, scuze”. Dar nu aveam la mine cartea de istorie, nici tema, nici altceva, toate rămăseseră acasă. N-aveam nimic, de fapt. Nici măcar ciorapi, din cauză că plecasem de acasă în ambulanță. Domnișoara Barks a spus că îi pare foarte rău, trebuia să mă descurc cum puteam. Avea să treacă săptămâna viitoare să văd ce fac și între timp o să încerce să se ducă acolo unde locuisem și să ia tot ce îmi trebuia. Mi-a zis să fac o listă cu lucruri importante și ea avea să facă tot ce-i stătea în putință. Nu-mi puneam mari speranțe. Mi-l închipuiam pe Stoner cum aprinde un foc în spatele casei și îmi arde hainele și manualele. Cum îmi aruncă benzile desenate și personajele, unul câte unul.

Domnișoara Barks și Ochi-Pungă s-au contrazis pe unde s-o ia și au trebuit să întoarcă la un moment dat. Pungă i-a amintit să stea de vorbă cu mine despre mama și domnișoara Barks a spus ah, da, eram la curent cum stă treaba cu mama? Nu. Păi, veștile erau bune, mama urna să fie externată și să înceapă direct tratamentul, în aceeași zi, mai târziu. Nu întrebasem de

mama seara trecută, după ce se terminase ce era mai rău, și probabil era urât din partea mea, dar, sincer, mă cam săturasem. Întâi aduci acasă la noi un psihopat, apoi te cari: cum să faci așa ceva?

Domnișoara Barks a spus că pe mama o așteptau câteva săptămâni de internare undeva, apoi o perioadă de supraveghere acasă, până să mă pot întoarce la ea. Deci nu era dezintoxicarea rapidă de cinci zile, cum mai făcuse de câteva ori și care e un fel de revizie. De data asta cred că se ajunsese la concluzia că mama avea nevoie de o reparație completă. Domnișoara Barks m-a întrebat dacă înțelegeam că mama ajunsese la un acord cu Protecția Copilului ca să aibă grijă de mine. Că acum avea nevoie de susținere specială ca să-și respecte partea ei de înțelegere.

Tot nu pricepeam de ce nu pot să stau la familia Peggot. Dar la cum îl dădusem în gât pe Stoner, aș fi murit de frică să stau în vecinătatea lui. Îl și vedeam la noi acasă cum intră în camera mea și îmi găsește carnețelul în care desenasem ore în șir finaluri fericit-malefice pentru „Stone cel Rău”. Barbă, cercei lăți, cap mare chel, până și Stoner s-ar fi prins. Era una în care făcusem un crocodil care îi smulgea scula cu dinții. M-ar fi căutat.

Am intrat pe drumul de pământ care ducea spre o fermă, aproape ajunseserăm. Mi-am făcut curaj și am întrebat ce probleme o să am pentru ce spusesem. Despre Stoner, de exemplu. Domnișoara Barks a răspuns că nu e nimeni supărat pe mine, iar eu m-am gândit: „Da, sigur, domniță”. Când un copil spune o chestie greșită, află alții și dă de naiba. Așa merge treaba. Am oprit în fața unei case vechi, cu iarba în curte așa de înaltă că puteai s-o tai și să faci fân din ea. Domnișoara Barks m-a întrebat dacă am vreo nelămurire înainte să-mi întâlnesc noul asistent maternal. Ce era să-ntreb? O casă cenușie, de ziceai că ești în Amityville. Nu cred că pricepusem încă până la capăt, nu mă mai duceam acasă.

Acum stăm fără să facem nimic. Cele două se uită una la alta pe scaunele din față, amândouă cu expresii de genul *Nț, tu*. Pungă spune în cele din urmă:

— Tu ai responsabilitatea legală în privința lui. Tu trebuie să-l duci.

Domnișoarei Barks îi e frică. Nu știu ce o fi în casa aia, de nu vrea să fie ea cea care să mă ducă acolo și să zică: „Pa, puștiule, n-aș vrea să fiu în locul tău”. Pesemne că e prima ei zi la slujba asta de căcat la care trebuie să ia copiii de la ei de acasă pentru protecția lor și tocmai și-a dat seama că nu

și-ar dori să fie nici măcar în situația în care este ea acum, d-apoi în locul meu. S-a terminat povestea cu îngerul meu păzitor. Am fost testul ei.

9

Domnul Crickson era un individ înalt, corpolent, cu fața roșie și părul unsuros și dat într-o parte ca niște degete care prind o minge de baschet. Ochi mici în fundul capului, nas ascuțit, fața tipică de câine. Dar dintr-o rasă mai rea decât dulăii bătrâni care zăceau întinși sub soba pe lemne rece din bucătărie. Păreau să stea pregătiți pentru când o să se lase gerul.

Vocea omului suna ca o șoaptă gen Freddy Krueger[6], ca și cum l-ar fi durut să vorbească, așa că ascultă bine, la naiba. Da, văzusem filmul, la drive-in, de pe bancheta din spate, când mama și Stoner credeau că dorm. Așa sunt educați mulți copii din Lee County. Când omul înfricoșător ne spune să stăm jos, stăm jos.

Domnișoara Barks își verifica între timp lista, agitată ca naiba. Urma să dorm în aceeași cameră cu ceilalți copii aflați în îngrijire, fusese inspectată, domnul Crickson primise un telefon cum că urma să vin în dimineața asta. El era ceva de genul *Hai odată, domniță.* Ceilalți copii plecaseră la școală și el trebuia să vadă de vite. Domnișoara Barks părea să fie de acord cu toate astea. Eu stăteam nemișcat și mă uitam la cum arată Amityville: linoleum umflat, vai de capul lui, grăsime galbenă pe peretele de deasupra sobei, borcane cu unt de arahide fără capac și mizerie pe tot bufetul. O crustă de jeg peste toate. Mi-am amintit că îmi spusese că nevasta omului murise. Mă întrebam dacă nu cumva cadavrul mai era prin casă, pentru că părea că nimeni nu mai făcuse curat de când ea dăduse ortu' popii.

Domnișoara Barks a terminat și i-a întins un plic mare, galben. El a întrebat dacă cecul lui era acolo. Ea i-a răspuns că o să-i sosească prin poștă, ca de obicei. Nu-mi venea să cred că mă lăsa cu Freddy Krueger, dar mi-a aruncat aceeași privire pe care o văzusem de mii de ori la mama: *Îmi pare rău*. Și uite-așa a plecat cu cizmulițele ei, toc-toc. Mă întrebam dacă la Protecția Copilului aveau ceva de genul Pasului 9, unde în cele din urmă trebuie să le ceri scuze tuturor copiilor cărora le-ai tras țeapă.

După ce ea a ieșit, mi-am spus că omul o să dea fuga la iubitele lui vite, dar nu era așa de grăbit și și-a pus cafea dintr-un ibric murdar într-o cană murdară. Sub cămașa de flanel avea o bluză cu găurele și mâneci lungi, zdrențuite și jegoase la capete, ca și cum ar fi stat cu ea zi și noapte. În

ciuda atitudinii neglijente a mamei, nu mă crescuse în murdărie, îmi venea rău când mă uitam la bătrân cum sorbea din cafea.

M-a privit parcă întrebător, așa că am spus nu, mulțumesc, nu prea beam cafea. Cu vocea lui sinistră, sugrumată, a rostit ceva ce n-am înțeles prea bine.

L-am întrebat:

— Poftiți?

— Am zis că la băieții ceilalți nu le place ăla care mușcă. Le-am povestit. Nimănui nu-i place ăla care mușcă.

M-am uitat la câinii de sub sobă, încercând să-mi dau seama ce voia să spună. Arătau de-a dreptul morți. Sau așa de bătrâni încât cu greu ar fi înghițit mâncare de pisică la conservă. Dar parcă tot exista un lucru pe care trebuia să-l știu. L-am întrebat:

— Care dintre ei mușcă?

M-a privit ca pe ultimul idiot.

— Tu.

S-a uitat pe geam până când mașina de la Protecția Copilului a plecat. Am observat că avea șlițul deschis sau poate că pantalonii erau așa de vechi încât fermoarul cedase. După încă un minut a murmurat:

— Mă mir că nimeni nu ți-a pilit încă dinții.

Aveam toată ziua înainte să-mi fie rău de emoții, să aștept să descopăr cât de mult îl urau ceilalți băieți pe ăla care mușcă. Pesemne că Stoner povestise la toată lumea. Așa că la fel de bine putea să scrie și pe fruntea mea: Mamă Drogată, Prieten Bulangiu, Mușcător de Mâini. Ce le spusese de dimineață Crickson copiilor lăsați în grija lui afla acum toată lumea la școală. Nu mai voiam să merg acolo niciodată. Și nici să fiu aici. Eram lihnit, dar Crickson nu m-a întrebat dacă mâncasem de dimineață. Bucătăria avea un miros rânced, o combinație între picioare nespălate și șuncă, însă până și de la izul ăsta mi se făcea foame. Dar el și-a terminat cafeaua și a spus:

— Hai!

Și am ieșit, la ziua de muncă.

Am început prin a da fân la vite. Grajdul duhnea a balegă, nicio surpriză, dar duhnea de-ți muta nasul. De-ți dădeau lacrimile. Vitele erau pline de noroi și negre, împungeau și erau suficient de mari încât să te

omoare dacă nu te mișcai repede și cam asta-i tot ce pot să vă spun despre datul fânului. Se folosea o furcă, se arunca fân. Crickson spunea că are vreo două sute de capete, cele mai multe fiind la păscut. Nu dai fân vitelor în august, doar junincilor gestante, cum erau acestea. M-a întrebat ce știu despre vite, nimic, și dacă știu să conduc tractorul, tot așa. Se vedea că era ofticat că nu mă dovedeam bun de nimic. M-a întrebat dacă făcusem vreodată căpițe, pentru că trebuia făcută și treaba asta, dacă se oprea odată nenorocita de ploaie. Culesesem sau tăiasem vreodată tutun, fiindcă urma și asta. Mi-a spus că, atunci când venea vremea de tăiat tutun, nu-i trimitea pe băieți la școală, fiindcă era al naibii de greu să-l termini, deci spera că nu-mi place prea mult școala. Spuneam „da, domnule, nu, domnule", încercam să scap basma curată.

Mergeam după el și căram ce îmi dădea. Ploaia tot pornea și se oprea. Gândul îmi fugea acasă: la doamna Peggot, care se perpelea de grijă, neștiind unde sunt. La pârâul nostru și la noroiul lui minunat. Partea bună era că tipul ăsta nu avea să mă pună să frec podeaua cu Clorox. Dar la un moment dat poate aveam să mă hotărăsc eu să o fac. Am mânat vite spre porți. Am mers ore în șir să verificăm sârma ghimpată sărită de pe stâlpii unui gard vechi și dărăpănat Avea un pistol cu capse uriașe, care arăta și suna ca o armă de război și cu care fixa sârma ghimpată. Mi-a spus să fiu atent fiindcă mâine o să repar singur porțiuni de gard. Pe bune. Să-mi dea arma pe mână, mie, un pericol public.

Nu gândeam normal de foame. Până la urmă a sosit ora prânzului, căruia el îi spunea cină, dar ce contează. Sandviciuri cu costiță și roșii. A prăjit costița și roșiile împreună, într-o tigaie care părea să nu fi văzut în viața ei apă, nu avea nevoie să-i mai pui untură. Costița, mi-am dat seama, era combustibilul pentru motorul acestei case de băieți. Pachete mari în frigider. Felii de pâine încă împachetate, stivuite ca niște cărămizi pe bufet. Măcar asta era o veste bună.

După masă am mai verificat niște garduri și am schimbat bujiile unui tractor. Era după-amiaza târziu când am observat pe alee doi băieți venind de unde trebuie să-i fi lăsat autobuzul, lângă drumul principal. Au intrat în casă, unde și-au aruncat ghiozdanele, apoi au luat-o la fugă spre hambarul unde domnul Crickson mă lăsase cu un furtun și o perie de frecat să curăț câteva găleți unsuroase de cereale, la un pas să vomit de emoții. Și, cum era

de așteptat, cel mai mic mi-a arătat dinții, a scos un urlet de vârcolac și a râs ca nebunul.

Am spus: „Salut, eu sunt Demon”. Mă străduiam din răsputeri să par indiferent. Nu unul care mușcă. Cel mai mare mi-a spus că el e Tommy și celălalt e Troc, apoi a înhățat gălețile pe care le curățasem și a început să le pună una peste alta. Copilul mai mic a luat o lopată din încăperea pentru unelte și s-a apucat să care rahatul din fundul grajdului. Pe puștiul ăsta, Troc, îl știa toată lumea. Fusese coleg cu mine în clasa a doua, pe care nu o făcea prima dată, probabil că rămăsese tot în clasele mai mici pentru că avea ceva care-i afecta mintea și creșterea. Era mic într-un fel ciudat, cu o față stranie, ochii și restul nu erau chiar la locul lor. Lumea zicea că era așa fiindcă mama lui băuse prea mult când el era la copt. Totdeauna mă gândisem: „Și a mea nu?” Dar mama spunea că stătuse cuminte cea mai mare parte a timpului cât mă avusese în burtă, din cauză că îi venea să vomite de la orice vedea. Norocul meu.

— Știam c-o să vii, a spus Tommy.

Interesant, am replicat, fiindcă eu cu siguranță nu știam. A zis că nu neapărat eu. În aprilie și septembrie vine nu știu ce factură pentru fermă și bătrânul are nevoie de bani pentru ea, așa că de obicei în perioada respectivă apare un băiat în plus. Habar n-aveam ce să cred despre asta. L-am întrebat pe Tommy de când stătea acolo și mi-a zis că de vreo doi ani, venea și pleca. Uneori era cel din aprilie, alteori cel din septembrie. Spunea că soția lui Creaky[7] îl plăcuse totdeauna, dar Creaky îl ura, așa că acum Tommy venea și pleca după cum era nevoie. Eu am spus doar *pfui* și n-am mai săpat.

Pe tipul ăsta, Tommy, îl văzusem și la școala primară Elk Knob, dar era ceva mai mare decât mine, acum la gimnaziu. Numele de familie era Waddell, așa că lumea îi zicea Tommy Waddles – „care merge legănat”, ceea ce era adevărat. Era un copil bucălat ca un ursuleț, cu ochii mari și rotunzi și părul șaten care părea prea mult pentru capul lui. Îi stătea ridicat, drept. Pe vremea aceea unii încercau să-și facă freza lui Luke Perry din *Beverly Hills 90210*, dar la Tommy îți dădeai seama că nu se străduia și nu se dădea cu gel, pur și simplu așa era Tommy. Și era un Tommy cam prea mare pentru hainele pe care le avea: brațe ca niște cârnăciori în mânecile gecii, pantaloni prea strânși în talie. Acum știu de ce. Plasament maternal.

N-aș zice că cei de acolo se uită prea des la tine ca să-ți spună: „Hei, puștiule, te-ai cam umflat, hai la cumpărături”.

Dar având în vedere cât mă temusem să fiu judecat ca unul care mușcă, Tommy a fost foarte de treabă. Mi-a arătat unde să pun gălețile, cum să intru în magazia cu porumb ca să dau de mâncare la juninci și la viței și diferite lucruri pe care trebuia să le facem înainte să intrăm în casă. Magazia cu porumb era ca un hambar mic, așa de plină de șobolani, că trebuia să fii atent pe unde calci. Serios, îți treceau peste picioare. Dacă ceva era greu de ridicat, de pildă un sac cu grăunțe, Tommy încerca să-l ridice. Îmi explica lucrurile fără să se poarte ca și cum aș fi fost idiot. Mi-a spus că vitele erau Angus, și băieții, și fetele, pe toate le chema Angus. Vacile erau duse la montă ca să facă viței, iar masculii erau castrați și crescuți la pășune cam până la jumătatea maturității. Înainte să se lase iarna grea, erau vânduți la târg și ajungeau undeva spre vest, unde îi îngrășau. Apoi, hamburgeri.

Tommy le vorbea blând vitelor când le dădeam de mâncare și le pregăteam pentru noapte, deși erau doar niște monștri imenși și tâmpiți. La fel se purta și cu mine. Ca și cum încerca să compenseze tot ce era rău în viața noastră. Măcar nu urma să fiu castrat și transformat în hamburger, atâta știam și eu. Tommy spunea că te obișnuiești aici. Îi zicea Creaky Farm, un nume inventat de Repede-Nainte, pentru că era un geniu la inventat nume. Repede-Nainte era celălalt copil plasat aici, care nu ajunsese încă acasă pentru că era la liceu și la antrenamentul de fotbal, o mare vedetă a echipei Liceului Lee, Generals, cum i se zicea. Din ce povestea Tommy, Repede-Nainte era omul pe care îl plăcea cel mai mult toată lumea, chiar și domnul și mai ales răposata doamnă Crickson. Și mie avea să-mi placă, stai să vezi. Fusese dintotdeauna la fermă și era într-un fel fiul lor, deși îl ura pe domnul Crickson. Sau mai degrabă Creaky, cum trebuia să-i spunem toți bătrânului, dar nu în față.

Tommy mi-a arătat unde să mă spăl înainte să intrăm. Lângă veranda cu perdele atârnate, era un robinet ca să-ți dai cu furtunul pe mâini, pe pantofi, pe unde puteai, fără să te uzi prea tare. Eram deja ud fiindcă mă plouase toată ziua. Dar entuziasmat că urma să mănânc ceva. Speram ca Tommy să aibă dreptate, să pot să mă obișnuiesc sau măcar să merg pe burtă și să scap. Poate la școală n-o să se vorbească prea multe porcării despre mine, dacă le spunea doar Troc, un copil pe care nu-l băga nimeni în seamă.

Aveam să rezist cele trei săptămâni cât trebuia să stea mama la dezintoxicare și aveam să mă duc acasă și cu asta basta. Pentru Stoner nu-mi făcusem un plan. Poate își făcuseră cei de la Protecția Copilului. Poate că totuși exista un Dumnezeu în cer și aveam cu toții să dăm bășini parfumate.

Tommy Waddles m-a lăsat să mă țin de el cât stăteam într-un picior și încercam să-mi îndepărtez cu apă rahatul de pe încălțări. Șireturile erau legate strâns. Mi-am dat seama că nu îmi scosesem pantofii de când îi încălțasem cu o seară înainte în ambulanță. Nici ciorapi nu aveam, din același motiv. Tot ce aveam pe mine era ud și mirosea a balegă de vacă. Toate hainele pe care le aveam. Mâine la școală o să miros a balegă.

Repede-Nainte a ajuns acasă când ne așezaserăm la cină și toată lumea a reacționat ca și cum ar fi fost Captain America într-o camionetă Ford. „Uite-l!" și chestii din astea. Copilul ăsta n-a făcut deloc treabă și, în plus, conduce un Ford Lariat F-150, două tone, roșu cu argintiu și cu faruri pătrățoase. Drăguț. Mă întrebam dacă vehiculul era al lui ori împrumutat de la fermă sau de undeva. Mă întrebam dacă li se permitea copiilor aflați în plasament să aibă ceva al lor. Aveam multe de aflat.

A intrat în bucătărie și până și afurisiții de câini au ridicat privirea. Prima dată când se mișcau în ziua aia. E înalt și suplu și arată ca o vedetă, cu dinții albi, sprâncenele negre și un păr în cap de nu-ți venea să crezi, ca o explozie. Ondulat de nu se poate, ca Mariah Carey pe vremea când avea freza de mop, doar că nu la fel de lung, normai. Pe atunci nu te primeau la fotbal dacă aveai părul lung. „Salut, Repede", au spus toți ceilalți băieți, apoi: „El e Demon".

Repede-Nainte se oprește brusc ca într-o scenă de film, se uită de la ceilalți copii la mine, de la mine la ei, încearcă să-și dea seama care e treaba cu mine. Sunt pregătit să-mi spună de treaba cu mușcatul, să-și arate dinții și să mârâie. Dar afișează zâmbetul lui de vedetă rock și zice:

— Sânge nou! Era și timpul să reîmprospătăm rezerva.

Și domnul Crickson zâmbește și dă din cap aprobator ca și cum ar fi de aceeași părere și lui i-ar fi venit ideea să mă aducă. Nebunie. Câțiva băieței jegoși care se uită admirativ la un copil mai mare, asta e normal. Dar îl ține sub vraja lui și pe bătrânul nenorocit. Demon, îmi spun, uită-te și învață.

La cină am avut burger cu sos la conservă Manwich turnat peste ea, plus macaroane și brânză topită, super. O să-i spun mamei despre asta. Niciodată

nu știe ce să facă la cină. Domnul Crickson l-a întrebat pe Repede-Nainte cum a fost la antrenament și cine era în apărare și tot mai credea că Generals va termina anul neînvinsă? Atâtea cuvinte din gâtlejul obosit al bătrânului! Și-l menajase toată ziua pentru Repede-Nainte. După cină domnul Crickson s-a dus în camera de alături și s-a uitat la televizor, adică a adormit în balansoar, iar Repede-Nainte a șters-o. Ne-a lăsat pe noi să strângem, cum te-ai aștepta de la trei băieți, dintre care unul nu e tocmai zdravăn. De-aia arăta bucătăria în halul ăla.

Tommy mi-a prezentat restul casei, camera noastră de la etaj, baia pe care urma s-o folosim, Repede-Nainte primul, evident. Avea mai multe de făcut, de exemplu, să se bărbierească. În dormitorul nostru erau două paturi supraetajate și cam atât. Un dulap unde să-ți ții lucrurile, dacă aveai norocul să ai lucruri. O masă pe care să-ți faci temele dacă aveai chef. Tommy și Troc foloseau unul dintre paturi și au discutat dacă eu să stau sus sau jos în celălalt. Troc nu a votat, nu era, să spunem, prea vorbăreț. Dar îi plăcea să se cațăre. Îmi aminteam din clasa a doua că se tot urca pe calorifere ca o nebună de maimuță și învățătoarea striga mereu la el să se dea jos pentru că într-o zi o să vină căldura și o să se frigă. Și într-o zi, da, așa s-a întâmplat. Asemenea urlet n-ați auzit în viața voastră. În timp ce lui Tommy îi plăcea patul de jos, ca să-și pună sub el cărțile de la bibliotecă. Avea teancuri: *The Boxcar Children, Goosebumps*, nici nu știam că ai voie să iei atâtea. Mi-a spus că biblioteca de la gimnaziul Pennington era mai mare și ăsta era cam singurul lucru bun la gimnaziu.

Presupuneam că toți patru o să stăm împreună, dar, greșit, Repede-Nainte avea camera lui în capătul holului. Stătea acolo de mult. Cât trăise, doamna Crickson începuse procedurile de adopție, dar nu le dusese la bun sfârșit. Deci Crickson continua să primească cecul de cinci sute de dolari pe lună ca să-l țină în plasament. Nu am aflat toate aceste lucruri de la început. E complicat de înțeles, mai ales la cum o făceau Crickson și Repede-Nainte, care aveau un fel de înțelegere secretă și împărțeau cecul între ei.

Trebuia să cerem voie ca să putem să intrăm în camera lui Repede-Nainte, așa că m-am uitat din prag. Avea greutăți, altfel decât ale lui Stoner. Trofee de fotbal, fotografii din ziar cu momente celebre din istoria General s, lipite pe peretele de deasupra biroului (avea mobilă). Fixate pe un perete, o grămadă de panglici pe care le câștigase pentru proiectele cu viței de la 4-H, a spus Tommy, dar asta fusese demult. Acum Repede-Nainte avea postul

de conducător de joc, o camionetă și fete tari, toată lumea voia să aibă o relație cu tipul ăsta. Îl știam de două ore și deja îmi dădeam seama cum era.

Numele lui adevărat era Sterling Ford. Ce-ți puteai dori mai mult? Ceva legat de argint, cele mai bune motoare din lume. Dar susținea că i se spusese devreme Repede-Nainte și i se potrivea.

El conducea casa și avea cheile de la dulapul cu arme unde bătrânul își ținea puștile și medicamentele pe care Troc trebuia să le ia în fiecare seară dacă-și amintea cineva. Cei de la Protecția Copilului îl puseseră să țină medicamentele sub cheie, se pare, după câteva incidente din trecut, când ceilalți copii aflați în plasament le vânduseră. Antidepresive sau barbiturice, Dumnezeu știe ce-o fi luat Troc, poate din ambele, ca de obicei, jumătate dintre copiii de la școală trebuiau să stea la coadă în fiecare zi ca asistenta să le dea medicamente înainte de pauza mare. Oricum, Repede-Nainte avea toate privilegiile, în timp ce noi, băieții mai neînsemnați, stăteam în camera noastră seara. Nu-i păsa nimănui la ce oră ne culcam, dacă ne sculam dimineața. În acea primă seară eram mort de oboseală, dar nu-mi venea să mă bag în pat cu hainele mele puțind a balegă, când din senin Tommy m-a întrebat dacă mă aduseseră fără nimic la mine. Știa cum e treaba cu plasamentul. Mi-a împrumutat un tricou în care să dorm. Tommy ăsta nu era precum ceilalți copii.

A spus că, înainte de stingere, Repede-Nainte urma să vină în control. Și chiar a venit și a zis:

— A-ten-ți-e!

Tommy și Troc au salutat și au scos pieptul înainte pentru inspecție. Cred că toată lumea a văzut filmul. Părea o prostie, dar nu știam cum aș putea să nu fac același lucru, așa că l-am făcut. M-a studiat cu interes și a comentat:

— Măi, să fie! Ce băiat cu ochii verzi.

M-a întrebat dacă eram melungeon ori vreun mexican roșcat sau ce. I-am spus că tata fusese melungeon.

Apoi Repede-Nainte a întrebat ce avem. Tommy a scotocit prin buzunare și a scos un pachet de gumă Chiclets, pe care Repede-Nainte l-a luat. Apoi s-a oprit în dreptul lui Troc. S-a aplecat și l-a privit în față pe individul micuț. Troc spune că nu are nimic. Repede-Nainte îi arată pumnul și Troc se face mic. Nicio lovitură, dar se vedea că puștiul ăsta știa cum e

să fii lovit. Îi arunc o privire lui Tommy de genul *E normal*? Și el îmi răspunde ceva de genul *Da, este.*

— Creaky ți-a dat bani de mâncare de dimineață, continuă Repede-Nainte, rar, pentru că Troc are probleme cu capul. Ai avut bani de mâncare și ai luat untul de arahide.

— Eu niciodată, spune Troc.

— Ba da. Am ochi la tine la școală, nu doar în cap. Dacă îl minți pe Repede-Nainte, îți dezamăgești frații. Ai banii pe care ți i-a dat Creaky. Dă-i încoa'.

Când un copil lua sandviciul cu unt de arahide însemna că i se terminaseră banii de mâncare sau, în cazul celor care primeau prânzul pe gratis, că mama lor uitase să semneze hârtiile. Oricum, doamnele care distribuiau mâncarea îți dădeau untul ăla de arahide ca și cum ți-ar fi spus *Ia-ți certificatul de ratat.* Troc luase sandviciul pentru că îi fusese rușine să scoată banii din buzunar. Ochii apropiați îi jucau în cap ca ai unui iepure prins în capcană. Repede-Nainte a pocnit din degete în dreptul chipului mic și asimetric, apoi a întins mâna. Troc a scos banii.

Urmam eu. Repede-Nainte se uita la mine. Am spus:

— Moșule, n-am nici măcar ciorapi, în pula mea!

Nu eram sigur dacă în casa asta se înjura, nici dacă Repede-Nainte era moșule sau domnule pentru mine, dar am riscat și tipul a râs. I-am spus că mă lăsaseră aici fără nimic.

Repede-Nainte și-a luat o expresie anume.

— Nimic. Ești sigur?

— Afirmativ.

— Aici nu ne punem cu Repede-Nainte, Demon. Îți mai dau o șansă. Scoate ce ai și te-am iertat. Caută-te prin buzunare.

Așa am făcut și am scos câțiva biscuiți zdrobiți, ceea ce m-a șocat. Seara trecută petrecută la spital părea un film despre viața tristă a unui distrus. Dar ăla eram eu, posesor de biscuiți, de zece dolari și de mărunțiș pentru telefon. Dacă mi-aș fi amintit, cu siguranță aș fi mâncat biscuiții. Simțeam cum îmi ard urechile. Unu la mână, pentru că nu avusesem de mult atâția bani, dacă avusesem vreodată, și doi, pentru că tocmai îi pierdusem. Trei, părea că am fost prins cu minciuna. Și, în plus, de unde știa?

Repede-Nainte a spus că e mândru de mine pentru că îmi adusesem contribuția la țelurile și obiectivele noastre. Deci asta era bine, mă plăcea. Spunea că lucrurile valoroase stau la el ca să fie în siguranță. Urma să sărbătorim dând o petrecere când reușea să facă rost de rezerve. O ferma-petrecere, a precizat. Ceilalți au spus: „Iuhuu, ferma-petrecere!" Ne-a explicat că suntem Escadronul Hillbilly, adică un fel de cercetași, doar că nu lingușeam pe nimeni. El era comandantul escadronului și făcea regulile spre binele nostru. Ne-a zis să nu-l lăsăm pe Creaky să ne doboare. A adăugat „Pe loc repaus!" și ne-am relaxat. A plecat, iar Tommy și Troc s-au urcat în paturi. Mi-am pus pe mine tricoul mare al lui Tommy și m-am urcat și eu. L-am ales pe cel de sus. Încă mă gândeam la șobolanii care mișunau peste tot în magazia cu porumb și la Creaky stând la pândă pe întuneric, poate ca să-mi scoată dinții. Părea de preferat să stau în patul de sus.

Hillbilly e un cuvânt pe care-l știe toată lumea. Sau nu. Domnul Peg avea la un moment dat un abțibild pe bara camionului „Hillbilly Cadillac", dar eram mic și nu înțelegeam nimic. Îl știam mai ales dintr-o reluare de pe canalul Nick At Nite, *Beverly Hillbillies*, despre o familie care umbla prin oraș cu funii pe post de curele, avea puști antice și un camion ca vai de mama lui. Super-amuzant. Mai amuzant decât cele mai multe filme alb-negru pe care le dădeau, *Gunsmoke, Munsters*. Apoi, odată, Bonnie, verișoara lui Maggot care era la liceu, ne-a văzut cum ne uitam la film și ne-a spus că suntem niște mici rahați care habar n-au de nimic. Bonnie era genul de elev-model, genul de om enervant din toate punctele de vedere. Ne-a zis să avem grijă de cine râdem, că cică familia aia am fi fost noi.

Cum adică? Nimeni de pe-aici nu umblă cu așa ceva și nu conduce asemenea porcării, te asigur. Nici măcar tipii de la Clubul Tractoarelor Antice, care-și bagă cămașa în chiloți și își conduc utilajele vechi la parada de Crăciun. Tipii ăștia sunt doar bătrâni. Dar să tragă în becuri, să chiuie, să crească porci în casă? Maggot i-a spus lui Bonnie să se ducă să și-o tragă cu prietenul ei îngâmfat pe care-l cunoscuse la Governor's School și să ne lase în pace. Ceea ce ea a și făcut. Dar eu mi-am pus întrebări.

Mi le-am pus ani în șir. Până într-o zi când, ieșind din casă, l-am văzut pe domnul Peg care fuma lângă camion și m-am gândit să-l întreb de ce avea chestia aia acolo, Hillbilly Cadillac. L-am întrebat dacă înseamnă ceva rău și răspunsul lui m-a șocat: *hillbilly* e la fel ca *negrotei*. Și sigur că i-am

spus ce știe toată lumea, nu folosești cuvântul *negrotei* decât dacă ești un nesimțit. A spus, da, dar unii îl folosesc, unii care nu sunt albi nesimțiți. Ceea ce este adevărat, Ice Cube, Jay-Z, Tupac. Domnul Peg nu era fânul lor, ba chiar dimpotrivă, dar tot răsunau prin casă datorită mie și lui Maggot, deci știa.

Negrotei este unul dintre cuvintele preferate ale tipilor ălora. Domnul Peg a spus că alții au inventat cuvântul negrotei, nu Ice Cube. Și alți oameni au inventat *hillbilly* despre noi, pentru că sunt nesimțiți. Dar ne-au dat o putere supranaturală fără să vrea. Nu astea au fost cuvintele domnului Peg, dar așa am înțeles eu lucrurile. Dacă și noi folosim același cuvânt când vorbim cu acei oameni, le dovedim că ei nu vor putea fi niciodată ca noi și că rahaturile lor nu ne afectează.

Se pare că în lume există destule asemenea lucruri. În cursul anilor, cuvinte au fost lansate ca niște bucăți de rahat și au ajuns să fie lipite pe o bară de protecție cu mândrie. Țărănoi, șmenari, venetici, necioplți. Penibili.

10

Tommy Waddles vorbea mult și, cu o poveste ca a lui, cum să nu vorbești? Nu era dintre cei cu părinți varză, doar cel mai ghinionist om din lume. Tatăl lui fusese un fel de inspector de terenuri și murise într-un avion mic care se prăbușise, iar mama lui pățise ceva la inimă, deși nu era bătrână. Tommy nu și-l amintea pe niciunul, așa de mic era când muriseră. Avea o bunică, nu prea întreagă la minte, într-un azil la naiba-n praznic, în Norfolk. Alte rude muriseră sau nu existaseră deloc, pentru că tatăl lui fusese copil unic. Deci practic Tommy fusese toată viața într-o formă sau alta de instituție din Virginia.

Spunea că plasamentul e tot mai rău pe măsură ce crești, casele mai bune preferă bebelușii și copiii mai mici. Presupun că Tommy nu fusese niciodată suficient de mic. Dar era genul de om care se bucura de cât avea, de obicei citind cărți de la bibliotecă și ignorând faptul că lumea îl ura. La Creaky Farm era pierdut pentru că era blând. Bătrânul n-avea nevoie de tipi blânzi. Însă Tommy ajungea des acolo deoarece Creaky avea nevoie de bani, iar Tommy tot nu avea o situație stabilă. Ar fi trebuit să-l adopte o doamnă drăguță care să facă prăjituri și să-l lase să-i explice toată povestea din fiecare episod scris vreodată al *Căsuței fermecate*. Dar la adopție e chiar mai rău decât la casele pentru plasament, în sensul că oamenii nu vor decât copii mici. Așa e viața, dură. Și ei sunt cei care pierd, o zic pe șleau, pentru că e plăcut să ai în preajmă un copil ca Tommy. De nădejde.

Un lucru pe care îl aveam în comun cu Tommy era că ne plăcea să desenăm. Mâzgălelile lui, așa le spunea. Dar pentru el erau ca sângele, o chestie care țâșnea din el de fiecare dată când era rănit. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama cum stătea treaba cu Tommy și cu mâzgălitul, dar am început să mă prind în prima seară când Creaky s-a luat de el pentru că mâncase prea mult la cina cu burger și sos Manwich, îi spusese că la ferma asta se îngrășau boii, nu băieții. A zis și chestii mai rele, în ideea că Tommy era unde era pentru că nimeni nu voia băieți grași și că el, Creaky, nu lua în plasament rebuturi. Nu-mi venea să cred ce mizerii auzeam, dar ceilalți băieți își vedeau de mâncat, ceva de genul *Asta-i situația.* Tommy s-

a ridicat, și-a pus farfuria în chiuvetă și s-a dus în sufragerie. Îl vedeam ghemuit pe canapea cu un ziar pe genunchi, cum se apleca și scria pe el cu un creion. Cu părul țeapăn, ca și cum s-ar fi străduit din greu. Mi-am spus că trebuie să fie cuvinte încrucișate sau un rebus cum făcea mereu doamna Peggot. Mai târziu m-am dus să mă uit și am văzut schelete. Schelete micuțe care acopereau toate marginile albe. Incredibil de multe. Dacă te uitai la Tommy, n-ai fi zis că e un copil pasionat de poveștile de groază. Scheletele erau ultimul lucru la care te-ai fi așteptat.

Mâzgălea și în autobuz, pe orice spațiu alb pe care îl găsea în cărțile de școală; mai ales dacă avusese o zi nașpa, iarăși: schelete. Dar de obicei îmi spunea povestea vieții lui. Stăteam împreună în autobuz, având destul timp de povestit. Pentru că iată cum decurgea ziua noastră: scularea la cinci dimineața, pregătit micul-dejun dacă era cazul, mers pe drumul de pământ până la șosea și stat acolo la lumina lunii, fir-ar să fie, ca să prinzi autobuzul. Credeam că drumul de la Peggot Hoher era lung. Habar n-aveam. De la Creaky Farm luam primul autobuz până la Liceul Lee, așteptam la cantină cu ceilalți copii care stăteau la capătul pământului, ne băteam cu cocoloașe de hârtie și mâneam micul-dejun gratuit dacă aveam actele semnate, apoi luam al doilea autobuz, Troc și cu mine până la școala primară Elk Knob, Tommy până la gimnaziul Pennington. Ore în șir, opriri după opriri. Mame care țipau la șoferi pentru diferite chestii legate de lăsatul copilului în locul greșit, șoferi care țipau la rândul lor. Adormeai, te trezeai pentru că cineva îți spunea să te dai mai încolo.

Mergând în autobuz cu liceenii, învățai tot ce trebuia: cum rămân însărcinate fetele, cum să ai grijă de tine. Judecând după timpul petrecut acolo, copiii de la țară învățau cel mai mult. Am văzut, nu o dată, câte un băiat care își excita prietena cu degetul sau cum ea îi făcea un bot. Multe palme date de câte o fată care nu voia nici una, nici alta. Vreo două buze sparte. Odată o fată blondă, micuță și fioroasă, s-a enervat atât de tare pe un tip care îi spunea Q-tip[8], încât s-a ridicat în picioare pe scaunul din spatele lui și i-a dat cu tăblița mecanică de desenat în cap. Cu partea cu ecranul, așa că rahatul ăla argintiu i-a curs tot pe față. Imaginați-vi-l pe Omul de Tinichea din filmul *Vrăjitorul din Oz*. Fata aia avea să ajungă departe. Probabil că acum e președinte pe undeva. Sau, cel puțin, nu e însărcinată.

Și în timp ce noi ne irosim viețile fragede într-un autobuz galben împuțit, Repede-Nainte are în fiecare dimineață parte de câteva ore în plus în pat, înainte să se scoale și să meargă frumos în Fordul Lariat până la Liceul Lee. Motivul pentru care fiecare băiat în putere visează să ajungă la șaisprezece ani și să aibă mașina lui: pentru somn.

La școală l-am văzut din nou pe Maggot. Cică *Moșule! Am crezut că te-au răpit extratereștrii*! E și asta o perspectivă. Maggot era rațiunea mea de a trăi pe atunci. M-a salvat aducându-mi haine și chestii de care aveam nevoie de acasă. Domnul Peg avea cheile, deci s-au strecurat acolo ca niște spărgători când era Stoner plecat și mi-au pus lucrurile în fețe de pernă, inclusiv carnețelele cu desene. Maggot le-a adus la școală, câte o față de pernă odată. Spuneau că Stoner nu prea se mai arăta pe acolo. Deci școala era ce îmi mai rămăsese din normalitate, încadrată de venirile și plecările de la Creaky Farm.

Timpul a trecut, făgăduințele s-au împlinit. Întâi, fânul. Creaky s-a ocupat de cosit cu tractorul când eram noi la școală. A urmat balotarea, cu tractorul care trăgea în urmă mașina de balotat care se bloca din 15 în 15 metri. Scotea un scrâșnet infernal, iar el urla de fiecare dată cu vocea lui răgușită: „Lua-te-ar dracu' de căcat de Tazewell!" Probabil că o cumpărase de la cineva de acolo, pe vremea când în Tazewell County încă umblau dinozauri. Trebuia să se oprească și să închidă totul, apoi el și Repede-Nainte, dar mai ales Repede-Nainte, se urcau pe mașina de balotat, băgau mâna în ea și smulgeau chestii de pe acolo, apoi mașina mergea iar. Noi, ceilalți, trăgeam și stivuiam baloții pe câmp, ca să fie gata de urcat în camion. Erau baloții aceia pătrați pe care îi poate ridica un om, nu baloții rotunzi imenși la care pe atunci trecuseră cele mai multe ferme, unde tractoarele și stivuitoarele fac treaba. Nu, domnule, Creaky avea sclavii lui și eram vai de mama noastră. În primul rând, Tommy avea calitățile lui, dar forța nu se număra printre ele. Apuca un balot cu amândouă mâinile pe împletitură, apoi stătea acolo și se înroșea la față de parcă era constipat până ajungeam eu la el să-l ajut. Și Troc, Doamne! Un balot de fân cântărea cât Troc sau mai mult și oricum pe copilul ăsta nu-l interesa decât să se cațăre pe baloții pe care îi stivuiam noi și de acolo să răstoarne lucruri și alte tâmpenii. Trebuia să punem toți cei două sute și ceva de baloți pe platformă, câte o încărcătură, apoi să-i descărcăm și să-i stivuim în hambar, iarăși cățărat, fețe constipate și tâmpenii. În acest punct, Creaky înjura mai

mult agenția de plasament decât Tazewell County, ca sursă de lucruri stricate.

Asta a fost primul meu sfârșit de săptămână. Duminică seara nu am apucat să fac duș, pentru că Repede-Nainte a stat mult. Mai era o baie jos, cu o cadă veche și vai de capul ei, dar țevile de acolo se înfundau mereu, așa că nu eram singurul căruia îi era frică de acea cadă. Chiar și Creaky o folosea pe cea de sus. Abia m-am târât până în patul meu, unde m-am întins cu tot trupul arzând de mâncărime după ce fusese frecat de două sute de bureți de fân. Aveam trei săptămâni de ispășit în închisoarea asta și nu se terminase încă nici prima. Mă întrebam ce face mama. Mereu spunea că perioada de sevraj e un adevărat iad și îmi părea rău pentru ea. Nu și acum. *Mie-mi vorbești de iad*? i-am spus în gând. *Azi tu n-a trebuit decât să-ți faci afurisitul ăla de inventar moral și să stai întinsă toată ziua. Pe cearșafuri frumoase și curate.*

O altă făgăduință împlinită: ferma-petrecere a Escadronului Hillbilly. Repede-Nainte spusese ceva despre rezerve și eu crezusem că poate vorbește despre lucruri de pe raftul 19 din Walmart: pahare de unică folosință, farfurii de carton. Ce copil prost eram!

Întâi a venit cu mâncarea, de care am rămas absolut încântat. Pe atunci, noaptea, mi se făcea dor de casă și eram trist doar când mă gândeam la batoanele Snickers pe care le ținea mama în frigider. Deci acum am reacționat ceva de genul *Reese's* și *biscuiți, daaa!* Credeam că asta o să fie petrecerea. Repede-Nainte însă a avut răbdare cu educația mea. Ca un frate mai mare, sincer. A spus că era ritualul meu de inițiere. Am făcut petrecerea la el în cameră, ceea ce era extraordinar, puteai să te uiți pe acolo și chiar să pui mâna pe unele dintre chestiile lui. Așa am aflat că trofeele de aur pe care le primești la liceu sunt de fapt din plastic. Dar arătau extraordinar. Am stins luminile și am aprins o lumânare pe care o luaserăm din bucătărie, din teancul pus acolo pentru penele de curent. Creaky era în pat. După ce-și scoate aparatul auditiv, mi-au spus ceilalți, e ca un cadavru.

Camera lui Repede-Nainte avea o fereastră de unde se vedeau copacii de afară. Luna era aproape plină. Repede-Nainte avea o carpetă de aceeași formă pe care i-o făcuse doamna Creaky împletind zdrențe, pe când stătea să moară de cancer. Deși se simțea foarte rău și lua o grămadă de medicamente, nu voise decât să-i facă o carpetă pentru camera lui. Ne-am

așezat într-un mic cerc pe acea carpetă și ne-am gândit la doamna moartă care voia să fie mama lui Repede-Nainte. Am mâncat bomboanele și biscuiții. Ne-a dat țigări și le-am fumat. La Creaky aveai voie să fumezi în casă, o noutate pentru mine. Mama se ducea mereu afară. Domnul Peg, la fel. Doamna Peggot avea regulile ei în privința fumatului, pentru că știa de prea mulți oameni care adormiseră în balansoar și casa luase foc.

Noi n-am dat foc la nimic. Tommy fuma ca un copil, trăgea câte puțin și tușea, în timp ce Troc avea un talent înnăscut. Eu mă aflam undeva la mijloc, erau primele mele țigări fără mentol. Repede-Nainte a spus că fiecare membru al escadronului nostru avea un nume secret pe care numai el putea să i-l dea, chiar și cei câțiva copii care nu mai erau aici. Acum urma să-l primesc pe al meu. Tommy era Oase, din cauza scheletelor mâzgălite și pentru că, dincolo de orice, Tommy avea oase bune. Se vedea. Iar Troc era Omul Sălbatic. Așa. Și Demonul?

S-a uitat la mine îndelung. Cu capul dat pe spate, cu coama creață și despletită, cu ochii mijiți ca și cum ar fi răscolit în dulapul meu cranian. În cele din urmă a spus:

— Diamant. E strălucitor, limpede și valorează mult. Cel mai dur.

Nu era deloc normal ca un tip să vorbească așa sau chiar să se uite atât de intens la alt tip. Un tip normal, căruia îi plăceau fetele, și asta era Repede-Nainte, fără îndoială. Dar Tommy și Troc au dat pur și simplu din cap, da, excelent, Diamant. Nici măcar nu părea ciudat, era magia individului ăstuia. Cuvântul lui era literă de Evanghelie și te simțeai mai important dacă te băga în seamă.

Am spus bine, dar mă gândeam că diamantele erau pentru oameni bogați sau pentru fete care se logodesc.

El a zis:

— Și asta. Ceea ce ai tu, fetele își vor dori.

Mă simțeam stânjenit, bineînțeles, și am replicat că nici vorbă, dar mi-a spus că el nu se înșală niciodată în asemenea privință. O să văd. Să aștept câțiva ani.

Am vorbit un pic despre filmele pe care le văzuserăm. Tommy i-a spus lui Repede-Nainte că aveam talent la desenat supereroi, iar el a zis: „Da? la să vedem”. M-am dus și mi-am adus carnețelul și Repede-Nainte a rămas impresionat. Nu i le-am arătat decât pe cele mai bune, ca atunci când o desenasem pe mătușa June în costumul sexy de Wonder Woman. M-a

întrebat unde locuiește mătușa June. Și m-a întrebat și dacă aveam surori. Ceea ce mi-a amintit de povestea mamei cu bătrâna doamnă Copperhead venită să o ia pe micuța ei. Mă întrebam de ce lumea credea că aș fi mai bun în versiune feminină.

Repede-Nainte a ajuns între timp să povestească despre câteva dintre fetele mai bune cărora le-o trăsese, lucru la care noi, evident, eram numai urechi. Era o gagică, Melissa, care îi făcea mereu sex oral în camionetă, după antrenamentele de fotbal. Stătea și ea până mai târziu la repetiții muzicale, ceea ce se potrivea foarte bine, și cânta la flaut. Potrivit și asta, a spus. Nu am înțeles ce voia să spună până când nu a deschis gura și și-a rotunjit buzele. La faza asta Troc a înnebunit, a început să strige ca un animal. Presupun că în terciul nenorocit din creierul micului individ, undeva în adâncime exista conceptul sexului oral. În timp ce eu mă gândeam mai mult la ea și la Repede-Nainte în camioneta aia din parcarea școlii, în plină zi. Doamne, ce tip! Fără frică.

De aici am deviat spre subiecte mai ciudate, cum ar fi strigoii. Dacă doamna Creaky încă zăcea într-un dormitor ascuns pe undeva prin casă. Ceea ce era o nebunie. Le-am spus că exact la asta mă gândisem prima dată când intrasem în casă. Băi, tocmai ne-ai mai spus asta adineauri. Apoi a trebuit să mă concentrez din greu ca să-mi dau seama dacă doar îmi gândeam gândurile sau le și spuneam. Pentru că eram euforic. Mă mai simțisem așa de la tot felul de chestii, cum ar fi spray de păr, carioci și un praf pentru mașina de scris împrumutat de la secretariatul școlii, dar ăsta era alt nivel. Orice lucru la care mă uitam ori la care mă gândeam sau pe care îl mâneam era ca o serie de bule care se spărgeau, una câte una. L-am întrebat pe Repede-Nainte ce pana mea se întâmplă și mi-a spus că biscuiții erau speciali. O fată pe nume Rose, care dădea probe ca să devină prietena lui, făcuse biscuiții și ce părere aveam, trecuse testul? Și noi: „Păi, da.“ M-am uitat la Troc și la Tommy, eram curios dacă ei știuseră și răspunsul a fost da, știuseră. Se izbeau unul de altul, râdeau ca idioții, dar și eu îi vedeam mai buni decât erau în viața de zi cu zi. Mai degrabă ca un Oase, mai degrabă ca un Om Sălbatic. Se vedea cum până și copilul ăla micuț și țicnit putea să fie într-o zi un om sălbatic micuț.

Repede-Nainte ne-a cerut să închidem ochii. L-am auzit cum cotrobăia, poate într-un loc secret, pentru că după un minut a spus: „Bau!” Și era deasupra noastră, cu o șapcă în mână. O șapcă verde obișnuită de baseball,

dar o ținea cu ambele mâini, ca pe vreo comoară. Se așază la loc – direct din picioare, se lasă pur și simplu să cadă într-o poziție cu picioarele încrucișate, ținând șapca aia cu ambele mâini – și, chiar așa varză cum sunt, mă impresionează performanța fizică. Calități motrice excepționale. Ne aplecăm cu toții în față ca să ne uităm și, la lumina lumânării, văd că în șapcă nu se află aur, ci niște pete mici, care sunt pastile. Nu toate la fel. Și eu înțeleg ce este o farma-petrecere.

Dă mai departe șapca și luăm fiecare câte ceva. Habar n-am ce am nimerit, deși acum aș putea să intuiesc. Îmi amintesc că nu era o pastilă rotundă, ci una cu capete ascuțite, cu un semn în mijloc, probabil roz. Îmi amintesc că am simțit-o pe limbă, apoi cum s-a dus în jos și cum carpeta și podeaua erau dulci și solide sub mine, în timp ce stăteam întins alături de frații mei și mă uitam la lumina untoasă cum scălda tavanul.

La zece ani, să te droghezi cu pastile. Copii proști. Asta ar trebui să spunem: uită-te la alegerile lor care i-au dus la o viață de ruină. Dar chiar acum, în clipa asta, unii își trăiesc viața între crăpăturile murdare dintre urările de noapte bună după spălatul pe dinți și coșurile de cumpărături pline, în locuri unde aceste cuvinte nu se potrivesc. Copii, alegeri. *Ruina*, asta era lucrarea ce ni se dăduse, astea erau materialele. Un băiat mai mare care nu știuse niciodată ce înseamnă siguranța încerca să ne facă să ne simțim în siguranță. Aveam luna la fereastră, să ne zâmbească o clipă și să ne spună că lumea era a noastră. Pentru că toți adulții dispăruseră undeva și lăsaseră totul în mâinile noastre.

11

Se poate spune că eram pe jumătate îndrăgostit sau așa ceva de domnișoara Barks. Iar cealaltă jumătate a mea era ceva de genul *Domniță, ești pacostea vieții mele și mi-aș dori să ne fi născut pe planete diferite.* Știu, viață de băiat. Obișnuiește-te cu asta. Am fost chemat în birou și acolo mă aștepta ea pentru prima ședință. Mai ușor decât să vină cu mașina la dracu-n praznic. Am stat în biroul responsabilei cu prezența, cu masa de lucru plină de fotografii cu copiii doamnei respective, așa că domnișoara Barks părea să participe la un joc cu costume. Dar m-a luat din prima cu „Hei! Arăți bine, Damon!" Și ea, în puloverul alb care îi scotea ca lumea în evidență părțile feminine.

Veștile nu erau grozave. Nu era chiar așa de simplu să mă întorc acasă după trei săptămâni. Urma să mă văd cu mama sub supraveghere, dar după dezintoxicare trebuia să revină la viața ei normală și să facă teste pentru droguri. După ce se punea pe picioare, puteam să discutăm despre întoarcerea mea acasă. Și cu Stoner cum rămâne? Asta era o problemă, a spus domnișoara Barks. Trebuia să învățăm să ne înțelegem mai bine. Minunat, mi-am zis în sinea mea. Poate îl învățați și pe Satan să aducă mingiuța cu ocazia asta.

M-a întrebat de Creaky Farm și i-am spus. Bătrânul era violent cu Tommy, iar Troc ar fi trebuit să se afle într-un alt gen de loc. (într-un alt univers, sincer să fiu.) M-a întrebat dacă pe mine Crickson mă lovise vreodată. Răspuns: nu, eu nu fusesem bătut. Și asta a fost tot. Domnișoarei Barks îi părea rău, dar Tommy și Troc nu țineau de ea. De obicei toți copiii dintr-o casă sunt de la același centru de plasament, dar Crickson era un fel de loc pentru urgențe, iar Tommy și Troc țineau de alt centru pentru urgențe cu care domnișoara Barks nu lucra. Deci niște centre se ocupau de plasament, iar noi eram, cum ar fi spus Stoner, Produs. Rotim și negociem băieți în plasament la peste cincizeci de conturi de clienți. Omul cât trăiește învață.

Mi-a spus că nimeni nu are voie să mă viziteze acolo, dar putea ea să vină să mă ia de la școală și să mă ducă să mă întâlnesc cu mama undeva, gen McDonald's, unde să putem sta de vorbă. Apoi mă ducea ea înapoi cu mașina la fermă. Creaky s-ar fi supărat că o vizitam pe mama, în loc să fac treabă în hambar. Niciodată nu accepta ca scuza nici măcar faptul că aveam

de făcut teme. Sunt lucruri pe care nu le-am discutat cu domnișoara Barks. Avea un teanc mare de hârtii și o apucaseră furnicăturile prin pantalonii ei frumușei, abia aștepta să plece. Mă întrebam dacă și alți copii pe care îi cunoșteam ar putea fi în plasament, băieți cu nume secrete de Escadron Hillbilly printre noi, la ora de matematică și în sala de sport. Domnișoara Barks nu putea să-mi spună nimic despre asta, doar că avea și alți copii cu care trebuia să se întâlnească, majoritatea mai mici decât mine. Mi-a spus ca este extrem de mândră de cum mă descurcam și că păream a fi un băiat care știe să aibă grijă de el. Sa mori tu. Când mă pregăteam să plec, a ridicat privirea și a spus: „A, stai!” Tocmai își amintise că ar trebui să încerce să treacă pe la mine pe acasă, să-mi aducă haine și lucruri. M-a întrebat dacă făcusem o listă, așa cum îmi spusese.

La naiba, mi-am zis eu. Îngerul ăsta binevoitor, cu sprâncenele ridicate de atâta grijă. Cum ar fi fost să depind de toate domnișoarele Barks din lumea asta, în loc să mă bazez pe mine, ăla rău? Aș fi un pișăcios mic și fără ciorapi, îmbrăcat în aceiași chiloți împuțiți pe care îi aveam pe mine în noaptea în care mama luase supradoza.

— Nu vă faceți griji, i-am răspuns. Nu-mi trebuie nimic.

Casa de la Creaky Farm avea propria viață. Jgheaburi desprinse care zdrăngăneau, scânduri care scârțâiau, scurgeri care picurau. Stăteam întins în pat și ascultam genul de chestii deloc liniștitoare. Șoareci care mișunau. Sau campionatul mondial de lupte între gândaci. Poate amândouă. Știam ca după ora stingerii aveau loc în bucătărie petreceri de jivine, pentru ca găseam peste tot rahați de șoareci, ca și cum ar fi lăsat urme de mizerie ca să-și găsească drumul înapoi spre casa lor. Evident, o bucătărie care arată a cocină atrage personaje nepotrivite. Ce știam noi? Eram copii. În fiecare zi, încă o surpriză. Multe au fost diminețile în care desfăceam un pachet nou de pâine Wonder Bread doar ca să văd cum cineva săpase în el un tunel de la un capăt la altul. O gaură de dimensiunile unei șoarece în fiecare felie. Credeți că Creaky ne lăsa să aruncăm pâinea aia? Omul care păstra fiecare elastic de la ziare și te făcea fătălău dacă nu măneai tot mărul, cu cotor cu tot? Resturile cu urme de șoareci nu făceau excepții. Spunea că prăjitorul de pâine omoară microbii. Posibil, pentru că sunt încă aici ca să povestesc.

Deci noaptea auzeai cum în pereți se sapă și se zgârie. Cum apa se mișca prin țevi fără niciun motiv. Sforăieli. Bășini prelungi, jalnice. Troc

părea adesea că are mâncărimi crunte în patul lui. Adică se scărpina până nu mai putea. M-a cuprins bănuiala că, dacă puștiul ăsta făcuse fiecare clasă de cel puțin două ori, putea să fie destul de mare. Fuma ca un șarpe, acesta fiind unul dintre semnele că era mai mare decât Tommy și decât mine, dimensiunea redusă fiind înșelătoare din toate punctele de vedere. Abia când am mai crescut și eu, am înțeles bine ce face noaptea în pat un băiat, de pare că îl mănâncă peste tot.

Aveam micul nostru trib de distruși. Un escadron. Așteptam cu nerăbdare inspecțiile, înfometați de atenția lui Repede-Nainte. Dacă se purta cu mine ca și cum aș fi fost preferatul lui, ceea ce și făcea, asta îmi umplea zilele altfel goale. Și-a dat seama că îi aveam în minte pe toți supereroii posibili și mă punea să le desfășor povestea vieții. Se uita la desenele mele ca și cum ar fi fost benzi desenate adevărate, le studia cu atenție, mă întreba de ce am pus cutare sau cutare lucru acolo. Voia să-l desenez în postura de supererou. Am spus că trebuie să mă gândesc, pentru că puterea supranaturală a cuiva nu era mereu evidentă.

A lui era. Încercam să câștig timp. Am exersat și am aruncat mai multe încercări până am nimerit-o: Forța-Nainte, zis și Omul Repede, plin de mușchi, în colanți, cu pelerină și cască de fotbal american. Puterea lui supranaturală era forța voinței, prin care reușea să convingă pe oricine să facă orice și să fie bucuros pentru asta, fiindcă toți voiau să intre în echipa Omului Repede.

A luat primul desen pe care i l-am arătat și s-a uitat la el vreme îndelungată. Înfricoșător. Era un desen stupid. Dar nu, până la urmă mi-a spus că am un har.

— Vedeți asta? le-a zis celorlalți, lovind foaia cu dosul palmei. Chestia asta nu se învață. E un talent.

Ceea ce a făcut ca toată viața mea de căcat de până atunci să merite trăită. După care n-am mai avut rețineri. L-am desenat pe Creaky sub forma personajului malefic Creak Evil. Avea un bec în loc de cap, cu părul dat pe spate, care se aprindea de fiecare dată când se gândea cum să tortureze un băiat. Făceam scene compuse din trei imagini. Bing! se aprindea capul-bec, apoi Creak scotea o pilă din buzunar și spunea:

— Hai să-ți pilesc dinții.

Sau:

— Aici îngrășăm boii, nu băieții.

Și îi întindea lui Tommy o farfurie pe care erau numai oase.

Apoi Omul Repede apărea de niciunde ca să-l căpăcească pe mișelul Creak Evil și să-i salveze pe băieți. Dădeam tot ce aveam mai bun în mine când îl făceam pe Omul Repede. Avea un Repedo-mobil, o camionetă Ford Lariat cu turele, care zbura.

A început să-mi ceară să desenez în fiecare seară câte ceva. Pe unele dintre cele mai bune desene le păstra el. Altele ajungeau prinse în perete în camera lui. Și ceilalți trăiau pentru desenele mele, erau un moment special al zilei. I-am desenat pe Om Sălbatic care putea să se urce pe orice, oricât de înalt, și pe Super-Oase cu puterea lui de a-i repara într-o clipă pe oameni dacă își rupeau oasele. Pe asta am inventat-o. Adevărata forță a lui Tommy era bunătatea, dar asta nu prea valorează cine știe ce în universul supereroilor.

Stăteam în camera noastră în jurul mesei la care nu se făceau niciodată teme. Eu desenam, ei se uitau. Uneori eram obosit și aș fi vrut să iau o pauză. Dar continuam. Desenatul era un lucru la care Repede-Nainte nu se pricepea, eu da. Aș fi făcut orice ca să fiu în echipa lui.

O vizită supravegheată e o chestie dubioasă. De obicei la McDonald's, eu și mama mâneam burgeri și cartofi prăjiți. La patru sau cinci mese mai încolo, domnișoara Barks își bea cola light și se prefăcea că citește, dar era cu ochii pe noi. Ce cred ei că o să se întâmple aici, că mama o să sară și o să mă lovească cu un cuțit de plastic? Că o să-mi pună metamfetamină în Dr Pepper? Cât de aiurea să fie? Celor de la Protecția Copilului nu le pasă că Creaky e rău ca un șarpe, în schimb, sunt cu ochii în patru la fiecare pas pe care-l faci alături de mama drogată.

Mama drogată în curs de recuperare, mă scuzați. Mama avea ochii strălucitori și părul prins în coadă și îmi spunea ce bine se descurcă la dezintoxicare și cum de data asta totul va fi altfel. Știu că n-a fost frumos din partea mea, dar am replicat: „Cum altfel? Doar întreb". O, dar avea răspunsuri. Până atunci nu fusese decât la sesiunile de dezintoxicare gratuită, un sfârșit de săptămână prelungit, datorită Protecției Copilului. Asta era un cu totul alt nivel, cu ședințe de psihoterapie și așa mai departe. Costa, iar Stoner plătea. Spunea că nu-și dăduse seama niciodată până atunci că inventarul moral însemna să-ți evaluezi toată viața. Inclusiv

dorințele legate de viitor. Spunea că viitorul ei eram eu. Că eram singurul motiv pentru care făcea asta.

Înțelegeam că toate astea ar fi trebuit să mă facă să mă simt grozav, dar, sincer, îmi dădeau mai multe motive de îngrijorare. Dacă se sucește într-o lună și se face praf sau începe să ia droguri? Ce spune asta? Că nu eram un motiv suficient de bun. Stoner s-ar supăra pentru cașcavalul irosit și ar da vina pe mine. Mama îmi atribuia puterea supranaturală de a o face să se lase de alcool și de droguri, de a-și respecta hotărârea și de a ține familia pe linia de plutire. O mare presiune.

Pe de altă parte, arăta drăguț pentru cineva care trăiește într-o casă pentru drogați. Era machiată, nu foarte obosită și își schimbase ceva la păr. Era îmbrăcată într-o rochie nouă, pe care i-o cumpărase Stoner. Spunea că venise deja să o vadă de trei ori, numărul maxim de vizite permis. Îi adusese rochia, flori și o carte poștală pe care uitase să o semneze, dar gestul contează. Știuse ce mărime poartă după etichetele celorlalte rochii. Toate astea ar fi trebuit să demonstreze că Stoner e Mr. Wonderful. Spunea că și el mă iubește și că de acum aveam să fim o familie mai bună. Aveam să facem lucruri frumoase împreună, de pildă, poate, să mergem la Dollywood. I-am spus că eu vreau să văd oceanul și a râs. Nu te lăsa luat de val, m-a sfătuit ea.

În cele din urmă s-a hotărât să mă întrebe unde stau. Îi spuseseră că sunt la o fermă, așa că voia să știe cât de distractiv era, dacă existau animale cu care să mă joc și așa mai departe. Atenție, ea nu spusese niciodată vreo vorbă bună despre propria copilărie petrecută în plasament și acum credea că totul e doar lapte și miere? Da, mamă, e exact ca o grădină zoologică unde te joci cu animalele, cele mai obișnuite aici fiind gândacii și șoarecii, i-am răspuns că ne distram dând cu lopata balegă de vacă și că îngrijitorul meu era un bătrân sinistru care amenința că o să-mi pileasă dinții. N-am mărturisit că mă apucasem de droguri. În ceea ce mă privește, în casa aia nu drogurile erau problema. Ba chiar dimpotrivă.

În cele din urmă a început să se smiorcăie. I-am spus: „Uite ce e, vreau doar să se termine toată povestea și să vin acasă. Tu fă-ți treaba ta, eu mi-o fac pe a mea”. Bine, mi-a zis. Probabil că se gândea că încet-încet ajungeam să fiu încă un nesimțit în viața ei, un fel de Stoner mai mic. Nu că aș fi vrut să fiu rău. Dar de fiecare dată când începea să-mi pară rău pentru ea, ceva

din mintea mea îmi spunea *Oprește-te, e o capcană*. Încercasem tot ce se putea cu mama și îmi rămăsese o singură opțiune. Răceala.

Sâmbăta următoare am avut vizitatori la Creaky. Era o zi normală în care Tommy și cu mine scoteam un gard vechi, smulgeam sârma ghimpată plină de rugină de pe stâlpii plini de mizerie ca să o punem deoparte pentru zile ploioase, pentru că așa era Creaky. Ne așteaptă doar zile ploioase, băieți! Puneți orice deoparte, pentru că viața e de căcat și dup-aia mori! Lucrul la gard însemna să ne urcăm pe toate dealurile abrupte pe care el nu se putea cățăra, deci partea bună era că mai scăpăm de căcaturile lui. Eram la marginea pădurii și ne pișam pe rând pe un mușuroi de furnici, lucru pentru care lui Tommy îi părea rău. A găsit niște flori albastre ițite între paie. Apoi ne-am așezat la umbră și am ascultat toată zarva din copaci. Păsările stăteau de vorbă între ele, o ciocănitoare făcea *tac-tac-tac*, o întreagă viață a unor ființe mici care își vedeau acolo de treaba lor și nici că le păsa de tine. Era o chestie care putea să te aducă cu picioarele pe pământ, într-un sens bun. De aceea îmi plăcea pădurea.

Am auzit o cioară-de-ploaie[9], care nu e o cioară obișnuită. Sună ca un motor în doi timpi care accelerează, până când ajunge la acel sinistru *gulp, gulp*. Cântecul unei ciori-de-ploaie înseamnă că în ziua aceea o să ai parte de furtună. Tommy se mira că o pasăre știe așa ceva, dar, fiind un lucru provenit din înțelepciunea domnului Peg, l-a crezut. Deja îl copleșisem cu o grămadă de informații, de pildă cu faptul că tulpinile de sasafras, dacă le mesteci, au exact același gust ca *root beer*. Sau că, dacă storci frunzele de mimoză ca pe o cârpă și le freci pe locul unde te-ai urzicat, usturimea dispare. Îmi plăcea să-l las pe Tommy cu gura căscată cu înțelepciunea domnului Peg.

Era întins pe burtă și ținea un fir de iarbă aproape de față, își proptea obrazul în pumnul celălalt. Avea semințe de iarbă în păr și scaieți peste tot pe pantalonii care îi strângeau cârnăciorii și pe cămașă. M-am aplecat să văd ce avea în mână: cea mai mică, dar de-a dreptul cea mai mică lăcustă verde pe care ți-ai putea-o închipui. Ca și cum ar fi venit de pe planeta cu lucruri mai mici.

— Treaba cu furtuna, o înțeleg. Păsările trebuie să știe, corect? Ca să nu le plouă, a zis Tommy.

Eram de acord cu el, ar fi fost nasol pentru o pasăre să o prindă ploaia, i-ar fi fost greu să zboare. Cu Tommy puteam să discut chestii din astea, în timp ce cu alții pur și simplu nu deschizi asemenea subiecte. În primul rând, stăteam degeaba pentru că terminaserăm de înfășurat gardul și ne treziserăm cu role enorme de sârmă ghimpată, mult prea mari ca să le putem târî până la magazie. Și atunci? La Creaky trăiam practic îngroziți să nu facem ceva greșit, așa că stăteam o grămadă să discutăm ce ar fi mai rău. În cele din urmă am spus că mă duc să-l întreb dacă avea de gând să tragă sârma cu tractorul sau ce voia să facă.

Așa. Când eram la jumătatea dealului, am văzut parcată în fața casei ceea ce părea să fie camioneta domnului Peggot. Imposibil. Apoi i-am observat pe toți cei trei Peggot pe verandă stând de vorbă cu Creaky. Am scos un chiot și am luat-o la fugă la vale, convins că veniseră să mă ia acasă.

Ca să nu lungim vorba, nu. Erau doar în vizită. Mă întrebam cum îi convinseseră pe cei de la Protecția Copilului că nu erau violatori. Și domnișoara Barks spusese că nu am voie să primesc vizite aici, deci mă dădea cu totul peste cap când vedeam cum vechea mea viață stătea de vorbă cu cea nouă pe verandă. Domnul Peg și Creaky tocmai își dăduseră seama că aveau niște veri comuni, lucru care se întâmplă în Lee County când te întâlnești cu cineva. Întâi, vezi ce rude sunteți. Apoi, treci mai departe, în cazul de față la silozuri, vite Angus, prețurile vitelor. Creaky părea alt om când vorbea cu domnul Peg cu vocea lui aspră. Te uitai la Creaky și te întrebai *Cum de-o fi fost ticălosul ăsta bătrân însurat vreodată și tânăr, și om*? Și acum aveai răspunsul. A fost odată o bucată frumoasă de pământ, cu perspective bune, și un băiat care iubea munca la câmp. Domnul Peg știa aceste lucruri pentru că în copilărie familiei lui îi mersese bine cu porumbul și cu tutunul, până când trebuise să-și vândă pământul bucată cu bucată, ca alții să-și facă pe el case. La fel și doamna Peggot, crescuse la o fermă până când tatăl ei își vânduse pământul pentru câțiva porci, câte unul pentru fiecare copil. După aceea, ferma se transformase în mină de cărbune, unde lucraseră frații ei și domnul Peg. În mină își strivise el piciorul.

În tot cazul, i-am dus pe Maggot și pe doamna Peggot în bucătărie, unde ea era să facă atac de cord. Adusese pateuri, dar a spus că nu deschide cutia până nu face curat, așa că unde-și ține omul soluția Lysol? Bună întrebare. Și asta era doar suprafața, fie vorba între noi. Încă nu văzuse baia.

Le-am prezentat cei doi câini, Pete și Mike, care stăteau în continuare unde erau și prima dată. Maggot voia să vadă unele dintre chestiile crunte de care îi povestisem la școală, cada pierzaniei cu apă de canal, ratonul mumificat pe care îl găsisem în beci, dar peste astea am sărit. Am scos prosoape curate și le-am pus pe canapea ca să putem să stăm jos și să mâncăm pateurile cu șuncă delicioase ale doamnei Peggot. Mă simțeam cumva salvat. M-au întrebat dacă mă întorc acasă în curând. Nici măcar nu vorbiseră cu domnișoara Barks. Aflaseră unde sunt de la șoferul de autobuz care era un fel de rudă cu domnul Peg și veniseră pur și simplu. Doamna Peggot părea destul de răvășită. S-a aplecat spre mine și m-a bătut ușor pe genunchi și mi-a spus să nu uit să-mi spun rugăciunile. M-am gândit cum e când se duc la închisoare să o vadă pe mama lui Maggot. Nu vorbea niciodată despre asta, dar acum parcă-i vedeam la Goochland în camera de vizite, cum mâncau pateuri cu șuncă, iar doamna Peggot îi spunea lui Mariah: „Ține-te bine, iubito. Spune-ți rugăciunile și te scoatem noi de-aici”.

Apoi Repede-Nainte a tras mașina lângă casă și abia așteptam ca familia Peggot să-l cunoască pe prietenul meu care era vedeta Lee High Generals. Am ieșit cu toții. Am observat cum doamna Peggot îl măsura din priviri pe acest tânăr arătos, iar Maggot, uaau! Maggot căruia i se rupea de fotbal. Erau puterile lui Repede-Nainte. Creaky și domnul Peg s-au întors de la hambar unde se duseseră să se uite la vițele, iar domnul Peg a dat mâna cu el. Îmi pare foarte rău s-o spun, dar îi priveam pe cei trei Peggot din perspectiva lui Repede-Nainte, mă întrebam dacă nu se gândea că sunt doi prostălăi bătrâni și băiatul ăla al lor cam ciudat, nu?

Când au plecat, ceilalți începuseră să pregătească cina. Troc, așa tăntălău cum era, curăța ceapa ca un ninja. Trebuia doar să nu te uiți. Am intrat și Creaky a întrebat unde naiba e Tommy și eu am zis: „O, rahat, o, Doamne!” îl lăsasem sus pe câmp, cu rolele de sârmă ghimpată. Trecuseră ore și Tommy era tot acolo, în iarba înaltă. Așteptase acolo până apusese soarele, pentru că spusesem că mă întorc imediat și mă crezuse.

12

Mama a terminat dezintoxicarea și i-au dat drumul acasă. Acum, în loc de McDonald's, puteam să mă duc și să stau la noi în bucătărie sau în camera mea în care era exact aceeași vraiște pe care o lăsasem în seara în care se întâmplase totul, o vizitam pe mama și mă durea inima că nu mai puteam să fiu și eu un copil normal. Dintr-o clipă într-alta o așteptam pe domnișoara Barks să bată la ușă și să spună: „îmi pare rău, a expirat timpul". Și *pac!* mă întorceam la viața de copil în plasament. Câțiva ani mai târziu avea să fie la fel cu fetele care spuneau: „Scoate-o acum, repede!" Pe bune, ori îmi dai totul, ori nimic. Dă-mi afurisitele alea de vizite de la McDonald's.

Dar mama zicea că trăiește pentru aceste momente. În ciuda faptului că nu era deloc corect ca ea să aibă voie să se întoarcă acasă și eu nu. Nu eu eram cel care-o dăduse în bară. Mai trebuia să facă teste pentru droguri și avea cale lungă de străbătut, așa că domnișoara Barks spunea că un obiectiv realist era să vin acasă de Crăciun. Nu stătea să ne supravegheze în casă, deși, dacă mama ar fi vrut să-mi facă ceva, avea aici mult mai multe posibilități decât la McDonald's. Domnișoara Barks spunea că mama devine de încredere. Mă lăsa acolo și aștepta afară, în mașină, timp de o oră, își făcea temele cu dosarele de caz. Teme, da. Domnișoara Barks era tânără rău. Făcea cursuri de noapte ca să poată preda, visul ei, din ce spunea, pentru că iubea copiii. Și mă întrebam: *Dar eu ce sunt*?

Prima vizită acasă am făcut-o după ore, când Stoner era încă la muncă. Mama zicea că Stoner se opunea ca eu să mă mut înapoi, pentru că stresul familiei compuse din noi trei ar fi făcut-o pe mama să se reapuce. O să vă întrebați: „Cum să-i spună o mamă unui copil așa un căcat?" Până și eu am gândit același lucru, pe atunci. Dar mama pusese lapte și biscuiți pe masa pentru mine, deci probabil încerca să învețe de la televizor cum se face treaba. Era agitată. Am lăsat-o în pace. Mi-a arătat cadourile pe care i le luase Stoner pentru reîntoarcerea acasă, inclusiv un cuptor nou cu microunde care arăta ora cu cifre luminoase. M-a întrebat dacă asistentul meu maternal era tot nesimțit și i-am spus ca te obișnuiești cu orice, doar să stai spânzurat nu. Auzisem asta de la domnul Peg.

Când s-a terminat timpul, domnișoara Barks a venit și mi-a zis să-mi iau tot ce-mi trebuie. Primul gând a fost să car cu mine chestiile care îmi lipsiseră, batoane de Snickers și cele mai bune benzi desenate. Dar ar fi trebuit să-i dau orice era mai valoros lui Repede-Nainte, așa ca până la urma n-am luat mare lucru. Doar doua dintre figurinele mai mici, pe care puteam să le strecor. Aveam să le ascund în patul lui Troc și în cel al lui Tommy și ei nu aveau să știe niciodată cine le pusese acolo. Dumnezeu, poate. Jucăria-surpriză din Happy Meal-ul vieților lor de căcat.

Pe dumul de întoarcere am coborât geamurile.

— Simți mirosul? a spus ea. Miroase a toamnă.

Câmpuri arate, fum de la frunzele pe care le ardeau oamenii și ceva un pic dulceag, poate mere care putreziseră pe pământ. Era o fată de la țară. Mi-a arătat unde se afla ferma părinților ei când am trecut prin apropiere. În toamna aceea, cel mai fericit am fost atunci, în mașină cu domnișoara Barks. Era vorbăreață și mă întreba chestii, de genul cine fuseseră cei care se ocupaseră de cazul meu, lucru de care nu îmi aminteam, pe bune. O văzusem pe una de vreo două ori, îmi tot zicea „Stai liniștit, am grijă de tine”. La următoarea vizită venea alta care îmi citea numele din dosar.

La cum arăta, mă gândeam ca domnișoara Barks trebuie să aibă un prieten care să vrea să-i facă un copil și s-o ia de nevastă, dar nu a pomenit nimic de așa ceva. Se mutase de acasă anul trecut și își luase un apartament cu o colegă în Norton, o risipă de bani după părerea părinților ei, dar își dorea foarte mult să fie pe cont propriu. Am întrebat-o de ce voia să fie profesoară și mi-a răspuns că trebuie să-ți urmezi visurile, plus că se plătea mai bine decât la Protecția Copilului. Voia o locuința numai pentru ea, colega de apartament lașa vasele nespălate și tot felul de mizerii peste tot prin casa. Mi-a explicat ca cele mai bune prietene ale ei din liceu obținuseră burse și plecaseră la facultate, dar ea nu reușise să obțină bursă și era să moară de supărare. Toată lumea știe ca nu sunt așa de multe, dar tot îi fusese rușine. Crezuse ca e la fel de deșteaptă precum cele două prietene. Dar uite care-i treaba, mi-a spus, nu renunți, uneori trebuie să accepți a doua opțiune. În cazul ei, slujba de la Protecția Copilului, apartamentul cu o colegă neglijentă și cursurile de noapte la Colegiul Public Mountain Empire.

M-a întrebat ce vreau să fac când o să fiu mare. Trebuia să mă mai gândesc. Am trecut prin dreptul câtorva hambare și al unor câmpuri de

tutun, cu frunzele mari, galben-verzui, fluturând triste în amurg. S-a uitat la mine și a spus: „De ce ești trist, frățioare?”

I-am răspuns că nimeni nu mă mai întrebase asta, despre ce vreau să fiu când o să cresc, deci nu știam. Viu, în principiu.

În cele din urmă am putut să stau o sâmbăta întreagă cu mama și în ziua aceea mi-a dat vestea cea mare: era însărcinată, Iisuse, Doamne! Eram la fel de ignorant ca toți copii, dar știam destule încât s-o întreb: „Cum de ai rămas însărcinata la dezintoxicare?”

A râs și mi-a spus că era de mai demult, dar nu știuse până când nu-i făcuseră niște analize de sânge pentru altceva. Acum știa. În aprilie urma să am un frate sau o soră. Ceea ce m-a spart, ca să spun așa. Eu, Demon, care nu avusesem nici măcar un văr, urma să fiu în curând fratele mai mare. Maggot avea să fie gelos. El nu avea frați sau surori, iar perspectivele erau subțiri spre inexistente. La Goochland nu existau decât femei.

Am avut o zi extraordinară, mama și cu mine. Am ieșit și am strâns frunzele cu grebla, apoi a venit Maggot și ne-am aruncat în ele. Voiam să dau fuga să o văd pe doamna Peggot, dar mama avea nevoie de mine, așa ca am rămas cu ea. La un moment dat s-a uitat la mine și a spus: „Doamne, Demon, cred că ești deja mai înalt decât mine!” Ceea ce era imposibil, așa că ne-am măsurat făcând semne pe pereți, varianta oficială, cu o cutie de cereale deasupra capului. Din cele două linii trase cu creionul, a mea era mai sus, cu grosimea unui fir de păr. Mama spunea mereu că are unu cincizeci-ș’unu’, dulce ca magiunu’, dar se pare că nu avea decât unu patruzeci și nouă. Care nu rimează cu nimic, dar acum atât aveam și eu, plus grosimea unui fir de păr. Incredibil! Eram obișnuit să fiu mai înalt decât majoritatea copiilor, în afară de cei care repetaseră clasa de multe ori. Dar mai înalt decât părintele tău, asta chiar e ceva. Am pus muzică și am dansat ca nebunii, ceea ce mai făceam uneori, și ne-am așezat pe jos și am jucat jocuri tâmpite de societate, ceea ce nu mai făcusem de nu știu când. Mă tot gândeam la copil. Am întrebat-o ce nume să-i dăm, pentru că aveam niște idei. Tommy era frumos. Și Sterling, de care mama nici nu știa că e nume.

Am întrebat-o unde o să fie camera lui și a cam ocolit răspunsul. De fapt, asta mi-a cam stricat buna dispoziție. A ieșit la iveală că se certase cu Stoner, ca să se mute într-o casă mai mare. Nu erau căsătoriți de prea multă

vreme și lui încă îi plăcea să se distreze, deci nu era prea încântat de copilul ăsta. Ceea ce era ridicol. Dacă voia să umble cu mama în varianta fără copii, ratase trenul de vreo zece ani. În plus, copilul era pe drum. Nu poți să-l duci la serviciul clienți și să-ți primești banii înapoi, i-am zis, dar nu a râs. Fără să intre prea mult în detalii, mi-a spus că, în mare, cam asta avea de gând să facă Stoner.

Am schimbat subiectul răsturnând tabla de joc și lansându-mă într-o luptă cu gâdilături, practic purtându-mă ca un tâmpit. Era să facem pe noi de râs.

Stoner trebuia să ajungă acasă în jur de patru și mi se cerea să aștept și măcar să-i spun „bună". Așa-numitele eforturi de a învăța să fim o familie. Domnișoara Barks spusese că vine să mă ia la patru și jumătate. Nu-l mai văzusem pe Stoner din seara în care luase mama supradoza, așa că am cam înghețat. Arăta la fel: vesta de blugi, brățară de piele, cercei lați. Îl făcusem să moară de multe ori în carnețelul meu. Chiar dacă nu văzuse niciodată acele desene, mi se părea că știe. Nu simțeam, era doar o chestie în mintea mea.

A sărutat-o pe mama și a întrebat ce tăcuserăm, l-a răspuns că nu mare lucru. A scos o bere din frigider și i-a deschis-o, apoi i-a cerut să se așeze și să stea un pic de vorbă cu mine, ca s-o luăm de la început. Bine, a zis el. A întors unul dintre scaunele de bucătărie și s-a așezat invers pe el, l-a încălecat cu brațele sprijinite pe spătar, uitându-se la mine. Mama și-a dat părul din ochi, stresată. Fusese fericită și se distrase toată ziua și acum, chiar fără să mă uit la ea, simțeam schimbarea.

Stoner m-a întrebat ce învățam în plasament, i-am răspuns că, deocamdată, mai ales cum să fac căpițe, să mă ocup de vite, să întind garduri și să merg în fiecare zi cu autobuzul două ore până la școală, i-am zis că în principiu restul era ca acasă, adică trebuia să fiu tot timpul cu ochii în patru. Privirea i s-a schimbat. Mi-a spus că voise să întrebe cum stau cu atitudinea.

Bine, mulțumesc, am replicat.

— Să vezi! a intervenit mama, i-am spus de copil și e bucuros nevoie mare.

Mă privea și gura îi zâmbea, nu însă și ochii. Ochii ăia de tipul „te-rog-salvează-mă".

— Gândește-te cum ar fi să fie băiat și Demon să aibă un frățior. Ar fi leiți.

Stoner s-a uitat lung la ea.

— N-ar fi un afurisit de mulatru.

— Tata era melungeon. Nu… cum ai zis tu.

Mama a încercat să schimbe subiectul, a întrebat unde fusese Stoner la livrări și hai să mergem în sufragerie pentru că scaunele erau mai comode și o durea spatele.

Stoner continua s-o fixeze cu privirea.

— Ai vrut să stăm de vorba. Stăm de vorbă, în pula mea.

Avea multe de spus. Cum va trebui să fiu mai atent de acum, dată fiind starea fragilă a mamei. Stoner susținea că învățase multe de când mersese cu mama la consiliere. Cuvinte noi, care să ne ajute să ne înțelegem. „Tulburare de opoziție" se număra printre ele. Se pare că era o boală și eu o aveam. Daca voiam să mă mut aici, trebuia să iau medicamente ca să-mi mai taie din avânt. Evident, aveam prea mult. Avânt.

Mama s-a prefăcut cumva că nu a auzit nimic și a deschis subiectul Crăciunului. Cum aveam să vin acasă atunci și cum aveam să facem ceva special. Mi-am amintit să-i spun că familia Peggot mergea din nou la Knoxville în vacanță. Probabil urma să mă invite să merg cu ei.

Ușurel, prietene, m-a sfătuit Stoner. A adăugat că tot nu aveam voie să umblu cu Maggot și mi-am dat seama că asta ne-a surprins și pe mine, și pe mama, i-am spus că domnișoara Barks verificase familia Peggot și le dăduse OK-ul. Se pare că în perioada liceului domnișoara Barks ieșise cu unul dintre verii lui Maggot. Și mama a făcut: „Ha-ha, cum altfel, doar suntem în Lee County".

Stoner a întors încet capul și a fixat-o, ca un câine mare de pază.

— De când hotărăște curva asta de Barks ce facem noi în familie?

Eu aș fi spus că din seara în care mama fusese cât pe-aci să-și dea stingerea și Stoner îmi învinețise ochiul, dar poate că asta era părerea mea. După Stoner, nu aveam ce căuta cu cei din familia Peggot. M-a anunțat că urma să obțină o restricție, deci, dacă mă duceam acolo, mă arestau polițiștii.

M-am uitat spre mama: *E adevărat*? Și ea a dat din cap, abia vizibil, imperceptibil. El nu a văzut-o.

Cuptorul cu microunde pe care i-l cumpărase, cu ceasul albastru luminos, arata 4:21. Mai aveam nouă minute. Nu voiam să fiu în acea bucătărie și nu voiam să mă întorc la fermă. Am rămas nemișcat, încercând să fiu nimic și nicăieri, privind cum mi se scurgeau minutele.

13

Vorba ceea: „Când s-a împărțit mintea, el era plecat”. Asta era Troc. Tommy, în schimb, brici, se descurca să iasă din orice gaură, după care se țâra înapoi și stătea acolo. Ca și cum ar fi ales să fie cel mai fraier, ca să nu fie altul în locul lui. Greu de privit.

De pildă, în ziua în care nu am avut apă. Era duminică. Ne-am sculat, am tras apa, nimic. Țevile goale urlau. Chiuveta de la baie, nimic. La bucătărie, la fel. Nasol, au zis băieții, a secat puțul. Avea să-și revină într-o zi, doua, până atunci ai grijă. Creaky ne-a chemat în bucătărie ca să ne țină prelegerea despre cum munca la ferma e un război, se putea altfel? Câte zile ai, ești tu cu animalele tale și cu utilajele împotriva băncii care vrea să te execute silit. Orice irosești e un câștig pentru bancă. Deci nu irosești nimic. Nici mâncare, nici un gram de boabe, nici apa. Eu încerc să mă port creștinește, spune, iau la mine băieți orfani și mă trezesc că unul dintre blestemății de idioți se apuca și irosește o fântâna întreagă, fir-ar al naibii.

Îmi venea să-i spun că nu sunt orfan și, în plus, dacă tot era creștin, ar fi trebuit să fim la biserică în clipa aia și să vorbim despre diferite reguli, cum ar fi să nu-i torni pe alții precum ție nu ți-ar plăcea să fii turnat. Dar nu eram eu blestematul de idiot pe care i se pusese pata lui Creaky.

Firesc era ca bănuiala să cadă pe Tommy, dacă ne gândim cum ne împărțeam treburile în hambar: Troc era cu lopata, eu, cu furajele, Tommy, cu apa. Eu hrăneam viței și îi băgăm în țarc cu mamele lor, Tommy umplea gălețile și troacele din hambar cu apă. Era acolo un cep cu mâner albastru, numit hidrant, pe care trebuia să-l deschizi ca să curgă apa în hambar și prin același loc curgea cât să umple troacele de pe mai mult de zece hectare. Dacă intrai în casă și uitai să tragi în jos mânerul de la hidrant, apa curgea în continuare, dădea pe afară din troace peste noapte, până se termina tot ce era în fântână. Nici o secunda în plus. Nimic mai ușor decât să dai drumul la furtun și să-ți vezi de treabă, să uiți să oprești hidrantul.

Tommy nu făcuse această greșeala. O făcuse o dată și și-o luase cu cureaua. De atunci avea un cârlig de rufe pe mânerul de la hidrant. Era deștept Tommy, după cum am spus. De fiecare dată când dădea drumul la hidrant, își prindea cârligul de cămașa. Când termina, îl punea la loc pe

mâner. Dacă intra în casă și cineva observa ca de cămașă îi atârnă un cârlig de rufe ca un al treilea sfârc, rahat! Fugi înapoi în hambar, e în regulă.

Iată cine secase fântâna: Repede-Nainte. Mult după ce ne terminaserăm noi treaba, ieșise să-și spele Fordul Lariat cu furtunul, nu lașa nicio urmă de noroi pe șasiu sau pe cauciucurile cu banda albă, pentru că seara de sâmbătă era vremea de ieșit la parada. Adică toți cei de la șaisprezece ani în sus și necăsătoriți din Lee County ies pe strada principală cu mașina ca să vadă și să fie văzuți. Repede-Nainte își spălase camioneta, ieșise la paradă și lăsase puțul să sece.

Deci Repede-Nainte o să-i spună lui Creaky ce s-a întâmplat. Eram sigur. Știa cum funcționează nenorocitul ala de hidrant, era aici dinaintea noastră. Și Creaky n-o să-l pedepsească, fiindcă pentru Creaky căcatul lui Repede-Nainte mirosea a cremă de mâini. Bătrânul avea să înțeleagă cumva că apa asta era un sacrificiu necesar pentru binele Americii și al fotbalului din Lee County. Deci recunoaște și ne vedem de treabă, îmi spun. Creaky îl întreabă pe Tommy ce are de spus în apărarea lui un băiat prost și risipitor, iar Repede-Nainte e lângă aragaz și își face cafea. Mă uit la el. Îi prind privirea când se întoarce. Mă gândesc: *Căpitane, hei! Ce mama naibii*?

Niciun cuvânt. Creaky iese și ia o bucată de furtun vechi, murdar și spart, ca și cum asta ar fi răsplata cuvenită pentru o greșeală legată de apa, și ne pune să ne uităm cum îl lovește pe Tommy de douăzeci de ori peste fundul lui mare și amărât.

Stă aplecat și se ține de tejghea, încearcă să nu plângă, dar în primul rând nu-l dă în gât pe Repede-Nainte. Am rămas uimit, pe bune. Eu nu sunt un om așa de bun. Nu am atât de mult curaj.

Ne-am continuat ziua cum am putut, fără apă, și mai târziu l-am găsit pe Tommy în hambar. Între baloții stivuiți de fân erau unghere și crăpături, iar el era ghemuit într-una dintre ele, cu capul atârnat, mâzgălea pe un sac vechi de grăunțe. Mereu avea cu el un creion pentru orice eventualitate, cum au alții plasturi sau medicamente de inimă. M-am așezat lângă el, voiam să-l întreb de ce. De fapt, nu voiam. Am înțeles. Dacă în unele universuri primești puncte pentru un anumit număr de zile în care nu bei alcool, în al nostru primeai puncte dacă trecea o zi fără să te urască cineva. Faptul că te ura Creaky era doar zgomot de fond. Dar să te urască Repede-Nainte chiar ar fi fost un lucru grav. Oricum, treaba trecuse, iar Tommy

putea să intre în cartea recordurilor pentru cele mai multe schelete desenate vreodată pe un sac de grăunțe.

L-am privit multă vreme cum desena.

— Să înțeleg că ești goth?

A părut surprins. Ce-i drept, mereu părea surprins, din cauza părului ridicat. Dar nu cred că știa despre ce vorbesc.

— Cranii și moarte, am spus. Nu e o chestie goth asta?

Aveam o fată în clasă care se dădea cu ruj negru și le arăta celorlalți unde se tăiase, chiar atunci, în anii nouăzeci. O adevărată deschizătoare de drumuri.

Tommy a spus că desena schelete pentru că era ușor. Nu era talentat ca mine, să poată face fețe și expresii, brațe cu mușchi și așa mai departe, așa că se oprea la schelete. Oricând voia să-i vadă, erau în preajmă, a spus. Micii lui prieteni.

Mama se recupera, dar mare veselie nu era. Aveam vizite o dată pe săptămână, în weekend dacă putea să aranjeze, dar trebuia să lucreze la ore aiurea. A avut noroc și și-a recăpătat slujba, dar a trebuit s-o ia din nou de jos, să lucreze în turele pe care nu le voia nimeni. Stoner o roia de acasă când veneam, mie și mamei ne convenea. Avea chef să se plângă de el. Stoner nu prea era alături de ea când venea vorba despre bebeluș, îi spunea să se descurce dacă voia treaba asta. N-avea chef s-o asculte cum îi povestea despre zilele lungi în care trebuia să refacă stocurile de costume de Halloween și de bomboane, când își dorea doar să se așeze pe unul dintre scaunele pliante la reducere și să doarmă. Sau să vomite. Vomita o grămadă. Să nu rămâi în niciun caz însărcinată înainte de Halloween, mi-a zis, fiindcă n-o să-ți mai trebuiască toată viața bomboane. I-am mulțumit pentru sfat.

Nu părea așa mare lucru să stai să atârni costume de Halloween. La fermă munceam ca niște câini. Tommy era de acord cu ce spusese domnișoara Barks despre Creaky, că era genul de plasament de urgență, unde nimeni nu stătea prea mult. Spunea că iarna, când nu mai e așa de multă treabă la fermă, bătrânul nu ne mai vrea prin preajmă. Asta nu mă privea pe mine, bineînțeles, eu aveam să mă întorc la mine în pat înainte de căderea zăpezii. Dar ferma aceea începea să devină viața mea. Dimineți friguroase, o bucătărie care se umplea de fum cât băgăm noi ziare în sobă ca

s-o aprindem. Cine cu sos Manwich sau fripturi tari ca o talpă, nu din cele fragede de la magazin, ci vită de câmp. Toată carnea pe care o mâneam ne era cunoscută dinainte sub numele de Angus, respectiv „mișcă-ți curul în țarc”. Eram hrăniți, dar niciodată îndeajuns, nici munca noastră nu era vreodată dusă până la capăt, nici picioarele încălzite de-a binelea. Ne trezeam în frig, ne culcam în frig, ne aruncam hainele jegoase în mașina din beci și uitam de ele acolo cu zilele. Chiar și acum mirosul neplăcut al hainelor lăsate prea mult în mașina de spălat mă duce imediat cu gândul la acele vremuri. Acel miros era toată viața noastră.

Trăiam pentru serile de vineri, când ne înghesuiam în camionul lui Creaky și ne duceam la Five Star Stadium, casa echipei Lee High Generals. Așteptam în tribune, alături de toată lumea din regiune, ca echipa noastră să apară mugind din vestiarele Red Rage. Fetele țipau ca ieșite din minți, alături de bărbați în toată firea. Creaky ne lăsa să cumpărăm cârnați iuți de la standurile cu mâncare și stăteam în partea de sus a gradenelor ca să-l vedem pe Repede-Nainte cum era incredibil de tare. Urlam din toți plămânii ca fratele nostru și ceilalți Generals să-i facă praf pe ticăloșii de la Union sau Patrick Henry, un-doi-trei, hai pe ei! Știind că noi și nimeni altcineva, după ce se termina totul, aveam să dormim sub același acoperiș cu conducătorul de joc.

Privindu-l în uniforma albă cu umerii enormi și picioarele subțiri și iuți, mi-au venit noi idei despre cum să-l desenez pe Omul Repede. Și pentru alte desene din capul meu. Repede-Nainte era de părere că aveam o coordonare bună. Poate doar în comparație cu Tommy și cu Troc, și Dumnezeu știe că asta nu era greu. Dar, dacă nu era ocupat, îmi arăta chestii. Să lansez și să primesc pase. Să-mi păstrez centrul de greutate. În spatele hambarului, unde Creaky nu ne vedea cum o frecam, Tommy și Troc stăteau așezați pe găleți de grăunțe, cu pantaloni îmbibați de bălegar și cu stele lucindu-le în ochi. Nu prea era mare lucru de capul meu la început, doar crescusem printre oameni bătrâni și o mamă care credea că să-i duc cutia goală de suc la gunoi era un sport. Dar lustrul pe care mi l-a dat Repede-Nainte mi-a hotărât viitorul. Într-o zi eu aveam să fiu acela, în uniforma aia, cu umerii ăia. Cu majoretele alea.

Pe atunci nu prea văzusem eu ferme sau altceva din lumea mare. Și nici până acum n-am văzut, sincer să fiu. La televizor văzusem câmpii ca niște

mari oceane verzi cu oameni care navigau pe ele cu tractoare și combine cât vehiculele de teren din *Războiul stelelor*. Habar nu aveam că sunt adevărate, credeam că sunt efecte. Pentru că Lee County nu este neted ca acele ferme pe ocean, nicăieri, nici măcar un pic. Aici totul e abrupt și totul se rostogolește la vale. Dacă ți-ai ara tot pământul, cea mai mare parte ar ajunge în pârâu până la sfârșitul anului și n-ai mai cultiva nimic.

Ce poate face un fermier pe o coastă e ceea ce făcea Creaky, să lase iarba de la Dumnezeu să crească și să ducă vitele să pască iarba lui Dumnezeu. Apoi să le trimită în Vest la cuțit, pentru că centrele de îngrășare care transformă vitele în burgeri și fac bani sunt toate acolo. Nu aici. Noi le creștem doar atât cât să le putem vinde pentru ceea ce Creaky numea un șut în cur pe cap de animal. Câteva sute de dolari.

Singura bucată de pământ suficient de netedă pentru arat avea un pic peste un hectar, jos, în vale. Cam asta e mărimea medie pentru un lot de tutun, pe lângă drumul pe care mergeam spre autobuz. În prima zi când am ajuns la fermă, poate că, trecând prin dreptul acelui câmp, mi-am spus uite niște tutun ca lumea. Cel mai probabil nici nu l-am observat. Așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată, cum niciodată nu voi trece cu vederea un crocodil pe marginea drumului sau un urs. Ce priveliște frumoasă, ai zice, dacă ești un ticălos ignorant. În loc de: uite un câmp care macină de vii oameni și copii.

În august se spune că sunt zilele câinilor, pentru că animalele își pierd mințile de la căldură. Dar, când ești copil la o fermă, adevăratele zile ale câinelui sunt în septembrie și octombrie. Lucrezi la tutun: copilit, cârnit, tăiat, atârnat, curățat. Toată viața îi auzisem pe copiii crescuți la fermă vorbind despre asta, chiar și în clasele mai mici, lipseau de la școală la vremea tăierii. Unii se duceau să lucreze la ferme care nu erau ale lor și erau plătiți. Îi invidiam. Probabil așa cum fetițele sunt geloase pe surorile lor mai mari care rămân însărcinate, pentru că au parte de toată atenția. Nu cunoscusem decât lucruri copilărești, umblat prin pădure și Game Boy. Acum aveam să fiu unul dintre copiii care munceau.

În toamna aceea aveam în minte o listă cu tot ce urma să-i spun fratelui meu mai mic într-o zi. Dar timpul a trecut și în final mi-a rămas un singur gând legat de copilărie. Pentru orice copil care poate alege: ia chestia asta minunată și fugi cu ea. Ascunde-te. Iubește-o cât poți. Pentru că o să plece, dracului, și n-o să se mai întoarcă.

Cârnitul începe în august. Trebuie să rupi capetele miilor de plante cât tine sau mai înalte decât un copil de clasa a cincea. Să treci printre rânduri și să te întinzi, să rupi tulpina mare cu flori roz din vârf, eliberând planta pentru ultima perioadă de creștere. Plantele astea vor fi toate mai înalte decât noi înainte de sfârșitul sezonului și totuși va trebui să ne ocupăm de ele.

În prima mea zi la cârnit mureai de cald. Creaky ne-a spus să ne ținem cămășile pe noi și să ne punem mănușile mari și urâte din piele pe care ni le dăduse, dar ne-am scos cămășile din clipa în care nu ne-a mai văzut. Nu voiam să port mănușile, dar Tommy mi-a spus s-o fac sau o să-mi pară rău. Creaky ne-a pus pe toți să cârnim pe câte un rând și se mișca mai rapid decât ai fi crezut că poate. El și Repede-Nainte erau în fața noastră. Eu lucram din greu și stăteam aproape de ei, iar Tommy și Troc erau ultimii. De la atâta întins, te dureau brațele. Seva curgea lipicioasă peste tot, soarele era o minge de foc deasupra capului tău și vai de tine dacă încercai să-ți ștergi transpirația de pe față cu mănușa aia cleioasă. Am încercat să folosesc mâna stângă pentru cârnit, pentru că eram stângaci, și dreapta ca să-mi șterg transpirația. Apoi un braț a cedat, deci a trebuit să-l folosesc pe celălalt și să las transpirația să-mi ardă ochii. Și tot timpul îmi spuneam *Frate, grea e munca la tutun.* Nu văzusem încă nimic.

La un moment dat m-am întors să mă uit după Tommy și Troc, pentru că nu erau nicăieri, l-am găsit mult în spate și i-am luat cu *Băi, ce naiba*? Tommy strângea toate florile roz pe care trebuia să le aruncăm pe jos și să călcăm pe ele. Se întorcea pe rândul lui, aduna florile și le ducea în brațe ca o mireasă, în pana mea. I-am zis: „Iisuse, Tommy! Ți-o iei rău”. Mi-a spus să nu-mi fac griji, aproape terminase.

L-am urmat până la marginea câmpului, apoi până lângă drum, unde răsăreau deodată două movilițe de pământ, cât niște coșuri de rufe. Una lângă alta. Nu le observasem până atunci. Tommy a pus brațul de flori pe movilite, împărțit în două. Fără să spună nimic. Apoi s-a întors la lucru. Nu l-am întrebat nimic.

Dar în seara aceea, după ce ne băgaserăm în pat, mi-a spus pentru ce erau. Părinții lui fuseseră îngropați pe undeva prin estul Virginiei, deci nu le văzuse niciodată mormintele, așa cum eu nu-l văzusem pe al tatălui meu. Însă eu nu m-aș fi gândit niciodată să fac ce făcea Tommy. Pur și simplu le

inventase. În opt case fusese până acum, din câte își amintea. Pe lângă fiecare dintre ele lăsase în urmă o mică pereche de morminte.

14

Tăiatul tutunului începe cam la o luna după cârnit. Tăiatul e cel mai nenorocit. Dacă nu ați făcut așa ceva, iată cum e. Întâi, cel mai nepriceput lucrător din echipă (Tommy) merge înainte și aruncă leaturile de tutun între rânduri. Leaturile sunt niște bețe lungi de vreun metru, cam ca săbiile de jucărie pe care le folosesc copiii. Lucru pe care l-au făcut toți copiii care ajunseseră în casa asta, pentru că găsești vreun milion îngrămădite în hambar, așteptând să fie folosite toamna. Tu vii în urma lui și iei primul băț, îl înfigi în pământ ca să stea în picioare. Prinzi în capătul lui un vârf ascuțit de metal numit suliță. Dacă e să cazi, chestia aia o să te străpungă, deci să nu cazi. Apoi, cu o toporișcă, tai de la bază o plantă de tutun. E ca și cum ai tăia un copac de tutun de doi metri. Îl ridici și izbești trunchiul de băț, cât să fie străpuns. Mai tai o plantă, o pui și pe ea. Îți încap șase plante pe bățul ăla, care arată ca un stâlp pe care se ține un cort de frunze. Apoi scoți mica suliță de metal și mergi mai departe, înfigi următorul băț în pământ, o iei de la capăt.

După ce plantele străpunse au stat la soare și au avut parte de rouă trei zile ca să le vindece arsurile solare, le încarci pe platformă și le duci în hambar. Apoi le ridici pe căpriori și le agăți acolo pe o ramă ca să se usuce. Fiecare băț e agățat pe o parte cu cele șase plante atârnând, ca pantalonii pe o sârmă de rufe. Stau acolo până când toate plantele sunt uscate și cafenii. Abia apoi sunt date jos, frunzele sunt desprinse de pe tulpini, puse în baloți și vândute.

Cățăratul la 12 metri pe ramele din hambar ca să agăți tutunul e în principiu o treabă potrivită pentru o maimuță. Sau pentru un supererou care are grijă de ferme, nu de orașe. Specie care, în caz că nu ați observat, nu există. Deși e o treabă obișnuită de pe urma căreia poți să mori, băieții ajung să se ia la întrecere, cine e mai rapid și mai nepăsător când agață tutunul. Oricine cunoaște pe cineva, o ratare la milimetru, o cădere șocantă, un tip care azi e în scaunul cu rotile. Pot să dau și nume. Nu există vreun utilaj care să facă asta, e o muncă de care se ocupă copiii și bărbații. Șansa de a ajunge schilod sau celebru. Repede-Nainte era excelent. Dar Troc, mamă, Doamne! Era spectaculos. Știți cum se spune, fiecare copil are calitățile lui.

Durează un sezon întreg să plantezi și să îngrijești cultura de tutun, s-o plivești, s-o tai, s-o pulverizezi ca să scapi de paraziți și de mucegaiul albastru. Dacă plouă prea mult ca să folosești utilajul pe roți, te chinui să pulverizezi manual. Și toate astea nu folosesc la nimic dacă nu reușești să recoltezi înainte să dea înghețul. Deci în octombrie stai la câmp de dimineața până seara, în fiecare zi, și tai de-ți vine boala, lei de jos următorul băț, îl înfigi în pământ. Retezi o plantă, o ridici, o trânteși deasupra. Înfige-retează-ridică-trântește de șase ori și mergi mai departe, acum și pururea și-n vecii vecilor amin și Doamne-ajută. Un băț încărcat cu plante cântărește vreo 15-16 kilograme și într-o zi ridici câteva sute. Faceți voi calculul, eu am făcut deja treaba. La asta se adaugă și că te dor toate.

Dar mergi mai departe, de la răsărit până la apus, indiferent de vreme, pentru că, dacă fermierul nu reușește să-și pună recolta la adăpost, pierde tot. Pământul, animalele, acoperișul de deasupra capului. Unii, dacă muncesc prost într-o zi, sunt certați. Pentru un fermier e o treabă de viață și de moarte. O rundă de muncă la tutun pare uneori ca un anotimp în iad și te întorci ca de la război: mândru, istovit, tulburat, dorindu-ți să fii apreciat. Și invizibil. Te întorci la școală și ai parte de același tratament ca toți neisprăviții care, la ora de istorie, nu știu care e diferența dintre un stat și o federație.

În cea mai mare parte a lunii octombrie, Creaky nu ne lăsa să ne ducem la scoală. Nici când eram mic nu stătusem atâtea ore în soare. Mă uitam în oglindă și rămâneam trăsnit când îmi vedeam ochii ca apele unui iaz privind din mijlocul unei fețe de culoarea nucilor coapte. Dar trebuia să băgăm tutunul în hambar până la sfârșitul lunii sau aveam să adunăm frunze verzi în februarie. Ne amenința cu asta, ca și cum ar fi fost un lucru mai rău decât moartea. Eu aveam să fiu plecat de mult atunci, frunzele verzi din februarie nu mă priveau. Dar deocamdată eram mai departe în iad. În fiecare zi îmi spuneam: ăsta trebuie să fie sfârșitul. Al muncii sau al meu. Îmi spuneam: școala este o treabă mult mai bună decât mi-aș fi închipuit. Tutunul este un proces de învățare în sine. Cum să te întorci la lucru când totul te doare deja, spatele și urechile arse de soare și nenorociții de dinți.

După vreo săptămână, pe la amiază, am descoperit că se putea chiar mai nasol. Mi s-a făcut rău, ca și cum aș fi fost grav intoxicat cu soluție de curățat covoarele. Asta se întâmpla la vreo două ore după ce mă apucase

deja cea mai cruntă durere de cap din viața mea. Totul vâjâia, ca și cum mi-ar fi intrat în urechi niște cicade și s-ar fi stabilit acolo. M-am forțat să continui lucrul, pentru că nu voiam să fiu papă-lapte sau să-i las la greu pe băieți ori altceva de genul ăsta. Dar începuseră să-mi vină gânduri nebunești. Cum ar fi de pildă: dacă mă întind aici, între frunzele de tutun, n-o să afle nimeni. Apoi m-am chircit și am vomitat fulgi de ovăz pe pantofi.

Trebuia să țin mai departe pasul, pentru că era de neconceput să mi-o iau în starea aia. Dar cred că am cedat cumva pentru că Tommy m-a găsit și a început să urle chestii: unde îmi erau mânușile, of, fir-ar, nu mi-a spus să-mi pun mănușile? O, fir-ar, acum mă îmbolnăvisem și trebuia să-l cheme pe Repede-Nainte. I-am spus să n-o facă, dar a plecat în fugă. Apoi nu-mi mai amintesc mare lucru. Repede-Nainte și Creaky m-au băgat în casă, m-au întins, am băut niște apă pe care am vomitat-o, apoi iar apă, până când am reținut-o. Creaky era ofticat, evident. Dar, de vreme ce era prima dată pentru mine, mi-a spus să țin minte lecția și de-acum încolo să-mi pun nenorocitele de mănuși.

Chestiile alea erau așa de mari și de rigide încât parcă ai fi mânuit unelte cu mănuși de baseball. Îl văzusem pe Repede-Nainte lucrând fără ele. Deci nu era prima zi când mă dusesem la treabă cu mâinile goale, dar era prima când mă apucase răul, întrucât crește în tine. Boala tutunului verde i se spune. Intoxicație cu nicotină. Pe copii îi afectează mereu, mai mult decât pe adulți, de aceea Repede-Nainte se descurca fără mănuși. Dacă ești mai mare și ai fumat mai mult, corpul se obișnuiește cu otrava și suportă totul mai ușor.

Cât de prost trebuie să fii ca să înduri treaba asta, o să întrebați. Pentru o recoltă care îi face pe oameni dependenți și le înnegrește plămânii și pentru care cultivatorul și-o ia. Dar, rețineți, pe vremuri guvernul te plătea ca să cultivi, erau legi despre cât puteai să cultivi și unde, cu ajustări ale prețului ca să se asigure că tutunul se găsea în același timp din belșug și exact cât trebuie. Lumea avea nevoie de tutunul nostru Burley, și-l dorea cu ardoare. Philip Morris și tipii ăia primeau produsul, îi făceau pe copii dependenți, strângeau averi și trăiam cu toții fericiți până la adânci bătrânețe, vreo sută și ceva de ani. Până când oamenii s-au prins de dezavantajele fumatului și au dat pe careva în judecată de i-a sunat apa în cap. Și guvernul a spus lasă, n-are nimic, și a eliminat ajustările de preț.

Cu mintea mea de copil, nu înțelegeam mare lucru din ce se întâmpla la Ferma Creaky, dar adulții nu vorbeau decât despre pierderea acestor garanții pe piață. Despre cum vor pierde fermele, se vor muta la copii sau la mătușile rămase fete bătrâne, vor cere pensie de handicap pentru că bucata lor din America tocmai s-a dus pe apa sâmbetei. Doar câțiva cu puteri de supereroi rămâneau pe loc și încercau să cultive suprafețe și mai mari, se speteau s-o scoată la capăt. Spuneau că acum cea mai mare parte a tutunului nostru se vinde în China. Presupun că asta înseamnă că astfel îi omorâm pe comuniști, deci Dumnezeu să binecuvânteze America și așa mai departe.

De ce o iau oamenii de la capăt? În zilele lungi și reci din casa unde se curățau plantele de frunze am ascultat, ceasuri întregi, cum oamenii rumegau această întrebare. Deci da, curățatul de frunze verzi avea să fie treaba mea, în anii următori. Cândva, casa de curățat frunze era locul unde ascultai unele dintre cele mai bune povești. Tipii le păstrau tot anul ca să le zică aici. Acum auzeai îndeosebi cea mai tristă poveste dintre toate: unde ne-a dus lumea. Un țăran are pământul lui, nimic altceva. E mai mult decât o căsnicie, e ceea ce-l ține în viață. Dacă plantează porumb sau soia, poate să scoată șapte sute de dolari pe acra. Asta e bine și frumos pentru cei care au sute de acri, țăranii din *Războiul stelelor*.

Dar dacă e ca noi, cu doar trei acri pe care să poți semăna? În mica porțiune de iad făcută de Dumnezeu special pentru cultivarea tutunului Burley, țăranii scoteau mereu șapte mii pe acru. Un câmp de trei acri nu e o avere, dar poți să trăiești din el. Nicio altă cultură cunoscută și legală nu o să-i aducă un asemenea profit pe aceste terenuri, prețioase și mici cum sunt. Regulile le fac solul, ploaia și înclinația. Să părăsești pământul familiei e ca și cum ți-ai lăsa în urmă propriul trup. Pământul acela e viu, el însuși trup, cu darurile lui și, cred că se poate spune, cu dependențele lui. Dacă ești cultivator pe pantele acestor munți, ai de ales între a cultiva tutun sau a încerca altceva – orice altceva – și a pierde totul. Timp în care cineva, undeva, râde de eșecul tău și își spune că asta meriți.

Pe vremea când am început să cârnesc și să tai tutunul, am observat că nu se mai dădeau reclame la țigări. Habar n-aveam de ce. Dacă am fi știut că e din cauză că unii cred că pentru copii e periculos chiar și să vadă tutunul la televizor, cu ochii lor, ne-am fi prăpădit de râs. În școli aveam locuri pentru fumat. Profesorii fumau când aveau câte o fereastră; copiii, în pauze. Cumpărătorii ne spuneau că treaba cu cancerul e o sperietoare,

nedovedită. Ca de obicei, orășenii vorbeau prostii despre noi și despre munca noastră grea, ca despre toate celelalte pe care le făceam ca să avem ce mânca: creșterea vitelor pentru abator, minele de cărbune, Bambi ucisă cu puștile de vânătoare. Și acum, oamenii ăștia care habar n-aveau cum arată o plantă de tutun spuneau ca e dracul.

Dacă Philip Morris și oamenii aceștia știau că dracul chiar e așa de negru, păstrau secretul cu o grijă incredibilă. Mândri să-l cultivăm, mândri să-l fumăm, spuneau, și împărțeau abțibilduri cu vorbele astea. Îmi amintesc că la școala erau teancuri întregi, lua cine voia, pe gratis. Cultivam și fumam, iar între timp prețul la kilogram o lua razna și un cartuș a ajuns așa de scump încât ne fumam banii de mâncare. Am umblat cu abțibilduri cu „Cultivator mândru de tutun" lipite pe camioane, până când s-au desprins sau li s-a dus culoarea, odată cu sănătatea și cu visurile noastre de mărire. Dacă te afli pe o grămadă de căcat și te bați pentru ea fiindcă alt loc nu ai pe lume, Dumnezeule mare, cu câtă îndârjire lupți!

15

19 noiembrie. O zi de naștere de neuitat.

Mă așteptam să fie un mare nimic, de vreme ce nimeni nu știa de ea. Mama știa, evident, dar nu programase nicio vizită, din câte aflasem. Poate încerca să-și ia liber de la munca sâmbătă. Între timp, nu aveam de gând să spun nimănui, mai ales lui Creaky, pentru ca mi-ar fi făcut reproșuri. Ceva de genul ca aveam pretenții prea mari doar pentru că mă născusem.

Dar cu o seară înainte, pe când stăteam aliniați în cameră la inspecția escadronului, mi-a scăpat: mâine fac unșpe ani. E foarte greu pentru un copil să țină un asemenea secret. Și Repede-Nainte a fost un frate adevărat. Credea că sunt mai mare, pentru că eram înalt pentru vârsta mea. Mi-a spus că e păcat că nu l-am anunțat mai din timp, ar fi organizat ceva. Dar urma totuși să încerce. O altă farma-petrecere, bănuiam, sau biscuiții speciali făcuți de prietena lui. Viața nu-mi oferea prea multe pe atunci. Aș fi fost foarte mulțumit și cu niște biscuiți obișnuiți.

Mi-a rămas în minte gândul că urma să mi se întâmple ceva bun. M-am trezit, m-am îmbrăcat, am așteptat autobuzul cu Tommy și cu Troc într-o beznă de s-o tai cu cuțitul pentru că toamna venise deja de ceva vreme și mereu îmi spuneam: *Ai răbdare, Demon, azi e ziua cea mare.*

Doamna Peggot trebuia să știe, pentru că era singura care îmi făcuse vreodată tort, dar m-am întâlnit cu Maggot la școală și habar nu avea. Nici eu nu i-am spus, pentru că nu are rost să-l faci pe prietenul tău cel mai bun să se simtă prost. Domnul Goins a făcut prezența și anunțul s-a auzit prin radioul intern. Și mi-au strigat numele. Damon Fields la secretariat. Da! Cineva știa. Primul gând a fost că mama obținuse permisiunea să vină să mă ia de la școală. Sau poate doamna Peggot îmi adusese ceva. Mâncare, speram.

Am ajuns la secretariat și am văzut că era domnișoara Barks. Bine, putea să-mi aducă și ea ceva, nu era interzis prin lege. Însă părea supărata și mi-a spus să vin în biroul responsabilului cu prezența. A închis ușa și s-a așezat. M-am uitat de jur împrejur. Dacă-mi adusese ceva, nu vedeam ce. Dar tot eram fericit. Era clar că ceva se întâmpla. M-am așezat și m-am uitat la ea peste biroul mare.

— Damon, a spus, apoi s-a oprit.

Era cât se poate de ciudat. Nu arăta prea bine.

— Știu, i-am zis în cele din urmă, când am început să înțeleg. E-n regulă.

S-a holbat la mine.

— Ce anume e în regulă?

— Că mama a uitat de ziua mea.

Ochii albaștri i s-au făcut mari și rotunzi.

— Dumnezeule, Damon! Când e ziua ta?

— Azi. Dar nu-i nimic că nu ați știut. Sunt obișnuit.

Domnișoara Barks părea îngrozită și a început să plângă. Plângea de-adevăratelea, cu hohote și lua șervețele din cutia de lângă fotografiile cu copiii responsabilului cu prezența. Își sufla nasul, machiajul negru i se scurgea de la ochi. Nebunie.

— Chiar e în regulă, am repetat. Nu-mi pasă. Bine?

Tot dădea din cap și își sufla nasul.

— Nu, Damon, îmi pare rău. Nu e în regulă. Îmi pare așa de rău. E vorba despre mama ta.

— Ce e cu mama mea?

Evident, e momentul când o iau razna, când spun: „Fir-ar să fie, știam eu, nici nu trebuie să-mi spuneți, s-a îmbătat iar sau a luat pastile și n-o să mă duc acasă de Crăciun fiindcă e o afurisită de ratată!”

O potopesc pe domnișoara Barks cu o ploaie de înjurături și ea întinde mâna și spune *nu, nu*. Că nu știu ce s-a întâmplat. Ascultă.

Mama a murit.

Nu, așa ceva nu se poate, nici vorbă.

Nu mai am ce căuta aici, mă ridic de pe scaun să plec, eventual să intru la secretariat și să o sun pe mama la muncă sau văd eu ce-oi face, domnișoara Barks tot repeta da, îi pare rau, dar e adevărat. Îi pare atât de rău. I-am zis că n-o cred, dar, dacă e adevărat, de ce a murit? Iar domnișoara Barks a răspuns „Oxy”.

Credeam sau nu, a trebuit să o întreb. Ce-i ăla Oxy?

16

Poate că viața sau soarta ori Iisus, dacă vreți neapărat să faceți responsabil pe cineva, îi pusese mamei o ultimă piedica și ea hotărâse să renunțe. Asta e prima variantă. Sau, a doua, poate nu urmărise să moară, dar își făcuse greșit calculul, o încununare a tuturor socotelilor greșite din viața ei de 29 de ani, una dintre ele fiind, bineînțeles, eu. Puteam să stau toată viața să mă întreb ce fusese, sinucidere sau accident. Niciun răspuns pe partea asta.

Trebuie să recunosc că nu părea întâmplător faptul ca semnase condica de mama și apoi părăsise incinta la aceeași dată. Îți spui că pentru a le potrivi așa e nevoie să te uiți în calendar și să pui lucrurile la cale. Și tocmai asta e treaba. Mama nu era genul care să-și facă planuri. În plus, nu pot fi sigur ca și-a amintit că era ziua mea. Oricine a cunoscut-o ar fi de acord cu mine.

Dar acum toată lumea era convinsă ca așa plănuise. Priveghiul și înmormântarea fiind moduri de a o face de rușine pe fata asta care se dusese și își abandonase copilul. Suflați-vă nasul ipocrit, dați ochii peste cap privind spre mine și tăceți când mă apropii. Copilul nu trebuie să audă. De parcă n-aș fi știut cine era de vină. Mama promisese să se țină departe de droguri și alcool dacă eu eram un copil bun pentru care să merite s-o facă. Nimeni nu ascundea asta de mine, știam și eu niște treburi. Doar aveam unsprezece ani.

Totul a fost greșit la înmormântare. În primul rând, mersul la biserică, presupun ca așa se face, dar mama nu avea nicio treabă cu biserica. Asta de pe vremea primei familii unde fusese în plasament, cu un predicator care amesteca versetele biblice cu bătăi și lucruri mai nasoale, rețeta lui speciala pentru pedepsirea fetițelor rele. Morala: mama spunea mereu ca nici moarta n-o să calce în vreo biserică. Și iat-o acum, învinsă în toate luptele până la sfârșit, într-un sicriu alb de la Walmart, celălalt loc pe care-l detesta profund. Cu Iisus privind în jos din tabloul de pe perete, probabil spunând *nu cred că ne cunoaștem* și, *fată, de unde ai scos rochia asta*? O îmbrăcaseră în cea urâtă, înflorată. O vedea jumătate de oraș și era îngropată într-o rochie idioată pe care nu o purta decât la muncă de Ziua Directorului, era mica ei glumă. Acum avea s-o poarte de zilele șefului în

rai, deci gluma ținea în continuare. Probabil și-ar fi dorit rochia pe care i-o cumpărase Stoner când era la recuperare, dar, la cum îl cunosc, a păstrat factura și a dus-o înapoi.

O, dar ce distrus era domnul Stoner. Să nu-l recunosc cu cravată, plus ochelari de soare reflectorizanți, ca să fie mai de efect. Oamenii stăteau la coadă să-i prezinte condoleanțe, iar Stoner stătea lângă sicriu ca doamnele să-l poată îmbrățișa și să-i spună ce tragedie că ea se dusese așa de tânără, iar el rămăsese văduv. Apoi plecau și spuneau căcaturile pe care le credeau cu adevărat despre mama. Vedeam cum li se schimbă fețele, capetele se apropiau, se înghesuiau să se întoarcă printre vii.

Biserica nu era una la care să fi mers cei din familia Peggot sau oricare dintre noi, în afară de niște rude de-ale lui Stoner. Biserica baptistă Sinking River. Poate că din cauza asta Stoner o fi fost pe teren propriu, dar nu vedeam ce căuta acolo, lângă sicriu. Abia o știa pe mama de un an. Eu îi curățasem voma și o băgasem în pat, și îi căutasem cheile de la mașină, și o ajutasem să ajungă la muncă la timp, an de an. M-aș fi descurcat și pentru o ultimă oară, dar nu mă întreba nimeni.

Familia Peggot a făcut ce a putut. Au venit și m-au luat de la școală, mi-au adus hainele pentru biserică de acasă, m-au ținut la ei la sfârșit de săptămână. Domnul Peggot și-a scos aparatul de ras electric și m-a tuns, chiar era cazul. Cu atât mai mult ar fi fost cazul la Maggot, poate de ani de zile, dar în semn de respect au făcut un armistițiu și nu s-au războit din cauza părului. Ceea ce m-a întristat și mai tare. Ceva de genul: unde se ajunsese, dacă Maggot și tataie al lui nu puteau să se certe pe tuns? La înmormântare au venit și niște veri din Norton și, în mod normal, cu casa plină, fiecare ar fi urlat ca să schimbe canalul la televizor și să înhațe ultima aripioară de pui și prin aer ar fi zburat obiecte moi. Dar erau straniu de tăcuți. Mă scrutau de parcă m-aș fi transformat într-o făptură ciudată care s-ar fi putut sparge la cel mai mic zgomot. Doamna Peggot mă hrănea în continuare și îmi spunea că mama mă iubise mai mult decât orice pe lume, frumos din partea ei că spunea asta, deși pe atunci mă gândeam: nu chiar. Iubise mai mult starea pe care i-o dădeau pastilele.

Aveam cale lungă de străbătut până să înțeleg că nu e așa de simplu, de-o parte drogurile, de cealaltă, persoana iubită. Că dorința poate să crească iar și iar în trup și în minte, în timp ce forța trupului de a tolera drogul preferat scade, iar și iar. Că, cu cât suferi mai mult între doze, cu atât mai

mari sunt șansele să te întinzi prea mult după stele data viitoare. Acel prim val de ușurare ar putea fi ultimul. Cu vremea, așa am ajuns să mi-o imaginez pe mama la sfârșit: întinzându-se cât putea cu trupul ei mic, încercând să atingă cerul albastru, căutând un pic de liniște. Și dobândind-o. Dacă varianta mea adultă ar avea ocazia să se întoarcă în această poveste, ceva din mine își dorește să pot să stau în strana din spate, cu copilul acela supărat, în hainele lui de biserică prea strâmte și cu atitudinea de Darkhawk, și să-i spun: te crezi uriaș, dar ești doar un punct în lumea asta sucită. Aici nu e vorba despre tine.

Dar mi-aș răci gura degeaba, pentru că acel copil nu era dispus să asculte. Încă simt în oase cum furia era singurul lucru care mă ținea în picioare. Eram furios pe toată lumea, dar mai ales pe ea, pentru că se măritase cu Stoner și apoi se descotorosise de amândoi, fugise în cine știe ce rai unde putea să-și arunce rahaturile unde voia și nimeni nu avea să mai pună vreodată mâna pe ea.

Și eu trebuia să trăiesc mai departe cu povara că mă purtasem ca un nesimțit cu ea, mai ales la sfârșitul despre care nu știam că e sfârșitul. Ultima oară când o văzusem acasă, măcar îmi luasem rămas-bun sau o lăsasem să mă îmbrățișeze? Nu știu să vă spun. Am încercat și voi mai încerca să revăd acele ultime minute, izbesc în ele uneori ca și cum ar fi ușa de la un afurisit de seif de bancă, dar dacă există ceva de care aș putea să-mi amintesc nu îmi vine în minte. Acces refuzat.

În schimb, îmi tot amintesc fiecare detaliu de la înmormântare. Ziua aceea e mare și nemișcată în mintea mea, ca o stâncă monstruoasă pe fundul oceanului, așteptând să-mi provoace naufragiul. Mi-aș dori din tot sufletul să-mi iasă din cap. Rămâne pe loc. Toată. Ciorapii negri care mă zgâriau, împrumutați de la domnul Peg, pentru că toți ciorapii, în afară de cei de sport, îmi rămăseseră mici. Mirosul de transpirație și de cremă de ghete. Culoarea verzuie, ca a pastei de dinți, a pereților, o culoare pe care mama o detesta. Sunetul tremurat al orgii, doamne bătrâne care duhneau a parfum. Viespile, un roi întreg, care bâzâiau și tot bâzâiau în fața ferestrelor colorate, sus de tot. Era cald pentru noiembrie și presupun că se treziseră. M-am uitat la ele cât a durat slujba.

Oamenii din biserică îmi păreau străini. Sunt sigur că pe unii dintre ei sau pe cei mai mulți îi mai întâlnisem, dar nu vedeam chipuri, doar inimi tari ca piatra. Toți gândeau că mama și-o făcuse cu mâna ei și avea parte de

ultimul drum așa cum îl merita, în coșciugul ăla alb ieftin. În asemenea momente iese la iveală latura rea a oamenilor, când nu-i interesează decât ce a făcut acel om nefericit ca să ajungă în starea asta jalnică. Își construiesc un zid ca să țină ghinionul la distanță. I-am privit cum o făceau. Dacă doar asta puteau să facă pentru mama, nici că voiam să știu ceva de ei.

Ce simțisem în casa Peggot lângă verii prea tăcuți nu era greșit: eram o făptură nouă stranie, mă transformasem peste noapte. Lui Creaky îi plăcea să ne numească orfani și eu mereu mă simțeam mândru în sinea mea că nu eram. Deci și eu făcusem același lucru, construisem zidul cât timp fusesem încă de partea norocoasă. Acum trecusem pe partea celor demni de compătimire și nu exista copil mai răvășit. La începutul slujbei au băgat cântecul ăla cu Dumnezeu cel Uimitor și eu mă simțeam exact pe dos: cândva vedeam, dar acum sunt orb, cândva mă găsise, dar acum sunt pierdut.

N-o să stau să povestesc despre pastor și predica lui, despre păcat și trup. Nu ascultam. Mă gândeam la frățiorul meu, care era în sicriul acela cu ea. Nu mă gândisem la asta până să mă duc s-o văd, împreună cu doamna Peggot. A atins ușor mâna moartă a mamei și a spus:

— Biata mămică, ai făcut și tu ce ai putut.

Și atunci m-a lovit revelația: fratele meu era în acel sicriu, îmi fusese răpit. Ce risipă, la naiba!

Nu aveam de gând să mă duc să mă uit la ea, cu Stoner acolo în centrul atenției, și oricum ce să caute un copil așa de aproape de un cadavru, cu atât mai mult cu cât e al mamei lui? Planul meu era să stau deoparte și să-i las pe alții să se ducă la vizionare. Dar doamna Peggot era cu ochii pe mine și chiar înainte să trebuiască să ne așezăm mi-a spus că o să-mi pară rău toată viața dacă nu mă duceam să-mi iau rămas-bun înainte să închidă sicriul. Nu-mi dădusem prea bine seama că se pregăteau să o închidă acolo. De tot. Am lăsat-o pe doamna Peggot să mă ia de umeri și să mă conducă pe culoar.

Și cu toate acestea, tot nu mi-am luat rămas-bun. Eram prea șocat. Nu doar de faptul că era moartă, lucru la care mă așteptam. Și de partea cu fratele meu, la care nu mă așteptam. Cel mai crunt era cât de supărată arăta. Am auzit că morții au o expresie pașnică după ce sunt puși în sicriu, dar cine a spus asta nu a văzut-o pe mama în ziua aceea. Pe mine toată treaba

mă distrusese, dar ea era distrusă pur și simplu. M-a zăpăcit complet, nu se potrivea cu teoria mea că fugise și scăpase.

Deci stăteam în biserică și uram pe toată lumea. Slujba a durat o veșnicie, ca să nu mai vorbesc de înhumare. Drumul spre cimitir am ajuns să-l fac într-o limuzină care se presupunea că era pentru familie. Organizatorul de la pompe funebre m-a băgat în ea, deși familia Peggot mă adusese, iar Stoner, tot Stoner, se afla la volanul prețioasei lui camionete. Când venea vorba despre familia mamei, eram singur. Într-o mașină cât o sufragerie, cu scaune în plus și totul automat. Orice copil visează să meargă la un moment dat cu limuzina, la absolvire sau așa ceva, dar pe mine să nu mă puneți la socoteală pentru că eu am mers și a fost cel mai trist drum din viața mea.

Șoferul era fiul directorului de la pompe funebre și avea cu el în fată o fată. Părul îi stătea adunat în creștet, fixat cu o clamă, și se juca întruna cu perișorul blond și creț de copilaș de pe ceafă și amândoi vorbeau nonstop. Am auzit ceva despre un meci de baschet pierdut, despre cineva care primise ordin de restricție, ceva despre un tip prins cu altă femeie și care și-o luase grav. Vorbe de liceu. El era unul dintre copiii ăia foarte înalți pe care-i mai vezi, cu mărul lui Adam prea mare și mâini uriașe, cu urechile roșii, deși era prea târziu în an și nu mai avea ce muncă să facă la care să-l ardă soarele. Mai mult dădea din cap și râdea în timp ce ea vorbea. Ea și-a scos pantofii și și-a așezat picioarele în ciorapi pe bord. Primul meu gând a fost *Ce, asta nu-i din familie*, iar al doilea, *Nici n-a fost la înmormântare, e îmbrăcată cam ca o curvă și ăștia stau acolo și flirtează*.

După o vreme el întinde brațul peste scaun și acum el e cel care o mângâie cu degetul mare pe ceafă. Se dă la gagica asta, se gândește la pizdă în timp ce mă duce s-o văd pe mama băgată în pământ. M-a lovit destul de tare să constat că nu există nicio tristețe care să oprească lumea din mersul ei. Oamenii își văd de dorințele lor și tu ești singur.

Mama a fost îngropată în Russel County, într-un loc unde erau rudele moarte ale lui Stoner. Probabil că avea deja locul de veci și, cum plătea totul, el hotăra. Dar ar fi trebuit să fie îngropată lângă tata. Se părea că pierdusem orice șansă să văd acel mormânt și al naibii să fiu dacă mă mai întorc la Russel County să mă învârt pe lângă rubedeniile moarte ale lui Stoner, deci aici se termina tot. Eram cu Tommy în aceeași barcă. Dacă

voiam să-mi vizitez părinții, trebuia să fac mici simulacre de morminte pe care să le las în urmă pe drumul care nu mă ducea nicăieri.

Ce e Oxy, întrebasem. În acel noiembrie încă era o chestie nouă și lucioasă. OxyContin, darul lui Dumnezeu pentru bărbatul dat afara și vai de mama lui, care-și simte spatele și ceafa de parcă ar avea în ele saci cu pietriș. Pentru doamna cocoșată care face ture duble la Dollar General, cu genunchii praf și doi nepoți cu ADHD pe care-i crește singură. Pentru toți fotbaliștii cu câte ceva rupt și de care toată lumea trage să revină pe teren. Era izbăvirea noastră. Pomul fusese scuturat și, da, am mâncat mărul.

Medicul care i-l prescrisese lui Louise Lamie, directoare la serviciul clienți de la Walmart, îi spusese că e cel mai sigur medicament din lume. Îi dăduse cuvântul lui de onoare. Avea s-o țină pe picioare toată tura de seară, în ciuda varicelor, și dacă nici asta nu era o minune de la Dumnezeu, nu știu ce altceva ar fi fost. Și dacă o colegă de pe rândul 19 are și ea nevoie, indiferent dacă îți cere să-i împrumuți sau dacă se servește ea din geanta ta în sala pentru pauze, ce altceva este o minune care se răspândește dacă nu o minune și mai mare?

În orice război, cei care cad primii sunt uitați. Nu-i pasă nimănui de greșeala nechibzuită a unui om. Doar când se strânge un morman de cadavre ne gândim să tragem un semnal de alarmă și să dăm alt nume greșelii, pentru că o prăbușire repetată de o mie de ori trebuie să însemne ceva. Are nevoie de o marcă proprie, de un sens al sacrificiului.

Mama a fost soldatul necunoscut. Walmart avea să ia o fată nouă care să se ocupe de stocuri, pregătită la timp pentru cumpărăturile de Crăciun, care să se distreze cu renii gonflabili și să se plictisească de moarte până ajungeau bomboanele de Ziua îndrăgostiților. Una dintre acele cutii în forma de inimă avea să fie achiziționată de Stoner pentru chelnerița minoră de la Pro's Pizza căreia îi făcea curte de pe Harleyul lui fără aprobarea tatălui ei. Casa noastră pe roți avea să fie curățată temeinic cu Clorox și toate covoarele scoase, ca familia Peggot s-o poată închiria unei colege de liceu de-ale mătușii June, părăsită de tăticii ambilor ei copii. Și June insistase probabil mult pe lângă ei ca să-și ajute prietena, după ce soții Peggot se arse seră în asemenea hal cu ultimul caz în care dăduseră o mâna de ajutor. Dar voiau să le ofere un început nou fetei ăsteia și familiei sale. Sunt sigur că au curățat locul de petele vechi, inclusiv de cele două linii

făcute cu creionul pe peretele de la bucătărie, care dovedeau că odată fusesem mai înalt decât mama cu grosimea unui fir de păr. Viața ei nu a lăsat nicio urmă.

17

Mie și lui Stoner ni s-a terminat amândurora benzina la jumătatea prânzului din timpul vizitei supravegheate. Lua o mușcătură, mesteca, se holba la ambalajul lucios, repeta, ca și cum mâncarea de la fast-food i-ar fi oferit o revelație. Eu îmi tot ridicam paharul mare și mă uitam în el, ca și cum aș fi pierdut ceva și-l căutam acolo. Agitam cuburile de gheață. Situația tipică a doi indivizi care preferă să nu se privească în ochi. Niciodată nu simțisem nevoia să-i spun mare lucru, însă avusesem programul de perfecționare a lui Demon cu care să ne distrăm. Era un subiect la care de obicei îl apucau spumele. Nu și astăzi.

Tot aruncam priviri spre domnișoara Barks, speram să vină să ne elibereze, dar stătea și citea o carte. Spusese clar că mama își dorea asta, ca Stoner și cu mine să facem pace. Dacă vi se pare că e greu să-i ții piept unei mame, să vedeți cum e să i te opui când e moartă. Mersese cu Stoner la consiliere și el fusese de acord s-o ia de la capăt, cu familia de patru persoane și tot ce mai era. Dar acum, cu doi dintre cei patru dispăruți din peisaj, avântul dispăruse. Domnișoara Barks îl bătuse la cap să organizeze vizita. Deci iată-ne, ne tăcuserăm datoria. Ea își ținea nasul în afurisita ei de carte.

— Presupun că te muți, am spus.

— O să-mi iau ce mai am de aici când oi avea timp. M-au omorât în ultimele două săptămâni cu livrări la distanță. Nu mai poate omul să facă o pauză.

Mă întrebam ce mai voia să ia din casa noastră pe roți, poate clanțele și cablurile de cupru. Din ce spunea Maggot, golise deja totul și îl luase și pe Satan.

— Te gândești să pleci din Lee County? l-am întrebat.

A mușcat, a mestecat. A ridicat privirea spre mine.

— Cine-ntreabă?

— Nimeni. Eram doar curios. Unde vrei să stai și chestii de-astea.

— M-am întors la Heeltown, în același loc.

— Parcă era altcineva în apartamentul ăla. Un tip pe care-l știai.

— Nu.

Mi-l imaginam pe Stoner mergând iar până la locul unde o cunoscuse pe mama, la Walmart, în drum spre raionul cu articole sportive. Putea să-și deruleze viața înapoi până la locul acela, să intre într-un alt raion și s-o ia de la capăt. Să-și găsească o altă prietenă care să sară pe șaua de la Harley, cu părul în vânt. Și pe-aici ți-e drumul. A trebuit să alung aceste gânduri de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla, să plâng în fața altora sau să-i trag un pumn lui Stoner. El se înnoia, iar eu rămâneam cu resturile de pe urma lui și a mamei, ca o hârtie smulsă dintr-un ambalaj. Aici, acum, nimic.

Stoner și-a scos ochelarii de soare reflectorizanți și s-a frecat la ochi. Cămașa și cravata de înmormântare se întorseseră la cine i le-o fi împrumutat, dar ochelarii de soare purtați în interior păreau să fi devenit parte a noii lui înfățișări. Treaba cu soțul îndurerat. Însă în combinație cu capul ras și geaca de piele, ochelarii îi dădeau mai degrabă un aer de infractor.

— Putea să fie foarte fericită, a spus, din senin. Ea și cu mine. Dacă lucrurile ar fi stat altfel. Fata asta era căpoasă foc, asta e adevărul.

De ce trebuia să aud descrieri ale mamei făcute de un tip care în general se pișase pe flacăra ei, iată o întrebare. *Dacă lucrurile ar fi stat altfel.* Fiindcă existența mea îi distrusese lui minunata căsnicie: asta era. Aceeași grămada de căcat care aștepta să calci în ea. I-am aruncat din nou o privire domnișoarei Barks și am rămas șocat să văd că se uita fix la mine. Am întors ochii spre ușă, ceva de genul *Te rog*. Dar ea a ridicat din sprâncene, o chestie pe care o mai făcea, cu sensul de *Ai de rezolvat niște treburi aici, tinere*. Așa și era, nu greșea. Cele mai importante fiind ce naiba fac acum și dacă Stoner are vreun cuvânt de spus în privința asta.

La început cei de la Protecția Copilului nu erau hotărâți, dar acum înclinau mai degrabă spre da, Stoner avea un cuvânt de spus, dacă voia. Se dusese la consiliere cu mama și păruse dispus să mă ajute. Cum rămânea cu buza mea spartă, cu ochiul vânăt, cu faptul ca stătusem încuiat în cameră zile în șir? S-au pus întrebări. Dar mama i-a luat mereu apărarea, a zis ca sunt un copil greu de stăpânit. A susținut că mai degrabă ea mă maltratase, nu Stoner. Povestea asta, pe care am aflat-o de la domnișoara Barks, m-a înfuriat așa de tare pe mama încât aș fi vrut să se întoarcă doar ca să-i spun că era o ticăloasă mincinoasă și afurisită. Ceea ce nu avea să se întâmple decât dacă mă duceam s-o dezgrop din pământul din Russel County. În schimb, era cât pe-aci să fac praf geamul din dreapta al mașinii

domnișoarei Barks, în ziua în care mi-a povestit. Convorbirea avea loc în mașina ei, parcată pe Millers Chapel Road. Nu mi-am făcut praf decât degetele. Și credibilitatea, presupun ca se poate spune și asta. Apropo de copilul greu de stăpânit.

Nu aveam de gând s-o iert pe mama pentru asta, dar, după ce domnișoara Barks m-a luat cu binișorul, am înțeles cum stăteau lucrurile. Nu ar fi trebuit să pățesc niciodată nimic din treaba cu Stoner, i-am și spus-o mamei. Aproape zilnic. Se presupune că o mamă nu-și lasă copilul să lingă cizmele unui bărbat și să încaseze pumni de la el. Dar mama o comisese și știa asta. Înainte nu pricepusem sută la sută toate poveștile ei cu inventarul moral, dar acum înțelegeam.

Consecința faptului ca mama își asumase toată răspunderea era ca Stoner nu fusese niciodată pus sub acuzație. Așa ca eram liberi să discutam despre ce simțim într-un fast-food de pe Route 58. În mod normal, cu un tată vitreg, cred că nimic nu e bătut în cuie când vine vorba de banii pentru copilul soției moarte. Dar din punctul de vedere al tutorelui legal, nu prea aveam multe opțiuni. Nu era chiar cel mai bun moment ca el să-și piardă orice urmă de interes.

Mă așteptam să mă întrebe despre școală sau despre altceva. Daca făceam progrese la capitolul disciplină-și-respect-pentru-ceilalți. Nu, aici nu locuiește nimeni, tabăra de instrucție Stoner se închisese. Poate că vi se pare o nebunie, dar am început să-mi doresc să mă jignească, ca să dea dovadă de interes. Spuneam lucruri la nimereală, care să mă facă să par o persoană demnă de atenție, deși, sincer, nu prea aveam ce. Până și cu desenatul, singurul lucru la care eram cât de cât bun, se terminase de când murise mama. Nu puteam nici măcar să-mi deschid carnețelele ca să mă uit la chestiile mai vechi. Eram prea trist, presupun. Opusul lui Tommy, în ceea ce privește legătura dintre tristețe și desenat.

Și mă făceam de râs, încercam să scot din mine ceva interesant în ochii lui Stoner. I-am spus că mă apuc de fotbal la juniori. Și că începusem să trag de fiare. Nu era chiar o minciună, Repede-Nainte mă înnebunea cu fotbalul, mă lăsa să-i folosesc greutățile și mă învăța jargonul mușchilor pe care îi aveau unii: cvadriceps, triceps, lăți. Aceste cuvinte au reușit să-i trezească vag curiozitatea lui Stoner. Cam zece secunde, apoi s-a apucat iar să desfacă hamburgerul și să scoată toți castraveții murați.

Am hotărât să-l las să facă următoarea mișcare. Un joc plictisitor, pentru că nu părea să observe că nu mai vorbeam. Nu mai avea nimic fascinant de mâncat și se uita primprejur, poate apăruse cineva mai bun. Erau mai ales părinți cu copii care își mâncau meniurile la reducere, în situații care păreau mai fericite. Masa noastră era lângă ușă, deci decembrie ne lovea de fiecare dată când intra cineva. Ploaie înghețată. Nu aveam haină de iarnă în anul acela. Mama tot voise să-mi ia, dar nu o făcuse.

Nu spuneam nimic. Stoner nu spunea nimic. Am luat paharul de cola și l-am dat peste cap. Doar să înghit gheață îmi mai lipsea. Acum mă durea tot pieptul. A intrat un cuplu cu un copil, genul de familie frumoasă în care îți dorești să crezi, ca într-o reclamă. Micuțul era într-o haină pufoasă și în cizme și arăta ca un cosmonaut minuscul care merge pe vârfuri. Mama purta o haină mov și cizme înalte, era roșie în obraji de la frig, tânără. Ca mama, când mă născuse. Soțul, sau prietenul, s-a dus să comande și ea s-a lăsat pe vine ca să-i deschidă copilului fermoarul, și-a dat părul strălucitor pe spate, vorbea cu copilul, îi zâmbea privindu-l, ca și cum ar fi fost cea mai fericită din lume. Mă întrebam dacă mama fusese vreodată așa de încântată de mine. Se luptase cu ghearele și cu dinții cu îngrijitorii ei ca să nu renunțe la copil și ajunsese să se mute singură, însărcinată, fără niciun ban și fără prieten. Mereu spunea că eram primul lucru bun care i se întâmplase. Și părea foarte încântată de copilul numărul doi, chiar dacă Stoner nu era.

Stoner își plimba degetele pe interiorul cutiei în care fuseseră cartofii prăjiți și își lingea sarea de pe degete. Vedeam firele de sare în barba lui neagră. Mă întrebam dacă se gândea vreodată la copilul al cărui tată ar fi fost sau dacă uitase de el complet în procesul lui de reînnoire. La înmormântare nu pomenise nimeni de varianta doi-în-unu, ceea ce înseamnă că probabil nu mai știa nimeni. Deci acum, din toată lumea doar eu mai stăteam întins în pat noaptea și mă gândeam la acele două ființe duse pentru totdeauna. Părea o răspundere foarte mare pentru un singur om. Toată viața fratelui meu care n-o să existe niciodată.

Domnișoara Barks mi-a atras atenția, a arătat spre ceas. Rahat și slavă Domnului!

Am împachetat resturile prânzului, cu gând să le las acolo. Dar, după ce am reflectat mai bine, le-am păstrat pentru mai târziu, fiindcă urma să fiu mort de foame într-o oră.

— Săptămâna viitoare primim carnetele de note și stau bine, am spus. Poate chiar printre primii.

O prostie, chiar și ca ultimă încercare disperată, pentru că lui Stoner i se rupea de școală. Plus că nu era adevărat. Dar nici chiar minciună nu era. I-am spus că mi-am tocit coatele recuperând o grămadă, pentru că lipsisem o lună de la școală.

A ridicat privirea spre mine dinspre micul lui proiect salin, fără o expresie anume.

— Octombrie, am precizat. Am tăiat tutun.

— Cum? Deci părinților temporari nu le pasă dacă lipsești de la școală.

— Doamne, futu-i, Stoner.

S-a îndreptat de spate de parca l-aș fi lovit și s-a uitat de jur împrejur după eventuali profesori de la școala de duminică.

— Nu este nevoie să vorbești așa.

M-am uitat lung la el.

— Nu-i niciun părinte. E un moș care are o fermă cu sclavi pentru copii fără casă. Știi unde stau. Ți-a spus domnișoara Barks și ți-a spus și mama. Dormeai sau ce? Urăsc locul ăla.

— Bine, îmi pare rău.

Și-a depărtat mâinile de corp.

— Oricum, n-o să mai stau mult pe acolo pentru că de acum s-a cam terminat munca. Nu tine băieți la ferma în lunile de iarnă.

Stoner s-a mulțumit să dea din cap, ca și cum i-aș fi explicat că am sertarul pentru ciorapi plin și îmi mai trebuie niște spațiu pentru celelalte perechi. Nu la el acasă, presupuneam. Îmi doream din tot sufletul să-i pese măcar un pic și, de asemenea, să dispară de pe planeta Pământ. Îmi doream amândouă lucrurile în același timp. Și dorința numărul trei, să nu fiu băiatul roșcat de 11 ani pe care toată lumea îl vedea cum plânge la restaurantul cu burgeri de pe Route 58.

Îmi mai rămăsese o armă.

— Deci se pare că o să-mi petrec timpul cu Maggot. Familia Peggot m-a invitat la Knoxville după sfârșitul școlii. Săptămâna viitoare. În vacanța de Crăciun.

Stoner avea o privire inexpresivă. Nu știa că școlile dau liber de Crăciun? Butonul lui de resetare chiar șterse totul, chiar și cuvintele de nerepetat despre fiul pârnăiașei de alături?

— Să vă distrați frumos, a spus.

Și am simțit că mă ia cu rău de la stomac. Până acolo era dispus să lase lucrurile la voia întâmplării, apropo de ce fel de oameni suntem în familia asta.

A fost ultima mea încercare. Că familia Peggot mergea la Knoxville era adevărat. Că mă invitaseră să merg cu ei, asta nu. Dar m-aș fi dus. Ce altceva să fi făcut?

18

Așa că am mințit. În ultima zi de școală, înainte să vină autobuzul pentru petrecerea de Crăciun organizată de Lee Lady Leaders pentru copiii săraci. O rușine din toate punctele de vedere. Unii dintre copiii care vin la chestiile astea sunt destul de mari ca să și-o tragă între ei, dar doamnele din Comitet tot îl aduc pe unul dintre soții lor cu burtă falsă și barbă de vată și noi trebuie să ne bucurăm, ura, Moș Crăciun! Una dintre situațiile de viață în care te resemnezi și îți mănânci curcanul cu piure. Mă întrebam cum ne alegeau. Oare doamnele din Comitet îi întrebau pe profesorii noștri care sunt cei mai varză copii din fiecare clasă, cei mai dependenți de bonuri de masă? Bine, e adevărat, există alde Gola Ham și copiii Houserman care făceau păduchi în fiecare an, fie vreme bună, fie rea. Dar cei mai mulți dintre noi ne descurcam onorabil. Și apoi vine ziua în care îți auzi numele la radioul intern, ca să urci în autobuzul petrecerii de Crăciun pentru ratați, norocosule. Asta așteptam, omorându-mi timpul cât se încheiau situațiile. Jucam spânzurătoarea cu Maggot. M-a întrebat ce fac de Crăciun, dacă în familiile de plasament se dau cadouri și pur și simplu mi-a ieșit pe gură povestea. I-am spus că voi fi la adăpostul Armatei Salvării sau la vreo biserică unde sunt primiți cei fără adăpost. Sincer să fiu, habar n-aveam, puțin probabil să ajung în camera de la subsol pentru oameni fără adăpost a bisericii. Voiam doar ca mai-marii lui Maggot să afle asta.

El era absolut de acord să merg la Knoxville. Doamna Peggot nu prea era. Când am pornit într-acolo, mi-am dat seama că se schimbase ceva. În ziua înmormântării mamei se purtase cu mine ca și cum aș fi făcut parte din familie, ca întotdeauna. Dar Maggot mi-a spus că trebuise să se gândească peste noapte până să spună în cele din urmă bine, să vină cu noi. Acum, pe drum, în camionetă totul era prea tăcut. Domnul Peg dăduse drumul la căldură și aerul era foarte închis. Maggot l-a rugat să deschidă radioul, dar el nu a vrut și asta a fost tot. Ceva se întâmpla și avea legătură cu mine. Mi-am dat seama că pesemne nu miroseam prea bine din cauză că făcusem curățenie în hambar cu o zi înainte și nu ajunsesem la duș. Mi-am lipit capul de geam ca să nu mă vadă nimeni dacă îmi dădeau lacrimile. Asta eram acum eu, pentru totdeauna? Ocupam un loc unde oamenii și-ar fi dorit să nu fiu? Cândva fusesem ceva și apoi mă acrisem, ca laptele. Copilul

drogatei care a murit. O bucată stricată de plăcintă americană pe care toată lumea ar vrea s-o vadă, știți voi, aruncată.

Emmy Peggot, Dumnezeule mare! În lunile care se scurseseră din vară, ajunsese de zici că era de pe Disney Channel. Geacă fluorescentă, coada în vânt, postere cu formații de băieți pe toți pereții din camera ei, cu părul lor grozav și buzițele mari, de ajunsese doamna Peggot să spună că nu-i venea să se schimbe de haine acolo. Ceea ce îl nedumerea pe domnul Peg, care credea că în postere sunt fete.

În seara în care am ajuns, mătușa June era încă la muncă, așa că Emmy ne-a întâmpinat în fața blocului. Schimbare șocantă: acum Emmy stă singură acasă. Nu-mi venea să cred când o vedeam pe fata asta, cu mâinile în șolduri, spunându-i domnului Peg unde să parcheze camioneta. Ne-a ajutat să ne cărăm bagajele în lift și ne-a zis „Simțiți-vă ca acasă” și „Mama e superîncântată că ați reușit să veniți toți”. Mătușa June avea un nume nou, *Mama*.

Deci eram din nou la Knoxville, cu noi surprize. Pe drum trecurăm pe lângă un parc unde oamenii patinau pe gheață, deși era un val de căldură. Soarele bătea, oamenii umblau în geci subțiri și pantaloni scurți. Într-un loc normal, încearcă doar să te plimbi pe un iaz înghețat într-o zi ca asta: prietene, îmi pare rău pentru tine, ești mort. Dar într-un oraș mare, regulile nu se aplică. E ca și cum toți s-ar fi plictisit de lucrurile normale și ar fi căutat variante mai ciudate.

Asta li se aplica și celor care făceau chestii în urma cărora ajungeau la Urgență, iar mătușa June se săturase. Se muta înapoi acasă. Mare șoc. O așteptaserăm să se întoarcă pentru că Emmy zicea că are ceva să ne spună. Ce să fie? Stăteam la tejgheaua din bucătărie și mâneam aripioare de pui pe care ni le adusese ca gustare nocturnă. Mătușa June râdea și plângea, își sufla nasul cu teancuri de batiste de hârtie. Se săturase să stea la Knoxville, departe de orice. Dacă tot era să muncească așa de mult ca să-i repare pe imbecilii care se răniseră singuri, mai bine îi repara pe imbecilii cu care copilărise, pentru că în Lee County aveai tot ce ți-ai putea dori. Se săturase de medicul-șef de la Urgențe care râdea de ea de față cu celelalte asistente, îi spunea Loretta Lynn[10]. Făcuse nu știu ce curs la Universitatea din Texas și primise un loc nou de muncă la clinica Pennington, un fel de asistentă principală. Domnul Peg s-a lovit peste picior și a spus să fiu al naibii, iar

doamna Peggot a plâns, amândoi din același motiv, de fericire. Țineau la mătușa June ca la ochii din cap. Fotografia ei de la absolvire se afla la loc de cinste în sufrageria lor. Era o legendă: June Peggot care doborâse toate recordurile și făcuse studii superioare în loc să rămână borțoasă și care lucra la cel mai mare spital pentru tratarea traumatismelor din toată zona tristatală.

Deci asta era vestea. Mătușa June încercase de când se știa să-și curețe noroiul de Lee County de pe pantofi și ajunsese să-și dea seama că nu-și dorea decât fețe prietenoase și mirosul de fân cosit și să aibă un câine pe care să-l scoată la plimbări lungi prin pădure. Maggot voia să știe cum o să-l cheme pe câine. Ea a râs. A spus că poate Rufus.

Și Emmy avea să se întoarcă. Terminaseră cu actele și era adoptată, a spus mătușa June, deci secretul ieșea la iveală. Și-a pus brațul pe gâtul lui Emmy și a tras-o lângă ea, amândouă radiau și să mor de nu așa și arătau. Ca de același sânge.

Eu tăceam, mâneam aripioare și nu-mi venea să cred. Când te gândești cum putea să se schimbe viața. Să fii copilul unui mort și apoi, în clasa a șaptea, să începi să-i spui cuiva mamă. Mă simțeam foarte ciudat. Tot întindeam mâna în cutie și mai luam fără să spun „te rog” sau „mulțumesc”, uitasem pentru acele clipe scurte să mă simt precum cel pe care nu-l voia nimeni.

În preajma acelui Crăciun, la știri se tot vorbea despre o crimă și Emmy era fascinată. Se trântea pe jos în fața televizorului și aștepta ultimele noutăți. Murise o familie întreagă. Vecinilor li se luaseră interviuri și spuseseră ce spun mereu vecinii la televizor după o crimă șocantă, despre victimă sau despre ucigaș, nu contează: total surprinzător, era cel mai drăguț om. Cu alte cuvinte, nici nu se uită la vecinii lor. Nu așa stăteau lucrurile în locul de unde veneam eu, dacă ne gândim de exemplu la câtă grijă avusese de mine familia Peggot în numeroasele ocazii neplăcute din viața mea, încă din prima zi.

Pe Emmy o impresiona cel mai tare bebelușul care supraviețuise nenorocirii. Ucigașii îl lăsaseră acolo, crezându-l mort ca pe restul familiei, pe marginea unei autostrăzi unde le furaseră mașina în modul cel mai rău cu putință. Poliția îl găsise plângând în brațele mămicii asasinate, alături de tăticul făcut zob și de surioara mai mare moartă. În fiecare seară la televizor

dădeau aceeași fotografie cu familia, toți numai un zâmbet, în costume asortate, făcută evident înainte de excursia de căcat. Se vedea că e acolo ceva exagerat, de tip religios, ceva de genul Martorilor lui Iehova. Dar bebelușul acela mic și blond parcă ar fi fost al lui Emmy. A rugat-o pe mătușa June să se informeze la ce spital era ca să sune să afle cum se mai simțea. Răspuns: nu, domniță, nici vorbă, și Emmy să-și găsească altceva la care să se gândească. Nu avea voie să se uite la știri, povestea asta fiind mereu subiectul principal, dar, cum lucra în tură de noapte, mătușa June nu putea să ne oprească. Apoi povestea a început să-i intereseze și pe domnul și doamna Peggot, aproape în aceeași măsură ca pe Emmy.

Trebuie însă să spun că în general la știri erau numai lucruri rele, crimele fiind doar un aspect. Din ce văzusem eu la televizor, crezusem mereu că oamenii din orașe s-au scos. Nu e adevărat. Valul de frig a lovit în sfârșit cât ne aflam noi acolo și la știri îi vedeai pe toți nenorociții care încercau să se înghesuie la bibliotecă, în stația de autobuz ș.a.m.d. Ca să doarmă. Adică, e nașpa să dai buzna peste oameni care nu prea au chef de tine. Dar să-i vedeți pe tipii ăștia triști care nu au peste cine să dea buzna, nici ce să mănânce. Pentru că de unde pom, ca să furi măcar un măr? În oraș, dacă nu mai ai bani, ești terminat, n-ai ce face. Și așa apar măcelurile, furturile de mașini.

După ce mătușa June a pus piciorul în prag în privința discuțiilor despre bebeluș și crimă, Emmy avea nevoie de altcineva cu care să stea de vorbă. M-a ales pe mine. Totul a început la vreo două seri după ce am ajuns. Cu toate rahaturile la care trebuia să mă gândesc, nu mă prea lua somnul, deci stăteam treaz, trântit pe pernele de la canapea, cu Maggot buștean alături. Dormea de zici că era mort, doar că făcea mai mult zgomot. Emmy, prea mare acum ca să mai doarmă cu băieții, împărțea cartierul general cu mătușa June, în timp ce domnul și doamna Peggot dormeau împreună în camera ei, alături de Backstreet Boys.

Fără zgomot, ca o pisică, Emmy s-a strecurat în camera de zi. A venit și s-a oprit în picioare, deasupra mea, pe întuneric, mică și slabă în cămașa albă de noapte, de parcă s-ar fi sfărâmat dacă o atingeai și ai fi rămas cu praful ei pe degete. Unde era acum domnișoara Salute My Shorts[11]? Oare Emmy cea de peste zi era un fals, mă întrebam, iar fata asta micuță, cu aripi ca de fluture, cea adevărată? Trebuia să spun ceva? S-a așezat pe jos și a

început să plângă. Foarte încet, în afară de mici sughițuri, ca și cum o tot surprindea cineva.

— Tot din cauza crimei? am întrebat într-un târziu.

Nu s-a întors, dar a dat afirmativ din cap.

— E de căcat, am spus. Oameni care mor fără niciun motiv, îmi pare foarte rău pentru ei.

— E așa de mic și de singur. Nu pot să mi-l scot din minte. Știu că ar trebui.

— Nu e vina ta. Nu prea ai cum să schimbi ce ai în minte.

S-a întors și m-a privit. M-am ridicat în capul oaselor.

— Știu că toată lumea spune asta. Fă-ți curat în căpșorul tânăr și bagă ceva drăguț în el. Mereu aud asta și zic: „Pe bune? Cum? Îți dai cu soluție de curățat creierul și mergi mai departe? Cum faci asta?”

— O, Doamne! a zis. Mama ta. Condoleanțe.

Vorbea ca un adult. M-a mirat că știa de mama. I-am spus mulțumesc, condoleanțe și ei.

— Pentru cine a fost înainte de mătușa June, adică. Dacă chiar a existat cineva la un moment dat.

— Mama mea naturală. Mda.

A ridicat din umeri.

— Nu prea pot să vorbesc despre ea.

— Dar acum ești adoptată. Deci poate până la urmă e mai bine.

— A, clar. Am avut noroc.

— Păi, chiar că da. N-aș dori nimănui să stea în plasament.

— Chiar e rău?

— Deocamdată, da. Urăsc aproape fiecare clipă. E ca o combinație de închisoare și „rațele și vânătorii”. Și nu e destulă mâncare.

— Rațele și vânătorii, ca atunci când joci cu copii mai mari care vor să-și bată joc de tine?

— Da. Să te lovească și apoi să râdă de tine.

A părut să se gândească la ce i-am spus. Adică să întoarcă treaba pe toate părțile. A zis în șoaptă:

— Copiii sunt abuzați? Așa am auzit.

— Mama sigur a pățit chestii de genul ăsta când era mică, într-o familie care cică era creștină. Eu doar sunt cu ochii în patru, zi și noapte.

A clipit de câteva ori. Mă mira cât de bine o vedeam în întuneric. Știam că nu trebuie să o șochez pe Emmy, mai ales că era deja supărată. Dar ea întrebase. Niciodată nu o mai făcuse, i-am spus că sunt sigur că existau și părinți temporari buni ca pâinea lui Dumnezeu, cum zice toată lumea. Dar eu nu-i întâlnisem încă, pentru că nu luau copii ca mine.

— Copii ca tine? Cum adică?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu.

A tras adânc aer în piept și a expirat.

— Am fost foarte rea cu tine și cu Matty vara trecută. Îmi pare rău. Ce mai an a fost și ăsta!

Iarăși, parcă se transformase în mama cuiva sau într-una dintre doamnele drăguțe de la biserică. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă. Aș fi vrut să fiu mai mare.

— Ai fost OK, am spus. Uneori.

A zâmbit.

— Da. După ce m-ai salvat de rechini.

Și-a tras genunchii la piept și mi-a arătat brățara de argint pe care i-o dădusem în ziua aceea. O purta la gleznă. Numai cineva ca ea putea să se gândească la așa ceva. Nu-mi venea să cred că o mai avea.

— Nu că te-ar fi omorât. N-am înțeles niciodată de ce-ți era așa de frică.

— Pentru că sunt creaturi malefice cu dinții ca niște cuțite? Cum de ție nu îți era?

— Așa. Pur și simplu nu-mi e. Îmi place să mă gândesc la ocean și la ce trăiește în el. E soluția mea de curățat creierul. Mă liniștește, cumva.

— Pe bune. Rechinii te liniștesc.

Vedeam cum uneori Emmy cea de fiecare zi se strecura în discuție, dar nu mă deranja. Poate că asta însemna că ceea ce făceam noi acum, orice o fi fost, nu avea să dispară ca prin farmec dimineața.

— Nu neapărat rechinii, i-am explicat. Îmi place ideea de a fi sub apă. Mă bag acolo și plutesc. Așa zic. În filmul din capul meu.

— Ai un film în cap? Ai putea să vezi cum te îneci. Foarte relaxant.

— Dar nu mă văd. E unul dintre lucrurile rele care cu siguranță nu o să mi se întâmple.

— De ce, mă rog? Ai făcut cursuri de înot la Copiii Crucii Roșii?

Am râs.

— Nu. Sincer să fiu, n-am înotat în viața mea prea mult. În apă mai adâncă de trei centimetri.

— Și cu toate astea nu ai cum să te înec. De ce?

Nu povestisem niciodată nimănui despre nașterea mea ciudată. Dar să stau treaz pe întuneric cu o fată era dincolo de condițiile mele obișnuite. Cu toată lumea din jur tăcută. Am încercat să descriu totul într-o lumină cât mai bună: am luat-o pe mama prin surprindere, am ieșit așa de repede că încă eram în bula de apă care îi protejează pe bebeluși în viața dinainte.

— În omentum, a spus Emmy.

— Ce?

— Te-ai născut în omentum. Asta e termenul medical. Mama a văzut așa ceva o singură dată și a spus că până și doctorii s-au speriat. Nu-ți vine să crezi câți copii se nasc la Urgențe.

Nimic nu putea să mă surprindă în legătură cu mătușa June și secția de urgențe. Dar îmi plăcea să știu că era real ce mi se întâmplase, că avea un nume.

— Da, așa. Am avut semnul. Dacă ți se întâmplă asta, sigur n-o să te înec. Deci oceanul e uriașul care n-o să mă învingă niciodată.

Emmy a râs.

— Asta e o superstiție de țărănoi.

M-am supărat un pic pe ea. Chiar dacă avea dreptate.

— Mamaia ta mi-a spus asta, așa că du-te și ceartă-te cu ea. Și cu ocazia asta întreab-o și de chestia cu Iisus care s-a întors din morți.

Vorbiserăm așa de încet, încât fețele noastre erau la câțiva centimetri una de alta. Apoi m-am ridicat în capul oaselor. Orice o fi fost se terminase. Pesemne că dimineața avea să fie ceva ce nu se întâmplase niciodată. Dar nu a plecat. S-a ridicat și ea în capul oaselor, m-a privit o vreme, apoi a rostit cuvintele pe care le urăsc:

— Îmi pare rău.

— Ei, nu-i mare lucru.

— Ba este. Pot să înțeleg de ce vrei să te gândești la un loc unde ești în siguranță. Cu tot ce ți s-a întâmplat. Cu mama ta și celelalte.

— Și faptul că mama a murit nici măcar nu e partea cea mai rea. Dacă chiar vrei să știi.

Stătea cu fața la mine, aștepta. Mirosea a șampon cu aromă de fructe. Voiam să spun ceva răutăcios sau doar adevărul. Voiam să-i vorbesc despre frățiorul meu mort, care tehnic era mai tânăr decât bebelușul din familia ucisă. Și am rostit acele cuvinte: *Îmi pare rău*.

— Dar știi ceva? Dacă până la urmă copilul ăla moare nu e cel mai rău lucru. Mai bine să fii mort decât orfan toată viața ta nenorocită.

— Nu, a spus și și-a dus mâna la gură.

Apoi a luat-o și a șoptit:

— Are bunici. Sunt în altă țară, dar vor veni după el.

— Bravo lui! Cineva îl vrea.

S-a întins și m-a atins pe cap. Nimeni nu mă mai atinsese în afară de mama. Părul îmi stătea pe atunci în toate direcțiile și știam că arăt jalnic. Toate părțile îmi creșteau, îmi ieșeau din mâneci sau apăruse pe ele păr ori își schimbau forma în anul acela, chiar și partea osoasă a nasului, într-un fel. Și dormeam tot în tricoul lui Tommy.

— Sărmanul Demon, a șoptit ea. Nu se găsește nimeni să te adopte?

Până atunci nu-mi spusese decât Damon, ca doamna Peggot și mătușa June, ca să arate că e de partea lor. Nu voiam să fiu sărmanul nimeni. Dar îmi venea s-o sărut pe Emmy. Sau să vomit de cât eram de dat peste cap. Poate amândouă. E totuși cazul să le faci în ordinea corectă.

— Toată lumea crede că adopțiile se fac automat, i-am explicat. Dar în Lee County sunt mult mai mulți copii orfani decât oameni care să-i dorească. Tipa care răspunde de cazul meu zice că nu e nimic personal.

— Măcar e drăguță? Tipa care se ocupă de cazul tău?

Cumva am știut că nu trebuie să-i spun că domnișoara Barks e o bunăciune. Sau că trebuie să păstrez lucruri pe care să i le spun de la o săptămână la alta, pentru că era singurul om cu care mai vorbeam.

— Are o puzderie de copii de care se ocupă. Majoritatea mai mici decât mine. Așa că, înțelegi, e drăguță, dacă are timp.

— Trebuie să fie tare greu.

Ne-am întins amândoi la loc și ea m-a privit în ochi și o vreme am fost triști împreună. N-o să uit niciodată ce am simțit. Ca și cum nu mi-ar fi fost foame.

19

Eu eram nepoftitul acasă la June. E un sentiment care se tine de tine ca un miros. Pusesem câteva duşuri între mine şi hambarul lui Creaky, dar aşa ceva nu se duce cu apă. Te obişnuieşti, nu în sensul bun, în aşa măsură încât ţi se pare uneori că toată lumea este un loc unde nu ai fost invitat. Dacă aţi trăit asta, ştiţi cum e. Dacă nu, cred că aveţi o viaţă reuşită.

Însă pe June nu o deranjam sau îi venea uşor să se poarte frumos, chiar dacă aşa simţea, chiar dacă nu. Probabil că te învaţă asta la şcoala de asistente. Îmi citea gândurile, aşa cum făcuse când merseserăm la locul ăla cu oceanul. Iar ne-a dus în locuri care îmi plăceau. În parcul cu skateri, deşi lui Maggot şi lui Emmy nu le-a plăcut, pentru că doar ne-am uitat. Dar Iisuse, Doamne! Pentru nişte copii în viaţa cărora nu există trotuare, să te uiţi la skateri la televizor e ca un desen animat sau un film SF, nu crezi ce-i acolo. Dar să-i vezi în realitate? Rahat! Era să mor de fericire. Ca şi cum băieţii ar putea să zboare.

Deci asta era June, îmi vedea micile momente de slăbiciune. Îmi punea mai multă mâncare în farfurie la fiecare masă. Nu ca doamnele din comitet, în stilul „ia uitaţi-vă la mine, ce om bun sunt”, ci discret. Încercam să fiu politicos şi să nu mă port ca un om care tânjea după o porţie în plus încă din august.

Îmi era groază de dimineaţa de Crăciun. Familia Peggot adusese cadouri pe care le pusese sub bradul mătuşii June, dar, în mod straniu, nimeni nu vorbea despre ele, nu le scutura şi nu verifica etichetele ca să vadă cine l-a primit pe cel mai mare. Din cauza mea, copilul care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Ciudat. Plănuiam să mă fac nevăzut în dimineaţa de Crăciun. Să pretind că mă doare burta sau să fac un duş foarte lung, până deschideau toate cadourile. Îmi doream, de fapt, să nu existe Crăciunul.

Cel mai rău era noaptea, când eu şi Maggot dormeam practic sub pomul cu cadouri. Care nu era un pom, de fapt, doar o imitaţie, mic, pus pe o masă. Te-ai fi aşteptat la altceva de la o persoană atât de stilată. Dar de unde să tai un brad în Knoxville? Acasă, orice fermier te lasă să iei unul din faţa gardului. La Creaky tăiam brazii de pe păşuni, îi făceam morman şi îi ardeam, pentru că sunt prea mulţi şi dăunează. De aceea nu suporta mătuşa June să stea la Knoxville, unde era departe de orice: de pomii de Crăciun gratis, ca să dau doar un exemplu.

Așa ajunsesem, mă gândeam la tot felul de căcaturi, ca, de pildă, ultimul foc de brad de la Creaky care scăpase cumva de sub control, cu Troc și cu benzina în preajmă. Maggot dormea. Și deodată a apărut Emmy și m-a atins pe spate. Era să mă cac pe mine, m-am întors și am văzut-o întinsă la cinci centimetri de mine. Nu mă așteptasem să mai vină. Dar nu voia să vorbească iar despre bebelușul scăpat de criminali, ceea ce era o ușurare. Am discutat încet și de data asta și Maggot nu s-a trezit. Sau a fost băiat bun. Nu a spus nimic a doua zi sau în altă zi, pentru că toată treaba s-a repetat în fiecare noapte. Și nici ea nu m-a mai surprins. Stăteam mereu la pândă.

Vorbeam despre câte-n lună și-n stele, întinși pe pernele alea. Ce ne plăcea, ce uram, i-am spus de chestia mea cu căzile, pentru că tata murise într-un loc numit Copaia Dracului. De fapt, i-am zis că doar când eram mic îmi era frică de ele. Dar nu a râs. Ei îi era frică de mutare, să plece din Knoxville. Nu-mi venea să cred. I-am explicat că avem copaci, munți, râuri, păsări care îți cântă la ureche, avem tot restul lumii acolo, în afară de oameni, care sunt doar una dintre chestii. Mergeam unde voiam fără adulți, chiar și noaptea. Aveam pădurea. M-a prins povestea despre toate astea și aproape că am uitat de viața mea dată peste cap, pentru că, din unele puncte de vedere, ea stătea mai rău decât mine. Nu văzuse nici măcar un licurici. De-a dreptul tragic. I-am vorbit despre diferitele soiuri. Unii se întunecă de tot, apoi clipesc toți împreună, mii, o explozie mare de scântei în susul și în josul pârâului. Te vrăjește cu totul.

Cu timpul, am pătruns în partea mai întunecată. Fratele meu, bebelușul mort, de pildă. Sau cum ajunsese Emily cu mătușa June. Complicat ca naiba. Se pare că avea o mamă pe undeva, prietena tatălui ei, Humvee, care fusese omorât. Auzisem de la lume că ar fi fost un accident de vânătoare. Emmy a spus da, trebuia să meargă după Pampers într-o zi, dar s-a dus la vânătoare de curcani cu niște prieteni. Trei bărbați, trei puști calibrul 12 și o sticlă mare de whisky aromat, sticla neavând ce să caute în spațiul închis dintr-un adăpost pentru vânat curcani, așa cum știe toată lumea, în afară de ei, evident. O, Doamne! Spunea că fusese arma lui Humvee, dar erau mai multe variante, fie trăsese el din greșeală, fie cineva să așezase pe ea. Era prea distrus pentru spitalul din Pennington, îl duseseră la Knoxville și pierduse prea mult sânge pe drum.

Biata doamna Peggot. Dată fiind partea cu whiskyul aromat, nu era de mirare că avea politici stricte în privința a ceea ce numea băutura demonică. Cât despre Emmy, susținea că într-un fel se simțea și ea vinovată, din cauza stresului și a greutăților pe care le presupune un bebeluș pentru un tată așa de tânăr. Prietena lui era acasă cu ea pe atunci, deci nu fusese implicată, doar că probabil așteptase mult acele scutece. Dar, fiind mamă adolescentă și absolut distrusă de cele întâmplate, se transformase în modelul clasic de mamă cu probleme. Familia Peggot se văzuse nevoită să intervină și s-o ia pe Emmy. Apoi, la un an după ce murise Humvee, fiica lor, Mariah, ajunsese la închisoare cu problemele ei și așa se făcuse că trebuiau să aibă grijă și de Maggot. Se putea spune că familia trecea printr-un moment nasol.

Nu știusem asta, că doamna Peggot se ocupase nu doar de Maggot, ci și de Emmy înaintea lui. Doi copii mici de crescut. Așa era familia Peggot, cu ușile larg deschise. Știam că înainte țineau și alți verișori peste vară, inclusiv pe Kelly Ciocan și pe surorile lui vitrege după ce părinții se despărțiseră, așa îl făcuse domnul Peg pe Ciocan să se apuce de vânătoare de cerbi. Emmy a întrebat dacă Ciocan mai venea sau dacă se mutase cu tatăl lui când se despărțiseră. I-am spus că rămăsese cu mama vitregă, Ruby, sora lui June și preferata domnului Peg. N-am pomenit de vânătoare, ținând seama de tatăl ghinionist al lui Emmy, plus că nu știam ce părere are Emmy, având în vedere toată atitudinea celor de la oraș față de cei care o împușcă pe Bambi, dar știam că Ciocan și domnul Peg încă mergeau împreună la vânătoare. De multe ori îl vedeam toamna pe Ciocan cum jupuia un căprior pe aleea lor. Nu-ți venea să crezi ce mare și blând era, cum trăgea cuțitul lung pe burta animalului, iar mațele și plămânii cădeau de-a valma. Ca și cum ar fi fost bun cu cerbul, chiar dacă era mort.

I-am răspuns lui Emmy că acum își spunea pur și simplu Ciocan și că venea să dea o mână de ajutor la lucrurile pentru care domnul Peg era prea bătrân, de pildă la rigole. Practic era un nepot Peggot, deși, tehnic vorbind, nu erau chiar rude. I-am spus că practic și eu eram la fel, crescut de ei în privințele mai serioase. Am recunoscut că foarte multă vreme crezusem că doamna Peggot chiar era mamaia mea.

Emmy m-a fixat cu privirea. Aproape că m-a speriat că se uita astfel la mine.

— Ai vrea să fie, nu-i așa? mi-a zis. În cazul ăsta ar fi obligați să te adopte.

Și-a sărutat degetul și m-a atins pe obraz.

— Totuși nu cred că ar face-o, am răspuns.

Voiam să-mi spună că mă înșel, dar s-a întors pe spate, cu ochii în tavan. O priveam și mă gândeam. Niciodată nu văzusem așa de aproape fața cuiva. Avea pistrui maronii și o dunguliță argintie peste o sprânceană, unde zicea că o zgâriase o pisică. O brazdă minusculă printre perii sprâncenei, care nu aveau să crească niciodată la loc.

S-a întors iar cu fața spre mine.

— Nu știu. Nu ne-au adoptat legal pe niciunul dintre noi. Sunt doar tutorii lui Matty. Mama lui e în continuare mama lui.

— Nu că ea ar face mare lucru în privința asta la Goochland, am replicat. Fără să vreau să jignesc pe nimeni.

Dar Emmy era cu gândul în altă parte, la propriul trecut dat peste cap. Eram destul de șocat. Dat fiind faptul că soții Peggot erau niște oameni așa de cumsecade.

— Cu amândoi era prea mult, a continuat. Gândește-te, el, nou-născut, și eu, sugar. Biata mamaie! Chiar avea nevoie ca mătușa June să se ocupe de mine. Până de curând nu m-am gândit prea mult la asta, dar, cum să spun, cine face așa ceva? Să te apuci să-l crești pe copilul de doi ani al fratelui tău mort, cât ești încă la școala de asistente.

June Peggot, ăsta era răspunsul. Soții Peggot aduseseră casa pe roți de alături pentru ca June să aibă locuința ei cu Emmy și să fie în continuare cu toții o familie până când ea a terminat școala. Aceeași casă care peste puțin timp avea să fie a mamei, apoi a mamei și a mea, după ce June a primit slujba la spital și s-a mutat cu Emmy la Knoxville. Mama reală și cu probleme a lui Emmy venea des la familia Peggot, amenința că o să-i dea în judecată și o s-o ia înapoi pe Emmy. Nu prea avea cum, că își injecta droguri, îi lipsea o locuință ș.a.m.d., dar asta n-o împiedica să apară in mijlocul nopții, să izbească în ușă, să facă scandalul de pe lume ca să-și vadă copilul. Familia Peggot nu-i spusese că Emmy era în Tennessee ca să nu se ducă după June și să încerce s-o fure pe Emmy. De-aici marele secret. Dar Mama Vagaboandă acceptase până la urmă s-o cedeze definitiv pe Emmy. Amin, aleluia, mătușa June câștigase în sfârșit bătălia mamelor.

Am întrebat-o cum se simte, dată fiind altcuiva de mama ei adevărată. Emmy a zis că are acum cea mai bună mamă din lume. Nici că se sinchisea dacă n-o mai vedea niciodată pe cealaltă.

Rezultatul tuturor acestor discuții a fost că m-am îndrăgostit tare de Emmy. Era ca un adult și frumoasă. În timpul zilei ne ascundeam. Când stăteam cu ea și cu Maggot, încercam să mă port normal, dar uneori spuneam câte ceva ca s-o impresionez. De pildă că desenele mele li se păreau bune celorlalți băieți aflați în plasament. Și că vedeta fotbalului, Repede-Nainte, era prietenul meu. Ea a spus ceva de complezență, dar Maggot s-a băgat și a explicat cât de tare era tipul ăsta. Uitasem că Maggot îl cunoștea de când veniseră la fermă. Deodată Emmy a devenit atât de interesată încât a spus că ar vrea să-l cunoască pe acest celebru Repede-Nainte.

Așa că ne purtam ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și mă întrebam dacă partea cealaltă era adevărată sau doar un joc de seara târziu pe care îl juca Emmy. Dar mă lăsa să stau lângă ea pe canapea când citea și pe sub pătură picioarele ei le atingeau pe ale mele. Ridica ochii din carte și îmi zâmbea și, frate, praf mă făcea! În vară anunțase că o să ne căsătorim, glumițe de copil. Ca și când cineva ți-ar da niște bani de Monopoly și ți-ar spune: „la, du-te și cumpără-ți o casă”. Dar acum mă gândeam doar la Emmy, la fața ei sau la mirosul pastei ei de dinți, și chestiile astea îl trezeau pe prietenul de jos. Nu erau glumițe de copii. Noaptea vorbeam și îmi doream obsesiv s-o sărut, deși nu aveam tupeul. Până la urmă ea a fost cea care a făcut-o. M-a întrebat dacă voiam să trec la faza a doua, sigur că voiam, doar că nu știam exact care e acea fază. Auzisem tot felul de lucruri. Am spus da și ea mi-a luat mâna, a băgat-o pe sub cămașa de noapte și mi-a pus-o pe pieptul ei. Cu sfârc, cu alea-alea, cald și moale. Doamne! Acum aveam o funcție nouă a corpului de care să fiu îngrozit că fac vreo greșeală, atât de tulburat și de fericit eram în același timp. Dar m-am abținut, i-am spus doar că o iubesc și chestii din astea, i-am spus că, atunci când o să se mute înapoi în Lee County, putem să facem plimbări lungi cu câinele mătușii June, Rufus.

După aceea am avut un nou analgezic pentru creier, ca să mă liniștesc: plimbarea în pădure cu Emmy. Îmi închipuiam cum ne țineam de mână, poate că aveam câinele nostru. Eram adulți. Așa eram mult mai în siguranță decât copii fiind.

De Crăciun, la micul-dejun, au invitat-o pe doamna Gummidge, doamna cu pisicile de la parter, la care dormea Emmy când mătușa June lucra în tură de noapte. Emmy nu era încă destul de mare ca să stea singură peste noapte în clădirea periculoasă din cauza străinilor, chiar dacă trecuse de faza în care trebuia să fie supravegheată peste zi și în care se putea accidenta cu bățul de la acadele. M-am gândit că nici această doamnă cu pisici nu avea să primească daruri, așa că puteam să stăm împreună și să ne uităm la ceilalți și eu nu trebuia să zăbovesc la duș.

Emmy mi-a atras atenția că doamna Gummidge era un om trist și să nu râdem de ea, dacă nu voiam să ne omoare mătușa June, i-am spus că nu era cazul la mine, eu fiind liderul echipei triștilor. Dar, atenție, doamna asta era la alt nivel. Noi toți ziceam întruna: „Sărbători fericite, doamnă Gummidge!” Și ea:

— Eu știu, or fi, ce să zic. M-am simțit foarte rău.

Și June a întrebat-o ce fac Cain și Abel, pisicile ei, și ea a răspuns:

— Păi, amândouă sunt pe moarte de ceva vreme. Dar e mai bine așa. Dacă mor eu înaintea lor, nu știu dacă le ia cineva.

Doamna Gummidge era sora unui cunoscut de-ai familiei Peggot din Lee County, așa se face că știau că e de încredere și nu vreo străină. Ajutase la îngrijirea lui Emmy încă de când se mutaseră aici, deci se obișnuiseră cu ea, dar, măi băiete, avea câte o observație care-ți tăia cheful, orice ai fi spus. Nu că bradul era frumos? Păi, de multe ori de la un brad se declanșa un incendiu. Da, vremea fusese bună, dar asta însemna că iarna o să fie mai lungă. Avea niște ciorapi maro groși răsuciți sub genunchi pe care trebuia să-i poarte zi și noapte din cauza venelor varicoase care o dureau groaznic uneori. Le zicea într-un fel, ciorapi de compresie sau așa ceva. N-am întrebat-o eu, credeți-mă. Pur și simplu a venit vorba.

De-a lungul întregului mic-dejun, compus din clătite și șuncă, doamna Gummidge a povestit că e singură pe lume și nimeni nu are nevoie de o companie așa de tristă ca a ei de când murise domnul Gummidge. Emmy se holba la mine cu gura strânsă și lată ca a unui pește, încercând să nu râdă. Cred că nici mătușa June nu era prea departe.

Dar toți se purtau frumos cu ea. A venit momentul împărțirii cadourilor și, surpriză, aveau cadouri și pentru doamna Gummidge, și pentru mine. Ea a primit un halat de baie roz și pufos despre care a spus că e așa de frumos

că poate ar trebui s-o îngroape cu el. Pentru mine aveau lucruri de la „Moșul”, la care în mod evident etichetele fuseseră schimbate în ultima clipă, niște ciorapi (purtam aceeași mărime ca domnul Peg), un Stretch Armstrong[12], un joc Bop It[13] și cartonașe Pokemon despre care sunt sigur că erau pentru Maggot și el fusese de acord să fie date mai departe.

Dar mătușa June mi-a dăruit ceva extraordinar: un set de carioci colorate pentru benzi desenate, cu vârful fin la un capăt și gros la celălalt, în mai multe culori decât și-ar putea închipui cineva. Opt nuanțe de culoare a pielii. Și o carte adevărată pentru benzi desenate, cu pătrățelele gata tipărite. Nu-mi venea să cred. După ce murise mama, nu mai voisem să desenez niciodată, dar acum abia așteptam să mă duc undeva și să mă apuc. Aveam să fac o poveste cu mătușa June în rolul Super-Asistentei, care punea în pieptul unui băiat o inimă nouă în locul celei care îi fusese smulsă.

În seara dinaintea plecării, Emmy era distrusă, i-am spus că urma să ne vedem mereu când se mutau în Lee County. Dar mătușa June trebuia să-și ducă întâi la capăt contractul de la spital, deci asta avea să se întâmple abia în mai. Peste o veșnicie, cu alte cuvinte. Trecuseră abia 39 de zile de când muriseră mama și fratele meu și parcă fusese cea mai lungă perioadă din viața mea.

Încercam să mă gândesc îndeosebi la părțile mai fericite, de pildă că eram foarte plăcut surprins că familia Peggot îmi dăduse cadouri. Am întrebat-o pe Emmy dacă după părerea ei era un semn că ar vrea să mă adopte. Emmy mi-a răspuns să nu-mi fac speranțe prea mari, dar nu strica să întreb. Prea târziu, îmi făcusem deja speranțe mari. Doamna Peggot spusese că, decât să mă întorc la Creaky Farm, mai bine stăteam la ei până începea școala. Trebuia să însemne ceva.

Emmy, în schimb, s-a întristat de tot, stătea întinsă și pe obraji îi curgeau lacrimi, ceea ce m-a ucis, pur și simplu. M-a întrebat dacă o s-o aștept și nu o să-mi găsesc altă prietenă până în mai. I-am spus să nu-și facă griji. Și am adăugat, imitând o voce de babă:

— Sunt prea singură ca să fiu o companie potrivită, poate doar să-mi găsesc niște pisici pe moarte.

Și ea a râs, deci a fost bine. Apoi ne-am înveselit făcând mișto de doamna Gummidge și iar ne-a luat râsul. E groaznic, dar înțelegeți voi. Eram copii. Am întrebat când murise domnul Gummidge.

— Habar n-am, a spus ea. O cunoaștem de o veșnicie și n-am văzut în viața noastră vreun domn Gummidge. Nici nu știu de ce a murit.

— Cred că s-a spânzurat, am zis eu. Cu ciorapii ei de compresie.

Am izbucnit cu toții în hohote. Inclusiv Maggot. Fusese treaz în tot timpul ăsta.

Au trecut câteva zile de când ne întorseserăm acasă la familia Peggot până să-mi fac curaj, dar sosise momentul. În casă era liniște. Domnul Peg i-a dus pe Maggot și pe niște veri la popice cu echipa de tineret. M-au invitat și pe mine, dar am spus că nu am chef. După ce au plecat, am coborât în bucătărie, unde doamna Peggot pregătea oala mare de fasole boabe pe care o mâncau mereu de Revelion, ca să aibă noroc în anul următor. O chestie a familiei Peggot. Mama spunea că nu auzise în viața ei de așa ceva. Dar, iată, nici prea norocoasă nu fusese.

Umblam prin bucătărie și mă uitam cum punea doamna Peggot chestii în supă. Ceapă, morcovi, nicidecum doar fasole boabe. Plus că trebuia s-o fiarbă toată ziua și poate și mai mult. Mereu băga în oală și osul mare de la pulpa de vită pe care o mâncau de Crăciun. Anul ăsta duseseră pulpa la Knoxville pentru cina de Crăciun, apoi înveliseră osul în folie și îl aduseseră înapoi. Așa că osul ăla străbătuse mai mulți kilometri decât majoritatea celor pe care îi cunoșteam. Toate astea, ca să aibă noroc. Aburul se ridica din oală, încețoșa fereastra și făcea bucătăria să miroasă extraordinar, i-am spus că e cea mai bună bucătăreasă și că asta e cea mai bună casă în care intrasem vreodată. M-a privit peste umăr, apoi și-a văzut de amestecat în oală. I-am mulțumit pentru cadourile pe care mi le dăduseră ea și domnul Peg de Crăciun, nu mă așteptasem. Le mulțumisem și atunci, dar voiam să fiu cât mai politicos înainte să trec la principala problemă.

— Am petrecut frumos de Crăciun, nu-i așa? a întrebat.

I-am răspuns că da, m-am simțit minunat la Knoxville și eram bucuros că mă luaseră cu ei.

A continuat să amestece, i-am spus că supa miroase așa de bine că aș vrea să nu trebuiască să plec niciodată.

A pus deoparte lingura mare și s-a oprit, privind pe fereastra aburită. Apoi și-a desfăcut șorțul, a venit și s-a așezat la masă. Avea ochelarii așa de aburiți încât nu-i vedeam ochii și pentru o clipă am fost îngrozit. Mă gândeam la Stoner cu ochelarii lui reflectorizanți și la toți ceilalți adulți

care păreau să orbească dacă erau nevoiți să se uite la mine. Apoi aburul s-a risipit și i-am văzut ochii albaștri, tot un pic încețoșați. Maggot îmi spusese că are cataractă și trebuie să se opereze. Dar se uita în ochii mei.

— Damon, mă întrebi dacă poți să rămâi permanent?

Mă temeam să-i spun da. Pentru că atunci știam că răspunsul va fi nu.

A ieșit la iveală că discutase deja despre asta cu domnul Peg. În săptămâna de după înmormântare, domnișoara Barks venise să-i vadă și să vorbească despre o posibilă plasare a mea, de vreme ce mă simțeam mai bine cu ei decât cu oricine altcineva. În mod evident, cei de la Protecția Copilului se lămuriseră cu minciunile lui Stoner și hotărâseră că familia Peggot era cea mai potrivită pentru mine. Așa că vorbise despre asta cu domnul Peg. Vorbiseră mult, a adăugat. Dar hotărâseră că nu pot. Nu ca tutori, asistenți maternali, nimic oficial.

O uram pe domnișoara Barks că nu-mi spusese. Îmi venea să mor de jenă. Doamna Peggot părea tristă și își tot trecea mâna peste cap. Câte o șuviță căruntă stătea ridicată ici și colo, ca și cum ar fi uitat să se pieptene în acea dimineață, poate că nici nu conta. Nimeni nu se uita prea mult la o doamnă de vârsta ei, de obicei nici eu. Dar acum mă uitam. Era singura mea șansă.

Mi-a explicat că eram oricând binevenit în vizită. Dar ea și domnul Peg erau de acum bătrâni, artrita lui se agravase atât de tare încât îl durea piciorul zi și noapte. Plus că avea glicemia mare, pentru care făcea injecții în stomac. Nu a pomenit de problema ei cu ochiul, dar am prins ideea. A spus că mai erau doar doi ani până când mama lui Maggot avea să fie eliberată, poate chiar mai repede, pentru bună purtare. Puțin probabil, dat fiind faptul că era vorba despre Mariah. Dar la un moment dat urma să vină să-l ia pe Maggot și să-l crească ea în continuare. Am întrebat unde și mi-a spus că o să aibă casa lor.

Nici nu-mi puteam închipui ca Maggot să locuiască în altă parte decât acolo.

— El știe? Că o să trebuiască să se mute?

— Da, dragule. Știe. O să fim un pic triști, dar un băiat trebuie să crească cu mama lui și asta vrea și ea. Domnul Peg și cu mine nu putem să avem mereu grijă de el, acum că s-a făcut așa mare.

Maggot nu era chiar așa de mare, sincer să fiu. Pentru vârsta lui. Eu, în schimb, da. Am tăcut.

— Mâine-poimâine tu și Matty o să fiți adolescenți. O să învățați să conduceți, o să fugiți după fete. Doamne ferește!

Zâmbea și părea tristă în același timp, a fluturat din mână de parcă ar fi alungat niște țânțari. Mâna părea să aibă o sută de ani. Articulațiile și cartilagiile.

Nu mă gândisem la ce ne aștepta pe viitor. Maggot să învețe să conducă și să fugă după ce-o vrea el, eventual după vreo nenorocire. Deja era în război cu domnul Peg în legătură cu părul lung, cu muzica pe care o asculta, cu unele dintre revistele lui mai ciudate. Treburi de atitudine în general. Nicio treabă cu războaiele pe care le aveam eu cu Stoner pe tema asta. Dar vedeai cum lupta avansează pas cu pas la nivelurile mici, cu mai multe pericole la cele superioare, ca în Super Mario.

Eram curios dacă domnișoara Barks le spusese celor din familia Peggot că sunt un copil greu de stăpânit.

— N-o să fac nimic din chestiile pe care le fac adolescenții, i-am zis. Aș putea să am grijă de voi. Și de tine, și de domnul Peg, promit. Probabil că aș putea să-l ajut pe Maggot să se descurce mai bine.

Doamna Peggot nu se mai uita la mine, ci pe fereastră, începea să cadă zăpadă, lumea era al naibii de tăcută. Auzeam cum ticăie ceasul mare din camera de alături, unde stătea pe șemineu alături de fotografia Sfintei Mătuși June. Nici ea nu avea să mă salveze.

— Dar dacă… am început, apoi m-am oprit, am luat-o de la capăt. Pot să fiu de mare ajutor, să car cumpărăturile și chestiile grele. Dacă aș rămâne doar până iese mama lui Maggot și, când se mută el, îmi găsesc și eu altă casă?

Doamna Peggot a mărturisit că discutase și despre asta cu domnișoara Barks. Dar ea le spusese că nu e o idee prea grozavă. Susținea că cel mai greu era să le găsești o casă adolescenților și că era de preferat să le asiguri o situație stabilă cât sunt încă mici, dacă se putea și asta. Le promisese soților Peggot că avea să se ocupe în continuare de caz.

Și asta era treaba. Doamna și domnul Peggot voiau să încerce să fie bunici obișnuiți de acum și să nu mai fie părinți. Trebuia să o las pe domnișoara Barks să-mi găsească niște oameni drăguți care să fie mai tineri și să poată să mă țină permanent.

N-ar fi trebuit să fiu șocat. Emily mă avertizase și, sincer, știam și eu ceva, dar o parte din mine mai spera. Acum speranța se spulberase. Am

plâns în fața doamnei Peggot. A fost groaznic. A trebuit să ia o cutie de șervețele și apoi să mă bată pe spate ca pe un bebeluș.

— Dragule, îmi pare rău, repeta, iar și iar.

Cuvinte pe care le uram atât de mult încât le-aș fi zdrobit în pumni.

Îmi era cumplit de rușine și partea cu plânsul era cea mai nasoală. Nici măcar la înmormântarea mamei nu vărsasem o lacrimă, pentru că uram pe toată lumea. Tare ca piatra. Dar de când mătușa June fusese așa de drăguță și Emmy se îndrăgostise de mine, mă înmuiasem. Credeam că familia Peggot nu e ca toată lumea, că sunt speciali, apropo de treaba cu Iisus care spune să-ți iubești aproapele ca pe tine însuți. În pana mea, oare nu-mi învățasem lecția? Poveștile de la școala de duminică nu sunt decât un alt tip de benzi desenate cu supereroi. Să te bazezi pe Iisus că o să rezolve situația e la fel de real ca atunci când îi transmiți un semnal lui Batman.

20

Din ziua aceea din bucătărie, am rămas pe cont propriu. An nou, viață nouă, nu eram încă la mine acasă unde să plătesc tot, dar așa mă simțeam: eu cu mine, singur. Nu-mi plăcea câtuși de puțin.

Domnișoara Barks mi-a găsit o gazdă nouă, familia McCobb: domnul și doamna, un băiat în clasa întâi și o fată în clasa a doua, pe nume Brayley și Haillie, plus doi bebeluși ale căror nume nu le-am știut niciodată pentru că toată lumea le spunea Gemenii. Urlătorul Unu și Doi ar merge. Când unul ațipea, pe celălalt îl apuca o criză, se încurajau reciproc și nu se dormea prea mult în casa aia. Și nici prea mare veselie nu era.

Principala problemă a acestei familii era sărăcia lucie. Nu s-au pomenit oameni mai stresați din cauza banilor. De multe ori domnul McCobb avea câte o slujbă, dar cu toate lucrurile puse cap la cap, cu Brayley care avea nevoie de pantofi de sport mai buni, cu Haillie care voia cinci dolari ca să dea probe pentru o echipă de gimnastică, cu bebelușii care aveau nevoie de Pampers și așa mai departe, plus treaba cu cârdurile de credit, unde luau dintr-o parte ca să pună în cealaltă, în fiecare lună Ii se terminau banii și nu aveau tot ce le trebuie. Doamna McCobb era groaznic de îngrijorată că Brayley și Haillie vor întâmpina probleme la școală pentru că nu aveau ce aveau și ceilalți. O îngrijorare legitimă, v-o spun eu, unul dintre cei care stăteau la coadă în fiecare vineri – tocmai vineri – la Rucsacul Dragostei, adică niște saci de mâncare pe care îi trimiteau doamnele de la biserică pentru copiii care primeau prânzul gratis, ca să nu murim de foame la sfârșit de săptămână. Pentru mine a fost mereu așa, întotdeauna am fost acel copil, astfel încât m-am obișnuit de bine, de rău. Dar nu vrei să mergi pe calea asta dacă ai de ales. Brayley, mic, dar dolofan, ca un vierme, și Haillie, rătăcită în lumea ei mică de păpuși, trolli și ponei cu curcubeie, erau amândoi ținte sigure. Dacă ăștia doi ajungeau la partea cu Rucsacul Dragostei, viața le era în pericol.

Doamna McCobb mi-a spus că nu ar fi crezut niciodată că vor ajunge să ia un copil în plasament. Dar sperau ca puținii bani în plus de la Protecția Copilului să le îmbunătățească situația. În plus, erau buni creștini și asta trebuia să spun eu la scoală dacă venea vorba.

Domnul McCobb avea o grămadă de idei despre cum să câștige acei puțini bani în plus și le încercase aproape pe toate: vânzare de produse

Amway, câini de rasă crescuți cu acte false, publicitate mobilă, gen om-sandvici, donator de spermă ș.a.m.d. Plus biletele de loto, evident. Ultima lui idee fusese să ia un copil în plasament. Dacă ieșea bine cu mine, poate luau chiar doi, pentru o sumă dublă. Nu mă simțeam jignit. Creaky nu ascundea faptul că voia cei cinci sute de dolari pe lună pe cap de om. Știam cum stă situația.

Însă problema pe care domnul McCobb nu o luase în calcul era că trebuia să cheltuie bani cu mine. De exemplu, să facă mai multe cumpărături ca să am ce mânca. În prima mea săptămână acolo, m-a întrebat dacă o să pun ceva pentru mâncare și altele.

— Cum adică să pun? am întrebat.

Habar nu aveam ce voia să spună.

— Niscaiva bani, moșule. Pentru mâncarea în plus.

Stăteam amândoi la masa din bucătărie implicați într-o activitate în cursul căreia eu lingeam timbrele și închideam plicurile în care domnul McCobb punea broșuri. De fiecare dată când se apleca să mai ia niște broșuri, vedeam cum îi lucește scalpul roz sub părul tuns scurt.

— Mie-mi place treaba cinstită, a spus. Locul de dormit e gratis.

Mi-a explicat că asta însemna că nu o să-mi ia niciun ban pentru dormitor.

— Mulțumesc, am zis, deși nu era un dormitor, era un coteț.

În ziua în care mă adusese, domnișoara Barks inspectase dormitorul drăguț aprobat de Protecția Copilului, despre care se presupunea că era pentru mine, cu tapet cu cowboy, cearșaf cu Woody din Toy Story ș.a.m.d. Dar, după ce ea a plecat, s-a dovedit că era camera fiului lor, Brayley. Doamna McCobb mi-a spus să nu-i zic domnișoarei Barks, altfel avea să mă ia înapoi, așa că nu i-am zis. Decât cine știe ce găselniță a celor de la Protecția Copilului, mai bine dormeam în cotețul familiei McCobb. Era o cameră lipită de spatele casei, cu mașină de spălat și o bucată de podea putrezită rău, acolo unde se scursese apa din vechea mașină de spălat. Trebuia să ai grijă pe unde calci, ca să nu cedeze linoleumul. Acolo avuseseră mai demult afacerea cu cățeii de rasă și asta se simțea după miros. Plus zgomotul făcut de mașina de spălat care mergea nonstop, cu atâția copii și bebeluși.

Domnul McCobb m-a întrebat dacă îmi place în așa-numita anexă. Soția lui îmi adusese o saltea gonflabilă tip pat și un dulăpior din carton

pentru haine, deci i-am spus că e totul în regulă. Dar că nu pot să plătesc pentru mâncare fiindcă nu am niciun ban. Îmi pare rău.

Domnul McCobb s-a oprit din umplut plicuri și a făcut ochii mici, ca și cum mi-ar fi evaluat situația. Avea ochi de un căprui foarte închis, ca două găuri. Intenși.

— Ăsta e un dezavantaj, prietene. Ai o problemă. Dar se rezolvă.

— Bine, am spus.

Am mai lins niște timbre pentru afacerea lui. De data asta era ceva cu niște pilule din alge albastre-verzui care cică vindecau orice în afară de inimi frânte. (Asta obișnuia să spună domnul Peg că face banda adezivă.) Brayley și Haillie erau sus, în camerele lor, și se războiau care să dea mai tare volumul la CD-playerul lui, unul cu coloana sonoră de la *Regele Leu*, altul cu Spice Girls, iar doamna McCobb era la ea în dormitor și încerca să-i hrănească pe gemeni. Una peste alta, era ceva gălăgie.

Eu nu mă simțeam prea binevenit sus, așa că nu urcasem decât o dată, când doamna McCobb ne făcuse turul casei și îi arătase domnișoarei Barks așa-zisul meu dormitor. Jos nu puteai să stai decât în bucătărie, peste tot în rest era întuneric, storurile de la camera de zi erau permanent trase pentru că nu exista niciun fel de mobilă. Familia McCobb locuia lângă un drum aglomerat și presupun că soții nu voiau ca toată lumea din zonă să știe că nu au mobilă în camera de zi. Domnișoara Barks rămăsese destul de surprinsă. Doamna McCobb explicase că avuseseră mobilă până cu câteva luni în urmă. Foarte drăguță, de la Goodman's Furniture, nu de la Walmart, plus mobilă de dormitor stil nu-știu-care, cu toate elementele asortate. Acum însă exista doar o saltea în dormitorul domnului și doamnei McCobb, pe care din fericire reușiseră să o păstreze, pentru că tipii de la credite guvernamentale nu iau înapoi saltelele pe care s-a dormit deja.

Bucătăria era un loc OK, în afară de faptul că mă lua foamea când stăteam acolo. Îmi imaginam că timbrele de pe plicurile domnului McCobb aveau gust bun, ceva de genul bomboanelor cu căpșuni, dar îmi ghiorăiau mațele stânjenitor. Missy, cățeaua lor buldog, stătea prăvălită pe jos și nici măcar nu băga în seamă bolul pe jumătate plin cu mâncare de câine de lângă ușă. Bucăți de hrană pentru câini, roșii, mari, care semănau a carne. Poate că vi se pare scârbos, dar până și de alea îmi era poftă.

Domnul McCobb mi-a spus să mă gândesc să-mi iau o slujbă după ore. I-am zis că problema e că am unsprezece ani. Tot auzisem că nu te

angajează nimeni mai devreme de șaisprezece. Mi-a răspuns că acele reguli nu se aplică decât în anumite cazuri și că și copiii mai mici au voie să lucreze în întreprinderi de familie.

— Așa cum fac eu acum?

M-am înviorat la gândul că s-ar putea să mă plătească. Dar nu. Mi-a spus că asta nu se punea din cauza a ceva numit nepotism de plasament. Nu putea să mă plătească și în același timp să mă țină în plasament, deci trebuia să caut în altă parte. A adăugat că o să-și întindă el antenele.

În familie, domnul McCobb era cel care vorbea pe șleau, așa susținea, dar în mare parte a timpului nu-mi dădeam seama nici pe departe ce vrea să spună. Mereu îți transmitea că el știe care e treaba și tu nu. Participase la operațiunea militară Bright Star și la alte câteva, aceasta fiind explicația pentru felul în care era tuns și în care se îmbrăca, nu în tricou, ci mereu în cămașă cu nasturi, ca și cum ar fi fost vreun șef. După ce se întorsese din Orientul Mijlociu, își băgase banii în studii la Mountain Empire, acolo învățase cum să pună pe picioare o afacere. Avea o listă cu toate lucrurile la care se pricepea. Doamna McCobb zicea că trebuie să fii prost ca să nu-l angajezi și îl angajau, cam o dată la două săptămâni: la depozite de materiale medicale, benzinării, servicii pentru peluză și copaci, firme de pus gresie și alte locuri unde a lucrat cât am fost eu pe acolo, în anii dinainte și tot așa până în ziua de azi, presupun. Salariul în respectivele locuri era mizerabil și el era prea calificat, plus că știa mult mai multe decât superiorii lui. N-ai cum să stai prea mult într-o asemenea situație.

Cel mai bine din anul acela îmi amintesc de mâncare. Nu cum o mâneam, ci cum mă gândeam la ea. Nu mă săturam niciodată la masă la familia McCobb. La cină aveam de obicei burgeri pe care domnul McCobb îi lua de la un fast-food în drum spre casă, câte doi pentru adulți și câte unul pentru noi, copiii. Poate niște cartofi pe care să-i împărțim. Sau doamna McCobb băga la cuptorul cu microunde niște produse congelate de la Lean Cuisine pe care le ținea în congelator, tot câte unul pentru copii și două pentru adulți. Cumpărase o grămadă de asemenea feluri de mâncare în cutii mici, la reducere, pentru că încerca să slăbească după ce născuse. După patru copii, era una dintre acele doamne cu față mică, drăguță, și tot restul cam pufos.

Ținea pe frigider cutii cu ronțănele, din alea ca lumea: Pringles, Ore o, Dunkaroo, un adevărat festin de ronțănele. Tot așteptam să-mi dea cineva un bol cu ronțănele ca la mătușa June, dar la familia McCobb nimeni nu-mi spunea: „Simte-te ca acasă”. Deși altă casă nu aveam. După școală, uneori doamna McCobb mai lua de sus o cutie și îi dădea câte ceva fiecăruia dintre noi, dar nu în fiecare zi, iar eu știam că nu e cazul să cer.

Din fericire domnișoara Barks completa în continuare formularele pentru prânzul gratuit de la școală, în schimb nu mai eram pe lista pentru Rucsacul Dragostei, doamnele de la biserică se gândeau că de acum eram problema altcuiva. La școală bântuiam prin sala de mese cu alți câțiva tipi și înhățam câțiva cartofi în plus sau orice pe care puteam să punem mâna. Maggot nu ni se mai alătura. Era hrănit acasă cu supă de fasole, pateuri cu șuncă, prăjitură cu mere și toate bunătățile din lume și, sincer, nu era deloc recunoscător. Eram în continuare prietenii cei mai buni și frați de cruce, bineînțeles, dar în ianuarie ne-au mutat în săli noi de clasă după prea multe pipăieli între anumite fete și anumiți băieți, așa că nu-l prea vedeam pe Maggot decât dacă pauzele de prânz se suprapuneau. Dacă stăteam de vorbă, spunea că doamna Peggot întreba ce mai fac. Ce puteam să-i răspund? I-am zis să nu-și facă griji, eram într-o nouă familie unde aveam camera mea și era super. Am adăugat că aveau câine, ca să-l fac invidios. Am spus: „Avem un câine”, deși Missy, cățeaua lor, nu voia să aibă nimic de-a face cu mine. Probabil pentru că fusese dată afară din camera ei.

Nu rămâneam niciodată mult în sala de mese. Mereu îmi înfulecam repede prânzul și apoi stăteam pe lângă raftul din bucătărie unde ne lăsam tăvile. Unii, mai ales fete, aduceau prânzul practic neatins și plecau în pas de dans de parcă mâncarea creștea în copaci. Mere din care nici nu mușcaseră, cutii de lapte nedeschise. Muream când mă gândeam că asta se întâmpla și în alte pauze de prânz, când eu nu eram acolo ca să iau ce era de luat. Păi, copiii de *clasa întâi* aruncau probabil chestiile cele mai bune. Îți vine să plângi, câtă risipă.

De la o zi la alta, mă descurcam. La sfârșit de săptămână era greu. Visele despre mâncare ajungeau la extrem. De exemplu, se făcea că mănânc o pizza mare cu pepperoni, simțeam mirosul de carne condimentată, brânza cu senzația aia grozavă de cauciuc între dinți și pac! Mă trezeam. Eram din nou în coteț, înfometat. Luam la rând rufele murdare, căutând ceva

comestibil. Haillie mai uita uneori câte o cutiuță cu bomboane mentolate sau altceva în buzunarul de la pantalonașii scurți. Adulmecam ca un câine.

Aș fi vrut să-i spun doamnei McCobb ce foame îmi era, pe cuvânt. Eventual să sugerez că, la aproape un metru șaizeci și cu cel mai mare număr la picior din toată casa, poate că aș fi fost mai degrabă om de doi burgeri decât de unul, cum erau copiii lor de clasa întâi și a doua. Purtam această discuție la nesfârșit cu ea, în gând. De fiecare dată se termina la fel ca ultima discuție cu doamna Peggot. Ajunsesem să renunț la orice speranță de salvare. Mă plânsesem deja domnișoarei Barks și ea vorbise cu ei, dar soții McCobb se prefăcuseră șocați, spuseseră că mă hrăneau zi și noapte și cum să-i mai fie foame unui băiat care mănâncă atât de mult ca mine? Domnișoara Barks a înghițit povestea. M-a sfătuit ca, dacă nu-mi ajunge, pentru numele lui Dumnezeu, să mai cer. Chiar dacă i-a trecut cumva prin căpșorul ăla frumos al ei că oamenii ăștia erau niște escroci mincinoși și hoți, nu avea ce face. Trebuia să accepte.

Avea o altă teorie: trebuia să fiu mai insistent cu ei. Ce, ea renunțase la visurile ei? Nu, muncea din greu pentru a obține ce-și dorea. Mă așteptam eu ca altcineva să aibă grijă de Damon dacă nu avea el însuși grijă de el? Viața e cum ți-o faci tu! Există un loc unde domnișoara Barks nu a trăit: în plasament. Habar n-avea ea cum e să trăiești la limita posibilului. Dacă împingi prea tare, riști să cazi peste marginea nenorocitei de stânci.

Doamna McCobb nu era un om rău în sine, doar că o înnebuneau copiii ăia care stăteau pe ea clipă de clipă. Pe ea, exact cum spun. Bebelușii dormeau sau nu dormeau, mâncau, urlau, li se schimbau scutecele ș.a.m.d. Sus, în dormitorul ei și al soțului, și cel mai adesea ea nu ajungea jos decât la prânz sau mai târziu, în pijama și halat. Sau, dacă era îmbrăcată, purta genul de haine care seamănă mult a pijama. Părul și-l ținea într-o coadă prinsă neglijent și îl spăla rar. Ea și cu mine stăteam de vorbă în mașină, unde îmi povestea despre grijile ei, în privința cărora eu trebuia să păstrez secretul, ceea ce și făceam. Nu dădeam curs planului domnișoarei Barks de A Lua Poziție pentru Demon în aceste momente. Ideea că oamenii sunt oricând dispuși să asculte ce probleme ai e o copilărie. Aveam ochi. Vedeam că doamna McCobb nu are chef.

Motivul pentru care mă aflam în mașină era că mă lua cu ea pe la casele de amanet. N-ai fi zis că aveai ce amaneta din casa aia, dar găsise ea ceva. Un șirag întreg de perle care fusese al mamei sale. Frumoase, bijuterii pe

care avusese de gând să le păstreze, dar nu putea. Sau unul dintre cele două walkmenuri pe care copiii le primiseră de la bunicii lor. Hotărâse că puteau să împartă unul. Se lăsase cu crize. Micuța Haillie uriașe de zici că o tăia cineva, mama ei i-l smulsese din mâini, iar domnul McCobb comentase că speră ca prețul obținut pentru mizeria aia chinezească să merite scandalul făcut de copil.

Și echipament pentru bebeluși, Doamne! Nici nu aveau loc pentru el sus, îl îngrămădeau în sufrageria goală. Totul ca nou. Nu-ți vine să crezi câte scule s-au inventat pentru bebeluși: leagăne, scaune elastice, așa-numite aparate sportive. Că parcă de asta are nevoie un bebeluș. Cineva cheltuise o grămadă de bani cu gemenii. Se pare că părinții doamnei McCobb, care erau înstăriți și stăteau undeva, departe, în oraș. Ohio. Acolo crescuse și ea și se pare că nu se obișnuia aici, mereu voia să cumpere lucruri dintre cele mai bune, nu-mi dădeam seama pe cine anume voia să impresioneze. Nu vorbea cu vecinii. Spunea că părinții ei nu erau de acord cu domnul McCobb, dar le plăcea mult să cheltuiască pentru copii, iar dacă ar fi aflat că scotea totul la amanet, ar fi dezmoștenit-o. Însă ținând seama de ce daraveră ieșise din cauza walkmanului, era probabil o mișcare înțeleaptă să vândă toate mizeriile pentru bebeluși acum, înainte ca bebelușii să se atașeze prea tare de ele.

Excursiile la casele de amanet aveau loc la sfârșit de săptămână, când domnului McCobb nu-i trebuia mașina și putea să aibă grijă de cei doi copii mai mari. Planul era ca la un moment dat să-și ia o a doua mașină sau mai bine o dubiță, ca să poată să-i ducă pe toți copiii în locuri unde să se distreze, dar deocamdată nu ajungea decât până la amanet. Mergeam la tot felul de case din Pennington Gap sau băteam drumul până la Jonesville sau Rose Hill. Doamna McCobb spunea că îi place să răspândească dragostea. Partea care îmi plăcea mie era că pe drumul de întoarcere opream să mâncăm un burger de la Sonic dacă vânzările mergeau bine. Dar erau drumuri lungi, pe cuvânt. Până la Rose Hill, cu gemenii în scaunele lor, urlând stereo.

Chiar dacă răspândea dragostea atât de departe, cei mai mulți proprietari ai caselor de amanet tot o cunoșteau pe doamna McCobb și de aceea mă lua cu ea. Parca în capătul străzii și mă trimitea la amanet cu bijuteriile sau cu scaunul pentru bebeluși, fără să intre și ea. Foarte dubios, să mă apuc eu să negociez cu moșii ăia arțăgoși de la casele de amanet. Mă ofeream să

rămân eu cu bebelușii ca să se ducă ea, dar nu și nu. Îmi explica mereu ce să spun: zirconiu cubic autentic, ambalajul original ș.a.m.d. Trebuia să spun că mama e bolnavă, adică o doamnă care nu era doamna McCobb, dar ei tot își dădeau seama. Păi, vorbim despre Lee County, unde să te ascunzi? Tipul de la Here Today Loan and Pawn a dat din cap și a spus că știe că Eva McCobb stă afară în mașină, așa că mai bine o chemam.

Ceea ce și am și făcut. A urmat o repriză de țipete, cu el ieșind după ea pe trotuar și spunându-i că, dacă e prea mândră ca să intre în prăvălia lui, putea să-și trimită soțul, nu să-l pună pe un băiat să facă o treabă de bărbat. Și ea i-a strigat la rândul ei că e un scârțar nenorocit dacă își închipuie că e așa de disperată încât să accepte prețul mizerabil pe care i-l oferea. Iar el a zbierat replicându-i să se ducă să se plângă mai aproape de casă. Ș.a.m.d. Fiind o zi de sâmbătă în centrul Jonesville, au strâns în jurul lor o mulțime zdravănă.

Nu a scos o vorbă tot drumul spre casă, doar a jurat că nu avea să divorțeze de domnul McCobb, orice s-ar fi întâmplat. Spunea uneori asta, așa, din senin. Deși nimeni n-o punea să divorțeze, din câte știam eu.

Îmi era tot timpul foame, dar noaptea era cel mai rău. Desenam mâncare, pagini întregi. Pui fripți cu copanele lor. Cotlete de porc, piure. Stăteam ore întregi ca să-mi iasă bine umbrele. Scoteam în evidență sosul. Era o fată la școală, Maisie Clinkenbeard, care probabil credea că o plac pentru că stăteam cât mai aproape de ea. Dar de fapt o făceam ca să văd ce avea în pachețelul cu mâncare. Erau chiar câteva fete care se luau la întrecere în privința mâncării. Bettina Cook credea că ea e numărul unu, cu borcanele ei de budincă și cu sandviciurile triunghiulare, Bettina pe care o aducea la școală secretarul tatălui ei și despre care se spunea că are o femeie acasă care îi făcea sandviciurile alea. Eu mă gândeam: *Și coaja o aruncă*? Pentru mine Maisie Clinkenbeard era câștigătoare. Vă garantez că o mamă îi făcea pachetele alea și în fiecare zi era vorba despre ceva extraordinar, felii groase de șuncă, salată de cartofi, deserturi de casă. Tartă cu piersici, mică, pătrată. Și acum pot să desenez tarta aia.

Pe la sfârșitul lui ianuarie am început să mă strecor în bucătărie ca să prad rondănelele. Aveam grijă să nu iau niciodată prea mult dintr-o singură cutie și totdeauna închideam pachetul la loc exact cum îl găsisem. Apoi, după vreo săptămână, când m-am întors de la școală, pe frigider nu mai era

nimic. Opa, mi-am spus. Presupun că doamna McCobb vrea ca toată familia să slăbească după naștere.

Dar nu. Ronțănelele nu dispăruseră, își schimbaseră doar locul. Doamna McCobb se apleca peste mine la chiuvetă când spăla biberoanele și mirosea a Oreo. Copiii țopăiau pe trepte în jos cu nenorocitele de pijamale pline de resturi de Pringles. Aveau și ei ascunzători. Îmi băteam capul întrebându-mă cum își dăduseră seama că furasem. Eram foarte atent, stăteam în pat până când adormea toată lumea, îi mulțumeam lui Dumnezeu pentru mâncarea pe care mă pregăteam s-o iau. Apoi mă strecuram și îmi luam sfânta împărtășanie: fix două Pringles, un Oreo, câte o mână din fiecare tip de cereale. Niciodată pachete întregi de Dunkaroos sau altceva a cărui socoteală s-o poată ține. Cum naiba și-au dat seama?

Singurul mod de a afla ceva în casa aia era de la Haillie. De pildă, despre afacerea cu buldogi englezi care de fapt erau corcituri între javra lor și altceva, cu care n-au păcălit până la urmă pe nimeni. Încercaseră trei sau patru monte cu diferiți tați, apoi renunțaseră. De atunci Missy refuzase să mai intre în coteț, deci nu fusese vina mea. Mai degrabă a amintirilor neplăcute. Haillie spunea că acei căței erau *atât de, atât de* drăguți și că de fiecare dată când tatăl ei îi dusese de acolo pentru că nu se vânduseră, plânsese ca să-i păstreze pe toți. De fiecare dată. Așa era Haillie, credea că poate să obțină totul și orice dacă plângea destul. Atâta aveam, copilul ăsta care se purta ca un bebeluș și care era de fapt singurul care mergea direct la țintă din toată familia. Eu bâjbâiam pe întuneric.

Cu toate acestea am reușit să o atrag pe Haillie de partea mea. Adesea venea ușor în camera mea în timp ce eu stăteam pe patul meu gonflabil, singurul lucru pe care puteai să stai în afară de mormanele de rufe. Era un pat pentru un copil mic, poate așa se explica faptul că nu mă hrăneau, ca să nu cresc prea mare pentru el. Stăteam și desenam, ridicam privirea și mă trezeam cu ea, urmărindu-mă din prag, o fetiță cu o păpușă într-o mână, atârnând de părul albastru. Mă întrebam de cât timp era acolo. Așa făceau oare fetele, se strecurau pe lângă un băiat așezat în pat, lipsit de apărare? Dar era altceva decât în cazul lui Emmy, bineînțeles, Haillie era un copil. Avea ochii căprui ai tatălui ei, ca niște găuri întunecate în cap. O lăsam să se așeze și să mă privească desenând. Mă punea să tot desenez cățeluși, așa a venit vorba despre povestea cu câinii și despre alte povești jalnice. Cu părinții care se certau rău, odată mama aruncase în el cu un blender

întreg, cu o băutură dietetică înăuntru. O lăsam să-mi folosească cariocile colorate ca să-și scrie numele în carnețelul meu. Fiind începătoare, trasa toate literele din bucăți, inclusiv L-urile, și așa se face că știu cum se scrie. Pentru „Brayley”, puii mei, cine știe?

Până la urmă am întrebat-o direct care e treaba cu rondănelele. A spus că mai nou mama îi lăsa pe ea și pe Brayley să țină mâncare în cameră. A continuat așa, vorbind ba de una, ba de alta, despre cum îi plăcea ei să scoată bucățile de ciocolată din Chips Ahoy până am crezut că leșin. Apoi în căpșorul minuscul s-a aprins un bec mic. S-a aplecat spre mine și a întrebat în șoaptă:

— Vrei să-ți aduc și ție?

Am zis da, dacă nu o deranjează. Și ea a întrebat ce anume voiam?

Am spus poate un rând de Oreo și ea a făcut ceva de genul „SSST!” Mi-a acoperit gura cu mâinile. S-a ridicat în genunchi, cu buzele lipite de urechea mea și a șoptit cu vocea cea mai firavă:

— Îți aduc un pachet întreg, dar să nu mă spui. Nu-i mânca aici. Ia-i afară.

Am întrebat-o de ce. S-a prefăcut că își trage un fermoar peste guriță și a arătat cu degetul raftul de deasupra mașinii de spălat. Erau tot felul de chestii pe acolo, genul de lucruri pe care nu le bagi în seamă. Sticle de detergent, o găleată de plastic. Șervețele pentru haine. Și un monitor pentru bebeluși. Din acelea cu cameră.

21

Domnul McCobb mi-a găsit de lucru la Golly's Market, mica benzinărie cu magazin de pe Route 58. Pe firmă scrie „Mary's Mini Mart", rămasă așa de nu știu când, dinainte ca Mary McClary să obțină divorțul și să o pornească spre Nashville ca să încerce să devină cântăreață. Altă poveste.

În prima zi, domnul McCobb m-a dus cu mașina și m-a prezentat proprietarului, domnul Golly, care era de peste Ocean și avea accent. Urma să merg acolo cu autobuzul școlar în fiecare zi după ore și domnul McCobb să mă ia. În magazin se vindeau biscuiți și mâncare, deci puteam să iau cina acolo pe gratis, parte din salariu, lucru care s-a dovedit a fi singurul bun din perioada cât am muncit la Golly's Market. Domnul Golly spunea că e păcat că trebuie să arunce atâția crenvurști și alte chestii pe care le ținea în vitrină peste zi. Deci am ajuns coșul lui de gunoi, da!

În afară de mâncare și de benzină, la Golly's găseai chestiile obișnuite pe care le iei în drum spre casă: prăjituri Hostess, Tylenol, gume Nicorette ș.a.m.d. Lucrurile mai scumpe, cum ar fi medicamentele și țigările, se aflau pe un raft în spatele casei. Domnul McCobb stătea de vorbă cu domnul Golly și eu am început să mă agit. Habar n-aveam să lucrez la casa de marcat și, în plus, urma să vând țigări și bere? Urma să ajung la închisoare? Problema nu era să mă întind după pachetele de țigări, eram mai înalt decât domnul Golly, care arăta ca un copac maro pe care cineva a uitat să-l ude. Oamenii credeau mereu că sunt mai mare. Pesemne că nu știa că am unsprezece ani și poate că domnul McCobb conta pe asta. Dar eram destul de sigur că existau legi despre cine poate să vândă ce în America.

În final a ieșit la iveală că nu urma să vând nimic, urma să lucrez pentru altă afacere cu același sediu, a unui domn pe care Murrell Stone i-l recomandase domnului McCobb. Am luat-o spre ușa, spunând *nț*, nici vorba să am ceva de-a face cu Stoner, iar ei mi-au zis nu, nu cu el. Cu un prieten de-ai lui. Habar nu avusesem ca domnul McCobb îl cunoștea pe Stoner, dar, cum am mai spus, eram în Lee County.

Mi-a urat succes și s-a cărat. Am așteptat cât domnul Golly a făcut ceva ca să închidă casa, s-a șters pe mâini și m-a dus afară, lucruri pe care le executa incredibil de încet. Am ajuns într-un târziu în spate și aici am avut primul șoc al noii mele cariere: cel mai înalt munte de gunoi din lume, în

afara de groapa de gunoi. Noua mea slujba și, urma să aflu în curând, iadul pe pământ.

Nu ca în principiu ar fi ceva în neregulă cu un morman de gunoi. Îmi plăcea, ca oricărui băiat. Maggot și cu mine îl imploram mereu pe domnul Peg să ne ia cu el de fiecare dată când ducea gunoiul săptămânal la groapa comunală. Erau multe de văzut. Oameni care aruncau cantități imense de mobilă, aparatură cu potențial ș.a.m.d. Lucru real: ai putea să construiești o alta lume din tot ce arunca oamenii. Groapa de gunoi este locul unde mi-am format unul dintre punctele principale ale filosofiei de viață, anume că toată lumea este practic în mijlocul procesului de a da la schimb lucruri vechi pe lucruri noi, zi după zi. Ideea este totuși să urci scara, nu să o cobori, cum făcea familia McCobb. Groapa de gunoi, case de amanet, Walmart. Toate sunt locuri unde duci lucrurile într-o parte sau în cealaltă pe acest drum. Aveam o idee tâmpită, o banda desenată fără supererou, doar cu un obiect, un bun pământesc, un scaun, care să se ducă la vale de la o familie la alta până când ajunge un morman de gunoi în forma de scaun. Aș numi-o *Rele pământești*.

Mereu crezusem că orice bun american își ducea gunoiul la groapă săptămânal, dar am aflat că, dacă stai la oraș, ca familia McCobb, vin niște oameni și ți-l iau. Am rămas uimit. Un camion întreg doar pentru gunoi. Oameni care muncesc bătând străzile și golesc tomberoanele altora. O chestie de oraș. La țara, evident, suntem pe cont propriu. Mama și cu mine ni-l duceam alături, ca să-l ia domnul Peggot. La Creaky Farm îi dădeam foc sau, dacă nu putea fi ars, îl aruncam într-un șanț adânc de la marginea proprietății unde creștea un morman, de o veșnicie. Vedeai acolo ițindu-se o mașină de spălat veche cu storcător, amortizoare, arcuri de pat, toate ruginind întoarse în pământ, și așa mi-a venit ideea de bandă desenată. E un lucru normal la o fermă. Dar unii nu au ferme sau alt loc pentru gunoi în afară de groapă și drumul până acolo poate să fie nasol rău, mai ales dacă nu ai camionetă.

Aici intervenea Golly's Market. Oamenii puteau să plătească un preț mic ca să-și arunce gunoiul în spate. Asta era afacerea separată, cu băieți angajați să scotocească prin el. Orice din care se puteau scoate bani, de pilda cutiile de aluminiu, ajungea într-un morman, sticlele de plastic în altul. Bateriile în altul. Noul meu șef nu era prin preajmă. Domnul Golly mi-a spus să aștept acolo, urma să se întoarcă repede și să mă pună la

treabă. Apoi a plecat înapoi spre magazin târșâindu-și picioarele și eu am aruncat o privire prin zonă. În spatele muntelui de gunoi am descoperit șocul numărul doi, care stătea și spăla sticle de suc din plastic: Troc.

— Om Sălbatic, am spus. Care-i treaba?

S-a oprit din spălat sticla cu furtunul și s-a holbat la mine. Apa se scurgea peste tot din furtun și individul micuț tremura, cu hanoracul și blugii leoarcă în locurile unde dăduse pe el. Apoi fața i s-a luminat și a zbierat: *Diamant*!

Nu-mi venea să cred că își amintise de numele meu din Escadron. Copilul ăsta care, în general, nu-și amintea să-și încheie șlițul. Îmi venea să-l îmbrățișez, dar bineînțeles că nu am făcut-o. Pur și simplu am stat unul în fața celuilalt, ca niște băieți pe insula lor de gunoi. Am strâns vârful furtunului și i-am pus întrebări. Lucra aici acum, în fiecare zi. Gata cu școala, terminase. Ceea ce însemna că probabil avea șaisprezece ani. Sau cei de la Elk Knob își dăduseră seama că făcuseră tot ce se putuse mai rău și renunțaseră. Nu locuia la Creaky, stătea cu niște tipi într-un apartament, cine, ce și cum nu am reușit să pricep, cu felul de a vorbi al lui Troc, care parcă scăpa propozițiile pe jos, unde se făceau bucăți. Trebuia să iei ce mai puteai aduna și să reconstitui.

M-a întrebat dacă lucram aici acum în locul lui Cartofi Putrezi, ce mă-sa o fi fost și asta. E un obiect sau un om? l-am întrebat. Și el a răspuns că da. Cartofi Putrezi e un om. Șeful nostru? am întrebat. Și Troc a spus nu, un copil. Vomita mereu și l-au dat afară. Șeful nu era aici acum și îl chema Duu.

— Du? am întrebat. Nu. Du-te? Nu.

— Baaau, a spus Troc fluturând din mâini, înfricoșător. Duu, un mort adică.

Duh. Asta era noul meu sef. L-am văzut cum a venit cu camionul în față, dar nu l-am văzut când a intrat în magazin sau când a trecut de acolo în camera din spate unde îmi spusese domnul Golly că era cartierul general al afacerii de reciclare, unde nu trebuia să intru niciodată pentru că era privat. Nu am apucat să-mi văd șeful decât atunci când a ieșit pe ușa din spate și am avut parte de surpriza numărul trei.

Duh era tipul palid, cu păr alb și tatuaj ciudat, prietenul lui Stoner pe care îl văzusem odată la Pro's Pizza. Cu celălalt tip, Putoarea Iadului, care

venise și îl tachinase pe Stoner spunându-i că vulpile fată pui, domnul Taci-și-înghite. Duh era Ochiul Trei.

Când spun că trebuia să căutăm prin gunoiul mizerabil, prin rahatul oamenilor, vreau să spun că găseam scutece. Căcat de om. Când spun că erau șobolani nu înseamnă că am văzut unu-doi. Șobolanii făceau parte din viața de zi cu zi. Tras la țintă, companie, cum vreți să le spuneți. Unora le dădeam și nume. Clătitul sticlelor și strivitul cutiilor erau treaba lui Troc și Duh mă punea să fac chestii pentru care era nevoie de un pic de creier. A spus că în sfârșit nenorocitul de chinezoi îi angajase pe cineva care știa să-și joace cărțile. Era clar că puștiului pe care tocmai îl dăduse afară, Cartofi Putrezi, îi lipseau cărțile care spuneau că nu e cazul să consumi mâncarea care a stat prea mult în gunoi până s-o găsești tu.

Una dintre primele treburi pe care mi le-a arătat Duh a fost să scurg acidul din bateriile de mașină vechi. Bați un cui în partea de jos ca să-i faci o gaură. Majoritatea bateriilor au mai multe compartimente, deci îți dai seama care sunt, faci o gaură în fiecare, apoi le întorci și scurgi acidul în ceva de sticlă, de exemplu, într-un borcan. (Nu în plastic. Niciodată în plastic. Era clar că lui Cartofi Putrezi îi lipseau și cărțile astea.) Duh strângea tot acidul în recipiente de metal pe care scria „acid” și le alinia lângă recipientele cu diluant, la ușa din spate a cartierului general, alături de containerele cu propan. Spunea că nu vrea să țină rahatul ăla înăuntru, ca să împută totul.

Ceea ce era o glumă, pentru că ieșea de acolo puțind crunt, uneori a ouă stricate, de obicei a pișat de pisică. Avea la ferestre ventilatoare care mergeau la orice oră, chiar și în zilele friguroase, iar mirosul de pișat de pisică zăbovea peste tot locul mai rău decât putoarea de gunoi. Cu ce se ocupa Duh, spună cine-o știi. Ne dădea tigăi și sticle pe care să le clătim și sticle despre care ne spunea să le punem direct în groapa de gunoi, să nu umblăm prea mult cu ele. Vorbim despre lucruri nu tocmai prietenoase cu pielea și cu hainele. Am scăpat niște acid pe blugi și, după ce i-am spălat, fiecare pată se transformase în gaură. Am înțeles de ce Duh mă pusese pe mine la baterii în locul lui Troc. Bietul micuț, după câteva zile ar fi fost ca o ramă goală de fereastră.

Eram plătit cu patru dolari pe oră, șaisprezece pe zi. Mă duceam acolo direct de la scoală și doamna McCobb mă lua pe la nouă, după ce băga

copiii în pat, așa că nu erau doar patru ore pe zi, dar, după ce se lăsa întunericul, intram în magazin cu Troc să-i mâncăm resturile domnului Golly. Avea o baie unde puteam să ne spălăm. Îl ajutam să aranjeze lucrurile pe raft după ce primea marfă și am văzut cam ce își luau oamenii de pe acolo. Mai ales bere, hârtie igienică, conserve cu carne de porc și fasole Campfire. Medicamente pentru răceală, măiculița mea! Aducea sute de cutii de Sudafed. În două zile dispăreau. Și nici nu vedeam pe nimeni cumpărându-le. N-aș fi zis ca domnul Golly era răcit atât de des. De fapt, nu prea puteai să fii sigur nici că era viu. Avea pielea cenușie și stătea nemișcat cu orele. Se uita la televizorul mic pe care îl avea lângă casa de marcat.

Pe domnul Golly nu-l deranja deloc că eram pe acolo. Spunea că și el lucrase la o groapă de gunoi când era mic, la fel ca noi. Dar… Final fericit, acum stătea în America și putea să le trimită bani acasă alor lui. Avusese o soție la un moment dat, dar acum trăia singur într-un apartament mic din Duffield. Spunea că nu are nevoie de nimic la apartament pentru că locuia la magazin, aici își făcea mâncare și ce mai trebuia, lucru adevărat. Eu n-am văzut să fi închis vreodată.

Nu erau deloc case în zonă. Oamenii se opreau în drum spre un loc mai bun. Uneori vedeai o mamă cu copii, care în mod clar nu cunoștea zona și nu intra decât pentru că cineva avea o urgență la toaletă. Cumpărau de fațada o cola sau un fleac, dar îți dădeai seama. Apoi erau oamenii respectabili care îi plăteau domnului Golly cei zece dolari, se duceau cu mașina în spate să-și arunce pungile de gunoi strânse într-o lună, poate își luau un cârnat cu ardei iute ca să sărbătorească. În afara de aceștia, era o lume grosolană. Unii, nu puțini, nu foloseau pungi de gunoi. Remorca de la camionetă era tomberonul și, după ce se umplea cu vârf, veneau, își plăteau taxa și dădeau jos gunoiul cu grebla. Vorbesc de mizeria de la toaletă și altele la fel. Încercai din răsputeri să nu-ți imaginezi cum trebuie să arate casa lor.

Mai rău era cu clienții obișnuiți care nu aveau legătură cu afacerea cu gunoi. Își luau din față berea și fasolea, apoi se strecurau în spate să facă afaceri cu Duh. Înțelegeam ide ea. Golly’s Market le furniza marfă scursurilor, iar eu lucram acolo. Deci eram și eu o scursură.

Unii vor spune că așa am fost mereu. Nici măcar nu mă născusem într-un spital, cu o mamă care se pregătea să mă ducă înapoi în rulota ei, ci mă născusem în casa pe roți, deci eram regele sărăntocilor din rulote. Copiii ca mine, cu mamele adolescente care ne pun whisky pe gingii ca să nu mai plângem și cola în biberon, sunt cei mai jalnici din lume. Dar la început am fost cumsecade ca orice copil, spuneam te rog și mulțumesc, îmi făceam temele, învățam cum să-i fac pe alții să-mi zâmbească. Jucam ca să câștig, cu toate micile mele orgolii și visuri. Și ce dacă erau visuri de copil, ca de pildă să mă însor cu Carol Danvers[14] și să intru în rândurile Avengers când creșteam? Mă trezeam în fiecare zi cu gândul că soarele a răsărit și că poate la fel de bine să răsară și pe strada mea.

În clasa a cincea eram mai înalt decât toată lumea, chiar decât unii profesori. Băieții mă voiau în echipa lor indiferent de ce jucam la sala de sport, de fiecare dată. Fetele îmi făceau ochi dulci. Emmy spusese că sunt bun la inimă, arăt bine și toate alea. Mulți copii sărmani își luau pumni care le striveau fața doar pentru că existau. Până atunci nu mă gândisem prea mult la ce sunt, dar nu eram așa. Asta se întâmpla în vremurile dinainte, în ultimele lor zile. Nu exista internetul cu toate felurile în care să poți spune: „Hai să fim mai buni decât ăia, ca să putem să-i urâm”. Școala noastră avea două computere la bibliotecă, dintre care unul mergea. Câțiva copii au inițiat un proiect în care și-au făcut adrese de mail, ca să primească mailuri de la un robot, credeam noi, ha ha. Pe atunci, ca să faci de râs pe cineva, aveai jocurile în care copiii mici atingeau vreun ratat și apoi fugeau de colo-colo și te amenințau că te infectează cu microbi de ratat. În unele cazuri, ca al copiilor Houserman, puteau fi implicați chiar păduchi adevărați. Atenție!

Dar într-a cincea nu mai eram copii. Băieții ratați își luau pumni. Fetele aveau rahaturile lor care nu mă interesau, de pildă, oracolele pe care le dădeau din mână în mână. Caiete subțiri cu spirală, precum cele pentru diferitele materii, dar pe coperta cărora scria ORACOL și numele, ca să știi că nu erau pentru ochii profesorilor. Câte o fată mă lovea în spate cu unul, ca să-l dau mai departe. Cu asta se ocupau fetele populare, cu sprâncene pensate la milimetru și cărare în formă de fulger. Păi, dacă stai toată ziua în spatele unei fete și îi vezi de sus capul, observi și cum e pieptănată. În

schimb, la caiete nu mă uitam, nici când încercau să mi le bage pe gât. Nici la fetele care scriau în ele și se uitau la mine și se prăpădeau de râs.

Apoi a venit vremea educației lui Demon. Toată lumea se pregătea să plece în pauza mare, în afară de cei pedepsiți să rămână în clasă, cum era de obicei cazul meu, fiindcă mă foiam sau desenam pe bancă. Aveam bănci de o persoană cu un scaun minuscul atașat, destul de crunt pentru un copil de dimensiunile mele, și cu partea de sus a mesei de lemn gri pe margini, cu jegul rămas de la strămoșii noștri. Părinții și bunicii noștri au folosit aceste bănci și au avut și câțiva dintre profesorii care ne predau acum, inclusiv pe mumificata domnișoară Huddles pe care o aveam într-a cincea. Era celebru episodul când domnișoara Huddles o bătuse cu cureaua pe mama în fața întregii școli pentru că mimase un număr de striptease la Adunarea de Muzică Creștină. (Mama și Dumnezeu nu s-au înțeles niciodată). În schimb, acum, când mă uitam la baba nebună, un cap micșorat deasupra unei rochii, nu mă temeam. Pe bănci erau scrijelite atâtea nume, penisuri păroase și mâzgăleli încât simțeai că trebuie să perpetuezi tradiția. Stai aici cu un creion în mână. Trebuie să aștepți să treacă orele înainte să mori. Mă mândream cu personaje de benzi desenate excelente pentru divertismentul viitorilor prizonieri.

Deci sună clopoțelul și toată lumea iese. O agendă galbenă este trântită pe banca mea. Poc, mai vine una în timp ce fetele trec prin dreptul meu, ocolindu-mi banca și râzând pentru că, nu-i așa, e foarte amuzant. Un teanc de oracole ca să-i înveselească lui Demon detenția.

Pe prima pagină e un șir de numere. Semnezi lângă un număr și ăla e codul tău. Dai paginile. Fiecare pagină are sus numele unui copil. Scrii ce părere ai despre el, semnezi cu numărul tău. Toate lucrurile astea sunt noi pentru mine și îmi spun că e destul de ridicol să folosești un număr pentru identitatea ta nu tocmai secretă. Pe pagina fiecărei fete populare, toată lumea scrie *Drăguță dulce simpatică companie plăcută*. Mereu aceste cuvinte, indiferent de ordine. Fetele religioase au parte de *Prea cuminte plictisitoare*. Sau *L-7*, care este codul stabilit pentru „pătrat”, care e codul stabilit pentru *Prea cuminte plictisitoare*. Și băieții au paginile lor. La cei populari vezi *Sexy rău brici beton de-al nostru*.

Poate că nu mă gândisem că în caietele astea exista o pagină Demon. Sau poate mă gândisem. În tot cazul nu eram pregătit pentru senzația aia caldă care se întinde, ca și cum aș fi făcut pipi pe mine. *Mâncător de căcat*

ratat gunoi labagiu. Fără excepție. Cineva a scris *Nesimțit*. Păi, devenisem tăcut de când murise mama și probabil că nu spusesem mai mult de cinci-șase cuvinte în clasă de la Crăciun încoace. Cam puțin ca să mă scoți nesimțit.

Nimic nu s-a schimbat după aceea, în afară de ochii mei noi de ratat, care observau totul. Oamenii se țineau departe de mine. Nu se atingeau de mine la sala de sport, nici măcar nu se bucurau dacă dădeam un cos. Îmi ridicau tava în dreptul feței la sala de mese, ca și cum aș fi mâncat de pe ea ca un câine. Nu aveam chef să stau în lumină. Mă ștersesem ca o cretă. Cu blugii mei rămași mici și care nu-mi acopereau gleznele și cu pantofii de moș pe care mi-i împrumutase de Crăciun domnul Peg, am intrat în tribul copiilor de la țară care nu aveau apă curentă și al penticostalilor care cred că orice stil vestimentar inventat după vremurile biblice e un păcat. Specialitatea mea, găurile de la acid. Cine să mă ducă să-mi cumpăr haine noi? Aveam părul peste guler și cine să mi-l tundă? Domnișoara Barks observase că arătam jerpelit și îi tot amintea doamnei McCobb că din cecul lunar de la Protecția Copilului avea bani berechet ca să acopere lucrurile astea. Doamna McCobb tot spunea că are de gând să facă tot ce trebuie, dar e foarte ocupată cu copiii.

Înainte mă gândeam la faptul că Emmy urma să se mute aici peste câteva luni, la plimbările pe care urma să le facem.

Acum speram doar ca ea și June să se mute într-un loc îndepărtat unde să meargă la altă școală și să nu afle niciodată ce eram.

Într-una dintre zilele cele mai de căcat la școală și după munca mea la mormanul de căcat, s-a întâmplat să văd cumva negru în fața ochilor și să dau câțiva pumni în bordul mașinii doamnei McCobb. S-a speriat de s-a pișat pe ea. Mă întrebase doar dacă am avut o zi bună. Nu știu de ce m-a stârnit chestia asta, dar am dat cu pumnii și ea a tăcut. Până la urmă mi-a spus că își face griji în privința mea. I-am replicat că poate chiar ar trebui să-și facă. Era întuneric și nu-i vedeam fața, ceea ce mi-a fost de ajutor.

— Mereu îți e frică să nu se ia copiii la școală de Haillie și de Brayley, am spus.

— Da, a răspuns.

Părea speriată. Ca și cum știa ce urmează.

— Ei bine, uită-te la mine.

I-am povestit tot, despre oracole, despre cum se fereau ceilalți de mine, tot. Despre copiii care se făceau că adulmecă în preajma mea și întrebau cine s-a căcat pe el.

— Și știi ceva? am încheiat. Știu și ei la cine stau. Umblă vorba.

Am simțit-o cum se crispează la volan, numele familiei McCobb era în joc.

Duminică m-a dus la Walmart. Am primit pantaloni noi, tricouri, curea, pantofi și o periuță de dinți nouă, pentru că nu mai aveam de ceva vreme, de când Brayley o aruncase pe a mea în toaletă din greșeală. Copiilor ălora le plăcea să se prostească în baia de jos. I-am mulțumit, iar ea mi-a spus să nu-i zic domnului McCobb că cheltuisem aproape tot ce câștigasem în acea lună la Golly's.

Dar a doua zi la școală, în hainele noi, tot groaznic mă simțeam. Nici măcar mândru. Ba chiar stânjenit, pentru că nu avea să se schimbe nimic. Acum aveau să creadă cu toții că sunt cu atât mai jalnic, pentru că mă străduiam. A fi ratat e ca o stâncă. Odată ce ai luat-o la vale, la vale te duci.

Cei câțiva prieteni pe care îi aveam erau niște tipi de la liceu, din autobuzul cu care mă duceam la Golly's. „Prieteni", adică mă lăsau să stau lângă ei și nu fugeau de mine. Genul de țărănoi pentru care toată lumea știa că trebuie să lase ultimele două rânduri de scaune libere, fără discuții. Cel mai mult vorbeau despre fete: care erau zdrențe și curve, de care să te ferești ca să nu iei hepatită C sau sculament. Și despre droguri, cine ce avea și cât dăduse. Mie nu-mi spuneau mare lucru în afară de „Noroc, ce faci" când urcam în autobuz. Dar îmi țineam gura și învățam. M-au întrebat totuși câteva chestii, de pildă, în ce clasă sunt. Gândindu-mă că nu ar vrea ca unul de clasa a cincea să participe la genul ăla de discuții, am răspuns că într-a opta. M-au întrebat dacă jucam fotbal la juniori și am mințit iar, am spus că da și că urma să joc la seniori la anul la Liceul Lee. Le-am zis că eram prieten cu Repede-Nainte și nu le-a venit să creadă. Tipii ăștia erau în echipă. Nu titulari, dar totuși. Mi-au spus că se bucură că o să fiu la Generals fiindcă li se părea că puteam să fiu un fundaș sau un mijlocaș bun. Îmi amintesc de acela dintre ei care mi-a spus-o și de ziua în care mi-a spus-o. Asta pentru că e singurul lucru drăguț pe care mi La zis cineva în anul acela.

Cele mai multe zile treceau fără să scot un cuvânt. Dacă vorbeam, vorbeam cu Troc sau cu domnul Golly. Sau cu Haillie, dacă venea la mine

în cameră să se joace cu cariocile mele. O lăsam, deși erau singura mea avere, așa că mi-era frică să nu se termine pasta. M-a rugat să o desenez, deci am inventat Zâna Urlătoaaare care îți lăsa Oreo sub pernă. Dacă apăreau oameni răi, țipa până-i gonea de pe planetă. Deci cu așa ceva aveam de-a face: niște futălăi, o fată de clasa a doua, un străin de o sută de ani și un tip cu creierul făcut terci. Acum domnișoara Barks mă certa doar în legătură cu școala, de ce aveam note mai mici decât înainte. Nu-i mare secret, am spus. Uram școala. I-am explicat cât de răi erau copiii. Mia zis să mă țin tare, la gimnaziu copiii aveau să fie mai de treabă. N-am crezut-o nicio clipă.

E greu de crezut că mă puteam gândi cumva cu jind la Creaky Farm, dar îmi era dor să-l am alături pe Repede-Nainte. Omul Repede, care mă făcuse să mă simt tare și strălucitor ca un diamant. Știam că există și o parte întunecată, îi lăsa pe ceilalți să ia papară în locul lui, dar așa ne învăța: poți să ții capul sus și să te ridici, chiar dacă nu ai avut norocul să te naști sus. În toți anii în care niciun adult nu-mi ținuse partea, el îmi arătase că poți să intri în jocul lor și să-i învingi.

În vara aceea mi-a apărut o umbră de păr roșcat deasupra buzei de sus, altă pacoste. Dacă aș mai fi stat cu Repede-Nainte, ar fi putut să-mi arate cum să mă rad. Aș fi avut pe cineva cu care să vorbesc, un om care chiar știa ce are de îndurat un copil ca mine. El mi-ar fi spus din prima dacă era adevărat ce începusem să cred. Că lucram pentru un laborator de metamfetamină.

22

Domnișoara Barks avea vești mari. Era entuziastă. M-a luat de la școală și am făcut o plimbare lungă cu mașina pe la țară, care ne-a plăcut amândurora. Apoi am luat cina la un restaurant mexican, ceva cu Rancho, de la care nici măcar nu puteai să cumperi din mașină.

Totul bine și frumos, dar nu merge să fugi cu responsabila de caz și să nu apari la muncă. Duh nu era genul de om pe care să vrei să-l enervezi. Ochiul tatuat care te privea de pe gâtul lui, Iisuse! N-am uitat niciodată cum îl desenasem în minte prima dată, atunci, la Pro's Pizza, Ochiul Trei cel malefic, care îți vede gândurile. Acum îmi spuneam ceva de genul: *Dacă o fi adevărat*? Dacă vede chiar și acest gând? Nu am vorbit despre nimic din toate astea cu domnișoara Barks, pentru că nu știa de slujba mea de la Golly's Market. După ce am început să lucrez acolo, am pus destule întrebări ca să înțeleg că era genul de situație despre care era mai bine ca Protecția Copilului să nu știe nimic.

Dar acum eram doar eu cu domnișoara Barks în mașină, ne simțeam excelent și n-am mai stat să mă gândesc la Duh. Eram pregătit pentru o zi bună. Am luat-o pe drumurile mici și șerpui te, printre zone de minerit unde căderile mari și albastre de cărbune coboară de pe munte ca niște tobogane de apă pentru uriași. Până sus, pe stâncile înalte care marchează linia statului Kentucky. Era una dintre acele zile de aprilie când simți mirosul câmpiilor arate și vezi cum se înverzesc munții, ca și cum lumea ți-ar spune: *Alo, oameni buni, n-am murit încă*! Am dat drumul la radio și am cântat toate cântecele pe care le știam. Și tare, nu așa, cu geamurile coborâte, cântam amândoi „You're Still the One" de-ai fi zis că voiam să ne audă Shania din Nashville.

Domnișoara Barks spunea că nu se simte nicăieri mai liberă decât la volanul unei mașini. Mă întrebam câți ani trebuia să lucrez la Golly's ca să-mi iau niște roți. Probabil o sută, la cum mergeau lucrurile. După două luni obținusem niște tricouri, cei mai ieftini teniși de la Walmart și atât, din ce știam eu. Soții McCobb îmi țineau la ei banii, pasămite ca să fie în siguranță. Cum făcea Repede-Nainte la Creaky.

Domnișoara Barks a spus că-mi stă bine cu noua tunsoare, deci, tehnic vorbind, două lucruri drăguțe mi s-au spus în acel an. Dar apoi a stricat treaba încercând să-și asume meritul. Nu-mi spusese ea că trebuie să mă

exprim? Să le cer soților McCobb ce-mi trebuie, cere și ți se va da, prostiile obișnuite. Dă cu pumnul în bordul cuiva și ți se va da atenție, mai degrabă. Dar nu voiam să stric atmosfera, așa că am lăsat-o să creadă ce voia.

Pe la faleza din Cumberland ne-am dat jos din mașină ca să ne plimbăm prin parcul de acolo și ne-am uitat la stâncile care se succedă pe ultimii 150 de kilometri din Virginia. Mă întrebam cum ar fi să te afli acolo sus, în vârf, privind în jos. Mintea mi se tot întorcea la asta, iar și iar, mă întrebam cum ar fi să sari. Nu neapărat să mori, doar să vezi cum e să fii un băiat care zboară. Nu că as fi făcut-o. N-aș fi sărit. Nici n-aș fi zburat. Dar îți mai vin gânduri, n-ai ce să le faci.

Aici mi-a dat domnișoara Barks vestea. Mare soc. Aveam niște bani de care nu știusem. După ce murise mama, Protecția Copilului făcuse documentele ca să primesc cecuri de asigurare socială, partea bună când ești orfan: ești plătit pentru asta. Cine să știe? Nu era vreo avere, un procent din cât câștiga mama la Walmart, o bătaie de joc, din ce zicea domnul McCobb. Dar tot era un cec și urma să-l primesc lunar până împlineam optsprezece ani. Domnișoara Barks a spus că aranjaseră ca banii să intre într-un cont pe care puteam să-l folosesc după ce mi se termina perioada de plasament. A adăugat că în general era mai bine așa decât să se ocupe asistenții maternali de cont. Și eu i-am răspuns ceva de genul *Madam, de data asta ai mare dreptate, în pana mea.*

M-a pus să promit că o să folosesc banii ca să merg la colegiu. Cică undeva departe, nu școala de mecanici auto de la Mountain Empire. Ceea ce însemna să promit că iau note mai bune. Nu ajungi la colegiu dacă nu termini școala primară, mi-a spus, ca și cum ar fi fost o noutate, i-am replicat că la Elk Knob treceai clasa doar dacă veneai la școală, mai ales un copil așa de înalt ca mine. Aveau nevoie de noi în clasele mai mari pentru echipele sportive. Mi-a zis că nu asta era atitudinea pe care o aștepta de la mine. Am încercat să schimb subiectul, dar era chitită pe chestia asta: nu ajungi nicăieri în viață doar dacă îți faci apariția. Nu era prea târziu să mă schimb ș.a.m.d. Am întrebat dacă e obligatoriu să folosesc banii ăștia pentru colegiu și mi-a spus că, tehnic vorbind, nu. Dar aș fi fost un prost să n-o fac, pentru că așa aș fi avut aceleași șanse în viață precum ceilalți copii.

Era doar supărată că nu reușea să meargă ea. Făcea cursurile la seral, dar nu era același lucru ca atunci când plecai la un colegiu unde,

bineînțeles, trăiești pe cont propriu ca adult și nici măcar nu te duci la muncă, doar citești și înveți ce te interesează pe tine. Nu cunoșteam pe nimeni care să fi făcut asta. Nu părea adevărat, pe bune. Încercam doar să înțeleg cum stă treaba cu plata pentru orfani. Eram curios în privința lui Tommy Waddles. Oare era plătit dublu pentru că amândoi părinții lui erau morți? Ea mi-a spus că probabil că da. Apoi m-am întrebat altceva, legat de tata, care murise înainte să mă nasc. Oare îmi supsesem de sub unghii toți anii ăștia și urma să aflu că tocmai trăsesem lozul cel mare?

Din nefericire, nu. Mi-a zis că studiaseră treaba, în speranța că vor găsi ceva privind pensia alimentară, dar pe certificatul meu de naștere nu apărea tatăl. I-am spus că aveam tată și știam chiar cum îl cheamă. Știam chiar și unde era îngropat, datorită certurilor între doamna Peggot și mama pe tema vizitei pe care ar fi trebuit sau nu să o fac la mormântul lui. Cimitirul era în Murder Valley, Tennessee. Le auzisem vorbind despre el doar de câteva ori, acum o veșnicie. Dar nu uiți ușor un nume ca ăsta.

Domnișoara Barks a spus că toate astea nu foloseau la nimic. Era greșeala mamei că nu-l trecuse pe certificatul de naștere. Și, mai ales, dat fiind faptul că era mort, o greșeală costisitoare. Am spus „La naiba”, deși n-aveam voie să vorbesc urât în fața domnișoarei Barks, și doar de data asta ea s-a strâmbat și a zis: „Da, chiar că la naiba”. Așa era mama în materie de greșeli. O adevărată profesionistă.

Ne-am întors în oraș înainte de lăsarea întunericului, să mâncăm la restaurant, dar începusem să-mi fac griji că doamna McCobb avea să vină să mă ia de la Golly’s și, eu nefiind acolo, avea să se înfurie că irosise benzina, iar domnul McCobb, că trăsesem chiulul. Și tot așa. I-am spus domnișoarei Barks că trebuie să mă întorc înainte de ora opt, ca să-mi ajungă timpul pentru teme. Asta e o mică minciună care face pe toată lumea fericită, dacă înveți cum s-o spui. Era toată un zâmbet când a auzit de teme și drăguță, ca de obicei. Pulover roșu, pantaloni strâmți și părul ăla de înger. Nu o înșelam pe Emmy când mă gândeam că domnișoara Barks era bună, pentru că (1) Emmy era o fată populară, deci, dacă avea să mă mai vadă vreodată, avea să se despartă de mine pe loc și (2) domnișoara Barks nu intra în categoria „prietenă”, ci în alta, și anume „supraveghetor legal”.

Restaurantul a fost tare de tot. Îl decoraseră ca și cum am fi fost în altă țară și aveau chiar și doi mexicani care aduceau mâncarea. Și o și găteau,

probabil. Nu pot să vă spun cum se numea niciuna dintre chestiile pe care le-am mâncat, în afară de orez și niște salată verde, dar toate erau excelente și din belșug și m-am îndopat ca un porc.

Spre sfârșitul cinei mi-a spus că mai are o veste. De data asta, nu una bună. Groaznică, de fapt, dar mi-a trebuit un pic să-mi dau seama. Era așa de entuziasmată, că țopăia pe scaun. Strânsese destui bani ca să meargă la cursuri de zi peste vară și să-și ia diploma de profesoară. Toamna avea să înceapă practica. După aceea urma aproape sigur să obțină o slujbă de educatoare sau învățătoare și, în sfârșit, avea să câștige o leafă decentă.

Domnișoara Barks părăsea slujba de la Protecția Copilului ca să-și poată vedea de minunata carieră nouă. Mă părăsea pe mine. Și pe toți ceilalți orfani dragi, mai dă-i încolo. Pentru bani.

M-a lăsat acasă la familia McCobb înainte de opt, cum o rugasem, ca să nu meargă ei cu mașina să mă ia de la Golly's. Am intrat în bucătărie și l-am mințit pe domnul McCobb că avusesem întâlnire cu responsabila de caz și că lămurise ea problema cu domnul Golly ca să-mi primesc totuși banii. Apoi m-am dus în cotețul meu împuțit și am dat cu pumnii în mașina de spălat. Am șters sângele de care am murdărit-o cu un tricou negru din morman, am stins lumina și m-am aruncat cu fața în jos pe salteaua mea gonflabilă pentru copii mici, lua-o-ar toți dracii!

Apoi m-am gândit mai bine, m-am ridicat și am răscolit pe raftul de deasupra mașinii de spălat, am luat aparatul pentru monitorizarea bebelușilor și l-am pus în găleata cu mop. N-aveam chef să se uite nimeni la mine cum plâng.

Poate că există copii cărora li se explică de mici cum stă treaba cu banii. Dar cred că majoritatea nu știu și așa eram și eu, până am împlinit unsprezece ani și am început să am salariu. Înainte, ideile mele erau vagi. Dacă aveai de lucru, aveai bani. Dacă n-aveai de lucru, aveai niște bonuri de masă sau cârd pentru ajutor de stat și deci, practic, nu aveai bani. Chiar nu înțelegeam că există zone gri. Bine, știam de bogați, că unii, puțini, fac o grămadă de bani, cum ar fi actorii, fotbaliștii profesioniști, președintele etc. Oameni care sută la sută nu locuiau în Lee County. În afară de un pilot de curse NASCAR, despre care se spunea că ar fi cumpărat o fermă lângă Ewing în anii șaptezeci. Și minerii, pe vremea sindicatelor. Treizeci-patruzeci de dolari pe ora, bătrânii încă vorbeau despre acele vremuri de

parcă Iisus ar fi umblat printre noi și ar fi aruncat cu bancnote de o sută de dolari. Dar, în general, credeam că salariul e salariu, indiferent că îl primești de la Walmart sau Food Country, de la Banca Lee sau Hair Affair ori de la centrala Eastman din Kingsport.

Evident, omul cât trăiește învață. Acum știu, dacă termini liceul ar trebui să fie un pas înainte, ca bani. Colegiul e alt pas înainte, dar cu un mare dezavantaj: pentru tipul de slujbă pe care o primești dacă ai urmat colegiul, e foarte probabil să fii nevoit să locuiești departe de casă și la oraș. Eu mă refer însă la scara salariilor, școala fiind unul dintre lucrurile care te ajută să urci, altul fiind locul unde stai, la țară sau la oraș. Dar, indiferent cu ce te ocupi, cel mai important este pe cine faci fericit. Le vinzi cei mai ieftini pantofi de duzină cumpărătorilor de la Walmart sau costume selecte tipilor care se ocupă de afaceri? Chiar și același tip de muncă, de pildă, pusul gresiei, poți să-l faci la Dollar General sau la conacul vreunei vedete de cinema. Arată-mi cât câștigi și îți spun eu unde. Dacă îl faci fericit pe un om bogat sau dacă îl faci pe un om obișnuit să se simtă bogat, adică mai bun decât alții, curge banul. Dacă te ocupi de scursuri, nu prea. Și dacă e vorba despre copii, să fii sănătos, pentru că orice are legătură cu a face viața unui copil mai bună e jos de tot. Salariul unui profesor e în cele mai multe cazuri o mizerie. Din câte înțeleg, toată lumea știe asta, dar eu habar nu aveam în ziua în care domnișoara Barks mi-a spus *Hai, la revedere, fraiere, mă duc să fac bani ca lumea de acum. Profesoară.*

Între timp am avut tot felul de prieteni și unii dintre cei mai buni au fost oameni care predau la școală. Cei care erau acolo când aveam nevoie de ei. După ore livrau marfă la domiciliu cu mașina sau făceau ture târzii la benzinărie sau, e un caz real, cântau într-o formație și umblau vara cu camionul de înghețată. Aveau nevoie de al doilea serviciu. Chiar aveau nevoie, ca să se descurce.

Deci iat-o pe domnișoara Barks, la prima slujbă, 22 de ani, muncește de-i iese sufletelul pentru Protecția Copilului. Și stă mereu cu burta pe carte pentru că e disperată să locuiască într-un apartament minuscul al ei în loc să împartă unul cu o șleampătă, iar pentru asta trebuie să urce pe scara salarială la nivel de profesoară. Cam așa e salariul la Protecția Copilului. Bătrâna Punga face treaba asta de atâta vreme încât nu mai are nicio rațiune de a trăi, lucrează două ture pe zi, se duce acasă la duplexul ei naspa din Duffield, proprietatea verișoarei ei, care nu îi cere nicio chirie. Dacă ești

copilul care stă în fața ei la întâlnirea cu responsabilul tău de caz, cu ochii tăi negri și cu hanoracul care miroase a pipi de pisică, îmi pare rău pentru tine, moșule, dar ea se gândește la serialul pe care o să-l vadă la televizor în seara respectivă. Orice om cu simț practic ar fi trecut la altceva între timp, ar fi intrat în armată sau s-ar fi apucat să vândă asigurări ori să se facă polițist sau chiar profesor. Pentru că banii pe care îi primești de la Protecția Copilului îți ajung în principiu cât să-ți iei și tu un covrig și du-te dracului. Cam atât crede lumea mare că merită să primești ca să-i salvezi pe copiii sărăntocilor din Sud.

Și dacă, odată ce cresc, copiii ăștia dau cu pumnul în mașina de spălat ori în alții ca ei sau chiar, să zicem, sparg geamul unei farmacii de cartier? Se târăsc înăuntru și iau ce găsesc. Spune-mi, te surprinde? Ia-ți covrigul înapoi. Fiecăruia îi vine rândul să răsară soarele și pe strada lui.

23

Venea vara și eu număram zilele. Nu că munca cu normă întreagă în afacerea cu muntele de gunoi era cine știe ce schimbare promițătoare, ca ocupație de vacanță. Însă un copil are întipărită în minte ideea că vara înseamnă libertate. Trei luni încheiate în care nu mai trebuie să stai într-o bancă prea mică și să încerci să nu fii cel mai mare mâncător de căcat din încăpere.

A se reține, nu am urât întotdeauna școala. La un moment dat mă străduiam cât de cât. Eram printre cei mai buni la citit, cel puțin dintre băieți. Poate credeam că mama o să fie mândră sau poate că voiam să-i arăt că n-o să mă las de școală ca ea. Oricum, asta era de domeniul trecutului. Acum mă uitam la alți copii cum ridicau mâna, răspundeau corect, bravo lor! Propoziții principale, Tribunalul din Appomatox, ciclul de viața al plantei, ce să faci cu toate astea? Când mintea ta nu vrea să știe decât unde e ușa de ieșire și încotro duce, oare o să faci foamea și acolo?

Profesorii, directorul și domnișoara Barks mi-au ținut cu toții aceeași predică despre cum nu munceam din greu și nu mă ridicam la nivelul potențialului meu. Nu mă certam cu ei. Ajungi într-o fază în care nici că-ți pasă dacă ceilalți te cred un om de nimic. Mai ales când ajungi tu întâi la aceeași concluzie. Îmi venea să le spun: ce vedeți aici e potențialul meu.

Voi cum, dracului, i-ați spune? Chiar credeți pe bune că ăsta e omul care am vrut să ajung?

Dar să muncești din greu? Vă spun eu ce înseamnă asta: să încerci să ajungi la sfârșitul zilei fără să simți plutind amenințarea urâtă că cineva o să se holbeze la tine, un profesor o să te facă de râs, fetele o să se distreze pe seama ta sau c-o să-ți iei o bucată din senin. Iarăși, dacă vi s-a întâmplat, știți cum e. Dacă încercați să presupuneți, s-ar putea să fiți departe. Toți oamenii ăștia mă întrebau, iar și iar: de ce mă lăsam pe tânjeală? Ce altceva puteam să fac decât să mă uit la perete și să nu spun nimic, doar îmi pare rău. Învățam să-mi placă la nebunie gustul brutal, de ars, ceva de genul du-te-ncolo al acestei expresii cu care fusesem hrănit de când mă știam. *Îmi pare rău*.

Dar tot simțeam un oarecare entuziasm în prima zi de vară. Gândiți-vă cum arătam cu un zâmbet mare, când apăream la nouă dimineața în timpul săptămânii la Golly's, unde mă lăsa domnul McCobb în drum spre care o fi fost ultima slujbă de unde nu-și dăduse demisia de curând. Parcă-l văd pe domnul Golly în magazin cum pune semnul de ofertă la crenvurști, doi la preț de unu, în fereastra. Înspre capătul îndepărtat al gropii de gunoi îl văd pe Troc cum își aprinde o țigară cu o singură mână în timp ce se pișă lângă un pom, undeva de unde să poată fi bine văzut din orice mașină care trece. Și îmi spun *Iisuse*! Asta-i viața. Mă duc în spate să bat la ușa lui Duh și să-mi anunț prezența.

Treaba cu școala, de care nu ne dăm seama, e că toată lumea merge într-o anumită direcție. Chiar dacă ești unul dintre cei buni de nimic, tot participi. Bine, copii, hai să terminăm lecția asta, trimestrul ăsta, clasa. În mai ne dăm testele, poate școala noastră de doi bani o să scoată rezultate mai bune anul ăsta, profesorii își vor păstra slujbele și toată lumea va trece în clasa următoare. Oricum toți copiii vor să fie mai mari, deci asta e, creștere automată. E ca treaba cu scara rulantă de la mallul din Knoxville. Urcă, du-te. Oricând poți să dai peste ceva strălucitor și nou în drumul tău.

Acum eu căzusem. La Golly's nu aveam trimestre și nici măcar săptămâni, măsurăm timpul în tomberoane. Care sunt niște containere uriașe de metal, ca niște vagoane, pe care le umpli cu gunoi. Apoi vine un camion și le ridică și le duce la groapa de gunoi. După ce alegeam din gunoaiele aruncate de oameni tot ce se putea vinde la vechituri, recicla, amaneta, strivi, stoarce, mă rog, ce mai era, resturile erau gunoiul gunoiului.

Și destul de toxice, dar nu despre asta e vorba. Asta aruncam în tomberonul de 25 de metri. Și nici nu era simplu să poți să zici că azvârleai acolo totul. Compania cerea patru sute de dolari ca să ia un tomberon și să aducă înapoi altul gol, așa că trebuia să fim economi și să înghesuim în recipientul ăla peste o sută de resturi de zece dolari din gunoaiele oamenilor. Asta însemna să ne folosim toate puterile supranaturale ca să călcăm, să aplatizăm, să rupem, să rupem din nou, apoi să facem mormane mai înalte decât copertina de deasupra pompelor de benzină. Spre final, trebuia să te întinzi zdravăn ca să ajungi să pui ceva sus. Multe lucruri și cădeau când luau tomberoanele, lăsau o dâră de mizerie de la Golly's până la groapa de gunoi. Nu era problema noastră.

Așa ne petreceam vara: umpleam cu vârf și îndesat tomberonul, o lună, șase săptămâni, nu conta. Tomberonul pleacă, înapoi vine unul gol și o iei de la capăt. Asta era lumea adevărată unde nimeni și nimic nu se schimba în bine. Așteptam să fac șaisprezece ani și să pot să mă las de școală, apoi aveam o viață înainte să fac normă întreagă de muncă de căcat. Poate eram ucenicul lui Duh și într-o zi aveam să fiu avansat de la asistent pentru scurgerea acidului din baterii la treaba de care se ocupa înăuntru.

Între timp soții McCobb ajunseseră în mare căcat. Mașina le-a fost luată. Era un Dodge Spirit de ultimă generație, luat în leasing, albastru-pal, nu că toate astea ar prezenta vreo importanță. Domnul McCobb nu mai avea cum să ajungă la muncă, așa că și-a pierdut slujba, asta era partea importantă. Să-mi explice cineva ce logică are ca niște tipi care vor bani de la tine să vină să-ți ia mașina, astfel încât să nu mai poți câștiga o lețcaie. Bănuiesc că asta e varianta între adulți a profesorilor care urlă la tine că urăști școala.

La început cei doi nu știau ce naiba să facă, eventual doar să rămână fără casă pentru că deja erau în urmă cu chiria. Apoi a urmat o ceartă familială permanentă ca (1) să se lanseze în două noi afaceri organizate de acasă, domnul McCobb să se ocupe de sondaje telefonice și doamna McCobb, de cosmetică pentru câini sau (2) să ia copiii și să se ducă în Ohio să stea cu părinții doamnei McCobb, la revedere cu cosmetica pentru câini. Eu aș fi pariat că domnul McCobb o să câștige, fiindcă în mod clar el era cocoșul. Era important pentru mine ce se hotăra, evident. De vreme ce eu nu aveam să-mi mișc fundul personal până în Ohio.

Și nici să fac cosmetică pentru câini. Lucram cu normă întreagă la Golly's. Ieșise la iveală că Duh stătea undeva spre Fleenortown și trecea cu mașina chiar prin dreptul casei, deci putea să mă ia și pe mine în drum. Nu mă dădeam eu în vânt după orele lui sau după mersul în mașină singur cu Duh și cu gândurile mele. Doamne! Dar ajungeam la muncă în cele mai multe zile, cu excepția săptămânilor când dispărea la vreo băută prelungită. Trebuia să stau mai mult seara, pentru că Duh își încheia o bună parte din afaceri după lăsarea întunericului. Dar m-am obișnuit. Troc avea o sursă sigură de iarbă și era mărinimos. Fără îndoială că așa timpul trecea mai repede. Sau poate, de fapt, mai încet, dar nu conta. Câteodată, foarte rar, apărea cu un pistol Glock 19 al unuia dintre tipii cu care locuia, așezam un rând de sticle pe marginea tomberonului și trăgeam la țintă. Trecuseră ani de când mă învățase domnul Peg să trag, deci nu eram prea bun, dar am progresat cu timpul. Troc țintea ca naiba, constant, autoperfecționarea nefiind una dintre însușirile lui. Ne uitam după aerosoli, care, pe lângă posibilitatea de a fi inhalați, erau ținte excelente. Big Bang pe bune. Dar ne distram la fel de bine cu rahaturi copilărești, de pildă, călcând pe bulele de la ambalaje. Și nu v-ar veni să credeți câți cârnați pot să radă doi băieți amețiți bine. Domnul Golly trebuia să facă mai multi decât de obicei pentru noi.

După ce Troc pleca acasă seara, rămâneam singur în magazin și-l ajutam pe domnul Golly. Îi plăcea să vorbească despre copilăria petrecută în India, unde, evident, foarte mulți oameni trăiau chiar în groapa de gunoi. În case pe care și le construiau din gunoaie. Dacă vi se pare că e o poveste aiurea, vă spun doar că nu era genul de om care să mintă. Se purta ca și cum nu ar fi fost nimic ieșit din comun să te naști și să crești într-o groapă de gunoi. Avea tot felul de povești extraordinare despre cum se prosteau băieții între ei, cu capcane, bombe puturoase ș.a.m.d. De sărbătorile lor (și vorbim aici despre o cu totul altă credință) construiau statui uriașe cu zeii lor și cu elefanți și alte alea din – acu-i acu' – chestii pe care le găseau în groapă! Dumnezeu făcut din gunoaie, așa ceva n-ai cum să inventezi. Părea că bătrânul ținuse în el poveștile astea toată viața, în așteptarea cuiva care să le asculte. Probabil că avusese și o nevastă la un moment dat pe undeva, dar atunci eram destul de sigur că doar eu îl ascultam pe domnul Golly. Am aflat că de fapt îl chema domnul Ghali. L-am văzut scriind pe hârtia pe care o semnezi când primești marfă. Am rămas uimit, dar el mi-a spus că nu

eram singurul, toată lumea din ținut credea că e Golly's Market. Din ce spunea el, *golly* însemna „Frate, asta e chiar tare", deci nu-l deranja numele. Era o parte a strategiei publicitare.

Când auzeam poveștile astea despre copilăria lui la groapa de gunoi, uneori mă gândeam să-i spun domnișoarei Barks, ar fi fost tare interesată de toată situația orfanilor străini. Apoi îmi aminteam: nu. Mă întorsesem la Ochi-Pungă, ea se ocupa de cazul meu, o tristețe de om, pe deasupra ofticată rău pe domnișoara Barks pentru că părăsise corabia ca să-și urmeze visurile. Eram doi care simțeam la fel și cred că de supărare am hotărât amândoi să ne vorbim cât mai puțin. Ea suna la familia McCobb o dată pe lună, când eu eram la muncă și doamna McCobb o mințea că sunt afară la joacă. Pungă se bucura, nu trebuia să stea de vorbă cu mine. Ca să fie limpede: am unsprezece ani. Este reprezentantul meu legal. Iar pentru ea un copil perfect aflat în grija ei este unul complet absent.

De acum soții McCobb se aveau ca șoarecele cu pisica. Îi auzeam cum se luau la hartă în bucătărie chiar dinainte să mă trezesc și seara, sus, la ei în cameră, cu vocile ridicate ca să acopere țipetele bebelușilor. Și totuși doamna McCobb încă îmi spunea din senin, de pildă când băga la spălat niște rufe, că nu avea să divorțeze niciodată de domnul McCobb.

Dacă era adevărat, reprezenta singura chestie care lipsea din secțiunea ce naiba urmează. În iulie proprietarul i-a amenințat că-i dă afară dacă nu-și plătesc chiria restantă. Ceea ce au și făcut, băgând mâna în banii pe care îi câștigasem la Golly's. Acum era clar că puneam și eu ceva. Aveau de gând să-mi spună? Nu. Am aflat de la Haillie care își auzise părinții discutând despre cum luaseră banii mei din sertarul în care-i țineau. Mi-am ieșit din minți. Biata copilă, să se scape pe ea când a văzut ce nebunie declanșase. Am dat buzna sus, țipând că o să-i reclam la Protecția Copilului. Cum intenționam să procedez fără să spun și despre diferitele lucruri nu tocmai legale pe care le făcusem ca să câștig respectivii bani? Habar n-aveam, am mers pe instinct. Câteva chestii din dormitorul lor au fost sparte, inclusiv o lampă. Bebelușii s-au pornit ca o alarmă de mașină. Nu era o scenă plăcută. Am luat ce-mi rămăsese din bani, i-am pus într-un borcan de la unt de arahide și le-am spus că, dacă aveau nevoie de ajutorul meu, puteau foarte bine să mi-l ceară, în pana mea.

Însă de unde altundeva să ia bani? Sincer, după ce am trecut peste faza de furie, eram mai degrabă îngrijorat decât nervos. Fără mașină, se aflau

într-o situație jalnică. Mă trimiteau cu lista de cumpărături la Golly's, apoi se îngrozeau că o cutie de fasole costa dublu ș.a.m.d. Dar n-aveau nici cum să meargă opt kilometri pe jos până la Food Lion.

Domnul McCobb începea să mai renunțe la aerul superior. Vorbea în continuare de sus cu soția și cu copiii, dar cu mine începuse să se poarte de parcă aș fi fost tovarăș cu el. Bea o grămadă de bere după-amiaza, când mă întorceam acasă după tura de seară, îl găseam în bucătărie dornic să-și verse amarul. Rar se întâmpla să am chef. Dar, dacă mă duceam la mine în coteț, venea după mine, ceea ce era mai rău. Pe de o parte, doi tipi nu aveau loc să stea jos, pe de altă parte, erau chiloți aruncați peste tot. Care nici măcar nu erau ai mei.

Se simțea ca un ratat, care nu putea să aibă grijă de familie. Mi-a spus că era să moară când a trebuit să-mi fure banii și apoi au văzut copiii cum am țipat la el. Era plin de regrete și cățeaua se uita la el și i se vedea albul ochilor, iar eu simțeam că ar fi trebuit să-mi cer scuze. Știam ce de căcat e să-ți fie rușine. Cădea în sentimentalisme și îmi dădea sfaturi de viață, ca și cum as fi fost fiul lui. Și chiar dacă nu aveam de unde alege, nu ar fi fost el prima opțiune. Până la urmă spunea mereu aceleași lucru: dacă cheltuiești cu un ban mai puțin decât câștigi lunar, o să fii fericit. Dar dacă cheltuiești cu un bănuț în plus, ăla ești. Mă privea cu ochii lui întunecați, triști, și îmi încredința treaba asta. Că secretul fericirii stă de fapt în doi cenți.

Spre sfârșitul verii, partea cu cosmetica pentru câini nu ajungea nicăieri, semnele indicau direcția Ohio. Părinții doamnei McCobb sunau și ea le dădea copiii la telefon, amândoi plângând. Tata e așa de rău, nu primesc nimic-nimic, nu tu o Barbie, nu tu o Lisa Frank, uaaa. Doamne, mă gândeam cum o să stea domnul McCobb cu socrii. Încinsă situație. Au hotărât să se mute din oraș înainte de începutul școlii. Pungă trebuia să-mi găsească un nou plasament. Și măcar nu mai trebuia să-mi fac griji legate de gospodăria asta, unde bărbatul din casă era cel care dormea în coteț.

Acum puteam să-mi fac griji în legătură cu următoarea mea oprire în drumul spre iad, cu o responsabilă de caz care nu se ocupa de caz. Am sunat-o s-o întreb, urma să mă întorc la Creaky Farm? A spus Crickson – nu. Protecția Copilului descoperise că săvârșea infracțiuni, deci nu mai avea voie să ia copii în plasament. Căutau pe altcineva care să ia cazurile problematice. „Copiii noștri care se opun plasamentelor permanente", așa spusese și sigur că mă gândisem la Tommy. El nu s-ar fi opus, ci ar fi

îmbrățișat un plasament permanent. Și nu ar mai fi desenat niciodată vreun schelet.

Cam pe atunci mi-am făcut planul. Poate periculos, sigur nebunesc. Tot ce pot spune e că, dacă încerci să trăiești o vreme între nebuni, o să vezi ce-ți coace mintea.

Tot ce aveam era borcanul cu bani pe care îl țineam îndesat în rucsac zi și noapte. Fiecare dolar pe care îl primeam îl băgăm acolo peste ce îmi mai lăsase familia McCobb după ce îi plătise proprietarului. Nu avusesem ocazia să-i număr. Nu aveam intimitate la muncă, nici noaptea la mine, cu camera pentru bebeluși. Ălora doi, dacă mă vedeau cum îmi număram banii, le-ar fi plesnit o venă. Dar eram plătit pentru opt ore aproape în fiecare zi și lucrasem opt săptămâni în vara aceea, aproximativ. Mai puțin, pentru că Duh trăsese niște bețiii prelungite. Ar fi trebuit să-mi ajungă.

Pentru că acum suntem în august. Doamna McCobb împachetează tot ce nu a amanetat încă și pune în cutii de carton, domnul McCobb cântărește probabil argumentele pro și contra pentru a-și trage un glonț în cap, iar mie încă nu-mi poate spune nimeni unde o să stau. Prin a se ocupa de problemă, Pungă înțelege să-mi pună iar aceleași întrebări. Aveam prieteni care puteau să mă ia un pic la ei? Vorbise iar cu familia Peggot, ceea ce era neplăcut. De câte ori trebuia să aud același lucru? Nu, nu mă voiau. Spuseseră că pot să vin în vizită câteva zile înainte să înceapă școala, să petrec ceva timp cu Matthew. Ceea ce însemna că Maggot se plictisise probabil să umble machiat prin casă și să-i scoată din minți pe toți și bunicii se gândiseră că poate aș fi fost o influență bună. Iar eu îmi spuneam: *Fir-ar să fie, v-am zis eu*. Lui Pungă i-am spus: „Zi-le că o să mă gândesc”.

Mă mai întreba și despre rude. Dacă aveam. Nu mai vorbiserăm despre asta? Doamnă, pune mâna și caută. Mama: orfană, plasament, nicio rudă în viață de care să știe, în plus moartă. Tata: sari direct la partea cu mort. Și de asemenea inexistent, potrivit certificatului meu de naștere.

Dar el a existat. Mama fusese foarte limpede. Povestea despre ziua în care mă născusem și o cotoroanță venise după mine, mă rog, asta era ceva discutabil. Dar cu cât creșteam, cu atât mai multă lume îmi spunea că semăn cu el. Că veneam de undeva, cu alte cuvinte. De la cineva.

În prima joi din august, pe aleea dinspre casa familiei McCobb se afla o furgonetă îndreptată spre Ohio. Îi spusesem lui Pungă că o să stau la familia

Peggot. Nu trebuia să mă ducă ea cu mașina, veneau ei să mă ia. Rămâneam acolo până rezolva ea cu plasamentul meu. În ultima dimineață din coteț, am înghesuit tot ce am putut în rucsac: haine, carnețele cu desene, borcanul cu bani. Restul era gunoi. Jucăriile pe care le avusesem i le dădusem lui Brayley. Am scos dopul de la saltea și m-am așezat pe ea ca să se dezumfle. Avea să-mi fie dor de copiii ăștia, mai ales de Haillie. Le-am cumpărat daruri de rămas-bun de la Golly's: un căluț de plastic pentru Haillie și o găletușă de înghețată cu aromă de gumă de mestecat pentru Brayley. Mi-am înfășurat patul cu așternuturile și le-am băgat într-un coș de rufe pe care l-am scos în fața casei. Am încercat să-mi iau rămas-bun de la doamna și de la domnul, dar țipau unul la altul, se certau cum să bage o saltea dubla în furgonetă. Mă rog. Haillie m-a îmbrățișat, Brayley și-a șters înghețata roz de pe bărbie și mi-a făcut cu mâna de pe trepte. Duh a apărut, m-am urcat în camioneta lui și asta a fost, o terminasem cu familia McCobb.

A fost o zi dubioasă la muncă. Eram cu mintea în altă parte, dar nu numai eu. Pai, o doamnă s-a aplecat pe geamul mașinii și a urlat o jumătate de oră încheiată întrebându-mă dacă nu l-am văzut pe muistul ei de soț care dispăruse cu pensia ei de handicap. Apoi am găsit o mamă sconcs cu patru pui înăuntrul unei pungi cu gunoi legate la gură. Făcuse o găurică și își băgase familia acolo. Vorbim de sconcși, da, deci cum îi scoți de acolo e altă poveste. *Armă mortală 3*.

La sfârșitul turei nu a venit să mă ia familia Peggot. O mințisem pe Pungă, pentru că știam că în viața ei n-o să-i sune să verifice, i-am spus domnului Golly că nu puteam să ajung a doua zi, nu era o minciună, așa că mi-a dat în avans banii pe o săptămână. Am luat câteva lucruri spunând că sunt pentru domnul și doamna McCobb, să le treacă în contul lor. Tablete de ciocolată, cârnăciori Slim Jim, chestii ușor de transportat. Domnul Golly, chiar dacă o fi observat că nu se potriveau cu lista obișnuita de cumpărături a soților McCobb, nu a spus nimic. Având la dispoziție încă o oră de lumină din zi, am întors spatele magazinului Golly's. Am mers până la intersecție, am luat-o spre sud pe Autostrada 23 și am început să fac cu mâna.

Cred că nu trecuseră nici cinci minute când un tip a oprit cu un El Camino ruginit, chestiile alea pe jumătate mașină, pe jumătate camionetă, cu doi câini plini de noroi în spate. Mi-am spus că e un semn bun, tipul

probabil nu era violator de copii. De ce să iei câini după tine la locul crimei? Mă rog, am urcat. Nu știu unde fuseseră câinii ăia de se murdăriseră în asemenea hal, dar tipul fusese și el cu ei. Avea noroi uscat pe mânecile cămășii și noroi întărit în păr. OK, nu era sânge, i-am mulțumit că m-a luat. M-a întrebat încotro merg și i-am spus că în Tennessee.

A râs.

— Unde anume, prietene? Tennessee nu e tocmai mic.

I-am răspuns că într-un loc de care probabil nu auzise niciodată. Murder Valley.

Mi-a spus că am dreptate, auzea prima dată de asta. Dar nu avea cum să uite așa un nume, acum că îl auzise, i-am zis nu, domnule. Nu-l uiți niciodată.

24

Tipul plin de noroi era predicator. Fusese cu cortul lângă un lac din Kentucky și trebuia să ajungă acasă și să se spele înainte de slujbele de duminică, i-am spus că e un lucru înțelept că și-a programat ceva timp și pentru asta. Mi-a zis ca predica într-o biserica mica din Carter's Valley. Mi-am imaginat unul dintre acele locuri pe care le vezi într-o excursie cu mașina, duminica, pe drumurile lăturalnice șerpuite, cu oameni care ies pe ușă în salopete și rochii de casa. Nimic prea pompos în legătura lor cu Dumnezeu. Așa era tipul ăsta. Spunea că pescuiește ca să-și limpezească gândurile. Stătea cu câinii lui la malul apei, asculta păsările și broaștele cântând laude și se simțea foarte aproape de Dumnezeu.

M-a întrebat cine locuia în Murder Valley unde mă duceam și i-am răspuns că bunica mea. M-a întrebat de când nu o mai văzusem. Cum nu voiam să-l aburesc pe unul care tocmai îi făcuse o vizită lui Dumnezeu, i-am mărturisit că nu mai țin minte. Pentru că, fiți atenți, dacă mama spunea adevărul și doamna asta își făcuse apariția în ziua în care mă născusem, cum era să țin minte?

În schimb, știam cum o cheamă: Betsy Woodall. Simțeam o forță spunând asta cu voce tare, ca atunci când se umflaseră mușchii pe mine și cerusem să mi se dea înapoi borcanul cu bani. O fi umblat doamna asta cu șerpi și o fi bătut copii, dar tot bunica mea era. Oamenii au datorii față de neamul lor. Fiul ei mort ar fi trebuit să-mi aducă niște bani din asistentă socială în toți acești ani, ca să dau doar un exemplu. În cel mai rău caz avea să iasă la iveală că ea nu existase, că o inventase mama. Sau, dacă exista, era posibil să n-o găsesc. Faptul că știam unde e înmormântat tata nu constituia o garanție că ea locuiește în același oraș. Și mai puteau să mă înhațe și polițiștii, dacă mă căuta cineva. Deci existau câteva posibilități foarte nasoale, nu eram prost. Dar niciuna nu arăta mai rău decât beleaua în care eram deja.

M-a întrebat câți ani am și i-am spus că merg pe cincisprezece. Nici asta nu era, tehnic vorbind, o minciună, mergi și tot mergi până ajungi. Am împărțit punga lui de chipsuri cu smântână și ceapa și mi-a vorbit despre o grămadă de trucuri de pescuit pe care nu mă deranja să le ascult, deși învățasem de la cel mai bun. Domnul Peg știa momeala potrivită pentru orice gaură și ce gândaci ies din găoace, în funcție de cum era timpul:

înnorat sau însorit. Trusa lui de unelte ajungea să te fascineze pe viața. Adulții, toți, îl întrebau cum naiba de prindea de fiecare dată pește. Răspunsul lui: trebuie să ții gura corect. Niciodată nu mi-am dat seama dacă era o glumă. Stăteam cu undița în mână și îl priveam, încercam să imit expresia de pe fața domnului Peg. Mă durea să-mi amintesc rahaturile astea acum, pentru că eram supărat pe familia Peggot. Dar predicatorul avea multe de povestit despre viermi în comparație cu momelile artificiale. Carter Valley e departe de drumul principal și se întunecase, așa că a făcut un ocol ca să mă lase la o benzinărie pentru camioane, gândindu-se că o să am mai mult noroc într-un loc unde e forfotă toată noaptea.

Nu se înșela în privința acțiunii nocturne. Dar, fiind genul de om cucernic, poate ca îi scăpau detaliile. Încercam să mă orientez sub luminile alea roz ciudate, cu gângănii zburând de colo-colo, când a apărut o doamnă care m-a întrebat dacă am niște gheață și dacă vreau să mi-o sugă.

Nu se referea la gheața care se vinde la pungă. Atâta lucru știam și eu. Dar nu eram în apele mele. Gazele de eșapament îmi ardeau creierul ca atunci când mă drogăm cu aerosoli. Zgripțuroaica asta, Doamne! Scheletică și mai bătrână decât ai fi vrut, la cum era îmbrăcata, ca și cum ar fi început să pună niște haine pe ea, dar ar fi renunțat la jumătate. Sutien negru, maiou mic alb, fusta mini, claviculă proeminentă și bețe în loc de picioare, de vedeai totul. I-am spus nu, doamnă, dar mulțumesc oricum.

Ar fi trebuit să fug. Aș fi vrut. Dar, ca orice copil, eram învățat să nu dau dovadă de lipsă de respect față de cei mari și ea nu terminase cu mine. Mi-a spus că, dacă o frecam cum trebuie, mă freca și ea, și nu aveam ceva pentru ea? Poate de optzeci sau chiar de patruzeci?

Optzeci sau patruzeci de ce, am întrebat, și ea a răspuns:

— Iubitule, îmi trebuie un Oxy, că nu mai pot.

De data asta nu aveam nevoie să întreb. M-am îndepărtat. M-a urmărit, lucru ciudat fiindcă nu mergeam nicăieri anume. Avusesem de gând să trag o pișare lângă drum și apoi să găsesc iar pe cineva să mă ia, însă după oferta ei speciala nici vorbă să mai scot ceva din pantaloni. Am luat-o spre magazinul mic și ea a rămas lipită de mine, vorbea mai mult sau mai puțin singură. Mergea cu greu, cu ditamai gentoiul izbindu-se de șold. Inima îmi zvâcnea. Mi se părea nepoliticos să încerc să scap de ea, dar asta am făcut, am intrat repede pe ușile de sticlă, am trecut prin dreptul rafturilor cu mâncare și suveniruri și m-am dus drept spre semnul care indica toaletele

din spate. Tipul de la casă se străduia să semene cu Willie Nelson, avea codițe și bandană, dar îi lipsea aerul relaxat și fumat al lui Willie Nelson. Se uita la mine de parcă pe tricoul meu scria „fugar”. Umbra mea dispăruse pe alt culoar, dar era tot aproape. Niciodată nu m-am simțit așa de ușurat deschizând ușa toaletei pentru bărbați.

Doi camionagii stăteau de vorbă la pisoare, așa că am intrat într-o cabină și am făcut pipi. Apoi m-am așezat pe tron, cu pantalonii trași, doar ca să stau într-un loc liniștit și să încerc să gândesc.

— Îmi dădeam seama că afurisita aia de chestie nu era a lui, de fiecare dată când îl vedeam cu ea, a spus unul dintre camionagii. Ar fi trebuit să pun poliția pe el acolo, imediat.

— Ticălosul a ajuns de acum în Texas. Știi că așa e.

Nu vorbeau despre mine, dar tot eram agitat ca naiba. Locul mirosea a Clorox și a pișat și era luminat de-ți venea rău. Îmi tiuia urechile de la lumina aia puternică reflectată de gresia albă. Trebuia să stau ascuns până când prietena mea își găsea altceva de făcut. Între timp mi s-a părut că ar fi cazul să știu câți bani aveam. Am scotocit în rucsac și am scos borcanul de unt de arahide. Chiar înainte de a da atacul și a-l recupera, stătusem ceva timp vara aia să mă gândesc la plata pe oră, înmulțită cu săptămânile lucrate, ceea ce dădea un număr incredibil. O grămadă de dolari. Era clar că domnul și doamna McCobb luaseră destul pentru chirie, dar tot speram să fi rămas o sumă decentă, câteva sute. Dacă îmi făceam apariția la bunica mea cu ceva bani, avea să-și dea seama că pot să muncesc și că valorez și eu ceva. Nu sunt un gunoi.

Am așteptat să plece camionagiii, apoi am deschis borcanul și am început să scot banii îndesați claie peste grămadă. Eram plătit mai ales în bancnote mici și în monede, deci borcanul era pe jumătate plin cu monede de douăzeci și cinci de cenți și probabil cântărea peste două kilograme. Îmi tremurau mâinile. Am scăpat pe jos câteva bancnote în timp ce încercam să le netezesc în poală și să le așez pe categorii. Nici nu mă apucasem încă de mărunțiș.

Am auzit cum s-a deschis ușa și a intrat cineva, dar nu spunea nimic, așa că mi-am văzut de treabă, încercând să țin toți banii în poală. Monedele făceau zgomot, așa că am pus borcanul pe jos. Am așezat bancnotele de un dolar în teancuri de câte zece și am numărat, o sută nouă dolari în total.

Apoi am trecut la cele de cinci și ajunsesem la două sute de dolari înainte să încep cu cele de zece. O grămadă. La naiba! Eram bogat.

— Hei, roșcatule! Ieși și fii băiat de treabă.

Iisuse Hristoase, era o doamnă în toaleta pentru bărbați! Ea. Mi-am ținut respirația cât am putut. O auzeam cum umblă de colo-colo.

— Văd că ai un borcan cu bani acolo. Te pregătești să-mi iei un inel cu diamant, iubitule?

Pentru o clipa privirea mi s-a încețoșat. N-am spus nimic. Apoi am ridicat borcanul de jos.

— Glumesc și eu, dulceață. Îți sug scula aia drăguță pe gratis. Ce zici? Și dup-aia putem să luăm amândoi banii ăia și să dăm o petrecere.

Am început să îndes bancnotele de un dolar la loc în borcan, dar am scăpat o grămadă pe jos. Le-am recuperat pe toate, am înghesuit borcanul în rucsac și am tras fermoarul, încercând să nu fac zgomot. M-am aplecat și am încercat să mă uit pe sub ușa cabinei, dar nu vedeam niciun picior.

— Ce s-a întâmplat, ești supărat pe mine, iubitule? N-am vrut să te supăr. Voiam doar să mă distrez cu tine. Mi se pare că nu ți-ar strica nițică distracție.

Nu greșea. Nu era asta. Auzeam țăcănitul pantofilor ei. Nu aveam ce face decât să stau nemișcat. Erau destui camionagii în lumea asta care trebuiau să se pișe, cu siguranța unul dintre ei avea să intre și s-o gonească. Dar îi lua al naibii de mult.

Și apoi, să-mi fut una, am văzut-o cum se uita la mine de sus. De deasupra cabinei.

Am tulit-o. La halul în care era, avea să-i ia un minut ca să se dea jos sau, cu ceva noroc, să cadă. Ieșisem din toaletă și mă apropiasem de ușa de la intrare când au început țipetele: *Dracu' să te ia nenorocitule dă-mi banii înapoi ajutor poliția ajutor mi-a furat banii!*

Am ajuns afară, dar am fost prins de tricou și tras înapoi înăuntru. Vânzătorul care se uita lung. Mult mai tânăr decât Willie, mai puternic decât părea. M-a împins într-un raft de reviste și m-a întrebat unde mă duc. I-am spus că afară. Femeia urla și țipa că îi furasem banii. A întrebat-o dacă ne cunoaștem și ea a spus ca nu mă văzuse în viața ei.

M-a măsurat din cap până în picioare. Ea făcea același lucru, prima dată când se uita cu atenție, surprinsa probabil când și-a dat seama că fugise după o puia de școală primară.

— E cazul să chemăm pe cineva, fiule? Sau ai de gând să-i dai acestei doamne banii?

— Pentru numele lui Dumnezeu, am spus. Sunt banii mei, la naiba!

— Nu prea cred, a zis el. Și gura aia spurcată nu te ajută la nimic.

— Îmi cer scuze. Dar sunt banii mei.

Tipul a dat ochii peste cap. Țineam rucsacul strâns cu ambele brațe, ca pe prietenii pe care nu-i aveam. Trebuia să mă ucidă ca să mi-l ia.

S-a uitat de jur împrejur la gașca de clienți târzii care urmăreau spectacolul.

— L-a văzut careva pe băiatul acesta cum îmi jefuia clienta?

Nimeni nu a scos o vorbă. Deodată erau foarte interesați de mâncare sau de tirbușoanele-suvenir. Așa-zisa lui clientă afișa acum o indignare de bătrâna cumsecade, se prefăcea bine că ar fi trează. Cândva între momentul de afară și cel de acum trăsese pe ea o chestie roz care semăna a capot sau a cămașă și care o făcea să arate ca o mamaie cam nepricepută la machiaj. Probabil că o scosese din geanta ei uriașă. Și-a încheiat nasturele de sus și s-a smiorcăit:

— Sunt bănuții pe care i-am strâns și pe care-i țin într-un borcan de unt de arahide. Băiețașul ăsta mi-a smuls borcanul din geantă.

Băiețașul ăsta cu care voiai să te distrezi acum un minut, mi-am spus. Și nimeni dintre cei de aici nu avea să mă creadă. Pentru că în lumina puternică, lumea asta de căcat este așa cum este și noi eram ce eram: un adult și un copil.

— M-ai urmărit ca un afurisit de vultur, i-am zis tipului de la casă. M-ai văzut când am intrat la bărbați și, dacă ai ochi, ai văzut-o și pe ea când a intrat. A venit acolo după mine și a încercat să mă convingă să…

— Ajunge! a spus el, ridicând mâna mare și noduroasă.

Îmi era groază că o să mi-o pună peste gură. Fiindcă știam ce aș fi făcut.

— Căutați-l în rucsacul ăla, a sărit ea. Vedeți dacă nu are acolo borcanul meu.

Mai șmecheră decât te-ai fi așteptat de la o curvă de benzinărie. Cum de n-o recunoștea tipul ăsta, dacă venea des aici? Dar ce știam eu? Poate erau înțeleși.

— Un borcan de unt de arahide Jiffy, a adăugat ea. Plin cu monede de cincizeci și douăzeci și cinci de cenți.

Măi să fie! Nici măcar nu știa de bancnote. Probabil ca văzuse borcanul pe sub ușă, în timp ce banii adevăr ați erau la mine în poală.

— Întreab-o câți bani sunt, am replicat. Dacă spune corect, i-l dau.

Asta a făcut-o să înceapă să se tânguie.

— Nu știu, nu știu! E tot măruntul meu, îl strâng de nu știu când, de unde să știu cât e?

Clienții se îndreptau spre casa de marcat.

— Nu ești deloc amuzant, puștiule. Dă-i doamnei banii și te las să pleci.

— Sunt banii mei. Domnule. A intrat în baie și m-a văzut cu ei, iar acum vă păcălește, încearcă să mi-i ia.

M-am străduit să-l fixez cu privirea. A încrucișat brațele, a dat din cap, lucruri care voiau să spună *Am terminat-o cu tine și ai belit-o*. M-am gândit să țâșnesc pe ușă și să fug în noapte. Eram mai rapid decât toți cei de aici. Dar avea să pună cu siguranță poliția pe urmele mele.

— E cazul să-i sun pe părinții tăi? a întrebat.

Am râs.

— Mult succes.

Nu s-a prins de glumă.

— Vreau să văd și eu un act de identitate.

— Adică ce anume? am întrebat și el a menționat niște lucruri, permis de conducere, legitimație școlara, lucruri pe care nu le aveam și nu le avusesem niciodată. Deodată mi-a trecut prin minte că putea să mă calce o mașină pe stradă și nimeni nu ar fi știut, nimănui nu i-ar fi păsat cum se numește cadavrul. Animal ucis pe carosabil.

Locul e deja în fierbere, doamna nebuna scâncește, oamenii se foiesc la coadă, iar Willie mă surprinde cu un pumn care mă îndoaie de mijloc. Îmi înhață rucsacul. Mișcări de profesionist. Nici nu apuc să trag aer în piept, ca a și scos borcanul și întreabă, ținându-l în aer:

— Asta ce e, muist mic?

Mi-l scutura în față parcă spunând te-am prins ha-ha, în timp ce simt cum mă cuprinde furia și târfa nenorocită sare *V-am spus eu*! Doar că face ochii mari când vede ca vorbim despre bani ca lumea, o grămadă de mălai. Țipatul ei devine tot mai strident. Își cântă cântecul de fericire ca o să se facă praf în următoarea sută de ani.

Nu-mi vine să cred când îl văd pe tip cum îi dă banii mei. Și toți oamenii care se uită, niciunul de partea mea. N-am ce face decât să izbesc cu pumnul raftul cu reviste, așa tare că se prăbușește și împrăștie broșuri gratuite peste căcatul de covoraș care îți urează bun-venit. Nu se știe de unde se aud țipetele, mi se pare că nu sunt eu cel care-i spune tipului că e un nazist și că am muncit tot anul pentru banii ăia ca să-i dea el unei târfe drogate și mincinoase. Și i-o spun și ei, în fața ei mică și distrusa, îi spun să-și cumpere dracului o supradoză.

Am făcut asta. Cu toată ura strânsă în suflet, i-am spus să se ducă și să moară cum a murit mama. Să se ducă și să petreacă și să se scape de ea, urâtă cum e, singură în spatele tomberoanelor de gunoi.

Am ieșit. Ușa s-a deschis pentru mine și s-a închis în spatele meu.

Inima îmi bătea așa de tare că o simțeam în ochi. Am trecut prin dreptul pompelor unde oamenii își alimentau mașinile într-un nor de fum. Am străbătut spațiul larg unde remorcile tractoarelor dormitau, așteptând să se termine noaptea asta nenorocită. Umbre de oameni se învârteau pe lângă camioane, își încheiau târgurile. O parte din mine aștepta să vină cineva după mine și să-mi spună că iadul ăsta nu există și tu nu ești omul ăsta. E o greșeală.

Așa am ieșit din Virginia, mergând pe lângă Route 26, făcând semn mașinilor să oprească, în drum spre bunica mea, la fel de lefter ca prima și ultima oară când mă văzuse.

25

Am fost urmărit și bântuit de propriile cuvinte. În noaptea următoare m-am ghemuit în întuneric între un tomberon și peretele din spate al unei benzinării, întrebându-mă dacă aveam să mor acolo până dimineața.

Am ieșit în grabă din văgăuna aia de benzinărie pentru camioane, cules de un camionagiu care molfăia tutun și nu era deloc vorbăreț. La radioul lui erau doar Garth și Reba, fie, dar fără Willie, te rog. Eram răpus de cele întâmplate, așa că i-am zis că merg spre Tennessee și apoi presupun că am adormit. Greșeală. Se pare că Tennessee e enorm, ceva de genul 650 de kilometri. Am acoperit cam jumătate din distanță până să mă trezesc și să văd cum răsărea soarele peste niște zgârie-nori, ca într-un afurisit de film. O clădire avea coarne ca Hellboy. Nu glumesc.

Nashville, mi-a spus șoferul și mie mi-a picat fața, la naiba, domnule, *Nashville*? Așa, pur și simplu. Și astfel am ajuns mai departe de Mur de r Valley decât fusesem vreodată în viața mea.

La început nu m-am prins. Am întrebat dacă Nashville era pe lângă Unicoi County, singurul lucru pe care îl știam despre locul unde era îngropat tata, în afară de valea cu numele ăla deprimant. Șoferul nu cunoștea regiunile din Tennessee, dar avea o harta pe care a desfăcut-o pe volan. A studiat-o atent, în timp ce gonea pe șoseaua interstatală, schimba benzile, mânca un sandvici. Înfricoșător. După o vreme a renunțat și mi-a dat harta. Am găsit repede Unicoi și Nashville, și l-am întrebat dacă putea să mă lase să cobor chiar aici, vă rog, pentru ca în ultimele cinci ore mersesem în direcția greșită. Fir-ar! Plecasem să-mi caut norocul și într-o singură zi pierdusem câteva sute de dolari și jumătate din Tennessee.

Camionagiul a tras pe dreapta la o ieșire și m-a lăsat. Am inspirat adânc aerul care nu mirosea a sandvici cu ou și a bășini. Indicatoarele spuneau că opțiunile mele erau trei benzinării, un restaurant Taco Bell sau un spital. Era prea lumină ca să mă piș în public, așa că m-am îndreptat spre o toaletă. Iarăși. Eram mort de foame. Am luat din rucsac un măr și l-am mâncat în timp ce mergeam, gândindu-mă la domnul Golly de la care îl furasem, punându-l pe socoteala domnului și doamnei McCobb. La Creaky, care ne făcea pișăcioși dacă nu mâneam și sâmburii mărului. Aceasta trecere în revistă a vieții mele fericite a fost întreruptă de cineva care a strigat:

— Hei, frate!

Am sărit. Eram cu ochii pe semnul Phillips 66 și nu văzusem perechea care stătea cu cortul lângă drum. Tipul a ieșit clătinându-se dintre buruienile înalte, cu părul de Iisus murdar și cu ochi deschiși și sticlos! și m-a întrebat dacă sunt fratele lui și dacă sunt mântuit. Fata care se ținea după el avea o expresie supusa, cu parul în ochi, ca și cum el ar fi fost stăpânul. Amândoi aveau acea înfățișare pe care ți-o dă viața grea, cu hainele și fața la fel de cenușii ca o haina de piele ponosită.

— Numai mântuit nu sunt, i-am spus și am mers mai departe.

— Dă-mi cinci dolari atunci, a strigat. Dumnezeu o să te răsplătească.

— N-am bani.

Nu m-am întors.

— Se pare că Domnul n-are treabă cu mine.

Tipul s-a apropiat și mi-a smuls mărul din mână. A pornit înapoi cu spatele și a început să-mi facă în necaz.

— Pocăiește-te! a spus. Cine seamănă cu mărinimie va secera.

— O, dă-o dracului! Pe bune?

M-am oprit din mers.

— Cineva mi-a furat deja tot ce aveam. Și tu vrei acum să-mi iei ultima jumătate de măr?

Asta l-a dat gata. Stăteam lângă benzinăria goală și el se holba la mărul din mâna lui, de parcă urma să vorbească și să rezolve situația.

— Cine este cel ce vine din pustie? a întrebat. Sub copac te-am trezit, unde maica ta a fost în dureri și ți-a dat naștere.

Fata supusă a venit tiptil în spatele lui și m-a privit dând din cap ca și cum ar fi spus: *Pe bune, prietene, teme-te.*

N-a trebuit să-mi spună de două ori. M-am îndepărtat cu pași repezi în timp ce el încă lămurea lucrurile cu mărul. M-am strecurat în toaleta bărbaților, am trântit ușa. Din fericire era de o singură persoană și puteai s-o încui pe dinăuntru. Mirosea ca o hazna, dar aveam de gând să rămân acolo până când Iisusul vagabond se hotăra să plece. Mi-a pierit foamea, din cauza duhorii, dar muream de sete. Am băut de la robinetul puturos și m-am așezat pe coșul de gunoi ca să cântăresc împrejurările. Nu mai aveam bani, bifat. Urma să-mi fie foame după ce ieșeam din toaletă. Eram mai departe de casă decât fusesem vreodată. Și dacă tot trebuise să merg

sute de kilometri aiurea, la naiba, aș fi putut să merg în direcția opusă și acum să fiu la ocean.

De asemenea, să fii departe de casa nu e chiar o problemă dacă nu ai casă.

De două ori cineva a bătut la ușă, apoi a plecat. Mintea mea s-a târât până în locul cel mai rău și a rămas blocată acolo: blestemasem pe cineva să moară. Probabil era într-o situație mai bună decât mine acum, dacă Dumnezeu sau cine-o fi pe acolo era atent. Probabil că era.

Până la urmă a venit un tip zăngănind niște chei și urlând că toaletele lui nu sunt locuri de odihna, așa ca am ieșit și am aruncat o privire în jur. Drum liber. I-am cerut scuze angajatului și am luat-o din loc. Am traversat șoseaua interstatală ca să găsesc pe partea cealaltă pe cineva care mergea spre est, dar nu era cine știe ce mișcare. O ambulanță a trecut urlând și m-am gândit cum o alta mă luase de acasă.

Ultima zi din viața mea când chiar avusesem o viață. Cât de puțin știm despre ce ne așteaptă!

Soarele s-a ridicat și eu eram tot pe marginea drumului, făcând semn cu mâna, mă întrebam dacă arăt deja a vagabond. Cât stătusem în toaleta aia, aș fi putut să-mi schimb tricoul și chiloții pe care îi aveam pe mine de o veșnicie. Mașinile treceau, oameni de afaceri, mame cu copii. Nimeni nu te privește în ochi când te lasă baltă. Mă tot gândeam ca mâncarea din pachet era tot ce aveam, deci trebuia să fac economie. Apoi am mâncat batoanele de ciocolată și cârnații de vită uscați, unul câte unul.

Mi-am dat seama atunci că eram la Nashville. Incredibil câtă lume locuiește aici, Garth Brooks, Dolly Parton ș.a.m.d. Carrie Underwood. Păcat, dar fără bani n-ai ce căuta în oraș. Atâta lucru știam și eu, deși era abia al doilea pe care îl vedeam. Îmi aminteam de tipii de pe străzile din Knoxville, cu ochii ca ai unor cadavre de cerbi și cu pancartele jalnice de carton: „Vă rog ajutați-mă”, „Mi-e foame”, „Veteran invalid”. Sau numele unui loc unde voiau naibii să ajungă. Bingo. Mi-am scos tăblița de desen și am făcut o pancartă extraordinară, în toate culorile: UNICOI.

Mai, să fie, incredibil! Prima mașină care a apărut a tras pe dreapta, un Volkswagen galben, nu Broscuță, ci sport. Geamuri acționate electric. Fata de la volan a coborât scaunul pasagerului și a spus „Haide tu!”, așa că m-am urcat. În sfârșit mergeam în direcția bună.

Dar știu că vorbea fata asta. Primul subiect pe care l-a abordat a fost că avea o febleță pentru unicorni, la fel ca mine, ziceți voi ce nebunie. Habar n-aveam ce să spun, nu eram chiar mare fan, dar nu era nevoie de mine în discuția asta. Priveam cum trec kilometrii și lista ei de obiecte preferate cu unicorni îmi intra pe o ureche și îmi ieșea pe cealaltă. Așternuturi, pelerină. Mi-am petrecut tot timpul încercând să-mi dau seama câți ani avea. Trebuia să fie cam de vârsta domnișoarei Barks, în primul rând pentru că era la volan, apoi pentru că tricoul ei prea mic îi lăsa gol mijlocul și nu numai. Pe de altă parte, ojă lucioasă, breton umflat, clamele alea ca niște gândăcei în păr, cam la același nivel cu Haillie McCobb, clasa a doua.

Într-un târziu a trecut la seriale, preferatul ei fiind *Sabrina, vrăjitoarea adolescentă*, i-am spus că îmi plăceau mai mult benzile desenate decât să mă uit la televizor. A fost probabil primul lucru pe care i-am spus de când mă urcasem în mașină, cu peste 150 de kilometri în urmă, și ea cică: „Haide tu!” S-a dovedit că rostea foarte des asta. Dacă i-aș fi zis că i-am dat în cap unei babe și i-am ascuns cadavrul într-un tomberon de nouă metri, sunt aproape sigur că fata asta ar fi spus: „Haide tu!” Sorbea dintr-un termos uriaș de cafea și conducea în picioarele goale ca să nu adoarmă, cu încălțările pe bord, niște sandale roșii cu tălpi din lemn imense. Toate chestiile astea erau noi pentru mine, ieșisem și eu în lume. Condusese toată noaptea din Memphis, se ducea să-l vadă pe iubitul ei din Knoxville, care arăta exact ca Paul din *Nebun după tine*, doar că mai tânăr. Genul de tocilar dulce.

Knoxville, la naiba. Emmy se mutase probabil între timp. Eu urma să fiu în curând în Knoxville, ea în Lee County și cine-o fi cel care stă la postul de control al universului râde de se prăpădește.

Încă țineam în poală pancarta cu Unicoi și mi-am dat seama într-un târziu că citise greșit, uf. Unicorni. Toate cele trei ore petrecute de mine în mașina ei erau o greșeală. Am început să vedem indicatoare cu kilometrii rămași până la Knoxville, numărătoarea inversă până când avem să fiu din nou aruncat pe marginea drumului, ca o potaie vagaboandă ce eram: nedorit, încă nu înecat. Simțeam că înnebunesc de foame și mă întrebam dacă am în rucsac ceva pe care să i-l pot vinde fetei ăsteia. Dacă am învățat ceva de la McCobb este că oamenii cumpără cele mai ciudate chestii. Aveam cariocile, dar nu intenționam să mă despart de cel mai bun cadou pe

care mi-l făcuse vreodată cineva. Mă întrebam dacă mătușa June își mai amintea măcar.

Șoferița desculță m-a întrebat unde voiam să mă lase și i-am spus oriunde numai nu la vreo benzinărie pentru camioane. Deci asta a fost tot, o ieșire cu inscripția Love Creek. Un ultim „Haide tu” și dusă a fost.

Cerul era întunecat, se strângeau norii. Mă simțeam prea frânt ca să stau și să fiu ignorat pe marginea drumului și îmi era prea foame ca să mă gândesc la ce altceva aș putea face. Am ieșit de pe drumul interstatal și am luat-o pe Love Creek Road, pentru că, la naiba, nu se știe niciodată. A început să plouă în rafale și am alergat spre un mic magazin, cam ca Golly’s. Vedeam luminile înăuntru și un tip în vârstă la casa de marcat, pregătit pentru o noapte lungă. Nici nu avea să știe că fusesem acolo. În spatele clădirii, m-am ghemuit între perete și un tomberon, într-un loc aproape uscat. Și am răscolit prin rucsac ca un animal. Am mâncat ultimul Slim Jim pe care îl dețineam, furat de la domnul Golly.

Care era însă treaba cu el. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-ți dea de mâncare și să se uite la tine cum mâneai. Ținea foarte mult să le ofere oamenilor plăcinta sau cârnatul și avea o pancartă pe care scria că se poate mânca în magazin. Era din cauza copilăriei lui. E probabil unul dintre cele mai ciudate lucruri din lume. Spunea că părinții, surorile și toți prietenii lui din groapa de gunoi erau așa-numiții oameni ce nu trebuie atinși. Adică dacă atingeau mâncarea, sau orice altceva, aceasta era practic pierdută. Oamenii normali n-o mai voiau. Aceleași lucru cu trupurile, fără mâini strânse. Dacă umbra lui atingea pe cineva din înalta societate, erau chemați polițiștii să-l bată până se căca pe el. A spus că oamenii ăștia aveau un nume care suna ca „dolly”.

Nu mă îndoiam că trebuie să fie ceva la mijloc. Păi, și dacă era să ajuți pe cineva căzut în stradă să se ridice? Nu, a spus, mai degrabă stăteau să-i calce mașina decât să te lase să-i atingi. Și dacă voiai să le dai un cadou? Nup. Dar cu banii, când voiai să cumperi ceva de la magazin? A spus că lăsai banii pe tejghea și făceau un fel de rugăciune peste ei, ca să-i purifice, după ce plecai. Cea mai bună farsă pe care o făceau el și micii lui prieteni era să alerge spre un tip care vindea mâncare pe stradă și să pună mâinile pe ea, ca acela să fie nevoit s-o arunce. Dacă stăteau ascunși destul timp și dacă nu erau omorâți, se întorceau și o mâncau.

Asta se întâmplase cu un milion de ani în urmă, evident. Dar și după atâta timp, se vedea că se simțea extraordinar când le dădea oamenilor mâncarea. Dacă cel mai important om la care te-ai putea gândi venea la el în magazin, guvernatorul Virginiei sau Dale Earnhardt, domnul Golly îi putea da un cârnat și el l-ar fi mâncat. Spunea că i se pare un truc magic. Spunea că nu o să se obișnuiască niciodată cu cât de frumos se poartă americanii unii cu alții.

I-am spus da, probabil. Dar aveam îndoielile mele. Sunt mulți oameni pe care nimeni nu-i atinge niciodată. Nici măcar nu bate palma cu ei după ce dau un coș. Eu știu. Copiii mici aleargă în jurul lor și strigă „cooties", o chestie imaginară. Însă dacă am avea un cuvânt pentru un asemenea om în America, ar fi folosit.

Nu am murit în noaptea aceea în spatele tomberonului. Mi-a luat toată ziua următoare și încă trei ture cu autostopul ca să ajung la Unicoi County. Întâi, alt camionagiu, care asculta fără întrerupere radioul. M-a lăsat la intersecția cu 26, unde o luasem în direcția greșită cu o zi în urmă. Apoi un puști cretin într-un camion care avea mai mulți ani decât el. Față de cârnat, piept sculptat. Îmi tot zicea să mergem amândoi să căutăm niște femei. I-am spus nu, mulțumesc, dar o ținea pe a lui. Până la urmă i-am zis că renunțasem la curve pentru că ultima cu care mă încurcasem îmi luase toți banii. A lovit cu palma în volan și a râs de nu se mai oprea.

Autostopul numărul trei, un Cadillac Deville. Avea o culoare maro-închis, nuanța căreia i se spune piele de căprioară, la fel avea și bărbatul care îl conducea. Alt predicator. La costum și cravată subțire, cu păr tuns frumos, nici tânăr, nici bătrân. Mașina, clar, veche. Omul avea un stil anume: orice văzuseși tu văzuse și el. M-a întrebat care e povara mea și i-am spus: unsprezece ani și fără un chior, fugeam, dar nimănui nu-i păsa, probabil că și mai departe mă aștepta același lucru. Stătea cu privirea ațintită la drum, dădea din cap afirmativ, uneori își trecea mâna prin păr, în timp ce eu spuneam tot ce aveam pe suflet. Certurile cu Stoner, mama care murise și mă lăsase, cum fusesem trimis la Creaky Farm, ce mi se întâmplase cu două nopți în urmă, când blestemasem o curvă drogată să moară pentru că îmi furase banii. Asculta, din când în când se freca iar în cap, ca și când ar fi șters lacrimile pe care le vărsa cerul peste noi.

Auzise de Murder Valley. Mi-a spus că umbla destul de mult prin zonă, avea grijă de oamenii lui, și îl credeam. Dacă s-ar fi ocupat de biserica mea, aș fi mers la biserică. Nu m-a luat deloc cu predici despre Iisus sau mai știu eu ce. Singurul lui sfat a fost să fiu atent în Unicoi, pentru că acolo existau niște oameni așa de răi, că ar fi spânzurat un elefant. Am zis bine, gândindu-mă că era o expresie de-ale lui. Dar nu. Condamnaseră odată la moarte un elefant acolo. Mi-a spus că, dacă ajungeam vreodată într-o bibliotecă, să caut, dar să încerc să nu mă uit la fotografii, pentru că privelișteа unui elefant spânzurat nu era un lucru pe care să-l uiți prea ușor. Era un elefant de circ care se săturase și fugise într-un târziu, după ce dresorul beat îl biciuise și îl chinuise până o luase razna, lucru pe care puteam să-l înțeleg. Dar în timp ce fugea, strivise pe cineva din oraș și oamenii aceia nu avuseseră liniște până nu se făcuse dreptate. Dumnezeule! Gândiți-vă cât trebuie să fi fost știreangul. Plus ce mai trebui seră să construiască, ca să țină.

Morala poveștii lui era că nu știi niciodată câtă durere e în sufletele oamenilor sau ce sunt în stare să facă din cauza ei dacă au ocazia. M-am gândit la Mariah Peggot și la cum crestase urmele acelea de neșters pe fața lui Romeo Blevins. Predicatorul a spus că asemenea dureri mari sunt principalul motiv pentru care este nevoie de rugăciune în lumea asta, din câte văzuse el, și că avea să se roage pentru mine. Apoi mi-a dat un dolar.

Am coborât într-o intersecție pustie și cu mare tristețe am privit Cadillacul cum se îndepărta, dorindu-mi ceva pentru care nu aveam un nume. Și de asemenea, să găsesc un magazin de unde să-mi cumpăr de un dolar orice puteam să bag în stomac. Sunt sigur că a făcut un ocol ca să mă lase acolo, în dreptul unui drumeag despre care spunea că duce direct la Murder Valley. Nu mă îndoiam că la capătul lui este un cimitir, pentru că nu se vedea niciun om viu. Am mers toată după-amiaza până s-a făcut seară, pantofii au început să mi se rupă și aveam bășici la picioare. Am găsit o pungă goală de pâine în șanț și mi-am legat-o peste unul dintre tenișii de la Walmart, ca să nu-i cadă talpa. Am trecut pe lângă ferme cu camionete pe drumurile de acces, dar nici țipenie de om, în afară de copiii care se dădeau cu ATV-uri. Nu mai știam nici ce zi e, poate duminică, de vreme ce copiii nu se aflau la școală. Am trecut pe lângă câmpuri cu tutun înflorit și am încercat să mă simt fericit că nu eu o să fiu cel care o să-l taie. Apoi a apărut un fermier și mi-a permis să merg câțiva kilometri în remorca lui. Până a

luat-o în altă direcție. Îmi amintea de domnul Peg, conducea doar un pic mai repede decât aș fi mers eu, dar picioarele mele s-au bucurat de răgaz.

Am dormit într-un hambar în noaptea aceea. Fânul era aranjat, așa că m-am urcat în vârful baloților stivuiți, de unde să nu pot fi văzut sau împușcat dacă venea cineva pe acolo. Simțeam că mor de oboseală și am adormit cu gândul la Tommy, ghemuit în fân și desenând schelete. Aveam stomacul prea gol ca să pot să mă cufund de tot în somn. M-am trezit de trei-patru ori vorbind cu Tommy sau auzindu-l cum vorbea cu mine. Totul se amesteca în întunericul deplin, credeam că m-am întors la Creaky Farm.

A doua zi era sigur duminică. Mi-am dat seama după oamenii care ieșeau de peste tot și plecau cu mașina la biserică, în hainele bune. Cu copii spălați și dichisiți pe banchetele din spate. Câteva familii s-au oferit să mă ia cu mașina, dar le-am observat fețele când s-au apropiat și m-au văzut cu paie în păr și jegos. Le-am spus că nu-i nicio problemă, merg pe jos și am întrebat cât mai era până la Murder Valley. Se pare că ajunsesem deja. Era o vale. Ferme. Și cimitire, bineînțeles. Primul peste care am dat era mic, în spatele unei bisericuțe albe. L-am străbătut dintr-un capăt în celălalt, dar nici urmă de Woodall. Toată lumea de acolo murise în alte vremuri, în anii 1950 sau înainte.

M-am așezat printre morminte și am ascultat cântarea care venea din biserică. Oamenii dinăuntru păreau foarte bucuroși că cineva are grijă de ei, că nu sunt niciodată singuri, convinși că promisiunea era adevărată. Mi-aș fi dat un ochi să fiu și eu ca ei.

Cred că am întrebat mai mult de zece oameni dacă o cunoșteau pe Betsy Woodall. Nu vedeam de ce n-aș face-o. În Lee County, dacă știai numele celui pe care îl căutai, erau șanse ca la a treia încercare să dai peste un văr sau un fost iubit. Nu și în Murder Valley. Unii m-au trimis la plimbare, unii m-au aburit. Un tip de la un restaurant mic m-a gonit, credea că cerșesc. Era un oraș cu câteva magazine încă deschise și mult mai multe închise, cu storurile trase. Nu cred că treceau prea mulți străini pe acolo. Dar nu aveam putere să merg mai departe, așa că am continuat să întreb. Chiar dacă se fereau de mine ca de ciumă.

— Am eu o sulă de lemn[15] în cutia cu scule, mi-a răspuns un glumeț.

Altul a spus, sigur, o cunoștea pe doamna respectivă. Ultima oară o văzuse călărind pe o mătură. Asta se întâmpla la magazinul de furaje și

unelte care, fiind duminică, nu era deschis, dar unde se strânseseră mai mulți tipi pe lângă rampa de descărcare. Cel care făcuse gluma cu mătura stătea în picioare în spatele unei camionete și arunca baloți de fân în remorca alteia, sub ochii unor tipi în salopete care-și rumegau tutunul. Au râs cu toții. Unul dintre ei a adăugat:

— Cred că pe un băiat ca ăsta l-ar înfige în țepușă și l-ar frige ca să-l mănânce.

Eram pe cale să plec, dar replica asta m-a făcut să mă întorc. Parcă ar fi vorbit despre o doamnă pe care o cunoșteau, chiar dacă nu era genul de om cu care să vrei să ai de-a face.

— Adică există? E un om adevărat?

S-au uitat unii la alții, apoi la mine. Bănuitori. Pe sârma de deasupra stăteau aliniați mai mulți porumbei, cu fața spre mine, și mi se părea că și ei se holbează. Tipul din remorcă a răspuns.

— Există, da, domnule. Însă juriul încă deliberează dacă e om.

Au râs cu toții. În afară de păsări.

— Unde pot s-o găsesc? am întrebat.

Se lăsase tăcerea. Simțeam mirosul de fân și de furaj dulce. Toată lumea aștepta.

— Pe fundul lacului Watauga, dacă ai noroc, a răspuns unul dintre ei într-un târziu, râzând.

Dar ceilalți nu au râs. Era un tip mai mic, slab ca un țâr. Cu acnee, care părea dureroasă.

— Nu trebuie să vorbești urât despre o doamnă în vârstă, am spus. Dacă mi-e rudă?

Fălcile care molfăiau tutun s-au oprit toate în același tip. La naiba! Toți bărbații ăștia cu mâinile în buzunarele salopetei se uitau la mine de parcă prinseseră un pește nemaivăzut. În cele din urmă un tip mai în vârstă a vorbit:

— Dacă-i așa înseamnă că de acolo ai capul ăla roșu.

Dar ea nu era roșcată. Din ce spunea mama.

— Adică?

Acum nu se mai uitau la mine, ci la el. Doi tipi s-au îndreptat spre camioane, nu voiau să fie de față la povestea asta.

Unul a spus:

— Haide, Slabule, dă-i lu’ băiatu’ ăsta ce caută.

Și Slabul, care era un tip gras, a replicat:

— Băi, să nu vă apucați să ziceți că am făcut ce nu trebuia.

Și ceilalți au început să-și exprime opiniile despre cum ar fi trebuit să mă lase să mă mănânce lupii, până când am simțit că-mi explodează capul.

— Duceți-vă cu toții dracu'! am țipat.

Asta a fost de ajuns, mi-au spus. Toți în același timp: ia-o la stânga după fostul magazin de mobilă sau fosta școală, pe un drum numit Janet Lane sau vechiul drum al măgarilor. Nu erau de acord decât în privința faptului că urma să ajung la o clădire galbenă cu două etaje, i-am lăsat să se certe. Dă-le-ncolo de bătături. Am luat-o la galop.

Pe drum nu era niciun indicator, dar casa galbenă era acolo, singură și înaltă pe un deal, ca și cum n-ar fi vrut pe nimeni prin preajmă. Era decent întreținută, cu ferestre mari, curtea plină de flori, gard de jur împrejur, cu o poartă din sârmă pe care nu am îndrăznit s-o deschid. Eram așa de jegos că speriam și păsările din curte. Privind la toate culorile acelea și la albinele care zumzăiau, m-a cam luat amețeala. Și pentru că nu prea mâncasem în ultima vreme. Dintr-un motiv sau altul, nu am văzut-o de la început pe doamna care smulgea buruieni, ci abia când s-a îndreptat și și-a dus o mână la spate. Bam. Probabil cea mai înaltă bătrână pe care o văzusem vreodată, neagră de bronzată, ca tutunul. Cu trăsături aspre. Părea că băieții de la magazinul de furaje nu se înșelaseră. Avea o pălărie și încălțări bărbătești, fustă groasă. Picioare noduroase în ciorapi, ca o pungă de nuci. Dacă nu s-ar fi mișcat, aș fi crezut că e o sperietoare de ciori.

M-a văzut. A ridicat mistria, ca și cum s-ar fi pregătit s-o arunce.

— Pleacă!

Înghețasem.

— Ți-am zis s-o ștergi! Băieții n-au ce căuta aici!

A început să taie aerul cu arma.

Dacă am deschis poarta și am pășit spre ea, nu am făcut-o nicidecum de curajos ce eram. Pur și simplu nu aveam de ales.

— Îmi pare rău, am spus. Sunt nepotul tău.

A lăsat mistria jos. Avea genul de ochelari de soare prinși în jurul capului pe care îi poartă bătrânii. La scos. Dedesubt era altă pereche de ochelari cu fundul gros, care-i făcea ochii să semene cu niște pești care înotau. Verzi ca ai mei, lăptoși, surprinși. Stătea și mă măsura, de la tenisul rupt până în vârful capului sârmos și roșcat. Mai ales la el se uita.

— O, Doamne! a spus.
Și s-a așezat pe pământ.

26

Bunica mea nici nu voia să audă de băieți sau de bărbați.

„De nimeni dintre ăia care-și varsă udul din picioare”, așa spunea. Ghinion pentru mine.

Salonașul ei mirosea a fum de țigară stătut și a bătrân și nu mai văzusem niciodată atâta mobilă într-o singură cameră, din vremuri apuse. Scaunele aveau picioare de lemn în formă de labe de animal la capete și chestii de dantelă pe brațe, ca să nu le strici. A întins o față de masă pe canapea, ca să mă așez pe ea, din același motiv. Apoi și-a tras un scaun și m-a studiat în timp ce-și făcea vânt cu un evantai din acela de casă de pompe funebre, cu mâner de lemn. Crăpai de cald înăuntru și era plin de mărunțișuri peste tot. Ceasuri mari pe șemineu, nu unul. Dacă-i iroseai timpul acestei doamne, avea cum să-și dea seama.

— Ce ne facem cu tine? tot repeta.

De unde să știu eu?

Ziceai că e bărbat, cu genul de voce gravă pe care îl primesc fumătorii ca premiu după ce au fumat milioane de pachete. Dar important era ce spunea și cum o spunea. Precum cineva căruia i se rupe dacă ești sau nu de acord. După o vreme s-a ridicat și m-a lăsat asudând ca un porc, nu îndrăzneam să fac vreo mișcare. S-a întors cu o tavă cu sandviciuri și s-a uitat cum le băgăm pe gât. Nu frumos.

Avea întrebări. Prima: îmi spusese oare cineva că eram bucățică ruptă din tata? I-am răspuns că da, că oamenii mă strigau cu porecla lui, Copperhead. A clătinat din cap ca și cum ar fi vrut să spună nu, nu, să nu aud asta. Poate erau niște amintiri neplăcute, ceva legat de șerpi. Mi-a mărturisit că era să-i stea inima când m-a văzut în curte.

— Băiatul meu s-a întors din morți, asta am crezut, a venit la mine copil, în loc de bărbat, ca să mă ia cu binișorul. Dar nu-i merge. Nu există băieți, sunt doar bărbați mici care mai au de învățat cum să tragă la țintă.

Mă întrebam dacă se referea la cum ne pișam, lucru care părea de mare importanță, i-am spus că îmi pare rău și am întrebat-o ce făcuse tata de o supărase așa de tare.

— Doamne, copile, nu mai am zile să-ți povestesc tot ce-a făcut.

I-am spus că sper că n-o să mă tragă pe mine la răspundere. Și că mamei i se păruse minunat, deci poate că se îndreptase cumva mai târziu. Voiam s-

o întreb dacă e adevărat că venise s-o viziteze pe mama și văzuse cum mă născusem, băiat.

Dar se pornise.

— Necazul lui a fost biserica, mi-a explicat. L-a dus pe calea greșită.

Asta era ceva nou pentru mine, mai ales venind din partea unei persoane în vârstă. Sigur, auzisem de treaba cu șerpii, dar mi-a spus că era ceva mai rău. Bărbați care voiau să se întoarcă în vremea Vechiului Testament, răpeau fecioare și făceau sclave din fiicele lor.

— Îi știu pe unii care și-ar fi luat mai multe neveste decât Iacov dacă le-ar fi mers.

— Iacov a avut mai multe neveste? am întrebat.

Țineam în mână farfuria goală care avea pe ea un portret al lui Abraham Lincoln. Mă întrebam cum o fi ajuns aici. Mă abțineam cu greu să-i ling firimiturile de sandvici de pe față.

— Două neveste și două țiitoare. Nu știi Scriptura?

Părea o întrebare-capcană. I-am mărturisit adevărul, că mama era supărată pe toate treburile astea. Și că, din câte știam, probabil nici fiul ei nu era prea bisericos când ajunsese în Lee County. Mama nu ar fi tolerat așa ceva la un iubit.

— Nu l-ai cunoscut, a spus. A murit în iulie și tu te-ai născut abia în toamnă.

M-a cam speriat că știa asta.

— Era nebun și după mașini. Avea boala lor. O mașină poate să omoare un om mai repede decât un șarpe. N-am mai condus o unealtă ucigașă din aia din 1961, nici n-am avut vreuna.

Erau multe lucruri de rumegat. În primul rând că tatălui meu îi plăceau vehiculele, aceeași patimă pe care o aveam și eu în sânge. La locul de joacă, eu eram mereu copilul cu ochii ațintiți spre stradă, care se uita cum metalul trecea vuind prin dreptul nostru, în timp ce băieții ceilalți strigau: „Mamă, frate, un Continental cu ușile prinse în spate!”

În al doilea rând: din 1961? Cum să trăiască un om modern fără mașină?

Mi-a explicat că toate cumpărăturile îi veneau acasă și, dacă mai avea nevoie de ceva din oraș, mergea pe jos. Sau una dintre fetele ei o ducea cu mașina ori îi făcea serviciul de care avea nevoie. Crescuse și educase în total unsprezece fete, pe unele de când erau adolescente nestăpânite, pe

altele de mici. Deci era un fel de mamă de plasament. Însă că o făcuse din proprie inițiativă, fără cecuri și alte alea. Avea o părere proastă despre cum își făceau treaba cei de la serviciile sociale. Amin, am rostit eu.

Deci povestea nebunească a mamei era adevărată. Betsy Woodall trebuie să fi venit la ea. Tărăboiul infernal pe care se spune că l-ar fi făcut cu siguranță nu era real, vorbeau coșmarurile mamei. Dar era adevărat că plănuia să mă ia. Fusese mama de acord? Dacă m-aș fi născut fără cocoșel, aș fi crescut în casa aceasta, un cu totul alt eu, stând și mâncând sandviciuri pe scaune cu labe de animal? Mai aveam puțin și-mi pierdeam mințile.

Am rugat-o să mă lase să merg la baie și mi-a arătat ceea ce ea numea camera de spălat, dar din fericire avea toaletă. Chiar dacă era ciudată și mi-a luat un pic să mă prind care e treaba, pentru că avea un lanț. N-a rămas cu mine să vadă dacă stăteam în picioare.

În mare, a fost o după-amiază înfricoșătoare. M-a întrebat dacă fugisem de cineva pe care să trebuiască să-l sune. I-am spus că nu tocmai. Dar a insistat, nu avea chef să se trezească pe cap cu poliția, deci i-am spus cine trebuia să știe că sunt în viață și la o rudă. După ce a dat un telefon, m-a întrebat cum Doamne iartă-mă îmi trecuse prin minte ideea să vin s-o caut.

I-am expus povestea mea jalnică. Nu voiam ca doamna aceasta să înceapă cu spună chestii de genul „știam eu” în privința mamei, la urma urmei ea nu mă lăsase cu totul baltă, deci i-am explicat că viața mea fusese minunată până când mama se înhăitase cu un tip care credea în educația făcută cu pumnii, care o hărțuise și o spălase pe creier până la moarte. Apoi, i-am vorbit despre plasamentul la un moș care avea o fermă cu băieți sclavi. Și în tot timpul acesta doamna se uita la mine cu o privire de genul „știam eu”. Am încercat să prezint lucrurile dintr-o perspectivă diferită de cea cu „bărbații sunt dracu’ pe pământ”, pentru că, sincer, nici doamna McCobb nu fusese cine știe ce, nici bătrâna Pungă. Ca să nu mai vorbim de domnișoara Barks, care renunțase la mine pentru bani. Și curva de la benzinărie, categoric un personaj negativ, dar era riscant să-i descriu asta. Am scurtat povestea și i-am spus că sunt un om care muncește din greu și că pornisem la drum cu banii care o puteau dovedi, dar îmi fuseseră furați.

Singurul comentariu pe care l-a făcut când mi-am terminat povestea a fost:

— Biata fată.

Stai puțin, cum? Nu bietul de mine? Nu se referea la hoața de bani, despre care nu-i dezvăluisem că era o curvă. Se referea la mama. Tot mai eram supărat pe mama pentru că murise și mă lăsase singur, deci nu eram pregătit să-i țin partea. Dar doamna asta părea să fie supărată pe fiul ei pentru că murise și o lăsase pe ea singură, un lucru josnic pe care i-l făcuse mamei, spunea, că o lăsase să aibă grijă de un copil mic. M-am întrebat dacă și mama fusese de aceeași părere și nu-i trecuse numele pe certificatul meu de naștere ca să se răzbune. Cu siguranță mama fusese destul de vagă în legătură cu accidentul care-l omorâse, până la urmă refuzase să mai vorbească despre asta. Poate că doamna avea răspunsuri, dar deodată parcă s-a prăbușit și s-a întristat, i-a pierit toată vlaga.

Stăteam și ascultam ticăitul ceasurilor. Avea și un ceas de mână mare, bărbătesc, pe care l-a scos din buzunar, l-a privit, l-a întors, l-a frecat de mânecă și l-a pus la loc. O pisică gri a ieșit tiptil de sub un fel de dulap mare și s-a uitat urât la mine, după care s-a furișat pe lângă perete și a ieșit pe ușă în fugă.

Apoi, din senin, doamna s-a ridicat și a spus că era vremea să-l scoatem pe frățiorul Dick.

Dumnezeule! *Pe al meu*[16]? Ca dovadă că nu puteam fi adoptat?

Nu a mai adăugat nimic, a plecat și m-a lăsat cu Abraham Lincoln în poală. După câteva minute s-a întors împingând un scaun cu rotile cu un omuleț în el.

A, așa. Frățiorul Dick.

Era cât un copil, dar bătrân și cu părul alb ca ea. Cu aceeași înfățișare de melungeon ca ea, ochii deschiși la O?

Culoare și pielea închisă, foarte închisă. Ăștia erau oamenii mei. Dar pe cât de înaltă și de voinică era ea, pe atât de mic, de cocârjat și de sfrijit era el. Aproape că îți făcea rău să-l privești, cu amândouă piciorușele în aceeași direcție, care nici nu ajungeau la suporturile pentru picioare ale scaunului cu rotile. Umerii aduși într-o parte, capul aplecat în cealaltă, însă aveau exact aceiași ochi, de culoarea algelor de iaz, ai ei cu ochelarii groși, ai lui descoperiți, holbându-se la mine ca un copilaș. Am rămas nemișcat, lăsând acei patru ochi verzi să mă scruteze de sus până jos.

— Asta e nepotul tău, i-a spus ea. Copilul lui Damon.

El a făcut ochii mari, probabil și eu. Habar nu avusesem că mă chema ca pe tata. Gura omulețului s-a deschis. Părea că râde, dar nu a ieșit niciun sunet.

— Un băiat, a spus ea. Ce poți să-i faci?

Fratele Dick a dat din cap în lateral pe traiectoria lui strâmbă, de acord cu ea, dar se uita spre mine ca și cum mi-ar fi făcut cu ochiul. Ca și cum ar fi spus: *Și eu sunt tot ca tine, frate*.

— Ce facem cu el? a întrebat ea.

El a râs iarăși în tăcere și a dat din cap. A ridicat ochii și și-a strâmbat gura până când în sfârșit au ieșit niște sunete. Sunau ca *Îpăălăm*.

Ea a încuviințat din cap.

— Da. Bună idee. Îi pregătesc baia. Și după aceea?

Fratele Dick m-a privit drept în ochi, citea în mine ca într-o carte. Am vrut să-mi feresc privirea, dar nu m-a lăsat. Apoi a coborât ochii, ca și cum ar fi citit mai departe. Toate locurile unde fusesem, toate căcaturile pe care le pierdusem, toată rușinea și jalea mea. Părea interesat mai ales de tenisul înfășurat într-o pungă de pâine. A început iar să dea din cap și să-și strâmbe gura, ca și cum ar fi apăsat pe mânerul unei pompe până când ieșeau cuvintele: *Îitee pafinoi.*

— Of, frate. Așa e. O s-o întreb pe Jane Ellen dacă poate să facă rost de niște pantofi care să-i vină. Ai privirea ageră, frățioare.

M-a împins spre baia de sus, care avea cadă. Futu-i mama mă-sii! Fără duș, și nu era o cadă obișnuită, în chestia asta puteai să fierbi un porc. Mi-a arătat cum să folosesc robinetele și mi-a spus să mă îmbăiez bine până când Jane Ellen aia avea să-mi facă rost de ceva de îmbrăcat. Se pare că avea frați de toate dimensiunile. M-am așezat pe toaletă gândindu-mă la Copaia Dracului, care îi luase viața tatălui meu, o poveste spusă în șoaptă, ce-mi stătuse pe creier toată viața. Nu știam cum arată acel loc și nu aveam să știu niciodată, dar probabil nu semăna deloc cu bolul ăla lung de porțelan. Mă holbam de sus la chestia aia și-mi spuneam: *Fie, drace, care pe care*.

Până la urmă m-am gândit că aveam probabil să supraviețuiesc și că nu mi-ar fi stricat o baie bună, cu toate zilele de căcat pe care trebuia să mi le scot din piele. Am dat drumul la apă, mi-am ținut respirația, am intrat. Mi-am lăsat fundul în cea mai adâncă apă în care fusesem vreodată. Stăteam acolo, gol și nu mort, lăsând o grămadă de informații noi să-mi scalde creierul. Toată viața în care nu avusesem pe nimeni, în care mă prefăcusem

că o străină era mamaia mea, în care fusesem mereu împins mai în spate în timp ce oamenii cu rude aveau grijă de ai lor: toată fusese o minciună. Îi aveam și eu pe ai mei. Deodată totul se schimba. Habar nu aveam ce urmează. Poate nimic mai mult decât niște pantofi dați de pomană, dar chiar și așa. Aveam numele tatălui meu. Oamenii ăștia semănau cu mine. Și aveau bani, aș fi zis. Păi, ce casă! Salonașe și săli de baie, jos, sus, toate camerele pline de mobilă. Scaune cu labe, fir-ar. Cada în care stăteam avea picioare, care arătau ca niște gheare înfricoșătoare. Nu mint. Dacă dracul ar avea o cadă, aceea ar fi.

Cineva pusese atâtea haine pe pat, încât parcă eram într-un magazin. M-am îmbrăcat cu cele mai normale care mi se potriveau și m-am dus jos, unde mă așteptа o mare cină pregătită de bunica și de tipa asta, Jane Ellen, o fată greoaie, cu părul lung și negru, încâlcit, și cu un spațiu între dinții din față pe unde îi ieșea limba ori de câte ori zâmbea, adică de fiecare dată când te uitai la ea. Era atâta mâncare! Mă gândeam să mă cufund în ea și să mor fericit.

Jane Ellen era fata numărul unsprezece din cele crescute și educate de bunica. Era la liceu, avea o slujbă cu jumătate de normă la cabinetul medical și locuia în casa asta de la opt ani. Nu se vorbea despre unde fusese înainte, un mister dacă țineai seama de frații care erau pe undeva prin apropiere și aveau, în mod evident, haine de dat. Nu era o orfană adevărată ca mine. Se purta de parcă viața cu bunica era cea mai fericită din lume. Amândouă îl răsfățau pe fratele Dick, îi cereau părerea, se aplecau să-l șteargă pe bărbie. La cină am avut pui, cartofi-dulci și fasole verde. El avea o chestie verde ca un milkshake, pe care i-o aduseseră într-un pahar mare cu pai, pentru că una dintre problemele lui era că nu putea să înghită.

Înainte să mâncăm, bunica m-a întrebat:

— Spui rugăciunea?

Habar n-aveam cum să trec testul. Am înghețat. Cu furculița înfiptă într-o bucată de pui și cu inima în gât.

— Noi nu! a continuat cu vocea ei morocănoasă.

Jane Ellen și fratele Dick au râs și ne-am repezit cu toții la mâncare. Mi-a mai pus și alte întrebări, cum ar fi de ce se înhăitase mama cu așa o poamă după ce murise tata. Îmi veneau în minte mai multe răspunsuri,

primul fiind că mama avea căcat în loc de creier, dar din politețe am spus doar că presupun că se simțea singură.

— Singură! Nu văd cum poți fi mai singură decât legându-te de un ciomăgar în casa lui crâncenă.

Bunica mea a privit către Jane Ellen și de data asta nu s-a zâmbit. De unde am tras concluzia că petrecuseră amândouă ceva timp într-o casă crâncenă. Bunica mea cu soțul ei care se ocupa de șerpi, iar Jane Ellen, cine știe cum. Îmi venea să le spun că nu doar fetele ajung între patru pereți clădiți din ură și se hrănesc cu pumni la micul-dejun. Ura vine frumos și întinde un afurisit de covoraș la ușă și asta este. Dar mi-am ținut gura. E mai sigur ca tu să știi mai multe despre oameni decât știu ei despre tine.

După cină bunica și fratele Dick au fumat țigări. Picioarele lui și restul corpului nu făceau prea multe parale, dar mâinile erau extraordinare. Micuțe și curate, cu unghiile tăiate frumos. Ținea țigara ca pe o pasăre mică și albă cocoțată pe mâna lui, cântându-și cântecul de fum albastru frumos, încercam să nu mă holbez. Fratele semăna mai degrabă a soră și viceversa.

În noaptea aceea m-au culcat în camera cu toate hainele, acum împăturite și puse deoparte ca să pot să dorm în pat, care era cât un vapor, cu stâlpi înalți de lemn în cele patru colțuri, habar n-am de ce. Ca și cum ar fi trebuit să ridici un steag peste noapte. Camera mirosea ca restul casei, a praf și a oameni bătrâni, iar ușile aveau gaura cheii în stil vechi, ca în casa Peggot. Maggot și cu mine ne jucam cu cheile acelea lungi de fier, pentru că nu-i păsa nimănui dacă le îngropam în curte ca pe niște comori, dacă încercam să le topim în foc sau cine știe ce mai făceam. Aici nu era așa. Bunica a venit și s-a uitat să vadă ce fac după ce mă băgasem în pat. Apoi ușa s-a închis și am auzit răsucitul și clinchetul cheii. Eram prizonierul ei.

Dar, dacă aș fi putut să fug, unde să mă fi dus? Încuiat într-o cameră sau trăindu-mi viața ca de obicei, nicio diferență. Singurele drumuri pe care le știam erau pline de oameni care mai degrabă m-ar fi călcat în picioare decât să-mi dea o mână de ajutor. Puteam să mor la fel ca mama și ca fratele meu mai mic oricând. Așa că mă bucuram că nu era astăzi ziua aceea. Aveam burta plină și nu mă ploua. Mâine, altă poveste. Probabil povestea în care urma să fiu dat afară pentru că eram băiat.

Dar pe individul ăsta, Dick, la care ea ținea așa de mult, căruia îi cerea sfatul și pe care chiar îl asculta, pe el l-am întors pe toate părțile. Apoi mi-

am amintit ce spusese ea despre cum își varsă oamenii udul. Cum o făcea el exact, numi dădeam seama. Dar cu siguranță nu din picioare.

27

I-a luat ceva timp să se hotărască în privința mea. Era unul dintre oamenii care nu se înșelau niciodată, punct. În ceea ce mă privește: (1) în niciun caz, cel care era os din osul ei și sânge din sângele ei nu avea să fie dat înapoi netoților de la Protecția Copilului. (2) Mai degrabă își trăgea un glonț în cap decât să crească un băiat. Cum să facă să găsească o soluție?

Părerea ei despre fratele Dick: cei mai mulți oameni credeau că nu are creier, dar de fapt era cel mai inteligent om din lume. Voia să-mi petrec timpul cu el, lucru care mă speria un pic, sincer, pentru că nu știam ce să fac. Am întrebat ce s-a întâmplat de a ajuns în scaun cu rotile. Mi-a explicat că se născuse cu o chestie la coloană, dar că nici viața nu-l ajutase prea mult. Pe vremea când erau mici, băieții de la școală l-au hărțuit mai-mai să-l omoare. Îl băgau în saci de furaje, îl ascundeau în canalul de scurgere, farse din astea, doar pentru că era așa de mic încât nu putea riposta. Și pentru că-i plăcea să citească și știa răspunsurile la școală, iar asta, toată lumea o știe, înseamnă să ți-o cauți cu lumânarea. Ea era sora cea mare și învățase să-i gonească pe băieți cu orice armă îi cădea în mână, dar tatăl lor avea alte idei și îl internase într-un cămin din Knoxville. Nu învăța nimic acolo, așa că ea îi ducea cărți când mergeau în vizită. Tatăl lor voia să-l facă nevăzut, pentru că oamenii de la biserică spuneau că un schilod e o pedeapsă a lui Dumnezeu. Bietul Cocoșel stătuse acolo ani de zile, până când murise restul familiei și ea putuse să-l scoată.

Fir-ar! Tot mă s tresa că trebuie să vorbesc cu el, dar mai puțin după ce îmi povestise toate astea. Copiii de care nu se atinge nimeni se recunosc între ei, ai zice.

Camera lui era la parter din cauza scaunului cu rotile și ușa era de obicei deschisă. Prima dată când am intrat, nu m-a observat pentru că citea o carte. Nu cum citește orice om, ci adâncit în ea. Nici el, nici cartea aia mare nu se aflau în casa, poate nici în lumea asta. Camera lui era practic o cameră de zi cu un pat. Scaune, lămpi, birou, plus niște chestii medicale și de toaletă la care am încercat să nu mă uit. Pe birou se îngrămădeau multe chestii, inclusiv un zmeu. Pe toți pereții, rafturi cu mai multe cărți decât văzusem în viața mea, inclusiv la biblioteca școlii. Câteva dintre ele, puține, erau subțiri și în culori, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că sunt cărți pentru copii. Nu văzusem prea multe la viața mea. Cineva îmi dăduse

odată una cu un băiat foarte rău care e trimis la culcare fără să mănânce de seară și în mintea lui era un monstru, așa că s-a dus pe o insulă unde era plin de monștri ca el, fioroși rău, care făceau mare tărăboi. Mi-a plăcut la nebunie. Dar preferam benzile desenate, însă nu am zărit niciuna în camera domnului Dick.

Într-un târziu am spus „bună, domnule Dick", iar el a ridicat privirea și a zâmbit, nu foarte surprins. Gâtul sau laringele era distrus, dar te obișnuiai și ajungeai să înțelegi mare parte din ce spunea. Mi-a luat însă ceva să reușesc. În acea primă zi m-am uitat prin cărțile lui, l-am întrebat despre ce e una sau alta și m-am prefăcut că înțeleg răspunsul. Nu am găsit-o pe cea cu băiatul sălbatic. Cărțile lui pentru copii aveau imagini cum se făceau pe vremuri, care astăzi îi plictisesc pe copii. Probabil păstrase toate cărțile pe care le citise. L-am întrebat dacă acestea erau cele pe care i le adusese sora lui la căminul pentru invalizi și a spus că da. Ceea ce mi-a cam frânt inima, ce tragedie, Iisuse! Dar iată-i acum pe cei doi mai fericiți la adânci bătrânețe decât majoritatea oamenilor.

Pe domnul Dick nu-l deranja să vorbească despre orice, așa că, treptat, am devenit mai băgăcios și l-am întrebat, de pildă, cum ajunsese bunica să aibă o casă așa de frumoasă (trăise mai mult decât toți ceilalți din familie) și de ce muriseră ceilalți (pentru că erau mai răi decât șerpii). Și-l amintea pe tata? Da! Când bunica îl adusese înapoi pe domnul Dick de la căminul pentru invalizi, tata era adolescent. Asta m-a dat peste cap, când mi-am imaginat cum se plimba prin exact aceeași casă, în viață și copil. Eram obișnuit să mă gândesc la tata ca aparținând unei alte categorii de ființe, ca Omul-Furnică sau Iisus. Dar fusese un om real. Care arăta ca mine. Voiam să știu un milion de lucruri, care fusese prima lui mașină, ce sporturi practica. Domnul Dick a fost vag în această privință, a spus doar că se certa mult cu tatăl lui cel religios, iar apoi, când n-a mai existat un tată în casă care să facă legea, se certa cu bunica. Pe urmă împlinise șaisprezece ani și se mutase. Ce făcuse în perioada dintre momentul când plecase din casa asta și cel în care se întâlnise cu mama în Lee County, ani mulți, domnul Dick habar nu avea. Poate că nimeni nu știa. Mi-aș fi dorit să găsesc cartea întreagă a tatălui meu în casă și s-o citesc din scoarță în scoarță.

Deci un adolescent ca mine, care îi făcuse mizerii; atunci începuse bunica să aibă o părere nu tocmai bună despre băieți? a trebuit să întreb. Domnul Dick a zâmbit și a dat din cap, nu, a făcut un semn peste umărul lui

strâmb, în sensul că mult, mult înainte. Bineînțeles. Tipii ăia mari, jegoșii care îi băgaseră brațele și picioarele subțiri ca niște crenguțe într-un sac de furaje, râzând de se căcau pe ei. Își formase părerea cu mult înainte să aibă un copilaș roșcat. Probabil că el nu avusese nicio șansă.

După ce fugise fiul ei, se apucase să aducă fete ca să le facă așa-numita educație. L-am întrebat pe domnul Dick ce le învăța de nu puteau să învețe același lucru la școala obișnuită. Văzusem deja cum se punea Jane Ellen cu burta pe carte în fiecare seară, cu temele întinse pe toată masa din bucătărie. Bunica îi punea întrebări sau îi dădea sugestii la istorie ori chiar la matematică, la trigonometrie și chestii din astea, încât am rămas surprins că un om în vârstă știe asemenea lucruri. Credeam că sunt o invenție mai nouă. Domnul Dick a spus că le învăța pe fete să fie cele mai bune din clasă și să nu lase pe nimeni să le vorbească de sus. Același vechi cântec cu alte cuvinte: țineți-vă departe de băieții cei răi. Domnul Dick a spus că da, asta era. L-am întrebat cum absolveau fetele perioada de educație și când se mutau. Mi-a spus că de obicei când se măritau.

Așteptarea a durat două săptămâni lungi. În unele zile mă punea să fac treabă în grădină. Și pe Jane Ellen, dacă nu era la școală sau la muncă. Într-o dimineață am răscolit pământul în locul unde voia să-și sădească legumele de toamnă. Îi mai trezeam interesul lui Jane Ellen cu mărunțișuri, vorbeam despre viermi ș.a.m.d. Dar asta era cam tot. Nu aveau televizor. De obicei aveam parte ori de domnul Dick, ori de nimic. Râdeam din când în când, noi, băieții. Uneori o ironizam puțintel pe bunica. Sigur că o iubea, dar într-o anumită măsură era nebună de legat. Micul nostru secret.

Într-o dimineață l-am găsit în scaunul cu rotile, stând la birou și lucrând la ceva, și părea foarte serios. Nu citea, scria. Pe zmeu. Avusesem zmeie de un dolar de la magazin când eram mic, dar al lui nu era unul obișnuit, ca acelea. Era făcut în casă, din șipci folosite la uscarea tutunului și role de hârtie. Mi-a spus să-mi trag un scaun și am stat și m-am uitat cum scria pe zmeul lui. Avea cel mai îngrijit și mai mărunt scris din lume. Pe cât de strâmb era trupul lui, pe atât de drepte erau rândurile scrise, ordinea întruchipată. Și lent ca melcul, l-a luat o veșnicie să termine o propoziție: *Copiii prea mintoși n-au zile, cică.* Nu mi se părea că avea o mare noimă, dar probabil era adevărat. Scrisese și alte propoziții, pe zmeu, peste tot. Sute. Am reținut: *Nu va certați cu ea: e într-o ureche*. Opa, mi-am spus,

probleme cu surioara. Dar alta era: *Mi-am pus în gând să fiu un ticălos, urând huzurul zilelor de azi*. Nu pricepeam nimic. *Și-o fiară, cât de rea, cunoaște mila*. Iar în mijloc, cu litere mari:

Nu-i om să-i fie milă dacă mor.
Și cum să-i fie, dacă-n mine însumi
De mine însumi milă nu găsesc?[17]

L-am întrebat despre ce e vorba și a bătut cu palma în cartea aflată pe masa lui și pe care tocmai o terminase. Voia să scrie toată cartea pe zmeu? Nu. Doar anumite părți, care îi plăcuseră cel mai mult.

— Și apoi?

A arătat spre fereastră. Mâna lui a făcut un gest, în sus, în sus.

— Înalți zmeul?

A dat din cap că da. A spus că, după ce citea o carte, voia adesea să îi mulțumească celui care o scrisese, dar de obicei era mort. Pe cartea lui era un nume de care auzisem, Shakespeare. Mort, bineînțeles.

— Deci e ca o rugăciune de mulțumire? am întrebat.

A dat din cap că da. Aproape. Bunica zisese că ei nu spun așa ceva în casa asta. Nu către Dumnezeu, în tot cazul. Să le mulțumească lui Shakespeare și celor ca el era, bineînțeles, permis. În mod clar era și ea de acord, pentru că el nu avea cum să facă una ca asta pe ascuns. E mare lucru să înalți un zmeu dintr-un scaun cu rotile.

Elementul care i-a aprins în sfârșit becul bunicii mele a fost școala. Faptul că nu mă duceam la școală. Jane Ellen învăța deja pentru lucrări, iar eu nici măcar nu pusesem piciorul în… în ce clasă ar fi trebuit să fiu? Deodată bunica începe să se poarte de parcă ar fi vreo urgență și eu mă întreb: *Unde arde, doamnă?* Lipsisem la greu de la școală, mai ales din cauza adulților care voiau să mă folosească la ceva mai bun. Nu și acest adult. Acesta nu intenționa să poarte o parte din vina că aveam să ajung un ticălos ignorant. M-a chemat la ea în salon și m-a pus să stau jos. M-a întrebat dacă am vreo preferință în privința locului unde urma să merg. Stătea la biroul ei mare, despre care nu am știut că e birou până când nu a ridicat partea de sus care s-a deschis. Mi-a luat un pic să-mi dau seama ce voia să spună cu preferință.

În ce clasă? Nu, la ce școală, în ce regiune, în ce stat? Nu puteam să rămân cu ea, dar nu mă trimitea înapoi în Lee County dacă nu voiam să merg acolo.

Nu eram obișnuit să aleg. Aveam doar o listă de oameni pe care speram să nu-i mai văd cât oi trăi, dintre care Stoner era primul. După el, Creaky și ferma lui. Bătrâna Pungă, dar cunoșteam deja părerile bunicii despre Protecția Copilului. Ea se gândea la un alt aranjament.

— Mă ocup de copii dinainte să te naști tu, mi-a spus, privindu-mă prin partea de sus a ochelarilor.

Lentilele erau împărțite, ca un Ford F-150, în două nuanțe.

— Da, doamnă.

A învârtit o chestie ca o spirală cu cărți de vizită care reprezenta agenda ei. Nume, numere de telefon, dar erau poate vreo sută de cărți de vizită. Gândiți-vă, să cunoști atâta lume. Era în vârstă, sigur, cincizeci-șaizeci de ani. Timp destul cât să strângi o armată.

— De obicei fetele mele nu rămân în Unicoi, a spus. Au treburi mai importante.

M-am gândit la ce spusese domnul Dick, că se măritau, deci poate că soții lor aveau treburile mai importante. Dar nu voiam să mă iau la ceartă cu femeia-păianjen care mă ținea prins în plasa ei și îmi hotăra soarta. Pentru că despre asta era vorba. Una dintre fetele ei urma să mă primească la ea. Le-am luat la rând, ce făceau, dacă aveau copii acum. Toate locuiau în apropiere. Două în Knoxville, una în Johnson City. Cele mai multe făcuseră colegiul, bunica se mândrea cu asta. Deci era normal să ajungă la oraș. Am spus că m-aș bucura și aș fi foarte surprins dacă cineva ar vrea să mă ia, dar, vă rog, nu la oraș. Și bunica a spus bine, înțelegea.

Orice am fi găsit, mi-a zis că trebuie să aranjeze partea legală cu Asistența Socială. Știam că nu se vor pune cu ea. Ar fi zis mersi să mă ia cineva. Probabil că, dacă ar fi sunat și ar fi spus *Bună, Demon o să se mute cu un fost condamnat drăguț pe care-l știu eu, care făcea trafic cu materiale porno cu copii, bătrâna Pungă ar fi răspuns Bine, spuneți-mi unde să-i trimit cecul.*

M-a întrebat de alocație, știa de treaba cu banii pe care îi primeam pentru că mama era moartă, i-am spus despre contul pe care îl deschiseseră, ceea ce m-a făcut să mă întreb ce posibilități de a primi bani existau legate de tata. S-a încruntat la perete și s-a bătut peste bărbie cu guma de la creion.

Avea un pic de mustață, dacă nu v-am spus deja. Poate se gândea la același lucru. Îmi plăcea ideea că fiul ei îmi era dator. Mă făcea să nu mai fiu așa de jalnic. Eram cu toții în această pânză de păianjen.

Dar tot ce a spus într-un târziu a fost că trebuia să stau în statul Virginia. Din punct de vedere legal.

I-am zis că, dacă era să mă duc așa de departe, aleg Lee County sau împrejurimile. Nu știam că așa gândesc, pur și simplu cuvintele mi-au ieșit pe gură. Din cauza lui Maggot și a altor o mie de lucruri pe care le cunoșteam dintotdeauna. Chioșcul cu cârnați unde îmi înghițisem un dinte. Stadionul Five Stars, Generals. Muntele despre care toată lumea spune că arată ca o față, ceea ce nu este adevărat. Cum să nu mai văd niciodată nimic din toate astea? Cât despre Tazewell sau alte regiuni din Virginia, nu știam despre ele decât că voiam să le văd bătute măr la fotbal. Aș fi fost un trădător dacă m-aș fi dus acolo.

Bunica a spus bine, să vadă ce putea face. Avea fete care locuiau pe acolo, una în Big Stone Gap, alta în Norton. Fusese una în Jonesville, dar din nefericire murise de cancer la sân. Pe bunica a cam luat-o jalea când a început să vorbească despre ea, așa bătrână și nebună cum era. Fata asta, Patsy, se dusese de tânără, lăsase în urmă un copil mic. Patsy era una dintre primele fete pe care le crescuse bunica, deci trecuse ceva timp de atunci. Bunica păstra legătura cu soțul ei. Putea să-l sune să-l întrebe cum i se pare ideea de a avea un băiat pe lângă casă. Oricum, a adăugat, chiar dacă spune da, asta presupune reguli. Ea plătea ceva familiei ca s-o ajute, dar se aștepta și de la mine să fiu un tânăr de bun-simț și să fac ce se cuvine.

O, căcat, m-am gândit, să vezi cum plătesc chirie. Nu-mi plăcea cum sună planul cu casa asta cu soția moartă. Cine are grijă de bebeluș? Un soț care se ocupa de toate singur? Asta însemna că nu avea pe nimeni care să-i aducă aminte că un copil are nevoie de încălțări, de tuns și de toate rahaturile pe care nu ți le dorești neapărat, dar de care tot ai nevoie ca să poți să te numești om, cum ar fi pasta de dinți. Caiete noi pentru școală. Nu că aș fi luat boala bunicii, dar, să recunoaștem, uneori bărbații sunt de rahat.

— E profesor, asta e bine, a continuat ea. Cred că educație civică sau sănătate. Geografie, a trecut o veșnicie.

Învârtea spirala cu agenda, îi căuta datele.

— Și ceva cu sportul. Nu-mi prea place asta, dar n-o să lase să te încurce la lecții. E un om destul de bun. Uite-l, Winfield.

Dumnezeule mare! Iartă-mă că ți-am luat numele în deșert de un milion de ori pentru că nu credeam că exiști cu adevărat. Sfinte Doamne! Bunica tocmai punea mâna pe telefon ca să-l sune pe antrenorul celor de la Lee High Generals.

Îi părăseam. Pe domnul Dick, pe bunica și ce mai rămăsese din tata în cimitirul unde mă dusese. Nu era decât un semn plat și lucios pe pământ, cu numele lui adevărat și cât trăise, data nașterii și a morții. Mi-a dat fiori să-mi văd numele mic pe un mormânt. Ar fi putut să fie tot numele meu, nume și prenume, dacă mama l-ar fi iertat. Cimitirul era în spatele unei biserici ce părea abandonată, în capătul drumului care trecea pe lângă casă. Și ce mai buruieni! Bunica își pusese mănușile, se lăsase în genunchi și le smulsese. Adusese un ghiveci cu flori din curte ca să-l pună pe mormânt după ce a strâns ghivecele mai vechi. Aș spune că ținuse la tata mai mult decât lăsa să se vadă.

Era genul acela de zi de toamnă când lumea parcă e pe cale să se răzgândească în privința tuturor lucrurilor. Cicadele fac *țac-țac-țac*, aerul e nemișcat, vara și-a pierdut toată vlaga. Mintea îmi tot spunea: *Fugi! Pleacă acum!* Dar nu știam de unde și încotro. Bunica s-a ridicat după ce a terminat de plivit, și-a așezat pălăria pe cap și ne-am întors acasă pe drumul cu pietriș. Făcea pași mari, ca și cum ar fi traversat un teren arat, iar eu o urmam. Părea să fie supărată pe mine. Tot nu știam cum să-i spun. După toți anii în care îmi dorisem o bunică, găsisem una și nu se potrivea. Îi spuneam da-doamnă. Soarele era în spatele nostru. Mi-am schimbat poziția, astfel încât umbra mea s-o atingă, să cadă peste fusta ei și peste picioarele iuți, noduroase. Fără niciun motiv.

Odată ajuns acasă, mi-am pus hainele, periuța de dinți și alte lucruri date de bunica în valiza pe care mi-o dăduse tot ea și m-am întrebat dacă chestiile astea îl reprezentau de acum pe Demon și, dacă da, eu unde dispărusem? Nu că nu mi-ar fi plăcut hainele sau valiza. Erau bune. A doua zi Jane Ellen avea să mă ducă la Kingsport, unde urma să ne întâlnim cu domnul Winfield la prânz, în parcarea de la Walmart. După toate zilele și nopțile în care aproape murisem ca să ajung aici, drumul spre casă avea să

dureze doar o oră și jumătate. Ce nebunie! Asta e Lee County. Te trage înapoi cu putere.

Am coborât în camera domnului Dick. Nu-i plăcea să înceapă o carte nouă până nu-și termina zmeul cu cea veche, dar nu asta făcea. Doar se uita pe geam. I-am spus c-o să-mi fie dor să stau cu el și el mi-a spus același lucru. Mă întrebam dacă aveam să-l mai văd vreodată. Treaba cu antrenorul Winfield putea să pice, desigur, dar, într-un fel sau altul, se părea că sunt legat de Virginia. Aveau să vină să mă vadă? Puțin probabil, la ce părere avea ea despre mașini, moarte sigură. I-am spus că o să-l sun sau o să-i scriu, deși habar n-aveam să cumpăr un timbru sau chestii din astea. Am stat în tăcere o vreme. Nu le aveam cu îmbrățișatul, altfel l-aș fi îmbrățișat.

Norii se tot umflaseră de dimineață și sufla un vânt zdravăn, care răscolea frunzele și le dădea luciri argintii. Domnul Peg spunea de fiecare dată că asta înseamnă că se apropie ploaia. L-am întrebat pe domnul Dick dacă zmeul lui era gata și mi-a spus că era. Atunci haide, i-am zis. Am simțit un fior pe șira spinării. Poate că asta îmi spusese mintea toată ziua: *Fugi! Înalță un zmeu*.

A părut destul de surprins, dar a spus bine, mai avea un lucru de scris pe el. Am încercat să fiu răbdător, dar era cel mai lent scriitor. Mi-a zis că astea erau din altă carte, niște cuvinte pe care voia să le pună acolo pentru mine. Le-a scris chiar în vârf:

> *Să nu fii niciodată josnic. Să nu minți. Să nu asuprești pe nimeni. Încrederea pe care o am în viitorul tău nu se va clinti niciodată*.[18]

Dacă asta era de la el pentru mine, reprezenta cea mai importantă discuție între bărbați de care avusesem parte în viața mea. Era mai tare decât chestia cu fericirea care sta în doi cenți, la naiba, am spus, haide, s-o facem.

Nu l-am întrebat cum proceda de obicei, cine îl ajuta sau cum, pentru că aveam planul meu. A ieșit din casă pe roți, a coborât rampa de pe verandă pe lespezile trotuarului din față, până unde putea merge cu scaunul. Dar tot în curte. Nu era loc de alergat. Mi-a făcut semn să iau zmeul și să mă duc mai departe cu el, dar i-am spus: „Omule! Merge și altfel, mai bine”. L-am împins de pe trotuar pe iarbă, ceea ce nu a fost greu, de vreme ce probabil nu cântărea mult mai mult decât un balot de fân. Am luat-o pe iarba

denivelată, iar domnul Dick și-a strâmbat gura până când a ieșit *Aaa, a-aiaa*! Ceea ce m-am gândit că însemna *Da, la naiba!*

Am desfăcut zăvorul de la poarta din spate și l-am împins drept pe iarba tunsă scurt a fâneței din dosul casei. Apoi a început să fie destul de greu pentru scaunul cu rotile, așa că nu ne-am dus departe, doar cât să am destul spațiu ca să înalț zmeul până la cer. Norii treceau repede prin dreptul nostru, aruncau umbre ca o turmă de monștri sălbatici care făceau tărăboi peste câmpie și eu eram acolo, lângă ei. Am ridicat zmeul și am dat drumul sforii, tot mai mult și mai mult, până când nu s-a mai văzut decât o pată pe cer. Simțeam cum ploaia începe să ne atingă, dar cui îi păsa? N-avea decât să tune.

Vântul smucea de sfoară, dar eu am tras-o înapoi până la domnul Dick și i-am așezat-o între degete.

— Strânge bine, i-am zis și m-am trântit lângă el pe pământ, gâfâind ca un câine.

Era tăcut, se ținea de sfoară și de zmeul acela cu toate puterile. Cum putea să arate! Cu ochii ridicați, cu trupul agățat printr-un fir lung de cerul mare și furtunos, era acolo sus cu toate cuvintele lui, vorbea cu cine l-o fi ascultat. N-am mai văzut așa o priveliște. Niciodată nimeni nu-i băgase oasele într-un sac de furaje. Omul era un uriaș.

28

Stăteam în parcare și așteptam. Eu, cu un bolovan în stomac, Jane Ellen, cu caietul deschis pe volan, rezolvând probleme la matematică. Să-mi spună și mie cineva care-i treaba cu femeile astea. Poate să se ducă toată lumea de râpă, tu riști să-ți pierzi casa și masa, dar ea tot are teme de făcut.

— Și dacă mister Winfield nu apare? am întrebat-o.

— O să apară.

Creionul ei nu a încetat să se miște nicio clipă. Bănuiesc că nici eu. Îmi spusese deja să nu mai umblu la torpedou că o să-l stric. Cornet 89, asta era mașina ei.

— Și dacă nu vine?

A șters ceva, apoi a întors mâna ca să se uite la ceas.

— Nu a întârziat prea mult. Am ajuns noi devreme.

Voiam să mă duc acasă. Și nu aveam casa, dar e o dorință cu care rămâi, chiar când locul nu mai există. Probabil că și dacă ar da cineva cu o bombă și nu ar mai rămâne nimic de mâncare pe planetă, tot ți-ar fi foame.

— Doamne! am spus.

O mașină oprise și tipul care ieșea din ea era cel mai ciudat om pe care-l văzusem în viața mea, fără să-i pun la socoteală pe cei din benzile desenate. Picioare ca niște bețe, brațe albe și lungi, degete lungi și agitate, pe care și le tot plimba pe corp. Și le trecea prin păr, le strângea în jurul coatelor în timp ce se uita de colo-colo prin parcare. Un roșcat, dar nu din neamul meu. Era sinistru de alt gene. Pielea arată ca și cum ar arde dacă te-ai uita mai mult la ea.

— Ziua bună se cunoaște de dimineață.

Jane Ellen și-a închis caietul.

— Omul Șarpe vine în ajutor, am spus.

Nu și-a putut reprima un zâmbet, cu limba băgată în strungăreață. Amândoi ne holbam, nepoliticoși rău. Mașina lui era un model nou de Mustang, cu cârlig pentru remorcă mare, normal. Dar tipul ăsta, Doamne! Se îmbrățișa singur cu brațele alea ale lui și se uita primprejur. Apoi s-a uitat la noi. A ajuns în dreptul nostru și a studiat mașina lui Jane Ellen.

— Ce caută? am întrebat în șoaptă.

— Nu știu, a răspuns ea la fel. Ce mănâncă șerpii?

Avea mâna pe cheie, gata să pornească motorul. Apoi omul s-a îndreptat spre noi și am înghețat. A băgat mâna pe geamul deschis din dreptul meu. Eu și Jane Ellen ne-am dat înapoi.

— Să-nțeleg că sunteți ai lui Betsy Woodall.

Voce dătătoare de fiori. Prea discretă.

— Cine-ntreabă? am vrut eu să știu.

— Mister Winfield e prins în dimineața asta. Uneori antrenamentele de duminică se prelungesc mult.

— Atunci dumneata cine ești?

Jane Ellen își revenea. Nu avea de gând să mă predea cine știe cărui ciudat în fată la Walmart.

Omul a făcut un semn cu mâna, ca și cum ar fi alungat muște.

— Eu sunt nimeni.

S-a aplecat mai mult și i-a întins mâna peste mine lui Jane Ellen, ceea ce a făcut-o să se dea din nou înapoi.

— Ryan Piles, a spus. Mi se spune U-Haul[19].

Ea s-a holbat la mâna de strigoi plină de pistrui.

— De ce?

El și-a retras mâna, și-a trecut-o prin părul sârmos roz. Am așteptat.

— Car echipamentul. Mânușile, căștile, răcitoarele. Antrenorii vor să fie transportate, eu sunt cel care le duce la fața locului.

Și-a lăsat capul pe spate, ca și cum ar fi avut câteva oase în plus la gât. Omul era o reptilă.

— N-am atașat remorca. Ai multe lucruri, fiule?

Nefiind fiul lui, nu am spus nimic. A băgat capul pe geam și mi-a examinat unica valiza de pe bancheta din spate.

— Bun, haidem!

Am aruncat o privire spre Jane Ellen, ceva de genul *nu mă da de mâncare Omului Șarpe!* Și ea mi-a răspuns cu o privire de genul *ce vrei să fac?* Nu putea să se întoarcă la Murder Valley cu încarcătura-băiat după ea, știam asta. Probabil că educația i s-ar fi prelungit cu vreo 20 de ani.

M-am dus, dar nu fără să opun rezistență. Jane Ellen i-a cerut să meargă cu ea la un telefon public și să sune pe cineva care să garanteze ca așa stăteau lucrurile. Nu au dat de mister Winfield, dar o secretară de la școală

a spus, evident, că da, așa este. U-Haul Pyles o să-l ducă pe băiat acolo unde trebuie.

Adică, după cum s-a văzut mai târziu, la un conac, aflat pe un deal înalt deasupra centrului Jonesville. Locul ăsta era mult mai mult decât o casă normală, cu corpuri suplimentare care ieșeau din trunchiul principal, cu acoperișurile și ferestrele lor. Nu chiar un castel, dar pe acolo. Ceea ce părea firesc. Dacă Lee County avea un rege, acela trebuia să fie antrenorul celor de la Generals. U-Haul a schimbat viteza ca să intre pe aleea de acces abruptă și eu nu-mi spuneam decât: *În niciun caz nu intru acolo. Un conac.* N-aș fi știut cum trebuie să mă port.

— Casă, dulce casă, a zis U-Haul pe tonul lui disprețuitor.

A oprit motorul și mi-a aruncat o privire care m-a ars. Ochii căprui erau aproape roșii, ca niște ferestre mici și rotunde ale iadului, fără gene pe post de perdele. Cum se uita oare în oglindă cu ochii aia? Mi-a luat valiza și, în timp ce-mi spuneam *fir-ar-fir-ar-fir-ar, n-am plan de scăpare ca de obicei*, l-am urmat pe ușa din față.

Înăuntru am trăit un șoc. Arăta ca o casa normală, cu chestii aruncate peste tot. Cutii cu crampoane, benzi elastice pentru exerciții, bandaje pentru sportivi, gantere, o oglindă de mașină sparta. O bicicletă ergonomica în mijlocul camerei, cu haine întinse pe ea. Cu siguranță unele lucruri erau ca într-un castel, un șemineu imens cu polița din lemn masiv. Și un lampadar gigantic deasupra mesei la care nimeni nu mai mâncase, mi-am dat eu cu presupusul, de când se inventase furculița. Printre stivele de hârtii și reviste am numărat trei perechi de ochelari de soare, mai multe cutii de tutun decât ați vrea să știți și un Nike Air Max. Pe masă. Mi s-a făcut dor de mama.

U-Haul mi-a spus că Mister urma să coboare imediat, iar pe el să-l scuz, avea niște treabă în biroul lui Mister. Mi-a strâns mâna în urma unui atac surprinzător, apoi s-a târât spre fundul casei. Simțeam un fel de mâzgă. Aș fi vrut să am o baie unde să mă spăl pe mâini. Exista și o scară mare cu balustradă în spirală ca în filme. Ma întrebam dacă peste tot era aceeași cocină sau dacă totul era concentrat aici, în zona finală de lângă intrare. Unicul loc curat era placa de deasupra căminului, cu fotografia unei fete sau mai degrabă a unei doamne. Cu înfățișare tristă, în afara faptului că avea părul tapat ca în anii optzeci, cum nicio fată nu l-ar purta acum nici moartă.

Deci probabil că ea era. Moartă. Soția tragică, crescută de bunica mea și dusă de tânără. Doar presupuneam.

M-am întors și m-am speriat îngrozitor, pentru că un copil se uita la mine cu exact aceeași față, fotografia prinsese viață. Sfrijit, în schimb, aproape cât mine de înalt, dar mai slab, cu o șapcă din acelea banale pentru care ți-ai lua-o fără să clipești la școală, dacă n-ai pune la socoteala geaca de piele, de șmecher, și bocancii Doc Martins. Chestiile astea costă, ceea ce înseamnă că exista și cineva în spate, așa că ai grijă în cine dai. Puștiul ăsta arăta trist, un pic moale și un pic înfricoșător. Toate în același timp.

— Salut, a spus. Eu sunt Angus.

— Angus ca vita?

Ochii lui au fugit o clipă în lateral.

— Exact.

— Păi, presupun că urmează să stau aici o vreme. Cu Mister Winfield.

— Da, știu. E tata.

O, micul orfan, ia-o de la capăt. L-am întrebat în ce clasă e și mi-a spus că într-a opta.

— Deci ești în echipa de juniori?

M-a studiat cu ochii lui mari cenușii, ca și cum mi-ar fi citit manualul de instrucțiuni. Cu intenția să mă desfacă sau să mă repare, habar nu aveam. Am început să mă gândesc pe cine aș fi putut să sun dacă mă dădeau afară de aici înainte de lăsarea serii.

— Nu, a răspuns într-un târziu. Tragedia tragediilor. Nu sunt în echipa de juniori.

Mister Winfield a coborât scările de parcă ceva ar fi căzut dintr-o găleată, cu un zgomot de om mare, vorbind încă dinainte să ajungă în cameră.

— Salut, prietene, mă bucur să te văd, scuze, s-a lungit antrenamentul, avem cu Vikings vineri, știi cum e, Betsy mi-a zis că ești din Lee County, nu? Deci cunoști teritoriul…

S-a oprit la baza scărilor și m-a cântărit. Era înalt și lat, cu burta tipica pentru cei care sunt la început doar mușchi, până când berea ajunge să-și spună cuvântul. Șapcă roșie, sprâncene mari și negre. Nu-mi dau seama sincer dacă l-am recunoscut de la meciuri sau am recunoscut doar geaca de fâș roșie.

— Câți ani ai, tinere?

Eram obișnuit să mint. Așa că a trebuit să mă gândesc.

— Fac doișpe peste o lună.

A scos un fluierat prelung.

— Îmi pare rău, am adăugat.

— Nu-i problemă. Așa mi-a spus ea, că începi gimnaziul. Mă așteptam la alt model. Arați a fundaș, fiule.

— Da, domnule, am spus, în timp ce stomacul îmi țopăia de bucurie.

Dumnezeu a dat un gol, iar îngerii au făcut roata în fustițele lor înfoiate. Casă, dulce casă.

Nu am mâncat la masa uriașă plină de chestii, fiindcă familia Winfield avea o alta masă în bucătărie, unde în general era mai multă ordine. O doamna pe nume Mattie Kate a adus fripturile și salata de varza cu maioneza și a șters totul cu marginea șorțului, apoi a spus noapte bună și ne-a lăsat pe toți trei să mâncăm de seară.

Nu au rostit nicio rugăciune, s-au înfipt direct în mâncare. Angus încă purta șapca la masă, Mister la fel, deci asta avea să fie o casă fără reguli. Sau poate cu alte reguli. Prea devreme să te relaxezi. M-am îndopat, probabil prea mult, prea repede. Ferestrele erau deschise și auzeam un tractor și simțeam mirosul fânului pe care cineva îl tăia undeva. Mă bucuram că nu eu trebuia să-l pun în hambar. Ma întrebam dacă voi fi trimis din nou la o fermă, după ce stăteam aici. Începusem să înțeleg că e o capcană să fii prea mare pentru vârsta ta. Te trimit oriunde e nevoie de un corp de adult care să nu poată să riposteze.

Am mâncat mai mult decât am vorbit, iar Angus își ținea mereu ochii mari și cenușii ațintiți asupra mea. Ochi uriași, ca ai unui personaj de manga. Antrenorul, în schimb, avea dinți uriași, cumva prea mari. Prea regulați, prea albi. Nu zâmbea mult și părea ca dinții aceia l-ar fi rănit la buză dacă ar fi încercat. Mi-a pus întrebările ciudate pe care le pun adulții când se străduiesc, cum ar fi cea despre materia mea preferată la școală, i-am răspuns că masa de prânz, ceea ce nu era o glumă, dar el a râs. L-am întrebat cum se descurcau deocamdată în campionat, pentru că ratasem primele jocuri. Ce mă întrebam în sinea mea era: *Cum naiba de fiul tău nu joacă fotbal la juniori*? Credeam că e de la sine înțeles. Adică, da, observasem mâinile mici și umerii înguști, dar totuși. E vorba doar de juniori. Oricine poate să stea pe bancă.

După aceea am pus farfuriile teanc pentru ca Mattie Kate să le spele de dimineață și antrenorul i-a spus lui Angus să mă conducă la mine în camera, ceea ce m-a surprins. Camera mea. Mă gândisem că o să stăm împreună, dar nu. Am urcat scările, apoi alte scări, am mers pe un hol și am ajuns la o cameră din acea parte a casei care arăta a castel, mai degrabă rotundă decât dreptunghiulară. Șase pereți, vopsiți în verde-închis, cu ornamente albe la ferestre. Pe trei dintre pereți erau ferestre imense.

— Poți să folosești șifonierul ăla, a spus Angus. Ar trebui ca Mattie Kate să-l fi golit deja. Dacă găsești lucruri în el, aruncă-le pe hol și le ia ea mâine.

— Bine, am spus, deși nu aveam de gând s-o fac.

Să arunc lucruri pe jos ca să se ocupe altcineva de ele, pe bune? Orice s-ar fi spus despre mine, eram dresat pentru statul în casă. Nu avem nicio Zână Măseluță pe aici, așa că strânge-ți naibii rahaturile, cam asta era deviza plasamentului. Cum trecuse mama prin asta și tot rămăsese cum era? O taină a lui Dumnezeu.

Angus a început să tragă de ferestrele mari ca să le deschidă, spunea că e aer închis, dar nu-mi păsa. Mirosul îmi amintea de podul familiei Peggot. În spatele casei priveliștea era formată din dealuri și câmpuri cu fân, cât vedeai cu ochii. Tipul muncea tot acolo pe tractorul lui, deplasându-se în susul și în josul câmpului în lumina galbenă a zilei ce se sfârșea. Fereastra din mijloc dădea spre aleea de acces și cea din față, peste Jonesville, către un deal mare din spatele orașului. Înțelegeam de ce construiau case ca asta pe vremuri. Dacă cineva te ataca, îl vedeai venind.

Era cea mai bună cameră în care fusesem vreodată și cea mai bună casă. Am spus-o cu voce tare, dar Angus a ridicat din umeri.

— E o casă prea mare pentru noi.

— Nu credeam că există așa ceva. Prea mulți bani sau prea multă mâncare.

— Un om poate să mănânce prea mult. Logic. Unii mor din cauza asta.

— Mă bag, am zis.

M-a privit iarăși cu ochii aceia mari și triști, ca niște bălți pe un trotuar.

— Glumesc, am spus. Scuze. N-o să vă mănânc casa și căminul sau mai știu eu ce.

— Nu cred că o să ai de ales. Tatei îi place cum ești făcut, deci o să te îndoape ca pe noul lui taur.

— Hopa. Urmează măcelul.

Aproape că a zâmbit.

— Așa se mai numește jocul. Să se consemneze că tu ai spus-o, nu eu.

— Să se consemneze, n-am auzit de nimeni care să moară fiindcă e fundaș. Poate doar stors de vlagă de majorete excitate.

Zâmbetul i-a dispărut așa de repede, ca niște coame de melc când le atingi. S-a ascuns tot sub pielea neagră a gecii de dur și în spatele ochilor lipsiți de expresie. Căcat. Spuneam prostie după prostie, dar nu știam ce altceva să fac. Din câte constatasem eu, baza prieteniei între tipi care au trecut de vârsta când udau patul este vorbitul porcos. Bagă un „pula mea" în propoziție și ești extrem de amuzant.

— Spune-i tatălui tău că îi mulțumesc pentru pat.

Când nu mai merge altceva, încearcă periuța.

— În ultimul loc unde am stat, am dormit pe podeaua spălătoriei.

— La domnișoara Woodall? Te-a pus să dormi pe jos?

— Nu, nu acolo. O cunoști? Pe bunica mea?

Bunica mea. Mă simțeam de parcă aș fi scos, cât se poate de firesc, o sută de parai din buzunar. Am zărit o scânteie în ochii lui Angus, ceva de genul *Măi, să fie, moșule*. O sută de parai.

— Mama mă ducea la ea în vizită, mi-a răspuns. Dar nu mai țin minte, nu eram destul de mare.

Corect. Înainte de povestea cu cancerul și de moarte.

Angus mi-a arătat o baie care era pentru mine și doar pentru mine. Duș și cadă. Mă descurcam eu. Camera lui și cea a tatălui său erau cu un etaj mai jos. L-am întrebat câte camere avea casa în total, dar nu știa. Incredibil. Primul lucru pe care Laș fi făcut eu ar fi fost să le număr. L-am întrebat dacă fac vreodată schimb.

— De ce? Nu-ți place camera asta?

— Nu, mă referem la tine și la tatăl tău. Dacă vă plictisiți și vă mutați în altă cameră.

S-a holbat la mine.

— Doar din când în când, ca să încercați alte ferestre. Dacă tot există, de ce nu?

— E posibil să nu reușesc să-l găsesc pe el, de aceea.

— E cam mare ca să-i pierzi urma, am spus eu.

— Ai să rămâi surprins.

Eram în baie, amândoi cu fața la oglindă. Am încercat să aplic metoda lui, l-am privit lung în ochi.

— Cred că se poate, în sfânta dezordine care domnește jos.

Am văzut cum se aprinde în el o mică dorință de a riposta. Un început, dar vizibil. Sub masca de indiferență era un copil care voia să-și protejeze tatăl. Poate mai mult decât era el protejat la rândul lui.

A coborât să-mi aducă prosoape și alte lucruri, ceea ce a durat așa de mult, încât am uitat. Mi-am scos hainele din valiză și le-am băgat în sertare. Goale. *Forza* Mattie Kate. Am împins valiza sub pat, m-am uitat pe toate cele trei ferestre: la tipul care încă mai cosea fânul, la luminile străzilor din Jonesville. Am îmbrăcat un tricou curat și m-am băgat în pat. Eram frânt. Aproape adormisem când Angus a bătut la ușă și s-a întors să-mi spună că-mi lăsase lucrurile în baie. M-am ridicat în șezut, speriat, ca în zilele când micuța Haillie apărea de nicăieri.

— Bine. Mulțumesc.

Angus se schimbase. Era gata de culcare, își scosese geaca și șapca, era într-un fel de pijama elastică albă prin care i se ghicea corpul, chiar mai slab decât crezusem și cu talie îngustă. Părul mare, blond și creț, arăta cam ca un palmier. Cu alte cuvinte, păr de fată. Un corp de fată.

Ne-am holbat unul la altul, apoi ușa s-a închis și Angus a dispărut, m-a lăsat să-mi bag la loc în cap creierul ce-mi explodase și să-mi amintesc ce prostii îi spusesem, ce vorbisem cu ea. Nu reușeam. Era prea mult. În afară de faptul că o întrebasem dacă era în echipa de fotbal de juniori, memorabilă asta. Stors de vlagă de majorete. Îi spusesem însă oare și că îmi închipuisem că o să dormim în aceeași cameră?

Mă gândeam ce prost sunt și nu puteam să adorm. Presupun că nu prea avusesem fete prin preajmă în ultima vreme, mai ales nu în situația asta. Dar totuși. Din clipa în care mi-am dat seama, mi s-a părut limpede ca lumina zilei. Și mintea mi se tot întorcea la fiecare măgărie pe care i-o spusesem lui Angus, acestei fete. Începând cu acel „ca vita”.

29

Treaba aici era că urma s-o iau de la capăt. Cum făcuse Stoner când plecase din haosul de la noi ca să pornească de la zero. Plănuisem să-l detest pe termen nelimitat pentru asta. Acum îmi venise mie rândul și mă uram și pe mine. Nu era corect față de mama să fiu în continuare viu, cu toate noi în jur: haine, cameră, super-casă-castel. Clasă nouă la o școală nouă unde eu eram elevul cel nou.

Să luăm de pildă casa… Păi, mama ar fi dat orice ca să arunce o privire înăuntru. Îmi povestea cum ea și prietenii ei chiuleau de la școală și intrau prin efracție, ziua, în casele profesorilor ca să vadă ce macheală au, ce țineau în sertarele din dormitor, gen pornache, vibratoare ș.a.m.d. Eu locuiam cu un profesor. Doar Dumnezeu știe ce avea în dormitor, dar puteai să deschizi un magazin cu chestiile pe care le arunca pe jos în camera de zi. Plus bere în frigider, Jim Beam în bar. La cât de devreme se culca, omul practic mă invita să-l învăț să împartă.

Dar asta nu însemna că viața era ușoară. Gimnaziul din Jonesville avea în față doi buldogi mici din ciment pe niște stâlpi, ca și cum ar fi păzit locul, și de acolo tot așa, ca într-un oraș pentru bebeluși. O secretară cu tocurile ei țăcănitoare m-a condus în noua sală de clasă și eu mă gândeam: *Domniță, am făcut autostopul până la Nashville, dracului, crezi că nu mă descurc să merg singur până în capătul holului*? Toți ochii ăia de cățeluș care s-au uitat la mine de parcă ar fi zis: *Băiatul cel nou! Te rog, nu-mi face nimic*! Nu știu dacă era o chestie legată de diferența dintre cei de la oraș și cei de la țară, dar toți copiii ăia erau niște Haillie și Brayley mai mari, cu părul lor pieptănat și cămășile încheiate până sus, unii cu firimituri de la micul-dejun la gură, pe cuvântul meu. Copiii de clasa a șasea. Nu înțelegeau nimic.

Știau mai multe decât mine despre pronume și subjonctive, civilizația romana ș.a.m.d.? Da. Cum mental renunțasem la școală de vreun an și ceva, eram atât de în urma, încât parca mă luam la întrecere cu propriul cur. Dar partea ciudată nu era ce nu știam. Ci ce știam. Cum să ai grijă de tine permanent. Ce înseamnă „distracție” pentru o curvă și „disciplină” pentru un bou și ce vrea să spună o lucrătoare de caz cu „ne ocupăm de asta”. Și banii. Dumnezeule! Mă uitam la copiii ăștia cum îi scoteau din buzunar cu

pumnul, bancnote de cinci sau de zece dolari, și îi întindeau tot teancul doamnei de la sala de mese ca să aleagă ea, ca și cum ei nu ar fi știut diferența. Sau nu le-ar fi păsat. Afară, în pauză, puneau pariu și pierdeau câte 25 de cenți pe căcaturi de ignoranți, gen cine își ține mai mult respirația sau dacă albina aia o să urce pe sub rochia domnișoarei Wall și o s-o înțepe în pizdă.

Între mine și cățelușii ăștia orbi stătea faptul că eu învățasem câte baterii scurse, pungi de gunoi cărate și ore pontate fac diferența între un dolar și zece. Purtam însemnele de căcat ale vieții: bătăi, minciuni spuse, zile în care mă calmam cu iarbă, luni de răbdat de foame. Nu voiam să fiu ca acești copii. Dar nu mai voiam să fiu nici peștele ciudat pe uscat, mă săturasem până în gât de asta. Nu voiam să simt în fiecare clipă că cineva o să mă strige și o să-mi spună că nu am ce căuta aici în pantofi noi și scumpi și să mă duc înapoi în hruba din care am ieșit.

Adidașii Air Max, blugii noi și toate astea, altă poveste ciudată. Angus m-a luat la cumpărături. Înainte să plece la antrenamentul de sâmbătă, Mister a spus să-mi iau ce îmi trebuie. Nimeni nu m-a întrebat nimic, am pornit pur și simplu cu Mustangul lui U-Haul. Angus, în față cu Omul Șarpe, eu, pe bancheta din spate, aproape căcat pe mine. Cât o să țină aventura asta până să-și dea seama că n-aveam nicio lețcaie, asta era întrebarea. Destul de mult era răspunsul. Am încercat să-i spun lui Angus că eu rămân și aștept cât fac ei cumpărături, dar mi-a zis să nu fiu idiot, dă-te jos din mașină.

U-Haul a rămas. Am urmat-o pe Angus în Walmart, raion după raion, în timp ce ea arunca în căruț tot felul de chestii, întâi mâncare. Ce îmi place să mănânc, m-a întrebat. Orice nu e stricat, cu cât mai mult, cu atât mai bine, am răspuns. Și-a dat ochii peste cap, de parcă intenționat eram nesimțit.

— Pe bune, am spus. Nu vrei să știi ce mizerii am mâncat la viața mea.

— De exemplu?

S-a holbat la mine cu ochi de broască.

— Ficat de om? Tampax folosit?

Dumnezeule! Eu mă referisem la chestii ca tableta de ciocolată Mr. Goodbar pe care o mâncasem după ce fusese la spălat în mașina familiei McCobb. Dar tipa asta, Angus, era ca un șoc electric. Cred că varianta băiat funcționa mai bine, doar că nu exista. S-a sprijinit de căruț cu coatele ieșite

în afară și a pornit-o prin magazin continuându-și jocul bolnav. Ridica o cutie și striga:

— Ce-ți place mai mult, tu – asta sau dulceață de degete de la picioare? Asta sau pișat de rechin?

Am lăsat în urmă câțiva cumpărători pe cale să-și dea afară masa de prânz și am trecut la haine bărbătești, i-am spus lui Angus că nu cumpărăm haine.

S-a holbat.

— Care-i faza cu tine, moșule?

— Nicio fază. Mulțumesc oricum.

A dat din cap de parcă aș fi fost nebun. Ceea ce m-a enervat. Nu știam încă ce reguli sunt aici, bine, dar nu eram de acord ca Angus să se poarte cu mine de parcă aș fi fost dus cu pluta.

— Îmi plac hainele pe care le am, bine? Sunt OK. Putem să plecăm?

— Ești OK. Deci așa îți place ție. Jucătorul de rezervă care nu vede culorile și merge pe moda *Wayne's World*.

— Du-te-n puii mei! am spus.

Însă am râs, pentru că alternativa era să pocnesc o fată, nu era voie. Plus că nu se înșela. În ziua aia mai eram cum mai eram, în tricou Bugle Boy și geacă de camuflaj, dar apărusem cu niște gulere prea largi și cu multe urme de acid. Teniși de culoarea rahatului de bebeluș, cu formă aiurea, ca niște încălțări din alte vremuri.

— Nu sunt tocmai lucrurile mele, i-am explicat. Adică sunt. Dar le-am primit pe gratis de la o fată, Jane, la bunica mea.

— A, deci ești trans, te îmbraci în hainele unei țipe, Jane.

— Nu ale ei, ale fratelui ei. Ce aveau și ei de dat.

— Pe bune! Sunt băieți acasă la domnișoara Woodall?

— Nu. Tehnic vorbind, n-am văzut niciun frate. Doar hainele.

Angus s-a uitat la mine de sus în jos.

— Îmi permiți să spun că misterioșii frați ți-au dat niște țoale de ciudat?

I-am spus să se ducă naibii, serios. Nu aveam chef să-i explic cum te obișnuiești ca oamenii să se uite la tine ca la un gunoi, așa că nu-ți prea mai pasă ce gunoaie pui peste gunoi dimineața. Sau ca alternativa la pantofi era o pungă de pâine, i-am spus că vedeam culorile, nu ca ar fi fost treaba ei. Doar că nu sunt mofturos.

— Păi, fii mofturos. Haina-l face pe om. Care e perspectiva lui Demon?

O fată de antrenor într-o casă ca un castel are perspective. Azi nu purta șapca, ci o pălărie bărbătească de modă veche, cu o pana portocalie minusculă prinsă la panglică. Și Converși portocalii. Ca să se asorteze, așa se gândise ea. Dar eu aveam minte de băiat, niciun ban și nicio posibilă perspectivă a lui Demon. Căruțul nostru bloca trecerea în jurul unui raft cu chiloți la reducere, dar lui Angus i se rupea.

— Încălțări, a spus. De aici începe totul. Întrebare încuietoare. Ce încălțări ai vrea ca să-i dai un șut în cur celui mai mare dușman al tău?

Era tentant să-mi imaginez așa ceva. Dușmani aveam. Să-i dau un șut lui Stoner de să zboare peste o parcare, imediat mintea mea a început să deseneze calitățile speciale de care aveau nevoie pantofii, gen crampoane sub formă de săgeți otrăvite și turboreactoare, ca s-o șterg rapid. Nimic real, cu alte cuvinte. Nu-mi venea niciun răspuns și ea a reacționat iar ca și cum aș fi enervat-o intenționat.

— Spune odată! a strigat. Zi naibii ce pantofi te-ar face fericit?

— Bine, Air Max! am țipat și eu, normal, oricine ar fi țipat. Dar n-o să-mi iau naibii niciun fel de pantofi azi fiindcă sunt falit, în pula mea, bine?

Unii clienți s-au oprit brusc, de parcă n-ar mai fi auzit cuvântul acela niciodată. Ca să fiu corect, trebuie să spun că erau și copilași prin preajmă. Am lăsat-o mai moale.

— N-am niciun ban, am adăugat.

Ochii ei cenușii au devenit sticloși. Părea îngrijorată, poate că recapitula în gând dimineața petrecută cu această nouă variantă a mea fără o lețcaie, cum fusesem nevoit să fac și eu după ce aflasem că e fată.

— Îmi pare rău, a rostit, și de data asta nu m-a deranjat expresia.

Lui Angus îi stătea bine când o spunea. O așteptasem.

— N-are nimic, am zis. Putem să ieșim odată?

— Nu. Ce vreau să spun e că îmi pare rău că n-am lămurit lucrurile de la început. Greșeala mea.

A scos o bucată dreptunghiulară de argint din buzunar și a înclinat-o în sus și în jos în lumină, ca și cum ar fi transmis un cod cu o oglinda.

— Ți-l prezint pe Master.

A pupat-o, a băgat-o la loc în buzunar și a spus că da, plecam. Nu aveam să trag șuturi în cur cu imitații Nike de la Walmart.

Am plimbat cardul ăla de credit prin tot ținutul. De la Walmart Supercenter și Shoe Show la TJ. Maxx, conduși dintr-o parte într-alta de Omul Șarpe. Nu era nevoie de bani, Master vorbea în locul nostru sau în unele cazuri doar existența antrenorului. Ca, de pildă, la Hardee's, unde am mâncat. Tipul de la casa de marcat nici nu ne-a făcut nota, a spus doar că e din partea casei ca de obicei, salută-l pe Mister.

Directorul a venit să spună același lucru și a întrebat dacă Mister pregătise un înlocuitor pentru fundașul accidentat la cot. U-Haul i-a spus că nu era în măsură să dea un răspuns, fiind doar antrenor secund, dar să nu te mire dacă o să vezi o schimbare. Toți de acolo s-au uitat la noi cât am mâncat. Zici că, dacă scăpăm un cartof prăjit pe jos, erau în stare să-l ia ca amintire. Îmi plăcea toată atenția? Poate, dacă nimeni nu știa cine sunt cu adevărat și puteam să fiu confundat cu cineva care purta de obicei pantofi sport Air Max fără urmă de murdărie pe ei. Lui U-Haul, clar, da, îi plăcea atenția. Angus era așa de relaxată că nu-ți dădeai seama.

Angus mă șoca iar și iar. Odată, că îi plăceau mașinile. Totul a început când am văzut un Nomad '57 și de acolo am făcut concurs să vedem dacă știm numele tuturor mașinilor mișto pe care le vedeam. U-Haul știa o grămadă, dar să fiu al naibii dacă nu știa și Angus destule. Asta nu era o gagică obișnuită. O să ziceți, normal, dacă crescuse fără mamă, dar fiți atenți, și eu am crescut fără tată și n-o să mă vedeți făcând chestii de fete. Plus că o aveau tot timpul prin casă pe tipa aia, Mattie Kate. Nu doar ca să facă treabă. Stătea cu tine în bucătărie după școală, bea coca-cola și vorbea cu tine dacă aveai întrebări și eu cam aveam. Trebuia să-mi spăl rufele, să-mi pregătesc pachetul pentru școala? Răspuns: nu. Ea făcea toate astea, i-am spus că sunt obișnuit să fac singur cam totul, de pildă, să-mi spăl rufele și, în cel mai rău caz, să plătesc chirie. A râs și mi-a spus să nu-i iau munca. Mi-a zis că treaba mea era doar să fiu copil. Ciudat. Așa treabă nu mai avusesem până atunci.

Știa însă că nu sunt copil mic, pentru că m-a întrebat dacă aveam nevoie să-mi facă rost de un aparat de ras electric. (Stânjenitor, însă da.) Și mi-a luat un deodorant Old Spice fără să mă întrebe dacă vreau. (Și mai stânjenitor.) Era pur și simplu o doamna foarte de treabă, fără soț și cu un băiețel care juca fotbal Pop Warner. Avea riduri la colțurile gurii și purta pantaloni elastici ca o doamnă mai în vârstă, dar nu cu totul trecută, se vedea. Își făcea un machiaj ca niște aripi de pasăre. Ideea este că, dacă

Angus avea întrebări despre chestii de fete, dat cu aspiratorul sau machiaj, avea pe cine să întrebe. Aproape sigur nu o făcea. Angus părea mai degrabă genul care și-ar fi tatuat o chestie care să strige „nu-sunt-drăguță”, gen un colier din sârmă ghimpată. Dar nu se certa cu Mattie Kate sau cu tatăl ei. Nici măcar cu U-Haul, ceea ce era îngrijorător. Din omul ăla se prelingea mâzga. Mereu își atingea și își mângâia fața și părul roșu soios și alte lucruri care nu erau deloc în regulă, de pildă, scaunul din separeul unde stătuse Angus, după ce ea se ridica să-și mai ia ceva de băut. O târâtoare. Dar lucra pentru tatăl ei de când se știa și oamenii se obișnuiesc cu tot felul de lucruri.

Ea știa că e un mincinos. Atâta lucru mi-a spus și mie. Adevăratul antrenor secund era domnul Briggs, un profesor care preda istoria la gimnaziul Jonesville și era antrenor la echipa de juniori, în plus dădea o mână de ajutor la echipa liceului. La antrenamente se ocupa de apărare, în timp ce Mister lucra mai ales pe atac. U-Haul era doar un om bun la toate, plătit la jumătate de normă din fondurile școlii. Angus spunea că se dădea mai important decât era și îi mergea pentru că susținea că e „nimeni” și în același timp pretindea că e antrenor secund. Ca și cum s-ar fi aplecat și ar fi măturat minciunile rămase în urmă.

Ne înțelegeam destul de bine eu și Angus. După începutul dubios. Sfaturi de modă, nu, mulțumesc, dar mi-a spus la ce să fiu atent la școală, pentru că era cu două clase mai mare, iar eu i-am spus câte ceva din povestea mea. Ce rudă eram cu Betsy Woodall, pe unde stătusem. Asta se întâmpla după ce tatăl ei mergea la culcare la șapte seara, pe bune. Ne făceam temele și ne uitam la televizor într-un dormitor fără pat de la etaj, căruia ea îi spunea bârlogul. Doar fotolii tip sac și televizorul pe care îl salvase din tornada de articole sportive de jos. Angus avea o regulă foarte strictă, nu ți se permitea să aduci echipament sportiv la ea în bârlog, altfel riscai pedeapsa cu moartea. În privința altor distracții, bătăi cu floricele, bomboane M&M aruncate în gura celuilalt, puteai să faci cam orice în Bârlogul lui Angus. Îmi părea rău de Mattie Kate că trebuia să strângă, dar Angus spunea același lucru, avea nevoie de serviciul ăsta, deci să nu i-l luăm.

Îmi era greu să mă obișnuiesc cu grija altuia față de mine. Și cu regulile. Temele trebuie făcute, punct. Nu umbli pe nicăieri în zilele de școală. Petreceri farma, nici să nu visezi. Nici măcar n-am adus vorba

despre băgat nasul în băutura tatălui ei. Angus era cu picioarele pe pământ și făcea multe lucruri în casă, contribuia la lista de cumpărături, chema pe cine trebuie ca să repare caloriferul, genul ăsta de lucruri. Mister n-ar fi observat nimic decât dacă s-ar fi golit frigiderul și țevile ar fi înghețat, omul nu știa decât fotbal. Dar nu vedeam ca Angus să aibă mari probleme. Totul în casa aia era bine îngrijit, inclusiv eu. Dacă rămâneam aici, aveam să mă transform într-un bebeluș din acela de la gimnaziul din Jonesville? Nu trebuia să-mi bat capul cu asta, știam. Nimeni nu mă ținea așa de mult.

30

Îmi fusese mereu groază de gimnaziu pentru că mă gândeam că o să dau peste tipi mai mari care s-ar putea să mă trosnească. Până atunci, într-a patra și a cincea, fiind cel mai înalt, eram genul de ratat pe care ceilalți puteau să-l urască, dar cu care le era teamă să se pună. Însă roata se învârte. Școala te aruncă din sertarul de sus la loc în cel de jos. Într-adevăr, gimnaziul Jonesville era un cuib de căței, dar avea dulăii lui. Cu timpul i-am adulmecat, strânși la fumat, lenevind în fundul clasei cu pantofii lor desfăcuți la șireturi pe băncile goale. Țipi care repetaseră clasa de atâtea ori încât ajungeau într-a opta cu perciuni respectabili și fumând un pachet de țigări pe zi. Ăștia puteau să mă rupă cu bătaia.

Dar într-a șasea ieșisem la iveală ca fiind un nou Demon. Eram tot eu, dar cu pantofi de șaizeci de dolari. Un ratat sub acoperire. Faptul că locuiam cu Mister era ca și cum aș fi avut o armă. Când apăream pe hol, se făcea loc în fața mea. Nu gen *ptiu, pute a cur jegos de copil de plasament*, ci gen *mamă, uite-l*.

La început nimeni nu știa ce legătură am cu Mister. Nici eu. Nu eram copilul lui, dar el trebuia să semneze pentru ce făceam, de exemplu, dacă aveam voie să văd filmul *Viață de familie*. Nu că ar fi știut. Aduceam formularele la cină și el le semna cu ochii ascunși sub sprâncenele alea mițoase, urmărind în mintea lui vreo reluare, rumegându-și cina ca o vacă iarba. Și-ar fi dat acordul să mă uit la filme porno în sala de studiu. Nu zic că asta făceam. Dar, dacă era să fiu al cuiva, eram al lui Mister.

Și apoi cu atât mai mult, pentru că mă lăsa să-l ajut la antrenamentele de sâmbătă. Doar ca om bun la toate al omului bun la toate, dar, chiar și așa, era de-a dreptul extraordinar. Să trasez cu creta liniile terenului și să trag săniile[20] și protecțiile pentru corp, eu, Demon. Pe iarba stadionului Five Star, unde Creaky ne ducea la întâlnirile de rugăciune de vineri seara și noi le strigam celor de la Generals să facă măcel. În interiorul vestiarelor Red Rage, în prezența măreției. Sau a prosoapelor ude și a suspensoarelor măreției.

Mă duceam doar sâmbăta, nu după școală, pentru că antrenorul avea reguli legate de teme și Angus supraveghea aplicarea lor. Ei nu-i plăcea când mă duceam la antrenamente, dar Mister spunea că un băiat nu poate să stea închis, deci acasă nu aveam voie să-mi pun hainele în mașina de spălat,

dar strângeam rufele murdare ale echipei de parcă viața mea ar fi depins de asta și mă uitam la tipii din echipa de seniori cum făceau exerciții de mobilitate. Încercam să-mi dau seama de scheme. Repede-Nainte nu mai era de mult la echipă, dar tipii ăștia aveau mâini bune, loveau tare. La ședințe Mister era alt om. Lăsat pe vine, cu ochii la pândă, se uita la băieți cum făceau un exercițiu de alergare sau dădeau o pasă și, v-o spun, îi vedea. Îi învăța pe de rost. Își dădea seama când bâjbâiau sau chiar când riscau doar s-o facă, le striga s-o ia de la capăt și de data asta ca lumea. Și o luau de la capăt. De douăzeci de ori dacă era nevoie. Unde rămăsese tatăl somnambul? Tipul din drumul căruia trebuia să ne ferim ca să nu treacă prin noi ca prin niște uși? Nu pe stadionul Five Star. Aici mergea la turație maximă, îi călărea pe cei de la Generals până când atingeau strălucirea pe care și-o dorea, apoi le spunea că sunt cei mai buni. Îi bătea pe spate când îi trimitea la dușuri.

Și unul dintre ei eram eu. Mai aveam trei ani până să-mi încerc norocul la Generals și nici nu știam ce e cu mine. Dar într-o zi, după ce a dat drumul echipei și încărcăm echipamentul, Mister strigă „Damon, capul sus!” și văd cum îmi vine o minge în față. O prind, minune, să mor de nu, și mă duc să o pun lângă celelalte mingi, dar nu, Mister zice hai să schimbăm niște pase. El arunca, mă alerga pe teren să vadă ce fel de picioare am. Ce suflu. Acum ia să-ți vedem brațul. Eu mă cac pe mine încercând să-mi amintesc ceva din ce m-a învățat Repede-Nainte despre cum să ții mingea, să vezi terenul. Dau tot ce am mai bun.

Ce aveam eu mai bun nu era mare lucru, dar Mister m-a făcut să vreau să-mi dau sufletul. Dinții mari îi încăpeau în sfârșit în gură și ieșeau la iveală ca soarele printre nori. De neuitat. Felul în care privea dincolo de brațele și picioarele mele, în sufletul Generalului care aș fi putut să fiu, ne-a băgat în priză pe mine și mingea dintre noi, arcuire a încheieturii, întoarcere a capului. Și l-am văzut pe Generalul care fusese el cândva pe acest teren, când ridica lumea în picioare, își arăta dinții vreunei fete din tribune care avea să-l răsfețe la ceremonia de după meci. Mama lui Angus, mi-am spus. Mă întrebam dacă fusese majoretă.

Dar nu. Fiind una dintre fetele domnișoarei Betsy, nu era genul care să se țină de prostii. Angus mi-a povestit că se cunoscuseră la UT Knoxville, unde el primise o bursă pentru fotbal. Rămăsese în urmă cu un an, apoi își fracturase umărul și trebuise să studieze pedagogia. Mă întrebam dacă

Angus îl văzuse vreodată pe omul în care se transforma tatăl ei la antrenamente. Speram că da. Apoi m-am gândit mai bine și am sperat că nu.

Școala a luat o întorsătură dubioasă cu ajutorul unei profesor, domnul Armstrong. Preda engleză la a șaptea și a opta, deci nu era profesorul meu, dar era și consilier îndrumător, adică se ocupa de planul general pentru copiii care tind să aibă probleme.

La gimnaziul Jonesville m-au aruncat pur și simplu la ore și mi-a luat un minut de excepție ca să mă scufund ca Titanicul. Matematică, problemă: „Simplificați expresia folosind ordinea operațiunilor bla bla bla numere raționale". O pagină plină de numere și de chestii care nici măcar numere nu erau, ca un afurisit de cod. „Iată expresia simplificată", am scris pe foaia mea albă: „Să-mi fut una".

Am șters ce scrisesem înainte să strângă profesorul lucrările, ca să nu mă trimită la director. Ci doar direct la clasa de proști, unde am făcut cunoștință cu domnii cu perciuni și pantofi desfăcuți numărul 44. Mergeam cu toții împreună, o turmă mare și lentă, de la matematică pentru începători până la recuperare la toate materiile și o grămadă de săli de studiu unde materialul de lectură era compus din *Hot Rod Magazine, Muscle Machines, Car and Drive*. Sau *Allure* și *Cosmopolitan* pentru fete, pentru că aveam și persoane de sex feminin printre noi. În loc de perciuni, niște plămâni zdraveni. Destinul nostru era liceul vocațional, de unde urma să ajungem la centre profesionale pentru mecanici auto sau, în cazul fetelor, școala de cosmetică. Deci cui să-i pese că citeam doar reviste toată ziua? Făceam un salt pe scara carierelor noastre.

Însă, fiind nou, trebuia să stau de vorbă cu domnul Armstrong. L-a luat câteva săptămâni să-și găsească un moment pentru mine, fiindcă alți copii aveau nevoie de el ca să depună mărturie la tribunalul pentru infractori juvenili. Un om ocupat. Mă obișnuisem cu noul meu grup de câini din Jonesville, care nu erau cățeluși, ci cățele sexy și tipi care păreau de vârsta la care ai voie să cumperi bere. Prieteni cu potențial. Și aveam libertatea să desenez toată ziua în carnețelele mele, fără să mă încurce învățatul. Și deodată apare domnul Armstrong și dă totul peste cap.

Un lucru trebuie să spun în favoarea lui: nu mi-a ținut predici că nu-mi folosesc potențialul. Pusese mâna pe dosarul meu de la Protecția Copilului,

care mergea până la discuțiile de la spital când luase mama supradoza sau chiar mai în urmă. De la naștere stătusem pe marginea grămezii de rahat numită retragerea custodiei, i-am spus domnului Armstrong că, dacă citise toate astea, știa mai multe despre mine decât știam eu însumi. A spus că nu, nu știa, nimeni nu avea voie să susțină că știe ce simt.

— Uite ce știu, a zis. Ești rezistent la șocuri.

Auzisem la viața mea multe expresii complicate pentru problemele lui Demon. L-am întrebat pe domnul Armstrong dacă voia să mă pună pe tratament medicamentos pentru asta.

— Nu e ceva care trebuie reparat, a răspuns. Înseamnă puternic. Dincolo de orice așteptări.

M-am uitat la el. El s-a uitat la mine. Ținea mâinile pe birou, cu degetele atingându-se între ele, o cușcă mică, plină de aer. Mâini negre. Cu articulațiile aproape albastre. Verighetă de argint. A continuat:

— Știi, mai auzi de câte o minune, când o mașină e făcută praf, însă șoferul iese viu. Ce spun eu este că tu ești acel șofer.

Nu era de aici, avea accent nordic. *Șo-fierul ie-și viu*. Însă îl înțelegeam.

— Spuneți că sunt norocos.

— Ești norocos dacă un bețiv trece pe roșu și te lovește și-ți face mașina zob?

— Nu.

— Nu, nu ești. Te-ai ales cu o grămadă de fiare și nu din vina ta. Și ai ieșit din ea.

Cumva am făcut un gest de nepăsare.

— Mă rog, așa văd eu lucrurile. Te văd aici, la mine în birou. Ai venit. Nu ești cine știe pe unde, gata să spargi ceva sau să-l găurești cu un glonț ori să-i dai foc.

Am zâmbit, amintindu-mi cum am făcut exact aceste trei lucruri cu un trofeu cap de cerb în grămada de gunoi, cândva, împreună cu Troc. Căprior de zece puncte, în stare perfectă până să ne ocupăm noi de el. Din cauza ochilor ălora sticloși, Dumnezeule! Dar domnul Armstrong nu zâmbea. Spunea că fusese informat în legătură cu rezultatele mele școlare. Dar că oamenii știu adesea mai mult decât pot să evalueze profesorii cu testele lor. Treaba lui era să afle care sunt acele lucruri, folosind alte metode.

I-am spus că, dacă urmărește să mă chinuie, recunosc de la bun început: urăsc școala.

A dat din cap.

— De înțeles. Poți să-mi spui ce-ți place?

Să ajut la antrenamentele de fotbal, dar nu aveam de gând să i-o mărturisesc tipului ăstuia. Probabil că m-ar fi lipsit de asta. I-am spus că nu îmi vine în minte nimic ce mi-ar plăcea să fac și ce este legal pentru copiii de doisprezece ani.

— Deci crezi că vei avea o viață mai bună în următorii ani.

— Păi, da.

A încuviințat din cap.

— Înțeleg.

Voia să spună că mă înțelegea pe mine sau doar că toți copiii spun asta? Nu-mi dădeam seama. Era blând și dur în același timp, cu ochii precum ciocolata topită. Nu avea pic de răutate. Dar nu intenționa să-ți dea absolut nimic dacă nu dădeai tu primul. Ochelari groși, cămașă, mai ferchеș decât erau de obicei profesorii. Sau poate că așa arată un guler alb pe o piele neagră. Nu e ceva ce vezi prea des în Lee County. Eram obișnuiți cu NBA sau cu rapperii de la televizor, tipi bogați cu dinți de aur.

Doar pentru că a așteptat după mine, i-am spus câte ceva. Că îmi place să desenez. M-a întrebat dacă poate să vadă ceva din așa-zisele mele opere și i-am răspuns că deocamdată nu. În ultima vreme studiasem corpul omenesc, cu alte cuvinte pe fata de la orele mele căreia i se spunea Sos Iute și care stătea pe scaun cam cum se topește înghețata. Practic porno. Domnul Armstrong m-a lăsat în pace, dar a zis că trebuie să vadă niște desene până la sfârșitul săptămânii, fără scuze. Ca și cum ar fi fost o sarcină de lucru.

Asta m-a speriat rău. Am trecut în revistă toate carnețelele pe care le mai aveam, până la Creaky Farm și episoadele din fiecare seară cu Omul Repede care îi salva pe copii. Nimic ce să poată vedea un profesor. Am început să mă agit, apoi m-am enervat, apoi mi-am spus bine, omul ăsta vrea să intre în capul meu, ia de-aici. I-am dus rahaturi cu supereroi. Copii salvați. Mi-a studiat desenele de parcă citea afurisitul de ziar, apoi a spus că avea niște teste pentru mine. Mi-am spus bun, aproape am terminat: alte teste, Titanicul lui Demon se va scufunda mai departe în oceanul de căcat.

Greșit. Mi-a dat doar teste grafice. De exemplu: uite câteva pătrate care sunt o cutie desfăcută, alege care dintre cutii ar fi după ce o refaci. Pagini întregi de rahaturi din astea, așa de ușoare de zici că erau un joc. A fost singurul test pe care l-am terminat de nu știu când. M-am gândit că era încălzirea pentru testele adevărate. Iarăși greșit. Domnul Armstrong m-a păcălit. Erau testele speciale folosite pentru Dăruit și Talentat[21], ceea ce el spunea că aș fi. Ceea ce e ridicol. Deodată se apucă să vorbească despre ce am de recuperat și să-mi explice că, dacă mă mut la profilul ăsta în gimnaziu, la liceu pot să iau lecții de desen în loc să construiesc case pentru păsări la atelier.

M-a supărat destul de tare chestia asta. Mă zăpăcea faptul că totul era nou. Hainele, oamenii, casa. Pe un singur lucru mai puteam conta: că eram un idiot. Acum trebuia să arunc la gunoi puținul care mai rămăsese din Demon și să fiu deștept. Aveam să fiu tot eu? Și întrebarea principală: un Dăruit și Talentat poate să joace fotbal? Greu de crezut. Dar domnul Armstrong m-a mutat la un curs de engleză mai bun și m-a înscris la meditații la matematică, unde s-a dovedit că nu eram decât eu și trei fete bune rău, prin urmare am hotărât că nu mai contează. Anul viitor aveam să fiu pe drumuri într-un alt plasament și la altă școală, unde nimeni să nu știe cât de deștept fusesem sau nu fusesem.

Darurile și talentele mele au fost descoperite de alții. Primul a fost un tip, Cap de Pește, care reușise să obțină combinația exactă de miros de transpirație și deodorant Axe prin care îi respingea pe atacatori. Era o zi normală la ora de matematică, în care umpleam pagini de carnețel cu desene, fiindcă la ora aia nu făceam nimic. Doamna Jackson împărțea foile de lucru și apoi citea o carte sau își vopsea unghiile tot restul orei. Până în ziua de azi, când adun numere, îmi amintesc mirosul ăla înțepător de ojă. Vorbim, evident, încă de ora pentru proști. Făceam meditații la matematică, dar mai aveam până să se prindă ceva de mine.

— Hei, Demon, desenează-mi câteva tipuri diferite de pizdă imediat! a șoptit Cap de Pește și când spun „a șoptit” înseamnă că toți cei din fundul clasei au râs.

Nu eram atât de familiarizat cu pizdele încât să știu că există diferite tipuri. L-am întrebat dacă se referă la rase sau nerase, dar nu. Avea nume pentru diferitele tipuri.

— Ca țâțele, a spus. Știi că sunt la fel de multe tipuri de țâțe ca tipuri de mașini?

Nu mă gândisem niciodată la așa ceva. Nu că aș fi recunoscut că nu o făcusem.

— Cum sunt alea joase și lungi.

Cap de Pește nu le prea avea cu vorbele, așa că încerca să explice cu mâinile.

— Lungi și deșirate, rotunde, a spus. *Dube*.

Cineva avea un *Playboy*, care făcea cât o mie de cuvinte, cum se spune. Nu mi l-au lăsat decât până la sfârșitul orei, dar, dacă studiez un lucru, pot să-l țin minte. Am început să le iau bani tipilor pentru desenele astea, cincizeci de cenți pentru părți, un dolar pentru tot corpul. Fără față. Pentru fețe și mâini trebuia să iau ceva în plus pentru că durează cel mai mult să le faci și nu interesau pe nimeni. Apoi le-am spus tipilor ăstora că trebuie să-mi lase revistele peste noapte, ca să mă familiarizez mai bine cu diferitele forme și modele. Obsesia mea pentru aspectul mașinilor lua o nouă formă.

Singurul om pe care puteam conta s-a dovedit a fi, în mod surprinzător, Angus. Nu mai avusesem niciun prieten de la Maggot încoace și trecuse ceva vreme. În general nu umbli cu o fată pur și simplu, dar Angus nu părea fată, sub nicio formă și în niciun caz. Și asta nu din cauza cizmelor șmechere sau a faptului că se pricepea la mașini. Ci pentru că avea zero vrăjeală în ea. Dacă ați cunoscut vreo fată de gimnaziu, știți cum sunt: erupții vulcanice de vrăjeală. În fiecare clipă o nouă urgență, cel mai bun prieten transformat în dușman. Un tip cu care flirta ieri acum vorbea cu altă fată. Fiecare parte a corpului e prea mare sau prea mică și, of, urăsc rochia asta și Doamne, dacă sunt însărcinată. Nu aveam eu însumi mare experiență cu fetele, știam astfel de lucruri mai ales de la Angus. Nu tolera chestiile astea și avea nevoie să se plângă. O grămadă.

— Deci i-am spus Michaelei, uite ce e, curul tău e curul tău. Pur și simplu. O să arate la fel indiferent dacă porți sau nu blugii ăștia, deci de ce mă tot întrebi?

— „Sau nu”, am repetat, lată ceva demn de luat în seamă.

— Nu te băga în treburi din astea, tinere prieten.

Prea târziu, mă băgasem deja. Viziunea artistului. Angus nu avea de unde să știe, nefăcând parte din gașca lui Cap de Pește, dar Curul

Michaelei a fost o legendă la vremea lui.

Angus a terminat să se plângă și mi-a dat un sac pentru frunze. Mattie Kate ținea neapărat în toamna aceea să strângem frunzele din grădină. Sau poate că voia să nu-i stăm în picioare când dădea cu aspiratorul ori să mai ieșim din camera lui Angus unde ne petreceam toată ziua pe Playstation. Dar să strângi frunzele cu grebla? Mereu cad altele. Am băgat frunze în sacii ăia până s-au umplut ochi, ca niște saci cu cărămizi. Aveam o experiență vastă cu gunoiul.

— Bine, am spus. Ți-ai ținut predica. Scoate-o pe Michaela de pe lista bătăilor tale de cap.

— O, nu! Nu e ca la Mario unde îl arunci în aer pe Goomba și dispare. Michaela e strigoiul din Monkey Island. Se tot întoarce.

Eu aș fi ales să incendiem frunzele, dar existau legi locale referitoare la focul în exterior, iar în ceea ce privește chestiile legale, Angus zici că era polițist. Nu avea niciun sens, la cât de dură era, dar își făcea griji pentru Mister. Putea să-și piardă slujba într-o clipită.

— Deci eram la ora de sport, eu îmi vedeam de ale mele și vine Donna.

(Băgați o voce de Minnie Mouse.)

— Elizabeth mi-a spus că Michaela a zis că nu vorbește cu tine. Și eu fac ceva de genul: „Poftim, Michaela avea impresia că vreau să fac conversație?” M-au pus să fiu partenera ei la proiectul despre Antarctica, pentru că domnul Norwood îmi dă mie cazurile disperate și Michaela crede că pinguinii trăiesc la Polul Nord, cu nenorociții de spiriduși ai lui Moș Crăciun.

Rămâi uimit că o fată ar încerca așa ceva, dar unele o făceau. Poate din cauza lui Mister, pentru că tot ce era în orbita lui părea divin. Sau poate că voiau ceva din Angus, atitudinea, hainele, ceva. Eforturi sortite eșecului. Avea prieteni băieți, tocilari și gameri, un tip Sax care cânta la tobe. Însă cei mai mulți băieți erau îngroziți de Angus. Inclusiv eu. Dar cum Mister era mereu plecat, rămânea o prăpastie. Cu cât înainta toamna, cu atât mai puțin îl vedeam acasă. Generals era neînvinsă, adversarii cădeau unul câte unul și toată lumea din Lee County plesnea de mândrie. La antrenament, cea mai mică greșeală însemna o jumătate de oră în plus de sprinturi în tribune și Mister își vărsa tot amarul. Eșecul unui om este pedeapsă pentru toți oamenii, o echipă este un organism ș.a.m.d. Acasă trăia la el în birou

unde se uita la reluări. Nu a știut niciodată de treaba cu domnul Armstrong, a semnat doar hârtiile fără să se uite.

I-am mărturisit lui Angus și am aflat că ea era Dăruită și Talentată. Nimic surprinzător, citea mult, ca Tommy, dar chestii mai pentru adulți, științifico-fantastice și chestii de femei de ți se ridica părul de pe ouă doar când le vedeai titlurile. Era una dintre trăsăturile ei înfricoșătoare să desființeze tot ce vedea. Nu doar pe amatorii ca Michaela, mă refer la oamenii de la televizor. Dacă ne uitam la un serial și apărea o fată urâtă, cu ochelari etc., Angus spunea așa, fii atent. O s-o facă să pară ea aia deșteaptă. Dacă e străină, poate că o fac să pară rea. Angus făcea praf un serial de nu-ți venea să crezi. Dacă apărea un personaj care vorbea ca noi, un om de la țară, era acolo dintr-un singur motiv, prostia. Stai un pic… glumă! E un prostănac! Dacă e o fată, mai rău. Crede că prezervativele sunt baloane pentru petreceri și că tipul care încearcă să-și strecoare o mână în pantalonii ei e cel mai drăguț domn în vârstă. Lui Angus nu-i venea să creadă că nu observasem asta până atunci. Te obișnuiești așa de mult să nu fii deloc la televizor, încât cred că eu mă bucuram, ceva de genul ura, *au invitat și copii de la țară.*

Ea mi-a dat sfatul să n-o iau razna cu Dăruit și Talentat. Nu-i mare lucru, te iau doar de la ore ca să faci chestii interesante. În vacanța de Paști mergi într-o excursie. La ocean? A spus că poate. Odată fuseseră la Stone Mountain, Georgia, care e cam la aceeași distanță. Deci oceanul nu era exclus. Ar fi fost ceva. Asta dacă mai eram prin preajmă la primăvară și dacă mă puneam la punct cu matematica și ieșeam din categoria proștilor. Mulți dacă.

Între timp trebuia să mă obișnuiesc să trăiesc în casa aceea mare cu Angus, pentru că antrenorul nu ieșea decât ca un urs din vizuină să-și mestece mâncarea și să îndoaie cutia de bere PBR în pumn, apoi s-o lase pe masă. Dinții mari pătrați păreau să-i provoace mereu suferință. Angus mi-a explicat că nu erau dinții lui, apropo. Purta proteze din liceu, de când își pierduse toți dinții din față mușcând din teren mai mult decât putea să mestece.

În treacăt mi-a spus și care era numele ei adevărat. Agnes. În clasa întâi niște copii o strigaseră Angus ca s-o necăjească și, ca să le închidă gura, spusese că îi place. Apoi se hotărâse că așa și era. Și încă ceva: tatăl ei o dusese la toate antrenamentele și meciurile, pe umerii lui. În tricoul ei

minuscul cu Generals pe care i-l făcuse o doamnă, fata antrenorului era acolo sus, s-o vadă toată lumea. Apoi în clasa a cincea nu o mai lăsase să vină la antrenamente pentru că nu erau un loc potrivit pentru o domnișoară. Ea a spus bine, urăsc fotbalul. Apoi s-a hotărât că așa și era. Și asta este povestea unei fete fără mamă pe nume Angus. De neînvins. Antrenorul era un tip mare cu mâini mari, care strângea lumea de gât, cu fiecare meci câștigat sau, dacă nu, era sfârșitul lumii. Un fel de furtună într-un pahar cu apă. Iar Angus era opusul. Un ocean întreg, întunecat și rece.

31

Prin nu știu ce veri, familia Peggot a dat de mine în Jonesville și a sunat acasă la Mister. Mattie Kate mi-a întins telefonul fără să spună un cuvânt și vocea doamnei Peggot m-a lăsat fără aer. Voia să știe dacă sunt bine. O, aveam răspunsuri, și încă cum, în primul rând „*Acum vă pasă*”, dar am fost copleșit de emoții. Da, voiam să-i văd pe Maggot și pe ea și pe domnul Peg. Încerc să dau o fugă până la voi. Sâmbătă, după antrenamentul de fotbal.

Știam că Mister o să-l pună pe U-Haul să mă ducă dacă îl rugam și asta am și făcut. U-Haul a așteptat afară în mașină, deci era ca în vremurile vechi ale vizitelor supravegheate, deși nu chiar la fel, pentru că U-Haul nu avea nicio putere. Am rămas la cină.

Membrii familiei s-au înghesuit în jurul meu de parcă mă întorsesem de pe Lună. Doamna Peggot s-a mirat de cât de mare mă făcusem, Maggot m-a șocat când am văzut cât de mult se schimbase, cu ochii întunecați de la machiaj și doi cercei în buza de jos. M-au întrebat de Jonesville și de antrenor și de bunica mea Betsy și cum de se interesase de soarta mea după atâta vreme. Am spus că probabil pentru că nu știuse că exist până când apărusem la ea în curte arătând ca o borâtură de câine.

— Nu, a spus doamna Peggot. Nu-i așa. Știa de tine.

Au tăcut cu toții. Domnul Peg s-a uitat la ea. Ea a dat din cap. Apoi, în bucătăria Peggot, după doisprezece ani de viață, am aflat în sfârșit adevărul despre cum a venit bunica să stea de vorbă cu mama. Nu în ziua în care mă născusem, ci cu câteva săptămâni mai devreme. O mașină pe care n-o mai văzuse nimeni a urcat dealul.

— Era un Chevy tip limuzină, a spus domnul Peg. Condus de o puștoaică obraznică.

Doamna Peggot l-a bătut pe braț pentru că voia să povestească ea.

— O țipă tânără conducea și o doamnă înaltă a ieșit și s-a dus la mama ta.

— Iar puștoaica a coborât și a deschis ușa din spate și ce crezi că era acolo? a întrebat domnul Peggot.

Doamna Peggot l-a atins din nou.

— Pe bancheta din spate era cel mai mic om bătrân din lume. Un adult, dar, cumva, foarte mic.

Îl cunoșteam pe acel om. Dar nu am zis nimic. Nu voiam să mă bată și pe mine pe braț.

— Nu s-a dat jos. Cei doi au stat acolo tot timpul și au fumat. Obrăznicuță fată, stătea sprijinită de mașina aia mare ca și cum abia ar fi așteptat să îndrăznească cineva să comenteze.

— Dar ați…

Nici măcar nu știam ce vreau să știu.

— Dragule, nu mai văzusem niciodată oameni ca aceia. Am așteptat ca doamna să iasă. Apoi și-au văzut de drum.

A spus că după aceea mama a fost morocănoasă și le-a zis vecinilor că nu e treaba lor. Dar doamnei Peggot i-a mărturisit până la urmă că doamna era mama prietenului ei mort, care își băga nasul pe-acolo și voia să ia copilul. În vară el îi trimisese o scrisoare în care îi spunea că îi pare cumva rău pentru tot și că avea să fie tată, în noiembrie. O întrebase dacă voia să vină să-și vadă nepotul atunci. El și bunica erau pe cale să se împace după douăzeci de ani. Apoi, după ce i-a scris, a murit. La momentul nepotrivit. Era clar că avea s-o enerveze.

Maggot a ascultat toate astea cu gura deschisă, ca un somn prins în undiță. Poate că și eu. Nu-mi venea să cred că doamna Peggot știuse de la început totul și nu-mi spusese niciodată. Probabil mama era de vină. Se certaseră crunt dacă să mă duc sau să nu mă duc să văd mormântul tatălui meu în Murder Valley, mama nevrând să audă de așa ceva. Nu voia să știu de această doamnă care ar fi putut să mă ia de la ea. Nu-i de mirare că nu-mi dăduse numele Woodall. Acest secret era singura putere a mamei. O pusese probabil pe doamna Peggot să jure pe un paiet întreg de Biblii de la Walmart.

Nu știam ce să spun. În afară de da, rămân la cină.

Era ciudat să fiu din nou în casa aceea. În care știam fiecare amănunt, care treaptă scârțâia, ce fotografii cu strămoși Peggot stăteau strâmbe în ramele lor. Cada care mă speria de mă pișam pe mine când eram mic. Micuța colecție de bufnițe de pe pervaz, cu praf pe capetele minuscule. Era ca și cum aș fi fost acasă și totodată străin. Am petrecut ceva timp cu Maggot la el în cameră și la început a fost un pic distant. Știa că fusesem cam supărat pe familia Peggot că nu mă ținuseră la ei și chestiile astea. Dar i-am spus că îmi merge excelent, că locuiesc într-o casă-castel și care dracu’ e treaba cu părul lui? Mi-a spus că e un „compromis”.

— Între ce și ce?

Ultima oară când îl văzusem îl avea până la umeri și domnul Peg îl amenința că intră cu foarfecă în el când doarme. Maggot fusese de acord să se tundă, dar în felul lui. „în felul lui" însemna vopsit negru, cu șuvițe de diferite lungimi între scurt și mediu, zbârlit în toate direcțiile în jurul fetei. În orice caz, nu o tunsoare normală de fată sau de băiat.

— Te-au tuns așa la frizerie?

— Nu. O gagică de la școală. Martha Coldiron. O ții minte.

O țineam minte. Fata goth.

— A, acum nu se mai taie singură? Sper că a spălat foarfecă.

S-a strâmbat și s-a uitat pe fereastră spre fosta mea casă. Martha era probabil cea mai bună prietenă a lui acum.

— Scuze, omule, am zis.

Nu mă interesau noii lui prieteni sau cu ce rahaturi se ocupa. Simțeam că ultima punte care mă putea duce înapoi spre Demon tocmai sărise în aer. O priveam cum se prăbușește în reluare.

L-am întrebat cum de nu-l omorâse doamna Peggot din cauza machiajului și toate astea, dar a dat din umeri.

— Ce pot să facă? Să mă trimită înapoi la mama?

În privința asta, veștile nu erau bune. Mi-a spus că îi venise rândul pentru eliberare condiționată, dar i se refuzase pentru că se răstise la o gardiancă, ceea ce nu era deloc corect pentru că ticăloasei aceleia agresive i se pusese pata pe ea. O raportase că lipsise la apel, deși nu era adevărat, îi spunea că, dacă n-are bărbat, și-o trage și cu femei și tot felul de căcaturi din astea, până când într-o zi Mariah nu mai putuse să înghită căcat și explodase. Blestemul lui Mariah Peggot.

La cină am abordat subiectul mai vesel al fiicei-vedetă June. Acum era asistentă specializată la clinica Pennington Gap și stătea într-o casă de nu-ți venea să crezi. O cupolă, a spus domnul Peg. Ca o barcă întoarsă cu susul în jos, a explicat Maggot. Dar cu ferestre și etaj. Se părea că Emmy era cea mai drăguță făptură din lume. Doamna Peggot a spus că trebuie să merg cu ei în vizită. June și Emmy întrebau mereu de mine.

— Are un prieten acum, a anunțat Maggot.

— Tipul ăla, Kent, a adăugat domnul Peggot. Îi face curte de ceva vreme.

— Lasă-l pe prietenul distrus al lui June. Emmy are prieten, a precizat Maggot, privindu-mă.

Era greu să-ți dai seama de expresia lui din cauza machiajului.

— Normal, am spus. De ce să n-aibă? E o bunăciune.

— El locuiește tot la Knoxville, dar călătorește o grămadă, a spus doamna Peggot. Vine mereu aici s-o vadă pe June. Face afaceri cu produse farmaceutice.

— Kent vinde droguri, a intervenit Maggot.

Ochi mari, cu contur negru. Clovnul morții.

Pentru prima dată în seara aceea m-am gândit la U-Haul care aștepta afară. Biletul meu târâtor către casă. Mi-a dispărut interesul pentru mâncare timp de vreo zece secunde, dar am depășit momentul. Păi, aveam friptură înăbușită.

— Lui îi merge foarte bine, a continuat domnul Peg. Mă aștept dintr-o zi într-alta s-o ceară de nevastă.

— Mă apuc de fotbal la juniori, am spus.

Nu aveam încă vârsta. Dar nu mă asculta nimeni.

S-au ținut de cuvânt și am ajuns să le văd pe toate: cupola-barcă întoarsă cu susul în jos, pe Emmy bunăciunea de clasa a opta, pe prietenul vânzător de droguri al mătușii June. Am urcat în camera lui Emmy și ne-a spus secretele ei, ca în vremurile vechi. Dar nu într-un dulap. Casele cupolă-barcă nu prea au spații pentru dulapuri. Tot tavanul sau peretele ori ce-o fi e o grămadă de triunghiuri care formează o curbă. Nu prea poți să explici, trebuie să vezi. Am stat pe patul lui Emmy.

Ca să nu lungim povestea, nu-l suferea pe Kent. Spunea că latră ca o focă de câte ori face treaba aia cu June. Emmy se prefăcea că doarme pe canapeaua pliantă când rămânea peste noapte, aștepta până credeau că ea a adormit. Uram ideea că mătușa June se înjosea să facă prostii. Maggot își juca rolul de Nimic-nu-mă-șochează-am-cercei-în-buză-oameni-buni. Dar se vedea că era șocat. Nu mă mira că Kent era zgomotos, chiar și de la etaj, cu ușa închisă, îl auzeam cum vorbea cu soții Peggot cu o voce ca de televizor, ca și cum s-ar fi uitat toți la teleshopping și el ar fi fost produsul. Maggot i-a sugerat lui Emmy să-i pună ceva în cafea, pipi sau Drano. S-a ridicat de pe pat și a început să umble în fardurile lui Emmy.

— Dacă-mi ciordești Max Factorul, te ard, Mattress. Chestia aia costă o avere.

— Bine, bine. Unde ții lubrifiantul pentru bățul pe care îl ai în cur?

Emmy era beton, la asta mă așteptam. Dar părea cu zece ani mai mare decât noi. Trecuse de la Gagică Disney la nivelul de Madonna rustică, cu fustă creață, geacă de blugi, colanți albastru-închis. Stăteam așezați pe patul ei. Îmi venea să-i ating picioarele pentru că erau perfecte, ca niște porumbei albaștri mici. Purta în continuare la gleznă brățara cu șarpele de argint de la mine, peste colanți. Mă întrebam dacă o purta mereu. Părea mai relaxată decât oricând, discuta despre activitățile lui June și ale lui Kent fără cea mai mică jenă. Ca și cum nu și-ar fi amintit că noi doi trecuserăm cu treizeci de minute de prima bază și fuseserăm la un pas să facem la rândul nostru atac de cord, cândva. Nu se întâmplase niciodată. A fost foarte de treabă cu mine, dar, na, eram doar un puști.

Încercam să nu-mi amintesc nici eu, nici măcar de mirosul de fructe pe care încă îl răspândea.

Maggot a adus vorba despre prietenul lui Emmy de mai multe ori. Cred că era o răzbunare peste timp, ca să-mi arate că știuse tot timpul de năzdrăvăniile noastre din Knoxville. Nu avea cum să vrea să facă rău, vechiul Maggot nu ar fi făcut rău nici unei muște. În afară de momentul când îi smulgea aripile, ceea ce e doar o prostie de copii. Emmy nu a mușcat momeala și a spus că ea și Ciocan nu ies împreună, sunt doar prieteni. Mă tot gândeam: *Ciocan*? Kelly Ciocan cel ciufulit, vărul super-politicos care nu era de fapt văr și care părea prea moale pentru lumea asta, chiar și atunci când eviscera un cerb cu un cuțit Bowie? Dar Emmy revenea mereu la situația cu prietenul de jos. Am spus că nu înțeleg. Mătușa June nu era proastă și, în plus, îi refuzase deja pe jumătate din bărbații din regiune. Trebuia să aibă ceva Kent ăsta.

Sex, era teoria lui Maggot. Ditamai mătărânga.

Emmy a spus că nu, ci toate chestiile gratuite. Tipul ăsta era Moș Crăciun junior într-un Ford Explorer, venea și arunca daruri în toate secretarele și asistentele. Bomboane pentru cele grase, cupoane la coafor dacă erau la regim. Kent parcă ar fi avut niște spiriduși spioni care îi spuneau ce vrea fiecare. Doctorii au primit chiar vacanțe gratis în Hawaii și de-astea. Excursii gold.

— Să-mi fut una, a zis Maggot. Fă-mi și mie rost de Hawaii.

— Trebuie să fii doctor sau asistentă specializată. E premiul pe care îl primești când prescrii medicamentele lor.

— Bine, când mătușa June primește Hawaii, cere-i să ne ia cu ea. Nu-mi pasă dacă trebuie să-l auzim pe omul lătrător cum i-o trage toată noaptea, tot merg.

Maggot își punea clamele lui Emmy în părul țepos, din care ieșeau ca niște tentacule. Și se dădea cu ruj bleumarin. S-a întors să ne arate opera.

— Și eu, am spus.

Nu că m-aș fi așteptat să mă invite, dar, Doamne, oceanul!

Emmy a explicat că mătușa June nu putea să primească recompense de la el, pentru că era prietenul ei. Pur și simplu se bucura de popularitatea lui.

— Mama zice că, dacă cineva din lumea asta are nevoie de o vacanță în Hawaii, ăla este un doctor din Lee County.

I-am amintit de Knoxville. Femeie însărcinată înjunghiată în burtă, cu bebelușul înăuntru. Emmy a clătinat din cap, gen habar n-aveam noi.

— Nu-i pare rău că s-a întors. Dar spune că din punct de vedere medical Lee County e anticamera iadului, cu prea mulți pacienți și formulare Medicaid de completat. Asistentele și medicii pe care îi cunoștea s-au mutat toți la oraș ca să facă bani.

Vremea era crâncenă în ziua aceea, altfel poate am fi ieșit să-i bârfim pe cei mari. Sau nu, pentru că Maggot se distra prea bine cu lucrurile lui Emmy. Își pusese vesta ei sclipicioasă gen Madonna, fără tricou, și niște pantaloni uriași foșnitori pe care și-i trăsese peste blugi pentru că era îngrozitor de slab. După o vreme am auzit pe cineva strigându-ne.

— Ssst, a făcut Emmy.

Maggot s-a oprit, s-a lăsat jos și s-a rostogolit cât s-a dus ea până la ușă.

Era mătușa June care urca scările cu zgomot. Soții Peggot voiau să mergem acasă. Ploaia care răpăia pe acoperiș suna ca și cum niște gnomi malefici din copaci ar fi aruncat cu pietre. Vorbim despre o casă tip cupolă, deci dacă spun „acoperiș” mă refer la toată chestia. Poate dădea și cu un pic de grindină, în curând se lăsa întunericul, iar vederea domnului Peg era atât de proastă încât mergea șerpuit, precum cel mai lent șofer beat de pe planetă. Doamna Peggot își redobândise ochii de vultur după operația de cataractă, dar nu conducea.

Am zăbovit cât să revină Maggot la o înfățișare de bun-simț, apoi ne-am dus și ne-am așezat pe scări, pentru că nimeni nu pleca până când nu-și termina Kent afurisita de prelegere despre sistemul medical care nu lua durerea în serios.

— Acum am învățat și noi. Durerea este al cincilea semn vital. Am inventat nivelul de durere pentru ca pacientul să poată face o evaluare obiectivă.

— Știu la ce te gândești, tăticule, a spus mătușa June. Dar nu există absolut nicio șansă să devii dependent de medicamentul ăsta. Compania a făcut tot felul de studii. Pot să-ți arăt prospectul.

Se afla în bucătărie care era o parte din camera de zi, parterul întreg fiind o încăpere mare. Mă uitam la ea acolo jos, cu părul lucios de Posh Spice, cămașa neagră strâmtă băgată în pantaloni și mă gândeam ce pervers era faptul că încă mi se părea bună. Că mi se părea că ea și nepoata-respectiv-fiica ei erau bune. Făcuse pui la cuptor pentru cină și un tort. Motivul pentru care trecuserăm pe acolo atunci era ziua mea. Bine, eram îndrăgostit de domniță. Acum strângea toate resturile pentru ca ei să le ia acasă. Doamna Peggot avea să spună nu, țineți și pentru voi, dar June avea să câștige. Familia asta era o poveste pe care o știam.

Domnul și doamna Peggot se afundaseră împreună în canapea și Kent îi obosea. Era un om gen Burt Reynolds, cu mustață, cam prea ferchezuit pentru o zi de sâmbătă, cu pantofi cum nu mai avea nimeni de prin zonă. Mă uitam de sus și i-am zărit porțiunea lucioasă din creștet, cu părul negru dat peste ea. Nu era chiar Homer Simpson, precum Creaky, doar așa, cu o mică ajustare. Dar cum să ai încredere într-un tip care își înșală propriul cap? Mătușa June strângea rămășițele.

Emmy stătea pe treaptă lângă mine. Genunchiul meu l-a atins pe al ei, dar nu a observat. Se uita la Kent ca și cum și-ar fi dorit o putere supranaturală ca să-l vaporizeze.

— Le cerem pacienților să se uite la grafic și să aleagă un număr care să corespundă durerii lor, a explicat June, în timp ce punea salată de cartofi într-o cutie galbenă și goală de unt. A fost ideea companiei lui Kent.

— Noi credem că durerea este o realitate palpabilă, a intervenit Kent. Nu doar o impresie. Asta-i tot ce zic.

Categoric nu era asta tot. M-am uitat la Emmy cu o expresie de genul „o-frate”.

— Misiunea noastră este ca fiecare pacient suferind să ajungă la zero pe acel grafic, a adăugat Kent.

Emmy a făcut din degete un pistol și s-a împușcat în cap.

În cele din urmă, domnul Peg a acceptat un cupon pentru medicamentele miraculoase împotriva durerii ale lui Kent, probabil ca să-i închidă gura. *Mai puternice decât orice altceva. Nu chestiile obișnuite pe care trebuie să le iei o dată la patru ore, astea durează toată ziua! Pentru prima dată în ultimii ani, o să dormi bine noaptea!*

Afară, în camionetă, nici nu apucase să pornească motorul și doamna Peggot i-a spus:

— Dă-mi hârtia aia, bătrâne. Dacă încerci să aduci pastilele alea acasă, le arunc la closet și trag apa.

32

Se apropia Crăciunul și îmi era teamă că Mister o să vrea să scape de mine. Aceasta fiind perioada anului când oamenii încep să observe cine e parte din familie și cine nu. Am întrebat-o pe Angus ce făceau de obicei de Crăciun. Mi-a spus că nu mare lucru. Eram pe acoperiș și curățăm burlanele.

— Bine, dar ce faceți? am întrebat. De exemplu, de unde vă tăiați bradul?

A mijit ochii. Era încălțată cu cei mai vechi și mai aderenți teniși ca să se urce pe acoperișul de tablă, în timp ce eu eram pe scară.

— Te referi la prostia aia cu copacul pe care îl bagi în casă?

Nici măcar atunci când era mică? Nici măcar atunci.

— Nu suntem credincioși, a spus, de parcă eu aș fi fost ăla ciudatul.

Cine a zis ceva despre credință, m-am gândit eu, vorbim despre Crăciun, în puii mei. Cine-a mai auzit ca un copil să spună că nu e mare lucru?

Angus era acel copil. Dacă își dorea ceva, antrenorul spunea de fiecare dată „du-te și cumpără-ți". Nu e nevoie să amestecăm în povestea asta grași cu bărbi false. Încă una dintre acele reguli ale antrenorului care erau normale pentru Angus, de genul „fără animale în casă", „să-ți faci temele". Mi-a spus că pe el Crăciunul îl deprima pentru că mama ei murise de cancer puțin înainte sau după, poate chiar în ziua cu pricina. Nu era sigură.

În mod normal, un tip pe nume Happy le curăța burlanele și Mattie Kate îl tot sunase. Într-un târziu răspunsese soția lui și spusese că Happy căzuse de pe un hambar și își rupsese spinarea, deci reveniți peste câteva luni. Mister nu avea încredere să lase pe nimeni altcineva să lucreze la casă, mai ales pentru că nimeni nu voia. Avea peste o sută de ani și puteai să ai surprize. Gândiți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă vreun meseriaș i-ar fi stricat casa antrenorului. Ar fi trebuit să plece din regiune. Dar burlanele erau așa de înfundate cu frunze, încât apa de pe acoperiș începuse să se scurgă în bârlogul nostru cu televizor, i-am zis lui Angus că mă urc eu pe casă. Am rugat-o să nu-i spună lui Mister dacă stricam ceva sau, știu și eu, cădeam. A zis că vine și ea, dacă stricam ceva, pe noi nu putea să ne dea afară. Iar eu m-am gândit: *Poate pe tine nu*. Mister era plecat în acel sfârșit de săptămână la meciurile din play-off. Îmi trecuse prin minte că s-ar putea să-

mi ceară să merg cu ei să-i ajut, dar nu, l-a luat doar pe U-Haul. Era decembrie. Zilele mele în acea casă erau numărate. De aici am ajuns la discuția despre Crăciun și moarte.

— Înseamnă că suntem doi, am spus. Cu sărbătorile stricate de părinți morți. Nu că 4 Iulie s-ar compara, dar aia era ziua care o deprima pe mama. Mereu se întrista că tata murise, așa că pusese interdicție pe artificii.

Angus s-a uitat la mine. Poate că Mister avea reguli în privința artificiilor. Era greu să citești această familie.

— Adică nici măcar din alea mici. De explozibile mai mari nici vorbă.

— Vrei să-mi spui că tatăl tău a murit într-o explozie?

— Nu, din cauza apei. N-am aflat niciodată exact cum, doar locul.

— Și apoi ea a murit de ziua ta. La naiba, frate. Ai câștigat.

Mi-am amintit de ultima zi de naștere pe care o petrecusem la mătușa June. Nu mă prea gândisem la mama atunci. I-am spus lui Angus că nu legam moartea mamei de ziua mea.

— E mai degrabă ca un sac cu pietriș pe care îl car după mine în fiecare zi. Dacă altcineva aduce vorba, sincer, mă bucur. Ca și cum, măcar în clipa aceea, mă ajută să târăsc pietrișul.

— Uf, a făcut ea, scoțând cocoloașe maro de frunze din burlan cu mâinile goale, un gest curajos.

Păi, cine știe ce trăia în rahatul ăla. Forme primordiale de viață. Treaba mea era să țin găleata sus până se umplea. Apoi coboram scara și o aruncam în mormanul care puțea ca o mocirlă, pe care îl tăcuserăm departe de casă. Habar nu aveam ce instrumente folosea Happy pentru treaba asta.

Angus a spus că la ea era altfel, pentru că nu-și amintea de mama ei. Nu era un sac de pietriș.

— E mai degrabă precum chestia mică și lucioasă pe care o port la gât. Uneori câte o doamnă se apleacă și spune „Iubito, era așa de frumoasă” sau „Era o bijuterie”. Și eu spun doar „Bine, super. Mulțumesc”.

Angus a mai pus niște mizerie în găleată.

— Mai bine să nu știi.

Am sugerat că treaba de care ne ocupam ar putea fi mai plăcută dacă fumam niște iarbă. Făcusem rost de marfă decentă de la un tip de la școală, ca plată pentru desene ale unor părți anatomice. Angus nu dădea aproape niciodată curs sugestiilor mele, mai ales dacă acestea ar fi abătut scandalul peste casa lui Mister, dar de data asta a reacționat excesiv, înnebunisem, ce,

voiam să cad de pe scară și să ajung cu spinarea rupta ca Happy? Ș.a.m.d. A ieșit la iveală ca nu fumase în viața ei iarba. Așa putea o minte nevinovată să cadă pradă teoriei cu iarba care te înnebunește, promovată la școala de polițiștii DARE[22], și a trebuit să o lămuresc, să-i explic cum te putea face să fii mai atent la munca ta, fără să-ți pese însă de părțile mai nașpa. Nici vorbă. Oricum nu putea să fumeze nimic din cauza astmului. O văzusem cum își folosea inhalatorul, dar nu știusem ca de aceea se lăsase tatăl ei de fumat și trecuse la tutunul de mestecat. Mi-a spus ca ajunsese la spital de câteva ori când era mică. De fiecare data când avea emoții prea puternice, pozitive sau negative, îi ieșeau bubițe. Nu văzusem asta la Angus, bubițele. Nici emoțiile.

Deci ratase cele mai bune lucruri din viață: iarba, o mamă, Crăciunul. Incredibil, i-am spus că nu puteam să mă pun cu ghinionul în ceea ce privește moartea și astmul, dar Crăciunul rămânea în discuție. Mi-a răspuns că nu înțelege ce rost are.

— Asta fiindcă nu știi ce pierzi.

M-am dus să golesc găleata și ea stătea acolo tremurând, cu genunchii la piept, cu mâinile în buzunarele hainei, cu căciula trasă pe urechi. Cu ochii ei cenușii din desenele manga, privind către lume ca un copil mic abandonat pe un acoperiș.

— Rostul, i-am explicat când m-am întors, e să primești cadouri. E cu totul altceva decât să le cumperi. Oamenii îți dau lucruri pe care nu știai că ți le dorești. Sau pe care îți fusese teamă să le ceri pentru că sunt prea scumpe.

Mi-a replicat că sună a risipă.

I-am spus că surpriza e rostul. Așteptarea e rostul. Să privești cum se îngrămădesc sub pom secrete ambalate, pe care le scuturi și le atingi până când te simți ca pisica aia care urmează să moară de curiozitate. Și ce dacă mama nu avea niciodată niciun ban pe numele ei și îmi lua toate cadourile de la reducerile pentru angajați, noi făceam Crăciunul, în puii mei. Și eram oare prea emoționat ca să dorm, și ascultam cu toată încordarea mea de ignorant ca să aud copitele de reni pe casa noastră fără horn? Categoric.

Angus nu credea că Mister avea să accepte.

Am rămas șocat. În general, Angus putea să fie extrem de enervantă când era vorba să vadă partea bună a lucrurilor.

— Demon, spunea mereu, viața e o călătorie dezlănțuită și năvalnică. S-ar putea să te aștepte și chestii bune, nu te gândi că sunt imposibile.

Ceea ce în general făceam, le socoteam imposibile. Dar Crăciunul? La ăsta nu renunțam. I-am spus că nu trebuie să-l amestecăm pe Mister, ci puteam să ne dăm unul altuia cadouri. A recunoscut că poate la un moment dat i-a invidiat pe copiii la care venea Moș Crăciun. Dar să-i ceară lui ar fi fost ca și cum l-ar fi trădat pe tatăl ei. Am ascultat-o până a spus tot ce avea pe suflet. Poate că acum trecuse peste asta. Poate că nu-i mai păsa cu adevărat.

Bun, am zis. Știu de unde facem rost de pom.

Am furat unul.

Nu contează că, după ce am ajuns acasă, ne-am dat seama ca nu aveam cu ce să-l împodobim. Am agățat ce am avut chef în pomul ala: linguri, bomboane mentolate, CD-uri, niște cercei și alte chestii pe care Mattie Kate i le dăduse lui Angus în decursul anilor într-o încercare inutilă de a-i modela simțul modei. Covrigei. Era pomul nostru absolut ridicol. Legendar.

Eram atât de nerăbdători să ne vedem cadourile, ca nu am putut să așteptăm. Filmele de Crăciun date în reluare zi și noapte încep cu mult timp înainte, ceea ce te face să crezi ca pe undeva trebuie să fie deja Crăciunul. Pe la miezul nopții, probabil pe 23, la jumătatea celui de-al doilea sau al treilea film cu Chevy Chase, n-am mai răbdat. Am dat fuga jos ca niște copii, am făcut totul bucăți în timp ce Mister dormea. Angus mi-a luat niște benzi desenate extraordinare, printre care o serie manga cu un băiat pe nume Gon Freecss pornit în căutarea tatălui său care plecase când el era foarte mic și despre care se spunea că ar fi avut puteri supranaturale. Evident, m-a nimerit. Și haine, ceea ce pare plictisitor, dar cu Angus nu era. Și nu mi-a luat nici chestiile de dur care îi plăceau ei. A gândit din perspectiva lui Demon, Copil Popular, din cap până în picioare: o geacă Members Only, argintiu țipător, de exemplu. Toată școala avea să fie la picioarele mele cu geaca aia pe mine.

Treaba cu Angus. Amândoi aveam problemele noastre pe cap, iar felul ei de a le face față era să o doară-n cot dacă îți plăcea sau nu ce face ea. Dar dacă eu voiam să fiu alt tip de om și să încerc să devin popular, nu intenționa să-mi stea în cale. Intenționa să mă ajute. Nu e o chestie prea obișnuită.

Mi-a dat și o machetă de vas, cu pânze minuscule, frânghii minuscule, o navă întreagă gata să pornească pe mare, făcută din lemn vopsit și scobitori și, fiți atenți, partea cea mai tare: era într-o sticlă. Nici măcar una specială, ci o sticlă de bere de mărime normală. Cum pana corbului reușise cineva s-o bage acolo, habar nu avea. Așa o găsise, la magazinul de antichități. Mi-a spus că parca ar fi avut numele meu scris pe ea, având în vedere chestia mea cu oceanul și, de asemenea, reușita împotriva tuturor probabilităților, pentru că într-o zi aveam să ajung exact unde îmi doream.

— Dacă zici tu, i-am răspuns. Dar o să fiu tot într-o sticlă?

A râs.

— Lumea e o sticlă, Demon. Gravitația, alea-alea. Nu te aștepta la minuni.

Eram mai degrabă agitat în privința cadourilor mele pentru ea decât nerăbdător să le primesc pe ale mele. Și emoționat, pentru că, să recunoaștem, nu era ușor de ghicit. Banii de pe cârdul de credit al antrenorului nu erau ai mei și mi s-ar fi părut că trișez, deci am folosit ce câștigasem pe desene și m-am dus pe la casele de amanet. Mă întrebam dacă tipul de la Here Today Loan and Pawn din Jonesville avea să-și aducă aminte de scandalul de pe strada, de băiatul care făcea treaba unui bărbat ș.a.m.d. Nici nu a ridicat privirea din revista. M-am uitat după chestii interesante din casa McCobb, dar dispăruseră demult. Nu fac mulți purici în asemenea locuri, mai ales armele și bijuteriile, cu excepția lucrurilor aiurea sau a antichităților ciudate, iar eu asta căutam. Am găsit o pălărie marfa, din catifea neagră, cu un voal în partea din față. Mai feminin decât ce purta în general Angus, dar am simțit eu ceva și am avut dreptate. A început să defileze cu pălăria pe cap și să spună că va fi gagica funebra din Lee County. I-am luat și niște cărți vechi, printre care una cu sfaturi pe care am citit-o împreună cu voce tare, cu ce să faci în diferite situații de urgență: naufragiu, incendiu într-un club de noapte, lift care cade. Ce e un club de noapte? Mi-a spus ca e un fel de bar, doar că în oraș, așa că stai înghesuit cu fața lipită de subsuorile altora. Deci în caz de incendiu, ești prăjit. Nu-mi amintesc care era sfatul.

Însă cadoul meu principal era portretul ei. L-am pus într-o ramă ca lumea de la amanet, cu geam și alea-alea. Știam de mult ce supererou avea să fie: îngerul în Piele Neagră. Un supererou dur, cu aripi de înger din piele neagră. Mi-a luat ceva încercări ca să nu semene cu Batgirl. Dar mi-a ieșit.

Principala trăsătură a lui Angus fiind ochii cenușii care văd direct ce te doare. Puterea supranaturală de a-ți citi gândurile și a te determina să vorbești. Am făcut-o praf. L-a cărat după ea toată ziua, strângea rama aia mare și pătrată ca pe un afurisit de ursuleț.

Mattie Kate a plecat să stea cu copilul ei, dar a lăsat frigiderul plin cu chestii pe care să le scoatem din folia de aluminiu și să le încălzim, ca și cum am despacheta alte cadouri. Budincă de fasole verde cu cartofi, șorici cu fasole boabe. Colțunași cu mere. Mâneam ce aveam chef, când aveam chef. Eu mi-am pus hainele noi și ea pălăria cu voal și am spus „Dragă", ca bogății din familia Howell din Gilligan, sau „Beton", ca prințul din Bel-Air, și am mâncat și ne-am uitat la televizor trei zile la rând. La un moment dat mi-am dat seama că era chiar Crăciunul, ziua aceea. Și mi-am spus ca poate până la urmă există un Dumnezeu în cerul lui. Pe drumul lent al vieții mele de căcat, mă oprisem o vreme aici.

Cel mai tare a fost pomul. Fără discuție. O convinsesem pe Angus că nu era furt, oricum fermierii își petreceau jumătate de an strângând copacii ăștia mormane și dându-le foc. Am fi putut să cerem. Dar mi se părea un act de dreptate să iau ceva de la Creaky. M-am furișat acolo cu Angus, am tăiat un cedru în întunericul nopții, a fost unul dintre momentele cele mai frumoase ale tinereții mele. Îmi părea rău doar că trebuise să-l implicăm și pe U-Haul ca să-l transportăm, pentru că ar fi putut să ne toarne, ceea ce ar fi întinat crima perfectă.

L-am pus să stingă farurile înainte să ajungem la casă. Locul arăta mai rău decât oricând, de vreme ce nu mai avea copii sclavi ca să-l întrețină. Lumina era aprinsă într-o cameră de jos, deci el era acolo, singur, în surzenia și urâțenia lui, speram. Nici urmă de Ford Lariat.

De ce îmi doream atât de mult acest lucru, să mă întorc în locul unde copilăria îmi fusese strivită? După ce ne-am dus, am știut. Motivul era puterea. Să stau în față la Amityville și să urlu către ce s-o mai fi strecurat și o fi zgrepțănat înăuntru: „Dracu' să te ia! Dracu' să te ia pentru bătăi și pentru că ne-ai ținut nemâncați și pentru că ne-ai făcut pe toți, dar mai ales pe Tommy, să ne dorim moartea. Dracu' să te ia fiindcă m-ai făcut să mă bucur că era el și nu cu". Să mă opresc și să scuip pe iarba înghețată. Să întorc spatele răului și să plec.

Mă mai aștepta o surpriză, din partea lui Mister, la câteva zile după Crăciun. Mi-a zis să vin la el în birou. A trebuit să elibereze un scaun, în birou fiind mai rău decât în camera de zi. Avea un mic televizor la care se uita la casete video. La echipe cu care urma să jucăm, ca să le găsească punctele slabe. Sau la meciuri jucate, însă doar la cele pierdute, ca să învețe. Antrenorul nu era genul care să zăbovească asupra victoriilor. Știam ce casetă urma să pună, pentru că o văzusem toată viața. Timpul ni se terminase, am făcut tot ce am putut, dar nu a mers, mult noroc și tot așa. *Îmi pare rău.*

El nu spunea nimic, eu nu spuneam nimic. Ce observai la Mister, după dinții bombați în spatele buzelor strânse, erau sprâncenele și ochii duri și albaștri mijiți. Purta mereu pe cap șapca cu Generals, deci în ziua aceea a fost un șoc să-l văd fără ea. Păr alb, de om bătrân, zbârlit, ca și cum l-aș fi prins în pat. Simțeam deja că o sfeclisem.

— De când ești aici?

Șapca era pe birou. Și-a pus-o pe cap. Aproape că mă așteptam să-și pună și geaca și ochelarii de soare. Perspectiva lui Mister nu trebuia văzută.

— Două luni, trei?

— Da, domnule.

Și-a luat fluierul de argint și l-a lăsat să atârne pe șnurul lung pe care și l-a înfășurat pe degetul arătător. Apoi La desfășurat și l-a înfășurat la loc până sus. Era unul dintre obiceiurile lui. Făcea asta pe teren când era ofticat sau când se gândea, adică totdeauna. Simțeam că șnurul ăla mi se înfășură în jurul gâtului. Îmi venea să fug și să nu aud ce urma. U-Haul îi spusese de pomul furat sau Mattie Kate dăduse peste rezerva mea de iarbă. Un om ca mine are o mie de drumuri care duc la ruină și niciunul dintre cele pe care am apucat-o până acum nu duce în altă parte.

— Ți-a plăcut când ai dat o mână de ajutor la antrenamente, nu? a întrebat într-un târziu.

— Da, domnule.

Nu mă uitam la el. Mi-am făcut inima cocoloș sau cum vreți să-i spuneți și am aruncat-o pe geamul din spatele lui. Dealuri, copaci golași. Lumina slabă, de culoarea galbenă a pișatului, a iernii.

— Ai ceva, a continuat.

— Poftim?

Aveam buzunarele goale. Nu furasem. Bine, furasem. Niciodată de la Mister, dar gândurile îmi zburau către biscuiții Oreo și cârnăciorii Slim Jim pe care îi ciordisem de la îngrijitorii mei.

— Mi-am dat seama de la început. Înălțimea, asta e sigur. Viteza și o capacitate decentă de a pasa. Mă gândisem la tine ca la un fundaș. Dar cred că de fapt ești extremă.

Am intrat la loc pe fereastră.

— Însă nu știam dacă băiatul ăsta o să apară.

A înfășurat din nou șnurul. L-a desfășurat.

— O să fiu cinstit, văd mereu băieți ca tine, care se pișă pe ce le-a dăruit Dumnezeu. Vin din pleava plevei. Știm cu toții. Familii nasoale, părinți la pușcărie. Sunt băieți care nu fac decât probleme, pentru că atâta știu.

Mă oprisem din nou din respirat. Niciunul dintre părinții mei nu era la pușcărie. Familiile mai nasoale la care stătusem nu erau de fapt ale mele. Dar spusese ce spusese. Nu era nevoie de răspuns.

— Nu mă interesează cât de talentat e un copil, dacă e prea mândru să facă ce i se spune, îmi irosește timpul. Mândru, încăpățânat, zi-i cum vrei. Vin aici și vor să fie vedete, vor glorie. Și cred că o vor obține dacă se poartă ca niște golani.

Mă uitam la mâinile pătate de pistrui pe care le ținea pe masă, la șapca lui cu Generals. Mă uitam la perii mari ai sprâncenelor care țâșneau în toate părțile, unii dintre ei mult prea lungi. Sprâncene înfiorătoare, nedrepte. Nu-l priveam în ochi, bărbătește, dar asta era tot ce puteam să fac.

S-a aplecat în față, sprijinit în mâini.

— Hai să-ți zic ceva și vreau să mă asculți bine. O echipă de succes nu e făcută din lideri. E făcută din oameni ascultători.

— Da, domnule.

— Nu contează că-l pun să strângă afurisitul de gunoi. Dacă asta e sarcina pe care i-o dau unui om din echipa mea, vreau s-o execute.

Habar n-avea. De treaba cu mine și cu gunoiul. Însă văzuse destule. Îmi țiuiau urechile, dar am prins ideea. Mi-a spus că aveam să rămân acolo și urma să vedem cum merg lucrurile. Avea să stea de vorbă cu antrenorul Briggs ca să mă bage la antrenamentele de juniori toamna viitoare. Copiii de clasa a șaptea puteau să participe la antrenament dacă erau suficient de

înalți. Cantonamentul de fotbal dura aproape toată vara. Tehnic vorbind, nu trebuia să joc înainte de a opta, dar nu era o regulă foarte strictă.

Sângele care îmi izbea în urechi îneca orice altceva. Până la vară și la toamnă mai era o veșnicie. Luni întregi. Urma să rămân aici, toate aceste luni. În casa asta. Să dau probe la fotbal.

33

Ce vă spuneam mai devreme despre perioada de aur a vieții, când totul merge bine, ai tăi sunt alături de tine și tu nu observi? Așa te mușcă lumea crudă. Am o grămadă de zile rele în urma mea, umilințe și pumni, și să vă spun ceva. De perioadele de aur îmi e cel mai ciudă. Am avut două. Și, ca un dobitoc, le-am ratat pe ambele.

Prima, copilăria în general. Când alergam ca bezmeticul în picioarele goale, aduceam noroiul din pârâu în bucătăria doamnei Peggot, pârâul și bucătăria, două versiuni ale raiului copilăriei. Copil fiind, nu-mi trebuia mai mult. Păcat, însă, pentru că acel copil se gândea mereu că vrea mai mult, în general încălțări pe care nu și le putea permite și Game Boy.

A doua a fost într-a șaptea și a opta. O fi fost gimnaziul Jonesville un loc pentru bebeluși, dar mă atașasem de el. Nimeni de acolo nu știa că, doar cu o clasă în urmă, fusesem un căcat pe care nimeni nu dădea doi bani. Renăscut. Acum puteam să vorbesc cu toată lumea și aveam tot felul de prieteni: unii nepăsători de la care puteai să cumperi iarbă, alții deștepți care te scoteau din mlaștina ucigașă a algebrei pentru începători. Toată gama de prieteni. Colegi de echipă pe care îi înhățai în vestiar și îi ridicai ținându-i în cravașă și râdeați de vi se zgâlțâiau fundurile goale. Fete, de asemenea, mai puțin cravașa.

Copiii ăștia păreau mici. În afara celor din clasele de proști, greu găseai la gimnaziul Jonesville un copil care să fi muncit vreodată. A fi prieten cu asemenea oameni însemna și să asculți probleme într-o anumită măsură imaginare. Puteam să tolerez asta, mult mai mult decât Angus. Fetele te surprind prin faptul că știu mai mult decât lasă să se vadă. Pentru băieți e altfel. Dacă stai locului și-ți lași urechile să audă toate acele probleme tipice pentru fete, s-ar putea să le vină rândul și altor părți ale corpului.

Deci imposibilul s-a petrecut. La vremea potrivită, o școală avea să fie la picioarele lui Demon Copperhead în geaca sa Members Only. Ar trebui să fie cel mai fericit prost din lume. Dar nu, el așteaptă să se impută treaba, se uită în spatele celor care sunt drăguți cu el într-o zi, ca să vadă ce urmează. Tot același orfan fără casă, doar că se preface, purtând haine frumoase. Nu făcusem nimic ca să merit să am noroc și știam cum sunt oamenii. Mai devreme sau mai târziu se întorc împotriva ta. Sau mor.

Mai era și o chestie care s-a întâmplat cu U-Haul. Al naibii de ciudată. După ce antrenorul se ducea la culcare, U-Haul stătea cu orele la el în birou. Băga chitanțe în registru, o lua la labă, cine știe ce făcea. Și mișuna prin casă în ciorapii lui albi, din motive de discreție. U-Haul nu intra niciodată într-o cameră, se materializa. În seara aceea, în pragul salonului nostru cu televizor și fotolii tip sac. A apărut acolo, îndoind un deget de schelet spre mine.

— Salut! Ce s-a întâmplat? am întrebat.

Mă prefăceam că nu știu ce înseamnă acel semn de „vino-ncoace” făcut cu degetul.

— Dosarul cu scheme de joc e varză. Cred că Mister l-a scăpat pe jos. Inelele metalice s-au rupt.

Și-a răsucit capul într-o parte, dându-și părul țepos din ochi.

— M-am gândit că poate mă ajuți să-l aranjez la loc. Sunteți așa de apropiați, aș zice că-l știi pe de rost.

M-am uitat la Angus, dar a făcut un gest de genul *Ești pe barba ta, prietene*. Pe partea de fotbal fusese limpede din prima zi. Nu o interesa. L-am urmat la parter, gândindu-mă cum putea un om să semene așa de mult cu o reptilă când cobora scările. Șerpuia.

Am ajuns în birou și a închis ușa.

— Stai jos, stai jos, mi-a zis, strecurându-se pe scaunul rotativ al antrenorului, în spatele biroului.

Aș fi vrut să rămân în picioare, dar m-a ars cu ochii lui maro-roșiatici și am cedat. Am mutat o cutie cu apărătoare de genunchi și o proteză de pe un scaun și mi-am pus fundul pe el.

A scos dosarul cu scheme de joc dintr-un sertar. Nu părea deloc rupt. Minținse ca să mă aducă aici.

— Deci Waggle, Bootleg, Shovel? La meciurile cu schema aripă T? Sau invers?

A împins dosarul mare peste birou și l-am deschis. Am răsfoit și nu am găsit nimic în neregulă. Pagini pătate de grăsime de fast-food, cu perforațiile tocite, aproape căzute de pe inele. Un dosar cu scheme de joc fără nicio problemă. U-Haul se holba la mine.

— Te crezi mare căcat. Nu?

Niciodată nu-mi fusese clar dacă trebuia să-i spun „domnule” dubiosului ăstuia. Am hotărât să n-o fac.

— E posibil să fiu un căcat. Mi s-a mai spus. Dacă sunt mare sau mic, nu eu trebuie să spun.

A rânjit.

— Aș zice că asta înseamnă în limba unui Dăruit și Talentat „du-te dracului”.

La naiba! Pe asta de unde o aflase? Angus nu-i spusese nici măcar lui Mister, d-apoi lui U-Haul. Aveam încredere în ea.

— Mă rog, am spus.

— Exact. Ce știu eu? Un amărât de antrenor secund, un nimeni, dintr-o serie lungă de nimeni. Doamne iartă-mă, doar n-o să te opresc eu.

Își tot înfigea mâna în părul lung și unsuros, apoi și-o trecea peste față. Tot repeta gestul.

— Să mă oprești să ce?

— Ei, știi tu. Să vii aici ca și cum ai face parte din familie. Să-ți aplici tactica.

De data aceasta, când și-a trecut mâna peste față, l-am surprins cum s-a scobit repede cu un deget într-o nară. Și-a luat ochii de la mine ca să vadă ce extrăsese de acolo. A făcut o biluță cu vârfurile degetelor. U-Haul era un film de groază. Mintea îți spune fugi. Ochii rămân fixați.

— Nu știu despre ce vorbești, ia-te de bunica mea, dacă nu crezi că am ce căuta aici. A fost ideea ei.

— Da, sigur că da. Și Mister a acceptat pe loc.

S-a aplecat în față, frământând în continuare cu vârfurile degetelor, dar cu ochii din nou la mine.

— De unșpe ani stau aici la ordinul lui, îi fac treburile. Vă plimb pe voi, copiii, cu mașina, de parcă sunt nenorocita voastră de bonă. Dacă aș avea țâțe mi le-ați suge. Și seara pe mine mă trimite acasă la mama. De ce, îmi zici și mie?

Nu am spus nimic. Era greu să mă concentrez, Doamne!

Nu-i văzusem niciodată ochii așa de roșii și de arzători. Și cu mucul ăla ce gânduri avea?

— A, da. Fiindcă eu sunt nimeni, în pula mea. Bun, gata!

Am așteptat. Nu se mișca.

— Ce e gata? Ai terminat, pot să plec?

— Consideră că e un avertisment prietenesc, dacă îți închipui că faci parte din familia asta. N-o să fii mereu binevenit. Fii atent la alunecarea

care o să te pună în cap.

Am ieșit de acolo întrebându-mă cât avea să dureze gustul acela amar. Poate o veșnicie. Nu-mi trebuia un șarpe să-mi spună că nu aveam ce căuta în acea familie, în acea casă, în acea viață. Eram pomul cunoașterii.

Până la urmă s-a dovedit că nu eram în întregime Dăruit, doar pe jumătate. Tot la genunchiul broaștei la matematică, în schimb, limba engleză mă interesa. Domnul Armstrong, consilierul, era și profesor. Dar nu se purta ca profesorii obișnuiți, care se asigurau că știi că nu ești bun de nimic. Sau în stilul doamnei Jackson, *toți suntem niște rahați, așa că nu mai bine îmi fac eu unghiile*? Domnul Armstrong ne vorbea ca unor oameni. Preda la a șaptea și la a opta, dar în acea iarnă a fost suplinitor și la a șasea, pentru că profesorul nostru de engleză avea zona zoster. În prima zi a spus hai să ne cunoaștem, puteți să mă întrebați ce vreți, poate vrând să-i facă pe copii să se relaxeze în pivnița lui. Un deștept l-a întrebat dacă se arde de la soare. Mă gândeam că sigur nu. Eu sunt doar melungeon și nu mă arsesem niciodată. Dar a spus că da, că se dădea cu cremă de protecție când ieșea, de pildă ca să-și tundă peluza. Ne-a mai spus și alte lucruri surprinzătoare. Dacă un om e negru, în engleză se scrie *Black* cu majusculă, pentru că nu este un adjectiv, ci o categorie, ca și chinez sau american. Toate cu literă mare, pentru că sunt nume proprii. L-am întrebat cum facem pentru melungeoni, gândindu-mă că nu auzise de ei. Surpriză din nou, a spus că e un exemplu bun. Melungeon e un nume propriu.

Era din Chicago, așa se explica accentul. Ajunsese aici după colegiu cu Vista, un program în care oamenii din oraș vin să te ajute fiindcă ești sărac. Și soția lui era cu Vista, din alt oraș. Se cunoscuseră aici și se căsătoriseră. Nu aveau copii. Cântau într-o formație de *bluegrass* numită Fire in the Hole, el la banjo, ea la vioară. M-am gândit la domnul Peg. S-ar bucura să știe că genul lui preferat de muzică nu murise de tot de bătrânețe. Domnul Armstrong nu auzise de muzica *bluegrass* înainte să vină aici, dar se îndrăgostise de tot ce ținea de munți și rămăsese aici.

Știam de nevastă. Dacă oamenii nu sunt de acord cu ceva, se discută despre acel lucru și așa se întâmpla aici. Era albă. Profesoară de desen, norocul meu. La gimnaziu nu se făcea desen, preda la liceul Lee. Dar domnul Armstrong i-a dus câteva dintre desenele mele și într-o zi a venit să mă cunoască. Doamna Annie. Vorbea de parcă ar fi cântat (ceea ce și făcea,

în formația lor) și purta haine de hipiotă. Fustă lungă albastră, eșarfă înflorată peste părul lung, cercei cu pietricele, patru nuanțe de albastru. Gene blonde, nu prea vizibile. Ne aflam în cancelaria goală unde era o canapea, dar a pus niște hârtie groasă și creioane pe măsuța joasă și s-a așezat pe podea, așa că am făcut și eu la fel.

M-a întrebat mai multe lucruri. Puteam să-i arăt cum desenam o față? Simplu. Începi cu un cerc, îl împărți cu o cruce, cu partea orizontală sub centru. Ochii vin peste ea, cu un spațiu la mijloc, de aceeași lățime ca ochii. Tipuri diferite de sprâncene pentru surpriză sau iubire ori furie. Apoi desenezi maxilarul sub cerc, separat, ca un craniu și o mandibulă, pentru că o față are de fapt un craniu sub ea. (Asta am învățat-o de la Tommy.) M-a întrebat cum mă hotărăsc ce tip de maxilar să fac. Asta-i ușor: maxilar mic pentru un copil sau o doamnă, mare pentru un bărbat, mai mare pentru un supererou. De aceea super eroii femei sunt super-complicați.

M-a întrebat dacă luasem lecții de desen sau văzusem emisiuni de desenat la televizor, despre care eu nu știam nici măcar că există. S-a tot mirat până când a sunat clopoțelul și nu-mi venea să cred că trecuse o oră. Mi-a spus că aveam un talent înnăscut și m-a întrebat dacă voiam să lucrez cu ea ca să-l perfecționez. Perspective, compoziții etc. Ca să nu mai lungim vorba, urma să fie profesoara mea la profilul Dăruit. Puteam să încerc și alte tipuri de materiale, avea un atelier plin de ele. Instrumente de desenat, altele decât creioanele, Iisuse Doamne!

Dacă ați auzit vreodată cântecul „She'll Be Corning 'Round the Mountain", așa era când venea Betsy Woodall în vizită. Nu cu șase cai albi, dar ceva deosebit. Domnul Peg ar fi spus „scoțând fum pe nări".

Prima dată a fost spre sfârșitul acelei ierni, ca să-mi aducă actele. Dacă era de acord cu felul în care mă descurcam cu Mister, urmau să meargă la Protecția Copilului și să-l desemneze pe el drept tutorele meu. Bătrâna Pungă nu avea să plângă. Nu mă sunase niciodată de când mă mutasem cu Mister, abordarea ei obișnuită de genul „dacă funcționează copilul, nu te apuca să-l repari". Și dacă nu funcționează, de-aia nu mai poți tu.

Cu bunica nu era la fel de simplu. Faptul că promovasem la materiile mai dificile nu o impresiona, voia carnetul de note. Mattie Kate se spetise să facă ordine în camera de zi, îngrămădise boarfele în camere mai îndepărtate, așa că ne-am așezat cu toții în junii mesei uriașe, inclusiv

domnul Dick și Jane Ellen, care îi adusese mașina ei Cornet. Domnișoara Betsy a întrebat dacă prostiile cu sportul mă împiedicau să învăț. M-am uitat la Mister: nu înfășură șnurul. Sprâncenele stăteau aliniate.

— Acum nu e nicio competiție, campionatul de fotbal e întrerupt până la toamnă, i-am răspuns.

Bunica fiind probabil singurul om de pe pământul lui Dumnezeu care nu știa acest lucru. Evident că existau și alte sporturi, ca baschetul, dar nu în Lee County. În zona asta, orice sport în afară de fotbal e ca vanilia. De ce să o mănânci, dacă s-au inventat aromele?

L-a întrebat pe antrenor dacă e adevărat că o terminasem cu sportul.

— Domnișoară Woodall, puteți să-l lăsați pe acest tânăr în seama mea. Am de gând să fac tot ce îmi stă în putință ca să-i ridic potențialul.

Față absolut inexpresivă.

Bunica ne-a studiat unul câte unul. Angus era îmbrăcată într-un pulover verde uriaș care îi înghițea tot corpul, ca fata din Scooby-Doo, și avea părul prins în niște codițe drăguțe ridicate ca niște coarne. Pe fața bunicii se citea ceva de genul *Hmm, poate că ar avea nevoie de educația mea.* Dar antrenorul nu avea de gând să renunțe la ea. Nu spunea el multe, dar uneori se ducea în spatele lui Angus și o cuprindea cu mâinile de gât, punându-și bărbia pe capul ei. Stătea acolo și se sprijinea de ea ca un om salvat.

Deodată bunica mea și-a ridicat trupul de sperietoare de ciori de un metru optzeci și noi am răsuflat ușurați cu toții. S-a dus și a luat fotografia cu mama lui Angus. A șters-o cu mâneca, s-a uitat la ea, a pus-o la loc. Apoi a anunțat că i se pare că sunt pe drumul cel bun și, dacă o țin tot așa, totul va fi bine. A discutat despre posibilitatea să iau numele ei de familie, idee după care nu mă dădeam în vânt. Parcă aș fi căutat cu tot dinadinsul să creez confuzie, dacă aveam exact același nume ca tata. El fiind mort, asta putea avea consecințe. Și, în plus, unde rămânea mama în povestea asta, era eliminată? Altfel, toate bune. Aveam o rudă legală și un tutore care nu mă ura. Mattie Kate a adus un pui fript și am luat prânzul pentru care era făcută acea masă, pe măsura unui rege.

Eram însă sub supraveghere și rămânea cu ochii pe mine. Jane Ellen îi aducea pe domnișoara Betsy și pe domnul Dick în vizită o dată la câteva luni și mereu mă simțeam ca în *Survivor*, pregătit să fiu dat afară de pe insulă în urma voturilor. M-am ținut bine. Partea bună era că situația camerei de zi s-a ameliorat, cu tot haosul transferat în biroul antrenorului și

în alte locuri unde să nu-l vadă domnișoara Betsy. Câteodată, rar, rămâneau peste noapte. Domnul Dick dormea pe o canapea extensibilă dintr-o cameră de jos.

Angus a spus ca acum nu mai era așa mizerie și puteam să aducem și prieteni, așa că am făcut-o amândoi, prieteni diferiți. Ai ei erau toți băieți, ai mei fete. Angus zicea doar să țin toate poveștile departe de ochii ei. Ea, Sax și ai lor stăteau sus și jucau jocuri video sau se uitau la filme vechi care îi plăceau lui Sax. El învăța pe de rost scene întregi, apoi făcea concurs cu Angus să vadă dacă reținuseră toate cuvintele. Era o nebunie când te uitai la ei. Urmau aceleași cursuri și împingea cumva să se ia la întrecere pentru orice, inclusiv în privința celor mai bune note la lucrări. Ceea ce însemna că practic de fiecare dată ajungea să se supere pe Angus.

Între timp, jos, fetele din așa-zisul club de teme stăteau în jurul mesei noastre regale și încercau să bage diferite expresii în cutia poștală minusculă din craniul lui Demon. Făceau baloane de gumă de mestecat și rămâneau mirate de ce greu îmi era să înțeleg părțile mai complicate ale matematicii. Dacă întâmplător flirtam cu vreuna dintre ele, celelalte se luau de ea. Nu puteau să se liniștească și să fie oameni obișnuiți. Angus avea dreptate în felul ei și acum îmi dădeam și eu seama. Apoi a venit cu ele sora mai mare a lui May Ann Larkins, Linda, pasămite un geniu al matematicii. Măiculiță, Doamne! Păr lung, picioare lungi, priviri lungi aruncate din ochii aceia albaștri, care spuneau *băi, băiete*, eu sunt la liceu, știu chestii. Nu vorbim despre algebră aici. Încercați voi să faceți ecuații în timp ce vă străduiți să nu vi se scoale pe sub masă.

Fetele astea îl iubeau însă pe domnul Dick. Dacă era acolo, făceau atâta tărăboi că deveneam gelos. Eu, cu brațele și picioarele mele excelente, îmi plângeam de milă pentru că fetele astea o dădeau afară pe Mattie Kate din bucătărie și se duceau la blender ca să facă milkshake cu suc de căpșuni pentru domnul Dick. Sau îi împingeau scaunul cu rotile afară și rupeau crengi din merii pădureți ca să-i dea să miroasă primele flori ale primăverii. Nu că aș fi vrut să fiu eu păpușa lor. Era vorba de cât de drăguțe erau, cum nu erau cu tipii obisnuiți. Nu se străduiau. Și nu le era teamă.

Mister îmi vedea viitorul și acesta era să fiu extremă. Sigur că orice copil visează să fie atacant, iar eu eram la fel, de când îmi luasem un astfel de angajament în biserica lui Repede-Nainte. Dar nu am uitat niciodată ce

spusese antrenorul: o echipă e formată din oameni ascultători. Antrenorul sau coordonatorul de joc face schema, dar poți să te pișsi pe ea dacă nu e pusă în aplicare. De asta se ocupă extrema. E rapidă, e atentă, prinde bine pasele, ține de minge și o pune jos. Suficient de mare cât să fie o forță, să treacă de capătul terenului și să deschidă o breșă pentru o cursă. Dacă are ce-i trebuie ca să facă ambele faze, și pe cea defensivă, și dacă își spune rugăciunile, are șanse să ajungă unul dintre diamantele lui Dumnezeu. Un General.

Cantonamentul de fotbal a durat o bună parte din vară, atât pentru juniori, cât și pentru echipa mare. Mister pusese o vorbă bună la domnul Briggs, antrenorul echipei de juniori. A fost de acord că eram extremă și așa m-a băgat să joc, la schimb cu Col lins care era în clasa a opta, de înălțimea mea, cu 14 kilograme mai greu, pregătit să devină General anul următor. Pentru a fi următorul Collins, trebuia să-mi măresc mușchii. Să mă pun pe treabă.

Domnul Briggs făcea și exerciții de apărare cu echipa liceului și uneori mă chema să particip la exercițiul numit hamburger, care este unu-la-unu. Dacă avea nevoie de un partener pentru cineva de înălțimea mea. U-Haul observa de fiecare dată, încerca să mă descurajeze cu privirea lui de Hellboy. Dar a rămas cu ochii în soare, pentru că am reușit să mă infiltrez în împărăție, așa tânăr cum eram. Nu mai eram băiatul bun la toate. Mister mi-a acordat toate drepturile în sala de forță și în cantonament foloseam cu toții aparatura de antrenament. Pantele, care sunt un dispozitiv de tipul unei tunel metalic, precum cele prin care sunt mânate vitele, dar cu tavanul jos, la mai puțin de un metru. Trebuie să te lași în jos și să alergi prin ele, în mersul piticului, fără să te lovești cu casca de partea de sus. Patru tipi aleargă unul lângă altul și încearcă să ajungă la capăt și să-l împingă de-a dura pe cel care stă acolo ca să-i blocheze.

Pantele erau puterea mea supranaturală. La alte exerciții mă descurcam, dar la pante impresionam. Așa înalt cum eram, tot reușeam să mă fac foarte mic. Și apoi, în capăt, mă aruncam cu toată forța în orice mi-ar fi stat în cale. Și toată lumea spunea: *Doamne, uitați-vă, turbo-Demon*. Mie mi se părea ceva normal. Ține capul jos, nu te lăsa văzut, lovește. Viața mea fusese o pantă lungă care mă adusese aici. Toamna deja mergeam la școală vinerea în tricoul echipei, mă bucuram de toată iubirea suporterilor. Un

afurisit de copil de clasa a șaptea. Peste încă un an aveam să joc pentru Mister.

34

Multe premiere în anul acela școlar. Prima grămadă, primul meci la juniori, prima alunecare, primii metri avansați pasând. Prima serată dansantă la școală, cu o fată dintr-a opta care lua lucrurile foarte în serios, deci, evident, prima ieșire cu o fată. Angus și Sax au participat împreună îmbrăcați ca în *Planeta maimuțelor*, învinsul la concursul notelor (Sax) fiind omul ținut în lesă. A se reține, e sărbătoare școlară, nu Halloween. Nu era o ieșire împreună. Dar Angus s-a ocupat de a mea, a comandat buchetul de la Walmart, m-a dus la Goodwill unde am găsit un costum alb marfă din anii șaizeci. Care îmi și venea, incredibil. În momentul acela îmi crescuseră mâinile și picioarele și mă apropiam de unu optzeci, mulțumesc Mattie Kate.

Prima dată la dentist. Nu mi se părea deloc necesar, dar Angus a spus nu mai fi copil, mergi doar ca să curețe tot și să pună plombe dacă e nevoie, orice om normal face asta. Dureroasă afirmație. Știam o grămadă de alți copii care nu o făcuseră. Nu că mama nu ar fi încercat. Când eram mic, mă ducea cu mașina la clinica gratuită pentru mediul rural, care se organiza în fiecare an, dar ai fi zis că ești la casa de nebuni. Oamenii dormeau cu zilele în mașină ca să ajungă să intre. Mamei îi era teamă să nu fiu călcat în picioare și să se întoarcă acasă cu mai puțini dinți decât la plecare.

Prima dată când am cărat un adult pe scări în sus. Pe Mister, leșinat la el în birou. Nu își făcea chiar un obicei din asta, dar se mai întâmpla. Toamna mergea, primăvara era mai rău. În pauza competițională, când nu avea la ce meciuri să se gândească, nu-i rămânea mare lucru de făcut acolo, deci își lua o sticlă să-i țină companie. Angus nu se îngrijora, spunea că mereu se întâmpla câte ceva și apoi înceta. Pune-te în locul lui, zicea. Nevastă-ta moare și te lasă să crești singur un copil mic. Și fată, pe deasupra. Nici nu apucase să încerce să aibă un băiat.

A fost și prima dată când mi-am spus că școala ar putea să fie cât de cât interesantă. La istorie, antrenorul Briggs nu scotea untul din tine, dacă nu erai chiar lemn, te mai trecea cu vederea. Dacă erai în echipă, cu atât mai mult. Nu și domnul Armstrong. Îți dădea puncte dacă îți aduceai contribuția la oră, era doar limba engleză, dar Doamne! Întrebai cam unde e ceva, spunea „infracțiune prepozițională”. Spuneai că ești frânt, lăsa umerii în jos și spunea „de mână”. Era din cauza accentului, uneori îți afectează

auzul. Pentru el, „frânt” suna ca „frână”. Încerca fără șanse de succes să ne atragă către lucruri ca acordul dintre subiect și predicat, ironia ș.a.m.d. Și a stat tot anul să ne explice că, după părerea lui, „când” și „când o fi” înseamnă două lucruri diferite, ceea ce, moșule, nu-i adevărat. Las-o baltă. Treaba cu domnul Armstrong stătea cam așa. Se așeza pe catedră, își scotea ochelarii și îi punea jos, se freca la ochi și habar n-aveai ce pana mea o să mai scoată.

Într-a șaptea ne-a dat să facem un proiect cu originile, să aflăm din ce fel de oameni ne tragem. Ce munceau. Dacă au venit din altă țară, care era aceea. Toamna a trebuit să le luăm interviuri bătrânilor din familiile noastre. Primăvara, eseuri și prezentări. Bătrânul pe care îl cunoșteam cel mai bine era domnul Peg, care fusese miner, dar nu îmi era rudă. Domnul Armstrong și-a amintit de întrebarea mea cu melungeonii și mi-a spus să caut în direcția asta. „Zero șanse.” îmi era greu să mă dezvăț să fiu orfan. Dar! Acum aveam o bunică înfricoșătoare. Și, mai bine, pe domnul Dick, care probabil ar fi putut să scrie o carte pe orice subiect.

Domnul Armstrong ne-a spus câte ceva despre originile lui: îl chema Lewis, după Kareem Abdul Jabbar, ca să vezi fază! Tatăl lui era iubitor de baschet și doctor, mama lui se ocupa de biblioteci. Amândoi erau de părere că își pierduse mințile când se hotărâse să se mute aici și nu se întorsese la Chicago. Ne-a spus că și după zece ani tot îl mai întrebau când avea de gând să lase prostiile cu cântatul la banjo și să vină acasă. Nu știusem că un tip ca el cânta la banjo. De fapt, sincer, nu prea știam de tipi ca el care să facă orice, de vreme ce în total în Lee County erau cel mult zece negri. Ne-a spus, fiți atenți, că banjoul fusese inventat de ai lui, e la fel ca un instrument la care cântau strămoșii lui în Africa. Ne-a spus că pe aici trăiseră o grămadă de negri, care veniseră să lucreze în minele de cărbune. Pentru că în Sud nu aveau voie să câștige ca lumea, plus că adesea pe acolo îi omorau pentru că erau negri. În general, aici fusese mai multă libertate, în curul Virginiei, nu sclavie, pentru că aici erau ferme minuscule și sărăcăcioase, nu plantații mari. Dar apoi locurile de muncă în mină începuseră să dispară și se duseseră cu toții în Chicago sau pe unde s-or fi dus. Ca să muncească, dar și cu chestia aia numită Marea Migrație, pentru că Sudul îndepărtat era iadul pe pământ din cauza legilor celor care îi urau pe negri, iar ei voiau să fie cât mai departe de iad. Am întrebat de ce nu plecaseră și albii. Ne-a spus că era altă poveste cu ei, unii plecaseră, dar cei mai mulți nu, pentru că

aveau familii mari și rude numeroase, trăiau deja de mult aici și erau destul de înrădăcinați. Cineva a zis: „Pi mini nu mă scoati nimini di pi muntili ista” și lumea a râs.

Ne-a spus că ăsta e un stereotip. Un subiect important pentru domnul Armstrong. Ne citea toate acele lucruri scrise de-a lungul istoriei despre oamenii de la munte: leneși, degenerați. Cu capetele cu forme ciudate. Nouă ni s-a părut extrem de amuzant, iar Brad Butcher a început să facă mare caz de capul lui ascuțit și domnul Armstrong a comentat:

— Nu e amuzant.

A adăugat că s-a spus despre noi că suntem animale, ca să nu se simtă prost ceilalți când ne-au luat tot ce aveam și ne-au lăsat baltă. Dar domnul Armstrong nu era din partea locului, deci nu l-am crezut, i-am replicat că, dacă era așa, ce anume ne luaseră? Și el, cică: „Păi, stați să mă gândesc. Tot lemnul și cărbunele care au susținut revoluția industrială și au îmbogățit America? Uitați-vă la căile ferate. Construite ca să ia mărfurile, într-o singură direcție, să lase oamenii în urmă”. Și noi toți: „Bine, cum ziceți dumneavoastră”. Brad Butcher chiar are capul ascuțit, n-ai cum să negi asta.

De multe ori domnul Armstrong doar încrucișa brațele, se lăsa pe spate și ne îngăduia să ne vărsăm amarul. Unii pe alții, pe el, pe președintele nenorocitei ăsteia de lumi, pe cine voiam. Sigur, nu aveam voie să înjurăm. În schimb ne lăsa să ne folosim expresiile, de pildă, să spunem că cineva e strâmb ca piciorul din spate al unui câine sau că s-a născut cu fața la pernă. Că e urât ca păcatul din casă. Astea făceau parte din limbă. Dar fără organe, fără „ăia” și, pentru numele lui Dumnezeu, nu cumva să spui că ești pe pat dacă stai de fapt în pat. La faza asta omul își ieșea din țâțâni.

Nu erau doar chestii de limbă, se pricepea și la istorie, chiar dacă nu era profesor de istorie. (Antrenorul Briggs nu făcea decât fișe de lucru. Te plictiseai de moarte.) Ca în cazul steagurilor rebelilor, le mai zărești uneori, nimeni nu-și bate capul cu ele. De pildă, odată le-am văzut afară când ne așteptam autobuzele și o camionetă Chevrolet ridicată pe cauciucuri de tractor a intrat cu zgomot în parcare, cu scârțâit de roți, cu basul care bubuia și cu niște tipi de liceu, fără cămăși, atârnați pe geam și urlând un strigăt de luptă al rebelilor. Camionul a descris un mare U prin parcare și a ieșit înapoi pe autostradă, cu steagurile fluturând pe două bare fixate pe benă: american și confederat. Mulți din jurul meu au râs, câțiva nu. Unii s-au

uitat la domnul Armstrong care aștepta autobuzul cu noi, cum stătea acolo în cămașă, cu brațele încrucișate și privea tot tămbălăul sudist.

Apoi s-a lăsat liniștea. Cei care aveau de luat autobuze s-au urcat în ele. Toți ceilalți au găsit câte o chestie interesantă la care să se uite pe jos. Pantofi, pietriș, gumă de mestecat. Era în preajma Halloweenului. Îmi amintesc de asta pentru că echipa de majorete decorase toată intrarea cu dovleci cu fețe rele desenate cu carioca. Deci încă ceva la care să te uiți. Pentru că cei mai mulți, dacă nu toți, erau conștienți că treaba asta cu steagul era o situație de tipul *of, fir-ar*. Și își doreau să treacă efectul.

— Bun, hai să începem cu partea evidentă, a spus domnul Armstrong.

Deci efectul nu trecea.

— Confederația și Statele Unite au fost inamici în război.

Tăcere în continuare. Între cei ca noi sunt lucruri despre care nu se vorbește și lucruri care nu se fac, printre care să-l jignești pe om în față. Știam că există și alte cuvinte în afară de negru, ca substantiv propriu, clar le auziserăm, de la oameni mai în vârstă sau de la părinți ori de la altcineva, de la oameni enervați de o situație cu care se întâlneau pentru prima dată și despre care nu știau nimic. Nu adresate unui om în carne și oase. Așa cum domnul Armstrong era pentru noi în acea parcare. Cu toții îl avuseserăm profesor sau consilier care ne îndrumase în privința sistemului judiciar juvenil și nimeni din cei pe care-i știam nu avea nimic împotriva lui. Eu îmi țineam privirea fixată pe dovlecii cu fețe rele și mă întrebam, a mia oară, cât de greu o fi să înțelegi că ochii se pun la jumătatea feței, nu sus? Un alt autobuz a intrat în stație și oamenii au lăsat capul în jos și au urcat în el, probabil și unii dintre cei care nu-l luau pe acesta de obicei.

— Oameni buni, a spus într-un târziu domnul Armstrong, ca un fel de strigăt, cam așa cum făcea când nu știam la oră. Sunteți atenți la mine? Război. Inamici. Nu are nicio noimă să fluturi ambele steaguri în același timp. E ca și cum ai ține cu Generals și cu Abingdon Falcons în același meci.

Uau! Toți ne-am zis ceva de genul Futu-i. Pentru că așa ceva e de neînchipuit.

Unii au început să mormăie *moștenire* și *nimic personal*, și domnul Armstrong și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi, cu aerul lui obișnuit, undeva între interesat și de-a dreptul consternat.

— Despre a cui istorie vorbim? a întrebat. Pentru că Virginia a votat să se alăture Confederației, e adevărat. Să-i susțină pe proprietarii de plantații. Dar oamenii din acest ținut nu au fost reprezentări când s-a votat.

Nimeni nu avea chef să se certe cu el. Dintre toți care mai eram acolo și nu luaserăm încă autobuzul sau nu ne strecuraserăm înapoi în clădire, pot să spun că niciunul nu ar fi pus mâna pe pușcă pentru vreun îmbuibat de pe plantație. Ba chiar ne bucuram de ceea ce ne spunea, că oamenii de la munte din Virginia își făcuseră propriile milиții ca să încerce să lupte în cealaltă echipă, a unioniștilor. A adăugat că putem să le transmitem această informație anumitor tipi, iar noi am dat din cap în sensul de ce dobitoci, chiar dacă unii dintre acei dobitoci erau frații sau prietenii ori tații noștri. Pentru că ăsta era domnul Armstrong. Chiar dacă nu voiai neapărat, până la urmă ajungeai să fii de partea lui.

Se pare că melungeon este și el un asemenea cuvânt. Inventat pentru a exprima ura față de anumiți oameni, până când aceștia îi schimbaseră sensul și spuseseră *Să vă fut, îmi însușesc chestia asta.* Oamenii ăștia erau amestecați, toate culorile plus cherokee și portughezi, care pe vremuri erau altceva, nu albi. Se amestecaseră din simplul motiv că la începuturi Lee County era fix ca acum, nimeni nu avea nici măcar o oală în care să se pișe. Oamenii ăștia, fiind săraci lipiți, se distrau și ei și au ajuns să aibă copii de toate culorile. Dacă se duceau altundeva, copiii aceștia erau numiți cu un cuvânt plin de ură, *melungeon*, despre care domnul Dick spunea că înseamnă în nu știu ce limbă căcați corciți.

Domnul Dick s-a implicat mult în proiectul meu despre origini. I-ar fi trebuit cel puțin trei zmeie ca să încapă pe ele tot ce a scris. Mi-a explicat cum pe atunci un om era făcut cioroi dacă exista chiar și cel mai mic semn că nu era alb sută la sută. Adică nu putea să voteze, să aibă propria fermă ș.a.m.d. Așa că acești corciți cărora toată lumea le spunea melungeon s-au dus la judecată și au spus bine, asta suntem. Scrieți. (Nume propriu, M mare.) Probabil că cei de la judecătorie au studiat problema, dar nu au găsit nicăieri scris în cărțile lor că un melungeon nu putea face cutare sau cutare lucru. Bună șmecherie.

Ei erau oamenii mei. Tatăl domnului Dick și al domnișoarei Betsy plecase de aici ca să-l găsească pe Iisus, dar mai ales ca să nu mai fie unul dintre oamenii aceștia. Dacă vreodată copiii lui îl întrebau de mătuși și de

veri, luau bătaie cu cureaua. Nu au auzit niciodată cuvântul *melungeon*. Dar tot a ajuns la urechile lor vorba despre oamenii cu pielea închisă și ochii verzi din Virginia. În copilărie tata întreba dacă e adevărat. Când fugise, el și domnișoara Betsy erau certați, deci nu-și vorbeau. Ea nu știuse că el se întorsese aici până când nu primise scrisoarea în care o anunța că e în Lee County cu o fată și că în curând va avea un copil. Micul Copperhead cu ochi verzi pe care nu avea să-l vadă niciodată.

Domnul Dick a pus pe hârtie toate aceste lucruri, mi le-a dat într-un plic și mi-a spus să le citesc mai târziu, când sunt singur. Și n-am fost niciodată omul care să sughițe sau să se smiorcăie, nici măcar când eram copil mic. Dar, după ce am citit despre ai mei și despre tatăl meu, mi-am băgat fața în pernă și am plâns ca un bebeluș.

Angus spunea că ar fi fost bine să-mi fac un carnețel cu toate prietenele mele, ca să nu le încurc. Asta era Angus, nu era supărată, ci mai degrabă mândră de succesele mele. Niciodată nu am avut prea multe deodată sau pentru vreme îndelungată. Sincer să fiu, cea mai interesantă femeie din viața mea în acel moment era doamna Annie, profesoara de desen, care evident nu intra în categoria prietenelor. Și poate că eram atras și de Linda Larkins, sora cea mare, geniu al matematicii și flirtul beton din clubul de teme, dar, la fel, nu era o chestie reală. Avea șaptesprezece ani.

În ceea ce le privește pe celelalte care chiar mă plăceau, îmi dădeau de lucru. Eram prea mici deocamdată ca să facem ceva în mașină ca orice copil normal, dar unde e voință, e și o canapea, sunt și pături sau dormitorul meu, dacă toată lumea din casă doarme. Ședințe de studiu care durau mult. S-a ajuns la nivelul la care, dacă nu făceam ceva cu o fată, mă gândeam să fac ceva cu o fată. Corpul meu era în continuare plin de dorință, chiar dacă reușeam să mă concentrez la altceva. Exact cum se întâmplă când îți e foame. Fusesem ani de zile un om care nu avea treabă cu atingerile. Îmi aminteam vag că mamei îi plăceau foarte mult îmbrățișările, dar apoi apăruse Stoner și viața de familie se transformase într-un cu totul alt tip de sport de contact. Chestia asta cu pielea lipită de piele era cu totul nouă. Mă stresa că nu știam ce fac sau ce am voie să fac, pentru că fetele astea de gimnaziu erau toate chitite să nu meargă până la capăt, de parcă ar fi încheiat toate un pact. Dar știam unde erau toate punctele de atac. Fusesem îndrumat.

Din an în Paști mergeam cu familia Peggot să o văd pe Emmy, dar povestea asta veche de dragoste se terminase de-a binele a. Maggot jura că acum se întâlnea cu Kelly Ciocan, lucru pe care ea îl nega. Râdea de tunsoarea de țăran a lui Ciocan și spunea că singurul care era îndrăgostit de el era domnul Peg, care îl lua la vânătoare. Deci nu Ciocan era problema, pur și simplu Emmy nu mă mai plăcea. La început m-a rănit asta, apoi mi-a trecut, pentru că, după cum se spune, are balta pește. Bagă-te în ea cu un tricou de fotbalist la școală într-o zi de vineri și, Dumnezeule, e ca minunea aceea din Biblie. Apar pești de peste tot.

A se reține: Dăruiții pot să joace fotbal și o fac. Unii dintre băieți au aflat de mine, dar nu m-au bătut prea mult la cap. Nu am ratat niciun antrenament. Tipii ăștia erau buni, toți viitori Generals. Cush Polk era unul dintre ei, apărătorul nostru de la juniori, bun ca pâinea caldă, copilul unui predicator de la naiba-n praznic, undeva înspre Ewing. Înalt, blond, chiar avea obrajii roșii, genul care încă le spunea „Da, doamnă” profesoarelor. Zicea că se mișcă așa de rapid pentru că era cel mai tânăr dintr-o familie cu nouă membri și mama lui nu gătea decât pentru opt. Și altul era Turp Trussell, ăsta băuse odată o înghițitură de terebentină din motive niciodată elucidate. Mare clovn, ca zidul, tupeist ca un taur în călduri.

Cu un creier de insectă, dar asta nu e o problemă pentru un atacant de viteză.

Principala chestie legată de treaba cu Dăruitul era că de două ori pe săptămână după masa de prânz mă duceam la liceu cu Cap de Pește și cu cei de la profesională. Ei făceau mecanică auto, eu petreceam o oră cu doamna Annie în cabinetul ei de desen. Am crezut că o să mă pună să desenez fructe, dar nu. Dacă benzile desenate mă interesau, a spus, desenează așa ceva. Trebuia doar să folosesc materiale diferite ca să văd cum funcționează. Într-o zi a pozat, m-a lăsat să-i fac portretul. Ceea ce oricum făcusem în secret. Nu purta mereu fuste lungi, uneori avea pantaloni mari bufanți, cu buzunarele pline de pensule, rigle, cuțit de pictat, briceag. Mâncare de hipioți, de pildă, batoane de cereale. Mereu cu eșarfa peste părul lung și blond și cu cerceii care atârnau. Era o doamnă mică în haine mari, care foșneau.

Avea chestii incredibile în cabinetul de desen, acuarele, guașe. Am apucat să le încerc pe toate. M-a pus să fac perspective, puncte de fugă. Mi-a dat schițe cu corpul omenesc să le copiez, ca să învăț mușchii, pentru că

un personaj de bandă desenată nu este un om desenat realist, dar sub el e un om adevărat. Precum craniul și fata. Sala aceea, orele acelea. Încă le mai simt mirosul. Nici nu mă apucasem bine de ceva și deja venea vremea să las vopselele și să mă urc din nou în autobuzul spre gimnaziu. Niciodată în viața mea nu a mai trecut așa de repede timpul.

Lui Angus i se pusese pata în acel an să formeze o echipă studioasă, despre care nimeni nu știa ce înseamnă. Mi-a explicat că e ca un sport, doar că între echipe care încearcă să știe cât mai multe la toate materiile, ca matematica, literatura ș.a.m.d. Ceva de genul unei victorii a deșteptăciunii. Era la liceu de acum, cu visuri mari, nebunești. I-am spus că n-o să meargă niciodată, n-are cum. Ea a replicat că merge deja. Chiar se făcea așa ceva la alte licee. Auzise de la vărul prietenului ei Sax, care locuia în nordul Virginiei. Era clar că acolo copiilor le ieșea creierul pe urechi, așa că aveau nevoie să se vadă cu alți copii pentru lupte creier la creier.

I-am spus ce îmi zicea mama mereu dacă voiam să fac ceva în plus, de pildă, să-mi fac patul: de ce să-ți complici inutil viața? Angus nu m-a băgat în seamă și a întocmit un proiect, ajutată de profesorul vărului lui Sax, la telefon. A repetat întreaga prezentare cu mine, înainte să meargă cu ea la o întâlnire a profesorilor, i-am spus că poate ar trebui să-și schimbe un pic costumația, care era formată dintr-un tricou cu DC Brainiac și niște ochelari uriași pe care îi găsise la Goodwill, dar, în rest, perfect. Așa că le-a expus planul profesorilor și apoi Asociației Părinți-Copii. Pe urmă, celor din comitetul director al școlii, în puii mei. Sunt sigur că ei s-au gândit că fata asta ciudată nu are prieteni băieți, bine, hai s-o lăsăm să-și umple viața goală. Apoi au moțăit până când au auzit cuvântul *competiție*, ceea ce însemna să meargă la alte școli, ceea ce însemna autobuze. Ceea ce însemna bani. Toți au spus același lucru: categoria aceasta este deja acoperită în buget. Copiii talentați făceau o excursie cu școala într-a șasea sau a șaptea. La liceu, bineînțeles dacă ești în continuare Dăruit, trebuie să treci peste asta.

Înfrângerea nu a făcut altceva decât să-i sporească hotărârea. Nu pricepeam. Am întrebat-o dacă era invidioasă pe mine că aveam parte de atâta atenție la desen și ea a spus *desen*, ce, glumeam? Dacă voiam să vorbim despre lucruri incorecte, să vorbim despre fotbal. Uniforme, echipamente, autocare pentru meciurile în deplasare, campionat de stat.

Comitetul director arunca bani pe toate astea ca apa pe o casă în flăcări. Și eu îi spuneam: „Angus. E *fotbal*. Dacă îl scoți din liceu, e ca o biserică fără Iisus. De ce te-ai mai duce?”

Sax o ajutase să clocească planul, dar dăduse înapoi la greu. Angus era singură. Ai crede că măcar profesorii o susțineau. Pe fata asta care e cea mai bună la orice face și citește cărți pentru că îi place. Dar șovăiau. Sigur, e vorba despre Angus, cea cu hainele de rockeriță și care nu-și ține părerile pentru ea. Plus Mister, care se folosea de influența lui ca să-i facă pe profesori să-i mențină eligibili pe jucătorii lui varză la învățătură. Nu era vina lui Angus, dar era complicat. Până la urmă s-a dus la vechiul ei prieten de la gimnaziul Jonesville, domnul Armstrong, care a ajutat-o să organizeze o întrunire la liceu unde să prezinte ideea. Care a ajuns să fie o mică întâlnire într-o clasă cu toți copiii interesați, adică cei care voiau să plece de la oră atunci. Sax a anunțat că e bolnav, adică fricos. Era ora mea de desen, așa că am mers cu doamna Annie la întrunirea lui Angus. Și-a ținut discursul despre îmbunătățirea capacităților, mândria școlii ș.a.m.d., șmecheră rău în tricoul ei negru cu Brainiac cel cu pielea verde, plus bocanci militari, cu părul în cincizeci de codițe mici care reprezentau terminații nervoase. (Nu era voie cu pălării la școală. Fata împingea la limită codul vestimentar.) Singura parte emoționată din ea erau ochii. A dat exemple cu ce au făcut anumite echipe, de pildă, au confecționat echipamente cu ecuații matematice sau cu titlurile cărților citite și au venit cu ele la școală.

— Ca fotbaliștii care vin în echipament la școală vinerea, a precizat. Dar noi ne putem alege lunea sau marțea, pentru ca și copiii deștepți să aibă ziua lor în care să fie stăpâni și domni ai piramidei sociale din liceu.

La asta s-a râs destul de tare.

Doar doi profesori erau prezenți, plus directorul, ca să se asigure că lucrurile nu o luau razna. Părea că moțăie. Una dintre profesoare a stat tot timpul încruntată și și-a făcut însemnări. Angus a terminat și domnul Armstrong a spus că aplaudă inițiativa domnișoarei Winfield și crede că proiectul ei ar putea să dea un impuls studiului la școala lor. Știa cum funcționează aceste echipe și era pregătit să răspundă la orice întrebare.

Profesoara încruntată avea întrebări, sigur că avea. Cine plătește pentru toate astea? Copiii sunt luați de la ore și cum recuperează? Se așteaptă de la profesori să mai stea după ore? Doamna asta părea că se dusese la balul

de absolvire în anii optzeci și rămăsese blocată în timp, păr umflat, umeri umflați. Înfricoșătoare. Dar domnul Armstrong și-a păstrat calmul și a vorbit despre raportul cost-beneficii, despre profesorii care se ofereau voluntari să-i mediteze pe elevi la materiile lor, despre buna întrebuințare a resurselor deja existente.

Domnișoara Suport pentru Umeri nu era convinsă.

— Am auzit-o zicând că vor merge la întâlniri cu alte școli. Doar n-o să-mi spuneți că nu trebuie alocați bani din buget pentru această activitate.

Domnul Armstrong a zis că va trebui, probabil. Suport pentru Umeri a întrebat ce părere are despre asta comitetul director. Directorul s-a trezit și a spus că deja luaseră o decizie, deci chiar nu aveam ce să spunem. A adăugat că nu avem nicio informație nouă pe care acești oameni să n-o cunoască.

Noi, copiii, nu mai știam ce să zicem, așteptam să se întâmple ceva și în cele din urmă s-a întâmplat. Domnul Armstrong s-a enervat. Ne dădeam seama mereu când se întâmpla asta, pentru că accentul îi devenea mai pronunțat. A spus, cu tot respectul pentru comitetul director al școlii, că știm cu toții cine sunt acești domni. Sincer, noi, copiii, nu știam. Probabil că domnișoara Suport pentru Umeri știa. Era în fundul clasei, iar domnul Armstrong în față, și toți copiii se întorceau dintr-o parte într-alta, urmăreau. Practic se auzea acțiunea. Ea l-a întrebat ce insinuează. (Întoarcere, vânzoleală). Domnul Armstrong a zis doar că bărbații din comitetul director aveau experiență în lumea corporațiilor și în afacerile cu cărbune. (Întoarcere la loc).

Ea a replicat: „Și e ceva rău să ai experiență în afaceri?”

El a răspuns că tot ce vrea să spună e că acești oameni nu se pricepeau la învățământ în sine. Crescuseră într-o altă perioadă, când lucrul în mină era cel mai important și nimeni nu era atent la ce se întâmpla la colegiu.

Angus, între timp, se uita la mine de parcă ar fi zis *Ajutor!* Dar ce știam noi, copiii? În ceea ce privește comitetul director, colegiul, cine la cine era atent, gândirea noastră generală pe subiect se rezuma la *Așa, și cui îi pasă?*

Domnul Armstrong nu putea să nu întrebe cine dintre noi, copiii, mai luase parte și la alte activități școlare, în afară de fotbal, unde să fim la concurență cu alte școli. Ceea ce era ridicol. Am avut un Târg Științific odată, pe care au vrut să-l facă niște copii, fete și tocilari. Dar evident nu în competițiile pe stat. Am spus *aoleu*, nu. Ne-ar face praf. Oricine știe asta.

Și el a zis că așa este. Pentru că toate districtele școlare aflate mai la est din statul ăsta aveau cursuri avansate, laboratoare și alte lucruri pe care elevii noștri nu le-au avut niciodată aici.

Chiar atunci a sunat clopoțelul, meciul s-a încheiat. Directorul o ștersese deja fără ca nimeni să observe, Suport pentru Umeri și-a strâns lucrurile și a plecat, dar câțiva copii au rămas ca să-l contrazică pe domnul Armstrong, amintindu-și de vremurile plăcute de la orele de engleză dintr-a șaptea. Greșit. Ne-ar face praf pentru că acei copii din nordul Virginiei și din alte locuri pur și simplu au mai mult creier. Dar în afara clasei, le-am rupe fundurile.

Și domnul Armstrong s-a frecat la ochi, a dat din cap și a spus:

— Oh, să dea dracii!

Ceea ce ni s-a părut la limită, din punctul de vedere al limbajului.

Îmi părea rău de visul spulberat al lui Angus, dar orele de desen cu doamna Annie erau tot ce îmi trebuia pe lângă școală. În afară de faptul că era încă un lucru din care mi-aș fi dorit să am mai mult, Demon și poftele lui: mâncare, iubire și atingeri, iar acum și fața ei care se lumina când vedea că făcusem ceva bine. Nu-mi prea păsa de principala atracție a celor de la clasele de Dăruiți, excursia din vacanța de primăvară. Tot anul trebuia să citim despre acest loc și să scriem eseuri, ca să știm despre ce e vorba când ajungeam acolo. Ceea ce nu are niciun rost. Păi, de ce să nu te duci pur și simplu? Mă rog. La excursia din clasa a șasea nu am putut să mă duc, pentru că nu-mi îndreptasem încă notele. A fost doar o vizită la Muzeul de Științe din Charlotte, fără rămas peste noapte, din cauza reducerilor de buget. Țeapă. Profesorii au promis că se vor revanșa anul următor, lucru pe care nu l-am crezut nicio clipă. Angus a spus că stai să vedem. Eșecul poveștii ei cu victoria inteligenței o descumpănise, dar în zilele mai bune era mereu cea care îmi zicea că ar trebui să încep să am încredere în călătoria sălbatică, adică în viață sau așa ceva. Pentru că nu e sută la sută nașpa, din când în când chiar iese bine.

Și în clasa a șaptea, Dumnezeule mare, chiar a ieșit. Au spus că mergem la Colonial Williamsburg, plus o după-amiază la parcul de distracții Busch Gardens și o zi întreagă la Virginia Beach, Doamne, să-mi trag una! Oceanul. Pentru eseu nici nu știam de unde să încep, dar în cele din urmă am restrâns subiectul. Curenții. Dau ocol pământului în cercuri

gigantice, chiar nu-ți vine să crezi. Apoi a venit martie și școala a spus că până la urmă nu erau bani de autobuz. Gata cu excursia. Și eu o ascultasem ca un idiot pe Angus, crezusem în blestemata de călătorie.

Dar a apărut o salvare de ultim moment: niște mame s-au oferit să ne ducă ele cu mașinile. Pe toți dracii! Mașina în care am fost repartizat era o limuzină Plymouth Eagle unde eram eu, mama șoferiță, fiica sa, Lucy, și cele mai bune prietene ale ei, Gleanna și Pristene. Toate niște nebune creștine de la aceeași biserică, deci știau tot felul de cântece cu Iisus pe care le-au cântat fără întrerupere din clipa în care am ieșit din parcarea școlii. Cu mișcări din mâini. *Luminița mea va luci pururea* (ridici degetul ca o lumânare), *nu-l lăsa pe Satana să o stingă* (PFUU!). M-am gândit la domnul Peg care spunea că un om se obișnuiește cu orice în afară de spânzurătoare. Bun. Urma să văd oceanul, în pana mea.

Apoi Gleanna a spus că nu se simte prea bine și fără să se formalizeze a vomitat pe ea și pe noi doi, care stăteam alături pe bancheta din spate. Cântecele de laudă au murit brusc. Am oprit la o benzinărie unde Gleanna a primit un suc de ghimbir și victimele s-au dus cu bagajele la toaletă ca să se spele și să se schimbe. Apoi am pornit-o iar, o mașină plină de creștini ca vai de mama lor, cu Gleanna mutată în față, unde cică nu ar avea rău de mașină. Eu aveam bănuielile mele că de la altceva îi era rău, pentru că eram pe I-81. Singura autostradă dreaptă dintre Jonesville și restul lumii.

Și, evident, pe la jumătatea lui „Bucuria-i ca o fântână în sufletul meu”, Gleanna varsă din nou, nimerind-o pe mama șoferiță. Care deja e scârbită de toată povestea și ne spune că la următoarea ieșire se duce să caute un telefon public și să sune la motelul Super 8 unde ar fi trebuit să stăm. Ca să le spună celorlalți că mașina noastră se întoarce și merge acasă.

Drumul meu către ocean s-a sfârșit în debandadă, la ieșirea 114. Christiansburg. *Ce ironic!*

35

Doamna Annie avea un tatuaj de care nu știa nimeni, pe umăr. Aș putea să vi-l desenez și acum. Un peștișor auriu, cu aripioarele lungi și coada plutind și răsucindu-se de parcă înota pe pielea ei. Cu solzii perfecți și marginile mici aurite. La ore purta mereu tricouri mari cu pete de vopsea, pe post de halat, probabil ale domnului Armstrong, prea uzate ca să le mai poarte el. Încercam să nu mă gândesc la el și la ea făcând chestiile pe care le fac soțul și soția, i-am văzut tatuajul pentru că, după ce s-a încălzit vremea, mâneam de prânz afară. Și ea era în bluză strâmtă cu mâneci scurte.

Mâneam împreună pentru că era foarte de treabă, pur și simplu. A văzut că nu terminam niciodată lucrul într-o oră, așa că într-o zi mi-a spus că, în loc să vin cu autobuzul cu cei de la clasele profesionale de la gimnaziu, puteam să vin mai devreme, în pauza de prânz, ca să avem mai mult timp. Adică după ora domnului Armstrong mă duceam direct la liceul Lee și la sala de desen a doamnei Annie. Era dubios să stau acolo și să mă uit la el cum discuta prezentarea cuiva despre origini și să mă gândesc că omul nu ar fi încântat dacă ar ști că mă îndrăgosteam de doamna lui. Habar nu avea. Nici ea.

Ca să ajung mai devreme, ea mi-a aranjat să vin cu domnul Maldo, omul de serviciu care făcea curățenie în băile de la gimnaziul Jonesville dimineața și în cele de la liceul Lee după-amiaza. Mă ducea acolo înainte de pauza de prânz. Două ore întregi de desen. După aceea mergeam pe jos până la Școala Tehnologică din Lee și așteptam cu Cap de Pește și ceilalți copii să vină autobuzul să ne ducă înapoi la gimnaziu. O chestie trebuie să spun despre școala tehnologică, mustea de recrutori. De la armată, de la marină, tipi cu accente și uniforme complicate care îi făceau să pară cumva ireali. Aveau tabele și voiau să stăm de vorbă, fără să-și dea seama probabil că nu aveam încă vârsta, eram doar niște copii de clasa a șaptea aduși aici cu autobuzul. Și să vă zic ceva, tipii ăștia de la armată se uitau în ochii tăi și te făceau de doi bani: taică-tău e acasă acum, în chiloți, și se uită la Spike TV? Maică-ta ți-a făcut rost de un diagnostic de ADHD ca să-ți primești alocația medicală și să mergi prima dată la doctor? Știai că mai puțin de jumătate din oamenii din zona asta au locuri de muncă? Și,

bineînțeles, noi suntem campionii Americii la șomaj. Soluția acestor probleme: hai să te înrolăm. Cred că și ei, și Cap de Pește numărau zilele.

În ceea ce-l privește pe omul de serviciu care mă ducea cu mașina, era cel mai tăcut om din lume. Stătea un pic de vorbă cu doamna Annie și își mânca prânzul la ea în sala de desen, apoi se apuca de băile lui. Dar mie nu mi-a spus niciun cuvânt în nicio dimineață dintre cele în care am mers cu el cu camioneta. Altfel, un tip normal, avea ceva la mâna stângă, prea mică și fără mușchi, dar tot se descurca să conducă și să facă curat. Doamna Annie mi-a spus că era mereu singur, așa că începuse să stea cu el în pauzele de cafea și așa ajunsese să mănânce aici prânzul. Ceilalți profesori nici nu-l băgau în seamă, deși nici ei nu erau mult mai bine plătiți. Doamna Annie a spus că toți copiii lui Dumnezeu se cacă, dar n-ai crede după cum se poartă cu cei care curăță căcatul. Chiar a spus căcat. Acum înțelegeți de ce îmi căzuse așa tare cu tronc.

Din proiectul cu originile al domnului Armstrong am aflat un lucru: dacă arunci o piatră în Lee County, sigur o să lovești pe cineva a cărui familie a lucrat la cărbune. Aproape toți din clasa noastră aveau străbunici care veniseră de undeva de la țară ca să lucreze în mină. Sau erau deja aici și lucrau în mină. Povesteau despre toți copiii dintr-o familie care au ajuns să lucreze într-o mină aflată chiar sub pământul care fusese cumpărat de la ei. Tipii cu cărbunele au venit aici și au cumpărat pământ fără să pomenească nimic de comoara îngropată sub el. Și nu-ți mai rămânea decât să muncești.

Până și copiii mici împingeau vagoneți cu minereu pe șine. „Cărbune inferior” însemna să lucrezi la straturi de un metru, cocoșat sub munte. Fiecare tataie povestea ceva de genul: ce tare era, cum ne rupeam șalele. În timp ce câte o mamaie spunea mai degrabă că nu era tare. Să primești salariul în bani falși pe care trebuia să-i cheltuiești în magazinele companiei de cărbune, unde prețurile erau duble. Să inhalezi praf negru toată ziua, să scuipi bucăți negre de plămân toată noaptea. Soțul și copiii, morți cu toții în aceeași zi într-o galerie care explodase.

O fată și-a numit prezentarea „Cealaltă față a monedei”. E vorba de Bettina Cook cea cu părul într-o parte, cu gașca sa de prietene și tatăl ei, proprietarul lanțului de băcănii Foodland, șapte magazine în zona tristatală. Cea cu sandviciurile groase, cu felii de pâine fără coajă, care mă uluiau în

clasa a treia, da, acea Bettina. Rudele din partea mamei sale erau acționari importanți la Mina Bluebonnet. A împărțit broșuri cu tot binele făcut de companie pentru Lee County, de pildă, bănci în parcul orășenesc ș.a.m.d. Străbunicul ei câștigase un premiu de la guvernator pentru că, după ce cumpărase unul dintre cele mai mari filoane de cărbune de sub Kentucky, reușise să-l scoată din pământ pe teritoriul Virginiei, așa că nu mai trebuiseră să plătească nu știu ce taxe. Avea o grămadă de rude, senatori și ce-or mai fi fost în parlament, ne-a arătat fotografii pe computer. Da, computerul ei personal, adus de acasă. Și avea și un telefon Motorola. Regina Bettina, știam cu toții, lucra la alt nivel. Dar domnul Armstrong a spus bine, fiecare cu prezentarea lui, ascultați.

Însă în mare parte a timpului am ascultat povești cu picioare strivite și explozii cu dinamită. Era șansa babacilor să se plângă pe lângă nepoți, care de obicei nu au timp pentru rahaturile bătrânilor. Dacă minerul nu ajungea să fie îngropat de viu, întrebarea era care parte din el avea să cedeze prima: plămânii, spatele sau genunchii. Mă gândeam la domnul Peg, care ceda cu totul, primind pensie de handicap de când se accidentase. Alt subiect de moși: nu voiau alocații. De mici munciseră din greu și în asta credeau, în muncă. Chiar dacă acum luau pensii de handicap, la naiba. Nu sunt ei asemenea oameni. Urăsc asemenea oameni. Vorbeau și despre Sindicat. Cum foloseau cuvântul. Zici că era o strângere de mână între ei și Dumnezeu. Știam în mare că lucrătorii voiau să-și primească salariile, să fie în siguranță și altele. Dar încotro mergeau astea și care era alternativa?

Alternativa era să renunțe la muncă și să-i lase pe șefii de la cărbuni să și-o sugă singuri, a spus domnul Armstrong. Nu cu aceste cuvinte, dar ăsta a fost mesajul. Ne-a pus filme. Normal că ne plăcea la nebunie când profesorii ne puneau filme: puteai să tragi un pui de somn, o giugiuleală, dacă era cazul. Dar pe ăsta, Doamne, chiar trebuia să-l vezi, să vezi ce ieșise. Oamenii făcuseră grevă, compania chemase armata ca să-i oblige să se întoarcă la muncă, minerii spuneau, surpriză, și noi avem arme. Treabă serioasă. Lupta de la Blair Mountain, care s-a transformat în cea mai mare bătălie care a avut loc în America, în afară de Războiul Civil. Douăzeci de mii de tipi din toți munții de pe aici, strânși în regimente. Purtau niște bucăți de pânză roșie la gât, ca să arate că sunt toți de aceeași parte, muncitori. Domnul Armstrong a spus că de la pânza roșie ne spunea lumea *rednecks*. Un *redneck* e un șmecher.

Oricum, toate astea fuseseră în trecut, nimeni din clasă nu mai avea acum părinți care să lucreze în mină. Auziserăm toată viața despre concedieri. Companiile înlocuiseră oamenii cu mașinării la toate muncile: minele de adâncime deveniseră mine de suprafață, apoi se aruncaseră în aer vârfurile munților și niște mașinării culegeau resturile. Bettina zicea ceva de genul *Treziți-vă, fraților, companiile fac afaceri ca să câștige bani, așa stă treaba*. Treaba fiind că prin zonă nu mai rămăseseră locuri de muncă la minele de cărbune. Bettina susținea și că nu există oameni care să nu aibă de muncă, ci doar care nu se străduiesc. Gașca sa era de partea ei, iar alți copii spuneau că problema erau cei de la oraș, că vorbiseră de rău cărbunele.

Eu nu știam să mă trag din vreun miner, așa că nu era lupta mea. Desenam o grămadă și tăceam. Mi-a venit ideea unei benzi desenate cu un miner din vremurile vechi, cu pânză roșie la gât, care să aibă puteri supranaturale și să-l spargă pe tipul de la companie. Puteam s-o întreb pe doamna Annie cum să-l fac să arate ca pe vremuri, pentru că era extraordinară la asta. Avea să știe exact cum să-l deseneze.

Ca de obicei, domnul Armstrong i-a lăsat să-și vadă de ceartă multă vreme. Dar, a spus în cele din urmă. Oare de ce nu e nimic de făcut pe aici, nimic din care să câștigi un salariu?

Cu toții eram de părere că Dumnezeu făcuse din Lee County curul universului.

— Nu Dumnezeu, a spus.

Suficient de iritat cât să-l trădeze accentul. Îmi amintesc de ziua aceea ca de un desen. Domnul Armstrong era în cămașa lui verde-deschis, transpirat. Toți eram transpirați. Suntem în mai, fără aer condiționat, și cred că până și cei doi buldogi de ciment din fata clădirii stau cu limba atârnată. Fiecare om din cutia lungă de cărămizi a gimnaziului din Jonesville își dorește să fie în altă parte. În afară de domnul Armstrong, hotărât să ne țină în bănci.

— Nu credeți, ne-a întrebat, că minerii și-au dorit o altfel de viață pentru copiii lor? După toate poveștile pe care le-ați auzit? Nu credeți că și companiile de minerit știau asta?

Companiile, ne-a spus, au blocat orice altă posibilitate în afară de mersul în mină. Nu doar aici, și în Buchanan, Tazewell, în toată partea estică a statului Kentucky, ținuturile astea au fost cumpărate cu totul:

pământ, spitale, judecătorii, școli erau ale companiei. Nimeni nu trebuia să învețe prea mult ca să fie miner, așa că au lăsat școlile să putrezească. Și au ținut departe morile sau fabricile. Doar cărbune. Până astăzi, trebuie să bați o grămadă de drum ca să găsești altceva de muncă. Nu e un accident, a continuat domnul Armstrong și de data asta chiar l-am crezut, pentru că undeva, în adâncul haosului întunecat din căpșoarele noastre, anumite lucruri se legau și lumea noastră căpăta un sens cumplit. Tații care stăteau acasă în chiloți și beau bere, mamele care mergeau la băcănie cu bonurile lor de masă. Recrutorii de la armată cu nasturii aurii strălucitori vin să tragă lozul cel mare dintre cei fără speranță în viitor. Fir-ar să fie!

Problema, când afli despre origini, este că până la urmă îți vine să pocnești pe cineva, eventual pe Bettina Cook și calul pe care venise. (N-ai să vezi. Tatăl ei era principalul sponsor la fotbal și făcuse donații importante.) Odată am avut viața noastră de oameni cinstiți, pe Dumnezeu și țara. Apoi lumea s-a sucit și acum nu mai există nici Dumnezeu, nici țară, dar tot ți-a rămas întipărit în sânge că acest cărbune e un dar de la Dumnezeu și vrei să crezi. Pentru că altfel totul nu a fost decât încă o înșelătorie în trenul de căcat care a trecut peste munții ăștia de când a venit George Washington și i-a pus pe ai lui să ne taie copacii. Tot ce se putea lua a fost luat. Munții au rămas cu vârfurile explodate, râurile sunt negre. Oamenii mei au murit străduindu-se sau mergând într-acolo, dependenți de supraviețuire cum suntem. Aici nu mai avem sânge de dat, doar răni de război. Nebunie. O lume de durere care caută să fie ucisă.

36

De la naștere mi-am dorit mai mult decât puteam să am. Un locșor pentru pescuit nu e bun pentru Demon, el vrea tot oceanul. Și tot așa, până la capăt. Târziu am început să-mi dau seama care e problema mea, sau poate că încă nu am făcut-o. Spun această poveste și astfel ar trebui să devină mai clară. Este o boală, multă lume îți spune asta acum, fie sufletele strivite aflate în reparații la Drogații Anonimi, fie medicii în haine încheiate până sus. De acord. Dar de unde a apărut această boală a dorinței? E din cauza felului în care m-am născut sau a celor care m-au făcut ori a celor cu care am umblat mai târziu? Toată lumea te sfătuiește să te ferești de influențele negative, dar lucrurile pe care le ai deja în tine sunt cele care te distrug. Neliniștea pe care o ai în măruntaie, ca motanii care o iau razna, se bat și bântuie noaptea în întunericul fără lună. Dorințele lipsite de speranță care te hărțuiesc: niște cuvinte perfecte pe care crezi că i le-ai putea spune cuiva ca să te vadă, să te iubească și să rămână cu tine. Sau pe care ai putea să ți le spui în oglindă, din același motiv.

Unii oameni nu au niciodată asemenea dorințe, nu se întind după sticlă, după seringă, după un chip frumos și periculos, după toate stelele greșite. Ce cuvinte aș putea scrie aici pentru ca acei ochi să vadă și să creadă? Pentru cei norocoși e ușor. Vorba cântecului, luminița mea. Nu-l lăsa pe Satana s-o stingă. Uită-te mai departe, vezi ce urmează. Nu-i băga în seamă pe nenorocirii de motani. Lasă-te de drog.

2001 a fost anul în care am avut totul și încă îmi era foame. Eram General. Abia intrasem la liceu și deja aveam parte de asta. Zile de vineri, când eram adulat, îmi purtam numărul, 88. Ieșeam mugind din vestiarul Red Rage cu hoarda mea de oameni. Alunecări puternice, lupte corp la corp în vestiar, toate trupurile alea tari atingând alte trupuri îmi hrăneau un alt stomac gol despre care nu știusem niciodată că există. Chiar și partea rea îmi plăcea. Să trag de mine în sala de forță până când simțeam că îmi arde fiecare fibră din brațe, pieptul mă strângea de-mi stătea inima în loc, tipul care se uita la mine spunea: „Dumnezeule, omule, ai o față de zici că-i hemoroid!” Râdeam fiindcă e tare bine să te doară așa de rău. Cei mai mulți oameni nu ajung niciodată să se simtă atât de vii.

Să înveți schemele pe de rost și apoi să le aplici pe teren, n-am cuvinte să descriu asta. E un act de magie să iei o idee și s-o transformi în luptă corp la corp, în ceva la care toți participă și pe care toți îl văd. Cum se spune în Biblie, „cuvântul s-a făcut trup”. Să înveți să-i citești gândurile căpitanului de echipă, să știi ce va face chiar înainte s-o facă. Generals fusese mereu o echipă de viteză, dar acum Demonul le schimba jocul. Când pasele erau lansate și interceptate, auzeai cum tribunele amuțeau o clipa înainte să izbucnească în urale. Îmi cer scuze c-o spun, dar, la naiba, e ca un orgasm. Să arunci în aer mulțimea făcând ceva la care nimeni nu se așteptase.

Mister Winfield era ca un tată. Doar presupun, desigur, dar a fost primul și ultimul care a văzut vreodată ce pot. Nu doar ce pot să fac pentru el, din ăștia au fost o mulțime. Puștiul asta poate să-mi taie tutunul, să-mi facă rost de un ban, să-mi mănânce rahaturile. Cu antrenorul, tot ce făceam, făceam pentru Dumnezeu și pentru țară, dar mai ales pentru Lee County. Numele mi-a apărut de mai multe ori în *Courier*, pentru ca toată lumea iubește o vedetă în ascensiune, „Din plasament, la faima pe terenul de fotbal”. Eu m-am umflat un picuț în pene, Mister mai mult. Stătea mereu cu ochii pe mine, trăgea de mine cât putea, ăsta era patriotismul lui. Știam că pierduse multe în viață. Soția tânără și, mai înainte, cariera, accidentat și terminat pe când era un copil, nu mult mai mare decât eram eu atunci. Știam că se culca prea devreme, că bea ca să-și dea singur la cap. Și mai știam că tot binele pe care un asemenea om i-l putea dori altuia, el mi-l dorea mie.

Deci aveam mai mult decât meritam. Doamna Annie, alt exemplu. La liceu desenul era oră în programă, pentru cei mai mici și pentru cei mai mari, dar mie mi-a dat o permisiune specială. Puteam să merg la ora ei în toți cei patru ani dacă voiam. Asta în caz ca rămâneam aici. Liceul Lee este locul unde copiii ca noi ajung la răscrucea vieții: urcă pe scările cutiei mari de cărămida și ia-o la dreapta, pe ușă, până în clase. Sau la stânga, prin tunelul din plasă de gard, prin dreptul a sute de afișe de recrutare, armată, marină, școala profesională Lee. Acolo nu era nimic artistic, pe cuvânt.

Din cauza chestiei cu 11 Septembrie din acea toamnă, afișele erau îngrămădite unele peste altele și la fel și recrutorii. Hai să mergem să-i spargem pe teroriști, spuneau cu toții, și mulți au răspuns chemării. De ce nu? Ademeniți de promisiunea de a avea măcar o slujbă plătită, între liceu

și moarte. Pentru că atacul în sine nu părea chiar real. Noi știm zgârie-norii doar de la televizor, deci când am văzut doi prăbușindu-se, iar și iar, pentru noi a fost un efect cinematografic ca oricare altul. Știam că muriseră oameni. Am făcut și noi adunare, cu steagurile coborâte, triști și așa mai departe. Eu am avut coșmaruri în care cădeam de foarte sus. Știu că au fost clădiri adevărate. Și încă mai au multe în acele orașe, deci presupun că asta îi îngrijorează. Aici, dacă ar veni în zbor niște teroriști, s-ar uita la intrările de mină făcute praf și la munții explodați și ar spune: „Mergeți mai departe, locul ăsta a fost deja ras". Îmi era greu să înțeleg cum ar fi 11 Septembrie lupta mea. Iar în ceea ce privește binele făcut semenilor, preferam fotbalul.

Școala profesională Lee părea a fi calea spre libertate, categoric. Să lucrezi într-un service, să nu mai fii prizonier la birou? Da, vă rog. Dar domnul Armstrong îmi legase soarta de sălile de clasă. Spaniolă, geometrie, finanțe, de parcă aș fi avut vreodată nevoie de toate astea. Mă țineam de ele dintr-un singur motiv, ora mea zilnică alături de domnișoara Annie. Asta era partea bună a faptului că mergeam la ora ei de desen. Partea proastă: trebuia să împart. Era drăguță cu toată lumea, din câte am văzut, se plimba prin clasă și spunea „Frumoasă compoziție" sau „îmi place cum ai folosit acolo culorile" ori măcar „Se vede că ai lucrat din greu la asta, Aidan". Trebuia să fac același lucru ca toată lumea, elemente de compoziție, desen liniar și desene după șablon, umbre. Natură vie. Ne-a pus să pozăm pe rând, dar cu hainele pe noi. Nu era la fel ca mai vechea mea afacere cu arta. Aici era vorba despre proporții și altele asemenea, tensiune și corpuri nemișcate. N-o să spun că nu am învățat nimic. Pictură în ulei, toți pigmenții cu nume de mașini: titaniu, cadmiu, cobalt. Ca temă pentru acasă aveam naturi moarte. Angus mă ajuta să găsesc unele excelente, de exemplu, *Dinți falși în bol de salată.* De acum, dacă mă ocupam de benzi desenate, o făceam în timpul meu liber.

Toți elevii de gimnaziu ajungeau la liceul Lee, ceea ce însemna că eram din nou la școală cu oamenii mei. O regăsire Maggot-Demon. Și Emmy, într-a unsprezecea, ca Angus. Dar fiecare cu treaba lui, cum se întâmplă de obicei. Eu eram cu sportul. Maggot umbla mai ales cu tipa goth, Martha, care-l tunsese. Emmy cânta în corul al cărui dirijor era domnișoara Annie și umbla cu copiii mai populari din zona artelor, cei de la artă dramatică și alții la fel. Ce părere avea Angus despre fetele de la artă dramatică, vă dați

seama. Dar chiar și așa, împărțeam holurile cu oameni care mă cunoșteau. Unii erau atacanții mei, alții îmi puseseră gheață pe spate. Unul dintre ei și-o mai amintea pe mama. Simțeam că exist.

Ce nu aveam era lucrul la care mă gândeam zi și noapte. Eram acum la liceu, General, și tot nu mi-o pusesem încă. Nu până la capăt. Din multe motive, nu se întâmplase. Cea de care eram cel mai îndrăgostit avea peste douăzeci de ani și era măritată, deci de neatins. Și profesoară. Știam că există legi, aflasem după scandalul cu profesorul din Gate City despre care lumea vorbește la nesfârșit. În niciun caz! Dar fetele de vârsta mea păreau mici, mai interesate să-și afișeze marfa decât să facă inventarul. Angus îmi întunecase judecata.

Și apoi am dat nas în nas cu Linda Larkins. Fata cu picioare lungi, flirtul de la clubul de teme pentru acasă, sora mai mare a lui May Ann. Terminase liceul între timp, nu aveam cum să dau de ea. Dar din senin mă sună într-o zi. Aștept să spună „scuze, am greșit numărul”, dar ea îmi vorbește despre meciul de vineri, despre ce bine arătam. Și apoi, fără niciun exercițiu de încălzire, trece la partea dorsala, asta i-ar plăcea mai mult să vadă, pariu că fundul meu e numai mușchi și al ei e ferm, nu glumă, mi-am băgat vreodată limba într-o pizdă ca a ei? Cu Mattie Kate și Angus la nici doi metri, turnând cola peste înghețată. Vorbim la telefonul din bucătărie, eu căcat pe mine, spun apreciez, bine, o să mă gândesc, mulțumesc. Am stat cu fața la perete și am fugit spre un loc mai intim.

Treaba asta a devenit regulată. Eu mormăiam ceva și fugeam să vorbesc de sus. Aveam acolo un telefon cu firul lung pe care puteam să-l tragem în camerele noastre. Știam să mint. Dar, Doamne, fata asta! Îmi gâfâie în ureche, mai am puțin și-mi dau drumul, și Mattie Kate e în fața ușii și strigă: „Copii, aveți ceva haine închise de dat la spălat?” Linda nu se oprea până nu terminam amândoi. Descrieri complete. Uneori trebuia să mimez marele final din motive de siguranță, de exemplu, dacă mă aștepta cineva și trebuia să-mi fac o ieșire rapidă. Dar, fir-ar, pentru un tânăr mascul, o întrerupere din asta cu ouăle rămase umflate ar putea fi fatală, sunt destul de sigur.

Mă tot așteptam să-mi dea coordonatele unei întâlniri, dar nu. Cu Linda Larkins nu era decât sex telefonic. Toată clasa a noua. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că aș putea pur și simplu, mă-nțelegeți, să-i închid. Fata asta mai mare mă alesese și parcă eram la fotbal, unde te cheamă,

acolo te duci. Stăteam mult și mă gândeam la chestii pe care să le spun ca să par mai matur. În anul acela am făcut și lucrurile obișnuite cu alte fete, dansul cu foștii elevi ș.a.m.d. Dar exista ceva care schimba datele problemei în ceea ce privește întâlnirile obișnuite, discuțiile și giugiuleala, dacă se întâmplau, când știam că gagica asta, care probabil era în stare să sugă smalțul de pe receptor, aștepta să-mi încheie seara.

Ca de obicei, Angus își lua libertatea să comenteze despre genul imatur de fete cu care ieșeam. Dar acum Angus nu bănuia nimic. Despre femeia asta mai mare care mă prinsese de coaiele vineții.

Familia Peggot a început să mă ia din nou sub aripa ei. Mă chemau duminica la cină, nu își mai făceau griji că voi încerca să forțez nota și să-i fac să mă adopte. Îi iertasem pentru toate astea. Ieșise mai bine pentru toată lumea, nu doar pentru că domnișoara Betsy era bogată și îi trimitea în fiecare lună bani lui Mister pentru întreținerea mea. Era ruda mea adevărată. Îmi dădea înapoi ceea ce nu primisem niciodată de la tata.

Angus conducea mașina spre casa Peggot, supravegheată de U-Haul. Era la școala de șoferi și trebuia să facă 45 de ore la volan. A fost curioasă de casa pe roți unde mă născusem, deci într-o zi ne-am dus până acolo, dar m-am întristat destul de tare. Tricicletă pe verandă, jucării lăsate în ploaie. O păpușă goală pe jumătate îngropată în frunze moarte, cu tot părul smuls, doar cu găuri pe tot scalpul. O altă familie înăuntru. Mama și cu mine nu eram nicăieri.

Doamna Peggot întreba mereu dacă prietena mea nu vrea să rămână la cină și o dată sau de două ori Angus a rămas, dar a fost straniu. În iama aceea purta o șapcă de motociclist din piele neagră, cum vedeai în filmele vechi, dinainte de căști. Doamna Peggot, biata de ea, se holba la șapcă și nu avea curajul să-i ceară să-o scoată. Deci într-o parte, Angus cea dură, în cealaltă, Maggot cu rimei, unghii vopsite cu negru și o colecție tot mai mare de cercei în buze. Mare șoc că Demon e copilul cu înfățișare normală de la masă.

Îmbătrâniseră foarte tare, domnul Peg mai mult decât ea. Mereu șchiopătase, dar acum era cel mai important eveniment al zilei când se ridica din fotoliul cu suport mobil pentru picioare, ca să vină să se așeze la masa din bucătărie. Maggot îi epuiza. Nu spusese nici două vorbe la masă, doar ochii negri se îndreptau insistent spre mine din când în când, ceva de

genul *Salvează-mă*. Dar Maggot nu avea nevoie să fie salvat, oricum făcea ce voia. Lipsea o grămadă de la școală și auzisem despre petrecerile cu ecstasy, despre raidurile din farmacii unde nu ciordea doar Max Factor. Nu prea mai știam unde mi-e locul în contextul Peggot.

Într-o seară, domnul Peg m-a luat afară cu el, și-a împins cadrul pe ușa de la bucătărie, a gâfâit și a pufnit până la camionetă, pasămite ca să-mi ceară părerea despre cablul de la baterie. De fapt, ca să vorbim despre Maggot. Aceeași camionetă, Dodge Ram. Aproape sigur domnul Peg avea să fie înmormântat în acel vehicul. Mi-a spus că el și doamna Peggot nu se mai descurcau cu Maggot. Aproape că le era frică de el. Nu am întrebat dacă Mariah urma să iasă curând din închisoare. Am încercat să insist pe partea pozitivă, că Maggot era un om cu inimă bună, dincolo de povestea cu cosmetice și death metal.

Domnul Peg a întrebat:

— Cum poate să umble așa?

I-am răspuns că nu știu. Nu voiam să-l trădez pe Maggot. Dar, pe de altă parte, chiar nu știam.

Domnul Peg s-a sprijinit cu cotul de camionetă ca să-și păstreze echilibrul în timp ce-și aprindea un Camei cu mâinile tremurânde. Fuma și se uita la cer. Partea de jos a pleoapelor îi atârna, cât să se vadă roșul din interior.

— Când eram eu copil, a spus în cele din urmă, făceam ce ni se spunea. E chiar așa de greu?

I-am zis că probabil noi azi eram mai varză din cauza televizorului și a cablului.

M-a întrebat totuși de ce. Ce nu era limpede? Nu cred că voia să-l vorbesc de rău pe Maggot, chiar se întreba sincer și cu adevărat ce era așa de greu pentru noi. Acum, față de trecut, i-am spus că poate diferența era că acum puteam să vedem tot ce pierdeam. Pe toți ceilalți oameni care erau mai bogați decât noi, făceau tot felul de prostii și nu pățeau nimic. Te oftică. Te agită.

Domnul Peggot și-a terminat țigara și a strivit-o, răsucind tocul pantofului vechi din piele într-o parte și într-alta, ca o moară în reluare. Chiar și acest lucru mic îl apăsa.

— Crezi că l-am răsfățat? a întrebat. Eu și mamaia lui? Pentru că… să-ți zic ceva. Până la moarte ea o să-și dorească să se fi purtat mai bine cu

Mariah.

I-am spus că doamna Peggot fusese mereu la fel de drăguță cu mine și cu Maggot când eram mici și mă bucuram de asta. Că în ceea ce privește viața de familie, văzusem toată gama de situații posibile și a lor era de departe cea mai bună. Nu credeam că Maggot era nebun sau răsfățat ori altceva de genul ăsta. Doar încerca să fie un alt fel de om.

— Păi, ce fată o să-l vrea vreodată? Dacă o ține tot așa?

I-am spus că poate avea și el piticii lui și o să se dea pe brazdă cu timpul. Sau o să găsească pe cineva. I-am amintit domnului Peg de ce spune mereu lumea: pentru fiecare picior există un pantof. Domnul Peg a replicat că așa crezuse și el, dar acum nici măcar nu era sigur dacă Maggot voia să găsească un pantof care să i se potrivească. Și eu nu am spus nimic, dar cam eram de acord. Sau dacă voia – pentru că, până la urmă, nu asta vrem toți? –, probabil că tipul de pantofi pentru Maggot nu se inventase încă. Ori, dacă se inventase, nu se găsea în Lee County.

În mod ciudat, mă tot gândeam la Repede-Nainte, cum se uita la noi și își dădea seama cine eram pe dinăuntru. Chiar dacă în general eram niște ratați jalnici. Repede-Nainte era dovada că un copil poate să țină capul sus și să supraviețuiască, indiferent cât de naspa era situația. Îmi spusese că sunt un diamant. Nu știu ce credeam că ar putea face pentru Maggot. Pur și simplu părea o situație pentru Omul Repede.

37

Ce nu s-a schimbat niciodată a fost faptul că U-Haul Pyles mă disprețuia. Se uita la mine de sus la antrenamente, bântuia prin casă, ca să se asigure că îmi vedeam lungul nasului. Făceam ce puteam. Uram faptul că ne atingea protecțiile de gură și că ne pansa sau ne punea gheață dacă ne loveam. Uram faptul că venise cu noi la Longwood în play-off, faza cea mai avansată în care am ajuns în acel an. În semifinalele pe stat. Am jucat mai mult decât Collins și m-am simțit prost, pentru că era ultimul lui meci. Era într-a unsprezecea și urna să se lase de școală după sfârșitul sezonului, pentru că prietena lui trebuia să nască. Majoretele celorlalte echipe ne făceau sărăntoci, ca de obicei, și suporterii aruncau balegă de vacă pe teren, lucru cu care ne învățaserăm, de fiecare dată când jucam în afara regiunii noastre. Dar ne-am descurcat decent. Semifinalele ar fi fost punctul culminant al primei părți a vieții mele, dacă nu ar fi fost ochii de Hellboy care mă ardeau de pe margine. Și apoi, mai târziu, seara, U-Haul a venit în camerele noastre de motel și ne-a ținut teorie că nu trebuie să petrecem, de parcă am fi fost copii mici, a pus scotch pe ușile noastre pe dinafară ca să poată verifica dimineața dacă ieșiserăm. Omul reușea să lase un strat de mizerie pe orice lucru bun.

Uneori îmi cerea să-l însoțesc la treburi fără rost, de pildă, să merg cu el la atelierul de reparații ca să-l ajut să care sania de exerciții pe care o reparaseră. Îmi cerea asta în fața lui Mister, ca să nu-mi exprim sentimentele și să-i spun unde putea să-și bage sania. Uneori se oprea pe la mama lui, în Heeltown, unde nu avea o casă pe roți, ci una dintre cele construite pe vremuri, micuță, cu o verandă ale cărei trepte se descompuneau. Doamne, câtă mizerie pe veranda aia! Canapele și scaune îngrămădite unele peste altele, cu capul în jos și pe lateral. Pisici care se târau peste și printre grămezi ca niște păduchi. Cât timp U-Haul intra și făcea ce-o fi făcut el, eu stăteam în mașină și număram pisicile-păduchi. Că de intrat n-aș fi intrat nici să mă plătești.

Doamna Pyles voia s-o lăsăm la Foodland sau la Walmart. Era mai solidă, nu schiloadă ca el, dar avea aceiași ochi verzi și aceeași purtare urâtă, variantă de om bătrân: *Iubire, sunt doar o bătrânică amărâtă, hai, trage-ți scaunul ăla mai în față și fă-mi și mie niște loc*. Avea un fel al ei de târâtoare prin care încerca să scoată ceva de la mine. Despre familia

McCobb, de pildă, care se întorsese din Ohio și locuia în Pennington Gap. *Iubire, e-adevărat ce auzii despre ea că amaneta bijuterii de aur curat, cine știe cum făcu ea rost pe cinstite de așa ceva?* Am fost destul de prost încât să-i spun că părinții bogați ai doamnei McCobb îi răsfățau pe nepoți și abia apoi mi-am dat seama ce încerca de fapt să afle: dacă familia McCobb făcea comerț cu lucruri furate.

Un alt cuplu despre care voia să vorbească era cel format din doamna Annie și domnul Armstrong. Cum de-i trecuse lui prin cap că merita s-o ia de soție pe femeia aceea atât de frumoasă. *Toată lumea se întreabă. De ce s-o înjosi așa fata?* „Frumoasă" în cazul de față însemna albă, nu eram prost. Doamna Annie era o hipiotă tatuată. Dacă s-ar fi măritat cu orice alt tip din Lee County, ar fi întrebat de ce se înjosise el. Un copil crescut pe ici, pe colo, ca mine, n-o să se apuce să-i spună direct unei persoane mai în vârstă *Tanti, marș de-aici*. Dar am fost pe aproape.

În cele din urmă i-am zis într-o zi lui U-Haul că, atunci când avea treburi cu mama lui, pe mine putea să mă sară din schemă. M-a scrutat cu ochii aceia roșii și mi-a spus că n-o fi el Dăruit, dar știe una-alta. Cu cine vorbeam la telefon. Unde îmi ascundeam iarba. De unde știa, nu puteam să-mi dau seama. Dar dacă-i pomeneam lui Mister că treceam pe la mama lui pe acasă, a adăugat, trebuia să-mi caut un nou loc unde să stau.

După încheierea sezonului, aveam mult timp liber. Soții Peggot mă luau uneori sâmbăta și ne duceam să le vedem pe June și pe Emmy. Fără Kent. Povestea asta se terminase, iar din ce spunea Emmy, nu fusese doar o despărțire, ci Al Treilea Război Mondial. Kent era un escroc, June era o curvă paranoică și tot așa. Îmi făcea rău să mă gândesc la toate astea, dar Maggot voia detalii, ce arme se folosiseră ș.a.m.d. Pesemne că, locuind cu bunicii, îi lipsea acțiunea. Era o zi de sâmbătă din februarie, frig de-ți tremurau chiloții, dar adulții tot ne-au trimis afară să ne facem de cap prin pădure. Probabil ca să aibă aceeași discuție înăuntru. Eram o adunătură jalnică: Maggot dârdâia pentru că refuza să poarte geaca de vânătoare de camuflaj pe care i-o cumpăraseră domnul și doamna Peggot. Emmy, în haina ei umflată, cu imprimeu în alb și negru ca pielea unei vaci, pe bune. Ne târâm picioarele prin rămășițele frunzelor și stârneam mirosul de ghinde. Pe proprietate era o cabană veche și prăbușită, din bușteni și cu un horn căzut, dar fără acoperiș. Am fi spus că e o fortăreață dacă am fi fost

copii, dar acum nu era nimic. Doar un loc stupid unde eram obligați să stăm pentru că nu puteam încă să conducem.

Emmy ne-a povestit că June și Kent nu folosiseră arme, doar gurile, amândoi foarte tari la capitolul respectiv. Kent era un urlător, dar June avea o gură ca o mitralieră. Cu reîncărcare imediată, letală. Maggot tot insista, voia să știe de ce era June așa supărată.

— Nu știu. Poate că el era un rahat?

Emmy avea obrajii roz-aprins și genele lipite, era foarte frumoasă și tristă. Stăteam pe hornul distrus și cururile ne înghețau de la pietrele reci. Emmy și Maggot își râcâiau amândoi oja de pe unghii, eu aruncam cu pietre prin găuri. Buștenii erau uriași, îngrămădiți la colțuri ca atunci când îți împletești degetele, cu spații mari între ei. Existaseră câțiva arbori seculari de tăiat aici pe vremuri. Vedeam printre copaci casa ciudată a lui Emmy, un bol imens întors cu gura în jos, cu familia Peggot înăuntru.

— Stai așa, de fapt, nu, a continuat ea. S-a scos o armă. Mama avea cuțitul Ginsu și îl flutura. Nu l-a fugărit sau așa ceva. Se apucase să pregătească cina când lucrurile au explodat.

June îndreptase cuțitul spre Kent când el îi spusese să-i lase pe profesioniști să-și facă treaba, pentru că ea nu era medic, doar asistentă. Bam! O asistentă superioară este o profesionistă școlită și poate să prescrie medicamente, a explicat Emmy, iar June tocmai hotărâse să nu mai recomande otrăvurile lui Kent. Organizase o întrunire pe tema asta la primărie, cu cea mai mare mulțime care se strânsese vreodată, ca să semneze o petiție împotriva companiei lui Kent. Iar el a considerat că prietena lui l-ar fi înjunghiat pe la spate, l-a spus că nu-i pasă de oamenii care suferă. June a răspuns că, dacă nu ar fi un laș nenorocit, ar veni la clinica ei să-i vadă pe toți acei oameni cumsecade care făcuseră hepatită de la ace și pe familiile lor care ajungeau la sapă de lemn în șase luni. Chestie pe care, sincer, n-am înțeles-o, faza cu acele. Kent avea treabă cu pastilele.

Am stat multă vreme acolo în frig. Dacă am fi fost copiii pe care îi vedeai la televizor, am fi stat în separeul vreunui restaurant șmecher sau la un conac cu piscină, nu într-o pădure care părea moartă. Pe vremuri îmi plăcea să stau afară cu toate micile făpturi care mișunau în voia lor, dar în acel moment mă simțeam înșelat. Nu aveam decât cabana asta dărăpănată, cu părțile care valorau ceva, dacă or fi existat, furate demult. Câteva veverițe pe care să le fi împușcat, dacă am fi fost bine înarmați. Ziua ar fi

fost mai suportabilă dacă aș fi adus un cui și am fi putut să ne facem praf, chestie pe care Maggot ar fi susținut-o. La Emmy, pun un semn de întrebare. June o proteja pe fată de parcă ar fi fost făcută din gheață. La vârsta ei, Emmy ar fi putut deja să conducă, dar June o tot ținea cu *Nu, doamnă, drumurile astea din Lee County sunt capcane mortale pentru adolescenți* ș.a.m.d. Te și întrebai de ce Emmy nu reacționa. O cunoșteam și n-o cunoșteam, în ciuda planurilor noastre de căsătorie de odinioară. Mă uitam cum dinspre fața ei veneau nori de respirație înghețată în timp ce își croia drum prin povestea lui June și Kent de parcă ar fi fost sfârșitul lumii.

Ca să nu mai lungim povestea, ce o fi avut de gând să pregătească pentru cină June cu acel cuțit Ginsu nu a mai apucat să ajungă pe masă. Au început în schimb să țipe, lucrurile au mers cam departe. Kent era principalul vânzător al companiei lui și vânduse enșpe medicamente de-ale sale în Lee County, chiar câștigase marele premiu, sejur în Hawaii pe bune, unde urma să le ducă pe Emmy și pe June în vacanța de primăvară. Prost moment. Despărțirea o scuturase așa de rău pe June, încât îl rugase pe Kelly Ciocan să vină și să stea câteva nopți cu ele în casă, în cazul în care ticălosul s-ar fi furișat prin preajmă. Emmy a spus că Ciocan fusese foarte cumsecade. Stătuse în capul oaselor pe canapea toată noaptea, dormise cu pușca de vânat cerbi în mână.

Am fost și voi fi mereu un idiot. Mă rog doar să ajung la vârsta la care să-mi pot aminti de Linda Larkins fără să-mi vină să mă chircesc cu coaiele între picioare și să mor. Sora ei mai mică a lansat bomba și singurul noroc a fost că Mary Ann însăși habar nu avea. Doar m-a bătut pe umăr într-o zi la scoală și mi-a zis bună. Sora ei s-a măritat.

— Sora ta, Linda?

Instantaneu a început să mi se scoale. La ora de algebră, în pana mea. Apoi am înțeles încet-încet care-i treaba.

— S-a măritat? Cu cine?

— Cu un tip din Hillsville, Loring Blake, șofer de raliuri. Mă îndoiesc că-l cunoști. Mama nu La văzut decât o dată până sâmbătă. Toți credeam că o să se ducă la colegiul public după ce a luat premiul ăla la matematică de la Rotary. Și deodată *bam*. Măritată.

— Sâmbătă, am spus.

Era sfârșitul orei, când ne făceam temele. Nu conta că tocmai îmi explodase o grenadă în cap, trebuia să vorbesc încet.

— N-a fost mare lucru, a continuat May Ann. S-au dus doar la judecătorie și apoi s-a strâns familia. Au luat coaste de la Fatback. Și Linda făcea ceva de genul *Ce tare a fost asta, coaste la grătar*, pentru că era îmbrăcată în rochie albă și… de ce îți spun toate astea?

— Mă dau bătut. De ce?

Mai-mai că vedeam stele verzi, așa cum un șoc aproape că te poate face să orbești. Când s-a terminat partea asta, știam c-o să-mi vină să vomit, să râd, să plâng și să mi-o frec în public. Cam în egală măsură.

— Pentru că Linda a spus așa, și-a dat May Ann ochii peste cap. Citez: când te mai vezi cu puștiul ăla roșcat, Demon, care e în echipa de fotbal, îi zici, te rog, că m-am măritat? Am încheiat citatul.

— De ce să aducă vorba de mine?

— De unde să știu eu? Trimite-i în puii mei un cadou pentru petrecerea pe care o s-o dea când o să anunțe că e însărcinată.

Nu avusesem niciun motiv să cred că Linda simțea ceva pentru mine. Niciunul. Nu voise niciodată nici măcar să mergem la McDonald's ori să ne plimbăm cu mașina sau așa ceva. Dar să aflu că pur și simplu se jucase cu mine? Gândirea ei de neînțeles, plus că nu mai suna, sevraj, și faptul că nimeni nu știa despre asta, toate alcătuiau o gaură neagră de suferință. Un lucru extrem de important care practic nu exista.

În zilele acelea Angus a ajuns să știe aproape totul despre mine, dar nu și asta. Nu i-am spus niciodată despre telefoanele Lindei, m-aș fi simțit prea jenat. Și acum chiar mai mult. Băiețelul prost și excitat care se credea bărbat. Despărțirea, dacă poți să-i spui așa, m-a afectat tare și a ajuns să strice următorul sfârșit de săptămână în care întâmplător era marea noastră excursie la Murder Valley. Doar Angus și cu mine, fără U-Haul, ceea ce ar fi trebuit să fie cel mai fericit eveniment. Angus își luase carnetul și voia să sărbătorească mergând cu mine în altă parte decât la Walmart. Se hotărâse că vrea să vadă casa unde mergea cu mama ei s-o viziteze pe domnișoara Betsy. Pe drumul într-acolo a început să mă sâcâie cu prietenele mele, ca de obicei, și i-am spus să închidă gura.

— Da, a replicat rânjind. Dar n-ar mai fi așa de amuzant.

— Nu glumesc. Te invit călduros să nu te mai bagi dracului în treburile mele, până peste o sută de ani sau toată viața.

Nu a spus nimic. Ochii la drum, mâinile relaxate pe volan.

— Dacă viața mea amoroasă ți se pare așa de interesantă, Angus, tu de ce nu ai una?

— De ce? Păi, să vedem. Pentru că bărbații sunt infantili și femeile sunt exasperante? Deci ce îmi mai rămâne, animalele? Să știi că poate o să ajung acolo. Dar deocamdată pur și simplu nu am chef.

După care, tăcere. O oră și mai mult, ceea ce a fost crâncen. Până atunci nu ne mai certaserăm cu adevărat, doar ne prosteam, și asta de distracție. Nu suportam faptul că fusesem dur cu Angus, dar ăsta eram eu. O vreme am zăbovit asupra amintirii momentului în care izbisem cu pumnii în bordul mașinii doamnei McCobb. În cele din urmă, Angus a încercat să aducă vorba despre altceva, o îngrijora tatăl ei. Dar Mister mi se părea la fel ca întotdeauna și am spus asta.

Atmosfera nu s-a înveselit până când am ajuns la destinație. Angus a sărit din mașină cu un zâmbet mare, a dat ture ținându-și pălăria cu mâinile, de parcă ar fi fost șocată de ceva și risca să-i zboare. Se uita la lucrurile de lângă casă, din casă, ca o zână fericită, cu ochii mari, într-un tricou alb și geacă de piele, și spunea: „*O, pe asta o țin minte!*” Și sunt sigur că așa era, dat fiind că în casa aceea probabil că nu se schimbase nimic din vremea când Dumnezeu era copil mic. Înainte nu mă gândisem niciodată că acel loc ar putea fi special pentru ea, cum fusese pentru mine mormântul tatălui meu atunci când îl văzusem. Casa în care copilărise mama ei. Patul unde dormise, cada. Un părinte mort e o nălucă imprevizibilă. Dacă poți să-l transformi într-un fel de păpușă, pe care s-o pui în casa adevărată și în hainele pe care le-a purtat și ce o mai fi fost, asta te ajută să-l privești ca pe un om și nu ca un spațiu vid, conturat în formă de om. Ceea ce te ajută să te simți mai puțin ca un copil invizibil în formă de om.

Erau bucuroși că venim și pregătiseră un ospăț. Domnul Dick avea să-mi arate un zmeu, care încă nu era gata să fie lansat. Domnișoara Betsy voia să avem o discuție despre viitorul nostru și ne-a pus să stăm jos în camera ei de zi, unde mobila veche aștepta să moară. Angus a fost prima, pentru că era mai mare, clasa a unsprezecea, moment în care, spunea domnișoara Betsy, trebuia să se gândească la colegiu. Angus a răspuns că sigur, avea de gând să meargă și să studieze psihologie sau sociologie, despre care eu nici nu știam prea bine ce sunt. Dar ce contează, dacă ăsta

era planul ei, Angus nu intenționa să rămână în Jonesville. Nu că ar fi promis ceva, dar m-am simțit trădat. Ne părăsea. Și cu Mister cum rămânea?

Așa că eram deja supărat când mi-a venit și mie rândul să-i vorbesc domnișoarei Betsy despre viitorul meu. În plus, nu mă gândisem niciodată la el, doar speram să mai fiu în viață. Tot ce am reușit să scot din mine a fost că poate aveam să încerc să intru la colegiu cu o bursă de fotbal. Domnișoara Betsy a spus același lucru ca de obicei:

— Cu condiția ca sportul să nu-ți ia din timpul de învățat.

Fără să înțeleagă că, dacă ai o bursă de fotbal, sportul e cel mai important. Însă nu era împotrivă. A adăugat că era important să plec din Lee County și „să arunc o privire".

La ce, îmi venea să întreb. La orașe? La străzi aspre și castele ale pierzaniei unde nu locuia nimeni de care să-mi pese? Nu suportam să trăiesc nicăieri fără Angus și Mister. Și fără Mattie Kate, o puneam și pe ea la socoteală. Cu familia Peggot la o aruncătură de băț, cu coechipierii mei și cu toată lumea din Lee County care îmi scanda numele din tribune: *Dee-mon Copper-head!* S-o iau undeva de la zero, ca un nimeni, ca un nimic? Uram acest gând. Abia începeam și eu să exist.

Drumul spre casă nu a fost cu nimic mai bun. Mă rog, Angus era mai bine, vorbăreață și veselă. Dar eu tot supărat pe ea eram și aveam și mai multe motive. Domnișoara Betsy îi dăduse apă la moară. Voia să vorbească despre colegiile la care se gândise să se înscrie. Pusese ochii pe unul din estul Virginiei, deci poate că până la urmă avea să trăiască lângă ocean! Mi se părea că făcea pe deșteaptă cu mine. Era mai mare, pleca prima. Voia să știu că nu se temea de nimic. De experiențele lumii.

Am deschis fereastra și nu am mai ascultat. Simțeam mirosului câmpurilor care se trezeau, vedeam munții cu toți copacii care luminau în vârf ca niște lumânări, primul verde fluorescent al primăverii. Ar fi trebuit să fie de ajuns pentru orice om. Știam asta, trebuie s-o spun. Dați-mi o priveliște, frumoasă ca un tablou, tot sunt ofticat că n-o să văd niciodată oceanul. Mă întrebam ce mi-ar trebui ca să nu mai simt că am în mine fructe putrezite, în loc de inimă.

Pe drumul acela nu mă puteam gândi decât la fuga mea singuratică în urma căreia ajunsesem pentru prima dată în Murder Valley. Observam toate atracțiile jalnice când treceam prin dreptul lor: hambarul unde mă

ascunsesem ca să dorm în fânul cuiva. Micul magazin unde mă ghemuisem mort de foame în spatele unui tomberon, în ploaie. Benzinăria unde pierdusem totul și blestemasem o curvă să moară. Tot ce strânsesem într-o viață și care era probabil mai puțin decât cheltuise Angus pe ultimul rând de haine. Nu i-am arătat niciunul dintre aceste locuri lui Angus. Ce tânăr fusesem pe vremea aceea! Și încă eram, presupun. Îi plăcea să mă necăjească spunându-mi că, dacă trăiam până la o sută de ani, tot ea avea să ajungă acolo prima. Ceea ce era adevărat. Nu ți se pun la socoteală toți kilometrii suplimentari care te duc spre nicăieri.

38

Odată ce mi se terminase copilăria, verile deveniseră doar o slujbă de rahat la care trebuia să fiu prezent. Asta sau școala, același lucru. Dar când m-am mutat cu antrenorul, verile s-au întors. Eram din nou copil, în sensul că cineva se ocupa de aspectele mai dificile, plătea facturile ș.a.m.d. Ar fi trebuit să fiu recunoscător și nu știu să spun de ce nu eram, în afară de faptul că maturizarea merge într-o singură direcție. Nu poți să bagi un copil la loc de unde a ieșit și de acolo tot așa.

O, spuneam mulțumesc. Mereu. Lui Mattie Kate pentru că mă hrănea, lui Angus pentru că mă ducea cu mașina în diferite locuri, antrenorului pentru absolut orice. Spuneam mersi, dar în același timp mă gândeam unde pot să-mi ascund marfa, cum scap și eu de toate temele astea, cine se crede ăsta să-mi spună că nu pot să ies s-o ard cu prietenii mei într-o sâmbătă seara, nu sunt un afurisit de copil.

În vara aceea voiam o slujbă și banii mei. Mister a spus că nu e nevoie să mă prostesc, să-i spun doar ce vreau și se ocupă el. Și asta era toată problema mea, că trebuia să cer. Mi-a zis să nu uit că în iulie începea cantonamentul de fotbal. Mai erau două luni. Rar îl contraziceam pe Mister, dar de data asta am făcut-o. Așa că s-a interesat și a aflat că fratele antrenorului Briggs, care se ocupa de magazinul Farm Supply din Pennington, avea nevoie urgent de cineva acolo. Briggs a spus că slujba e a mea dacă o voiam, pentru că fratele lui era singurul responsabil, din cauză că proprietarul făcuse un atac de cord. Aveau nevoie de încă o pereche de mâini și de mușchi suficient de puternici ca să încarce sacii cu furaje în camionetele oamenilor. Mușchi aveam, în plus împlinisem cincisprezece ani, deci era legal să muncesc. Antrenorul a completat niște formulare și am început a doua zi după ore. Șapte parai pe oră, pe care îi strângeam ca să-mi iau mașină.

Pentru că asta e chestia: până nu ești pe roțile tale, tot copil rămâi. Oriunde mă duceam, trebuia să rog pe cineva. Angus avea acum un Jeep Wrangler ’99 pe care Mister i-l dăduse din simplul motiv că împlinise șaisprezece ani. Ea mă ducea la Pennington la muncă. Sau, în cel mai rău caz, U-Haul. Dacă voiam să mă duc undeva după muncă, altcineva trebuia să se ocupe. Cincisprezece ani e vârsta cea mai grea. Emmy îmi spusese că la Knoxville aveau autobuze de oraș care te duceau oriunde. Nu doar la

școală, oameni de toate vârstele mergeau și la film, la patinaj, oriunde. Sau dacă te grăbeai, puteai să chemi un taxi. Văzusem așa ceva la televizor, dar nu-mi prea venea s-o cred pe Emmy. Că aveau toate astea și că le putea folosi și un om obișnuit.

Farm Supply era cea mai bună slujbă pe care o avusesem până atunci: clienți decenți, n-am văzut niciun șobolan, nimeni nu fierbea metamfetamină. Tot magazinul avea mirosul acela dulceag de furaje, care e o combinație între iarbă proaspăt cosită și Cheerios. Vindeau toate chestiile obișnuite: deparazitant pentru vite și oi, harnașamente pentru cai, îngrășământ pentru peluză, drujbe. În luna mai aveau răsaduri de roșii și altele, ca să le planteze oamenii în grădină. Pe toate acestea le puneam pe o masă afară dimineața și le duceam înăuntru la închidere. Apoi erau puii, tot în sarcina mea: îi descărcăm din cutiile de carton în care erau transportați în niște troace mari din magazin, unde oamenii îi puteau vedea și cumpăra. Mă ocupam să aibă mâncare și apă, țineam lămpile de căldură mereu aprinse, schimbam ziarele de sub ei, pentru că, frate, ce se mai căcau micuții ăștia! Viața unui pui: mânca, se caca și făcea așa un tărăboi în troacele alea galvanizate, încât se auzea din parcare. Greu de crezut că toate găinile bătrâne cu ochii ca mărgelele sunt la început așa, ca o mingiuță de puf, galbenă sau neagră ori bălțată. Dimineața, înainte să deschidem, era treaba mea să-i strâng pe cei care muriseră peste noapte, călcați în picioare. Fiecare dintre cei pe care îi duceam în spate la tomberon era o tristețe micuță.

Donnamarie, fata care stătea la casa de marcat, era cea care trebuia să mă învețe; foarte de treabă, în afară de faptul că se purta de parcă ar fi fost mama, una-două dragule și iarăși dragule și: „Crezi că reușești să ții minte toate astea, scumpule?” Abia terminase și ea liceul de trei-patru ani. Dar avea trei copii, deci probabil că ștersese atâtea cururi că se blocase. Nu-i purtam pică pentru asta. Fratele antrenorului Briggs stătea sus în birou. Tipul cu atacul de cord era un mister. La început au spus că s-ar putea să se întoarcă până la sfârșitul verii. Apoi nimeni nu a mai pomenit nimic despre el.

În ceea ce privește clienții, veneau tot felul de oameni. Tipii mai în vârstă aveau chef să pălăvrăgească lângă rampă după ce le încărcăm sacii cu grăunțe sau țevile de irigare ori altceva. Mă ocupam de toate obiectele mai mari. Se plângeau de vreme sau de prețurile la tutun, dar adesea câte

unul mă recunoștea și voia să vorbim despre fotbal. Ce părere aveam, echipa noastră mai mult pasa sau mai mult alerga ș.a.m.d. Asta era extraordinar. Că eram cunoscut.

Vocea a fost cea care m-a izbit în ureche ca un clopot, în ziua în care a venit. Am recunoscut-o pe loc. Mereu îți trezea dorința ca tu să fii cel care îl face să râdă așa. Făceam inventarul la raionul de produse casnice și m-am dus spre capăt ca să văd în tot magazinul. Lângă medicamentele și vaccinurile pe care le țineam într-un congelator, el stătea cu spatele la mine, dar claia de păr l-a dat de gol. Și fața strălucitoare a lui Donnamarie, așa de cucerită, că i se ridicase bretonul. Tocmai deschidea o cutie pentru el. Țineam sub cheie unele obiecte mai costisitoare. Mă gândeam dacă să mă duc la el, dar l-am auzit spunând că are nevoie de 20 de kilograme de minerale Hi-Mag și de 40 de kilograme de peleți de furaje pentru vite, deci știam că o să-l văd afară. I-am făcut semn lui Donnamarie că auzisem și am aruncat produsele pe căruț ca să le împing spre rampa de încărcare de afară.

A tras camioneta, dar nu m-a observat. Și-a sprijinit doar cotul pe geamul deschis și mi-a întins bonul de casă. Păstrase Fordul Lariat, normal, oricine ar fi făcut-o.

— Văd că ai în continuare Fastmobilul, am spus.

Tocmai își aprindea o țigară și a încremenit, și-a întors privirea spre mine și a scuturat repede din cap, de parcă l-ar fi stropit cineva cu apă rece.

— Să fiu al naibii! Diamant?

— Chiar el, am răspuns. Cum merge, Om Repede?

— Nu mă plâng.

Dar părea să nu fie sută la sută sigur că eram chiar eu cel care îi încărca marfa în camionetă. S-a uitat la mine în oglinda laterală. Camioneta sălta un pic de fiecare dată când puneam un pachet de minerale sau un sac în spate. Avea arcuri lamelare beton pe mașinuța asta. M-am dus să-i dau bonul și a părut mai sigur.

— Să nu te recunosc, mi-a zis. Ești de două ori mai mare.

Din punctul de vedere al greutății era probabil adevărat; și cu cel puțin treizeci de centimetri mai înalt decât într-a cincea.

— Mă străduiesc și eu, am spus. Duci toate astea la vitele lui Creaky?

— Ei, pe naiba! Cloaca aia s-a scufundat acum ceva vreme. Oricât de tentant era să stau să-l văd pe bătrân plângând, n-am făcut-o.

— Deci a murit?

Ultima oară când fusesem acolo cu Angus ca să mai furăm un pom de Crăciun, văzuserăm anunțuri de scoatere la vânzare de către bancă prinse de poartă.

Repede-Nainte a tras din țigară, cu ochii fugindu-i într-o parte.

— Poate. Mi se rupe.

Stăteam pur și simplu și îmi întipăream totul în minte. Cum trăgea din țigară, cum i se rupea.

— Și unde stai acum, omule?

— Am casa mea. Cu aproape 20 de hectare, sus, lângă Cedar Hill.

— Frumos, ai ferma ta proprie. Acolo unde e bizonul?

— La câțiva kilometri. Pe 58, la nord.

— Frumos, am zis.

Iarăși. Pur și simplu, eram fără cuvinte, fiindcă… măi, să fie! Un copil din plasament care să ajungă atât de departe în viață, fără să fie prea bătrân.

— Ai și tutun?

— Un lot de un hectar, deci cam cât trebuie. Cât să faci față.

— Păi, dacă ai nevoie de ajutor la tăiat sau mai știu eu ce, să știi că sunt aici.

— Îți mulțumesc. Dar ce trebuie să știu este dacă poate băiatul să nu-și scoată afurisitele de mănuși?

A zâmbit, eu am râs. Ce vremuri trăiserăm! Adică, știu, râdeam despre faptul că mă otrăvisem. Fiecare clipă din acele vremuri fusese nasoală. Dar când mai era și altcineva care știa că fusese un iad, aveai ceva. Voiam să-l întreb dacă se mai vedea cu Tommy sau cu Troc, dar de fapt voiam să fiu singurul de care să-i pese. L-am salutat, ca în vremurile vechi. Trebuia să mă întorc la muncă, dar picioarele mi se lipiseră de rampă. Repede-Nainte, magnet uman. Și mașina lui F-100.

A aruncat chiștocul pe suprafața de ciment.

— Cum spuneam, mai-mai să nu te recunosc de aproape. Dar te-am văzut pe teren.

— M-ai văzut jucând?

— Tu ce crezi, Optzeci și Opt? Sunt General. Pe viață.

Motorul a pornit, Fordul Lariat a plecat și eu am așteptat să mi se potolească inima. Mă văzuse jucând.

De atunci și-a făcut un obicei să stea de vorbă cu mine de fiecare dată când venea. Adesea cumpăra doar Ivermec sau seringi, lucruri mici, pe care nu avea nevoie să i le încarc în camion, dar mă căuta și mă întreba cum merge treaba. Stăteam și lipeam cu pistolul etichete pe dispozitivele de smuls buruieni, ridicam capul și vedeam cum vine spre mine zâmbetul acela de vedetă de cinema. Aproape ca un prieten. Cu toate astea, era să cad pe spate în ziua în care m-a întrebat dacă voiam să ieșim împreună în seara aceea. Într-o sâmbătă, ceea ce însemna la agățat. Aceasta fiind ocupația de sâmbătă seara a oricărui om din Lee County între șaisprezece ani și vârsta la care se căsătorea. Datul de ture. Imediat mi-am spus *oare știe că am doar cincisprezece ani, nu am mașină, cum să mă întâlnesc cu el* și altele asemenea. Dar el nu-și făcea probleme, mi-a zis că vine să mă ia de muncă la cinci și mergem să vedem ce putem să facem. A adăugat că niște tipi care fuseseră Generals pe vremea lui voiau să stea de vorbă cu mine despre noua direcție a echipei pe teren. Am zis: sigur. Mă stresa că trebuia să sun acasă la Mister și să le spun să nu vină să mă ia pentru că ieșeam singur. Exact ce ziceam, asta e partea grea când te simți ca un copil. Dar a răspuns U-Haul, deci i-am spus lui. Nu-i datoram nimic lui U-Haul. Restul zilei abia a trecut, pentru că nu-mi stătea mintea la magazinul de furaje. Mă plictiseam umplând adăpătoarea pentru pui, eram gata de acțiune.

Ne-am dus la La Pennington Gap, normal. Pentru că, să recunoaștem, o plimbare prin Jonesville nu e mare lucru, toată strada principală are doi kilometri și jumătate, cel mult. Federal Street din Norton are părți bune și părți rele. Dar în Pennington traversezi tot orașul pe Morgan, apoi te întorci tot drumul pe Joslyn, un cerc uriaș pe care mașinile se mișcă atât de încet încât o tură poate dura o oră întreagă. Pe jos l-ai străbate mai repede. Geamurile mașinilor sunt coborâte, trupurile atârnă pe ele, se face conversație. Oamenii flirtează dintr-o mașină într-alta sau cei din mașini cu trecătorii. Erau o grămadă de fete în față la Lee Theater sau la giratoriul de lângă spălătorie, postate pe scenă ca să se uite cum se desfășoară spectacolul. Unele își aduseseră șezlonguri. Doreau să vadă totul, iar hainele nu ți se văd așa de bine când te afli într-o mașină, dacă ăsta e principalul tău punct de atracție. Nu doar hainele, ci… înțelegeți. Cum stau pe tine.

Era prima mea tură într-o mașină și noi eram atracția principală. Ca decapotabila din parada cu regina balului școlar, în rochia ei înfoiată, care

face cu mâna. În cazul nostru nu făcea nimeni cu mâna și nu exista de fapt niciun „noi”, toată lumea se uita doar la Repede-Nainte. Mâinile lăsate neglijent pe volan, capul dat pe spate, ochii pe jumătate închiși, zâmbetul acela. *Doamnelor, poftiți dacă aveți curajul*. Fetele formau un val viu de fiecare dată când apărea Fordul Lariat. Sus și jos, ca pluta unei undițe. Blugi strâmți, bustiere și mijlocul gol, de te durea între picioare când te uitai la ele.

Noi eram patru: Repede și cu mine, o fată pe nume Rose Dartell și Ursu’ Howe care jucase toți cei patru ani alături de el ca închizător pe stânga, deci înțelegeți cum stă treaba. Nu există doi oameni mai legați decât un conducător de joc și apărătorul de pe partea unde nu vede. Cu fata era altă poveste. Nu vreau să fiu răutăcios, dar fata asta, Rose, nu era de nivelul lui Repede-Nainte. Ochi tăioși și coate ascuțite, dinți ascuțiți strâmbi, păr vopsit într-un castaniu murdar, tapat până aproape se rupsese. Toată înfățișarea ei parcă spunea: *Hai, prietene, încearcă! Dacă vrei să ți-o furi*. Stătea la mijloc, iar Ursu’ pe scaunul din dreapta, așa că, după ce m-au luat, încercam să nu mă împrietenesc prea bine cu mânerul ușii, ca să nu cad. Am vorbit despre fotbal, Ursu’ m-a întrebat ce părere am despre linia defensivă de anul acesta. Apoi am ajuns la Joslyn și am intrat în șirul de mașini și Ursu’ mi-a lăsat urme de pantofi pe genunchii blugilor când s-a îndesat pe geam și a sărit cu corpul lui mare pe capota mașinii. Era ornamentul nostru de capotă. Cu furnicături în pantaloni, striga la fete, răpăia în metal în lateral. Maimuța care bătea în tobe. Tot respectul pentru constructorii mașinilor Ford și pentru suporturile capotei, pentru că Ursu’ cântărea pe puțin 100 de kilograme. Era o combinație verificată în timp, evident, iar Ursu’ avea un spectacol în sine, gândiți-vă cam cum ar arăta Hulk în salopetă Carhartt și fără tricou, tuns foarte scurt și cu o chică legendară. Se spune că Ursu’ își înfășură chica sub cască în timpul meciurilor, din motive de siguranță. Așa am bătut orașul, în sensul acelor de ceasornic ai fi zis, dacă ne-ai fi privit de sus, din perspectiva lui Dumnezeu. Și să sperăm că Dumnezeu nu ne privea, pentru că eram în plin sezon de schimburi dubioase, atingeri și înjurături. „Pe unde mama dracului umbli labagiule” fiind salutul obișnuit.

Toți ochii se îndreptau spre Repede-Nainte, dar după aceea și spre cei care erau cu el. Am văzut fete care își dădeau coate și arătau cu degetul. A doua oară când am cotit în dreptul cinematografului, Repede-Nainte m-a

surprins când a ieșit din camionetă. În mijlocul străzii, cu motorul mergând, cu ușa deschisă. Zice hai încoace, în puii mei, Demon, deci mă supun. Vrea să cunosc lume. Țipi cu care a jucat și prietenele lor ori neveste sau ce-or fi fost, unele cu copii. Repede-Nainte terminase liceul de câțiva ani și unii dintre tipii ăștia erau chiar mai mari. Numele au fost rostite prea rapid și prea tare ca să le țin minte, l-am observat pe un tip pe nume Duck sau Buck, care avea pe umăr un tatuaj cu două mâini împreunate în rugăciune, și pe prietena lui cu un tricou cu Miss Nu-Știu-Ce, pe altul căruia îi lipsea arătătorul. Toți foști jucători la Generals, aici un fundaș dreapta, acolo un jucător la închidere. Repede-Nainte le spunea că sunt copilul lui minune pe care îl descoperise ca pe un diamant ne șlefuit. Faza s-a repetat de mai multe ori, deschidea ușa, uneori când camioneta încă mergea, și eu încercam să țin pasul. Câteodată cei mai tineri mă cunoșteau deja, chiar mai bine decât pe Repede-Nainte. El spunea că moștenirea trebuie să rămână conectată, cei vechi cu cei noi, și înțelegeam asta. Oamenii vin și pleacă din școală, există pericolul să uite măreția celor de la Generals din trecut. Era excelent și înfricoșător. Acum toți oamenii ăștia se așteptau să fiu la fel de tare sau să reușesc un touchdown la fiecare pasă ori să le împrumut bani? Iisuse! Nu-i ușor să fii celebru.

Între timp, nu pricepeam ce era cu fata asta, Rose. Am recunoscut numele, mi-am amintit de prăjiturile cu iarbă pe care le făcea o fată pentru petrecerile noastre de escadron din vremuri trecute. Dacă era aceeași, aveam în fața cea mai lungă probă din istorie pentru a deveni iubită. Ce vreau să spun e că nu obținuse încă slujba. Păreau mai degrabă frate și soră, s-au certat toată seara, ea spunea „Bine, eu sunt proastă, dar Jaylene Glass spune că nu e cum ai zis tu” și el, „Ce nu e așa”, iar ea, „Știi tu, treaba cu șoarecele” și el, „Ei, ce să spun”, iar ea, „Du-te și întreab-o pe ea” și el, „Nu prea cred”.

La un moment dat el și-a terminat țigările, a mototolit în pumn pachetul de Marlboro și i l-a pus în mână. Rose mi-a cerut s-o las să iasă și a luat-o pe trotuar, arăta ca un băț cu pașii ei mari de fată de la țară, în blugi strâmți și sandale cu tocuri. După o stradă și două minute, s-a întors în Lariat cu un pachet nou și el și-a aprins o țigară fără să-i zică mulțumesc. Iar eu îmi doream să fi fost destul de rapid încât să fi sărit din mașina și să i le fi cumpărat eu. Așa stăteau lucrurile cu Repede-Nainte, voiai să fii ordonanța

lui. Eram mândru să fiu un General al prezentului, dar aș fi dat orice să fi fost de vârsta lui Ursu' și să-i fi stat alături.

Abia când Rose s-a urcat la loc în mașină și am văzut-o cu totul din fața, am observat cicatricea din stânga gurii. Traversa amândouă buzele, care erau asimetrice, ca și cum ar fi mârâit. Era genul de fată foarte machiată, vopsită la greu, până aproape de gât. Din cauza cicatricii, îți spuneai, dar chiar nu se putea ascunde. Mă întrebam cum o fi. Pentru băieți sunt doar răni de război. Aveam un apărător, Davy, cu o cicatrice mare pe frunte de când se jucase pe aleea de acces când era copil și tatăl lui dăduse peste el cu mașina. Și Davy era beton în materie de fete, un magnet de bunăciuni chiar. Dar pe o fată ca Rose cicatricea asta o scotea din circuit? Sau era la nivelul de prietenă mediocră, cât să încerce toată viața cu Repede-Nainte, dar fără șanse? Nu știam regulile. Ceva-ceva era între cei doi, dar nu iubire.

Nu era treaba mea. Eu trăiam viața pe care o așteptasem. Din când în când Ursu' se muta de pe capota Lariatului pe alt vehicul și se întindea pe acoperiș și se apleca pe geam ca să stea de vorbă cu șoferul. Din când în când cineva îi dădea un cui și el trăgea de câteva ori, apoi se întorcea pe capota noastră și i-l pasa lui Repede-Nainte. Îl treceam de la unul la altul, apoi i-l întindeam iarăși lui Ursu' pe geam. Soarele atârna jos peste dealuri ca o țâță mare și roșie, luminile sclipeau verzi și roșii în ferestrele magazinelor, fetele își apropiau fețele și își păstrau secretele, trupurile dulci. Forduri și Chevroleturi, râul care curgea. Asta e treaba, îmi spuneam, și eu sunt aici. Dau ture.

39

Nu știu de ce, Doamne iartă-mă, dar credeam că Repede-Nainte poate să-i facă rost lui Maggot de ce o fi avut nevoie. Fiind prieten cu amândoi, era datoria mea. Așa că l-am invitat pe Repede-Nainte să vină cu noi de 4 Iulie la June și Emmy.

Se auzea că va fi cea mai tare petrecere. Chiar dacă June Peggot nu era prietenă cu artificiile și abia aștepta să te invite să stai jos și să-ți povestească despre toate membrele explodate pe care le văzuse în cariera ei. Nu conta. Emmy încălca toate limitele popularității, umbla cu unii dintre tocilari, plus cu copiii de la artă dramatică. Pune-i pe ăștia unii lângă alții și fă un pas în spate. Se duseseră în Tennessee pentru obiectele interzise în Virginia, chestiile care săreau în aer, în sus și într-o parte. Se făcea chetă. Angus zicea „idioți cu praf de pușcă, nu, mulțumesc”. Dar eu abia așteptam ziua.

Când Repede-Nainte m-a luat, avea deja doi pasageri, Rose, desigur, și o gagică pe nume Șoarece, presupun că din cauză că era foarte micuță. Nu timidă. Avea o salopetă argintie precum cele de la MTV și deja povestea ceva când am urcat. Accent total de yankeu:

— Deci în două minute urmează să intre în direct, eu mă cac pe mine și *uai Doamne*, m-am prins, e o șuviță ca să acopere chelia peste o mesa! Și eu ce trebuie să fac? Așa că o ridic și îl dau cu pudră ca să nu lucească și apoi o pun la loc, băi băieți, aș putea să fiu o femeie foarte bogata dacă m-aș hotărî să-i șantajez.

Repede-Nainte a spus că după părerea lui deja era o femeie bogată. Ea a râs și și-a îmbrățișat geanta uriașă. S-a întors spre mine și a clipit din genele enorme.

— Nu cred că am avut plăcerea.

Șoarece mi-a spus că se ocupa de părul și de machiajul celebrităților, în cazul în care îmi scăpase. Repede-Nainte i-a zis că sunt steaua în ascensiune a echipei noastre de fotbal. Oricui altcuiva i-ar fi spus „a echipei Generals”, deci tipa asta, Șoarece, trebuia să fie dintr-o galaxie foarte îndepărtată. Filly, a spus ea, ceea ce înseamnă mânză și nu avea niciun sens până când m-a lămurit că era un oraș, Philadelphia. Le-am explicat cum se ajunge la casa lui Maggot și deodată am fost cinci în cabină. Șoarece a sărit la mine în poală și a început să-și legene picioarele. Era drăguță, cred, cu capul prea

mare pentru corpul ei mic, cu nasul cârn, dar evident machiată ca o profesionistă. Părul arăta precum jetul aruncat de o balenă care mă lovise direct în față. Părea o păpușă la mine în poală. Tot turuia, avea de lucru la un spectacol al lui Britney sau așa ceva, se tot întrerupea ca să observe vreo casă dărăpănată, de parcă n-ar mai fi văzut sărăcie. Geanta mare era deja pe jos, se rostogolea și zăngănea. Am zărit capătul unei cutii de Pringles ieșind din ea. În caz că vă întrebati ce mănâncă un șoarece.

Maggot era agitat ca naiba. Am văzut cum Repede-Nainte trăgea cu ochiul la el. Eu eram obișnuit cu Maggot, în măsura în care poți să te obișnuiești cu bretonul vopsit negru, cu mânecile de un verde fluorescent și cu pantalonii enormi negri pe care el și prietenii lui din peștera lui Batman și le luau de la vânzătorul lor de haine goth din Christiansburg. Lanțuri de-a lungul picioarelor, așa că, dacă voiai să-i pui băiatului lesă, găseai multe locuri de unde s-o agăți. Maggot avea să fie mereu fratele meu, dar în clipa aceea eram stânjenit. Șoarece se holba la machiajul și la vopseaua lui de păr de parcă nu știa dacă va supraviețui acestei experiențe. Se putea și mai rău, se știa că Maggot apărea la școală cu scalpul vopsit negru din greșeală. Le-am spus cum se ajunge la June. Repede-Nainte conducea cu o mână pe volan, cu țigara pe geam, cu ochii închiși pe jumătate în stil Slim Shady, în timp ce Vorbăreața turuia înainte, *uai Doamne*, câinele ăla e în lanț, cum să fii așa crud, ce e căcatul ăla verde care crește pe marginea casei de colo (era mușchi obișnuit) *uai Doamne*. La vreun kilometru de casa lui June, începea șirul de mașini, toate parcate aiurea pe ambele laturi ale drumului. Am oprit și am luat-o pe jos pe drumul cu pietriș, în timp ce din pădure se auzea deja muzică.

— Drăguțe trotuarele astea de la voi, de la Cucuieții din Deal, a spus Șoarece, prinzându-se de brațul lui Repede-Nainte și clătinându-se pe sandalele ei cu tălpi uriașe.

Abia îi ajungea la talie, cu geanta ei din pânză groasa. Rose a rămas în urmă cu Maggot și cu mine, dar părea gata să ne smulgă parul din cap dacă încercam să intrăm în vorbă cu ea. Maggot s-a uitat la cicatricea ei de câine care mârâie și poate că i s-a părut bestială, cine știe. La începutul aleii care ducea către June s-a oprit să-și aprindă un cui. Rose a spus „Doar pentru tine?”, așa că Maggot i l-a întins într-un gest inutil de prietenie. Pesemne că trebuia să atenueze ce luase înainte. Gagiul era încordat ca un arc. NoDoz pisat și tras pe nas era o chestie obișnuită pentru Maggot, o descoperire din

școala primară, care mie nu-mi mai trebuise după ce încercasem o dată. Păi, viața nu e și așa suficient de amenințătoare, mai trebuie să simți și că ai furnici în piele? Nu și Maggot. De la asta trecuse la Adderall, care e legal, oricine poate să-l ia de la oricine. Și, mai nou, lua pe nașpa Sudafed din farmacii ca să-l vândă celor care făceau droguri. Probabil era plătit în marfă.

Rose nu se grăbea să paseze cuiul, își gonea gângănii de pe față și din claia de păr. Am tras de vreo două ori și am luat-o înainte. Doi tipi alergau prin pădure în pantofi și atât, urlau ceva despre înotat. Nu exista niciun lac prin zonă. Niște băieți trăgeau unii într-alții cu pocnitori. Fete cu picioare lungi stăteau sprijinite de copaci ca niște margarete ofilite, probabil revedeau în minte încercările nereușite, cum făceam noi cu meciurile de fotbal pe care le pierduserăm, deși nu ar fi trebuit.

Voiam s-o găsesc pe June ca să-l cunoască pe Repede-Nainte, dar el și Șoarece plecaseră deja. Maggot a văzut-o pe prietena lui, Martha, zisă Subiect Fierbinte, într-un grup de copii în pantaloni cu lanțuri și mănuși fără degete și s-a dus direct la ea. Dacă asta era o misiune de salvare a lui Maggot, eram pe cale să eșuez. Am detectat-o pe June pe puntea de sus a casei-cupolă, ca de obicei, bună de-ți pica fața. Cu pantalonași scurți roșii, cu un pahar cu picior în mână și scuturându-și părul care i se lipise de gât. Avea o gașcă de doamne cu ea, unele în halat de asistente, și pe doamna Annie în costumația ei de hipiotă, care se purta ca și cum ar fi fost de-ale lor. Era dirijoarea corului în care cânta Emmy, dar de acum o invitau și la petreceri? Mi se părea că se dădeau în spectacol.

Casa lui June nu avea curte propriu-zisă, doar o poieniță în pădure, acum plină de oameni care urlau unii la alții peste muzica lui Eminem. Din casă ieșeau cabluri băgate în niște boxe mari împrumutate de la școală, pentru că cei de la artă dramatică puteau să facă așa ceva, deci și vitele de la fermele vecinilor încercau acum să rumege sau să mugească peste Eminem. Copacii se cutremurau, la fel și pământul de sub picioarele noastre. M-am dus să caut butoiul de bere deja celebru la petrecerile lui Emmy, deși June o cocoloșea pe Emmy. June nu ne-ar fi lăsat să conducem pe drumuri șerpuite ca să bem. Beți aici și dormiți până vă treziți, asta era politica ei și vorbea serios. Dacă limba ți se împleticea sau te împiedicai, îți lua cheile și te punea să dormi pe jos pe unde apucai și, te rog frumos, nu pe spate. Nu e cazul să mori. Era convinsă că populația din Lee County se

îndrepta către dispariție, deoarece în fiecare an vedea mai mulți oameni morți pentru că se înecaseră cu vomă sau conduseseră beți decât copii nou-născuți.

Lângă butoi erau mese pliante pline cu farfurii de carton și resturile unui ospăț pe care îmi părea rău că îl ratasem. Și Emmy, aplecată peste un tort dreptunghiular imens, decorat ca steagul, dându-și părul pe spate peste umerii goi, încercând cu un cuțit prea mare să taie pătrățele albastre, care să aibă fiecare câte o stea. Ea însăși era o stea strălucitoare în bluzița ei albă, pantalonii albi cu talie joasă și niște material de primă mână între. M-a trecut un fior când mi-am amintit cum atinsesem acel abdomen sub pătură. Nu uiți niciodată acea „prima dată", chiar dacă vorbim doar despre ligile inferioare. Ea era acum în cele superioare, râdea, își târșâia șlapii chinezești și împărțea pătrățele de tort pe șervețele. Mă întrebam cum o fi să-ți placă cine ești, să te schimbi cum ai nevoie ca să rămâi sus fără eforturi. În timp ce alte fete se străduiau din greu, își umflau părul, își dădeau cu machiaj sclipicios și umblau în treninguri albastre cu chiloții la vedere în spate, deasupra pantalonilor. Sincer, aici mă simțeam mai în siguranță. Tehnic vorbind, Emmy era ca mine: tatăl mort, mama varză. Dar să fie al naibii dacă îți dădeai seama. Părea născută ca să calce pe trotuare.

Mi-am dat pe gât berea și am spus bună pentru că știam pe toată lumea. Mash Jolly, unul dintre băieții duri cu care mergeam demult cu autobuzul, m-a bătut pe spate și a spus:

— La naiba, omule, extremă! L-am citit din prima pe tipul ăsta, în pana mea.

Am răspuns că da, mă citise, în pana lui. Mi-a zis că unii dintre ei se duceau mai târziu la un loc din Scott County cu cascadă, unde puteai să înoți, Copaia Dracului. Mi s-a ridicat părul pe ceafă. Dar am spus doar sigur, omule, știind prea bine că vor fi prăștie până atunci și nu vor înota pe întuneric.

Mă uitam la zâmbetul și la capul creț al lui Repede-Nainte care se mișca printre oameni ca peștele în apă. Băieții se înghesuiau să stea de vorbă cu celebrul conducător de joc. Fetele, și mai mult. Am văzut-o pe Emmy cum îi dădea o felie de tort și își arcuia spatele, cum fac fetele ca să le iasă în evidență curul. El râdea, ea râdea, el a făcut o mică plecăciune când a luat tortul. Ce mai lumină stelară între ăștia doi, unde-s ochelarii de

soare? Mă întrebam dacă știa că eu îl adusesem aici. Mă rog, că el mă adusese.

— Demon! Unde naiba te-ai ascuns?

Am scormonit în creierul îmbibat de bere după numele fetei care mă lovise prea tare peste braț. Una dintre verișoarele Peggot, pe care nu o mai văzusem de nu știu când. Jay Ann. Fiica lui Ruby, sora vitregă a lui Kelly Ciocan. În timp ce încă făceam toate aceste asocieri, mi-a spus că auzise că m-am mutat și apoi apărusem pe terenul de fotbal, ce naiba, și așa mai departe. Am pus-o la curent.

— Antrenorul Winfield? În casa aia care arată de zici că-i castelul Disney, în puii mei?

I-am explicat că pe dinăuntru casa nu era chiar așa de mare, o minciună, de fapt.

Ruby era cea mai mare soră a lui June, iar copiii aceia erau cei mai dificili din gașcă. Dar buni ca pâinea caldă, ca toată familia Peggot. M-am gândit la Ciocan, cum stătuse treaz cu pușca, le apărase pe June și pe Emmy. Jay Ann m-a întrebat dacă știam de Ciocan și de Emmy, știa toată lumea: își dorea să iasă cu ea de când se mutaseră înapoi aici. Maggot o necăjea mereu pe Emmy cu asta. Ea îl amenința de fiecare dată că o să-i smulgă un cercel din nas sau că o să-l castreze.

— Ciocan e un om curajos, am spus.

— A înghițit momeala, cu cârlig cu tot. Încet, dar sigur, ajungi până la capăt.

— Se punctează și încercarea, am zis.

Jay Ann mi-a povestit că petrecerea începuse la prânz, ca picnic în familie cu niște mătuși și veri. Apoi apăruseră colegele asistente ale lui June, după ce ieșiseră din tură, apoi restul ținutului, deci mica întrunire scăpase oficial de sub control. Exact la momentul potrivit, June a coborât printre noi cu o trusă metalică de prim ajutor cât o valijoară. Cineva a oprit muzica.

— Toată lumea, atenție la mine! Azi e ziua mea liberă, deci dacă aveți de gând să vă găuriți, aveți aici pansamente și betadină. Vă descurcați.

Cineva din pădure a aprins un șir de pocnitori, *ta-ta-ta*. Toată lumea a râs.

— Dacă vă răniți la ochi sau la membre, puteți să intrați în casă și să chemați salvarea. Asta-i tot. Vă iubesc și, serios, încercați să rămâneți

întregi. Cu tine vorbesc, Everett.

A îndreptat un deget ca un pistol către fratele ei. Everett a ridicat paharul de carton.

— Nicio problemă. O să-mi găsesc o asistentă drăguță de-ale tale.

— Nu, domnule, nici vorbă. Sunt aici să se relaxeze după ture de 12 ore, deci dacă le ceri să te doftoricească, eu personal o să-ți distrug viața. Ai înțeles? Petrecere frumoasă! Să vă simțiți bine.

Toată lumea a izbucnit în urale, de parcă ar fi ținut un discurs epocal. S-a întors în casă, făcând semn cu mâna, deloc prost dispusă, așa era June. Încă nu o salutasem, deci am înotat spre casă printre trupurile adunate acolo. Era aproape la fel de aglomerat ca afară, în special cu rude Peggot. Mătuși care stăteau unele lângă altele în bucătărie, ca țigările dintr-un pachet, unchi revărsați pe mobilă ca niște chiștoace din scrumieră. Pe Ruby o găseai oricând sub norul ei de fum, cu părul dat cu atâta fixativ încât exista un oarecare risc de incendiu, afișând de data asta un acoperământ făcut dintr-o eșarfă care probabil îi scotea din minți pe copiii ei. Fostele regine ale balului nu mor niciodată. Ea și June stăteau cu Maggot și cu Emmy și, mi-a luat o secundă să-l recunosc, cu Ciocan, care era cu Emmy. Cu ea, spun. Își ținea brațul în jurul umerilor lui Emmy. Categoric arăta ca peștele care a înghițit momeala de cauciuc. Mi-am croit drum până la ei și i-am aruncat o privire lui Maggot, curios să aflu ce naiba ratasem.

— Demon, bună, a spus Emmy, s-a aplecat să mă îmbrățișeze, apoi a ridicat mâna relaxată, de parcă mi-ar fi dat-o s-o sărut. Nu e frumos? E granat. Piatra mea.

M-am holbat la mâna lui Emmy. June a râs de mine.

— Inelul, dragule.

— Ah!

Pesemne că granatul este un ciob minuscul pe care îl măturI după ce spargi un pahar roșu.

— Deci sunteți cum? am întrebat. Logodiți?

Emmy a râs, mătușile au râs, zâmbetul de pește al lui Ciocan s-a făcut și mai larg, dacă e posibil așa ceva, iar June m-a lămurit că doar ieșeau împreună. Inelul era un cadou de ziua ei. Era petrecere de ziua ei? Ruby, cu vocea ei aspră, a răspuns:

— Ciocan se ține scai de fata asta de ani. Se pare că în cele din urmă a obosit-o.

Alte râsete. Maggot mi-a aruncat o privire, de genul *ți-am spus eu*.

June era mulțumită. Kelly Ciocan, înalt, politicos, cu părul zburlit, adorat de toată lumea din familia Peggot din clipa în care sosise în familie cu soțul lui Ruby. (Acum fostul soț.) Nu unul dintre acei băieți greu de stăpânit. Când o vedeam pe June cum îi acorda atenție, îmi venea să sparg ceva. Trebuia să ies.

Am văzut-o pe domnișoara Annie în partea cealaltă a camerei, nu cu domnul Armstrong, ci, șoc și groază, cu domnul Maldo. Ultimul om pe care te-ai fi așteptat să-l vezi la o petrecere era domnul Maldo. Poate voia să-l combine cu o burlăciță din familia Peggot. Nu purta salopeta lui de om de serviciu, ci o cămașă roz cu mâneci lungi care îi acopereau în mare măsură brațul micșorat, da, el era, chiar dacă a trebuit să mă uit de două ori ca să mă asigur. Apoi, chiar în aceeași clipă, am prins ceva cu coada ochiului printr-o fereastră din spate, o mișcare în pădure. Oameni. Repede-Nainte și Șoarece urcând la deal cu un grup în spatele lor, majoritatea copii mai mari pe care nu-i știam.

M-am strecurat afară. Toți se îndreptau spre cabana dărăpănată. M-am apropiat suficient cât s-o văd pe Șoarece în centrul atenției în salopeta ei argintie, împărțind dintr-o cutie de Pringles ceva, în tot cazul nu Pringles. Niște discuri mici și negre. Oameni cu bani în mână, Repede-Nainte care supraveghea totul ca un Șef de Escadron. Am avut un sentiment neplăcut și m-am îndepărtat.

Începuseră artificiile. Nu micile rahaturi colorate, ci chestii serioase, care țiuie și explodează. Flori de foc. Am găsit un loc liber în pădure și m-am așezat pe jos să văd cum se deschideau. Flori din care apăreau alte flori, care își schimbau culoarea. Mă întrebam cum se face asta, cum pictezi cerul.

Chinezii o fac. Au scris pe cutii, dar cu literele lor, doar numele sunt în engleză: Muntele Cascadei, Cometă Diademă de Bujor, Salutul Dragonului. Poate în chineză se numesc toate Orgasm cu Multă Lume prin Preajmă. Pentru că asta sunt, în mare.

Am avut momentul meu special acolo, sprijinit de un plop, în pădurea unde odată fusesem fericit. Copaci groși cu frunze verzi groase, veverițe roșcate grase, pline de grăsimea pământului. Iulie era luna lui Dumnezeu. Și capăt de drum pentru tatăl meu. De atâtea ori, pe 4 iulie, fusesem furios pe mama că îmi strica bucuria, fără să mă gândesc deloc la omul care îmi

dăduse viață și o încheiase pe a lui. Fără să stau măcar o clipă să socotesc câte lucruri văzusem pe care el nu avea să le vadă niciodată. Da, viața e de rahat, nopți în care ți-e foame și oameni care îți fac rău, dar în comparație cu zăcutul într-o cutie sub pământ, plutind în universul lui „nimic și niciodată”? N-aș face schimb. Am privit o floare de foc verde rotindu-se peste vârfurile copacilor și aruncând scântei albe. Tata, mama și fratele meu mai mic ratau o grămadă de chestii extraordinare.

Cred că am aținit un pic, pentru că un trosnet de artificii m-a trezit. Întunericul se lăsase cu totul. Am urcat înapoi la cabană, prea curios pentru binele meu și regretând acest lucru. Nu mai era acțiune pe acolo, doar niște indivizi care zăceau pe spate și fete care ar fi trebuit să-și aranjeze rochiile înainte să leșine. Mash Jolly și alți tipi stăteau sprijiniți de pereții de lemn, cu capetele căzute în piept. Mi s-a făcut rău. Totdeauna m-au deranjat acele. Trusele erau pe jos, unii le aveau încă în mână. Nici urmă de Șoarece, nici urmă de Repede-Nainte.

Am coborât repede dealul. Cineva făcuse un foc de tabără și m-am bucurat să-l văd pe Repede-Nainte ghemuit, aruncând vreascuri în foc. Era momentul acela al petrecerii când butoiul a secat, paharele de carton se rostogolesc triste pe jos, cutiile și sticlele ies la iveală din rezervele de urgență. Probabil mătușile Peggot puseseră mâna pe stația de sunet, pentru că se auzea muzică veche, Michael Jackson și Prince. Oamenii se lungiseră în șezlonguri și se uitau la foc ca la televizor. Maggot stătea în picioare, singur. I-am dat o palmă pe spate, mai tare decât aș fi vrut.

— La dracu’, mi-ai vărsat, frate, berea.

Era crâncen de beat, privea în jos către pantalonii cu lanțuri. Oare cum s-or fi spălând? Aproape sigur că de asta se ocupa doamna Peggot.

— Unde sunt porumbeii?

A cugetat.

— Las-o baltă, omule. Emmy e o Britney și tu, domnule, tu ești un SpongeBob.

— Du-te dracului! Sunt General, titular.

— Mă scuzați. Un SpongeBob cu număr pe pantalonii ăia, cum le zice.

— Pe tricou. Optzeci și opt.

Pauză lungă.

— Tri-cou. Bine.

— Explică-mi și mie cum a ajuns Kelly Ciocan la nivel de Britney.

Altă pauză.

— Am eu o teorie. I-a găsit punctul G mătușii June.

Venind de la unul mangă bine de tot, mi s-a părut destul de bună.

Repede-Nainte ne privea peste focul de tabără. Nu i-am făcut cu mâna sau altă prostie, doar mi-am dorit. Până când s-a ridicat, a aruncat chiștocul în foc și a venit la noi.

— Domnilor.

S-a oprit între noi, cu câte un braț în jurul fiecăruia. Eu m-am înălțat cu câțiva centimetri, Maggot și-a dat părul din ochi. L-am întrebat dacă apucase s-o cunoască pe June, cea care dădea petrecerea.

— Grațioasa gazdă care ne-a invitat să-i folosim plasturii?

Am râs. Și-a luat brațele de pe umerii noștri, văzând că unii se uitau la noi. Vorbise cu June, a spus, și părea o doamnă drăguță. Dar n-o cunoscuse pe fiică.

— E cea care împărțea feliile de tort.

Știam că vorbiseră. Văzusem.

— Cea cu prietenul uriaș și liniștit după ea, a adăugat Maggot.

Repede l-a ignorat.

— Știu care este. Doar că n-am fost prezentați cum se cuvine.

Asta ar fi fost treaba mea. O feștelisem.

— Putem s-o căutăm acum, am spus, dar nu părea dornic. Sau altcândva. Venim des aici. Ea și Maggot sunt ca frații.

Repede-Nainte se uita la oamenii așezați în jurul focului care, la rândul lor, se uitau cu toții la el. Ca și cum în orice moment urma să facă o mișcare spectaculoasă. *Nu e la fel fără Omul Repede*. Deodată Maggot a spus că, dacă voia s-o cunoască pe verișoara cea bună, trebuia să lămurească mai întâi lucrurile cu prietenul ei și pușca lui pentru cerbi. Dintre toate ocaziile din viața mea când mi-a venit să-l pocnesc pe Maggot, de asta îmi amintesc cel mai bine. Am simțit cum energia lui Repede-Nainte se retrăgea dinspre noi.

Apoi Rose și-a făcut apariția de nicăieri, s-a strecurat prin mulțime și i-a adus o bere. Eram suficient de beat încât să văd totul ca un meci de fotbal: Rose găsește un spațiu, măsoară distanța de acoperire. Se întoarce spre primitor și pătrunde rapid pentru o combinație de alergare și pasă.

El a luat sticla și a dat-o pe gât. Rose se uita la el fără pic de bunăvoință. Dacă ar fi jucat fotbal, ar fi fost cea care te prinde la baza

grămezii și îți scuipă în cască. El i-a întins sticla goală și i-a spus că e vremea s-o șteargă. Ea a abandonat sticla și a plecat. Mamă! Maggot se hotărâse să rămână peste noapte la June. M-am dus s-o caut pe Șoarece.

Am găsit-o pe niște scaune de grădină cu June și Ruby, cărora le explica un lucru, arătând des spre bărbiile și obrajii lor.

— Repede-Nainte spune că e vremea să plecăm.

A ridicat ochii și a dat capul pe spate ca o pasăre. June și Ruby la fel. Toate trei mi-au aruncat privirea tipică de femei: *Cine a murit și te-a pus pe tine șef?*

— Ce să-i spun? Vrei să te ducă?

— După ce termin de vorbit cu doamnele despre machiajul de contur, da.

— Nu prea cred că-mi place tipul ăsta, Repede, a spus June. Bea?

— Nu, doamnă, am răspuns, privind spre Șoarece. V-ar plăcea. Tuturor le place.

Șoarece s-a dat jos de pe scaunul de grădină, practic s-a lăsat să cadă, la ce picioare scurte avea. L-am găsit pe Repede-Nainte și am pornit-o spre drum. Cele mai multe mașini parcate erau încă acolo, deși petrecerea se stingea. Casa lui June avea să fie în seara asta plină dintr-un capăt în altul de beți. Mergeam pe mijlocul drumului și auzeam oameni în pădure. Pielea lăsată a corturilor mici lucea în lumina lunii. Păcat de noaptea înstelată, mi-am spus, să dormi în așa ceva. Apoi am auzit un cuplu pus serios pe treabă, deci intimitatea era motivul. Îmi pare rău s-o spun, dar secretul lor nu mai era secret. Șoarece și Repede vorbeau, prea încet ca să-i aud. El părea să-i ceară niscai informații importante. Ea vorbea mai tare, deci prindeam răspunsurile, fără întrebări.

— La liceu, sunt sigură.

Și:

— Sper, pentru că o să am coșmaruri cu sprayuri autobronzante.

L-am prins din urmă și l-am întrebat dacă nu i se pare că cei din familia Peggot sunt o mână de oameni de treabă.

— O mână, a spus Șoarece. Ce poți să măsori cu mâna, ia să ne gândim. O mână de alune. De porumb.

— Cereale pentru micul-dejun, a adăugat Repede-Nainte.

— O mână de ovăzi Asta este. Petrecere cu ovăz! Atenție la cai!

L-a plesnit peste fund.

I-am spus lui Repede-Nainte că îmi pare rău că nu apucase să stea de vorbă cu June sau cu Emmy.

Șoarece m-a întrebat dacă vorbeam despre doamna Robinson și despre Elaine și i-am spus că nu le cunosc.

— E vreo familie Robinson în Lee County?

A pufnit.

Repede a zis că doamna e tare și fiica, atrăgătoare. Dar prietenul era un prostănac.

— Un tâmpit, a adăugat. Cap-sec.

— Ooo, da, l-a aprobat Șoarece.

Nu mă încânta noua situație, dar Ciocan era un om bun și am spus-o.

— I-o trage verișoară-sii, a sărit Șoarece. Presupun că pentru alde voi e ceva normal.

Am încercat să-i explic că de fapt erau veri rezultați în urma unui divorț, nu rude de sânge, dar nu eram tocmai treaz. Adică nu suficient cât să-mi dau seama cât de ridicol sunau cuvintele mele.

— Tot scârbos, a comentat ea. Ca Woody Allen și copila lui adoptată. Ouă din același cuib.

I-am spus că nu era genul acela de ouă. În mod clar Șoarece mă socotea un idiot. În fața noastră era agitație, niște tipi urlau: *Hai, hai, hai!* Alergau spre noi, apoi a răsunat o bubuitură. O ploaie de ceva a căzut în jurul nostru în întuneric.

— Ce mama mamei mă-sii se întâmplă? a întrebat Șoarece.

— Explozie mortăciune, am răspuns.

— Explozie de tăciune, m-a corectat ea.

— Nu tăciune, mortăciune, animale călcate de mașină. E un loc unde se îngroapă niște M-80[23]. Înainte puneau alături și un animal mort, dar acum de obicei bagă doar pietriș și bețe. Deci aruncă schije.

Nu-i vedeam fața pe întuneric și nici nu aveam nevoie. Numai niște ignoranți puteau să îngroape M-80. Repede-Nainte a strigat la tipi ca să-i întrebe dacă putem să trecem și au spus că da, nu aprinseseră decât unul singur. Șoarece mergea repede, agățată de brațul lui.

— O reconstituire a Războiului Civil, în puii mei. Minunat.

— Sau exerciții pentru următorul, a replicat el.

Ceea ce era adevărat, mulți dintre acești tipi aveau să se înscrie pentru a merge să arunce în aer Afganistanul, când făceau vârsta. Să vadă și ei lumea.

— Dumnezeule! Altceva mai bun n-au de făcut?

— Nu, nu prea, i-am răspuns. Bun venit în Dixie!

Privind în urmă, sunt foarte supărat că am spus asta. Oricât de agasat aș fi fost de ea, tot eu am zis-o. Mereu vor exista oameni care să te disprețuiască și să-ți spună că trăiești ca un porc, dar dacă și tu începi să te tăvălești prin noroi, vina e a ta. În plus, din ce zicea domnul Armstrong, aici nici măcar nu e Dixie. Strămoșii noștri de aici trebuiau să se ascundă de gărțile de soldați ai Confederației care îi prindeau și îi duceau în cătușe la război, ca să-i împuște pe yankei și să salveze plantațiile unor grași. Există nordul și există sudul, și mai există Lee County, capitala mondială a celor care orice ar face tot pierd.

Nimeni nu te arde cum te arzi singur, așa se spune. Dar avem parte și de ajutor cât cuprinde. Sunt de acord cu oamenii ăștia, cu vegetarienii și așa mai departe, care spun întruna să ne purtăm corect cu toate rasele și cu homosexualii. Îi aprob. Dar îi trece cuiva măcar prin minte să se poarte corect cu noi? Nu, nu-i trece. De unde știu? De la televizor. Postul de comedie e așa de amuzant că-ți vine să descui dulapul unde ții pușca și să te sinucizi. Ăștia chiar cred că, pe lângă faptul că nu avem creier și facem sex cu animalele, nu avem nici cablu?

Se întâmplă următoarea chestie – să spunem, la școală – când mai mulți tipi sunt la baie, la pisoare, și râd de vreun papagal care s-a dat în stambă în sala de sport. În principiu sunteți cu toții băieți buni, nu? Știți ce e bine și ce e rău și nici nu v-ar trece prin gând să fiți așa de răi dacă bietul tip ar fi de față. Și atunci, se întâmplă: papagalul tocmai se căca. Lese din cabină cu o privire în care citești că a auzit totul. Și îți dai seama că nu ești un băiat chiar așa de bun.

Asta le-aș spune, dacă aș putea, tuturor oamenilor deștepți din lume care fac glume idioate despre noi: suntem aici, în cabină. Chiar vă auzim.

40

O dată am văzut-o și m-a terminat. Ăsta-i adevărul, s-a întâmplat la prima vedere. Am căzut în adâncul unui vis strălucitor și, dacă cineva mi-ar fi aruncat o frânghie, ceea ce unii, puțini, chiar au făcut în cele din urmă, nu m-aș fi urcat pe ea nici să mă plătești. Unii spun că asta e dependență. Alții spun că e iubire. Greu de stabilit limita.

Și nici măcar nu mă uitam. După țeapa cu Linda Larkins eram gata să subscriu teoriei lui Angus despre iubire, adică nu-ți bate capul cu așa ceva. Îmi vedeam de treaba mea, îmi câștigam banul la magazinul agricol. Aveau reduceri de sfârșit de vară, tot ce ținea de peluză și de grădină era la jumătate de preț, plus cronțănele și sucuri pe gratis. Casierița Donnamarie trăia pentru acest eveniment și era o mare organizatoare, ca la nunta pe care nu apucase să o aibă. Angajata totală. Tombole, baloane, floarea-soarelui de la ferma tatălui ei, pusă peste tot în găleți. A cumpărat pahare roz de carton și a desenat nări de porc cu carioca pe fund, așa că, dacă ridicai paharul să bei, arătai ca un porc. Știu cum sună. Dar când ai douăzeci de oameni care stau într-un cerc mare, vorbesc și chicotesc, efectul e bunicel.

Eram copleșiți, oamenii își făceau stocuri de pesticide în timp ce copiii băgau atâta suc în ei, încât să nu mai închidă ochii o săptămână. Alergau de colo-colo și răsturnau uneltele de pe rafturi, încercau să muște din recompensele pentru câini. Nu-mi vedeam capul de treabă. Adu iar marfă, urmărește etichetele cu reduceri despre care se știa că oamenii le schimbă. În general copiii, ai zice. Un motocultor manual de 300 de dolari pe care scrie cincizeci de cenți nu e opera unui geniu al crimei. Mă rog, nu contează de ce, nu am văzut-o când a intrat. Donnamarie spusese că tipul care e proprietarul magazinului, Vester Spencer, cel cu infarctul, urma să treacă pe acolo cu fiica lui, dar nu-mi stătuse deloc gândul la asta. Până când m-am uitat peste rafturile cu produse pentru irigare și am văzut-o. Micuță, suplă, cu talie subțire, ca o sirenă. Păr mov-argintiu, scurt într-o parte și lung în cealaltă. Chip de înger. Îmi venea s-o desenez. Sandale cu șireturi care urcau pe picioarele perfecte. Mă uitam la ea cum vorbea cu Donnamarie și își tot împreuna mâinile, îl atingea pe tatăl ei pe umăr. El era în scaun cu rotile, atâta am observat, pentru că fata mă hipnotizase. Cred că, dacă m-aș fi ridicat în picioare, aș fi leșinat.

Atunci Donnamarie a strigat:

— Demon, vino-ncoa’ să faci cunoștință cu Vester și cu Dori!

Ochii ei negri strălucitori s-au îndreptat către mine și m-am împleticit până la ei.

— Dori, am spus. Bună. Domnule Spencer.

La naiba, nu știu ce am spus. Lui Donnamarie nu-i venea să creadă că nu ne cunoaștem din singurul liceu existent în zonă. Vocea lui Dori era ca un pârâu care curge în adânc, mai gravă decât te-ai fi așteptat. A spus că lipsise de la școală aproape tot anul trecut, ca să aibă grijă de tatăl ei, să-l ducă la doctor cu mașina și altele. Și cum era încă foarte slăbit, probabil că nu avea să reușească să se întoarcă. Trebuiau să meargă până în Tennessee la cardiolog, altul mai aproape nu era.

Rămășița de creier care nu mi se terciuise și-a făcut socoteala: nu exista nicio mamă în peisaj, cum nu exista nici în cazul meu. Și avea cel puțin șaisprezece ani, conducea, nu ca mine. Nu-i bine. Știu cum e cu femeile mai în vârstă, Doamne păzește! Aveam autorizație de șofat. Învățasem să folosesc ambreiajul și să schimb vitezele cu ani în urmă pe Internaționalul antic al lui Creaky, fără îndrumare sau cu foarte puțină, dar acum trebuia să trec la volanul Mustangului lui U-Haul, în timp ce el spunea semnalizează aici sau verifică în oglinzi și eu îl ignoram. Nu aveam încă permis, deci eram încă un copil, din rațiuni practice. Nu aveam nicio șansă. Dar ochii ei… Nu erau pur și simplu închiși la culoare, ci de un negru strălucitor, ca apele adânci. Voiam să plonjez în ele în pielea goală. Simțeam cum se scurgeau minutele până la momentul în care să-l împingă înapoi pe tatăl ei pe ușile automate și să mor.

Îmi ieșeam din minți încercând să găsesc un pretext ca s-o am doar pentru mine, departe de cumpărători și de paharele cu fețe de porc. O doamnă în vârstă îmbrăcată în ceea ce părea a fi o pijama, pe cuvântul meu, a venit să întrebe dacă avem Snake-B-Gon[24]. Am încercat s-o fac pe prostul, dar Donnamarie mi-a aruncat privirea ei maternă, așa că m-am dus să-i arăt. Cu inima bubuind, de teamă că n-o s-o mai văd niciodată pe zâna aceea de fată. O nimfă, le știam din animeuri. Îngerul pierdut din rai. Nu mi-am luat o clipă ochii de la ea, în timp ce mamaia în pijama tot turuia că zărise un șarpe în groapa unde pusese cartofi și că băiatul ei nu o credea. Da, doamnă, tot repetam. Și priveam acele brațe și picioare frumoase care tânjeau să fie atinse.

Am ajuns la timp înapoi cât să zic una-alta, doar prostii. Dacă avea nevoie de ceva, să-mi ceară. Păcat că se vânduseră toți puii, erau drăgălași foc.

— E târziu să-ți numeri puii în august, a spus Dori.

Și așa trebuie să fi vorbit o nimfă. Am spus așa e, dar nu se știe niciodată ce vrea clientul.

Mi-a zâmbit, un zâmbet incredibil, cu ochii negri scânteind, ridicând din sprâncenele de aceeași culoare de lavandă argintată ca părul și a spus:

— Șarpe, du-te![25]

Apoi tatăl a făcut o criză de tuse și au plecat. Toată ziua m-am întrebat apoi dacă știa cum îmi spune, Demon Copperhead. Oare era pe cale să se facă nevăzută? S-ar fi putut să nu aflu niciodată.

Am fost un prost că i-am povestit lui Angus, dar îmi era foarte teamă că Dori va dispărea. Ca visele din care te trezești cu inima arzând în tine pentru că vreun mort la care țineai era viu și apoi până la prânz nu mai rămâne decât o chestie vagă și fără sens. N-aș fi suportat să se întâmple așa ceva, i-am spus lui Angus că sunt îndrăgostit.

— Stai puțin, a zis, fără să-și mute privirea de la televizor.

Eram întinși pe fotoliile noastre, practic doar în lenjerie de corp. Aerul condiționat se oprise și nu prea aveam rușine unul față de celălalt, ca niște căței din același coș. Sau cum spusese Șoarece, ouă din același cuib. În pauza de publicitate a luat unul dintre carnețelele mele și s-a prefăcut că-l răsfoiește. A lins un creion imaginar.

— Bun, numărul 500. Cum o cheamă? Să scriu aici, până nu uiți tu.

— Să ți-o trag.

— O, nu, domnule, nu mie. Hai să ne concentrăm pe obiectul afecțiunii tale de moment.

— Du-te naibii! Las-o baltă!

Ne dondăneam așa în fiecare zi. Nu era o ceartă adevărată. Asta nu se întâmplase decât o dată și se terminase. Angus se gândea de acum că va merge la colegiul public, fără să-și mai depună dosarul la universitățile ei îndepărtate. Cu toată părerea ei bună despre sine, nu cunoșteam pe nimeni care chiar să fi făcut asta, deci probabil își pierduse curajul de a mai sari la capătul lumii. Antrenorul era scuza ei, cică avea să se aleagă praful de el dacă ea se muta. Deci ne înțelegeam din nou bine, în clipa aceea ne uitam la

Survivor, iar eu mă gândeam că, aflat pe o insulă cu Dori, i-aș fi eclipsat pe tipii de oraș, i-aș fi făcut o casă, aș fi pescuit cu sulița. Niște imbecilități, cu alte cuvinte.

După o vreme Angus a întrebat brusc:

— Și cine e?

— Nu o cunoști și nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nicio problemă. O să aflu săptămâna viitoare când o să plângă în baie. Încă o victima a îndrăgostelilor trecătoare ale lui Demon.

Nu mai aveam nimic de adăugat, pentru că se înșela în toate privințele: baia școlii, îndrăgostească trecătoare. *Îmi pare rău pentru tine, Angus*, asta îmi spuneam în gând. *N-o să afli niciodată că de data asta e pe bune, un sentiment cu totul nou*. Nu s-a scurs o zi întreagă și i-am turnat tot. Angus fiind singurul om de pe planetă care putea să-mi liniștească inima zbuciumată și proastă.

După câteva săptămâni, aveam s-o văd din nou. O nebunie. Stau cincisprezece ani în aceeași regiune cu această fată fermecată, nu ni se încrucișează niciodată drumurile și acum e aerul pe care îl respir.

Poate pentru că în sfârșit eram pregătit să mi se întâmple un lucru atât de bun. Sa am încredere în universul mare și încâlcit, cum spunea mereu Angus că ar trebui. Clasa a zecea începuse în trombă, două meciuri la rând câștigate la zero. Jucasem în ambele de la cap la coadă, realizasem patru touchdown-uri. Cush Polk era unul dintre cei mai de încredere conducători de joc pe care îl avusese Generals de ani întregi și un prieten de nădejde. Maggot, din nefericire, nu tocmai. La liceu există un fel de garduri de sârmă ghimpată între unii și alții. Nu eu fac aceste reguli, așa sunt, pur și simplu. Coechipierii mei erau băieții mei. Ne prosteam în vestiar fără pantaloni pe noi, până când a ajuns să fie normal să stăm goi. Sau mâneam în sala de mese cu ochi lacomi ațintiți spre umerii noștri lăți. Eram pe cai mari. Fetele veneau în urma noastră, ne priveau ca pe drumul cel mai scurt către puterea feminină. Iarăși, astea sunt regulile, întrebați pe oricine, (în afară de Angus).

Nu că m-aș fi crezut vreun mare rahat în mod special, ba chiar dimpotrivă. Eram același căcat de doi bani ca de obicei, dar, întâmplător, un căcat care putea să intercepteze o pasă de la 25 de metri. Stăteam de vorbă cu Maggot dacă îl vedeam pe hol cu oamenii lui în negru, dar mă privea

prin perdeaua de păr și dădea ochii peste cap, ca și cum ar fi spus: *Nu trebuie să te forțezi să fii prietenos.* Până când am renunțat. Îmi mimam statutul, mă așteptam de la o zi la alta să fiu prins și trimis înapoi la clasa de orfani, dar mi-au permis să rămân până când am început să simt că ăsta sunt eu. Merit asta.

Asta mă făcea să fiu un nesimțit? Probabil că da.

Noaptea, zburam pe Fastmobile. Antrenorul nu știa nimic despre asta, era foarte strict odată început sezonul. Să te pregătești nu se limita la sala de forță și la antrenamente. Să te pregătești însemna să trăiești curat. Să dormi cât trebuie. Repede-Nainte trecea și mă culegea după ce antrenorul se băga la somn.

În seara aceea, am oprit la drive-in cu câteva secunde înainte de al doilea film, ca de obicei. La început e mereu ceva de Disney, apoi vine măcelul. Ideea fiind hai să vadă copiii unul pentru ei, apoi îi punem la somn pe bancheta din spate înainte să înceapă filmul propriu-zis. Destul de corect, cum altfel să se distreze o familie, dar, credeți-mă, copiii aceia nu dorm. Mama și Stoner făceau asta cu mine și tipul cu cuie în cap din *Hellraiser* mi-a rămas întipărit pe viață în creierul micuț.

Dar ecranul se vede de peste tot, deci de ce să nu sari dintr-un vehicul în altul ca să socializezi? Repede venea de fiecare dată cu rezerve suficiente, ca pe vremea petrecerilor noastre farmaceutice. Sau ca în seara aceea, pe care o s-o țin minte până mor, când avea shoturi de tequila și bere PBR ca s-o stingem. Am dat o tură singur și m-am întâlnit cu doi colegi de echipă, Clay Colwell și Turp Trussell. Clay avea un frate mai mic în scaun cu rotile și scotea orice drog voiai din curul lui musculos. Nu respectau ora stingerii, ca mine. Mă simțeam agitat. Am găsit o altă gașcă, rezerve, nu erau tipi cu care umblam prea des, dar mi-au oferit pipa lor pentru droguri și am tras de câteva ori, din dragoste creștină, apoi am mers mai departe. În zonă era suficient fum de iarbă cât să te amețești un pic. Era frig pentru septembrie. Câțiva copii aprinseseră un foc la capătul zonei cu pietriș, unde puteai să faci cam orice voiai. Dincolo era pădurea, unde lumea venea cu pături și făcea celelalte lucruri care vă trec prin minte. Stăteam în întuneric și tremuram, lăsam iarba să-și facă efectul, mă uitam la film, *Demon Island*[26]. Memorabil nume, dar filmul era de o prostie rară. Niște adolescenți bogați, în vacanță pe nu știu ce insulă, legați cu cătușe în perechi, care alergau din

motive necunoscute și încercau să găsească niște perechi de chiloți ascunse în junglă. V-am spus eu.

Și atunci am văzut-o, unduindu-se printre mașini. Jur că strălucea în întuneric.

— Dori?

Numele ei era ca o implorație, TerogDoamneterog. S-a oprit și s-a întors, cu partea mai lungă a părului ei spre mine, apoi invers. Zână nimfa căprioară vulpe, dacă mă apropiam, poate fugea.

— Sunt eu, Demon, am rostit așa de încet, de parcă între noi ar fi dormit un copil. Ne-am cunoscut la magazinul tatălui tău. Când l-ai adus la petrecere.

Nu s-a mișcat.

— Ce face, e bine?

S-a apropiat și i-am văzut fața, ca o inimă mică. Sprâncenele argintii și bărbia ascuțită, gura pe care aș fi vrut s-o sorb. Am simțit un miros de mentă sau poate mi l-am imaginat.

— N-o să fie niciodată bine. L-am lăsat singur în seara asta. N-ar trebui să fiu aici.

— Nu aveți pe cineva care să vă ajute?

Niciun răspuns. Pârâul ei șoptitor nu mai curgea. Poate că habar nu avea cine sunt.

— Nasol, am continuat. Am copilărit singur cu mama. A trebuit să am mare grijă de ea.

— Ce face acum?

Am vrut să mint. Și nu am făcut-o.

— E moartă. Amândoi sunt morți, și ea, și tata.

— Ra-haat, a spus. Și eu care credeam că vedetele de fotbal vin din familiile cele mai drăguțe.

— Chiar și un orfan umil poate fi un General măreț, am zis și Dumnezeu să mă ierte pentru ce am gândit: *Știe că sunt Optzeci-și-Opt*.

Fetele cedează în fața acestui lucru. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, o pasăre care se pregătea să-și ia zborul.

Era să leșin, atât de mult îmi doream s-o țin în brațe. Într-un târziu a vorbit.

— Serios, ești proprietatea statului? Cu Protecția Copilului, tutelă și toate alea?

Mă simțeam mai drogat decât eram, înotam prin capul meu și căutam un loc unde să pun piciorul jos. Am întrebat-o de unde știa de toate astea și mi-a explicat că cei de la Protecția Copilului nu fuseseră siguri că tatăl ei putea să crească singur o fată. Nu pierduse custodia, dar fusese la limită. O cunoștea chiar și pe bătrâna Pungă. Uitasem cum o cheamă pe doamnă, dar mi-a spus ea. Știa lucruri pe care eu le țineam sub zăvor. Ochii mei se împrieteniseră cu întunericul și acum o vedeam întreagă: rochița albă, sandalele cu șiret, punga cu floricele. Aș fi vrut s-o arunce pe jos și să fugă cu mine. Nu în pădure. Într-un loc mai bun.

— Păi, mă duc să-i caut pe ai mei, a spus.

Dacă ai ei însemnau un om, un prieten, trebuia să-l pulverizez. A înclinat capul într-o parte.

— Cred că se întreabă unde sunt.

— Și eu, am spus. Aș putea fi eu ai tăi. Dacă vrei. Data viitoare, de exemplu, sau oricând.

De obicei nu eram așa stângaci când voiam să invit o fata în oraș. Niciodată, pe bune. Era de poveste.

A râs.

— Oare de ce anume ți-e așa de frică?

— Că nu o să te mai văd.

— O, Doamne, Demon! Tu chiar nu știi, așa-i?

Am întrebat-o ce să știu. Chiar și pe întuneric îi vedeam ochii negri care mă scrutau.

— Tu ești cel căruia toate fetele îi vor scrie la închisoare. O, Dumnezeule! O să se tăvălească pe jos și o să-și smulgă una alteia părul ca să ajungă pe lista ta de vizite.

Apoi a dispărut. Și eu eram varză. Știe cum mă cheamă. Asta era în capul meu. Nu că, asta da ciudățenie, era o chestie de-a dreptul de căcat să spună că urma să ajung la închisoare. Ce pot să comentez? Iubirea. Un accident de tren, fără scuze.

O vreme am ocupat pur și simplu un loc în spațiu, prea șocat ca să gândesc. M-am uitat la cuplurile cu cătușe din film, care aveau o zi proastă. Un monstru îndesat l-a lovit pe unul dintre tipi cu o lopată până i-a zburat capul. Alt tip a încercat să se lupte cu el și i-a smuls ouăle. Nu inventez nimic. Timp de vreo cincisprezece minute aș fi vrut ca seara asta să nu se termine niciodată, acum eram gata să plec. Și atunci a apărut Tommy

Waddles. Mergea agitat și ținea în echilibru o cutie fragilă plină cu pahare înalte. Primul meu gând: *Cine cumpără băutură de la fața locului? E mai ieftin să vii cu ea de acasă.* Și al doilea: *Fir-ar! E Tommy*. După ce mi-am dat seama că era el? După păr. Tot prea mult pentru capul lui, tot ridicat. L-am strigat și a întrebat cine-i acolo și i-am zis. I-am spus și că încă aveam tricoul pe care mi-l dăduse la Creaky, ca să dorm cu el.

Era să scape cutia. Nu ne mai văzuserăm de aproape cinci ani. În mod evident, drive-inul din Lee County era un portal către alte dimensiuni.

Tommy rămăsese omul cel mai de treabă. M-a întrebat despre toate. I-am spus că acum eram genul de copil în plasament despre care noi crezuserăm că nu există: mâncare bună, oameni cumsecade, care nu făceau asta pentru bani. El avea optsprezece ani, deci nu mai era în plasament. Nu ajunsese să fie adoptat, dar era în regulă, locuia într-un apartament cu niște prieteni. Avea loc de muncă și prietenă. Tommy Waddles, fir-ar! M-am dus cu el să-i cunosc colegii de apartament, opt la număr, toți într-un Camaro. La drive-in plăteai pe vehicul, ceea ce ducea la tot felul de șmecherii cu oameni înghesuiți. Luaseră de băut de aici pentru că uitaseră sucurile cu care să stingă alcoolul. Tipii ăștia discutau despre planul lor de a cumpăra cai bătrâni de la fermieri și de a-i vinde ca mâncare pentru câini în Canada. După primul pahar de Jack și cola, mi-am amintit să-i spun lui Tommy că acum umblam cu Repede-Nainte. L-am invitat să vină să-l salute, dar a spus că e în regulă, prefera să rămână și să aibă grijă de colegii lui de apartament, tot mai pulbere.

După al doilea Jack cu cola am turnat totul despre Dori, că eram îndrăgostit și toată treaba. Doar vorbind despre ea, îmi venea s-o iau la fugă și s-o caut, ca să lămuresc treaba cu ai ei. Tommy înțelegea. Se îndrăgostise de prietena lui prin intermediul computerului. Lucra la ziar, golea coșurile de hârtii și făcea curățenie în sala de cafea, dar îi dădeau voie să aibă contul lui pe un computer și așa o găsise pe fată. Era beton și locuia în Pennsylvania. Potențialul sexual părea să fie destul de limitat în acest caz, dar probabil că Tommy era mai domn și nu atât de obsedat de acest aspect al unei prietenii.

Filmul se apropia de sfârșit, demonul îndesat făcuse cam toate relele care încap într-un film și nu voiam să ratez mașina spre casă. Fordul Lariat era ușor de detectat pentru că avea o lampă de camping cu baterie fixată mereu în spate, destul de festiv. Licuricii se înghesuiau în jurul luminii.

Repede-Nainte ținea de gât o fată înaltă, slabă, căreia tipii îi spuneau Spălătoarea de Mașini, nu în față. Avea o rochie mătăsoasă prin care șoldurile îi ieșeau ca mobila de sub un cearșaf. Repede-Nainte nu o băga în seamă, se contrazicea cu Ursu' și alți foști Generals despre cine juca mai bine ofensiv, Riverheads sau Surry. Niciunul nu avea argumente prea convingătoare. Sincer, tequila cam pusese stăpânire pe toți, dar niciunul dintre ei nu ceda deloc. Erau gata să moară în fortăreața lor, Riverheads sau Surry. Repede-Nainte a încercat de câteva ori să spună „recuperări pe faza de atac" și, pentru prima oară în viața mea, m-am întrebat dacă putea să conducă. Puteam eu să șofez până la noi, nicio problemă, dar era cam complicat să pun mâna pe chei. Doar dacă leșina înainte.

Și deodată, cine apare? Nimeni alta decât Rose Dartell. După cum spuneam, un portal. A apărut tropăind de nicăieri, din întuneric, în micul nostru cerc de lumină. Repede-Nainte spunea cu mare patos cuvinte ca *ținute suplimentare și lasă paterală în adâncime*, deci nu a observat-o pe Rose decât atunci când ea a aruncat ceva greu, băgat într-o pungă de hârtie, în ușa rabatabilă din spate. Am simțit până în dinți zăngănitul metalului.

Repede s-a uitat la ea, cu ochii mari, o idee mai treaz.

Ea s-a holbat la rândul ei.

— Mai aveam un pic și ajungeam până în Kentucky, dracului! La BJ's[27] închide la unșpe.

El a clătinat din cap, de parcă-l trecuseră fiorii.

— Ce?

— Cu plăcere.

— Of, ce nepoliticos sunt.

Și-a scuturat țigara prea aproape de șoldul mătăsos al Spălătoarei de Mașini. Ea s-a îndepărtat de el.

— Îți sunt atât de recunoscător, încât o să-ți tolerez fața aia făcută varză și o să te las să mergi cu mine în camionetă. Dar să știi, fete mai puțin hidoase au făcut mai mult ca să ajungă acolo.

Toată lumea a tăcut. Rose s-a întors spre noi, ceilalți, cu dinții ascuțiți lucind.

— Așa, ca să știți cu toții, Sterling Ford e cea mai mare greșeală pe care a făcut-o vreodată curva aia moartă de mă-sa.

Și dusă a fost în întuneric. Nu-mi venea să cred ce se întâmplase. Toți avem rezervele noastre de otravă, dar să lovești direct, să-i zici în față unei fete că e hidoasă? Pe ceilalți părea să-i doară-n cur, tocmai scoteau tura a doua de Jose Cuervo și scotoceau în punga goală, iar unul a întrebat:

— Nu i-ai dat una de cincizeci, omule?

Repede-Nainte a spus:

— Javra!

— Mă duc eu să-ți iau restul, am intervenit.

Pur și simplu așa mi-a venit. M-am dus după ea.

Se mișca repede, înaintând spre spatele parcării, dar părul tocit prindea cumva lumina. Și apoi am zărit lucirea roșie a ce și-o fi aprins. A trecut pe lângă cercul de la focul de tabără, o gașcă de puști care păreau prea mici ca să aibă ce căuta aici, și a dispărut printre copaci. Își aprinsese un cui. Am găsit-o după mirosul lui. Nu voiam să o sperii, așa că am strigat.

— Du-te dracului! a răspuns. Cine e?

— Eu, Demon.

M-am apropiat. Mi-a întins cuiul, dar am refuzat, simțeam nevoia să am capul limpede. Trebuia să negociez.

— Nimeni nu ar trebui să vorbească așa cu o fată. Îmi pare rău.

— Nu tu ai făcut-o.

A tras în piept și a expirat, furioasă, cu întreruperi.

— Ți-a spus că are casa lui acum? Lângă Cedar Hill?

Nu am zis nimic. Voiam s-o întreb o grămadă de lucruri. Fața ei era imaginea furiei.

— Are un rahat. Hrănește caii și face curățenie în hambarul celor de acolo. Niște fermieri care s-au mutat aici din New York. Stă în ce numesc ei casa de oaspeți și știi ceva? E un nenorocit de hambar. Valorează cât curul unui cal.

Atunci de ce te tot ții după el? Dai fuga, îi aduci ce vrea? M-am oprit la o întrebare pe care o puteam pune.

— Ai cunoscut-o pe mama lui, pe bune?

A clătinat din cap, ținând fumul în piept. Apoi a expirat.

— Nu eram născută pe atunci. Mama a vrut s-o salveze. A murit când el era foarte mic și noi l-am adoptat.

Am încercat să pun asta cap la cap cu tot ce mai știam despre el.

— Este fratele tău adoptat?

— A fost. Până a împlinit nouă ani. Părinții mei se simt și azi vinovați, dar au fost nevoiți să anuleze adopția. Îți vine să crezi?

— Doamne! Cum așa?

— Pentru siguranța celorlalți copii ai lor. Sterling a încercat să ne omoare, de mai multe ori.

— Doamne! Pe bune?

— O, da. Făceam orice ne spunea. Îl idolatrizam. Pe fratele meu cel mai mic, Ronnie, îi plăcea să-l spânzure. Sterling îl punea să se urce pe un scaun cu o frânghie în jurul gâtului și voia să-l pună să sară. Îi spunea micului Ronnie că o să fie distractiv, ca în leagăn.

— Doamne! am spus.

Nu dădeam pe-afară de originalitate.

— El mi-a făcut asta.

Și-a întins fața spre mine.

— Ciocan cu gheară. A aruncat cu el în mine intenționat și m-a nimerit fix peste gură. Să-ți zic ceva, fețele tăiate sângerează rău de tot.

Atâta nebunie îmi copleșea mintea. Mama lui Maggot, care îl tăiase pe Romeo Blevins. Oameni buni, oameni răi, până la urmă cine știe? Când ajungem între ciocan și nicovală, nu mai suntem decât trupul moale și arma pe care o avem la îndemână.

— Îmi pare rău, am spus. Dar asta e între voi doi. Tot e prietenul meu.

— Noua lui jucărie, asta ești. Și nu are grijă de jucăriile lui.

Și-a lins degetele și a stins ce mai rămăsese din cui. A băgat chiștocul în buzunar. Nu vedeam mare lucru în întuneric, dar ceva îmi spunea că e mulțumită că-mi aruncase toate astea. Și că nu aveam șanse să obțin vreun rest.

— Hai să-ți zic una care să te sperie cu adevărat, a adăugat. După ce mi-a despicat fața, i-am spus mamei că am căzut și m-am tăiat în colțul căsuței Bărbie. Treizeci de copci de la nenorocita de căsuță de vis a lui Bărbie. Bagă zâmbetul ăla mare al lui și nu e niciodată de vină. Dacă l-ai întreba acum, pun pariu pe toți banii tăi că asta ți-ar zice că s-a întâmplat. Căsuța lui Bărbie.

Și tu ești tot aici, îți dorești să fii pe primul loc. Pesemne că mințea. Poate era geloasă. Chiar dacă îi manipulase într-un fel familia, sigur avea și el varianta lui. Repede-Nainte îi păcălea mereu pe cei a căror singură treabă era să-i arunce pe copiii ca mine la gunoi. Asta era adevărul. Îmi arătase

cum să-mi fie bine în locuri unde nu era nimic bine, cum ar fi Creaky Farm. Cum să supraviețuiesc. Pentru unii dintre noi, asta înseamnă totul.

— Hei! Optzeci-și-Opt! striga cineva prin pădure.

Ursu'. L-am auzit cum a căzut, a înjurat, s-a ridicat.

— Ieși la lumină oriunde te-ai afla.

— Aici, am răspuns, alergând practic către el.

Așa de dornic eram să scap.

Nu am dus pe nimeni acasă. Am urcat la loc în Lariat, băieții mi-au dat punga maro adusa de Rose și am făcut tot ce am putut ca să înec ce îmi spusese într-o fântână adânca de tequila și bere PBR. Nimeni nu părea să-și amintească de restul lui Repede-Nainte și destul de rapid am uitat și eu de el. De el și de alte lucruri. Nu-mi amintesc să fi părăsit drive-inul sau să fi intrat în casă. Prin propriile puteri am reușit pesemne să ajung la jumătatea scărilor, pentru că acolo m-a găsit Angus de dimineață.

Îmi venea să mor. A folosit o rolă întreagă de prosoape de hârtie ca să șteargă pișatul și voma. Nu puteam s-o ajut, așa de rău mă durea când deschideam ochii. Mi-a scos hainele mai murdare și m-a băgat în pat, apoi s-a dus jos să-mi aducă o cola. Era un leac în care credea, scuturi sticla ca să iasă acidul. S-a întors și mi-a pus paharul rece în mână. Am simțit-o cum s-a așezat pe pat, la picioarele mele, și până și asta m-a durut.

— Nu l-am văzut pe Mister, deci nu s-a trezit, a spus.

— Slavă Domnului!

— Da, lui și tuturor elfilor lui. Altfel ar fi vai de curul tău.

Doar faptul de a depăși ora stingerii și de a bea ca animalul, bășca în public, era un motiv ca să fii trecut pe bancă sau dat afara din echipă. Nu era vorba doar despre cum puteam să jucăm după aceea, susținea antrenorul. Eram Generals. Copiii ne vedeau ca pe niște modele.

— Nu pot să beau asta, am spus. O s-o vomit pe loc.

— Nu, e fără acid. N-o s-o vomiți. I-am spus lui Mattie Kate că ai gripa. Dar cred că s-a cam prins. Puștiul ei i-a spus că tu și încă niște tipi v-ați pișat în focul lor la drive-in seara trecută.

Așa tăcuserăm? O, Doamne!

— Nu e tocmai încântată, dar n-o să te toarne. Și U-Haul nu știe nimic.

De acum U-Haul era practic nonstop în casă. Mister îl făcuse în sfârșit antrenor secund de-adevăratelea, salariat, din motive necunoscute. Până și

Mister părea neliniștit. Ceva lichid s-a rostogolit prin mațele mele. Am gemut și mi-am inventariat cu grijă măruntaiele.

— Cât e ceasul?

— Nu știu. E dimineața. E-n regulă, ești acoperit. Trage-ți fața de gripă.

Daca m-ar fi văzut altcineva în afară de Angus așa, cu părul țeapăn de la vomă și respirație de ghenă, aș fi murit.

— Ești cea mai tare, am spus. Îngerul meu păzitor.

A tăcut o vreme. Lăcustele care se tânguiau afară sunau ca niște drujbe.

— Demon? Știu că n-ai chef. Dar pot să-ți spun că nu faci bine ce faci?

— După cum ziceai. N-am chef.

— Bine. Dar unii dintre îngerii cu care umbli nu sunt păzitori. Atât.

Faptul că eram un dezastru nu era vina lui Repede-Nainte. Eram responsabil pentru mine însumi. Dacă aveam prea multe probleme în acel moment – presiunea meciurilor, a faptului că eram titular, că aș fi murit dacă nu ajungeam la Dori – trebuia să mă descurc. Și U-Haul care mă aștepta la cotitură, și asta. O grămadă de probleme. Am încercat să crăp doar un pic ochii și lumina m-a lovit cu zgomot. Ca și cum lumina însăși ar fi scos un sunet. L-am văzut pe îngerul Angus prin ceață la picioarele patului în pijamaua sa albă, iar în spatele ei, pe biroul meu, vaporul pe care mi-l dăduse. Ca mine, așa spusese. Având cale lungă de străbătut și blocat într-o sticlă.

În cele din urmă i-am promis că nu mai pun gura pe alcool până la finalul sezonului. La halul în care eram, nu-mi venea greu să fac o așa promisiune. În ceea ce privește tequila, cel puțin, mi-am ținut-o. Până în ziua de azi.

41

Unde începe drumul spre pierzanie? De asta e bine să pui toate lucrurile pe hârtie, așa mi se spune. Ca să-ți dai seama de unele alegeri pe care le-ai făcut. Sau care au fost făcute pentru tine. De către hărțuitorii care ți-au acrit sufletul sau de către cei dinainte, care și l-au acrit pe al lor. La naiba, hai să dăm vina pe tipii cu cărbunele sau pe cine-o fi scris cartea poruncilor din Lee County: să uiți de toate lucrurile pe care le-ai putea iubi sau studia, cărțile, cifrele, viața unui băiat devenita demnă de trăit în desenele pe care le făcea. Părăsește toate acestea, o, credincios țărănoi, ca să alergi după singura stea care mai strălucește în acest loc: setea bărbătească de sânge. Mirosul de iarbă umedă și de sudoare, și de poftă reprimată, și de pop corn. Luminile de vineri seara.

La vremea mea am aflat lucruri uimitoare despre puterile adunate împotriva noastră înainte să ne naștem. Dar ai mei obișnuiesc să meargă înainte folosindu-se de cuvintele care ne-au fost adresate întotdeauna: ticălos ignorant. Rahaturi se-ntâmplă.

Iată cum. Sfârșitul lui octombrie, ne aflăm în plin sezon, avem șase puncte în fața celor de la Powell Valley la noi acasă, atacăm pe flanc, a treia sau a patra oara în seara asta. Am ochi în spatele căștii pentru apărător, Nouăzeci-și-Șase, unul dintre jegoșii pe care îi detectezi în echipă încă înainte să aveți contact direct. Îți dai seama după cum stă, cu tot corpul plin de resentimente încolăcit în jurul a ceea ce-i lipsește. N-a avut parte la viața lui de nicio urma de noroc sau de dragoste, i-au fost răpite și are de gând să le ia înapoi înfigându-se în cine-i iese în cale. A fost cu ochii pe mine în tot primul sfert.

La această pătrundere fac blocaj pentru atacantul retras, ca să mă poată ocoli între liniile exterioare ale terenului, în drum spre lumina. Nouăzeci-și-Șase își ia avânt și mă lovește jos, mă dărâmă dintr-o parte, întâi picioarele. Primul lucru pe care îl simt e că nu pot să respir, nu am aer, iar el și alții sunt deasupra mea, nimic neobișnuit. Picioarele blocate. O intervenție normală cu ceva mai multa ură, ca să-l țin minte. Nu se grăbește să se ridice, îmi bagă cotul în rinichi, mă enervează.

Durerea nu ajunge la creier la fel de repede ca alte lucruri. Ca de pildă faptul că simți furie și un pic de rușine că ești la pământ și alții sunt încă în picioare. Al treilea sau al patrulea lucru de care îmi dau seama este că am

genunchiul îndoit în direcția greșită. Îl văd. Hai, pe toți dracii, ce doare! Planul este să-mi trag piciorul sub mine, dar genunchiul nu răspunde la comandă. Genunchiul urla. Coechipierii mei țipă, antrenorul zbiară la cineva din afara terenului și nu-mi place cum se uită cu toții la mine. Sunt lovit, bine, dar în jocul ăsta durerea nu este dușmanul. Eșecul e dușmanul. Să fii prea lent, să ratezi o deschidere, să calculezi greșit o pasă, lucruri pe care le poți controla. Singurul tău prieten e să faci lucrurile cum trebuie, s-o zbârcești e inamicul și distanța între ele este tot ce te interesează. Restul e decor. Durerea e gazonul de sub crampoane. Durerea e ca vremea. Îți tragi picioarele sub tine și îți spui că azi plouă. Asta e. Nu mă scoate, Mister, sunt bine.

Nu așa a fost.

Durerea poate să te doboare. Dacă e ca vremea, poate fi o furtuna care smulge acoperișul minții. Orele și zilele de după acea intrare sunt ca un pachet de cărți amestecate. Poate că sunt toate încă aici, în mintea mea, dar al naibii să fiu dacă știu să vă zic în ce ordine au venit. Știu să vă spun că am pierdut meciul. Am fost scos de pe teren ca să se poată întâmpla asta. Îi spuneam lui Mister că nu-i așa grav, bagă-mă înapoi: astea sunt probabil cam jumătate din cărțile din pachet. Mă rugam, așezat sub două kilograme și jumătate de gheață. U-Haul stătea cu ochii lui roșii pe mine. Savura situația, faptul că am pățit așa ceva. Îmi amintesc cum a fost excesiv de brutal când mi-a pus gheață și fașă pe picior. Sigur se gândea că salariații nu se ocupă de accidentările unor pișăcioși.

Îmi amintesc că încercam să mă uit la meci, îmi pierdusem concentrarea. Țiuitul din urechi. Durerea e un sunet, o tragere. E foc. Apoi, acasă, la baza scărilor, privesc în sus. Mister mă susține dintr-o parte, Angus din cealaltă. Scările acelea. Cad urlând neputincios. Mister aproape se prăbușește și el, îmi spune să nu-mi fac griji, doctorul Watts o să vină de dimineață și o să mă pună pe picioare. Angus pregătește în tăcere canapeaua-pat de la parter a domnului Dick pentru mine. Patul pentru schilozi.

Nu am stat treaz toată noaptea, dar nici nu pot spune că am dormit. Mă tot uitam sub cearșaf, simțeam o baltă de sânge care nu era acolo. La un moment dat am aprins lumina ca să fiu sigur. Se înnegrise și se deformase, ca un picior cu o minge de baschet băgată în el. Eram în chiloți. Probabil că cineva îmi tăiase pantalonii de joc, cartea asta dispăruse din pachet,

călătorie sprâncenată. Când aţipeam aveam coşmaruri. Îmi loveam piciorul cu toporul, încercam să scap de el. Muşcam părţi diferite din corp până sângerau. Un sunet ciudat mă trezea brusc şi îmi lua ceva timp să-mi dau seama că sunetul ieşea din mine. Durerea este apă, din cea în care te îneci. Stai sub apă o vreme, ieşi să iei aer, ajungi iar la fund. Îţi e teamă că o să mori, apoi îţi e teamă că n-o să mori. Asta era starea mea când şi-a făcut apariţia doctorul Watts dimineaţă.

Watts era medicul echipei. Nu ajungea la prea multe meciuri, dar era prieten cu Mister din vremea când jucaseră împreună la UT. El şi Mister spuneau lucruri pe care nu le auzeam prea bine, ceva cu ligament încrucişat anterior, ceva cu menise. Ca să se asigure că nu aveam fractură trebuia să merg la spital în Norton, la radiografie. M-am gândit: *Tu şi o nenorocită de armată o să mă scoateţi din patul ăsta*. Poate că am spus-o cu voce tare. Angus stătea în prag cu ochii mari, asculta. Watts a mai zis că e nevoie şi de un RMN, pentru asta trebuia să mergem în Tennessee, şi acolo au de lucru până peste cap, deci trebuie să aşteptăm trei săptămâni. O să mă ducă la un ortoped, ăsta e un specialist în oase, alte două săptămâni de aşteptat. Reţeta avea să mă ţină până atunci. Cam pe aici a început să nu-mi mai pese, pentru că mica pastilă albă în formă de submarin pe care mă pusese s-o înghit începea să-şi cânte cântecelul frumos în capul meu. Ne relaxăm mişto, iubito, hai să mergem amândoi să dăm ture. Ţine-mă de mână. Lortab o chema. Să-ţi dea Dumnezeu sănătate, doamnă!

Am lipsit de la şcoală şi de la antrenamente o săptămână. Pot să ratez un meci, mi-am spus. Nimeni nu era mulţumit, în afară de U-Haul, probabil, dar nu eram în stare decât de un şontâcăit de zece metri prin camera de zi, cu chiloţii atârnându-mi jalnic, până la capătul scărilor. Cu Mattie Kate în tribune. Altfel, îmi dormeam viaţa pe canapeaua extensibilă. O dată la patru ore mă trezeam, goleam instalaţia dacă era nevoie, blestemam toată daravera şi mă cufundam la loc, mulţumesc, Lortab. Doctorul a spus să dublez doza, să-mi pun alarma să sune şi să ţin chestiile alea bune în sânge nonstop. Nu-mi amintesc de mâncare, deşi trebuie să fi mâncat. Doar de sticlele de Gatorade de lămâie verde aflate la îndemână, ca să înghit pastilele.

Mister şi doctorul Watts l-au luat cu asalt pe doctorul de oase (sau, mai degrabă, pe bietul său secretar) şi mi-au făcut rost de o programare lunea

următoare, înainte ca omul ocupat să înceapă să opereze. Nu eram entuziasmat. Dacă se hotăra să mă taie? Nu aveam chef. Antrenorul a spus să numi fac griji, tipul de oase avea să mă pună pe picioare. Poate la timp pentru vinerea următoare.

La școală zvonurile roiau. Demon cel absent era mult mai interesant decât persoana mea reală. Angus venea acasă și îmi relata că piciorul meu era: (1) rupt, (2) nu era rupt, (3) scrântit (*entorsă*, dacă e să folosim termenul tehnic), (4) amputat (deasupra genunchiului sau dedesubt, la alegere), (5) fusesem transportat cu elicopterul la spitalul neurologic din Nashville și eram în comă. Angus râdea. Eu doar mă uitam la ceas. Avea lista cu zvonuri scrisă pe braț cu carioca, o citea pe toată. Eu mai aveam o oră până la următoarea întâlnire cu Lortab și nu intenționam să rezist atât de mult la nicio variantă a realității.

Apoi Angus a tăcut și mi-a studiat piciorul acoperit de cearșaf. Asta se întâmpla sus, la mine în cameră, după ce, ajutat, mă târâsem pe scări în sus, ca să am intimitate și acces mai ușor la baie. Un tip are demnitatea lui. Angus stătea cu picioarele încrucișate la capătul patului meu, în salopetă de blugi și ciorapi roșii. Cu părul ridicat în codițele ca niște coarne pe care le purta acum.

— Cam doare, nu?

Am râs, de fapt, am scos doar un lătrat: *hauau*. I-am spus că înainte credeam că știu ce înseamnă durerea. Dar aș da piciorul ăsta la schimb pentru orice episod cu fața și coastele rupte de tatăl meu vitreg. Aș pune și bani pe deasupra. Ochii ei cenușii s-au mutat de la picior la fața mea.

— Asta ar fi o economie aruncată pe apa sâmbetei, frate.

— Adică?

A ridicat din umeri. S-a mutat un pic și a încrucișat iar picioarele cu șosete roșii, s-a așezat confortabil la mine pe pat.

— Nu trebuie să dai la schimb o belea pe alta. De ce să nu faci o afacere mai rentabilă? Treci peste rahatul ăsta și gândește-te la vremurile mai bune care te așteaptă.

— Măi, să fie, la asta chiar nu m-am gândit. Parcă văd că săptămâna viitoare doctorul o să-și fluture bagheta peste genunchiul ăsta futut, o să fac un touchdown după o cursă de șaizeci de metri și o să ne bășim toți parfum. Nu vrei să fii majoretă, domniță rază de soare?

A clătinat din cap, o mișcare mică, rapidă, fără să se uite la mine, ci pe fereastră. Ce e de făcut cu Demon, copilul greu de stăpânit? O întrebare de când lumea. Am simțit cum răutatea se strângea în mine ca o râgâială cu vomă acră. M-am forțat s-o înghit.

— Îmi pare rău, am zis.

Și-a întors privirea spre mine. Doamne, ochii aceia!

— De ce naiba îți e atât de teamă?

Dori îmi pusese aceeași întrebare. Era clar că trebuia să astup niște scurgeri.

— Nu știi cum e să fii în locul meu, atâta spun. Să fii tras pe margine, fără familie, fără nimic.

Ochii ei și-au schimbat culoarea, jur. De la gri-deschis, s-au întunecat. Nu a rostit niciun cuvânt, dar știam ce gândește. Mister încerca să-mi dea lucruri pe care refuzam să le accept. Poate că familia era unul dintre ele. Asta și cârdul argintiu cu bani pe care zbura ea. M-am aplecat și am înșfăcat sticluța portocalie cu pastile de pe care aproape nu-mi luasem ochii în ultima jumătate de oră. Am apăsat pe capac și l-am deșurubat, mi-am înghițit Lortabul cu Gatorade. Am închis ochii, am respirat. Pastila însăși avea gust de salvare. Am deschis ochii și am văzut privirea fixă a lui Angus. Era straniu de răbdătoare, într-un mod care te putea face praf.

— Să nu mă înțelegi greșit, am continuat. Mister este extraordinar, tot ce trebuie. Pentru că sunt cea mai bună extremă peste care a dat de multe sezoane încoace. De aceea sunt aici.

— Tu chiar crezi că doar asta e.

— Doamne, Angus! M-a pus să dau probe imediat ce am venit aici. Mi-a verificat viteza și felul în care controlez mingea și m-am descurcat destul de bine, ba chiar cred că mai mult decât atât, și mi-a spus că pot să rămân. Nu știai? Imediat după Crăciun, la el în birou. Am bătut palma.

Nu știa, se vedea limpede.

— Nu fi șocată. Omul trebuie să-și facă treaba. Și în momentul ăsta, viteza și controlul mingii sunt de căcat la mine. Nu e o poziție prea grozavă.

A început să se joace cu un fir ieșit din cearșaf, să tragă de el. Avea să distrugă cearșaful dacă o ținea tot așa. Genul de lucru pentru care copiii sunt pocniți în alte case, lăsați să rabde de foame în altele. Pedepsele diferă mult de la o casă la alta.

— Mereu am avut de gând să mă străduiesc din greu, i-am mărturisit. Asta-i tot ce vreau. Nu sunt omul care să ceară favoruri.

Poate că suna ca din gura unui bătrân. Domnul Peg, fost miner, *hillbilly* pur. De ce nu?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Demon! Ești un copil.

— Chiar sunt?

A dat din cap, iarăși o mișcare scurtă și rapidă. Nu încercam să fiu dificil, doar direct. Doar așa știam să fiu, cu Angus.

— N-o să te dea afară pentru că te-ai accidentat, în jocul lui, a spus. Ai puțină încredere în tata.

Nu-mi amintesc să-i mai fi spus „tata” vreodată. Era Mister, i-am zis că nu credeam că o să renunțe la mine, pentru că eram important pentru echipă. Intenționam să termin sezonul, mai aveam doi ani să-mi fac un nume ca General. Nu i-am explicat lui Angus ce nu putea să înțeleagă: că fără fotbal aveam să fiu din nou un nimeni. Că Demon ratatul era încă acolo, chiar sub suprafață și că dacă îmi pierdeam strălucirea nu mai însemnam nimic. Nu aveam s-o câștig niciodată pe Dori.

Dintr-un motiv sau altul, Angus a hotărât că mă înveselise. S-a întors la lista cu jalnicele așteptări în privința mea.

— Partea bună este că te afli în vârful preferințelor la bal.

— Aiurea, sunt abia în al doilea an.

— Eu nu sunt decât mesagerul. Înălțimea Ta, se pare că vei fi încoronat.

— Nu-i adevărat. Oricum, nu vreau să fiu votat de milă. Dacă e să câștig, vreau să câștig pentru fizicul beton și caracterul superficial.

A încuviințat din cap, gânditoare.

— Înțeleg. Dar e cazul să primești ce ți se dă. Nu e un vot de milă dacă ești rănit la datorie. Purple cross.

— Purple heart[28], am spus. Creier de bibilică.

S-a lovit cu palma peste buzunarul de la pieptul plat al salopetei.

— Boule!

Se știa că mă binedispune atunci când se prostea, dar în cazul de față era meritul pastilelor. Adormeam încet-încet, în țara fericirii. Ar trebui să mă piș mai întâi. Udatul patului e un pericol constant în situația asta. Pândești fereastra scurtă când durerea e suportabilă, dar nu ești încă atât de

praf încât să nu-ți poți mișca fundul din pat. S-a uitat la mine cum mă clatin și mă dau jos cu greu din pat, gâfâind și gemând până m-am ridicat.

— Of, Iisuse, Demon! Ar trebui să-ți înnoiești lenjeria.

Nu se înșela. Nu s-ar fi spus că vreodată în viața lor chiloții mei fuseseră cât de cât albi sau strânși pe corp.

June trebuie să fi aflat prin telefonul fără fir de la școală, de la Emmy, deci nu pot spune ce accidentare credea că am. Dar m-am trezit și era acolo, se holba la sticluța mea cu pastile. Venită direct de la muncă, în halatul alb cu ecuson de plastic pe care îi era scris numele. Sub halat, un pulover negru și pantaloni. Felul sexy în care s-a aplecat în față cu spatele drept, ca o balama pe talia subțire, mi-a făcut gândul să zboare la Dori. Dacă n-ar fi fost durerea, mi s-ar fi sculat chiar atunci.

— Bună! am spus, răgușit și amețit.

Poate că dublasem doza dublă de Lortab. Când faci același lucru zi de zi de zi, mai uiți dacă ceva s-a întâmplat în urmă cu o oră sau ieri.

— De când iei astea?

M-am gândit.

— Ce zi e azi?

A pufnit și s-a răsucit pe călcâie. Mister era în prag, cu șapcă roșie, șnur și fluier de gât, parcă se pregătea dintr-o clipă într-alta s-o pună pe June să facă niște alergări.

— Cine i-a dat astea?

— Cred că băiatul e pe mâini bune, a spus antrenorul. Watts e doctor de când tu erai majoretă cu fustă scurtă și șosete lungi.

S-a întors către mine.

— Demon, pot să mă uit la picior?

Am răspuns că da și ea s-a așezat pe pat. Îi simțeam mirosul de săpun, aceeași dulceață fructată care o urmărea peste tot pe Emmy, și m-am gândit iarăși la Dori, mi-am dorit să știu cum mirosea ea.

— Cât mă costă? am întrebat, dându-mi vag seama că mi se împleticea limba.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Reducere pentru prieteni de familie. Când o să te simți mai bine, poți să vii să-mi cureți jgheaburile.

Casele-bărci cu susul în jos nu au jgheaburi. A trebuit să scormonesc printr-o bucată de creier ca vata pentru a mă prinde de glumă. A dat la o parte cearșaful și a scos un fluierat, lung și grav, ca atunci când chemi un câine. Cred că între timp își luase câine. Ce se întâmplase cu Rufus? Ce înseamnă când un doctor îți vede rana și fluieră? Nu-i bine. A atins și a apăsat pe diferite părți ale piciorului, mi-a luat pulsul de la gleznă. Dacă îmi imaginasem vreodată cum ar fi să mă pipăie June, nu spun că o făcusem, nu așa se întâmpla. Era pusă pe treabă. Îmi părea bine că Angus mă convinsese să iau pe mine niște pantaloni scurți, de sală, decenți.

M-a acoperit și și-a pus amândouă mâinile în poală, s-a uitat la mine. Și-a mușcat buza. Mi-aș fi dorit să dorm. Să aștept să mă trezesc din întorsătura de căcat pe care o luaseră lucrurile.

— Ți-am văzut radiografia, a spus, și nu sunt prea încântată. Știu că încă aștepți RMN-ul, însă nu cred că o să fie grozav, îmi pare rău, îmi pare tare rău pentru tine. Dar singurul lucru care o să te ajute cu lovitura asta e un diagnostic și tratamentul corect. Nu să te amăgești. Crede-mă. Am văzut destui pacienți care au încercat.

— Nu e fractură.

Ăsta fusese Mister.

S-a răsucit spre el.

— Nu sunt mulțumită de radiografie pentru că s-ar putea să aibă probleme cu placa de creștere care a fost trecută cu vederea. Nu era un unghi perfect și nu i-au făcut mediolaterală. Dacă Watts sau cine are grijă de Damon nu a cerut una, pot să mă ocup eu chiar acum.

Mister nu a spus nimic. Își răsucea șnurul în jurul degetului. June s-a întors către mine.

— Tu ce ai vrea?

Să nu mă mai doară ca naiba. Am dat din umeri.

— Să fiu bun de joc vinerea viitoare?

— O, dragule!

Și-a pus mâna peste a mea și am simțit un zvâcnet atât de puternic în piept, încât mi-am ținut respirația ca să nu izbucnesc în lacrimi. Dădea din cap. M-am concentrat pe părul ei lucios ca o blană de nurcă și am lăsat cuvintele să se transforme în bule deasupra capului ei. Indisponibil pentru restul. Sezonului.

Șnurul rotitor al lui Mister s-a oprit brusc. A spus ceva. Ea a spus ceva. El a schimbat tonul și a zis că a cui casă era asta. Ea a înșfăcat sticluța mea cu pastile și a scuturat-o spre el.

— Te joci cu focul, a spus.

Și tot așa. Eu eram copilul mic care își dorea ca mama și tata să nu se mai certe. La un moment dat ea s-a întors și m-a întrebat, apropiindu-și fața de a mea, dacă știu ce iau. Mi-a spus că era hidrocodonă și încă ceva. Deci nu Oxy, am zis și ea a replicat că nu e mai bun nici ăsta. Îmi căutam cuvintele și poate mă contaminasem de nesimțirea lui Mister, pentru că am întrebat-o cum rămâne cu ce spunea Kent că „durerea este un semn vital" și toate alea.

A șuierat la mine:

— Kent Hoit e un afurisit de ucigaș plătit de compania lui.

Cuvintele acestea, ieșite din gura ei, m-au blocat. A părăsit camera împreună cu Mister, dar îi auzeam pe hol. Mister striga ca atunci când dădea indicații la cincizeci de metri și ea vorbea la rândul ei destul de tare, îi spunea că înainte avea doi-trei narcomani pe an, acum are atâția într-o singură zi. Apoi l-a lăsat pe el și s-a întors să mă convingă pe mine. Îmi spunea cum durerea este felul în care corpul are grijă de tine, te anunță când să te oprești. Îmi spunea să mă gândesc la viitorul meu. Habar nu avea. Viitorul meu era fotbalul. Joci chiar și atunci când ai dureri, așa stă treaba.

A plecat, eu am dormit. M-am trezit buimac, apoi enervat. Nu eram vreun copil care dădea o petrecere farmaceutică. Procedam ca la carte, la indicația medicului. Era treabă serioasă să fii General. Antrenorul știa. Ea nu.

Când am ajuns la doctorul de oase, genunchiul cât o minge de baschet se micșorase, era cât una de softball. Toată săptămâna își etalase curcubeul de vânătăi: negru-verde-galben-maro. Mister mi-a făcut rost de niște cârje și umblam un pic. Era bine să te miști. Doar că durea ca naiba.

Doctorul de oase s-a dovedit a fi un bărbat cu maxilarul alungit, mâini scheletice și fără timp de pierdut. S-a uitat la mine în sala de așteptare a spitalului, în drum spre oamenii pe care urma să-i taie. Stăteam pe scaunele alea de plastic și nu puteam să mă gândesc decât la seara când mama făcuse supradoză și eu fusesem aruncat la adâncime în piscina cu căcat a plasamentului. De atunci tot înotam. Mi-aș fi dorit să am cinci ani și să pot

să-l țin de mână pe Mister când mi-am dat jos pantalonii de trening și l-am lăsat pe doctorul Oase să-mi palpeze piciorul. A spus același lucru ca June, că nu avea încredere în prima radiografie. Chiar și fără RMN își dădea seama că era nevoie de operație. Ceva cu meniscul, ceva cu ligamentul încrucișat anterior, piciorul trebuia stabilizat, MF-ul să mă pună în ghips și să-mi facă PT. Prea multe litere. Mi-a reînnoit rețeta de Lortab și a zis să revin după ce primeam rezultatul de la RMN. Credeam că antrenorul o să-l întrebe cât de repede puteam să mă întorc pe teren, dar nu a făcut-o.

Când am ajuns la mașină, i-am spus lui Mister că nu voiam ca acele mâini scheletice să mă taie. S-a uitat la mine, cu buzele strânse peste dinții pătrați, cu mâinile pătate pe volan. Rar îi spusesem, direct, ce vreau sau ce nu vreau. Orice copil aflat în plasament poate să vă explice de ce.

— Am înțeles, fiule, a zis.

Apoi l-a sunat pe Watts de la telefonul din mașină și neam dus direct la farmacie să luăm noua rețetă. Mister se pregătea să intre, dar i-am spus că mă duc eu. Voiam să dovedesc ceva. Am ieșit și am traversat în cârje parcarea, cu o mândrie prostească. *Mă descurc*, îmi zic când ușile se deschid. *Mă descurc*, în timp ce mă deplasez pe culoar spre farmacie. Mi-au spus că durează cincisprezece minute. M-am uitat prin reviste și prezervative și mi-am găsit un loc să mă așez pe o ladă de Ensure[29].

În cele din urmă mi-au strigat numele. Am plătit cu cârdul antrenorului. Punga albă de hârtie avea ceva scris pe ea, destul de clar, OxyContin. Treaba asta m-a zdruncinat. Încă mă străduiam, mă jucam de-a *mă descurc*, dar în drum spre ieșire m-am împiedicat și am intrat într-un tip fără adăpost.

— Băăă, ’j orb? a spus, pe un ton atât de jalnic încât l-am potopit cu scuze: regret, n-am fost atent, greșeala mea, îmi pare rău, scuze.

Mister se uita din mașină, i-am aruncat tipului încă o privire și era să dau afară tot micul-dejun. Probabil spusese îs orb. Nu avea ochi, doar două găuri pe fața ridată. Avea și un câine mare utilitar în ham. Nu era fără adăpost, doar un om care se ducea la Walgreens să ia ce medicamente or lua oamenii ăștia ca să suporte viața în întunericul afurisit și fără speranță.

Am urcat în mașină șocat. Găurile acelea goale. *Orb, orb, orb*.

42

Era o treaba justificată, nu mă drogăm. Credeam asta cu tot sângele care-mi pulsa prin inimă și asta i-am promis lui Mister. Eu urmam cu strictete recomandările doctorului, iar el mă lăsa să joc.

Și m-a lăsat. După patru săptămâni, praf, cum încă eram, idiot cum eram, am intrat. Nu toate minutele ca înainte, evident. Doar în momentele esențiale, asta era ideea. Mister mă ținea pentru un atac pe flancuri sau o schemă cu pase lungi atunci când avea mai mare nevoie. În prima vineri când m-am întors, nu a fost nevoie. Cu Norwood, în general, băga echipa a doua pe teren, nu aveam cum să pierdem cu fraierii ăia nici dacă alergam cu spatele. Am stat echipat pe margine până la ultimul sfert, noi conduceam cu 28 de puncte, mai erau patru minute. Mister îmi face semn cu degetul mare, mă trimite șchiopătând pe teren doar pentru spectatori. De atâtea urale și tropăieli tribunele mai au un pic și se dărâmă, *Dee-mon! Copper-head!* Băiatul-model, ajuns din plasament la celebritate, mai bun decât oricând. Angus nu se înșelase. În timp ce dormeam, fusesem încoronat rege în Lee County.

Vinerea următoare nu avea să fie un asemenea galop de sănătate. Riverheads, în deplasare. M-am pus serios pe treabă în sala de forță. Partea de sus a corpului era în regulă, dar de ridicat haltere, nici vorbă. Chiar și așa, nu aveam de gând să-mi dezamăgesc oamenii. Sau școala, Dumnezeule! Prima zi când mă întorc, când intru în sala de mese: capete se întorc, tăvi zăngănesc, toată lumea se ridică în picioare și aplaudă. Doamnele care servesc masa, cu plase peste păr, bat din palme. Cea mai mare parte din mine îmi spune: *Nu mă cunosc*. Un copil care primește prânzul pe gratis. Dar o mică parte din mine gândește: *M-am sinucis pentru asta.*

Deci îmi luam medicamentele. Și jucam așa cum joaca cineva care ia medicamente, lent. Mister nu a comentat, dar a văzut și a direcționat jocul către picioare mai rapide și degete mai puțin alunecoase. Asta m-a durut mai rău decât piciorul, pe bune. Am încercat s-o las mai moale, mai puțin unt pe pâine. Doar un picuț, cinci-șase ore între pastilele de Lortab sau Percocet, o zi și jumătate pentru Oxy. Trebuia să le alternez sau uneori să le dublez, conform instrucțiunilor scrise. Doctorul mă dopa ca lumea la antrenamente, scădea cantitatea în serile cu meciuri, îmi mai făcea injecții

înainte de joc. Conta pe mine să joc, în ciuda durerii. Doamne, așa am făcut! Era destul de greu să trag de ce îmi mai rămăsese din genunchi. Durerea nici măcar nu mai era lucrul cel mai important, eram cumva amorțit, suficient cât să încerc s-o las mai ușor cu medicamentele. Dar, dacă o lungeam prea mult, mai ales între dozele de Oxy, mă simțeam lovit încă dinainte să mă echipez. Dureri de oase, dureri de burtă, vomitat în toaleta din vestiar. Și lucruri mai rele, greu de vorbit despre ele. Mă căcam pe mine. Brusc și rapid, cu fiori și frisoane și tot ce aveam înăuntru transformat într-un jet puternic de apă. Ceea ce e foarte ciudat, pentru că în general OxyContinul te constipă de nu mai știi de tine. Până când intri în sevraj și atunci nu te mai constipă. Deocamdată nu avusesem parte de așa ceva decât acasă, înainte să plec la antrenament. Dar tot era nasol ca naiba. Putea să-mi vină doar pentru că îmi făceam griji. Se apropia balul. Nu doar meciurile, care oricum sunt o mare învălmășeală de noroi, urme de iarbă, pișat, tipi care se pișă în căni sau în prosoape ori în spatele băncii, îmi pare rău dacă nu știați până acum. Mă gândeam mai mult la chestiile de la pauză, la balul școlii. Când urma să defilez în jurul terenului la braț cu o fată în fața întregii adunări de vineri seara. Meci pe teren propriu, evident. Uniforme albe.

M-am apucat din nou să iau Oxy după ceas.

Balul școlii era o treaba ridicolă. Da, urma să fiu încoronat. Deci eram înghesuit din toate părțile în privința fetei invitate: regina e obligatorie. Fetele au luat-o razna. Mâncare lăsată în dulap, biscuiți, toate astea sunt bune și frumoase. Dar au urmat fotografiile. Buze strânse și sfârcuri întărite, degetul mare în blugii cu fermoarul desfăcut, iar eu mă întrebam doar: *Cine naiba ți-a făcut poza asta? Pai, ați început treaba, du-te cu el la bal*. Poate sunt eu prost. Dar îmi plăcea ideea să încep de la primele momente ale scenei de vânătoare, nu să apar în ultima clipă, înainte să explodeze mașina.

Accesul la dulapul meu era ușor. Angus, Maggot, mai mulți colegi de echipă și cunoștințe care se ocupau de iarbă aveau combinația, din motive practice. Deci dacă mândrușele astea erau anonime, și în majoritatea cazurilor nu erau, trebuia doar să întreb. Îmi pare rău s-o spun, nu am făcut-o. Nu mă interesa prea tare. Însă pe Turp Trussell îl interesa. Avea dulapul lângă al meu și a făcut rost de o grămadă de cronțănele pe gratis, pentru ca mie nu mi se părea corect să mănânc biscuiții unei fete pe care nu aveam de

gând s-o invit. Nu-mi place să fiu dator nimănui. În baza aceluiași raționament, Turp era de părere că trebuie să-și însușească fotografiile. Dar aici am tras linie.

Și vine ziua când Turp stă lângă dulapul meu, ca un balon mare și roșu care mai are un pic și se sparge. Puștiul era binecuvântat cu genul de piele plina de coșuri, ca o bucată de carne fiartă, pe care nu ai cum s-o treci cu vederea. Mai are un pic și moare, ceva stă să plesnească în el și spune:

— Deschide-l, omule! Deschide-l!

Ca și cum ar fi ziua mea, fir-ar! Era clar că văzuse ceva care intrase acolo. Îmi venea să-i spun să-l ia, orice ar fi fost, ia-l și mănâncă-l. Dar mă făcuse curios. Am învârtit încuietoarea, am deschis și n-am văzut niciun biscuit. Niciun plic cu scris de fată. Doar o chestie neagră aruncată în grabă, prinsa de sârma unui carnețel cu spirală. Mi-a luat o secundă să desfac ce era acolo și era să mă cac pe mine. Chiloți. Tanga. Nici nu văzusem așa ceva fără cineva înăuntru. Nimic special, dantelă în față, nimic în rest. Între timp Turp face ceva între dansul de după înscrierea unui punct și o criză de astm, ca și cum nu ar fi văzut niște chiloți în viața lui sau dimpotrivă, evident, pentru că văzuse. Mă tot întreabă dacă sigiliul de siguranță este rupt.

— Ce?

Acum avem și public care urmărește cum Demon este un idiot absolut. Ce mă întreabă Turp: sunt curați sau i-a purtat? De unde naiba ar trebui să știu, habar n-am. Mi-i smulge, plin de dispreț.

— Moșule, spune. *Trage în piept!*

Îmi apropie chiloții de față și înțeleg. Pizdă sută la sută, drept între ochi. Și după asta cică ar trebui să mă duc la ora de educație civică. Pe fundul dulapului e o semnătură cu ruj, Vicky Strout. Cunoscută din ziua aceea sub numele de Freacă-și-Adulmecă.

Îmi pare rău pentru Vicky. A riscat. Poate că până în ziua de azi, prietenii afurisiți ai copiilor ei îi spun pe la spate Freacă-și-Adulmecă, iar asta i se trage de la mine. Dacă aceste doamne m-ar fi prins mai devreme, aș fi fost precum calul la ovăz. Dar acum nu mă mai interesa decât ce era mai bun. Dacă mă hotărâm să merg la bal, una singură putea fi regina mea. Nu Vicky Strout.

Și nici măcar n-aveam tupeul s-o sun. Pentru că știam cum e viața. Atât timp cât nu ai întrebat încă, mai trece o zi în care în mintea ta răspunsul

poate fi altul decât „marș de-aici”. Prin urmare s-a întâmplat așa cum trebuia pesemne să se întâmple. Dori a venit la mine.

Era o zi de luni. Stăteam mult timp în casă, lucru pe care poate îl aflase întrebând în dreapta și-n stânga. Eram în pat, încercam să-mi desfășor meciuri în minte, undeva între somn și nesomn, vise cu Dori dansându-mi în poală. Nu ca aș fi avut doar gânduri cu tentă sexuală, nu doar i-o tragi unei zâne-nimfe. Sau, dacă da, n-am văzut eu banda asta desenată. Oricum, am înlemnit când m-am întors și am văzut-o cum se uita la mine din prag. Iete-te, cum stătea ea acolo în picioarele ei cu sandale cu șiret, ca și cum venise zburând pe undele mele cerebrale.

— Bună, a spus.

Vocea aia profundă, de apă curgătoare.

M-am ridicat prea repede în șezut și am strâns cearșafurile în jurul meu, să mă acopăr. Rahat.

— Bună, am răspuns. De unde știi? Unde stau, adică.

Rahatrahatrahat.

— La câte alte conace ale antrenorului Winfield crezi că am încercat până să ajung aici?

— Scuze, am spus. E o oră ciudata pentru somn. Îmi dau niște chestii care mă cam doboară.

A ocolit capătul patului și s-a apropiat de noptieră, unde aveam toate mizeriile. A ridicat sticluțele cu pastile una câte una și s-a uitat la etichete. Apoi s-a așezat pe pat cu fața la mine, cu un picior îndoit, celălalt atârnat. Nu era îmbrăcată tocmai de iarnă, pesemne era cald afara. Avea inele mici de argint pe două dintre degetele de la picioare.

— Ia zi, cât de paradit ești?

— Cea mai mare parte încă funcționează. Restul înțeleg că o să-și revină.

A rânjit la mine. Dumnezeule, ce chip, ca niște cupe de înghețată de vanilie, obraji rotunzi și piele neteda. Nas mic și cârn. Ochi strălucitori, ca și cum negrul din mijloc ar fi înghițit restul. Rochia roz era făcuta din ceva moale, o a doua piele, cu un decolteu jos, rotund, care îmi zâmbea deasupra dublei umflături a țâțelor. Îmi era teamă că o să plâng dacă nu puteam s-o ating.

— Ți-am adus ceva.

Și-a tras cureaua genții de pe umăr.

— Nu trebuia.

— O, ba da. Habar nu ai. Era vorba de viață și de moarte.

Aveam o senzație de moliciune în gură și în creier și îmi făceam inventarul regretelor. Mă lenevisem în privința dușurilor: una printre multe altele. În ochii ei negri juca o întrebare.

— Ce? Trebuie să ghicesc?

— N-o să reușești niciodată.

— Dar, dacă reușesc, am spus, te scot în oraș.

Ajută-mă, Iisuse, ce zâmbet! Câte o gropiță minusculă în fiecare obraz și buza de sus un pic îndepărtată de dinți, cel mai savuros zâmbet posibil. Te invita înăuntru.

Am scotocit prin dulapul dezordonat din mintea mea. Nu erau chiloți, cu siguranță.

— E ceva de care am nevoie?

— Categoric nu.

Părea stârnită. Piciorul care se legăna a săltat.

— Bun. Deci nu-i o bere Mickey's, nici tema la geometrie.

A clătinat din cap, solemnă ca o biserică.

— Dar sunt pe aproape?

— Foarte.

— Un borcan de ouă marinate. Nu, stai. Un Furby.

Râsul ei a izbucnit. Ca o cutie care se deschide și din ea se revarsă bomboane. Am mai spus o grămadă de lucruri ridicole, doar ca să văd acest fenomen repetându-se. Până la urmă mi-a dat un indiciu.

— Este singurul lucru despre care știu că ți-ar plăcea mult. Pentru că mi-ai spus.

Nicio idee. Până atunci abia ce vorbisem cu ea, în viața reală.

— Atunci când ne-am întâlnit prima dată, la magazinul de furaje, m-a șicanat. „Drăgălași foc"…

— O, rahat! Nu-mi vine să cred că ai ținut minte. Pui?

A băgat mâna în geantă și a scos o cutie roz de Tampax. În clipa în care a deschis-o, micuțul a început să piuie. L-am luat de la ea, surprins de gheruțele puternice pe care mi le-a înfipt în piele. Asta avea pene adevărate, nu ca mingiuțele de pluș de o zi cu care avusesem de-a face la magazin, vii și moarte. Am încercat să-l liniștesc, l-am mângâiat pe capul de culoarea

alunei. Dori se uita la noi cu zâmbetul acela savuros. Piciorul țopăia în continuare. O parte din ea se mișca mereu.

— De unde l-ai luat?

— De unde crezi?

— De la magazinul tatălui tău? În noiembrie? Nu-nțeleg nimic.

— Așa-i? Cineva i-a comandat în mod special și nu a mai venit să-i ia. Donnamarie era căcată pe ea în privința acestor zece pui, ne suna acasă în fiecare zi, așa că. A. Trebuit să-i iau.

Simțeam bătăile inimii sub pene.

— N-o să-i fie dor de ceilalți prieteni ai lui?

— Bun. Ți-am spus că era o chestiune de viață și moarte? Asta e cel viu. O poveste tristă.

— Ceilalți sunt morți? Cum?

— Păi, am un câine, Jip, da? Super-drăguț.

— Așa de drăguț că omoară pui?

— Nici nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Eram afară și îi lăsasem să alerge liberi, iar tata i-a dat drumul lui Jip prin spate. Când m-am dezmeticit eu, efectiv îi înghițea pe micuți din iarba.

Zâmbetul i-a pierit complet, mai trist de atât nu se poate, îmi venea s-o sărut mai mult decât îmi doream să trăiesc.

— Supraviețuitor, i-am spus micului meu prieten, dându-i un ghiont ușor în piept cu pumnul. Tu și cu mine.

M-am gândit vreo clipă că nu am voie să dețin animale sau la cât de ridicol e să ții un pui de găină în casă, la ceva din toate astea? Voi ce credeți? Aveam vrabia în mână.

Am luat-o razna și am cheltuit prea mulți bani, i-am cumpărat flori nu de la Walmart, ci de la florăria adevărată din Bristol, unde aveau una exact de culoarea părului ei. Orhidee. Mi-am cumpărat un sacou nou, nu de la Goodwill. Toată povestea cu partea de bal din pauza meciului se desfășura în echipament, dar după aceea veneau dansul și activitățile de după meci. Muream că nu puteam să mă duc s-o iau cu mașina, dar singura opțiune ar fi fost să merg cu Mustangul lui U-Haul și cu el care să mă supravegheze. Mai degrabă aș fi luat motocositoarea. Am încercat s-o conving pe Angus să-mi împrumute Jeepul ei, să merg singur cu permisul meu de învățăcel doar de data asta, fiindcă ce polițist din Lee County o să amendeze un

General într-o seară de meci? Nici vorbă. Angus mă necăjea în continuare cu moda de săptămâna asta. Nu puteam să-i spun decât așteaptă și o să vezi. Dori e aleasa.

Angus spunea că puiul de găină este „fructul dragostei" mele cu Dori. Ca mulți alți bastarzi, a ajuns într-o cameră lăturalnică, într-o cutie de carton. Dori i-a adus o adăpătoare și resturi de furaje de la magazin. În săptămâna aceea a venit în fiecare zi, se simțea destul de singură, doar cu tatăl ei, care s-a dovedit a fi mult mai bolnav, pe lângă problema cu inima. Spunea că în zadar te lupți să ajungi la doctori. Abia după infarct îi descoperiseră cancerul care în acel moment îl măcina, afectându-i plămânii și oasele. Într-o zi a închis ușa de la camera mea și m-a întrebat dacă putea să se întindă și să plângă un pic, în timp ce o țineam în brațe. Totul în mine, tot ce aveam înăuntru, era întors către această fată.

Ea m-a dus la cumpărături pentru întâlnirea de la bal și m-a convins să-mi iau sacou, i-am spus că nu eram un om bogat, dar ea a râs și mi-a spus că am cel puțin trei sute în dormitor. Lortabul se vindea cu zece dolari pastila, Oxy cu optzeci. Nu aveam de gând să mă despart de acele pastile, dar am cumpărat sacoul. A aranjat cu o vecină să stea vineri noapte cu tatăl ei. Număram clipele.

Până la urmă nu a fost o problemă că nu am avut mașină. Mister ne-a cerut să venim cu două ore înainte de lovitura de începere, pentru niște exerciții de ultim moment. Eram groaznic de încordat din multe motive, unul dintre ele fiind tropăielile asurzitoare ale publicului pentru mine, încât am luat toate pastilele pe care trebuia să le iau. Stăteam pe margine și mă uitam la gaura din jocul nostru unde ar fi trebuit să mă aflu. Eram și nu eram acolo, zgomotul mulțimii și luminile stadionului se contopeau, devenind un lung țârâit de lăcuste în urechile mele. Simțeam cum îmi bubuie inima în spatele genunchilor și al dinților. Un ticălos jalnic. Un singur lucru putea să mă salveze.

Când apăruse arăta ca un vis erotic. Cu părul mov revărsat pe o parte a feței, cu rochia albastră lucioasă ca o apă care se scurgea pe trupul ei perfect. Îmi venea s-o beau de pe ea. Înainte de lovitura de începere ne întâlniserăm în parcare, ca să-i pot da brățara cu floare pentru bal. De fapt, doar ca s-o văd. Nu fusesem sigur că o să vină. Am luat cutia din mașina lui U-Haul și i-am prins floarea la încheietură, iar ea a reacționat ca un copil în dimineața de Crăciun. A ridicat-o la nivelul părului. Se potrivea perfect.

Nici nu mai văzuse orhidee până atunci, darămite să primească una. Muream că trebuia să plec, i-am spus să caute grupul de majorete ca să-i spună unde să vină pentru parada de la jumătatea meciului. Deja produsesem ceva agitație invitând o fată care nu era înscrisă ca elevă. Le enervasem rău pe majorete și pe tipele cu biscuiți în dulap. Dar Dori nu avea să afle niciodată asta, aveam eu grijă. Mă simțeam cu cincizeci de ani mai mare decât copiii ăștia de liceu.

— Ne vedem pe teren, a spus.

Zâmbetul acela cu buzele deschise.

— Suveranul meu.

S-a ridicat și m-a sărutat, atac prin surprindere, și mi s-a sculat. Știi cum se simte asta în echipamentul de protecție, frate? Ca un motor de curse sub o capotă de Yugo. Nu puteam să nu mă întreb la ce trebuia să mă aștept mai târziu.

Pe la jumătatea meciului am început să aflu. Am făcut toată parada, defilare, fanfară, numele noastre strigate în boxe. Concurenții de pe următoarele locuri și fetele invitate, cu funde roșii în păr și fustițe ca a lui Minnie. Eu, regele, cu regina mea sirenă, pe cât de mândru te poți simți cu protectoare de umeri și coroană de plastic de la Halloween Express. Le-au dat onorul absolvenților mai vechi în timp ce noi, ceilalți, stăteam și zâmbeam de parcă ne strângeau pantofii. Toți, în afară de Dori, care era fierbinte de luai foc și relaxată de te răcorea. În mijlocul acestor lucruri, îmi șoptește că mai târziu are o surpriză pentru mine. Ceva pregătit din timp, pentru că o singură dată e prima dată. Doamne!

A doua jumătate e o poveste care nu merită spusă. Nu ai cum să nu te oftici rău când pierzi la meciul de bal și, chiar mai rău, când e din cauza ta. Nu că ar fi dat cineva vina pe mine, după meci toată lumea în vestiar zicea dă-o dracu', data viitoare îi mâncăm pe nenorociți. Dar știam că principalul eveniment al serii urma să fie o petrecere de consolare în spatele sălii de sport. Dori, bineînțeles, abia aștepta să danseze și să petreacă îmbrăcată elegant, murea de nerăbdare să vadă oameni cu care nu mai vorbise de o veșnicie, în timp ce eu simțeam mai degrabă nevoia unui atac frontal cu Mountain Dew și vodcă. Voiam să stau afară cu echipa, undeva unde s-o pot ține aproape în fața mea, cu un braț pe umărul și pieptul ei ca o centură de siguranță. Toți băieții să se uite la mine ca și cum ar fi zis: „Băi, nu tu

deplasare, nu tu posesie și tot ai parte de unul dintre îngerii lui Dumnezeu?” Da, așa era.

Deci intram și ieșeam. Mirosul obișnuit de sală de sport, subsuori transpirate și Lysol avea un iz de parfum feminin care părea nelalocul său, cam cum era chestia aia ca un spalier cu flori de hârtie pe care ți-o împrumutau cei de la Tractor Supply ca să-ți faci poze cu ea. Profesori morocănoși care își făceau veacul pe lângă masa cu gustări. Boxe din care răpăia un mix asurzitor de Thong Song, Destiny’s Child, Mariah Carey. Și, mereu, șocul întregii săli care se sincroniza pe Electric Slide. Dori a încercat să mă prezinte prietenilor ei, dar nu s-a vorbit la masă. Se vedea limpede că fusese populara, una dintre acele fete căreia i-ar fi plăcut la nebunie să rămână la liceu dacă ar fi putut. M-am sustras de la dans din cauza genunchiului, dar de fapt pentru că nu cunoșteam mișcările, până atunci singura mea parteneră fusese mama, care nu știa decât dansurile ridicole: Robot, Worm, Macarena. Dori, în schimb, la primele note ale fiecărui cântec sărea ca o minge de cauciuc. *Da, asta!* Țopăia în rochia ei strălucitoare, zâmbind, nu dansa cu cineva anume, ci cu toate corpurile care se mișcau. O singura data, un cântec rapid s-a schimbat pe neașteptate cu „Beautiful Mess” și nesimțitul ala de Keg Barnes a tras-o la un dans lent. Apoi, până să apuc să mă duc să-i dau stingerea, toată lumea se bâțâia pe „It’s Gonna Be Me”.

Am rămas cât am putut să stau în picioare, apoi am plecat cu Chevroletul Impala SS al tatălui ei. Scaunele din chestia aia erau ca niște canapele, în fața și în spate. A spus că știa un loc unde să parcam, dar mai întâi trebuia să trecem pe la ea pe acasă să vedem ce face tăticul. Avea o vecină care rămânea peste noapte, deci nu vedeam ce rost are, dar n-am contrazis-o. Casa era situata mult spre Blackwell. Departe de orice așezare. Ea vorbea fără întrerupere, spunea ca, dacă tatăl ei e treaz, o să ne facă din nou cunoștință, pentru că întâlnirea de la magazin nu se pune, el nu fusese atent, nu știa că la un moment dat în viitor urma s-o scot pe fiica lui în oraș. Ma întrebam dacă e la fel de emoționată ca mine, dar nu părea, arăta doar strălucitoare, așa cum era ea. Vorbăreață. O ascultam.

N-am apucat nici să mă apropii de tăticul. Am deschis ușa mașinii și am văzut cum de pe verandă a țâșnit spre mine o chestie ca un mop murdar cu dinți, cu detector de căldură. Dori a râs și a spus: „Jip, ștrengarule, ce figură ești!” A început să tragă de el, să-l pupe pe botul scârbos și plin de

dinți, să-mi spună că Jip e un bătrân simpatic. Incredibil. Am așteptat în mașină.

Restul e în ceață. Urăsc chestia asta. Din cauza pastilelor, a machelii, a faptului că sunt un idiot, a tuturor chestiilor, acea noapte extraordinară este o casa încuiată în care trebuie să mă uit de afară pe fereastră. Îmi amintesc cum țineam brațele în jurul ei, conduceam în timp ce ea accelera și frâna, șoferi siamezi. Cum râdeam de asta. Și unde am parcat, un loc la întâmplare, un drum cu pietriș pe un deal care se termina la o poartă din sârma. Dedesubt, o vale accidentată și ruinele treptelor spre o veche mina, cu copacii plantați după obicei, în rânduri, ca punctele de unde a fost smuls părul unei păpuși. Luna ieșise, luminoasa și puternică, izbea în iazurile de acid în formă de boabe de fasole de jos și le făcea frumoase. Eram încordat ca un arc, eram obișnuit cu nervii. Dar m-am mai liniștit după ce Dori mi-a mărturisit că și pentru ea e prima data. Că se păstrase pentru mine. Asta îmi ajungea pentru toată viața, chiar dacă m-ar fi părăsit a doua zi. Sau așa credeam. Până când a venit surpriza. Sunt șocuri de care îți amintești toată viața, în timp ce tot restul se topește. Încă o văd cum mi-a spus, cu fața luminată de lună:

— Tăticul ne-a dat un cadou.

Am zis că parcă tăticul dormea și ea a spus da. Așa ni l-a dat. Fara să știe. Cu ochii sclipitori, a ridicat un pachețel în folie metalica, mi l-a plimbat pe sub nas înainte să-l deschidă. Eu încercam să nu mă gândesc de unde are tăticul prezervative. Dar nu era un prezervativ. Era un fel de plasture, părea făcut din bani, la cât de grijulie era cu el.

— Strălucire[30], a spus.

Strălucirea de care știam eu era transparentă, în pahare mari. Se bea.

Nu, nu din aceea. Plasture analgezic a spus, cel mai special. Fentanyl.

Următoarea surpriză n-o să-mi iasă niciodată din minte. Trusa pe care a scos-o din geantă. Lingura pe care a folosit-o întâi ca să răzuiască plasturele. Bricheta pe care a ținut-o sub el. Ghemotocul de vată, seringa, cum a scos teaca protectoare a acului și a ținut-o în gură ca o asistentă care face vaccinuri. Nu știu ce am spus, dar și-a dat seama că sunt speriat și a fost drăguță cu mine, vorbindu-mi cu aceeași voce cu care îi vorbise lui Jip. Păstrase asta, fiindcă lumea susține că prima dată când o faci cu cineva e

momentul când te simți cel mai bine din toată viața. Ca și cum L-ai avea pe Iisus răspândit în sânge.

Cu sau fără Iisus, am recunoscut că nu-mi plăceau acele. A scos din gură teaca acului și m-a sărutat prelung. Apoi a băgat vârful acului în plasture cu o atenție tandra. Apăsa cu limba pe mijlocul buzei de sus, ca un om care se concentrează să facă cel mai frumos cadou din lume. A tras ceva din plasture, și-a pus picătura transparentă de gel pe deget, apoi mi-a băgat vârful degetului în gură, sub limbă.

Nu m-am mai uitat din clipa în care și-a tras piciorușul pe scaun și și-a scos pantoful, ca să se injecteze. Probabil după aceea am dormit o vreme. Acum știu destule ca să spun că așa ar fi fost normal. Ghemuiți împreună ca doi bebeluși într-un pântec echipat cu volan. Poate că i-au clănțănit dinții și m-a implorat s-o strâng în brațe, cum avea să se întâmple mai târziu, iar și iar. Dar nu-mi amintesc.

Bancheta din spate a acelui Impala era la fel de bună ca orice canapea pe care ți-ai dori să faci sex. Și am făcut, presupun. Adică da, am făcut, dar, la naiba! Vrei să-ți amintești cum ai pătruns-o, dar nu am decât mici fragmente în minte, ca un voyeur la propriul meu eveniment. La un moment dat eram fără pantaloni pe mine, îmi amintesc că a rămas șocată de bietul meu genunchi lovit, a făcut mare tam-tam. Și, în ceea ce mă privește, șocul când am văzut rochia aceea ieșindu-i dintr-o singură mișcare peste cap, făcută ghem în mâna ei și aruncată pe jos, nu mai mare decât o pereche de ciorapi de sport. Surpriza de a-i vedea tot trupul deodată, cu urmele de la bikini deschise la culoare pe pielea bronzată, ca niște haine invizibile peste piersicile sânilor și mingeac.

Restul sunt cărți poștale. Ea peste mine, Doamne, da, în timp ce râsul acela izbucnea din ea. Piele lipită de piele, șocul electric provocat. Cum o atingeam. Fața mea între picioarele ei, mâinile ei trăgându-mă tare de păr. Cum i-am găsit clitorisul cu limba, surpriza că acolo era într-adevăr ceva, o alună mică și șmecheră. Vocea Lindei Larkins și sexul telefonic fiind motivul pentru care știam să fac toate astea. Linda era un antrenor capabil.

Poate că am spus prea multe. Dorința de a o proteja pe Dori, focul care mă face să vreau s-o salvez nu se va stinge niciodată, oricât aș mai trai. Dar chiar dacă aș fi genul care să se laude, sunt puține lucruri de spus. Doar că la mine a fost prima dată când am făcut totul, de la început până când am

terminat, dacă am terminat. M-am simțit destul de prost a doua zi, că nu știam sigur. Dar Dori era iubita mea. Nimic nu mă putea atinge de acum.

43

Am avut o săptămână la dispoziție. Să fiu cel mai fericit om din lume, singura mea grijă fiind cum să ajung din nou lângă acel corp superb. Ne tăcuserăm planul. Nu vineri. Era ultimul meci al sezonului și nu voiam s-o fac cu Dori având în mine doza de meci. Plus că urma să stăm trei ore în autobuz la întoarcerea din Richlands și nu aveam de gând să încep la miezul nopții. O respectam pe fata asta. Doream s-o scot în oraș sâmbătă, întâi la drive-in. Devreme, pentru că ei chiar îi plăceau filmele pentru copii. Aveam să intrăm și să ieșim înainte de socializare și de băut. Aveam să-i cumpăr floricele, să ne ghemuim ca să ne uităm la vreo prințesă Disney, apoi să mergem să parcăm. Dori avea din nou pe cineva care să stea cu tăticul, aceeași vecină foarte disponibilă, care sugera că ar trebui să fie plătită dacă treaba asta devenea constantă.

Treaba s-a împuțit sâmbătă după-amiaza, livrată de Maggot. Știam că trebuie să se fi întâmplat ceva grav de vreme ce suna. Noi doi aproape că nu mai vorbeam. A spus că domnul Peg nu se simte bine, asta nu era o noutate, m-am gândit, dar Maggot a adăugat că June venea la ei și urma să treacă să mă ia.

— Nu în seara asta, am răspuns. Vin mâine, după ce se întorc ei de la biserică.

— Demon, el nu se dă jos din pat.

Maggot avea vocea dogită. Întârziat cum era el, devenea în sfârșit bărbat și avea niște fire de barbă răzvrătite și înfățișarea aceea cu gâtul lung și mărul lui Adam proeminent. Cu atât mai ciudat arăta cu machiaj. În tot cazul, Maggot mi-a spus că nu avem de ales, June luase taurul de coarne ca de obicei. Deci am sunat-o pe Dori să-i spun că ne vedem la drive-in.

Intenționam să-i cer lui June să mă lase acolo după aceea. Cât putea să dureze?

Nu am fost tocmai binedispus pe drum. June era tot în echipamentul medical, cu stetoscop, încălțări banale, la țanc ca să mă prindă pe scaunul din față și să mă ia la rost: mă programasem pentru operația la genunchi, renunțasem deja la analgezice? I-am răspuns că Mister urma să se ocupe, acum că sezonul se terminase. Nu i-am spus că asta o să se întâmple când o să facă plopul pere, pentru că atunci aveam de gând să-l las pe doctorul de

oase să mă taie. M-a întrebat de când nu-i mai văzusem pe soții Peggot, alt subiect dureros. Refuzasem invitații la cină până când doamna Peggot renunțase să mă mai cheme. Știți voi, ocupat. E și mâine o zi.

Am rămas surprins că Emmy nu era cu noi în mașină. Și că Maggot era, pe bancheta din spate, retras în hanoracul lui negru, ca o țestoasă nebună. Am întrebat dacă urma să ne întâlnim cu Emmy acolo și a fost rândul lui June să-și piardă buna dispoziție, să-mi spună că domnișoara Emmy avea de acum impresia că anumite reguli nu i se aplicau și ei. Și că Maggot stătea la ea acasă de câteva săptămâni. A aruncat o privire peste umăr, ca și cum el ar fi trebuit să adauge ceva, ceea ce Maggot nu a făcut. Mișto ieșire.

Acasă la familia Peggot era plin de mașini parcate și o invazie de rude Peggot. Pe unii dintre cei prezenți nu-i mai văzusem de mult, veri pe care îi spulberasem la Warcraft, care acum se transformaseră în tații lor, cu aceleași păr facial și aceleași tatuaje cu cerbi. Kelly Ciocan m-a luat prin surprindere cu o îmbrățișare de urs, ceva între o intrare la deposedare și un om care se îneacă. Nu-l mai văzusem din ziua cu inelul care nu era de logodnă al lui Emmy. Părea distrus, i-am spus să se înveselească, n-a venit încă sfârșitul lumii.

Și nu venise, din câte știam. Dar nu era o petrecere câmpenească obișnuită la familia Peggot. În curte erau mai mulți bărbați care vorbeau încet, își târșâiau bocancii, suflau fum spre copaci. Mătuși cu fețe ca niște agende vechi scoteau foliile de pe farfurii acoperite din care nu mânca nimeni. Maggot nu voia să intre în casă. Mătușa lui, Ruby, a pus mâna pe mine și mi-a spus că, dacă nu fusesem încă sus să-l văd pe domnul Peg, puteam să urc când altcineva cobora. Ceea ce nu avea niciun sens, i-am zis că vorbiserăm deja și s-a uitat la mine împingând cu limba în obraz, exact același lucru pe care îl făcea mama ei, doamna Peggot, când te prindea cu minciuna. Stăteam acolo, Ruby cu părul ei mereu vopsit negru care se vedea alb la rădăcini și eu întrebându-mă dacă există vreo lege care spune că toți ne transformăm în părinții noștri. Dacă e așa, sunt înscris la o moarte timpurie. Și Maggot, la naiba. Cu un șarpe futut ca Romeo Blevins pe post de tată, nu puteai decât să speri că genele de pâmăiașă ale mamei aveau să câștige, i-am promis lui Ruby că o să-l caut pe Maggot și o să ne ducem amândoi sus la domnul Peg.

L-am găsit lângă pârâu, locul de joacă al măreței noastre copilării. Stătea ghemuit în întuneric, arunca dintr-o parte pietre în apă.

— Hei, Storm! i-am strigat. Care-i prognoza?

Și-a răsucit gâtul lung.

— Wolverine. Fă-ți dracului manichiura.

M-am așezat, i-am dat în glumă un pumn în umăr și chiar și acest mărunt act de violență l-a făcut să se retragă mai adânc în hanorac. A lansat o altă piatră spre pârâul invizibil.

— Eram niște Răzbunători jalnici, a spus. Știi asta, nu? Răzbunarea nu a fost niciodată a noastră.

— Vorbește pentru tine. Tu ești cel care alegea mereu cea mai nașpa putere supranaturală.

— Bun. Deci chiar și pe atunci, faptul că eu eram doamna Storm îți jignea bărbăția.

— Zic și eu. Poți să-ți alegi orice, și tu preferi puterea de a face să se întâmple lucruri nasoale cu vremea? E ca și cum ți-ai pune intenționat limite.

— Sau să fac să fie vreme bună. Privește mereu partea însorită!

Mi-a adresat un zâmbet răutăcios care m-a îngrozit, chiar și pe întuneric.

— Sigur. Convinge-mă că „Să aveți o zi frumoasă, pe bune" chiar e o putere așa de utilă.

— N-ai tu de unde să știi, mare șef cu protecție la genitale. Aștept și eu o zi frumoasă de – cât să fie? – opt sau nouă ani?

A luat o piatră și a aruncat-o cu o forță atât de înfricoșătoare încât am auzit-o cum a lovit un sicomor de pe malul celălalt. *Țoc*, o lovitură ucigătoare la nimereală.

Și după aceea, rahat. Maggot plângea. Expira gâfâind tare, ca un țipăt fără sunet. Îmi era teamă să-l ating. Stăteam pur și simplu acolo și îmi doream să pot să-i aduc ceva înapoi din zilele copilăriei când lumea ne lăsa în pace. Domnul Peg, Dumnezeule! Avea răbdarea lui Iov. Ne ducea la pescuit, își lăsa propria undiță jos iar și iar și iar ca să ne salveze pe Maggot și pe mine, care aruncaserăm firul prin copaci sau ni se agățase de ceva la fundul apei. Domnul Peggot, care ne punea în cârlige viermii pe care Maggot nu voia să-i atingă. E posibil ca Maggot să fi urât pescuitul. Dacă aș fi știut, nu l-aș fi lăsat să spună, de teamă că domnul Peg n-o să ne mai ducă. Acum îl priveam cum se scurgea ca o cârpă și habar nu aveam ce puteri existau care să poată să-l salveze.

Domnul Peg a murit în acea noapte. Bătrânul s-a dus în timp ce jos, sub trupul lui și sub pat, sub aparatul de oxigen și sub podea, priveghiul cu farfurii acoperite și cu fumat în curte a continuat aproape toată noaptea. Dimineața doamna Peggot și sora ei l-au spălat și l-au tuns. Apoi i-au chemat pe cei de la pompe funebre să-l ia.

Maggot nu s-a dus să-și ia rămas-bun. Am stat lângă pârâu până când afurisita de lună a plecat la culcare. Motivul pentru care acum locuia la June era scandalul pe care îl avuseseră, el și domnul Peg. Ultimele lor cuvinte se puteau rezuma la o invitație reciprocă de a se duce dracului. Maggot spunea că unei jumătăți din el îi pare rău, celeilalte nu, deci acum avea să rămână tăiat în două pentru totdeauna. Poate că l-aș fi făcut să urce scările alea, dacă aș fi știut că e ultima șansă. Aș fi putut să mă străduiesc mai mult. Domnul Peg era partea cea mai bună din viața de căcat pe care o nimerise Maggot. Din viețile amândurora.

Deci următoarea mea întâlnire cu Dori a întârziat cu câteva zile și a fost la o înmormântare. M-a luat în Chevroletul Impala al tatălui ei, agitată. A spus că nu fusese la multe înmormântări, nici măcar la a mamei ei, era prea mică. Nu-mi zisese decât că murise într-un accident, niște copii care făceau curse într-o duminică seara, cu peste 150 pe oră într-o zonă comercială. Mama lui Dori dăduse o fugă la magazinul Kwikmart să ia baterii pentru telecomanda de la televizor și ieșise la momentul nepotrivit.

Înmormântarea mamei mele fusese un lucru pe care a trebuit să-l înghit la vremea lui. M-a lovit tare să văd cât de diferită era aceasta. În biserica familiei Peggot, cu băncile de lemn lustruite de fundurile care stătuseră pe ele și cu vitraliile colorate ca niște puzzle-uri cu Iisus și oile. Nu una dintre bisericile de oraș cu turle false și cu o pancartă în față cu glume cu Dumnezeu, ci o biserică obișnuită de țară, mică. Dar, Dumnezeule, câtă lume! La momentul când cei prezenți așteptau să-și ia rămas-bun, coada ieșea pe ușă și ocolea micul cimitir; oameni din toate categoriile, care tremurau în pardesie ca să vadă un mort. Nu doar familia Peggot și prietenii săi, ci și persoane despre care nu aș fi ghicit că îl cunoșteau. Donnamarie de la magazinul de furaje. Antrenorul Briggs. Chiar și Stoner și-a arătat fața urâtă, făcând-o pe bunul fost vecin, cu chelnerița lui minoră, acum copilă-mireasă-însărcinată. Tatăl ei era proprietarul Pro's Pizza, deci probabil Stoner o lăsase borțoasă ca să mai primească porții suplimentare.

Nu am vorbit cu el. M-am plimbat printre morminte și m-am uitat la gaura dreptunghiulară pe care o săpaseră pentru domnul Peg, cu un morman de pământ alături, care părea de două ori mai mult decât ar fi încăput în ea. Acel cimitir parohial era atât de mic încât aș zice că trebuia să fii membru de o viață ca să prinzi un loc acolo. Spre surpriza mea am dat de Kelly Ciocan stând singur la marginea pădurii, i-am prezentat-o pe Dori și a fost politicos ca de obicei, cu toată tunsoarea lui aiurea, cu pistruii și cu acel îmi-pare-bine, dar arăta distrus, cum era și cu câteva seri în urmă. Mă simțeam de tot căcatul pentru ce îi spusesem, că nu era sfârșitul lumii. Domnul Peg fusese ca un tată pentru el.

Lui Dori îi era prea frig ca să stea la coadă, așa că am intrat și am dat peste June și Maggot. June își folosise puterile de Wonder Woman ca să-l îmbrace pe Maggot în haină și cravată, deci arăta ca un tânăr sau un zombi respectabil. Emmy, tot absentă nemotivat. June cunoștea pe toată lumea și vorbea cu toți, inclusiv cu niște bătrâni care-l știau pe domnul Peg din vremea când era miner. Oameni cu care vânase și pescuise când era mai tânăr, înainte ca totul să fie invadat de noi, golanii, care alungaserăm compania mai selectă. Aș spune că jumătate din ținut venise acolo. Domnul Peg era o personalitate. Mă simțeam mândru că era într-o anumită măsură al meu, dar m-a deprimat un pic să-mi dau seama că era în aceeași măsură, ba poate chiar mai mult, al tuturor acestor oameni. Totuși Dori și cu mine am stat în zona rezervată familiei. June ne-a pus acolo, cu toți copiii și nepoții și, știu că e o prostie, dar mi-a s-a umplut pieptul de mândrie. La fel cum mă simțisem alergând pe teren în tricoul echipei, cu toți ochii pe mine. Ca cineva care valorează ceva.

Slujba a fost foarte diferită de a mamei. Pastorul ăsta îl cunoștea pe domnul Peg. A spus tot felul de povești despre el și toată lumea era prezentă. Nu trânteau ușile inimilor în fața nefericitului mort, ci râdeau și plângeau gândindu-se la viața lui. Ștrengării din copilărie, ca atunci când băgase un vițel în școală și îl închisese în biroul directorului peste noapte. Sau când fusese în fruntea băieților care lansaseră cu praștia fructe de pădure în spatele bisericii în care ne aflam chiar acum și lăsaseră pete roșii care arătau ca niște găuri de glonț pe șipcile albe. Apoi, în fruntea băieților care trebuiseră să revopsească toată biserica. Și ștrengării de adulți, ca atunci când domnul Peg și tatăl acestui pastor se răsturnaseră cu barca pe lacul Carr Forr și după aceea fiecare pretindea că îl salvase pe celălalt de la

înec. Altădată însă, domnul Peg îi salvase viața unui om, fără discuții, în timp ce amândoi castrau tauri. Nu știusem nimic din toate astea. Cel pe care îl salvase era bunicul lui Donnamarie. Predica se baza pe ideea că oamenii își creează diferite legături, văzute și nevăzute, și că domnul Peg făcuse multe noduri în plasa mare care ne ține pe toți laolaltă. Mort, dar totuși aici, cu alte cuvinte. Asta m-a durut cel mai tare. La înmormântarea mamei, sicriul s-a închis peste ea și totul s-a terminat. Orice lucru bun care se mai știa despre ea, dacă exista, era doar în amintirea mea, iar eu eram prea ofticat ca să fac ceva cu el. Chiar râsesem de cum dansa. Și acelea erau probabil cele mai bune momente ale mamei.

Dori m-a ținut de mână tot timpul. Îi simțeam mâna ca un pui de pasăre în pumnul meu, ceva ce puteam proteja dacă mă străduiam îndeajuns. Am simțit ceva care îmi spunea să-mi încep vârsta de bărbat în toată firea acolo și atunci. Uite un nod pe care pot să-l leg, îmi spuneam. N-o să-l las niciodată să se desfacă.

De obicei după înmormântare urmează o masă la fața locului, adică un picnic la biserică. Dar era iarnă și veniseră mult prea mulți oameni ca să încapă în biserică, așa că l-au organizat în sala de întruniri de la subsolul firmei de pompe funebre. În aceeași zi, sus se desfășura ceremonia funerară a unui cunoscut de-ai mei. Collins, cel pe care îl înlocuisem ca titular. Nu împlinise încă optsprezece ani, avea prietenă și copil mic și un corp viguros. Mort. Doamne! Nu-i știusem niciodată numele mic până când l-am văzut pe afișul din holul capelei funebre. Aidan.

Jos, oamenii domnului Peg se răspândeau ca un mușuroi de furnici cu casoletele după ei, cu prăjituri, cu porții de salată cu gelatină acoperite cu folii transparente zbârcite. Niciodată nu e undeva așa de multă mâncare ca atunci când comemorezi pe cineva care a avut deja parte de ultima masă. Ruby le dădea comenzi surorilor mai mici în privința organizării, se luase la hartă cu June. Erau prea multe găini în același coteț. Nu țineam să mai rămân, dar nu puteam să plec fără să vorbesc cu doamna Peggot. Fusese drăguță cu mine când murise mama. Îi eram dator pentru multe lucruri, dar mai ales pentru acesta.

Mi-a luat ceva s-o găsesc, stătea tăcută, cu parul alb ciufulit și într-o rochie neagră cu umeri mult mai mari decât ai ei. Le făcea semn să plece tuturor care se îngrijorau pentru ea. Se ocupase fără întrerupere de oameni de când avea cincisprezece ani și se măritase cu domnul Peg, de toți copiii

și apoi de Maggot. Acum toată lumea spunea că poate în sfârșit să se odihnească, însă dacă n-o lăsau să ridice niciun deget, era ca și moartă. Așa mi se părea că arată, ca orfanul lumii. Dacă vă închipuiți că cineva care a pierdut totul știe ce să-i spună altuia în aceeași situație, ei bine, eu nu știam. Dar mi-am tras un scaun și m-am așezat, iar ea m-a prins de mână așa de tare că m-a durut. Nici măcar nu s-a uitat la mine, doar m-a ținut de mână. Aveam de gând să i-o prezint pe Dori, dar fusese răpită, momeală nouă pentru veri, toate fetele mai mici îi puneau întrebări și se uitau cu jind la părul ei frumos. Asta era Dori. Magica. Am ochit-o în partea cealaltă a încăperii, vorbind cu mâinile, așa cum făcea mereu, mereu în mișcare, arătând către mine ca să le indice tuturor că mie îmi aparținea. Dacă vreți să vorbiți despre cum e când îl ai pe Iisus în vene, pentru mine, asta era.

Era tentant să stăm să mâncăm, la câtă mâncare era, așa că asta am făcut. Apoi, în mijlocul zilei, a apărut Emmy. Un zumzet s-a răspândit imediat, furculițele de plastic și pulpele de pui au încremenit în aer. Nu o văzusem mai devreme la biserica, dar trebuie să fi fost acolo. Avea una dintre florile pe care poți să le iei de pe sicriu. June i-a aruncat privirea de vino-ncoace, dar Emmy s-a întors pe călcâie și a plecat, cu trandafirul acela cu coadă lungă pe umăr, ca o pușcă.

Am mâncat repede și apoi am ieșit cu Maggot să tragem niște fumuri. Dori se simțea excelent, dar eu mă săturasem de petrecerea asta și Maggot avea nevoie de un moment de răgaz în războiul din mintea lui, acum că domnul Peg murise pe câmpul său de lupta. Nu spun că problemele mele erau identice cu ale lui Maggot, dar aceleași remediu era bun pentru amândoi. Iarba poate fi folosită în multe scopuri. Stăteam la o discuție de ignoranți despre motivul pentru care o firmă de pompe funebre are nevoie de un rând întreg de tomberoane aliniate în spatele clădirii (punctul lui de vedere: prea multe cadavre), când din senin am auzit o ceartă între fete. Scandal mare de gagici, aproape că simțeai cum unghiile se înfig adânc. Ne-am dus după colț învăluiți de ceața noastră prietenoasă și am rămas șocați când am văzut-o pe Rose Dartell cu mâna înfiptă în părul lui Emmy. Emmy țipa așa de tare, pesemne că ceva trebuia să iasă din bruneta aceea frumușică.

Reflexele mele nu erau la nivelul superior, dar am reușit să ajung în spatele lui Rose și s-o trag. În schimb la treaba cu părul nu mă pricepeam. Am imobilizat-o în timp ce Emmy își pusese amândouă mâinile pe cap și

încerca să se elibereze din pumnii lui Rose. În cele din urma Emmy s-a împleticit în spate, cu nasul sângerând, fustița largă mototolită într-o parte, ciorapii sfâșiați și bucățele de pietriș pe genunchi. Cu ochii ca niște aruncătoare de flăcări. Rose s-a răsucit și s-a smuls din strânsoarea mea cu o asemenea forță încât parcă am văzut un instantaneu din copilăria ei alături de băiatul ucigaș Repede-Nainte, căruia trebuise să-i facă față. A traversat tropăind parcarea, s-a aruncat într-o camionetă și a pornit cu un scrâșnet ce a făcut să înghețe mulțimea în haine negre care tocmai ieșea pe ușă. Emmy a dispărut în aceeași clipă, pe alee, în toată gloria ei spulberată. Am privit-o împreuna cu Maggot cum a tăiat-o printre tomberoane și s-a îndepărtat cu pași hotărâți spre spălătorie și spre vest.

— Ce mama mamei naibii? l-am întrebat pe Maggot.

Mai multe persoane care participau la ceremonia de sus au început să iasă, dar au ratat la limită încăierarea. Familia lui Collins, gândul ăsta m-a pus la pământ. Mi-am dat seama care dintre ele era pesemne prietena, cea cu copilul mic și fața schimonosită, cea care se agata de bebeluș ca și cum ar fi fost ultimul ei bănuț. Avea părul aranjat într-un stil de modă veche, umflat în spatele bentiței. Acum mi-am amintit-o de la școală, una dintre fetele mai de la țară. Știam că ar trebui să mă duc să-i spun ceva, dar Dumnezeu singur știe ce.

— Ai vorbit cu Ciocan? a întrebat Maggot.

— Doar ca să-i spun că îmi pare rău. De treaba cu domnul Peg.

— Nu-i asta singura chestie care-l face praf. Emmy s-a despărțit de el.

— Deja? Măi, să fie! Da’ repede a fost.

— Din cauza ta, omule.

— Nu m-am atins niciodată de fata asta.

Am simțit cum îmi iau foc urechile.

— Din clasa a patra.

— Nu tu, cârnatule. Prietenul tău cel șmecher. Se pare că amica lui e ofticată.

Eram suficient de nedumerit, a trebuit să mă lămurească. Fuseseră văzuți. Emmy și Repede-Nainte. Am simțit ca ceva mi se zdrobește în piept, ca și cum aș fi avut acolo un măr stricat. „Prietenul lui Demon, tipul ala, Repede”, așa îl numea June și întrebase dacă acest tânăr pe care i-l prezentasem lui Emmy e un tip decent. I-am răspuns lui Maggot ca nu-l cunoșteam atât de bine încât să-mi dau seama. Aș fi vrut eu să fie adevărat.

44

Până sus de tot sau până jos de tot. Așa eram eu acum, aveam parte de amândouă în fiecare zi, niciodată amândouă simultan și mai nimic între ele. Nimeni în afară de Dori nu știa prin ce treceam. Mister îmi spusese s-o las mai moale cu Percolab, să renunț de tot la Oxy și să fac cât mai puțin efort cu genunchiul. Dacă durerea nu era o problemă, a adăugat, puteam să reduc medicamentele, să mă vindec și el avea să mă aducă în formă de joc la timp pentru toamna următoare.

Am făcut ce mi-a spus sau am încercat. În fiecare zi. Până am ajuns să-mi ascund voma în geaca făcută ghem și să scald în transpirație așternuturile. Atunci cedam, înghițeam câteva pastile și o luam de la capăt. De obicei, cu câteva pastile de Percolab și o jumătate de Oxy de dimineață, treceam funcțional prin ziua de școală, apoi, după-amiaza și seara, veneau orele rămase pe care trebuia să le suport până când, până când? Până la următoarea oră care să nu fie de-a dreptul cumplită, cumpărată și plătită cu o altă pastilă. Nu durerea era problema. Durerea e o chestie acolo, ca un zgomot sau un miros foarte urât. Asta ești tu, asta e durerea, lovești cu pumnul și-ți vezi de treabă. Eu vorbesc aici despre o senzație în sânge și în plămâni, ca și cum ai fi fost mușcat de șarpe pe dinăuntru. Tremurând, cu mațele scăpate de sub control, un corp de care nu vrei să se apropie nimeni până când nu te ocupi de el. Problema este cât de repede se va termina acest flacon.

La sfârșitul lui decembrie, ăsta era răspunsul. Doctorul Watts îmi reînnoise rețeta de câteva ori și luasem exact ce îmi spuseseră el și Mister, până la trista înfrângere acasă la Richlands. N-o să mă apuc să spun că am fost mereu un băiat ascultător, dar acum existau oameni care se bazau pe mine, și nu doar colegii mei de echipă, aici era vorba despre tot ținutul. Pentru prima dată în viață trebuia să fac o treabă de bărbat adevărat și aveam curajul să mă țin de partea mea de înțelegere. Nu am ajuns în semifinale din cauza unui bulangiu afurisit de fundaș și a faptului că Dumnezeu și-a făcut ca de obicei mendrele cu Demon. Dar chiar și după ce m-am accidentat, am făcut tot ce-mi stătea în putere ca să fiu omul care credea Mister că sunt. Acum Mister privea către sezoanele viitoare, se aștepta să renunț la medicamente și să mă pun pe picioare, deci nici dacă muream nu aș mai fi cerut o rețetă. Dar moartea chiar părea o posibilitate.

Zi de zi sticluța portocalie zăngănea tristă dinaintea mea, odată cu numărătoarea inversă.

Salvarea a fost Dori. Dori era totul.

Îmi doream o a doua primă dată cu ea, chiar dacă de fapt era a cincea sau a șasea. O făceam destul de des. Dar voiam ca Dori să știe că aveam pentru ea un sentiment de adult sau de om căsătorit, dacă nu mai puternic. Să fim împreună în acest fel. Nu într-o mașină. Era obiectivul asupra căruia mi-am fixat atenția.

În cea mai mare parte a timpului aveam grijă de tatăl ei, Vester, în casa lor de țară care mirosea a sobă pe gaze și a scutece pentru adulți. Nu era sexy. Jip făcea ca toate alea de fiecare dată când intram pe ușă, se întindea pe linoleum ca un covor din blană de șobolan, cu o privire ucigătoare în ochii negri și rotunzi. Patul de spital al lui Vester era în prima cameră, deci bătrânul vedea cine vine și cine pleacă, din păcate puțină lume. De câteva ori pe săptămână veneau niște asistente medicale care se ocupau de lucrurile pe care nu putea să le facă Dori, catetere și altele asemenea, iar Dori vorbea cu ele până nu mai putea, pentru că se simțea singură. Se descurca fără ajutor cu majoritatea lucrurilor, ea îl și tundea pe bătrân. Spunea că toți prietenii ei o aruncaseră ca pe o măsea stricată după ce se îmbolnăvise Vester. Nu putuse să rămână la școală, mergea câte o zi cu mașina ca să-l ducă la tot felul de specialiști. În acel moment, drumurile acelea erau probabil cea mai frumoasă parte din viața ei. Claxona de fiecare dată când treceau într-un alt stat, își trăiau marea aventură.

Dacă trebuia să se ducă la cumpărături, mă lăsa pe mine să am grijă de el, adică, în general, doar să mă asigur că tuburile de oxigen nu-i cădeau din nas. Voia să mă apropii de el și să-i ascult povestea vieții. Infarctul fusese ultimul dintre necazurile omului. Mă întrebasem câți ani are, pentru că tipul ăsta cu aer de bunicuț era tatăl lui Dori, și am aflat că își luase o nevastă cu zece ani mai tânără. Dar nici el nu era atât de bătrân cum părea. Cincizeci și unu. Lucrase la mine înainte de concedieri, nu ca miner, ci ca mecanic la centrala de prelucrare, suprafețe mari de cărbune, nu știam prea bine ce înseamnă. Asta îl adusese în contact cu praful de cărbune și cu azbestul. Venea acasă cu mici perișori agățați de el peste tot, ca după ce te tunzi. Își arunca salopeta pe jos în bucătărie lângă mașina de spălat și nu se mai gândea la ea, pentru că nimeni nu-i spusese să se gândească. După ce plămânii îi fuseseră afectați, primise o compensație din cauza azbestului și

astfel el și fratele lui puseseră pe picioare magazinul de produse agricole. Dar acum fratele lui era mort și el ca și mort, deci să nu te aștepți să-ți poți cumpăra viața înapoi cu bani, asta mă sfătuia. Și nu că aș fi spus-o, dar mă gândeam că nu m-ar deranja să încerc. Mi-aș cumpăra un genunchi nou, pentru că unul dintre ai mei se dusese naibii. Făceam tot ce puteam cu Vester ca să schimb subiectul și să discutăm despre motoare de mașini sau meciuri de fotbal și încercam să nu mă holbez la craniul din spatele feței lui și la oasele de sub pielea pătată a brațelor.

O însușire ieșită din comun a casei lor era un cal pe acoperiș. Din plastic, aproape în mărime naturală. Înainte fusese pe magazin, dar micuța Dori își implorase tatăl să-l pună pe casă, deci acolo ajunsese. Asta se întâmplase după ce murise mama ei și mai multe aspecte ale vieții de familie o luaseră la vale. Toată partea de sus era un muzeu al mamei moarte, jaluzele prăfuite și trase, dulapuri îmbâcsite de rochii pe care nu le aruncaseră. Camera lui Dori era ciudată în alt fel, rivaliza cu a lui Haillie McCobb în ceea ce privește animalele împăiate, dar avea în plus po stere cu Christina Aguilera *Dirrty* și cutia foarte subțire a unui joc video în care își ascundea prezervativele. Mi-a spus că le primise pe gratis de la una dintre asistentele îngrijitoare. Ne giugiuleam în patul ei pentru că nu puteam să ne abținem, însă doar până la un punct. Tatăl ei dormea aproape tot timpul, deci nu era o problemă. Jip era problema. Drăguțul de Jipsy Wipsy. Dacă nu lătra la mine de-i ieșeau ochii, scotea un mormăit, de drujbă și mă privea cu intenția unei castrări curate. Nici vorbă să-mi dau pantalonii jos în casa aceea.

Prima mea opțiune ar fi fost afară, în pădure, pe o pătură, cu licuricii dansând în jurul nostru. Futai Disney sută la sută, i-ar fi plăcut la nebunie. Dar eram în mijlocul iernii. Trebuia să fiu inventiv. Locul special la care mă gândeam era Creaky Farm, care făcuse obiectul unei executări silite și fusese vândută unui tip din afara orașului care nu apărea niciodată să se ocupe de ea. Tot auzeam de orășeni care cumpărau și vindeau pământ din Lee County de care nu aveau nevoie, doar pentru că era ieftin foc și mai aveau un loc unde să-și ascundă banii. Terenul cu tutun al lui Creaky era nelucrat de doi ani, pășunile pentru vite erau pline de ciulini și nimic din toate astea nu era problema mea. Odată bătrânul mort, șarpele nu mai avea dinți. Îmi plăcuse locul, în cele câteva rânduri în care mă dusesem să-l prad.

Locul la care mă gândeam era depozitul care constituise ascunzătoarea mea în copilărie. Era construit în pământ, ca un beci, cu pereți din piatră, reci tot anul și umezi la atingere. Răceala menținea tulpinile curățate moi, ca să poți lucra în timpul iernii, să desprinzi frunzele de pe tulpină cu mâna. Dar mă duceam acolo doar ca să fiu singur, în siguranță. Nimeni nu m-a găsit vreodată în acel loc. Pământul moale și mirosul dulce de tutun mă fermecau de fiecare dată, ca și cum ai lua viața de la capăt în pântecul unei mame căreia îi ieșea bine de data asta.

Am dus-o pe Dori acolo. Cu o sticlă de Thunderbird și câteva lumânări pe care le dosisem la înmormântarea domnului Peg, de atunci plănuiam asta. I-am spus că-i pregăteam o surpriză și a reacționat de parcă era ziua ei. Pe oricine altcineva l-ar fi deprimat să meargă până acolo cu mașina pe drumuri părăsite, pe jos prin buruieni uscate, fără niciun sunet în afară de niște ciori care se plângeau de vreme într-un copac uscat. Însă pe Dori o entuziasma atât de tare orice mărunțiș, că te bucurai că trăiești. Am împins ușa grea ca a unei fortărețe. Am întins pe jos cuvertura și nici nu am apucat să desfacem dopul sticlei că eram deja dezbrăcați și unul peste celălalt. Buzele ei reci și dinții mici care mă mușcau de urechi, priveliștea sânilor ca niște ochi căprui care mă priveau. Cum am alunecat în ea, impulsul. Nicio forță de pe pământ nu ar fi putut să oprească asta, odată ajunși până aici. O mare parte din viață îmi fusese foame și aceste zile erau la fel. În fiecare clipă tânjeam după trăirea asta pe care s-o împărtășesc cu altcineva, după această apropiere. Simțeam că nu am aer până când nu o aveam din nou pe Dori lipită de mine. Abia atunci vocea tânguitoare tăcea și lăsa să-mi treacă prin minte alte lucruri bune, stranii. Netezimea minunată a vieții, copiii la țâță, un vițel care se naște, se revarsă din mama lui, cum fac ei, ca sângele dintr-un ulcior.

După aceea am stat întins și m-am uitat în sus la tutunul care atârna deasupra noastră ca niște rufe uitate pe sârmă. Bine curățat acum, cu siguranță. Mă gândeam să iau un pic ca să-l bag în foițe și să-l dau prietenilor mei, așa, o dată, în loc să fiu ăla falit care cerșește. Gânduri întâmplătoare, pașnice. Nu mă simțeam așa decât după ce mi-o trăgeam cu Dori de ne săreau capacele. Îi plăcea să stea pe mine, în echilibru pe pieptul și abdomenul meu alunecos și pe scula moale și umedă. Uneori trăgea un pui de somn. La început mă întrebam de fiecare dată dacă mă descurc cum trebuie, dar mi-a spus că da. De unde știa, dacă alții o atinseseră sau nu

cum trebuie, nu doream să aflu. Ne potriveam perfect. Spunea că înainte să fim noi, nu eram nimic. De aceea putea să adoarmă pe mine, din cauza potrivirii perfecte. Sau, dacă nu dormea, rătăcea cu gândul, mă întreba lucruri la întâmplare.

În ziua aceea, în depozitul de curățat tutunul, m-a întrebat dacă observasem că miriapodele, când le strivești, miros a suc de cireșe. Nu-și mișca decât gura, asta era întrebarea ei. M-a făcut să mă înfior un pic. Normal, eram goi. Am întrebat-o de ce, văzuse vreunul? Și a spus că nu, doar se gândea. M-a întrebat și dacă animalele știau că vor muri într-o zi. Probabil se gândea la Jip, era înnebunită după creatura aia, deci am spus nu.

— Poate că uneori, chiar înainte, dacă e o situație specială, am adăugat. Dar în cea mai mare parte a timpului aș spune că o zi normală în viața unui animal e o mică bulă fericită, ca și cum ar fi permanent drogat.

I-am simțit zâmbetul pe piept. Mă credea pe cuvânt, orice îi spuneam. M-a întrebat ce cred că va fi puiul nostru când va crește, i-am spus că, dacă mă gândesc bine, cocoș. Scotea sunete care indicau asta. Angus începuse să-i spună Lovechild[31] ca să mă enerveze, iar eu preluasem numele ca să-i fac în necaz. Chiar dacă de acum stătea în atelierul cu unelte și nu prea avea parte de dragoste, dacă nu cumva Mattie Kate își amintea să se ducă să-i arunce niște grăunțe.

Într-un final, Dori s-a dat jos de pe mine. Îi clănțăneau dinții așa că i-am dat cămașa mea de flanel. S-a sprijinit de perete, și-a tras genunchii la piept și a încheiat cămașa peste tot corpul, și peste genunchi. Părea o pernă în carouri cu capul deasupra și degete de la picioare, mici și roz, ieșind pe jos. Îmi venea s-o iau în brațe și s-o ascund undeva. A privit cu ochii ei negri strălucitori cum am aprins lumânările de la înmormântarea domnului Peg, am deschis sticla și am turnat vinul Thunderbird în pahare de carton. Parcă eram la biserică, la partea când se spune *Amintiți-vă cine a murit pentru păcatele voastre*. Mie și lui Dori, cei la care țineam cel mai mult ne muriseră devreme, până să apucăm să păcătuim de-a dreptul. Deci aveam de recuperat. Poate de aceea nimic din ce făceam nu ni se părea greșit.

Vinul nu era de ajuns ca să ne aducă în obraji culoare. Îmi dăduse deja ceva, doar un pic, înainte să ieșim, ca să fiu fericit și să nu tânjesc. Stomacul îmi juca mereu feste, era varză de la alternanța cu Oxy – fără Oxy din fiecare zi și vă spun eu: nimic nu rupe vraja mai ușor decât să verși

mâncarea de la fast-food pe bustiera prietenei tale. Nu s-a întâmplat decât o dată și a fost foarte drăguță și m-a curățat, m-a șters de mizeria de pe bărbie cu cămașa ei. Dar nu puteam să mă gândesc la altceva decât la cum îi dădea lui Vester mâncarea de bebeluși, în timp ce mâinile lui noduroase se agățau de marginea patului și el se chinuia să ajungă la lingură, iar asta mi-a stricat toată buna dispoziție. Deja mergeam ca un bătrân, cu un genunchi paradit, deci refuzam s-o mai pun pe Dori și în situația de a-mi curăța mizeria. Așa că, de atunci, mereu avea la ea ceva ca să mă ajute. Una-alta, Xanax, Klonopin, un plasture dintr-un pachet cu morfină de-ale tatălui ei, dacă nu se găsea nimic altceva. Dar de obicei se găsea.

Pe vremea aceea credeam că le știu pe toate. Văzusem oameni la școală, în vestiar, chiar și la înmormântarea domnului Peg, cu pete pe poalele tricourilor. Pete verzui ca iarba sau maro-rozalii, ca de pământ. Cum puteau fi acești oameni atât de lipsiți de mândrie, mă întrebam, încât să umble cu tricouri murdare. Nu știam că era de la învelișul unei pastile care face ca acest medicament supersigur să nu se dizolve dintr-odată în stomac. Un roz spre culoarea cuprului pe pastilele de 80 de miligrame, verde pe cele de 40. Ți se topește în gură ca un M&M's. Îl ții acolo un minut, apoi îl scoți și îl freci de poalele tricoului și ai o perlă strălucitoare de Oxy pur. Mai opioid decât orice altă pastilă. Cu un dolar cumperi o sticluță întreagă dacă ai asigurare pentru venituri reduse, le strivești și le tragi pe nas una câte una sau le dizolvi și ți le injectezi cu seringi pentru vaccinat oi de la Farm Supply, la îndoitura cotului sau între degetele de la picioare.

Oamenii găsesc mai multe posibilități de a-și reduce monștrii la tăcere decât versete are Biblia.

Trebuie să înțelegeți gândirea lui Dori. De ce era expansivă și amuzantă ca o fetiță chiar și după ce toți prietenii o lăsaseră baltă. Cum își păstra răbdarea cu un bărbat hârâit și plângăcios, îmbătrânit înainte de vreme. De ce îi tot zvâcnea piciorul. Ochii ei scânteietori nu erau de fapt negri, ci albaștri. Mă aplecasem s-o sărut și văzusem o semilună subțire, albastră precum cerul, în jurul centrului imens, negru. Cu o viață ca a ei, cei mai mulți oameni ar fi luat-o razna de o mie de ori.

Mister probabil credea că o terminasem de acum cu pastilele, că mă grăbeam spre sală ca să trag de fiare ca nebunul și să intru din nou în rând. Angus începuse să mă piseze cu Crăciunul, hai să furăm un pom. Încercam

să mă țin departe de amândoi. Mai veneam în grabă la câte o masă de-ale lui Mattie Kate sau ca să dorm o noapte, aveam mare nevoie de amândouă, dar cel mai adesea îmi găseam scuze. Angus dădea ochii peste cap. Ceea ce mă enerva. Un tip nu are nevoie de pretexte ca să se ducă să i-o tragă prietenei lui, e de la sine înțeles. Dori era drăguță cu ei, aducea cadouri de la magazinul agricol al tatălui său, ciorapi, mâncare de pui pentru Lovechild, bineînțeles, salopete Carhartt, care lui Angus îi plăceau mult, tricouri termice XL pentru Mister. Odată, un scaun de tractor montat pe un taburet. Cumva la întâmplare, dar oricum mai normale decât un pui într-o cutie de Tampax. Și nimic din toate astea nu m-a scutit de reproșuri că treceam cu vederea viața de familie și Crăciunul, deși pentru Angus eu inventasem această idee.

Ghinion. Singurul lucru legat de Crăciun care mă interesa era ce să-i iau lui Dori. Mă tot gândeam la acel prim Crăciun extraordinar cu Angus, cum bătusem casele de amanet în sus și în jos după ceva care să i se potrivească și cum mă simțisem de milioane când găsisem. Îmi doream din nou sentimentul că vezi cu adevărat pe cineva și că ești văzut. Și nu aș fi avut parte de el cu Dori, cu ea era prea ușor. Dacă împachetam o cutie de prezervative într-un ambalaj de cadouri, avea să spună că e cel mai frumos cadou pe care l-a primit în viața ei. Cam dezamăgitor. Nu primești puncte dacă nimerești pe lângă țintă. Dar nu era corect să mă gândesc la vremurile vechi și la cât de bine mă distrasem cu Angus. O iubeam pe Dori din toată inima.

Părea o idee bună să merg în direcția feminină, ojă sau farduri, lucruri despre care nu știam absolut nimic în afară de faptul că nu se găsesc la talcioc. Angus nu avea cum să mă ajute. Știam ce CD-uri îi plăceau lui Dori, Christina, Avril Lavigne, Pink, ea era idolul lui Dori în privința părului. Cu asta îmi băteam capul în săptămâna dinainte de Crăciun în timp ce făceam diferite treburi prin oraș pentru Dori. Cumpărături de Crăciun sub acoperire. Insista ca ea să fie cea care îi lua medicamentele lui Vester, dar eu aveam nevoie de mașină pentru misiunea mea, deci am convins-o să mă lase să le iau eu corespondența și cecurile de la oficiul poștal, apoi să mă duc la Walgreens după rețete. Ultima oprire, la magazinul alimentar. Nu mâncau decât produse congelate: Vester trăia din piure Bob Evans și Dori, din tarte cu bezea Mrs. Smith. Eu țineam la crochetele de pui și altele

asemenea, ca să echilibrez tipurile de alimente. Dar oricum ar fi, nu lași chestiile astea în mașină într-o zi cu soare, chiar dacă e decembrie.

Deci aici eram, stăteam la o coadă lungă la farmacie în timp ce fata cu părul ridicat până în creștet de la tejghea mesteca gumă și avea o discuție cu o clientă despre îngrijirea necesară pentru soțul ei după operația la anus. Doamna în vârstă purta genul de încălțări de ploaie din cauciuc care se pun peste pantofi. Domnul Peg le spunea galoși, cuvânt pe care eu și Maggot îl foloseam pe post de înjurătură. Galoșarule, o să te galoșez. Îi datoram o vizită doamnei Peggot. Consultația de la farmacie se lungea. Fata a smuls un cupon dintr-un teanc de pe tejghea și a început să deseneze un anus cu pixul. În spatele ei era un perete întreg de mici compartimente, exact ca la oficiul poștal de unde tocmai venisem. Toate acele căsuțe poștale erau pline cu cecuri de handicap, iar acestea de aici, cu pungile albe din plastic cu medicamentele plătite cu acele cecuri. De ce să nu le combini și să scapi de o bătaie de cap, mă întrebam. Un singur ghișeu. Deasupra peretelui de compartimente de la Walgreens îngrămădiseră cutii cu toate remediile contra răcelii din istoria omenirii, care conțineau Sudafed, Maxiflu CD, Drixoral, Sinutab, Fiu Maximum Strength etc. Cred că erau cinci sute de cutii. Nu și pe rafturi. Din cauza lui Maggot și a prietenilor lui care le luau pentru droguri.

Mă uitam la filonul de Sudafed când cineva m-a bătut pe umăr. Un tip bine făcut, cu cioc mic, ochelari și prea mult păr pentru capul lui.

— Tommy, am spus. Ce cauți aici, omule?

Nu medicamente, a spus, doar un Mountain Dew și Doritos pentru pauza de masă. Mi-a povestit ce mai făcuse în lunile de când ne întâlniserăm la drive-in. Tot la ziar lucra, fusese promovat de la golitul gunoiului la chestii care țineau de ziar. Tehnoredactare, spunea, aranjarea reclamelor în pagină ca să-i atragă privirea cititorului. Câștiga suficient cât să-i părăsească pe colegii catastrofali de apartament și să stea într-un loc al lui. Jos pălăria în fața lui Tommy, ieșise din fabrica plasamentului și era un om cumsecade. I-am spus că îi stă bine cu noua barbă, chiar dacă de fapt doar amplifica efectul a ceea ce deja avea pe cap, dar, înțelegeți, eram prieteni vechi. L-am pus la curent cu situația cu Dori. L-am întrebat dacă mai era cu prietena lui. Răspuns-surpiză: da. Sophie o chema, o fată drăguță, tot în Pennsylvania, deci nu se întâlniseră încă. Poate la anul.

Coada a început să se miște și Tommy trebuia să se întoarcă la reclamele lui, dar m-a invitat să-l vizitez. Mi-a scris adresa și și-a cerut scuze că nu era a casei în sine, ci a garajului. Nu avea încă baie sau bucătărie, dar proprietarii plănuiau să le construiască. Închiriase de la o pereche foarte cumsecade care îl lăsa să folosească baia din interior. Un cuplu cu patru copii, de care avea grijă uneori. Se vedea că însemna enorm pentru Tommy să facă parte dintr-o familie. A spus că le citea micuților *Căsuța fermecată din copac*. Fetei îi plăceau cărțile, băiatului nu la fel de mult, el era cu *Grand Theft Auto*[32], iar ceilalți doi erau prea mici. Gemeni. Pe fată o chema Haillie. De necrezut. Era familia McCobb.

Prima întrebare pe care i-am pus-o: camera ta chiar e un garaj sau e o cameră pentru câine, cu mașină de spălat și cu uscător? Apoi am mai avut câteva întrebări. Da, e garaj. Da, mereu își făceau griji cu banii, dar domnul McCobb începuse o afacere, vindea niște produse de slăbit, Wate-O-Way, în principal înregistra alți oameni pentru o taxă de 300 de dolari, ca să poată deveni și ei parte a echipei de vânzări de la Wate-O-Way. Tommy era ferm convins că domnul McCobb avea să fie în curând un om bogat. Nu văzuse încă niciun produs, dar se auzea că erau o noutate absolută în domeniul slăbitului. Of, Tommy.

Nu-i venea să creadă că îi cunoșteam pe acești oameni. Familia mea de plasament de mult pierdută. Îmi venea să-i spun: *Tommy, strânge-ți chestiile, ieși din garajul ăla și nu privi în urmă.* Dar era înnebunit după această familie. Nu puteam să-i sparg bula. I-am spus că o să vin odată cu Dori și o să-i scoatem pe el și pe familia McCobb la Applebee's sau ceva de genul, pe cheltuiala mea. Ceea ce era o nebunie. Habar n-am de ce am spus asta. Nu m-ar fi deranjat să-i văd pe copii, mai ales pe Haillie, să văd cum se descurcă în familia aia de distruși. Dar principalul motiv era probabil că voiam să mănânc cât de mult puteam în fața lor. Să mă îndop cu doi hamburgeri. O formă dubioasă de răzbunare.

Trebuia totuși să-l avertizez înainte să-și vadă de drum. În legătură cu afacerile domnului McCobb. Toate bune și frumoase cu Wate-O-Way, am spus, dar să nu-ți treacă prin gând să-ți bagi banii în așa ceva. Of, Tommy. Se pare că o făcuse deja.

45

Restul acelei ierni e înceţoşat, ca şi cum un nor ar sta deasupra mea şi a clasei a zecea. Tot ce pot spune e că stăteam cu Dori tot mai mult. Îmi ţineam hainele la ea şi medicamentele. Transpiram peste noapte în cearşafuri care nu mai erau secretul pe care trebuia să-l păstreze Mattie Kate. Încercam s-o las mai moale cu Oxy, dar nu prea reuşeam, mai ales că Dori venea cu mici completări care mă dădeau peste cap. Nu putea să se abţină, era un om grijuliu. Îi cânta lui Vester în timp ce-l hrănea, cântece de copii mici, ca *Steluţa*. Asistentele veneau trei dimineţi pe săptămână prin rotaţie, iar Dori mă prezenta drept un văr, nu drept prietenul care stătea cu ea. Încă îşi făcea griji din cauza Protecţiei Copilului. Dar nu era treaba asistentelor să ne supravegheze. Îi atrăgeau atenţia să ţină medicamentele şi plasturii sub cheie, la loc sigur, probabil crezând că e mai mare, nu o fată de şaptesprezece ani care trebuie să se ocupe de narcoticele omului. Ca de obicei, toată lumea încearcă să-şi facă treaba.

Crăciunul a venit şi a trecut, bineînţeles că lui Dori i-au plăcut la nebunie cadourile pe care i le-am făcut, iar Angus s-a prefăcut cu succes că nu s-a supărat că ei nu i-am luat nimic. Până la urmă, Angus era cea care tot spunea despre Crăciun că nu e nimic special. Aşa că şi eu îmi spuneam la fel. Casa aceea revenea la starea ei firească. Eu nu fusesem decât o tulburare temporară.

Dar îmi era dor de Angus. De relaxarea ei. Adică, sexul e minunat, sigur, cum poate să spună oricine. Dar nu e rău deloc nici să stai cu cineva, fiecare trântit într-un fotoliu, să aruncaţi unul în altul cu floricele printre pârţuri neregulamentare.

Aveam carnet de conducere, dar nu aveam unde să mă duc. Dacă mă duceam la şcoală de la Dori, venea cu mine ca să ia înapoi maşina, apoi trecea să mă ia mai târziu. Eşuaţi pe insula noastră. Prietenii mei băieţi din ultimii ani fuseseră colegii de echipă, dar după accidentarea la genunchi ieşisem din cercul lor. Cam ăsta e liceul, un cârd de oameni neadaptaţi la întâlnirile din viaţa adultă. Şi cei din familia Peggot, vechii mei sprijinitori, erau daţi peste cap. Deci de acum toată viaţa mea era Dori, care stătea să-i încălzească lui Vester chestii la cuptorul cu microunde sau îl masa cu un prosop. În afară de asta, moţăia. Eu am alunecat la loc în vechile mele obiceiuri singuratice, desenam din nou în carneţele, nu prostii de copii cu

super-eroi, ci lucruri pe care le vedeam împrejur. Am făcut un desen din trei bucăți cu Fata Spion Walgreens care trimitea secrete încifrate în diagrame anale către agentul sub acoperire Galoși. Deci o cu totul altă categorie de prostii.

Eram din nou la cursul de pictură al doamnei Annie, dacă mă oboseam să mă duc la școală, dar succesul meu din trecut fusese în mare măsură determinat de faptul că eram îndrăgostit. Repetarea ultimului an fusese o decepție. Prima dată când o văzusem explicând lucruri extraordinare legate de contrast și de proporții, parcă privisem un geniu magic. A doua oară, era doar o profesoară. Credea în continuare că am talent și probabil că era cu atât mai dezamăgită că nu mă mai concentram. Asta este. Nu trebuia să fiu special decât pentru Dori.

În afară de părțile utile, cum ar fi cursurile de șofat care îți aduceau automat carnetul, școala și-a pierdut din importanță, cum este firesc pentru un băiat care se transformă în bărbat. Educație civică, nici măcar nu știu să vă spun ce înseamnă. Matematica o făceam cu domnul Cleveland, care avea înțelegerea lui cu Mister, jucătorii de fotbal primeau o notă care ne ajuta să rămânem eligibili. Trebuia să urmez un nivel mai avansat la engleză, care îmi răpea timp, să citesc cărți. Pe unele însă le-am terminat fără să vreau neapărat. Tipul ăla, Holden, mi s-a părut interesant. Ura școala, se ducea în oraș să vâneze curve și să se uite la prostiile bogaților și până la urmă afli că, de fapt, tot ce voia în adâncul lui era să stea la marginea unei câmpii și să-i prindă pe băieței înainte să cadă de pe marginea stâncii, cum căzuse el. Înțelegeam treaba asta. Adică o vedeam, am desenat-o, cu stâncile albe de la granița cu Kentucky unde mă dusese cândva domnișoara Barks. Nu am văzut niciodată cum crește secara, așa că l-am făcut de veghe în lanul de tutun. Același lucru cu Charles Dickens ăla, un tip foarte bătrân, mort și străin, dar, Dumnezeule mare, cum se prinsese de faza cu copiii și orfanii pe care îi arde toată lumea și tuturor li se rupe. Ai fi zis că e de prin zonă.

Principalul eveniment al acelei ierni a fost aventura prostească a lui Demon. Planul în sine, în măsura în care existase un plan, fusese o provocare pe care mi-o lansase Angus. De tipul „faci sau taci”. Stăteam suficiente seri la Mister acasă ca să conving pe toată lumea că încă locuiam acolo. Se uita la mine cum șchiopătam, zicea chestii despre operație, iar eu mă prefăceam cât puteam de bine că sunt un fost și viitor jucător care s-a

lăsat de medicamente. Într-o seară eram cu Angus în bârlogul nostru și ne uitam la o emisiune de știință despre incredibila focă-leopard. Eram prost dispus. Asta era singurul lucru important pe care mi-l doream de la viață și niciodată nu aveam să mă apropii de afurisitul de ocean decât prin intermediul unui televizor japonez. Am spus ceva de genul ăsta. Și îmi amintesc până astăzi ochii ei mari și cenușii, de culoarea oceanului, care mă priveau de parcă ar fi spus: *Ce-i cu tine?* Dacă Angus voia să facă ceva, păi, făcea, în pana mea. Deci poate că de ciudă sau din mândrie, i-am spus: „Bine, știi ce? O să mă duc".

Am început să vorbesc despre asta cu Dori, ceea ce era o cruzime. Sigur că ar fi vrut să meargă, plaja i s-ar fi părut extraordinară, pentru că totul i se părea extraordinar. Nu trecuse așa de mult de când fusese fata aceea amuzantă și plăcută de la școală, înainte ca tatăl ei și drumurile lui de cinci ore până la doctor să-i mănânce viața. Acum îi era foarte greu s-o roage pe vecina ei să aibă grijă de Vester pentru ca noi doi să ne putem duce în vreo parcare. Dar a înțeles cât de mult mi-o doream și m-a implorat să mă duc fără ea. Fă poze, a spus. Asta se întâmpla înainte ca toată lumea să aibă în buzunar un telefon cu cameră video. Am împrumutat un Polaroid de la Angus.

Fără Dori, aveam nevoie de transport. Repede-Nainte nu ar fi fost prima opțiune, dar avea mașină și în general nu se dădea înapoi de la o aventură, dacă macheala era corespunzătoare. La telefon mi-a zis că are treabă până peste cap la fermă, era ocupat cu caii, despre care mi se spusese că nu erau caii lui, dar de asta n-am pomenit nimic. L-am îndemnat să se mai gândească. A zis că poate. Apoi i-am vorbit de toată treaba lui Maggot, știind că s-ar băga la orice i-ar scoate din casă. June era la un pas să-l dea afară, stabilise niște condiții pe care el nu era în stare să le respecte. Se arăta destul de tolerantă cu freza lui, deci pesemne că altceva era la mijloc și nu l-am întrebat. Chiar și un incident minor legat de iarbă risca să provoace mari probleme acolo, June declarase război drogurilor de când cu Războiul Mondial Kent, în așa măsură încât Maggot venea până la Dori doar ca să tragă o pipă.

Nu a trecut un minut și Emmy a aflat de la Maggot; a anunțat că vine și ea. Ceea ce l-a determinat și pe Repede-Nainte să ni se alăture. Nu-mi dădeam seama dacă oul fusese înainte sau găina, dar am înțeles că intram într-un fel de triunghi de iubire-ură în care juca un rol și June Peggot, o

problemă de geometrie pe care nu și-ar dori-o nimeni. Dar la naiba! Nu mă interesa decât oceanul. Mergeam la Virginia Beach, Virginia. Un oraș pe care îl alesesem doar datorită numelui, însă nu știam nici măcar vag unde o să punem capul jos după ce ne puneam cururile pe iarba de acolo. Sau, speram, pe nisip. Nu aveam bani, plan, nu aveam rezerve nici cât să ne țină zece kilometri, darămite opt sute, cât era distanța. Repede-Nainte avea niște cunoștințe într-un oraș despre care spunea că e în drumul nostru, pe cineva care putea să-i facă rost ușor de bani, iar asta era de ajuns pentru patru oameni beți de tinerețe și de lipsă totală de experiență.

Trebuie să recunosc, a contat și un alt element. Câțiva copii de la școală se împăunau cu planul de a merge la mare în vacanța de primăvară. Era gașca Bettinei Cook, copii cu cârdurile lor de la Abercrombie și Tăticul și cu mașini primite la șaisprezece ani, legate cu funde mari și galbene, de la CarMax. Copii care nu trebuiau decât să spună „Hei! Hai să ne facem pulbere la Myrtle Beach” și imediat se și întâmpla. Jumătate dintre ei probabil nu se sinchiseau de ocean, iar ceilalți nici nu ar fi observat dacă ar fi leșinat cu burta-n în sus pe afurisitele de dune. Nu, nu-mi era deloc ciudă, de unde?

Dar chiar să-mi pierd mințile în halul ăla, să cred că sunt la nivelul acelor copii, care voiau și primeau? Dori nu trecuse niciodată granița statului decât ca să-și ducă tatăl la specialistul în boli de inimă și de plămâni, iar în ultima vreme era fericită dacă vedea partea din spate de la Walmart. Am fost un nesimțit că i-am fluturat excursia asta pe la nas și apoi am plecat, știind că ea nu putea să vină. Nu am nicio scuză. Poate că toți copiii sunt așa, vor prea multe. Ca Maggot, care exagera în toate, ca să-i scoată din minți pe bieții lui bunici, care se căsătoriseră la cincisprezece ani fără altă speranță mai mare pe lumea asta decât aceea de a avea copii și de a nu-i vedea murind. Noi însă voiam lumea pe tavă, în pana mea. Ne prefăceam că suntem la fel ca acei copii din categoria Bettinei Cook, în timp ce Bettina se credea familia Kardashian. Cu toții ne antrenaserăm cu seriale de la televizor în care părinții aveau locuri de muncă și copiii trăiau visul marilor orașe, cu garderobe bogate și râuri de bani. Luau chiar și droguri acești școlari scuzabili și totul era o comedie pentru că nu erau săraci. În universul lor, nimeni nu te dă la o parte pentru că ești altfel și vrei luna de pe cer.

În al nostru, trăim priponiți: de familie, de părinți, dacă avem noroc, de oameni în vârstă care ne cresc, dacă nu prea avem, oameni de care cu timpul noi înșine ajungem să avem grijă. Șansele sunt cam de o sută la unu să nu fim sortiți măreției. Dar ai tăi tot te apreciază. Pe de altă parte, dacă-l pocnești pe careva sau îl faci prea tare de rușine ori îl sperii prea rău, o să dai peste oamenii lui la Hardee's sau în parcare la Dollar General, cel mai probabil în aceeași zi. Vor exista consecințe. Același lucru, dacă ridici capul prea sus, buruienile înalte sunt retezate. Până la urmă, oamenii ajung să se întâlnească undeva la mijloc, în zona asta de ascultă-ți inima, într-un loc acceptabil pentru toată lumea. Arătați-mi universul de la televizor sau din filme. Oameni de la munte, oameni de la țară, noi nu suntem nicăieri, naibii. E o stare anume să fii invizibil. Ajungi într-un punct când ai nevoie să faci cât mai mult zgomot cu putință doar ca să-ți dai seama dacă mai trăiești.

În prima seară am ajuns până la un loc numit Hungry Mother[33]. Nu glumesc. Plecarea se făcuse într-o dezordine teribilă, toată lumea fusese entuziasmată și fiecare avusese nevoie de calmantul lui. Și de somn ca să se potolească. Și pentru că plecasem de lângă Dori, se impusese o partidă de sex tip îmi-pare-rău-iubito, care durează mai mult decât normal. Deci după ce am străbătut abia câteva districte, a început să se întunece și am văzut un indicator pe autostradă. Hungry Mother s-a dovedit a nu fi nici restaurant, nici vreo femeie tristă, ci un parc, cu mese de picnic și tot ce trebuie. Un lac. Era februarie, nu așteptaserăm vacanța de primăvară, le-o luaserăm mult înainte copiilor bogați, plus că eram mai dispuși să chiulim. Parcul era gol, zona de picnic și lacul erau doar ale noastre. La marginea apei, o porțiune mare de nisip.

— Să-mi trag una, copii! E plaja, să dea dracii, a spus Maggot, apoi a coborât din camionetă și s-a desfăcut ca un briceag.

Și-a întins brațele lungi și s-a apucat să sară în vârful picioarelor.

— Să nu ne pripim, am zis.

Nisipul era maro-închis, ca un covoraș de bun-venit tocit așternut către pavajul mohorât de lângă malul lacului. Dar Emmy cânta „Beach, Beach, Baby!" și țopăia într-o parte prin parcare, un mânz cu picioare lungi, în blugii ei strâmți și cizmele înalte. Am sărit toți trei peste un gărduleț până pe nisip. Intrarea era o poartă încuiată lângă un mic corp de toalete și

automate cu diverse obiecte, toate goale. Repede-Nainte și-a aprins o țigară și s-a sprijinit de camionetă, uitându-se la noi așa cum făcea de obicei, cu capul lăsat pe spate și cu ochii mijiți.

Porțiunea de nisip nu avea mai mult de 40-50 de metri, cu bușteni din loc în loc de care era prinsă o frânghie, de ambele părți. Dincolo de ea, iarăși pământ și pădure. Cineva adusese pur și simplu basculante întregi de nisip și le răsturnase aici, gândindu-se că nimeni nu o să-și dea seama. În plus, această plajă falsă era destul de scârboasă din cauza a tot ce lăsaseră oamenii în urmă: pahare turtite, cu paie roșii ieșind prin capace, resturile negricioase ale unui foc de tabără. Un sutien alb rupt, pe jumătate îngropat în nisip. Maggot și-a aprins un cui și a început să cânte despre Margaritaville. Emmy făcea bulgări mari de nisip umed, unul după altul, care se descompuneau când îi arunca spre noi. Amândoi râdeau ca niște copii mici. Brusc am avut o presimțire urâtă în legătură cu interesul lor de a ajunge la oceanul adevărat.

— Oameni buni, asta nu e plaja. Știți, da?

— În balegă am călcat! Degetul mi-a sângerat! chiuia Maggot, unduindu-se din șolduri și mergând pe vârfuri prin nisip în cizmele lui ciudate.

Doar ca dovadă că lumea întreagă era împotriva mea, un pescăruș a venit în cerc și a aterizat lângă noi. Mare, alb, știm cu toții astfel de poze. Se plimba pe mizeria maro de la marginea apei, cu o privire rea ațintită spre mine.

— He-e-ei, asta nu e marea! am strigat.

Pescărușul nu m-a băgat în seamă.

Cârlionțatul nostru Marlboro Man stătea tot lângă camionetă, în cizmele lui de cowboy și cu tricoul alb strâmt băgat în blugi. Nu aveam prea mare încredere în el, dar poate nici nu avusesem vreodată. Un copil în situația mea acceptă orice putere are la îndemână. În ceea ce privește treaba dintre el și Emmy, nu încăpea îndoială. Toată ziua ea îi făcuse ochi dulci, purta un pulover albastru moale, cu nasturi pe spate până sus, conceput parcă pentru a te face să te gândești să i-l scoți. Nici nu-mi dau seama cum putea să-l îmbrace singură. Repede-Nainte condusese cu mâna stângă și cu brațul în jurul ei, dar părea același ca de obicei, ca și cum ar fi așteptat doar o ofertă mai bună. Din când în când îi spunea să-i mai deschidă o doză mare de bere din lada de la picioarele noastre.

Acum l-am văzut cum a aruncat chiștocul și a venit spre noi, a sărit gardul dintr-o mișcare, ca pe un obstacol neînsemnat. Genunchii lui erau buni. Conducătorii de joc îi lasă pe ceilalți să cadă.

— Măi, să fie, a spus, admirând peisajul. Ce-avem noi aici? Cere și ți se va da.

— Nu e oceanul. Nu e plaja, am replicat.

S-a dus spre apă. Mă holbam la urmele lăsate în nisip de încălțările lui cu vârf ascuțit. S-a aplecat și a ridicat o scoică de polistiren strivită, pătată cu ketchup, și a dus-o la ureche.

— Sst!

A dus degetul la buze. A făcut ochii mari.

— Aud marea.

Am luat de jos o cutie de bere strivită și am lansat-o către pescăruș. Pasărea și-a luat zborul.

Emmy a râs cu râsul ei luminos. Repede-Nainte a prins-o de mână, a învârtit-o și deodată dansau: mâna lui stângă o ținea pe a ei, iar dreapta, cu degetele desfăcute, lipită de omoplatul ei, o conducea cu pași mici. Ca și cum ar fi auzit-o pe LeAnn Rimes cântând „Can't Fight the Moonlight", și dacă noi nu o auzeam, ghinion. Maggot și-a îndoit picioarele lungi și s-a lăsat pe vine, cu coatele pe genunchi ca insecta aceea numită călugăriță, cu o expresie năucită. Era clar că Emmy și Repede-Nainte mai făcuseră asta, fuseseră la dans.

Păreau un cuplu din filme, Emmy mișcându-se în ritmul lui, cu spatele arcuit, privind în sus spre el și zâmbindu-i. În buzunarul lui de la spate se vedea conturul unui portofel umflat. S-au rotit pe plajă și apoi el a prins-o de talie și a săltat-o pe unul dintre bușteni gardului de frânghie. Emmy și-a ridicat mâinile împreunate deasupra capului și a rămas în echilibru, cu luna care răsărea strălucind printre pinii negri din spatele ei. Arăta perfect acolo sus. O turlă de biserică.

Apoi Repede-Nainte a luat-o de talie și a aruncat-o peste umăr, ca pe un sac cu grăunțe. Emmy râdea și dădea din picioare și s-a zis cu frumusețea.

Hungry Mother era o glumă pentru noi. Nu mâncaserăm toată ziua. S-a hotărât ca Repede-Nainte și Emmy să se ducă în oraș să ia ceva de la Pizza Hut, de exemplu. Am scos bani din buzunar ca să-i dăm lui Repede-Nainte, iar Magot și cu mine am fost lăsați în urmă, ca alte gunoaie pe plaja falsă. Am tras un buștean la marginea apei și ne-am așezat pe el. Luna era mai

degrabă de forma unui ou decât rotundă, dar în ciuda acestui fapt părea mândră de ea și întindea la picioarele noastre un drum argintiu peste apă. Haideți, spunea luna. Chipurile și trupurile noastre erau pictate în argintiu. L-am privit pe Maggot dintr-o parte, nasul și bărbia îi ieșeau în evidență în lumină și mi-am dat seama că nu mai e copil, începuse să arate normal, cu bărbia pătrată, bărbierită, și cu mărul lui Adam proeminent. Și părea să fi renunțat la o parte din machiaj. Poate că acum așa era el, cu genele negre pentru care verișoarele lui l-ar fi ucis. Mă întrebam dacă o fi îndrăgostit de Repede-Nainte. Ca noi toți.

Stăteam cu Maggot ca niște umflături pe bușteanul nostru, lăsam luna să ne facă frumoși. Tot locul era frumos, sincer să fiu, dincolo de faptul că îl detestam pentru că nu era locul pe care mi-l doream. Pe partea cealaltă a apei agitate, un munte conic învelit în pini negri se ridica spre cer. Luna era înconjurată de un inel încețoșat. Era frig și se făcea și mai frig.

Maggot a strigat peste lac către munte:

— Cine-i acolo?

Ca în vremurile vechi, când ne jucam de-a regele dealurilor. Eu am strigat:

— Nimeni, doar noi, niște nenorociți morți de foame.

Mult timp după aceea, am strigat peste lac către muntele întunecat, ca să ne auzim ecourile.

— Sunt o MAMĂ ÎNFOMETATĂ!

Mamă mamă mamă. Înfometată înfometată înfometată.

Ecoul se auzea doar la noi în minte, cu ajutorul unei țigări cu marijuana. Adevărul este că nu conta ce strigam sau cât de tare. Spre noi nu venea nimic.

Emmy și Repede au lipsit o veșnicie și s-au întors cu o pizza mare rece și cu fețele foarte roșii, pe parcă și le-ar fi frecat. Cam ciufuliți. Am observat că nasturii de pe spatele puloverului lui Emmy era încheiați strâmb. Ne-am mâncat pizza pe plajă, opțiune turistică pe care nu o recomand din cauza nisipului. Luaserăm în excursie un morman de pături, plănuiam să ne instalăm tabăra afară, dar acum ne-am înfășurat în toate, așezați pe plajă. Maggot și Emmy aveau pilotele pe care doamna Peggot le făcea pentru toți nepoții, tăind în bucăți pătrate hainele care le rămăseseră mici. Pe vremuri stăteam întins la Maggot pe pat și mă uitam la a lui, îmi

amintea de întâmplări plăcute. De pantalonii verzi din catifea, de pildă, pe care îi distrusese jucându-se pe munții de cărbuni din Ruelynn.

După ce am mâncat, am studiat un spațiu pentru picnic ca posibil loc pentru dormit, opțiune pe care am luat-o în calcul aproximativ zece secunde. Temperatura scădea cu viteză. Nu era nimeni în parcul ăsta. Am găsit niște căsuțe și am intrat într-una care, o spun în apărarea noastră, nu era încuiată. Pe paturile suprapuse erau saltele care miroseau a pipi de șoarece. Se putea și mai rău.

Ceilalți au adormit cum au pus capul pe pernă. Am observat că sforăitul lui Maggot se schimbase odată cu vocea. Repede și Emmy își însușiseră patul de sus și era liniște acolo, deci o rezolvaseră cu prostiile. Nu-mi era gândul decât la Dori. La ce zi o fi avut cu Vester, la ce nenorocit eram că o lăsasem acolo. Mai și transpiram nasol, cu tot frigul, deci m-am sculat și am luat niște Oxy ca să previn cacările de la miezul nopții. Nu aveam decât câteva la mine. Repede-Nainte insistase ca nu e cazul să fim săltați pe drum și ne poruncise să nu aducem decât chestii minore, iarba și bere. Odată ajunși la Richmond, aveam să facem rost de marfă bună, adică aranjamentul lui, spusese că se ocupă el de tot. Ascunzând-o sub capotă, presupuneam, sau lipită pe corp cu bandă adezivă, era un om descurcăreț. Mă întrebam dacă partenerul era Șoarece, prietena lui minusculă cu aere de șef care își vânduse marfa din cutia de Pringles la petrecerea de 4 Iulie. Spunea că e din Philly, dar un șoarece poate să-și mute cuibul.

Am simțit imediat cum Oxy mi-a calmat durerile de burtă, nu și mintea. Nu puteam să dorm. Prea mare distanța de casă, prea puternic mirosul de pișat de șoarece. M-am înfășurat în pături și am ieșit pe verandă. Era la fel de frig și înăuntru, și afară. Existau acolo niște balansoare și m-am așezat într-unul, așteptând ca ochii să mi se acomodeze cu întunericul. Am rămas surprins când am văzut că ușa se deschide și un alt cocon de pături se furișează afară, fără zgomot, ca o pisică. Emmy M-am gândit la nopțile din apartamentul lui June, când ea se strecura din cameră ca să se întindă lângă mine în fortăreața mea de perne. Vremuri de mult apuse. S-a așezat în celălalt balansoar. Nu vedeam nimic din ea, doar un burrito pe pilota ei din copilărie.

— Hei, am spus. Luna s-a dus deja la culcare. Deci cu noi ce e?

A tăcut multă vreme. Apoi a răspuns:

— Un individ a amenințat-o pe mama cu moartea.

— Doamne! Cine?

— Un pastilat. Nu e primul. Dar asta s-a întâmplat acum câteva zile. Maggot și cu mine am plecat fără să-i spunem, așa că acum e acasă și își face griji pentru noi în timp ce vreun maniac ieșit din minți ar putea fi prin preajma cu un Mac-10, pregătit să-i zboare fața.

Cunoștințele ei surprinzătoare despre armele de foc făceau ca propoziția să sune extrem de tulburător.

— De ce să vrea cineva să-i facă rău lui June? E cea mai iubită persoană din ținut.

Pilota s-a mișcat un pic în jos și capul lui Emmy a ieșit deasupra.

— Nici nu-ți dai seama cu ce are de-a face. În fiecare zi vin oameni care nu vor decât rețete. Ar spune orice ca să facă rost de analgezice. Pietre la rinichi. Iau cana în baie și se înțeapă în deget ca să pună sânge în proba de urină. Ea îi știe că se duc pe la mai mulți doctori, dar, dacă le spune nu, unii fac urât de tot. Urlă, o fac pizdă fără milă.

Nu-mi puteam închipui așa ceva. Sau puteam, dar nu voiam. Disperarea aceea nu-mi era necunoscută.

— Ăștia sunt bărbații, a continuat Emmy. Femeile sunt șmechere, intră în sala de consultații și o șterg cu carnetul de rețete până să apuce mama să le vadă.

Emmy ținea o mână la gură. Mi-am amintit cum își rodea unghiile până îi sângerau. June i le dădea cu iod ca să înceteze. Eu nu aveam nimic să-i ofer acum.

— Mama spune că jumătate din oamenii ăștia nu știu că sunt dependenți. Au luat ce le-a recomandat vreun doctor și acum nu mai pot fără, dar nu știu ce li se întâmplă. Nu știu decât că mama le-a tăiat medicamentele și acum simt că mor. Așa că de ce nu-i ajută?

Toate astea mă făceau să-mi doresc să mai iau niște pastile. Oricât de anormal ar suna. Mă întrebam dacă Emmy știe cât de adânc eram băgat. Dar avea propriile probleme cu care să-și bată capul. Spunea că la Knoxville June putea să-i trimită pe acești pacienți undeva unde să fie ajutați, dar aici asigurarea nu le acoperea decât pastilele.

— N-ar fi trebuit să vă mutați înapoi. Dacă totul era mult mai bine la Knoxville.

— Nu, era nefericită la spitalul ăla. Medicul-șef era un tip de la Johns Hopkins care se purta cu asistenții locali de parcă ar fi fost retardați.

Uitasem de asta. Tipul îi zicea Loretta Lynn. Emmy s-a oprit din legănat.

— Oricum, mama spune că aici e acasă. Dacă oamenii au probleme, aici trebuie să fie.

Emmy și-a lipit fața de pilotă și s-a șters la nas. Nu îmi dădusem seama ca plângea.

— E de căcat, totuși, a adăugat. Nu merita ca oamenii să se ia așa de ea.

— Probabil că l-a chemat iar pe Ciocan să stea peste noapte. Ca să o apere. Probabil ca e acolo chiar acum.

A început să plângă fără să se obosească să se mai ascundă.

— Ce s-a întâmplat? Cu Ciocan. La un moment dat erați aproape logodiți.

Greșită mișcare, Emmy a început să bocească mai tare. I-am spus că îmi pare rău, dar ea tot zicea ca e o ființă îngrozitoare. Iar și iar. I-am spus să înceteze, era o regină-albină. Ca și June.

— Nu, nu-i adevărat.

Scotea chestiile alea ca niște gâfâieli de după plâns. Doamna Peggot le numea suspine. După puțină vreme m-a întrebat dacă o cunosc pe Martha Coldiron.

— Subiect Fierbinte?

Chiar și pe întuneric mi-am dat seama că spusesem ceva greșit.

— Scuze, am uitat cum o cheamă. Da, o cunosc. Frizerița lui Maggot.

— Martha a rămas însărcinată.

— Doamne! Maggot nu a jucat niciun rol în asta, nu?

Emmy a pufnit.

— Bun, nu Maggot. Și ce are de gând să facă? Să se mărite cu tipul?

— Nu-l suferă pe tip. N-a vrut să-mi spună cine e, doar ca e un ticălos și că acum are răul în ea, ca bebelușul lui Rosemary[34]. Mi-a mărturisit ca, dacă nu poate să scape de el, se sinucide.

— Mamă-mamă! Și tu ce amestec ai în povestea asta?

— Vine des pe la noi. S-ar putea ca Maggot să fie singurul ei prieten, i-am spus că mama ar putea să-i dea trimitere la o clinică gratuita fără s-o judece, fiindcă asta e slujba ei. Dar Martha crede că, dacă află un adult, află toți. Daca află taică-său, s-a terminat cu ea.

— Fir-ar! Mare belea.

— Se numește a face avort. Am dus-o cu mașina la Knoxville ca să nu afle nimeni.

Balansoarul a început să se legene din nou, agitat.

— Demon, sunt un om groaznic. Cu cât înțelegi mai repede asta, cu atât mai bine.

— De ce? Din cauza copilului Marthei?

— Nu. Asta a fost cel mai drăguț lucru pe care l-am făcut pentru cineva de ani întregi.

— Atunci?

În mod ciudat, m-am gândit la brățara mea în formă de șarpe. Mă întrebam dacă o mai avea la glezna.

— Păi, am mințit-o pe mama. A crezut ca ne-am dus la Knoxville la un concert Kathy Mattea. O mint mereu pe mama. Faptul că sunt acum aici e o minciuna fața de mama, îl urăște pe Repede-Nainte.

— Așa e June. Totdeauna s-a purtat de parcă ai fi de porțelan.

— Nu. E vorba de el. Nu-i urăște pe toți bărbații, Demon. Pe tine te place. Îl iubește pe Kelly Ciocan. M-am despărțit de el pentru că e prea bun pentru mine. Nu-l meritam.

Îi știam toanele lui Emmy. Trebuia pur și simplu să vorbească până ieșea din starea asta. Mi-a spus că June este extrem de îngrijorată pentru Maggot, nimic nou. Dar Emmy știa mai bine decât mine de unde își făcea rost de droguri. Era mai mult cu metamfetamina decât cu Oxy. Încă vorbeam așa, pe atunci, spuneam că suntem „cu” ceva. Ca și cum ar fi fost un hobby. Mi-a spus lucruri pe care nu voiam să le știu, de pildă, cu cine făcea Maggot sex ca să-și procure ce-i trebuia.

Mintea mea a închis ușa acestei informații. Doamne, Maggot! Copilul asta prea mare abia trecuse de vârsta Lego și Avengers.

În cele din urmă s-a dus înapoi la culcare. Eu am rămas afară până când cerul a început să se albească pe margini. Nopțile de iarnă sunt prea liniștite, cu toate micile vieți înghețate sau în ascunzători. Mă durea inima pentru ele. M-am gândit la doamna Peggot, la cum făcea păturile pentru toți copiii și nepoții ei. Cei mai buni oameni din lume. În afară de cei doi ghinioniști, Humvee și Mariah. Și, dintre toți verii, singurele mere putrede s-au dovedit a fi copiii lor, Emmy și Maggot, chiar dacă îi luaseră alții și îi crescuseră cum trebuie. Și eu avusesem parte de aceeași purtare blândă din partea familiei Peggot, de la domnișoara Betsy, de la Mister. Și povestea lui

Repede-Nainte, același lucru. Mulți se străduiseră cu noi, dar ieșiserăm din mame prea înfometate. Patru demoni născuți de patru inimi diferite, lihnite.

46

Eram prea mulți patru în cabina. Sa dai ture pe strada principală la distracție, mai merge, dar acum trebuia să traversăm toată Virginia cu picioare care amorțeau, inspirând izul de berea stătută din răsuflarea celorlalți. Emmy se plângea cel mai mult, deși avea tratament preferențial. S-a hotărât că la următoarea benzinărie unul dintre noi avea să treacă pe platforma din spate.

Mi se pusese pata să nu mai oprim până nu treceam de Christiansburg. Le-am explicat cum ultima mea încercare de a vedea oceanul se făcuse praf acolo, între cântece cu Iisus și vomă. Toți mi-au spus că sunt superstițios și că rezervorul gol e gol și gata. Am luat-o pe o ieșire cu indicatoare pentru chestiile obișnuite, benzinărie, mâncare. Și colegii. Două. N-ai fi zis ca există două așa de aproape unul de celălalt. M-am gândit la Angus. Era ferm hotărâtă să se mute după cei doi ani la Mountain Empire, să dea la un așa-zis colegiu adevărat. Poate avea să ajungă undeva pe aici, aproape, nu pe partea nevăzuta a Lunii. Și totuși, cu cine o să umble? Colegiul avea s-o schimbe. La un moment dat, o să hotărască să nu se mai întoarcă.

Repede-Nainte mi-a spus să fac plinul cât s-a dus el înăuntru să plătească. Maggot și cu mine am pus un pic de ordine în haosul de pe platforma din spate ca să facem loc pentru un pasager. Pur și simplu ne aruncaserăm tot calabalâcul acolo, de vreme ce niciunul dintre noi nu avea valiza. Mă rog, Emmy probabil că avea, dar ar fi trezit bănuieli. La benzinăria Marathon era o foială continuă. La pompa din spatele nostru, un tip cu costum și cravată, cu o batistă albastră ieșind din buzunar, de parcă ar fi fost vreun președinte, își făcea plinul la BMW. Pe partea cealaltă a pompelor a oprit un Mercedes SUV cu nu știu ce barcă de plastic verde-deschis legată deasupra. Un puști înalt, slab, cu părul prins în coc, a sărit din el de parcă plinul la benzina e vreun eveniment sportiv, țopăind pe vârfuri în timp ce introducea cârdul de credit. Purta pantaloni scurți de sport peste colanți negri și niște încălțări de cauciuc cu degete. Pe bune. Părea să se fi născut cu picioare de cauciuc negru.

L-am ajutat pe Maggot să încropească un adăpost între pături și pungi cu haine și lăzi de bere. El mergea în spate, încercarea de a-l impresiona pe Repede-Nainte scotea la iveală o latură necunoscută până atunci a lui Maggot: altruista și plăcută. Cred că și luase ceva ca să facă față zilei

pentru că ardea de nerăbdare. Cât am umplut rezervorul, Maggot a țopăit pe grămada lui de mizerii ca un cal sălbatic, bătând în capota cabinei și urlând:

— Haida, să-i dăm drumul odată! Diii, copiii!

Ș.a.m.d.

Emmy i-a spus de câteva ori să tacă și, văzând că nu obține niciun rezultat, s-a dus la toaletă. Eu îl ignoram. Președintele Hanky din spatele nostru și-a închis rezervorul și a dat ochii peste cap după ce a intrat în mașină. Tipul cu coc a băgat capul printre pompe și a tras cu ochiul la noi.

— Ce-i asta, băieți, vreun episod foarte special din Jackass?

Puștiul stă pe picioarele lui de cauciuc, își face plinul la SUV-ul de optzeci de mii de dolari ca să-și plimbe bărcuța de căcat și tot noi suntem ăia ciudați.

Repede-Nainte și Emmy s-au întors și am pornit mai departe spre est. Oceanul Atlantic, drept înainte.

Dar mai întâi, Richmond. Repede-Nainte avea niște indicații scrise care au creat nedumerire. Am trecut prin partea orașului cu zgârie-nori și castele ale pierzaniei, am traversat un râu mare, prin zone de case, apoi am trecut iarăși podul. Repede-Nainte era ofticat. Iar porniserăm greu, apoi condusese cinci ore, acum se întuneca deja. A tras pe dreapta și a sunat pe cineva de pe telefonul mobil. Repede-Nainte a fost primul dintre noi care a avut așa ceva, el și Emmy. Pe Șoarece încercam s-o găsim. După telefon, ne-am învârtit printre niște castele ale pierzaniei cu totul diferite, rânduri de blocuri de cărămidă absolut identice și mai mulți negri decât am văzut vreodată. Luminile stradale se aprindeau. Repede-Nainte a oprit din nou, de data asta lângă o piațetă pavată, cu bănci și aparate de joacă pentru copii și un gard înalt în jurul ei. Nu-mi dau seama pe cine trebuia gardul să oprească să intre sau să iasă. Înăuntru erau copii, cei mai mari jucau baschet, toți până la ultimul negri, așa cum eram noi acasă albi, și, după cum arăta strada, cam la fel de făliți. Cu toții trăiam unde ne născuserăm. Poate ca trebuia să plătești ceva în plus ca să te amesteci cu ceilalți.

Probabil că Repede-Nainte credea că nu-l auzeam cum o înjura pe Șoarece lângă camioneta. O fetiță și-a scăpat pe jos cercul galben și s-a holbat la el prin gard. Pe tot capul i se ridicau codițe împletite, ca la un copil surprins din benzile desenate, i-am privit pe băieții cu baschetul în

lumina amurgului, le-am admirat coafurile interesante și pantofii-sport de calitate.

Rezultatul tuturor acestor lucruri a fost ca nu am ajuns în cea mai bună dispoziție la reședința lui Șoarece. Dacă o fi fost casa ei. Mai erau doi tipi acolo, unul dintre ei un fel de uriaș, pe atât de înalt pe cât era ea de mică. Celălalt, cine știe, nu s-a ridicat oricum de pe canapea. Casa avea o veranda în față, alee, genul de locuință obișnuita dacă treceai cu vederea faptul că alte case se aflau la câțiva centimetri de ea pe ambele părți. Oamenii ăștia puteau să se aplece pe ferestrele de la dormitor și să-și strângă mâinile. În Biblie scrie să-ți iubești aproapele și probabil că în oraș existau moduri de-a o face, dar în cele două zile cât am stat acolo nu am văzut nicio dovada. Storuri trase, lătrături de câini.

Șoarece nu era încântată că Repede-Nainte apăruse cu fan-clubul de minori după el, am încheiat citatul. Stătea în picioare în mijlocul camerei de zi, mijea ochii la noi prin fumul de țigară și aștepta explicații. Nimeni de pe planeta asta nu vorbea de sus cu Repede-Nainte, în afara de femeia asta de un metru douăzeci, cu ghearele ei lungi și roz și blugii cu strasuri. Când am ajuns acolo era în picioarele goale, dar și-a pus repede pantofii cu toc. Deci un metru treizeci și cinci.

— De unde știu eu că n-o să mă dea în gât la mămicile lor? a întrebat.

Repede-Nainte a sugerat că ne trage câte un glonț în cap dacă se întâmpla așa ceva. Emmy a scos un râs ascuțit, ca și cum ar fi lovit-o cineva în burtă.

— Mamele noastre au murit, am lămurit-o.

Maggot s-a holbat la mine.

— A, stai. Una dintre ele e la închisoarea de femei Goochland. Scuze, omule. Nu te supăra.

— Nu mă supăr.

Repede-Nainte și-a adus aminte că e bărbat și i-a spus lui Șoarece ca avea legături avantajoase și într-o zonă nefolosită a statului și putea să se ducă în altă parte dacă voia. Șoarece a spus că, dacă el credea ca putem să dormim cu toții aici, ne urează mult noroc în casa asta de căcat. Și chiar aveam nevoie. Canapeaua era ruptă la jumătate și lângă un perete zăceau îngrămădite pungi albe de gunoi, pline și zgrunțuroase. O veioză înaltă stătea cheală și jalnica, fără abajur.

Pe tipul uriaș îl chema Leon și nu era tocmai zdravăn. A ieșit din bucătărie cu o pisică galbenă în brațe și a pus-o pe masa de sticlă din fața canapelei.

— Poftiți, a spus și ne-a zâmbit.

Era în hanorac și boxeri și avea genul de fizic care cu timpul îți devine familiar: dinți stricați, piept scobit, cele mai slabe picioare din lume. După ce Leon a spart gheața, Șoarece a dat ochii peste cap și a zis:

— Mă rog.

A aruncat pisica de pe masa și a întins niște praf ca să ne lăsam în jos și să tragem pe nas. Toți în afară de Omul-Canapea, care se apleca în unghi cu ochii închiși și o mâna pe față. Nu-l mai văzusem până atunci pe Repede-Nainte luând droguri, numai bere și iarbă. Emmy era șovăitoare, dar Maggot s-a pus pe treabă ca un profesionist. Apoi am simțit presiunea când Repede-Nainte s-a uitat insistent la mine și am înțeles că e o chestiune de politețe. Ca atunci când îți pregătea doamna Peggot o mâncare cu șuncă: dacă nu stăteai să mănânci, nu erai de-ai ei. Așa că m-am supus și mi-am prăjit creierii cu cocaină. Și așa cam visam în picioare, pentru că nu dormisem de când plecaserăm de acasă, dar acum totul devenea coșmaresc, dat fiind faptul ca perspectivele de somn erau aproape de zero. A se reține că nu am savurat și nu voi savura niciodată senzația că motorul depășește șasiul.

Nu cred că a dormit nimeni prea mult în acea noapte. Maggot și cu mine am fost repartizați într-o cameră fără nicio mobilă, în afara unei biciclete. Ne-am luat păturile și pungile de plastic cu haine pe post de perne, dar camera mirosea a benzină și eu tot vedeam cu ochii minții explozii. Explozie, explozie. Maggot mi-a spus să mă calmez, era doar mirosul de cur combinat cu cel de cauciucuri de bicicletă. El putea să doarmă oricâte excitante baga, era una dintre puterile lui supranaturale. Asta și sforăitul. Habar nu aveam ce intenționa Repede. O parte din mine simțea că ar trebui s-o salvez pe Emmy, iar cealaltă simțea ceva de genul: *Cine mă cred eu?* Emmy avea toată lumea la degetul mic.

Mereu pleca sau venea câte cineva, se vedeau faruri pe alee. Muzica bubuia prin perete. Cineva avea o fixație cu Ja Rule, în așa măsură încât „Always on Time” a devenit coloana sonoră permanentă a creierului meu în serile proaste, probabil până la moarte. Se ridica tonul. Maggot s-a sculat după o vreme și s-a dus să studieze problema. S-a întors și a spus că nu era

nimic, doar niște tipi care se certau pentru că cineva țepuise pe altcineva și Canapea striga. Am întrebat de ce striga și Maggot a zis că mutau o grămadă de mobilă în curte și canapeaua lui era pe drum. Am înțeles că e genul de loc despre care mai auzi, unde e la ordinea zilei să fie înjunghiat cineva și așa mai departe. Minutele erau ca orele și orele erau ca niște pungi mari de căcat izbite de craniul meu. Mi-am cam pierdut controlul și în cele din urmă am înghițit tot ce mai aveam la mine ca să mă liniștesc, plus un Xanax de un miligram pe care Dori mi-l strecurase, cadou. O luam înainte. Aveam să-mi revin la timp până să ajungem la plajă. Deci vomitat și sudoare rece pe drum, așteptând căcarea în clipa mea de glorie.

Mi-am dat seama care era partea cea mai proastă. Pe Repede-Nainte nu-l mai interesa plaja. Dacă-l interesase vreodată. Cea mai mare parte a dimineții următoare și-a petrecut-o în negocieri cu Șoarece, iar după-amiaza a meșterit sub camionetă cu o cutie de metal, o șurubelniță și două role de bandă adezivă. Maggot și cu mine stăteam pe verandă, fumam iarbă și ne uitam cum își vede omul de treabă. Pe trotuar treceau mulți oameni și nu băgau în seamă cizmele Tony Lama care ieșeau de sub camioneta F-100, de parcă ar fi fost ceva ce vezi în fiecare zi. Dacă s-ar fi întâmplat acasă, credeți-mă, în zece minute s-ar fi strâns o mulțime, copii curioși plus moși cu sfaturi de împărțit, plus scule electrice. Dar orășenii ăștia închideau ochii.

Mai târziu ne-am dus cu mașina să vedem ce era de văzut prin Richmond, statui, parlamentul local ș.a.m.d. Am mâncat la Popeyes. Acolo ne-a informat Repede-Nainte că o frecaserăm prea mult pe drum și acum trebuia să se întoarcă. O porneam spre casă de dimineață. Când afurisitul de ocean era la doar o oră depărtare, două cel mult, visurile mele s-au făcut din nou praf. Mama mă-sii. Eram supărat și nu aveam chef să vorbesc cu nimeni și îmi era și rău de la mirosul de benzină, așa că, odată ajunși înapoi, am spus că eu dorm pe platforma camionetei. Șoarece a zis că sunt nebun, ei îi era teamă să doarmă în cocioaba asta, darămite pe stradă. Dând impresia că nu era casa ei și că ea era un vizitator incredibil de tare-n gură, ceea ce avea sens. Cred că și unghiile ei erau mai îngrijite decât orice cotlon al acestei proprietăți. Dar asta am făcut, m-am dus pe stradă. Și am dormit.

Drumul spre casă a fost crâncen. Repede-Nainte era pe cai mari de la ce o fi luat, noi, ceilalți, ne prăbușeam din stări euforice și speranțe. Fericitul

cuplu trebuie să se fi certat, pentru că Emmy a vrut să stea la fereastră, cu mine la mijloc. Din fericire s-au împăcat la prima benzinărie. Dar ea era afectată într-un fel, îmi dădeam seama. Cu toții eram. Maggot ajunsese în pragul nebuniei, cânta, era inconștient sau le trimitea bezele șoferilor de camioane de pe tronul lui din spate. Eu fierbeam de furie. În primul rând eram furios pe mine, întrucât crezusem în visuri prosteşti. Și eram într-un sevraj atât de nasol încât a trebuit să mă fac de râs cerând opriri neprogramate ca să merg la toaletă. Dacă nu m-ar fi așteptat Dori ca să mă salveze, m-aș fi înecat într-o budă din vreo benzinărie.

Biata Dori, o părăsisem fără niciun motiv întemeiat. Ne-a luat o veșnicie să ajungem înapoi, Repede-Nainte respecta limitele de viteză, se gândea cu siguranță la încărcătură, plus că nu vrei să fii tras pe dreapta cu un nebun călătorind în partea descoperită a camionetei. Există legi. Așa că m-au lăsat acasă târziu, noaptea. Și ea era acolo, sub lumina verandei, cu fața ei de înghețată și părul strălucitor și cu un pulover mare încheiat peste corpul ei perfect. Am intrat și am sărutat-o, iar Jip și-a băgat dinții într-un crac al pantalonilor până când i-am dat un șut de s-a învârtit și s-a răsucit prin cameră.

— Scuze, iubito, am spus, iar ea a zis că Jip e bine intenționat și eu am lăsat-o să creadă asta.

Micul nenorocit își închipuise în mod evident că scăpase cu totul de mine. Imediat Dori a vrut să vadă fotografii, rahat. Nu-mi trecuse prin gând să fac și mi-ar fi fost greu să spun unde ajunsese aparatul lui Angus. Probabil îl amaneta vreunul dintre distrușii lui Șoarece.

Dori mi-a dat ce îmi trebuia și m-a lăsat să mă lipesc de ea până când nu mi-a mai fost rău și am adormit la ea în pat și niciodată nu mi-a fost mai bine. M-am trezit într-un târziu fără să am cea mai vagă idee despre câte ore dormisem. Îl închisese pe Jip afară, probabil o premieră. Pe bune, nu am cuvinte să descriu cum era cu câinele ăla. Dar eu trecusem pe primul loc. Părți din mine se trezeau la viață. Vester dormea jos, Jip dispăruse, eram singuri acasă și începuserăm să ne prostim când, la naiba, a sunat telefonul.

Era Angus. Stăteam pe holul rece ca gheața în chiloți și cu o erecție parțială și încercam să înțeleg de ce era așa de important să ajung acasă la Mister. Azi. Nu murise nimeni, încă, după cum a precizat ea, dar Mister primise deja telefoanele care îl anunțau că nu fusesem la școală toată săptămâna. Cercetând mai departe, a aflat că unii sau mai toți profesorii mei

nici nu știau că mai sunt la școală. Am întrebat-o ce-i venise lui Mister de-i păsa de performanțele mele în afara terenului, iar Angus a răspuns că sunt un imbecil consecvent. Îi păsa, bine. Tot spunea că vrea să mă readucă la regulile din timpul sezonului. Ora închiderii și cantonament. Angus susținea că nu mai are scuze pentru mine, deci era cazul să vin la cină cu buzele bine lustruite ca să pot să pup în cur. Am închis cu gândul: *Sunt pe cale să dau de bucluc și Angus, dintr-un motiv sau altul, se bucură*. Naiba s-o ia.

I-am promis lui Dori că mă revanșez, dar era posibil să trebuiască să rămân acolo peste noapte. Am luat un morman de haine murdare ale amândurora, pentru că mașina de spălat de la Dori murise. Nu chiar de curând. Trebuia să facem ceva în privința asta, dar Dori spunea că vechea mașină Maytag fusese a mamei ei și era atașată de ea. Dori era genul care nu aruncă nimic. Prea drăguță pentru lumea asta.

Nici nu a trebuit să vină ora cinei ca să izbucnească scandalul acasă la Mister. Eram în spălătorie și sortam hainele albe și pe cele închise la culoare, încercând să nu-i dau peste cap grămezile lui Mattie Kate, pentru că avea un sistem al ei și, deodată, apare U-Haul. Atacul obișnuit, brusc și surprinzător, și m-a prins cu spatele la Clorox.

— U-Haul, am spus. Îți pot oferi un păhărel de înălbitor.

— Ha ha!

Râsul lui era ca un lătrat de vulpe. Și-a lungit gâtul, s-a apropiat prea mult.

— Ideea este că trebuie să-mi fac treaba aici. Pentru Mister. Mi-a dat o obligațiune.

— Bine, drăguț. Mai pui doi dolari și poate îți iei o cafea.

Pesemne că eram mai mult decât obosit, aproape mort. Deschideam gura și din ea ieșea domnul Peg.

— O treabă, a șuierat. O să-ți zic pe limba ta.

— O treabă. Deci în afară de vocația ta de a duce dintr-o parte într-alta rahatul oamenilor?

Din ochii roșii a ieșit foc.

— Curul tău de drogat. Ăsta e rahatul de care trebuie să mă ocup și nu-mi place ce văd. Antrenorul vrea să fiu cu ochii pe tine. Să văd dacă pot să te bag la loc în viteză sau dacă te dovedești a fi un gunoi, așa cum a crezut.

Ochii lui U-Haul erau mai aproape de ai mei decât și-ar fi dorit orice om în toate mințile. Avea pistrui pe toată fața, ca niște stropi de sânge, chiar și pe pleoape. M-am întors cu spatele la el și am băgat un lot de haine închise în mașină. Am trântit capacul și m-am întors din nou cu fața la el.

— Bun. Mai spune-mi o dată, că am uitat, de ce să-mi fie frică de băiatul cu comisioanele?

S-a dat în spate ca și cum l-aș fi lovit cu genunchiul în ouă.

— Secund. Antrenor.

— Da, cu toții ne întrebam cui i-ai supt-o ca să fii promovat. Nu lui Mister, asta știu sigur. Omul are standardele lui.

— Nu știi absolut nimic despre acest om.

— Eu aș spune că știu.

U-Haul și-a rotit capul și umerii, apoi și-a răsucit brațele, ținându-se singur de mână.

— Eu zic că nu știi. Dacă nu poți să-ți dai seama cum am urcat. O fi el tăticul tău legal, în puia mea, dar eu îi țin socotelile și îi număr sticlele de Beam. Îl cunosc. Și ascultă-mă, băiete. Sunt lucruri despre care nu vrea să se știe.

— Omul se face praf și leșină din când în când. Nu e nimic ilegal.

— Deturnare de fonduri, ia vezi cum sună asta. Delapidare.

— Mănânci căcat.

Am încercat să trec de el, dar îmi tot tăia calea, bloca ușa cu fizicul lui de arac. Mă gândeam deja să-l pun jos, dar până la urmă s-a dat la o parte.

— Ce naiba să știi tu? a spus. Mister are noroc că în casa asta există un adult la butoane, care are grijă de marfă.

— Deci sunt o marfă.

— Ești un căcat. Eu vorbesc despre ceva *mu-ult* mai gustos.

Și-a lipit limba de buza de sus, a dus mâinile în față și a dat din șolduri. Dacă există vreo imagine pe care nimeni nu ar vrea să o aibă în minte, atunci aceea este a lui U-Haul făcând sex. Mi-era o scârbă cumplită. Și atunci m-am prins de treaba cu marfa. Se referea la Angus. La sora mea. Eram obligat să-i sparg fața mizerabilă.

47

Vester a murit pe la mijlocul primăverii. În aprilie, luna în care toată amărâta de lume se roagă pentru izbăvire, cu sângeri și arbori ai lui luda frumoși pe marginea drumului și frunze verzi proaspete care luminează munții. Și apoi vine un îngheț târziu care înnegrește totul, toate roadele sunt ucise când abia au înmugurit. E o vreme potrivită să mori, aș spune. Dacă ai trecut de credința în izbăvire.

Avusesem parte de oameni morți, Dori la fel. Dar nu dădea niciun semn că ar depăși această moarte. Nu putea să se oprească din plâns sau să nu se întrebe dacă nu-i dăduse din greșeală o supradoză. Asistentele îi lăsaseră în grijă atât de multe lucruri, morfina și plasturii cu fentanyl și pastilele pe care trebuia să le sfărâme și să i le dea cu pipeta. Nimic nu fusese din vina ei, cu atât mai puțin viscolul înghețat care dusese la pana de electricitate. Era confuză și înnebunită la telefon, spunea că adormise și se trezise cu casa rece ca gheața și oxigenul lui nu mai mergea și nu reușea să aprindă lumina, i-am spus să închidă și să sune la salvare, dar era deja mort. Ar fi trebuit să fiu acolo.

La înmormântare a fost ca la mama, din toate punctele rele de vedere. O mătușă, Fred, cu hainele ei de la L.L. Bean și o fată care era ea în miniatură, au venit de la Newport News ca să se ocupe de tot. Newport News, habar n-aveam ce stat, sună a marcă de țigări. Dori aproape că nu-i cunoștea pe oamenii ăștia. Au aruncat o privire prin casă cu nasurile lor pe sus, coordonate, și s-au cazat la Best Western's. Biserica, cântările, hainele în care le-au îmbrăcat pe Vester, în privința tuturor a hotărât mătușa Fred. Fiica lui, care renunțase la viața ei ca să-l ducă la doctori cu mașina și să-i dea să mănânce cu lingura, nu a avut niciun cuvânt de spus. A plâns toată slujba. Au închis sicriul și l-au băgat în pământ și a trebuit s-o țin strâns ca să nu se târască după el. În următoarele săptămâni, s-a dus în fiecare zi să se așeze lângă mormântul lui plin de noroi. E groaznic ce spun acum. Eram gelos pe un mort.

După ce l-a îngropat, mătușa Fred a convocat o ședință cu angajații de la magazin ca să discute situația financiară, nu era buna. Magazinul urma să fie vândut pentru a stinge datoriile. Casa era plătită din compensația pentru azbest primita cu ani în urmă și Dori putea să rămână dacă voia, dar era pe cont propriu în ceea ce privește întreținerea. Putea să încaseze pensie

socială de urmaș până împlinea optsprezece ani, adică peste cinci săptămâni. Nu avea timp nici să completeze toate hârtiile. Și cu asta mătușa Fred s-a întors la Newport News, recepționat, terminat.

Toată viața lui Dori se rezumase la a avea grijă de Vester. Asistenții medicali au venit să ia patul de spital și echipamentele de îngrijire, iar ea a urlat. Aparatul lui de oxigen era ca o bătaie de inimă care bubuia prin pereți la orice oră, nici nu-ți dădeai seama. Acum casa era moartă. Dori nu știa ce să facă și nu putea să doarmă decât cu mult ajutor. Am încercat să-i vorbesc despre părțile bune, ca acum puteam și noi să petrecem timpul precum ceilalți oameni sau să mergem la drive-in. S-a supărat pe mine și mi-a spus că joc tontoroiul pe mormântul lui Vester. Singura distracție pe care și-o dorea era să mai ia un rând de Oxy de 80 de miligrame și de Xanax și s-o pornească înapoi pe drumul către țara viselor.

O altă veste proastă a fost că situația noastră medicală se deteriora destul de rapid. Toate chestiile alea permise din care aveam din belșug, plasturii, pastilele de morfină, Oxy de 80 și 40 de miligrame, tot felul de calmante, cum ar fi Xanax, Klonopin și așa mai departe, au dispărut peste noapte. Nu spun că Dori îi lua omului medicamentele de la gură, Dumnezeule mare, nu. Dar la rețetele pe care le dau doctorii pentru un om pe moarte îți rămâne suficient. Și Dori era o gospodină deșteaptă în această unică privință. Doar Oxy primea un flacon cu pastile de 80 de miligrame pe lună, care în baza Medicare costau un dolar. Dacă știi unde să te duci, pastilele astea se vând cu un dolar miligramul. Optzeci ori treizeci, poți să trăiești din asta o lună, până vine următoarea rețetă. Putea și o făcea, după cum se vede.

Nu că aș fi fost complet neștiutor. Totdeauna insistase să-i ia ea rețetele, cu o singura excepție, despre care am povestit, când am dat peste Tommy la Walgreens. Știam că se duce probabil undeva unde da niște medicamente la schimb pe altele, în funcție de nevoi. De unde altundeva să aibă un bătrân ecstasy, păi nu? Pui și tu lucrurile cap la cap. Dar tot mă mai așteptau surprize, prima data când m-am dus cu ea. A strâns tot ce am găsit prin casă și a spus că are o treabă. Dar nu era în stare. I-am spus ca o să conduc eu și nu am dat înapoi. Prima noastră întâlnire după ce a murit Vester: clinica de tratament pentru dureri.

Cea la care se ducea era la vest de Pennington Gap, într-un centru comercial care părea bombardat, la fel ca toate magazinele din el. Cu toate

astea, în parcare erau vreo 200 de mașini. La ora șapte, duminica seara, oamenii stăteau la coadă ca să intre. Doamne și copii dormeau în mașini, bărbații se întinseseră pe trotuar. Era o seară ploioasă și cei mai mulți așteptau ghemuiți sub copertină, dar unii dintre ei stăteau în ploaie, ca și cum nu ar mai fi avut puterea să le pese, i-am spus lui Dori ca nu-mi place cum arata toate astea.

Se sprijinea de portiera, cu ochii închiși și cu centura de siguranță de-a curmezișul gâtului într-o poziție care mă speria. Mica mea nimfă. Mașinile astea sunt făcute pentru oameni mai înalți. M-am aplecat spre ea și i-am tras centura de pe gât ca să nu se sufoce, am sărutat-o și am înghiontit-o un pic până și-a revenit. A privit prin ploaia cețoasă și a zis ca, oh, era mai aglomerat decât de obicei. Fiind mai, 1 mai, tot ținutul tocmai își primise cupoanele de reducere, i-am spus ca nu are rost să stăm la coadă, avea să țină până la miezul nopții, iar ea mi-a răspuns: „Nu fi prostuț, noi nu intram. Toți oamenii ăștia așteaptă să intre la doctor și să-și primească rețetele. Noi avem recomandările de la medicii lui tati, am venit doar să vindem”.

M-am holbat la ea, încercam să înțeleg. Încă avea pe gât semnul de la centură și arăta de vreo doisprezece ani. Nu se mai machia de când murise Vester, pentru că oricum machiajul se strica de la plâns. I-am spus că ar fi trebuit să vin cu ea aici de fiecare dată, pentru că nu mi se părea că locul arată prea frumos. Ne-am certat din cauza lucrurilor pe care ni le ascundeam, dar ea susținea că nu ascunde nimic. Știuse că n-o să-mi placă, iar acum chiar îi spuneam că nu-mi place, deci acesta fusese motivul. De asemenea, se părea că cel care conducea clinica era un cunoscut de-ai mei.

Apoi a devenit din nou absentă, iar eu m-am uitat la cei care veneau și la cei care plecau, în încercarea de a-mi face o imagine mai clară. Unii așteptau să intre, alții opreau în Chevroleturile lor vechi, coborau cu pungi albe de hârtie și plecau cu bani. Vindeau marfa. Ai spune că traficul acesta e o treabă de oameni tineri, dar mulți dintre ei nu erau deloc tineri. De fapt, erau de-a dreptul bătrâni, se țineau cu greu pe picioare, aveau bastoane. Mestecau tutun, sub borurile lăsate ale pălăriei. Domnul Peg s-ar fi potrivit în peisaj. M-am gândit la seara când Kent îi dăduse domnului Peg cuponul pentru mostre gratuite și doamna Peggot spusese că o să le arunce la toaletă. De unde să știe ea că puteau să vină aici și să facă rost de bani de mâncare pentru o lună. Țărănoii ăștia bătrâni se foloseau de ce aveau, la fel

ca domnul Peg pe vremuri, când trebuia să hrănească atâtea guri și vindea carne de vânat, când împușca un cerb sau roșii din grădina lor. Făcuse băutură clandestin. Te descurcai cu ce aveai.

A durat ceva să-mi iau inima în dinți și să ies în ploaie. Mă gândeam cât de meseriașă e Dori la așa ceva și cât de papă-lapte sunt eu, când un tip s-a apropiat de geamul mașinii și i-am vândut cât ai clipi o jumătate de flacon de Oxy. Dori mi-a zis cât să cer pe ea. Apoi am pus punct și am pornit spre Food Lion pentru că nu mai avea nimic în casă, nici hârtie igienică, nici mâncare. În materie de planificare, Dori semăna cu mama.

Am întrebat-o ce se întâmplă dacă intri în clinică. Mi-a zis că plătești taxa și el îți dă rețetă. Toată lumea primește același lucru, sfânta treime. Oxy, Soma, Xanax. Dar mulți dintre ei ajung să aștepte atât de mult încât își iau „tratamentul" în sala de așteptare. Dori se folosea de rețetele lui Vester la Walgreens, punea deoparte pastilele pentru zilele următoare, apoi venea aici să vândă restul. Mi-a povestit că odată făcuse aproape două mii de parai în parcarea asta. Îi cauți pe ăia care tremură sau vomită.

Tehnic vorbind, nu m-a șocat, se știa de furnizorii de pastile. Doctori adevărați cu cabinete proprii, noua filosofie a managementului durerii, așa cum se vedea la Kent TV. Toți ăștia începuseră ca medici obișnuiți, pediatri sau mai știu eu ce. Sau medici sportivi. Asta m-a surprins. Dori mi-a spus că tipul care conducea clinica era doctorul Watts.

Cea mai grea parte a zilei era când o lăsam pe Dori și mă întorceam acasă la Mister. Dar existau reguli și U-Haul abia aștepta să găsească un motiv să se ia de mine, deci cea mai mare parte din martie și aprilie am dormit acolo ca să salvez aparențele. Dar după ce a murit Vester, nu mă mai lăsa inima să plec de lângă Dori. Nu fusese singură în viața ei. O vedeai ca pe un fel de sfântă care avea grijă de un bolnav și n-ai fi zis niciodată că dincolo de asta era un copil. Cu un dormitor plin de jucării de pluș și un tată care nu spunea niciodată nu. Asta de când era mică, de când murise mama ei. Patine cu rotile, rochie ca a prințesei Di, cal pe acoperiș, câte o pastilă ca să se liniștească, Dori primea tot ce își dorea. După cum am aflat, treaba cu Jip pornise de la puiul de câine al unei doamne în vârstă, care îl căra în geanta ei din piele de crocodil la un labirint bântuit din porumb[35] de la 4-H[36]. Dori avea pe atunci opt-nouă ani. A văzut căpșorul pufos ieșind din geantă și a început să plângă că le vrea pe amândouă, și câinele, și

geanta. Nu s-a oprit din miorlăit până când tăticul nu i-a dat doamnei respective două sute de parai și au plecat acasă cu un cățel într-o geantă din piele de crocodil, începusem s-o cunosc pe adevărata Dori. Încercam să-i explic responsabilitățile mele față de Mister și de bunica și tot ce riscam să pierd dacă dispăream de acolo. Despre viitorul meu ș.a.m.d. Dori doar clipea din ochii triști, foarte triști, și mă întreba de ce nu o mai iubesc.

Apoi a apărut bunica. Erau vremuri grele. Avuseserăm parte de înghețul târziu care omorâse totul, tehnic vorbind, chiar și pe Vester, de vreme ce gheața doborâse firele electrice și îl lăsase tară aer. După aceea s-a încălzit un pic și a început să ploua. Mai era puțin până în iunie și nimeni nu-și amintea de o zi în care să nu fi plouat. În ziua în care a sosit domnișoara Betsy, ne-am așezat cu toții în jurul mesei mari, cu tunetul rostogolindu-se deasupra capetelor noastre în timp ce ea îmi enumera diferitele eșecuri și lui Mister îi cădea fața și simțeam că același nor negru mă urmărise toată viața.

Problema eram eu și numai eu, din punctul de vedere al domnișoarei Betsy. Promisiuni nerespectate. Chiulisem peste orice măsură de la școala. Ea una punea capăt contribuțiilor bănești lunare către Mister pentru întreținerea mea. În ceea ce privește șederea mea aici, ca să bat mingea sau ce-oi fi făcut, asta era între Mister și mine. Pe ea o interesa să învăț. A spus că degeaba duci calul la apă, dacă el nu bea. Nu are rost să mai irosească bani. Puteam să-mi văd de viață de acum, fără învățătura, și în curând aveam să aflu că viața înseamnă mai mult decât să dai cu piciorul în minge. Bunica nu a înțeles niciodată tehnica, draga de ea. Credea că fotbalul înseamnă doar picioare.

Deși ținta eram eu, se vedea că Mister suferă. De obicei ea își ținea prelegerea despre școală și Mister îmi făcea cu ochiul din spatele ei. Acum nu mă privea în ochi. Domnul Dick stătea cu capul plecat. Angus mă sfredelea cu ochii ei cenușii de manga, îmi transmitea niște informații cifrate pe care nu reușeam să le recepționez. Îmi simțeam stomacul de parcă aș fi mâncat cuie ruginite. Nu puteam să mă concentrez.

Cu toate astea, bunica a vorbit foarte limpede: gata cu banii pentru mine. „Norocul meu pe dos”, așa spunea. Susținea că nu trebuie să mă sperie, ca trebuia doar să învăț să fac față. Putea să iasă și ceva bun din ghinion, dacă îl înfruntai bărbătește. I-am mulțumit pentru sfat.

O vreme, poziția lui Dori fusese: dă-i încolo. Nu mă iubeau cum mă iubea ea, deci să mă mut cu ea și s-o termin cu ei. N-o să neg că mă gândisem la asta, să trăiesc cu Dori pe bune, ca orice pereche. Dar asta era pe când Vester mai trăia, niște gânduri trecătoare. Îi pusesem chiar întrebări ca s-o verific pe partea practică. De genul, ce facem dacă vrem să gătim o masa adevărată, nu doar chestii la microunde sau congelate. M-a întrebat cum adică să gătim și i-am răspuns păi, na, pe aragaz. O friptură, de exemplu, sau așa ceva. Brânză prăjită. Mi-a spus că, dacă îmi e foame, avem batoane Slim Jim și câteva cutii de suc. I-am zis că era mai degrabă o situație ipotetică. S-a încruntat ușor, i-a apărut o cută între sprâncene, apoi mi-a explicat că ochiurile plitei erau greu de aprins și că nu încercase niciodată cuptorul, deci probabil trebuia să mă duc să mă lămuresc cu Mattie Kate.

Dar Dori avea optsprezece ani și asta înseamnă că ești adult, indiferent că știi sau nu să folosești plita. Oamenii abordează vârsta din unghiuri diferite. Unii și-au îngropat ambii părinți, alții au ei înșiși copii. Câțiva ajung probabil la vârsta asta fără să fi muncit sau fără să le fi fost vreodată foame și fără să fi văzut pe cineva murind. Însă nu dai niciun test, asta e chestia. Vine ziua aceea și primești un nou set de reguli. Dori locuia în casa ei cu un afurisit de cal de plastic pe acoperiș, și asta la inițiativa ei, și puteam și eu să stau acolo dacă voiam. Domnișoara Betsy tot zicea ce groaznic e ca intru în viața de adult fără niciun ban cu care să mă întrețin de acum. Ce înfricoșător, vai de mine! Asta să fie problema, am spus. Am făcut asta toată viața.

M-am dus imediat să-i povestesc lui Dori. Am băgat niște mâncare la microunde ca să sărbătorim, am dat drumul la radio și l-a închis pe Jip în bucătărie ca să putem să stăm pe podeaua camerei de zi goale din casa mare care acum era numai a noastră. Aveam niște iarbă fenomenală de la Maggot și ea păstrase unul dintre plasturii cu fentanyl ai lui Vester pentru o zi cu ploaie, așa cum era asta și cum aveau să tot fie. Ne-am sprijinit de perete cu frunțile lipite, îmbrățișați și am rămas așa, ascultând cum cânta Tammy Cochran „Life Happened”.

Mai trebuia să mă întorc acasă la Mister și să-mi iau lucrurile. Angus m-a ajutat. Era foc și pară. Nu pe mine. Pe bunica.

— Nenorocita, tocmai ție să-ți țină teorie despre cum e să nu ai noroc.

Golea sertarele comodei, îmi arunca tricourile și ciorapii făcuți ghem în cutii de Jim Beam. Aveau valize în casă, dar părea o complicație în plus.

— E tipic pentru bătrâni, i-am spus. De asta ai parte când faci afaceri cu ei. Sunt constipați și acriți, ce vrei să-ți fluture pe la nas? Vin cu povestea că ei știu tot, e singurul lor avantaj.

Angus se ocupa de comodă de jos în sus și trântea sertarele, *bam bam bam*, cu mână de expert. Ca și cum ar fi trăit ajutând oamenii să se mute și ar fi fost plătită.

— Îți cerea să-ți susții punctul de vedere. Și nici n-ai încercat.

— Ce să încerc?

— Să te aperi! Ce-i cu tine, Demon? Ți-a tăiat cineva ouăle?

— Avea în mână carnetul de note. Puteam să vărs și sânge din ouă, ce e scris e scris.

Angus s-a așezat pe patul meu fără așternut, acum fostul meu pat. Încă o văd cum stătea acolo, în pantaloni kaki, un tricou alb fără mâneci și o șapcă demodată de vânzător de ziare. Se uita la mine. Și-a tras un picior sub ea. Chiar avea tălpile scobite adânc, parcă s-ar fi născut cu arcuri.

— Ai avut o accidentare gravă. Încă mai șchiopătezi de zici că ești Quasimodo.

— Nu știu exact ce e. Dar mulțumesc.

— Trebuie să te operezi. Nu te iartă deloc. Te lasă fără bani în vremuri de nevoie.

— N-am nevoie de nicio operație.

Nu mai aveam aproape nimic de strâns. M-am dus până la fereastra triplă, înaltă, să văd priveliștile pe care le știam așa de bine. Doua viespi zăceau pe pervaz cu capetele apropiate, ca o crimă-sinucidere în miniatură.

— Prietenei tale tocmai i-a murit tatăl. Oamenii mai lipsesc de la școala când le moare o ruda. Afurisita cu nasul pe sus și respirație puturoasă, ai uitat de compasiune, în pizda mă-sii?

Nu era un lucru obișnuit ca Angus să înjure pe cineva. O făcea cu aplicație. Devenea o făptură de o frumusețe crâncenă, ca un pursânge la derbyul de înjurături din Kentucky. Trebuia să te ferești din calea ei. Am lăsat-o s-o facă cu ou și cu oțet pe bunica în timp ce alegeam CD-urile pe care voiam să le păstrez și le puneam deoparte pe cele mai ciudate pe care mi le împrumutase sau mi le dăduse. M-a pus să promit că o să mă întorc la școală la toamnă, dar nu vedeam ce rost are. Mi-a spus că nu mai erau decât

doi ani și cu ei viitorul meu avea să arate cu totul altfel ș.a.m.d. I-am cerut să-mi indice un loc de muncă grozav pe care îl puteam obține în zonă cu o diplomă de liceu și pe care nu îl puteam avea și acum.

M-am uitat cum apasă cu degetele mari de la mână în talpa goală, în timp ce se gândea. Până la urmă a recunoscut că nu-i vine nimic în minte, dar că asta nu înseamnă că se înșală.

Ochii i s-au mutat spre prag. Mister era acolo, se sprijinea de cadrul ușii cu un braț întins, cu privirea în pământ. Venise să-mi spună că banii trimiși de bunica nu aveau nicio importanță, asta era în continuare casa mea dacă voiam să rămân, i-am spus că nimeni nu-mi pune pistolul la tâmplă, dar pare să fi sosit vremea să mă mut.

Un pistol ar fi fost de preferat adevărului, anume că eram prea distrus pentru a juca fotbal. El știa asta. Fusesem constant praf în ultima vreme, dar din când în când mă vedeam, blocat într-o situație fără ieșire: mica strălucire pe care o avusesem nu avea să se mai întoarcă. Nu mă aștepta niciun succes, iar dacă rămâneam aici pretinzând contrariul, l-aș fi mințit pe Mister. Aș fi profitat de generozitatea lui. Îmi doream să fiu un om mai bun de-atât.

A spus că și-ar fi dorit ca lucrurile să stea altfel, dar accepta faptul că voiam să mă mut cu prietena mea. Mi-a urat toate cele bune și s-a cărat.

Angus umbla cu pași mari prin cameră, atingea puținele lucruri care-mi mai rămăseseră nestrânse. A ridicat vaporul în sticlă pe care mi-l dăduse. Apoi l-a pus la loc pe birou.

— Cât de nasol ești cu drogurile?

Afectată, dar încercând să pară relaxata, ca un copil care ar spune „căcuță de câine”.

I-am răspuns ca încă luam analgezicele recomandate de doctorul Watts și ca încă aveam dureri mari dacă nu le luam. Deci le luam.

M-a privit lung.

— Pe mine nu e cazul să mă aburești, Demon. Eu nu am nicio putere.

Nu m-am descurcat niciodată s-o mint pe Angus, deci m-am apucat și i-am povestit ca era ceva mai mult de-atât. Nu mai avea legătura cu genunchiul. M-a întrebat dacă era vorba despre metamfetamină sau heroină. Poate că lucrurile astea le auzise mai degrabă la punctul de informare și combatere a consumului de droguri decât în viața reală, dar nu era complet ignorantă, i-am spus că iau cam de toate, dar nu metamfetamină. Și că nu-

mi injectez nimic, pentru că îmi venea să vomit de la ace. Nu a părut surprinsă. Mi-a sugerat că poate ar trebui să ies din nebunia asta așa cum intrasem, pas cu pas. Poate că dacă aș vorbi cu un adult, mi-ar da niște sfaturi. Nu cu Mister, evident. Poate cu June. Sau cu domnișoara Annie.

— Adult, am spus, brusc iritat.

A ridicat din umeri. A luat iar în mână sticla, a întors-o încet, uitându-se la micile pânze și la tot ce mai era înăuntru. Of, o să ajung departe, așa spusese. Însă mă avertizase în privința gravității și a altor chestii de genul ăsta. Să nu mă aștept la minuni. A ridicat ochii spre mine.

— Iei ăsta?

— Da. Iau toate cadourile pe care mi le-ai dat. Mă mult la zece kilometri de aici. Probabil o să vin să iau cina de două ori pe săptămână, pentru că Dori trăiește cu aer și frișcă Reddi și aragazul nostru nu merge.

Am spus-o cu mândrie: *aragazul nostru*. Nu contează restul propoziției, i-am spus lui Angus că eram pregătit pentru viața de adult. Eram bărbat și trăiam cu doamna mea. Și încă ceva, de genul că toată copilăria era o abureală de patru stele din câte văzusem eu, deci mă bucuram că am scăpat de ea. Angus mi-a scos un tricou dintr-o cutie, a înfășurat sticla cu vapor în el și a pus-o în cutie, ușor. Ca pe un bebeluș în leagăn.

Am întrebat-o direct:

— Nu-ți place Dori, așa-i?

A tras scaunul de sub birou și s-a așezat invers pe el. Stoner făcea așa, cu brațele atârnate peste spătar și mintea lui hidoasă pornită să-l controleze pe Demon. Nu existau doi oameni mai diferiți. Angus împingea în față bărbia, se bătea pe ea cu palma, ca și cum ar fi încercat să introducă în gură niște cuvinte, dar acestea trebuiau să fie cât mai potrivite. Ca să nu doară.

— Îmi place, a spus într-un târziu. Ții minte când erai la pat și ea venea aici mereu cu cadouri? A fost minunat. Micul spiriduș fericit de Crăciun. Mi-a plăcut la nebunie.

— Nu te-ai dat în vânt după puiul de găină.

Trista poveste a lui Lovechild: a ieșit din magazia cu scule și s-a întâlnit cu ciobănescul german al vecinilor.

— Bine, corect. Uram darul, îl iubeam pe dăruitor.

— Dar de ce? am întrebat. De ce îți place?

Nu știu ce urmăream. Angus și-a împreunat mâinile.

— Te cunosc de… câți ani, patru? Aproape cinci. Și în tot timpul ăsta nu te-am văzut niciodată fericit. Din când în când, poate, dar nu o zi întreagă. Iar acum ești fericit. Cu Dori. Văd asta.

Dacă altcineva mi-a mai dorit fericirea, nu mi-am dat seama. Mama, poate, atât timp cât nu-i încurcam treburile. Asta-i tot ce-și doresc ceilalți, să te potrivești în planurile lor. Angus, în schimb, Dumnezeule! Angus era o minune de-a dreptul.

48

Emmy a fugit cu Repede-Nainte. A terminat liceul și a primit o bursă la UT Knoxville, apoi a lansat bomba că nu se duce. June a fost dărâmată: așa de deșteaptă, așa de frumoasă, Emmy putea fi tot ce-și dorea. Numai nu prietena șarpelui ăluia. June a pus piciorul în prag, Emmy nu a mai venit acasă. Aceeași veche poveste.

Dar în această variantă a ei, nouă pentru mine, mama nu-și găsește odihna până nu răscolește toată planeta. Am aflat totul de la Maggot, după ce s-a mutat la noi pe canapea. Emmy avea trei zile avans, pasămite era cu Martha Coldiron. În cele din urmă June a sunat la ea acasă și a aflat că părinții o dăduseră afară pe Martha cu câteva săptămâni în urmă. June și-a ieșit din minți. A sunat la poliție. Suna la noi acasă la toate orele posibile, în caz că Emmy își făcea apariția. June nu avea încredere în Maggot și nu voia să stea de vorbă decât cu mine. Dacă o mințeam, îmi punea ouăle în frigare. Am spus sigur, doamnă, i-am dat numărul de mobil al lui Repede-Nainte, la care nu răspundea în ultima vreme. Plecase de la casa din Cedar Hill. Rose avusese dreptate, nu era decât cel care vântura bălegarul acolo.

Am spus tot ce se spune de obicei: Emmy o să apară, nu e proastă. Dar aveam un presentiment urât. Nu știu ce o fi fost pentru mine Repede-Nainte, dar îmi dădeam seama că pentru Emmy nu era ce trebuia.

— Nu fi așa de sigur, și-a dat cu părerea Maggot. Pun pariu că Emmy l-a făcut să-i mănânce din palmă.

Asta se întâmpla pe la trei dimineața, o oră care părea sigură ca să vorbim despre viețile noastre. Stăteam pe jos, în dormitorul lui Dori.

— Ce să mănânce? a întrebat Dori.

— E o expresie, i-am spus.

Uneori se poticnea în toate mărunțișurile.

— Pizda, a lămurit-o Maggot.

— Din palmă?

Dori era adesea năucă în perioada asta. Maggot a pregătit folia de 80 și Dori a aprins bricheta sub ea. Pata maro a bolborosit, s-a topit și a emanat mirosul fericit de metal și de cauciuc ars, împrăștiindu-se pe folia lucioasă. Eu am fost primul, apoi i-am pasat paiul de metal lui Dori și am preluat folia. Oi fi fost eu praf de la genunchi în jos, dar reflexele mi le păstrasem. Trebuie s-o miști într-o parte și într-alta ca să plutească de colo-colo.

Vânezi dragonul, îi inhalezi flăcările. Am aspirat fumul până nu a mai rămas decât o urmă de cauciuc topit, ca de melc. Și nu mă gândeam decât la un lucru: optzeci de dolari.

Nu e o stare de spirit productivă, știu. Dar pastila aia făcea cât două zile de lucru la magazinul de produse agricole, o săptămână la domnul Golly. Și eu nu lucram la niciuna dintre astea. Pusesem ceva bani deoparte, dar se duceau repede. Mă bazam pe Turp și pe ceilalți băieți ai mei să-mi spună de la cine puteam să cumpăr, care să nu-mi ia mașina și să mă lase în vreun șanț, cu sânge curgându-mi din urechi. Dori insista pentru heroină, care acum se găsea peste tot, pur și simplu, *pac-pac*, peste noapte ne treziserăm în țara heroinei. Destul de ieftină. Acum ne cumpăram singuri, nu completam rețetele lui Vester cu asigurarea lui Vester și Dori zicea: „De ce să nu luăm ce e mai bun, iubitule?” Și eu încercam să mă mențin și s-o mențin și pe ea pe linia de plutire, arătând ce minunat e să nu te temi de gabori. Nu-ți fac nimic pentru Oxy. Poți să ai la tine o sută de pastile, nicio problemă. Dacă aveai rețetă, nu aveau ce să-ți facă.

Mai era și problema mea cu acele. Dori era foarte drăguță și îngăduitoare cu mine. Vânătoarea de dragoni era mediul nostru fericit.

În general era sarcina mea să dau telefoane, să fac un plan și să-l pun în aplicare. Dori încerca să mă ajute, rămăsese prietenă cu una dintre asistentele care veniseră acasă, pe nume Thelma, care ne dădea plasturi cu morfină în vremuri grele. Astea se găseau pe toate drumurile. Dori își injecta gelul, dar acesta e amestecat, drogul nu e total dizolvat în partea gelatinoasă. Thelma i-a atras atenția. E ușor să faci supradoză. Ea și Dori se tundeau și se vopseau una pe cealaltă. Thelma era o doamnă mai în vârstă, divorțată, vorbăreață, care nu avea la cine să se ducă acasă, deci rămânea mai mult decât era binevenită, dar ce puteai să-i faci? Îi eram datori. E greu să cumperi, alergi în cerc și ajungi de unde ai pornit. M-am gândit să mă întorc la școală toamna, să-mi revin cu capul și cu corpul. O parte din mine credea că așa o să se întâmple. Venea septembrie, genunchiul meu avea să fie mai bine. Aveam să renunț la drog. Însă deocamdată aveam nevoie de rețetele noastre. Trebuia să ne f ducem la clinica pentru tratarea durerilor.

Fiind vorba despre doctorul Watts, ne puseserăm de acord ca eu să nu intru. Am așteptat în mașină. Dori nu mergea nicăieri fără Jip, deci stătea așezat pe locul de unde ea tocmai plecase și se uita urât la mine. Cu

mustățile albite în jurul gurii galbene, ca a unui moș care mestecă tutun. Ce mai zi avea să fie! Valuri de căldură pe trotuar. Era sfârșitul lunii, deci coada nu era mare, dar tot era ceva. Pe geamul coborât, simțeam mirosul trupurilor nespălate de trei zile, al prea multor țigări. Majoritatea erau bărbați. Uram ideea că Dori intra singură acolo, în pantalonașii ei scurți.

A ieșit în trombă pe ușile din sticlă și părea lovită. A urcat în mașină și s-a prăbușit.

— Iubita mea, iubita mea, i-am zis, încercând s-o țin în brațe și să nu mă panichez în timp ce Jip mârâia.

Își apăsa puternic fața cu mâinile, ca și cum ar fi încercat să ascundă niște dinți lipsă.

— Îmi e dor de tăticul, a spus, ceea ce m-a dărâmat.

Voiam să fiu bărbat, i-am luat mâinile și am sărutat-o pe obrajii umezi și pe ochii mari, speriați. Arăta de parcă văzuse un mort. Mi-a zis că omul dinăuntru e un gunoi.

— Știu, iubito. Am venit doar să ne facem treaba. Ți-a dat rețetă?

A clătinat din cap, ținându-l în brațe pe Jip, fără să mă privească.

— Muistul ăla fraierește tot ținutul.

A spus-o Dori, care până anul trecut probabil credea în Moș Crăciun.

O consultație costa două sute cincizeci. Plus încă o sută cincizeci pentru așa-zise cheltuieli cu personalul, ca să scurteze timpul de așteptare. Dori spunea că îi explicase asta timp de treizeci de secunde, apoi își trântise pixul pe carnetul cu rețete și se holbase la țâțele ei, așteptând să plătească sau să plece.

I-am spus că ne trebuia un plan. După ce obțineam prima rețetă, aveam să-l fraierim și noi pe om, cum mai făcuse ea înainte. Scădem ce ne trebuie nouă, apoi ne întoarcem pe întâi ale lunii la cozile lungi și le vindem oamenilor aici în parcare. Am convins-o să nu mai plângă și să înțeleagă raționamentul meu. Însă ne trebuiau pe loc patru sute de dolari. Asta era problema noastră.

— A spus că ar putea să renunțe la cheltuieli. Dacă…

Se uita fix prin parbriz, inexpresivă.

— Dacă ce?

— În schimbul unei consultații.

— Despre ce vorbești?

M-a privit.

— Dacă mi-o trage, Demon. Despre asta vorbesc.

Două semafoare și numeroase semne de oprire se aflau între clinică și casă și le-am ignorat pe toate, un șofer nepăsător, nebun de furie, care își spunea că mai rău de atât nu se poate.

După vreo săptămână situația a devenit nasoală rău și Dori a spus că poate era cazul să se întoarcă și să facă ce era de făcut. Așa de mult mă iubea. Nu suporta să vadă că mi-e rău.

Am încercat să nu o urăsc pentru aceste vorbe. Dar până la urmă am ajuns să mă urăsc pe mine, în lipsă de altceva, i-am promis lui Dori că o să-mi găsesc de lucru și o să am grijă de ea. Doar pe mine mă avea.

Dacă nu l-ați cunoscut pe dragonul pe care îl urmăream, cuvintele s-ar putea să nu fie de niciun folos. Oamenii vorbesc despre cum se droghează, ce tare e, nu atât ce simți, cât ce nu simți: tristețea și groaza din măruntaie, pe toți cei care te socotesc un om de nimic. Durerea unui picior explodat. Priponul care trebuie să te țină legat de ceva toată viața, fie de casă, fie de părinți sau de siguranță, a zburat în jur mereu, a tras de rădăcinile minții tale, a lovit așa de tare că mai avea puțin și îți scotea ochiul. Și deodată priponul se oprește pe pământ și tu te odihnești.

La început încerci să revii la acea stare și după destul de puțin timp încerci doar să te dai jos din pat.

Devine slujba ta să-ți stăpânești dorința de drog încă o zi. Apoi devine Dumnezeul tău. Nimeni nu a intrat în biserica asta de bunăvoie. O zi proastă e cea în care te trezești fără nimic, fără Dumnezeu, fără mijloace. Zaci în așternuturile puturoase, simți un miros care speri că e al tău, nu al prietenei tale. Se pare că cineva te-a bătut de te-ai căcat pe tine și ți-a strivit niște oase. Poate a fost un om, se întâmplă cu stilul ăsta de viață, dar mai degrabă a fost drogul însuși, care a izbit cu pumnii în pereții tăi personali în drumul spre ieșire. Gol, ești un monstru. Cea pe care o iubești e un monstru. Te uiți cum își rostogolește ochii în cap și cum dă din picioarele frumoase, ca fata epileptică pe care o cunoșteam cu toții în școala primară, Gola Ham. Eram înspăimântați de Gola.

Am încercat să mă las de mai multe ori decât Dori. Credeam că eu eram cel puternic dintre noi. Eram doar prost, ea știa mai bine. Odată, când am încercat, am văzut amândoi niște tipi în haine de camuflaj cu puști de atac cum intrau pe geam, într-un loc unde nu puteau fi nici tipi, nici geamuri.

Am ajuns să ne urâm patul pentru cât de puțin reușeam să dormim în el. Ziua și noaptea se contopesc. Într-un târziu începi să aștepți și să scapi și atunci îți zvâcnesc picioarele și te trezești înapoi în iad. Poți să reziști 24 de ore, 30, numărătoarea inversă până la sfârșitul lumii. La un moment dat te uiți la omul care e toată lumea ta și te oferi să te duci să iei ceva, doza aceea micuță care îl aduce așa ușor înapoi la viață. O faci ca pe un gest de iubire. Cel mai mare pe care l-am cunoscut vreodată.

Cum ne gospodăream, Dumnezeule! Eram copii care ne jucam de-a casa. Cutiile de mâncare congelată se strângeau în stive, pungile dădeau pe afară, gunoiul nu iese singur din casă. Șoarecii însă pot să încerce să-l scoată. Din cauza problemei cu mașina de spălat, Dori lăsa maldăre de rufe murdare să putrezească și prăda dulapurile mamei moarte. Rochii înflorate, bluze cu umeri lați, fata noastră Dori era vedeta săptămânii. Eu spălam în chiuvetă, până când s-a dus naibii scurgerea. După mintea ei, puteai să arunci orice la toaletă. Să zicem că Jip își scremea mica grămadă de răhăței pe chiloții mei lăsați pe jos, e un exemplu real. Dori încerca să tragă apa peste dovezi.

Dacă o certam, nu ieșea bine. Țipam și se întrista. Dacă spuneam că îmi caut de muncă, nu voia s-o las singură. Eram niște orfani de pomină, drogați. În curte creștea un măr bătrân și în vara aceea am mâncat mere viermănoase de pe jos. Parcă o văd, moartă de foame, cu pământ pe genunchi, cum stătea pe jos îngenuncheată în rochia de casă a unei moarte.

Când nu am reușit să plătim factura la lumină, treaba s-a stricat rău. Am încercat la KFC, n-a mers. Aș fi acceptat și cea mai de căcat slujbă, în afară de casier. Nu eram complet lunatic. De la Oxy începi să bagi mâna la bani. Am mai căutat. O iubeam pe Dori și o adoram și uneori trebuia să stau departe de ea. După încă o zi plină în care mă simțeam inutil și imposibil de angajat, mă duceam să fumez o pipă cu Turp, să-mi povestească despre cantonamentul de fotbal și despre alți tipi care trăiau visurile copilăriei mele. Sau mă duceam pe la Maggot, care se mutase înapoi cu doamna Peggot. Oală mare pe aragaz, bucătăria lună, totul ca pe vremuri, dar fără vână. Doamna Peggot era slabă ca un țâr și umbla prin somn. Uneori își îmbrăca rochia pe dos. Mă întreba cum mă descurc, punea deoparte lingura cu care amesteca în mâncare, se ducea până în camera de zi și stătea lângă scaunul lui gol. Apoi se întorcea și mă întreba cum mă descurc. Nici

Maggot nu era mai bine, dărâmat rău. June îmi dăduse ordine să-l interoghez ca să aflu pe unde e Martha sau ce mai face Emmy, dar nu știa nimic. Parcă și el, și doamna Peggot pierduseră controlul. Singura veste era că mama lui Maggot urma să iasă din închisoare. Nu fusese fixată o dată, dar se apropia audierea.

Celălalt om pe care puteam să mă bazez ca să mă înveselească era Tommy. Într-o seară l-am găsit la Pennington Gap, nici mai mult, nici mai puțin decât într-un garaj închiriat de la familia McCobb. Cu suport pentru instrumente de grădinărit pe perete, pe jos ciment vopsit. Un furtun tras de afară era legat la o găleată, pentru spălat. Plită, cuptor cu microunde. La capitolul curățenie ne făcea de rușine pe Dori și pe mine, cu cărțile puse pe rafturi și hainele împăturite în cutii de carton. Un pat, făcut. Trebuia să folosească baia din casă. N-ar fi trebuit să facă una și aici? A spus, păi, casa nu era a familiei McCobb, stăteau cu chirie. Și proprietarul nu știa că el plătește ca să stea în garaj. Ăștia erau ei, soții McCobb. Dar Tommy a gesticulat larg și mi-a arătat chiuveta lui făcută din găleată, patul de lângă un motocultor manual, de dinții căruia atârnau bucăți de gazon, și m-a întrebat dacă îmi vine să cred cât de departe ajunseserăm.

— Am un loc al meu! a spus.

Un bărbat adevărat.

Am avut noroc că l-am găsit acasă, în cele mai multe seri era la biroul de la ziar. Îl puneau să vină la sfârșitul zilei ca să curețe mizeria teribilă a tuturor. Apoi doamna de la reclame și-a dat demisia și i-au dat lui Tommy sarcinile ei, aranjarea ziarului și a reclamelor. Șefa lui era Pinkie Mayhew, care purta pantaloni bărbătești și bea la muncă. Lumea spunea că familia Mayhew conducea ziarul *Courier* de când Dumnezeu își scria știrile pe table de piatră. Pinkie și alți doi oameni făceau toate fotografiile și scriau toate articolele. Apoi Tommy venea seara și asambla totul. Mi-a spus că puteam să stau acolo cu el oricând, îi plăcea compania. Deci asta și făceam.

Tommy avea o răspundere uriașă. Cea mai mare parte a ziarului era plină de reclame. Evident, cele mai importante informații erau pe prima pagină, Festivalul Căpșunilor, canalizare nouă ș.a.m.d. Apoi sport și crime. Mai aveau și alte articole care le veneau printr-un aparat, subiecte de interes național, iar Pinkie alegea câteva dintre ele și le băga în ziar, în rest, doar reclame. Existau coloane pentru mica publicitate, dar reclamele pentru mașini, vânzare de mobilă și așa mai departe erau de dimensiuni mari, iar

Tommy avea autorizația artistică să le conceapă. Avea modele pentru încadrare și ceea ce el numea cărți de simboluri artistice, care erau ca niște cărți de colorat uriașe, pe diferite subiecte. Automobile, vânătoare și pescuit, îmbrăcăminte pentru femei. Găsea imaginea pe care o căuta, o tăia și o lipea pe reclamă. O canapea pentru magazinul de mobilă. Sau își punea imaginația la treabă și lua un vas de pirați pentru puiul Popeye. În funcție de ce imagini găsea în acele cărți, din care alegea și pe care le decupa. Nu îi cumpărau prea des cărți noi. Așa că ajungea să caute acul în carul cu fân, răsfoind acele pagini transformate în spaghete de hârtie.

Tommy era parcă alt om, un bărbat cu răspunderi. Acum avea haine care i se potriveau, nu vechile geci de pe vremuri, prea mici și în care brațele păreau niște cârnați. În general cămăși din flanel în carouri, cu mânecile suflecate. Avea în continuare o prietenă, pe Sophie, care lucra la ziarul ei din Pennsylvania, mult mai mare decât *Lee Courier*, spunea Tommy. Dar era mândru de ziarul lui și îmi arăta locurile: aparate, computere, biroul lui Pinkie Mayhew, cu un miros stătut de scrumieră, care te dădea pe spate. Ați deschis vreodată un sertar în care șoarecii au rupt niște hârtie igienică din care și-au făcut cuib și acum tot spațiul e plin de scame albe? Asta era biroul lui Pinkie.

Tommy mi-a arătat cum se introduc coloanele de scris prin rotativele cu ceară fierbinte și cum să-l ajut să le pună în pagini. Toate astea se făceau pe o masă mare înclinată, cu lumină înăuntru. Aveau semne făcute cu pixul albastru ca să știi unde și ce să așezi. Locul mirosea a ceară încinsă. Mici bucăți de hârtie ceruită erau peste tot, ți se lipeau de pantofi sau de dosul palmei, arătai ca un bebeluș care mănâncă Cheerios. Acesta era haosul infernal în care Tommy trebuia să facă ordine și curățenie. Sincer, el ținea totul pe picioare. La început venisem pentru că mă plictiseam, dar avea nevoie de ajutor. S-a oferit să mă plătească din leafa lui, dar i-am spus: „Doamne, Tommy, nu mai fi așa cumsecade cu oamenii”, încă aveam tricoul lui.

Într-o seară l-am găsit pe Tommy agitat, căuta imagini pe care nu reușea să le găsească. Avea o reclamă pentru un vânzător de Chevrolet și în cartea cu mașini nu mai erau decât camioane cu remorcă, Forduri și afurisita de broscuță Herbie. I-am spus: „Auzi, hai că îți desenez eu un Chevrolet Silverado, fir-ar!” Și l-am făcut brici. Foarte șmecher, cu luciu de stele pe bara de protecție. Așa a început totul: Demon desenator de reclame. Puteam

să fac aproape orice. Reclamele din *Lee Courier* au început să aibă un aspect cu totul nou care probabil că era observat. Tommy spunea că sunt o mașinărie artistică minune. I-am spus că, dacă vreodată apăreau niscai vânzări de schelete, asta era treaba lui.

49

June voia să stea de vorbă cu mine. Emmy lipsea de două luni și ea nu mai știa ce să facă. Scena crimei mirosea a Repede-Nainte, toată lumea știa asta. Dar Emmy era de mult majoră și îi transmisese lui June că nu are nevoie să fie salvată.

Nu-mi dădeam seama care era rolul meu în treaba asta, dacă aveam vreunul, dar June fusese mereu bună cu mine, așa că am luat mașina și m-am dus la ea. De la distanță părea aceeași regină a balului dintotdeauna, cu picioarele goale sprijinite de balustrada verandei. Abia de aproape am văzut cât o îmbătrâniseră două luni. Riduri în jurul gurii, câte un fir de păr alb. M-a luat în brațe și m-a legănat ca într-un ultim dans trist, cu capul pe umărul meu. Femeile care fuseseră mari în viața mea deveneau toate mici.

— Scuze, a spus, după ce mi-a dat drumul.

Și s-a șters la coada ochiului.

— Dumnezeule, June, n-ai de ce să-ți ceri scuze! Mi-am dorit asta tot gimnaziul.

— Cred că Emmy te interesa.

— Nu eram genul care să închidă vreo ușă. Înveți asta când stai în plasament.

M-a măsurat cu privirea.

— Uită-te la tine, te-ai făcut mare. După toate prin care ai trecut. Un tânăr pe propriile picioare, care trăiește pe cont propriu. Unde e Dori? Ți-am spus că vă hrănesc pe amândoi.

— Am mâncat deja. Ea era obosită. Ți-a mulțumit.

Nu mă simțeam tocmai pe propriile picioare, iar Dori era la pământ. Primisem în cele din urmă o tură la Sonic, iar Dori era frizeriță la un salon clandestin de cosmetică în beciul Thelmei. Aveam rețetele. Eu desfundasem țevile și pusesem un furtun nou la mașina de spălat. Viața revenise într-o anumită măsură la normal, dar aveam programe diferite. Eu tindeam să fiu funcțional aproape toată ziua, în timp ce Dori se străduia să ajungă la performanța de a nu scoate ochii nimănui cu foarfecă timp de câteva ore.

— Am un pui întreg la cuptor, ți-l dau pentru acasă, atunci. Stomacul meu a dansat plin de speranță.

— Nu e nevoie.

— Ba da, altfel se strică. Aproape tot ce gătesc le duc fetelor la clinică. Nu pot să mă obișnuiesc să trăiesc singură.

— Îmi pare rău.

Nu mă gândisem la asta. Nu trebuise niciodată s-o facă, începuse să aibă grijă de Emmy la nouăsprezece ani, când încă era la școala de asistente. Și locuia în casa pe roți a soților Peggot.

Și-a băgat mâinile în buzunarele de la spate.

— Știi că mi-aș da viața pentru fata asta.

— Știu. Dar cred că nu vrea s-o faci. Nu mai vrea.

S-a uitat la mine, surprinsă.

— Așa merg lucrurile, Demon. Ar trebui să fii la fel de supărat pe ea cum sunt și eu. Le oferim copiilor ăstora toate avantajele și ei nu întind mâna să le culeagă. Emmy se poartă ca un copil, iar Maggot, noapte bună. Nu știu de unde să încep.

— El o să fie bine. Mai are nevoie doar de ceva timp ca să-și găsească drumul.

— Îți spun eu de ce are nevoie, a spus ea. De un iubit.

Se poate să fi clipit.

— Ai fi de acord cu asta?

— Normal că da. Chiar și mama ar fi de acord, cred. Cu timpul. De și-ar găsi un băiat drăguț care să-l scoată din lumea lui de strigoi.

— Nu sunt sigur că ar face o alegere așa înțeleaptă.

A lăsat să-i scape un râs amar.

— Niciunul nu facem, nu? Hai să ne plimbăm. E un loc pe drum de unde vezi cum soarele se oprește pe creastă.

Am mers pe aleea cu pietriș pe care mersesem cândva cu Repede-Nainte și cu Șoarece, când îi permisesem să-i vorbească de rău pe toți cunoscuții mei. Aproape că lăsasem vara să treacă pe lângă mine fără s-o observ. Iat-o. Soarele cobora printre copaci în cascade înalte de lumină, păsările își începeau cântările de seară. Una dintre ele sună ca apa șopotind peste stânci, atât de frumos că-ți dau lacrimile. Sturzul de pădure. Mă gândeam la seara din Knoxville când June ne spusese că se mută înapoi. Dă-i încolo pe toți doctorii care se uitau la ea de sus, îi spuneau Loretta Lynn. S-ar fi descurcat de minune acolo. Dar ea și-a dorit asta.

În ceea ce-i privește pe Emmy și pe Repede-Nainte, June știa unde stau cam cât știam și eu, pe undeva prin Roanoke. Mi-a spus că în fiecare zi

când se trezea îi venea să se ducă până acolo cu mașina și s-o aducă pe fată acasă. Dar asta era Emmy. Ar fi trebuit să te duci cu mascații. June își dorea cu disperare să audă ce aș fi putut să-i spun. Mi-am ales cu grijă cuvintele, dar nu am mințit, i-am spus că Repede-Nainte era unul dintre cei care au o forță de atracție asupra oamenilor, ca un magnet. Și Emmy fiind și ea genul de om-magnet, probabil că era inevitabil să se atragă. June a întrebat dacă Repede era periculos, i-am spus că lumea e periculoasă. M-a întrebat ce droguri folosea și i-am spus că, din câte știam eu, el însuși nu lua foarte multe. Că îl interesau mai mult banii care se câștigau de aici.

— Asta n-o să mă facă să dorm mai bine la noapte, a comentat.

I-am spus că îmi pare rău, dar că mă pune între ciocan și nicovală. Am mers până la locul unde se vedea soarele pe acea creastă și întunericul a început să se reverse peste vale. Pe drumul de întoarcere m-a întrebat de genunchi, i-am spus că nu mă mai gândeam la el, ceea ce era o minciună. Mă gândeam la el de fiecare dată când făceam un pas. Dar era treaba mea.

— Spune-mi un singur lucru, a spus June. Ea ia pastile?

— Vrei să dormi în noaptea asta? Sau adevărul?

— Te-am întrebat.

— Atunci îți spun. Nu cunosc niciun singur om de vârsta mea care să nu ia pastile.

June nu a zis nimic. Am încercat să-mi dau seama dacă era chiar adevărat. Angus era excepția. Până și Tommy lua NoDoz, din cauza programului. Lucra noaptea târziu și apoi soții McCobb îl trezeau devreme ca să-i ducă pe copii la școală. Eram la jumătatea drumului când a vorbit din nou.

— Ei ne-au făcut asta. Înțelegi, nu?

Nu înțelegeam. Nici cine, nici ce.

Mi-a spus ce mai auzisem de la Emmy, ce vedea la clinică. Am întrebat-o dacă în ultima vreme mai era cineva care să vrea s-o omoare, dar a alungat subiectul cu un gest.

— Nu pentru mine trebuie să-ți faci griji. Nu e vorba doar despre oamenii de vârsta ta. Știi ce zic? Dacă sunt bătrâni, bolnavi, cu handicap? Au nevoie de rețetă. Dacă sunt angajați, nu au deloc concediu medical și nu ajung la mine decât o dată pe an, deci nu se țin. Au nevoie de rețetă. *Nemernicul*.

Nu ar fi trebuit să întreb care nemernic. Kent. Și asociații lui vampiri, am încheiat citatul. Veneau aici să studieze terenul. Spunea că cei de la Purdue se uitau la date și la tot ce trebuia pe computere și alegeau ținte ca Lee County, care erau mine de aur. Chiar căutau medicii care aveau cei mai mulți pacienți cu dizabilități și își trimiteau reprezentanții cu medicamente la ofensiva totală. June se tot uita la mine ca și cum ar fi știut că nu-i spuneam câte ceva din ce făceam. Dar eu nu aveam nicio legătură cu Kent. Dacă aveam probleme erau din vina mea.

Când am ajuns înapoi la ea, mi-a pus o grămadă de mâncare pentru acasă și m-a condus până la mașină. În loc să-și ia rămas-bun, a încrucișat brațele și m-a privit. Ciudat, m-am gândit la ziua când fusesem la grădina zoologică din Knoxville, la cum mă prinsese de urechi și îmi spusese că știe de ce am nevoie. Și avusese perfectă dreptate. Dintre toți oamenii buni pe care îi cunoșteam, ea era probabil cel mai bun.

Tommy m-a lăsat să fac o bandă desenată pentru ziar. Cum s-a ajuns aici, poveste lungă. Care începe cu Tommy în biroul unui ziar. Era practic primul lui sport de contact direct, Tommy împotriva lumii mari. Unde fusese, până atunci? În căsuța fermecată din copac. Îi convenea că avea o slujbă, nicio problemă. Dar lumea mare? Îl bătea de-i suna apa-n cap.

Articolele astea pe subiecte naționale care le veneau printr-o mașinărie erau de toate felurile, cum am spus. Alegeri, Jocuri Olimpice, cutremur, Lance Armstrong, tot ce vrei. Dar Pinkie cerea să se bage în ziar tot ce avea legătură cu sud-vestul Virginiei sau cu ceva din apropiere, gen Tennessee sau Kentucky. Cel mai adesea, niciunul nu avea. Dar, dacă aveau, sigur era ceva cu sărăcia, speranța scăzută de viață ș.a.m.d. Ideea fiind că eram o pacoste pentru națiune. Tommy mi-a arătat unul care chiar avea titlul „Pacostea națiunii”. În altul se spunea „o pată pe hartă”, pe ăsta îl sublimase cu galben. Păstra aceste articole într-un dosar. Pe bune. Unde era vechiul Tommy, care și-o lua pentru alții și mergea mai departe? Acolo era, pe scaunul lui rotitor, își smulgea părul ridicat pe cap, se dădea de ceasul morții. I-am zis: „Tommy. Nu știai asta?” Normal că nu. Îmi tot citea titluri. „Rata abandonului școlar în creștere în mediul rural.” „Marele Tom este Supraviețuitorul.”

— Tehnic vorbind, ăsta e de bine, am spus. Tipul nostru a câștigat *Supraviețuitorul*.

Tommy mi-a arătat fotografia publicată cu Marele Tom. Fie, nu era bine.

Am încercat să-i explic toată povestea cu natura umană care simte nevoia să se răzbune pe cineva. Tatăl vitreg o pocnește pe mamă, mama urlă la copil, copilul se duce și-i dă un șut câinelui. (Nu că noi am fi avut câine, în schimb am făcut prăpăd printre figurinele Transformers.) Noi suntem câinele Americii. Orice tip de oameni are acum un nume propriu în afară de noi, din ce motiv nimeni nu știe. Prostălăi, țărănoi, nu cu majusculă. Nu-mi venea să cred că Tommy nu știa. Dar presupun că eu văzusem cumva lumea, la meciurile noastre de campionat unde ne strigau ca suntem sărăntoci și aruncau cu gunoaie în noi. Și la televizor, evident. În luna în care plecasem de la Mister, pe Chiller TV era un adevărat maraton al urii împotriva *hillbilly: Sângele vânătorului, Carne proaspătă, Țărănoi zombi.* Și emisiunile de comedie, mai rău, cu tipii ăia care se purtau ca și cum am fi fost toți la fel. Așteaptă și-ai să vezi. *Am ieșit odată cu o fată din Kentucky, dar mă tot scuipa prin strungăreață. Ha ha ha ha.* Se pare că Tommy își irosise tinerețea cu cărțile de la bibliotecă și nu avea niciun fel de experiență cu televiziunea prin cablu.

Mă tot întreba de ce. Ca și cum eu as fi știut.

— Nu e nimic personal, am spus.

Se juca întruna cu mânecile cămășii, le desfăcea și le sufleca până la coate. În cele din urmă a ridicat privirea. Cu lacrimi în ochi, pe cuvântul meu.

— Chiar e nasol. Mi-e teamă că Sophie n-o să vrea niciodată să vină aici. Îmi spune că mama ei o tot întreabă de ce nu poate să aibă o relație cu cineva care să stea mai aproape. Dacă toată familia ei crede că sunt vreun malac prost și fără dinți?

La naiba! Speram că familia lui Sophie nu se uita la *Țărănoi zombi*. Sau la *Izbăvirea*. Încerci să nu dai atenție rahatului ăstuia până când se ițește de undeva și te lovește, ca în ziua tristă cu oracolul despre Demon. Toată lumea e așa. Citește despre noi că suntem niște labagii ratați, mâncători de căcat.

— Dinții tăi sunt impecabili, am spus. Probabil se gândește că tu ești excepția.

S-a uitat la mine, înfrânt, și a clătinat din cap.

— Oamenii au nevoie de cineva pe care să-l lovească, asta înțeleg. Dar de ce noi? De ce nu, ce știu eu, Dakota sau altceva? De ce nu Florida?

— Cred că pur și simplu avem ghinion. Dumnezeu ne-a făcut ciuca mișto urilor universului.

În momentul acela știam că probabil nu Dumnezeu fusese. Dar nu aveam nimic mai bun la îndemână.

Așa cum înainte desenase schelete, Tommy strângea acum dovezi că eram disprețuiți. I-am zis să nu se mai chinuie singur, dar era la fel de legat de otrava lui cum eram eu de a mea. Chiar și benzile desenate erau împotriva lui. Veneau la pachet în fiecare săptămână și el trebuia să aleagă patru pentru ultima pagină. Toate jalnice, patru imagini deloc amuzante cu copii care făceau prostii acceptabile pentru a fi publicate, câini vorbitori, hi hi hi. Tommy putea să aleagă trei, dar a patra trebuia să fie de fiecare dată *Stumpy Fiddles*, care apăruse din totdeauna în acest ziar: prostănaci leneși cu păr în urechi, nasuri mari, haine cârpite, mai rele decât cele pe care le purtam eu în plasament. Mamaia sâcâitoare, tataie care se ferește cum poate de muncă și se ascunde în spatele căcăstoarei cu carafa lui de macheală. Tommy era distrus că trebuia să bage banda asta desenată. M-am oferit să desenez pe deasupra niște palmieri ca să pară în Florida, lucru despre care știam amândoi că nu va păcăli pe nimeni. Era același lucru. Aceasta era singura bandă desenată de un așa-numit interes local.

— Local pe dracu', am spus. Cine desenează asta nu a fost niciodată aici. Se pișă pe noi în fiecare săptămână, toată lumea râde și noi înghițim. Stumpy pișa-m-aș pe el Fiddles e o mizerie.

Ca dovadă, l-am făcut ghem și l-am aruncat.

— O, Doamne, a zis Tommy uitându-se către coșul de gunoi. Pinkie o să-mi rupă curul.

— Nici măcar nu e bine desenat.

Am scos hârtia, am netezit-o și am întins-o pe masa luminată.

— Uită-te cum toate personajele au aceeași față. Bărbați, femei, bebeluși. Asta e lene pură.

Tommy a căpătat o expresie agitată.

— Bine, fă tu ceva mai bun. E nevoie de un supererou aici. Eu mă uit.

Și asta a și făcut. Ca în vremurile vechi de la Creaky Farm.

Toată viața mă gândisem la tipul ăsta. Și la universul lui. Nu Gotham City al lui Batman sau Metropolis al lui Superman, nu New Yorkul lui Cap

tain America sau Coast City al lui Green Lantern și nici Los Angelesul Omului-Furnică. Eu vorbesc despre Smallville, unde îngrijitorii cumsecade ai lui Superman au avut grijă de el până în ziua în care i-au crescut aripile și a șters-o. Îmi amintesc cum, copil fiind, am smuls niște pagini când am citit asta. Și nici măcar nu înțelegeam de ce îmi frângea inima. Dar, Iisuse, până și un copil știe lucrurile elementare. De ce niciunul dintre ei nu vrea să aibă grijă de noi?

L-am făcut miner, cu târnăcop, salopetă, cască cu lampion în față, i-am făcut o bandană roșie ca a greviștilor șmecheri din trecut, care au luptat. Fără pelerină, nu zboară, e doar extrem de puternic și de rapid, aleargă peste vârfurile munților, sărind și ocolind. Tipul ăsta e de modă veche. Am desenat banda în genul clasic, cu personajele cu capul oarecum rotund și membre lungi, permanent în mișcare. Se numește stilul Fleischer, parțial Mickey Mouse, parțial manga. Era un stil pe care îl stăpâneam și simțeam că mă întorc la rădăcini.

Prima planșă: tipul meu vede o bătrână care plânge în căsuța ei dintre copaci pentru că nu poate să plătească factura și nu mai are curent electric. Întuneric, noapte cu furtună. A doua planșă: eroul înșfacă un fulger din cer și îl împinge în fire. Îl vezi cum se duce până la casa ei pe roți și luminile și caloriferele pornesc din nou. Pe ultima planșă am desenat note muzicale care ies din radioul ei și lumini vizibile pe fereastră în noapte. Doamna și bătrânelul ei dansează afară pe verandă.

Chestii pentru copii, evident. Asta erau benzile desenate, din ce știam noi. Începusem cu o altă versiune, în care el schimbase firele de pe stâlpi, așa că în loc de fulger fura electricitatea de la un conac de pe un deal. Vezi cum totul se stinge acolo, televizorul, luminile exterioare de veghe, în timp ce căsuța pe roți se luminează. Dar Tommy a spus ca Pinkie ar putea să-i facă probleme, așa că am ales forțele naturii. Am pus multă emoție și umbre contrastante pe ultima planșă, pe care se vede eroul miner în pădurea neagra cum stă și privește perechea fericită de bătrâni pe veranda luminată. Am numit banda desenată *Red Neck*. Semnat: Anonim.

50

Am reușit să plătesc lumina. Acum aveam un aragaz cu scurgeri și un cuptor care o lua razna. Am dat drumul la instalația de încălzire ca să-l testez și am pus în mișcare ceva nasol acolo, care mirosea a pisica arsa. Dori a spus ca mereu fuseseră scurgeri de gaze și ca încă nu era frig. Ne-am certat, de ce să dăm drumul la cuptor dacă nu era frig. Poziția mea fiind: pana mea, e septembrie. Lumea se mișca. A ei fiind: de ce trebuia mereu să complic lucrurile. Încă o zi în căminul nostru fericit.

În primele zile după ce o cunoscusem pe Dori, mă gândeam mereu la ea, eram uimit, plănuiam cum să ajung să fiu cu ea. Ma drogăm cu dorința. Acum o aveam și tot aerul ieșise. Trăiam o viața de cauciuc spart.

În general, mă mențineam pe linia de plutire, luam doze cât să mă pot da jos din pat fără să mă pună în cap. Îmi vedeam de treaba la Sonic, cu câte un Red Bull. Apoi mă duceam să-l ajut pe Tommy. Se pare că unii oameni observaseră banda mea desenată în *Courier*, pentru că cineva scrisese la redacție că era prima care nu ajunsese hârtie igienică. Tommy a spus de ce nu mai faci și altele. Și am făcut, din când în când. Însă îmi lua mult timp să-mi iasă perfect, iar Dori voia să fiu acasă seara. Și dimineața. Cel mai bine, toată ziua. Am încercat să-i spun că nu era deloc rău să ai bani și că orele ar fi trecut mult mai repede dacă încerca să facă ceva prin casă. Mare scandal. De ce m-am mai mutat cu ea dacă stăteam plecat tot timpul? A făcut panaramă, și-a injectat jumătate de doză de morfină, asta era Dori.

Așa îmi aș temusem și simțeam nevoia să vorbesc cu genul de prieten care să nu-mi spună să tac și să dorm cum îmi așternusem. Angus începuse colegiul public, se pregătea pentru nivelurile superioare, deci zilele prieteniei noastre erau numărate. Am hotărât să profit de ea cât mai puteam. A spus sigur, hai să ne vedem în Țara Vagabonzilor, cum îi spuneam noi părculețului din Jonesville. Era ca un loc obișnuit de comemorare a veteranilor, cu spațiu de picnic și trepte care urcau pe un deal și nu duceau nicăieri. O pădurice de pini. Odată dădusem peste un tip care dormea acolo cu toată averea lui într-o pungă de Walmart. Deci Țara Vagabonzilor. Imaginația noastră tânără era năvalnică pe atunci. Îl treziserăm de la o distanța sigură.

Am găsit-o sus, sub pini, cu o pălărie din piele ca a lui Lincoln, dar nu la fel de înalta, așezată pe o pătură, cu un teanc de triunghiuri înfășurate în

hârtie alimentară. M-am așezat pe partea cealaltă ca la un foc de tabără și ne-am îndopat cu sandviciuri. Sandviciurile cu șuncă, roșii și salată ale lui Mattie Kate sunt mai bune decât heroina. Ne-am pus întrebări cu gura plină, ce-ți mai face genunchiul, cum e la colegiu. Mi-a spus ca e plăcut să înoți într-un lac mai mare, cunoștea oameni cu care avea multe în comun. Mă uitam la fata asta în pantaloni scurți de biciclista și joben și mă întrebam care or fi chestiile acelea comune.

Mi-a spus ca Mister își făcea griji pentru mine. Am încercat să trec peste, dar a insistat. Încă era tutorele meu legal timp de un an. Lucrurile nu mergeau prea grozav acasă. U-Haul răspândea zvonuri urâte prin școală. Mi-am amintit de disputa noastră, în care făcuse aluzii la lucruri necurate pe care le știa despre Mister, ca să nu mai vorbim de mimarea odioasă a futaiului. Dar Angus mi-a explicat ca zvonurile se refereau la faptul că doamna Annie și-ar trage-o cu cineva fără știrea soțului ei. Cu domnul Maldo.

Doamne sfinte, bietul domnul Maldo cel timid. Mai degrabă ar fi scos o piesă country de top. Dar unii părinți luaseră foc, voiau ca anumiți oameni să fie dați afară din motive de etică. Am spus că sunt bășinile obișnuite și în curând mirosul o să dispară. Angus a zis îmi pare rău, dar asta nu e tot. U-Haul susținea ca sunt și eu implicat în scandal și că-i văzusem pe amanți împreună acasă la June Peggot pe 4 Iulie. Dacă oamenii nu-l credeau pe U-Haul, să mă întrebe pe mine.

Lui U-Haul îi era cald cu dinții în gura. Am întrebat-o pe Angus dacă se dăduse vreodată la ea și pentru o clipa a făcut ochii mari. Dar nu a zis nici da, nici nu.

Am apucat să-i spun cum viața mea cu Dori se transformase într-o chestie nasoala, că nu făcea treaba prin casa și niciun efort. Am sugerat ca Angus să stea de vorbă cu ea ca de la femeie la femeie, ca s-o ajute pe Dori să se pună pe picioare. Angus a râs atât de tare că a scuipat o bucățică de roșie, apoi a replicat ca tocmai scrisesem definiția a ceea ce nu înseamnă o discuție „de la femeie la femeie”.

Am încercat să-mi expun punctul de vedere. Dori avusese grijă de tatăl ei cu tot ce îi trebuia, dar acum nu o interesa restul. Ce rest? a întrebat Angus. Am spus: să facă curățenie în casa, să gătească ceva decent. Ceea ce, e adevărat, Dori nu mai făcuse niciodată. Și ca nu voia niciodată să rămână singură acasă nu era ceva nou. Deci mi-o cam trăsesem singur.

Angus s-a lăsat pe coate și m-a privit cu rânjetul ei superior, cu gura complet într-o parte.

— Tu ai ales-o, Demon. Cu ea era pe bune. Îți amintești? Cum era?

Îmi aminteam. Îi priveam chipul și trupul lui Dori, o simțeam cum îmi intră în vene ca un drog. Așa o frumusețe ucigătoare. Încă era. Și sexul era în continuare excelent. Nu focul de artificii de pe vremuri, pentru că nu mai funcționam la putere maximă. Dar uneori ne ieșea ca lumea și acelea erau ca niște artificii cu dragoni în marele deșert al zilelor noastre, altfel uscate și constipate.

— Te obișnuiești cu ce îți place la ea. Cât despre celelalte lucruri, te obișnuiești și cu ele.

Angus era un fel de Yoda. Probabil că era bine să vorbești cu ea, chiar dacă nu folosea la nimic.

Am trecut pe lângă școală în drumul spre casă și, fără să stau pe gânduri, am oprit în parcare. Era aproape trei. Am găsit mașina doamnei Annie. Arata a hărțuire, dar cum altfel să vorbesc cu ea? Unul care se lăsase de scoală să intre în clădire? Probabil că o parte a creierului tău e confiscată, ca în filmele cu *Zona moartă*.

Groaznică idee. A sunat clopoțelul și viața pierdută a lui Demon mi s-a desfășurat în fata ochilor. Toți foștii mei frați alergau spre teren la antrenament, se loveau peste cap așa cum fac tinerii fără griji. Am scotocit prin torpedou după un Xanax ca să mai obțin o oră în care să vreau să trăiesc. Am tras Chevroletul Impala în capătul celălalt, de unde îi vedeam mașina, nu și terenul de fotbal. A ieșit practic ultima, mergând repede în fusta ei lungă, cu blocul mare de desen în brațe. M-am apropiat cu mașina și am claxonat, am speriat-o. Apoi m-a recunoscut și parcă i-aș fi adus un tort cu lumânări. A deschis ușa pasagerului și a urcat, toată un zâmbet.

— Te rog, spune-mi că te întorci la orele mele. Am o mapă plină de nuduri pe care trebuie să le notez și toate arată de parcă ar fi ieșit din cabina de duș.

— Se vede că te-ai străduit, Aidan.

A râs. Îmi dădeam seama că ar fi vrut să se aplece și să mă îmbrățișeze. Fanteziile mele din copilărie înviate, acum, că eram luat.

— Damon. Mai sunt doar doi ani. Nu se poate?

— Nu mai sunt copil. Am lucruri de care trebuie să mă ocup de acum.

S-a uitat lung la mine. Am surprins o mișcare în spatele ei. Clay Colwell, în echipamentul de antrenament, alerga după o pasă ratată. Ochii au început să-mi lăcrimeze, de parcă m-ar fi lovit cineva, i-am spus că era o profesoară excelentă și că îmi părea rău că îi irosisem timpul. Mi-a replicat că o grămadă de copii îi irosesc timpul, dar eu eram o stea în ascensiune. Au fost cuvintele ei.

— Știi că nu fac asta pentru bani, nu?

S-a încruntat un pic.

— Știi? Că nici măcar nu am normă întreagă aici?

Crezusem că un profesor e profesor și gata, dar nu. Mi-a spus că singurele ei doua ore erau cea de desen și dirijatul corului și ca pentru acestea nu se plătește salariu complet. La fel și profesorul de biologie, doar doua ore.

— Nu mă plâng. Mă descurc cu comenzile de picturi și concertele cu formația.

— Și cu camionul de înghețată vara.

Ea și domnul Armstrong făceau asta.

— Și cu înghețata, da. Ce voiam să spun e că… Ce voiam să spun?

A înclinat capul, cerceii mari au dansat.

— Bun, îmi place să-i ajut pe copii să-și dea seama la ce se uită. Dar cu adevărat? Mereu am sperat ca într-o zi va apărea o scânteie pe care s-o pot transforma în flacără. O viziune cu totul nouă, de care lumea are nevoie.

Se pare că eu eram acea scânteie. Spunea că profesorii stau cu anii ascunși în cancelarie și încearcă să nu-și piardă speranța că undeva e unul ca mine. Părea că o să înceapă să plângă. Sau, dacă nu ea, eu.

I-am mărturisit că îmi pare rău că o dezamăgisem. Dar venisem s-o văd pentru că auzisem minciunile nebunești despre ea și domnul Maldo și voiam să știe că eu nu aveam nicio legătură cu ele.

A privit în poală, a dat ușor din cap.

— În mod normal nici nu aș băga în seama chestiile astea. Vin și trec ca o răceala. Dacă tot vorbim despre supereroi, soțul meu e un om de oțel. Chestiile asta pur și simplu nu-l ating.

Am privit amândoi prin parbriz la cei care se desprindeau din grupuri și se duceau către mașini, fiecare cu gândurile lui. Domnul Armstrong, steagurile rebelilor, tot felul de mici mizerii, probabil, despre care cei mai

mulți nu știam nimic. Aveam destui ani în spate ca să înțeleg că rahaturile astea te ating totuși. Și-a mutat privirea înapoi la mine.

— Îți zic ceva, griji îmi fac, dar pentru Jack. Domnul Maldo.

— A, am spus.

Uitasem numele lui mic, dacă-l știusem vreodată.

— Îi e extrem de greu acum să-și facă treaba. Copiii fac gesturi. Mi-e teamă că o să-și dea demisia și o să piardă asigurarea medicală. Nu e bine. Poate nu știai.

— Am observat mâna, am spus, fără să fiu sigur că primeai bani pentru așa ceva.

— Ești drăguț că te-ai gândit la Lewis și la mine, dar am trecut de multe ori prin asta. Mereu vor fi oameni care cred că e treaba lor ce facem cu căsnicia noastră.

A spus că până în anii 1960 existaseră legi împotriva căsătoriilor între negri și albi. Asta înseamnă înainte să se nască oricine dintre noi, chiar și ea și domnul Armstrong, dar atitudinile rămân.

— Unele suflete jalnice de pe aici cred că faptul de a fi alb este ultima avere care nu le-a fost afectată sau confiscată.

Mă întrebam dacă legile se refereau și la oamenii mei, melungeoni, și la ce copii făceau pe atunci sau dacă eram prea departe pentru ca celor de sus să le pese de noi măcar cât negru sub unghie. Vechea poveste, cine râde de cine, din ce motiv.

I-am spus că, dacă o ajuta cu ceva să știe, domnul Armstrong fusese profesorul preferat al clasei a șaptea. I-am povestit cum copiii încercau mereu să-l enerveze, dar ajungeau să fie de partea lui.

Știa.

— Nu copiii sunt problema. Ci părinții. Există un mic club de dușmani ai familiei Armstrong, care reprezintă o forță în asociația de părinți și profesori. N-ar recunoaște că sunt habotnici, așa că vor să fie dat afară pentru că e comunist. Ca și cum ar ști ce înseamnă să fii comunist!

I-am spus că probabil le era doar teamă că o să ne bage idei în cap.

A zâmbit.

— Auzi, ce chestie! Un profesor să le bage copiilor idei în cap.

Mi-a spus că nu trebuia să-mi fac griji decât pentru mine. Știa ce greutăți am și dacă aveam vreodată nevoie de susținere, mă îndemna să vorbesc cu ea și cu domnul Armstrong. Indiferent că eram sau nu la școală,

ușa lor rămânea deschisă. Se pregătea să coboare din mașină, dar apoi s-a uitat din nou la mine cu un fel de licărire în ochi.

— Salută-l pe Red Neck din partea mea. Spune-i că-mi place perspectiva lui.

Am simțit cum îmi iau urechile foc.

— Ce vă face să credeți că l-aș cunoaște?

Mi-a râs în față.

— Damon. Știu cum desenezi așa cum alti profesori îți știu scrisul de mână. Nu pricep de ce nu semnezi benzile alea desenate.

Îmi doream să-și vadă de treabă, să se dea jos din mașina mea. Dar a rămas pe loc, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, în așteptare.

— Sunt în ziar, am spus în cele din urmă. Toată lumea le vede. Dacă sunt groaznice, nu vreau ca toată lumea să spună că eu le-am făcut. Și dacă nu sunt groaznice ar însemna să mă laud.

— Na-ți-o bună! E munca ta. Dacă tipul de la service îți repară motorul așa cum trebuie și apoi te pune să plătești înseamnă că se laudă?

I-am zis că nu văd legătura. Și-a tras fundul la loc în mașină.

— N-o să-ți mai spună nimeni treaba asta. Dar arta e o muncă. Există oameni plătiți ca să facă exact ce faci tu. Oameni mult mai în vârstă decât tine, mai puțin talentați și cu povești foarte prăfuite.

I-am spus mulțumesc, dar mica mea bandă desenată era doar un fleac. Cine dintre cei care nu-s de aici ar da doi bani pe supereroul din Smallville? Mi-a răspuns: „Nu fi așa de sigur. Suntem noi, e West Virginia și e Kentucky. Și Tennessee. Nu suntem deloc niște fleacuri”. Mi-a spus că, dacă tot îmi doream așa de mult să fiu adult, trebuia să nu mai gândesc ca un fleac.

Am făcut ce mi-a spus Angus: m-am dus acasă la Dori și m-am obișnuit cu situația. M-am obișnuit cu vasele care făceau mucegai în chiuvetă, cu pungile menajere care se prăbușeau în coș, cu gunoiul care creștea. Cu Jip care făcea ture victorioase prin casă de fiecare dată când găsea un ambalaj de McMuffin sau o cutie de Jimmy Dean și le sfâșâia în mii de bucăți. În ceea ce privește trăitul într-o groapă de gunoi, Dori și cu mine eram ca domnul Golly în copilărie. Eram prea ocupat ca să fac mare lucru în privința asta, între slujba de la Sonic și celălalt rahat care te înghite cu totul. Mersul la clinică după rețete. Omul nu mai era interesat de Dori și

partea tristă e că Watts nici măcar nu m-a recunoscut. Nemernicul care mă aruncase pe panta asta. După ce făceam rost de rețete, trebuia să dau telefoane și să mă duc cu mașina la ore tâmpite ca să mă întâlnesc cu cine știe ce nenorocit și să cumpăr sau să vând rahaturi, să plătesc facturi, să hrănesc fiara.

Uneori mă gândeam la domnișoara Betsy și la domnul Dick, la ce ar spune dacă m-ar vedea acum. La cuvintele pe care le trimisese în aer pe un zmeu, făcându-și speranțe în privința mea. Așa de plâns cum ajunsesem, prefăcut sau crud nu eram, dacă depindea de mine. Și dacă munca grea se pune, mă speteam. Dependența nu e pentru leneși. E o viață cu pericole la tot pasul, ambuscade mortale în așteptare, și aici vorbesc despre droguri, nici nu mai pomenesc de oameni. Oi fi fost vai de capul meu, dar știam să-mi fac treaba. Asta văzuse la mine Mister. EI îi spunea disciplină, eu aș fi folosit alte cuvinte. Supraviețuire. A face totul, zi de zi, chiar de la început. S-o țin pe mama pe linia de plutire, apoi să-l urăsc până la capăt pe Stoner, apoi să fiu cel mai rapid la cele mai de căcat munci care îmi ieșeau în cale, scursul acidului din baterii sau tăiatul tutunului. La fotbal. Nu trăisem toată viața mea decât într-un singur fel, dedicându-mă până la capăt.

Poate că de aceea m-am înfuriat așa de tare pe Dori când a furat de la Thelma. Aveam și eu onoarea mea, așa, zdrențuită cum era. A început cu prostii, foarfeci și balsam. Apoi a venit acasă cu niște bijuterii de aur și un mixer. A trebuit să-i țin teorie ca unui copil. Nu doar despre partea morală, despre ce înseamnă să-i tragi țeapă prietenei, furnizoarei de morfină și aproape-angajatoarei tale, ci și despre ce s-ar întâmpla dacă ar fi prinsă. Printre altele, a fi matur înseamnă și a-ți cunoaște aptitudinile și niciunul dintre noi nu avea talent la furtișaguri. Cu Maggot era altă poveste. Ciorditor de clasă din magazine, cunoscător al farmaciilor care aveau camere ascunse și al amplasamentului lor, te lăsa cu gura căscată. În timp ce Dori și cu mine eram niște incapabili. Am început să-mi imaginez o bandă desenată numită *Incapabilii*. Țipatul la ea se dovedea catastrofal. Dori plângea, spunea că o urăsc, îmi frângea inima. Singurul lucru pe care și-I dorea pe lumea asta era să fie iubită. Trebuia s-o privesc ca pe o păpușă. Nu te superi pe o păpușă că stă degeaba. Te uiți cum se deschid și se închid ochii frumoși. O învelești bine noaptea.

Și-a amintit că urma ziua mea și m-a întrebat ce îmi doream. Ar fi fost câteva lucruri. Sistemul de transmisie al mașinii hârâia ca niște cuie

aruncate într-o găleată. Dar am spus că nu o voiam decât pe fata mea. Frumoasă de pică și mereu a mea. M-a întrebat dacă asta însemna să ne căsătorim. I-am spus de ce nu. Nici vorbă să ne căsătorim, abia reușeam să ne cumpărăm un telefon. Dar Dori nu avea să-și amintească de această discuție. Își injectase niște morfină și stătea întinsă pe pat cu picioarele atârnate. Am îngenuncheat și i-am sărutat micul inel de pe degetul de la picior. O picătură de sânge se vedea pe piciorul ei alb. Am atins-o, cu gândul la mine și la Maggot într-o altă viață, când ne înțepaserăm, ne amestecaserăm sângele ca să ne facem frați. Ca și cum nu poți fi fidel decât dacă te rănești.

Își pierdea coerența, visând la așa-zisa noastră nuntă. Eu urma să ies mai târziu, deci luasem o pastilă de 40 de miligrame și treceam prin diferite stări chiar atunci, așezat pe jos și ascultând-o. Tommy urma să fie cavalerul meu de onoare. Drăguț. Nu vorbea mereu bine despre Tommy, din cauza timpului îndelungat pe care îl petreceam acolo. Dar cu zeama în vene, era toată numai dragoste. Jip să ne țină inelele. Thelma și Angus, domnișoare de onoare. Sau Angus putea să fie cavalerul meu de onoare, a spus. Nu prea știa care era rolul lui Angus în toată povestea. Fata mea cavaler de onoare, a spus. A descris rochia pe care urma s-o poarte și cum toată lumea avea să spună ce frumoasă e mireasa. Ce tineri eram.

După ce și-a pierdut cunoștința, am avut grijă s-o întorc pe o parte și s-o sprijin cu perne, apoi am plecat de acasă.

51

Altă săptămână, altă belea. Luni seara. Maggot vrea să-l iau de la doamna Peggot și să ne plimbăm cu mașina. În regulă, suntem doi tipi care fug de femei, din câte știu. Mă îndrumă către o casă șubredă din Woodway să luăm un prieten și, ca să vezi, e Troc. E o noutate pentru mine că se cunosc. Nici nu mă dezmeticesc bine și suntem la Walgreens, ei doi aruncă o bucată de ciment în ferestruica pentru mașini și ne uităm cum Troc se strecoară prin gaura minusculă. Se cațără și golește rafturile de sus și duși suntem în mai puțin de trei minute. Trebuie să opresc pe strada Duff Patt și să-mi sprijin capul între genunchi. Maggot e drogat de nu mai știe de el, țipă că e Robin Hood al Sudafedului, în mama mă-sii. Îi duc pe amândoi înapoi la Woodway și o șterg.

Marți. Mă sună Repede-Nainte și mă întreabă dacă vreau să facem o plimbare, de dragul vremurilor vechi. Unde? Îmi spune că la Richmond. Îi răspund: „Nici să nu te gândești, salută gaura de șoarece și, apropo, ce mai face Emmy?" îmi spune că s-a despărțit de Emmy. Închid și o sun pe June s-o întreb dacă s-a întors acasă, nu, nu s-a întors. June mă întreabă de ce. Căcat. Nu e bine.

Miercuri. Teoretic nu e o zi groaznică, dar, da, e nașpa fiindcă mă dă peste cap. Tommy îmi spune că lumea scrie la ziar despre Red Neck. Spune că e o mișcare în opinia publică. Nimeni nu scrie la ziar decât pentru probleme foarte importante, ca atunci când au furat aparatul de înghețată de la Dana's Quickmart. Pinkie îi ordonă lui Tommy să bage banda desenată în fiecare săptămână, neapărat, și îl obligă să recunoască că nu face parte din pachetul obișnuit. „Contribuția unui talent local", explică el. Pinkie trage concluzia că e vorba chiar de Tommy și îi oferă un supliment de zece dolari pe săptămână. Tommy îi spune că o să aibă o discuție cu Anonim ca să vadă dacă zece dolari pe episod ajung. Săptămânal ar însemna o presiune enormă. O parte din mine spune că deja trăiesc la limita dintre funcțional și mort de drogat, iar chestia asta o să mă dea gata. Și o parte îmi spune: *Cere-i douăzeci.*

De oameni care au nevoie de un erou nu ducem lipsă pe plan local. Îmi veneau de peste tot idei. Era toamnă de acum, vremea cârnitului și a tăiatului, deci am făcut un episod despre tutun. Am desenat copii mici care

se chinuiau să rupă florile de pe plantele înalte, fete cu bentițe și ciorapi scurți, băieți cu șepci. Toți încep să vadă stele verzi, se învârt în cerc amețiți de răul tutunului verde. Red Neck apare și se năpustește în câmp, cu câte o lamă în fiecare mână, și taie deodată florile de pe toate plantele. Apoi îi înghesuie pe copii în spatele camionetei și îi duce în oraș să le ia ceva de mâncare. Pe ultima planșă se vede că au făcut o oprire pe drum: camioneta se îndepărtează, iar în planul apropiat sunt flori de tutun pe care le-au lăsat pe două morminte. Unul e al lui Tataie, unul al Fratelui Mic.

I-am făcut o camionetă DeSoto, model 1950, cel cu aripioare. Ca să știți. Nu un Lariat.

Episodul a declanșat o întreagă tărășenie, oamenii au început să lase flori de tutun în cimitire. Pinkie și-a trimis fotograful, pe Guy Greeley, să facă poze, deci a fost o nebunie. Ziarul oferea subiecte ziarului. Au fost puse flori de tutun și pe treapta din fața biroului ziarului. Pinkie a primit telefoane de la revista săptămânală din Russell County și de la cotidianul din Bristol, care întrebau cum să facă să publice și ei banda asta desenată, deci s-a grăbit să stea de vorbă cu Tommy. Pinkie venea atât de rar după program, încât Tommy s-a speriat de s-a căcat pe el când a auzit cum se deschide ușa încuiată. Se dăduseră spargeri la jumătate din vitrinele de la stradă din Pennington în ultima vreme, chiar și la cele în care nu te așteptai să vezi mare lucru. La birourile de informații, la H&R Block. Asta se întâmpla într-o seară când eu nu eram acolo, din cauză ca o făcusem cam lată după ce fusesem dat afară de la Sonic. Nu o văzusem niciodată pe Pinkie. Tommy spunea: „închipuie-ți un pitbull cu breton, care își aprinde țigară de la țigara și se uită fix la tine de parcă ar fi de la forțele speciale CIA”. Avea vorbele la el, Tommy. Ea a zis că sosise vremea să oficializeze înțelegerea legată de Red Neck. Era vorba de bani, deci trebuia semnat un contract, cu un om în came și oase, cu nume. Ea tot credea ca Tommy e autorul.

Așa că m-a dat de gol. A spus că din cauza că Pinkie mai avea un pic și îl ataca, dar știam că nu era așa. La Creaky văzusem cum Tommy încasase multe bătăi cu cureaua fără să crâcnească. În cele din urmă a recunoscut ca a fost hotărârea lui să-mi spună numele și că ar trebui să mă bucur, nu să mă supăr. A adăugat că, dacă aș fi fost în locul lui, și eu aș fi făcut la fel.

Doamna Annie îmi dăduse numărul ei de acasă. Usa e f mereu deschisă ș.a.m.d. Nu mă așteptam ca oamenii să vorbească serios când spuneau asta, se simt de obicei vinovați că pleacă de lângă tine când ești vai de capul tău și se întorc la viețile lor norocoase. Dar am sunat și mi-a spus vino acum, de ce nu. La cină.

Nu aveai cum să ratezi casa. Fațada era vopsită pestriț. Un câine lătra înăuntru, dar a tăcut când i-a ordonat domnul Armstrong, nu ca Jip. M-a poftit și mi-a spus ca pregăteau cina, deci să arunc o privire dacă vreau, ceea ce am și făcut, fiindcă aveai ce vedea. Pături decorative pe pereți. Și tablouri din material textil cu peisaje de munte, copaci în culorile toamnei și altele asemenea, pe care doamna Annie le făcea la războiul de țesut, mașinăria aia ciudată care ocupa jumătate de camera. Pictura o înțelegeam, dar imagini realiste făcute doar din fire, asta era la alt nivel. Îmi venea să le ating, să pipăi iarba și stâncile colțuroase. Pe una era o cascadă. Mi-a spus că era Copaia Dracului, fusesem acolo? Am simțit o răceală puternică în stomac și am spus nu, doamnă, și nu m-am mai uitat la ea. Pe cățeaua lor o chema Hazel Dickens.

Neagră, mică, păr lung, picioare scurte. Mă urmărea în tăcere peste tot, de parcă ar fi vrut să strângă după mine. Casa era curată, dar nu exagerat de ordonata, cu chestii muzicale peste tot, amplificatoare și altele asemenea. Nu ascultasem niciodată formația lor. Nu era o chestie pentru tineri.

Peste tot pe rafturile de cărți și pe pervazuri aveau statui cioplite în lemn, vopsite, aproape ca și cum ar fi fost făcute de copii, dar mai bune: un urs zâmbitor, Adam și Eva, un tip de la taxe și impozite înghițit de o balenă. Domnul Armstrong mi-a spus că făcea colecție. Lumea îi spunea artă populară, artă hillbilly, naiva, el îi spunea pur și simplu artă. Printre obiectele de artă hillbilly era și un Superman negru, cu pelerina și însemnul și tot. Ghete masive, pumnul ridicat în aer. Și mi-am spus: *Opa, nu sunt primul care s-a gândit la asta.*

Era ciudat să-i vezi pe acești profesori în papuci de casă, căsătoriți. Ea purta niște pantaloni de trening și avea părul prins în coadă, o latură sportivă tip Jane Fonda a doamnei Annie, pe care nu ai fi bănuit-o niciodată. L-am văzut cum i-a dat o palmă discretă peste fund în timp ce se întindea în spatele ei după lingura de amestecat. La cină aveau fasole boabe, salata, pâine de porumb. Am cerut câte o porție suplimentară din toate.

Domnișoara Annie abia aștepta să-mi dea sfaturi legate de Red Neck, motivul pentru care o sunasem. Mi-a spus ca o să se uite ea pe toate contractele înainte să le semnez și să mă gândesc bine la bani. Riscam să pierd ocazii mai târziu dacă nu negociam dur de la început. A spus sindicalizare și alte asemenea cuvinte, i-am zis ca Pinkie oferise zece dolari pe bandă desenată și doamna Annie a replicat: „O, dragule, nu-i nici pe departe cât trebuie”. I-am mărturisit că m-aș simți ciudat să-i cer femeii mai mult, n-ar fi foarte creștinește sau, mă rog, și mi-a explicat ca trebuie să-mi schimb mentalitatea. Dacă se gândea mai bine, avea s-o sune chiar ea pe Pinkie ca să discute despre plata mea. Avea să-i spună că e agentul meu.

Domnul Armstrong a intervenit:

— Zi-i că suni din partea Amato și Armstrong.

Ea i-a aruncat o privire răutăcioasă.

— Asta o să fac.

Mereu uitam că ăsta era numele ei de familie, Amato, altul decât al lui. Dar erau îndrăgostiți nebunește. Se vedea limpede ca lumina zilei din felul în care se completau, ca și cum și-ar fi citit gândurile. Domnul Peg ar fi spus „ca doi cai la aceeași căruță”.

L-am întrebat pe domnul Armstrong cum mai stăteau lucrurile la gimnaziul din Jonesville și mi-a spus că la fel ca de obicei, te pișși pe hardughia în flăcări. Nu era genul de exprimare literară pe care ne-ar fi permis-o la ore. Eram ușor drogat, dar încercam să nu mă las dat peste cap de faptul că eram alături de ei ca oameni, nu ca profesori. Că nu se purtau cu mine ca și cum aș fi fost un copil. Am ajuns să discutăm despre motivul pentru care comitetul școlar voia să-l dea afară. L-am întrebat dacă tipii de la compania de cărbune erau supărați pe el pentru că-i dăduse de gol că ei conduceau și restul afacerilor din oraș și mențineau școlile într-o stare cumplită ca să fim prea proști pentru a le da replica. A întors capul într-o parte și a făcut o mutră de comediant, parca ar fi zis *oh, rahat*, iar doamna Annie a ridicat mâinile și le-a agitat în aer. Se distrau de minune ăștia doi. Cu o fată absolut inexpresivă el a spus că nu-și amintea să fi vorbit despre așa ceva la ora.

— Câștigă mai mult dacă se apucă să cânte la banjo, a spus ea. Îl țin la școala doar ca să-l enerveze.

M-am gândit s-o întreb despre domnul Maldo. Mi-a spus că se mutase și că acum era la o fabrică din Kingsport, liber să curețe toaletele fără

amenințarea disprețului adolescentin. Deci asta era bine. Am spus că îmi pare rău ca fusese gonit și am întrebat cum puteau trăi ea și domnul Armstrong pe lângă bârfitori ca U-Haul și mama lui îngălată. Domnul Armstrong mi-a răspuns ca Lee County nu e altfel decât alte locuri, pentru că peste tot existau oameni plini de ură. Fiind un cuplu mixt, auziseră tot ce se putea auzi.

— Odată cineva a aruncat cu iaurt în noi dintr-o mașină în Chicago, în centru.

— Iaurt *Yoplait*! a spus doamna Annie entuziasmată, parcă ar fi spus o glumă. Se vinde în borcănele mici și drăguțe, știi? Ce fel de rasist e ăla care mănâncă iaurt de căpșuni de firmă?

Am spus că nu știu. Rasistul de Chicago? Și domnul Armstrong a zis că nu avem de fapt de unde să știm dacă îl mânca. Poate îl cumpărase doar ca să-l folosească pe post de proiectil.

Chiar dacă păreau că se prostesc, se întâmpla ceva serios, ca și cum ar fi făcut și aluzii. Doamna Annie a spus că le plăceau la nebunie lucrurile bune de aici, iar pentru restul se susțineau unul pe celălalt și asta era de ajuns.

— O altă persoană poate să te ajute mult să-ți fie mai bine, a adăugat, dar susținerea trebuie să fie reciprocă.

Apoi au făcut echipă împotriva mea, că de ce m-am lăsat de școală și m-am mutat cu Dori. Doamna Annie a spus că acest contract era o șansă care nu apare în fiecare zi și, dacă ar fi în locul meu, ar vrea să aibă capul limpede într-o asemenea situație. Cu alte cuvinte, să mă las de droguri. Mai ușor de făcut fără prietenii drogați. Erau politicoși, dar totuși. Spuneau că iubirea trebuie să aibă o bază puternică, nu doar să iei ce apuci. Nu îți alegi părinții, dar partenerul este încercarea ta de a face lucrurile să meargă bine. Stăteam acolo și îmi pipăiam pastila de Xanax din buzunar și mă gândeam: *Ce mama mă-sii? Ce-ați făcut, m-ați spionat?* Poate că eram paranoic, lucru care se întâmpla dacă nu aveam plinul făcut. Pe de altă parte, erau profesori. În ceea ce privește copiii și familiile din zonă, puteau să scrie o carte.

Am plecat de la ei atât de nedumerit, că a trebuit să iau pastila aia înainte să pornesc mașina. O înțelegere avantajoasă cu Pinkie Mayhew, super. Dar eram și supărat foc. Dori depindea de mine în toate privințele. Dacă o abandonam, pe bune, cred că ar fi plâns până la moarte și ar fi murit de foame. Cu Jip întins peste cadavrul ei, spunându-și că, dacă plecasem, el

câștigase războiul. Profesorii ăștia doi cu glumele lor șmechere, palmele peste fund și casa plină de chestii mișto făcute de mâini zdravene… oricine și-ar fi dorit așa ceva. Dar cum ajungi acolo din situația normală? Nu cunoscusem prea mulți oameni căsătoriți fericiți, mai ales unul cu celălalt. Domnul Armstrong și doamna Annie nu au făcut decât să mai adauge ceva la grijile mele când mi-au băgat în cap că ar trebui să mă despart de Dori. Pentru că nu aș fi putut să fac asta niciodată. Oamenii buni nu-i lasă baltă pe cei pe care îi iubesc.

I-am spus lui Tommy în regulă, hai să facem treaba asta în echipă. Doamna Annie a înghesuit-o pe Pinkie și ne-a obținut 50 de dolari pe episod, plus ceva în plus pentru fiecare alt ziar care îl publica. Urma să furnizăm material săptămânal, cu un contract de un an. Tommy și cu mine aveam să împărțim banii pe din două. Miile de cărți pe care le citise trebuiau să folosească la ceva la un moment dat, avea să mă ajute cu ideile pentru povești. Și cu desenul în sine. Să dai pe deasupra cu penița este ultimul pas și trebuie să ai mâna fermă, i-am spus că vom fi cai la aceeași căruță.

Adevărul e că muream de frică să promit așa ceva de unul singur. Mă minținsem singur în legătură cu cât consumam. Uită-te la mine, mă descurc. Nu e nimic scăpat de sub control. Sunt grijuliu cu morfina. Tot nu-mi injectasem nimic, din singurul motiv că mă lua cu fiori când vedeam ace, dar îmi spuneam mie însumi că asta era de fapt granița între distracție și partea nasoală, pe care refuzam s-o trec. Pretindeam că încă pot să-mi fac apariția la timp ca un om, chiar dacă fusesem dat afară de la Sonic și apoi și din alte locuri. Nu pentru că leneveam, rezolvam comenzile în doi timp și trei mișcări. Dar nu voiai să fii în același loc cu mine și un aparat de încins uleiul, hai s-o lăsăm așa.

Acum însă, susținut de Tommy, nu mai aveam cum s-o feștelesc. În ziua în care am semnat chestiile alea contractuale în vizuina de birou a lui Pinkie Mayhew, asta credeam. Cel mai mult îmi doream să mă maturizez. Greu de înțeles, la cât de lipsit de copilărie fusesem. Fără griji, ce înseamnă asta? Dacă trăisem vreodată așa ceva, nu-mi aminteam. Dar tot nu intrasem încă în maturitatea deplină, îi băgăm fum pe sub ușă, luam la țintă ferestrele cu pietre în mână. E singurul lucru pe care ni-l dorim, noi, băieții amărâți din toată lumea. Să fim bărbați.

Când urma să expire contractul, aveam să am aproape optsprezece ani. Aveam să iau banii puși deoparte pentru mine din alocația mamei și să-mi încep viața în libertate. Ca bărbat muncitor și talentat, plătit pentru ce face. Aveam să mă însor cu Dori. Să mă las de droguri.

M-am culcat spunându-mi: *Fie, Angus, o să am încredere în călătoria dezlănțuită, pare s-o ia în sus.* După câteva ore m-a trezit telefonul și era ultimul om pe care aș fi vrut să-l aud, Rose Dartell. Nu simțeam nimic pentru fata asta ciudată și presupuneam că era ceva reciproc. Greșit, ea simțea ceva. Mă disprețuia. Din cauza lui Emmy și a lui Repede-Nainte. Toată lumea zicea că e vina mea că se combinaseră ăștia doi. Rose mi-a cerut să mă întâlnesc cu ea în părculețul de sus din Ewing, pentru că avea să-mi dea ceva de la Emmy. I-am zis că încerc să ajung mâine după-amiază. A spus nu. Acum.

Câte faci ca să nu fii nesimțit. Mi-am tras pantalonii la trei dimineața, în pana mea, și am mers până la nu știu ce ieșire de pe autostradă ca să aflu vești care cu siguranță erau proaste. Nu era departe de parcul unde mă dusese domnișoara Barks cu ani în urmă, în ziua în care mă lăsase baltă. Mă uitam la stâncile albe și gânduri ciudate îmi treceau prin cap. Să sari, să zbori sau să cazi. Acum luna se oprea pe creasta zimțată. M-am așezat pe un stâlp rece de ciment și am așteptat să văd pe drum niște faruri.

Rose a coborât și a rămas lângă mașină în timp ce vorbea încet. N-o prea vedeam. A spus că Repede-Nainte locuia în Georgia. Se hotărâse să sară peste Șoarece și să facă afaceri direct cu traficanții mexicani în Atlanta. A pomenit de diferite chestii tehnice care sunau de parcă Repede-Nainte ar fi fost un om de afaceri de admirat, care făcea mișcări inteligente pentru a fi promovat. O parte a simțului său pentru afaceri însemna că o folosea pe Emmy ca momeală. Eram obosit și nesigur pe picioare și nu auzeam tot ce-mi spunea. Am întrebat-o cum adică momeală. Nu-mi venea în minte decât cutia de pescuit a domnului Peg.

La asta se referea. Un mod de a-i atrage. Făcea sex cu tot felul de tipi, ca să-i atragă să facă afaceri cu Repede-Nainte. I-am spus lui Rose că e imposibil. Dacă o cunoșteai pe Emmy, nu aveai cum să-ți închipui așa ceva.

— Sunt sigură că tu nu poți, mi-a replicat.

Rose își aprinsese o țigară și mă uitam cum creștea și scădea strălucirea portocalie.

— Dacă ar trece mâine pe lângă tine, nu ai recunoaște-o.

— Aș recunoaște-o.

— Nu la halul în care e acum, nu, domnule, nu. Eu am văzut-o și pot să-ți spun că e, cum se zice, o ruină. Repede-Nainte s-a scârbit de ea și a lăsat-o.

Am văzut cum a căzut țigara pe jos.

— Deci ai distrus două vieți, pe a ei și pe a mea. Eu aș fi rămas cu el, știu să mă descurc.

I-am spus lui Rose să se ducă naibii. Nu credeam nimic din ce-mi îndruga.

Am auzit pași pe pietriș și deodată era așa aproape că puteam s-o miros. Ridica un pumn spre mine. Ceva mi-a căzut în mână, ceva care părea mic și umed, ca scuipatul.

I-am urmărit camioneta până când a dispărut în întuneric, apoi m-am urcat în mașină. Pentru o clipă lumina de sus m-a orbit. Am deschis palma și m-am uitat. Brățara în formă de șarpe.

52

Îmi era groază s-o sun pe June, dar promisesem. Nu i-am spus anumite detalii. M-a distrus când am auzit ce bucuroasă părea doar pentru că auzise că Emmy e vie. Nu la fel și când a auzit de Atlanta. June a revărsat o ploaie de înjurături, spunea că Atlanta e o afurisită de metropolă și că nu poți să te apuci să bați la uși, spera că Emmy se întorsese în Knoxville. Care, dacă mă întrebai pe mine, era același lucru, tot o afurisită de metropolă.

Ce trebuia să facem acum, a spus, era să o găsim pe Martha. A ieșit la iveală că June știa de avort și încă multe altele și că o luase pe Martha sub aripa ei, o internase la o clinică cu metadonă. Dar cea mai apropiată era la Knoxville, iar Martha nu cunoștea pe nimeni acolo și era praf. Martha începea să se pună pe picioare, se întorcea aici ca să stea cu oamenii pe care îi cunoștea, apoi se apuca iar și dispărea din nou. Poate se ducea la Atlanta. June era convinsă că, dacă dădeam de Martha, avea să ne ducă la Emmy. În acel moment pur și simplu gândea cu voce tare, nu voia să închidă telefonul, deși era la serviciu, cu oameni care o așteptau, i-am zis să mă sune dacă are nevoie de mine.

M-am plimbat un pic cu mașina ca să-mi alung din minte grijile lui June și să caut o idee de bandă desenată. Așa îmi veneau de obicei cele mai bune idei. Planul meu era ca după aceea să mă duc acasă la liniște și să fac ceva cât era Dori la muncă. Dar în ziua aceea am găsit-o în pat mâncând înghețată pe băț cu glazură crocantă, pe care o cumpăra în pachete mari. În cele din urmă ratase încă o întâlnire sau furase ceva prea bătător la ochi și Thelma o rugase să nu mai vină.

— Mi-a spus că mă roagă ca pe o prietenă, m-a lămurit Dori.

— Minunat, am replicat. Nu câștigi bani, ți-ai țepuit prietena cea mai bună, dar e în regulă fiindcă nu a urlat la tine.

Dori a spus că sunt un ticălos nemernic lipsit de înțelegere. Apoi a scos sunete din buze ca de sărut în direcția lui Jip și i-a întins înghețata s-o lingă. Crema albă i-a mânjit mustățile care arătau acum ca de om bătrân, iar felul în care capul blănos se mișca în sus și în jos m-a dus cu gândul la un film porno. Eram un ticălos care înțelegea foarte bine. Thelma nu uriașe la Dori pentru că era ca și cum ar fi urlat la o cutie cu pietre.

Din acel moment, Dori nu a mai avut niciun motiv să se dea jos din pat, așa că i-am luat televizorul. Într-o vreme ar fi putut să-l care înapoi pe scări

în sus, pe vremea când era hotărâtă și muta de colo-colo oxigenul și scaunul cu rotile ale tăticului, dar acum, cu regimul strict alcătuit din droguri și înghețată, era ușoară ca un fulg. Ea și Jip tropăiau până jos, fără să vorbească cu mine, și acolo își petreceau zilele pe canapea uitându-se la *View* și la *Prețul corect* și *That's so Raven*. Nu mai plăteam cablul, deci nu aveam decât canalele pe care le primești oricum. Nu mai conta, ajungeam acasă și putea să se uite și la *Țestoasele ninja*. Cu ochii lucioși ca sticla.

Apoi, într-o zi, am cedat. Mi se estimase un preț aberant pentru reparația transmisiei mașinii, ajunsesem acasă unde frigiderul puțea de la ultima pană de curent și am aruncat cu o sticlă goală de vodcă în ecran. Din partea cealaltă a camerei, brațul era încă bun. Nu s-a făcut chiar zob, sticla doar s-a crăpat și culorile au început să sângereze în linii verticale de-a lungul ecranului. Ce idiot. Aș fi putut să fac rost de cel puțin un flacon de Xanax în schimbul televizorului. Nu gândeam ca un gospodar adevărat.

A rămas acolo, înfășurată în pătura ei, cu ochii holbați la televizorul mort. Aștepta să-i dau marfa. Aveam niște gânduri nebunești, să mă țin departe o vreme, să-i tai rația. Să rabde, așa avea să mă aprecieze. Dar nu aveam s-o fac niciodată. Era păpușa mea. Nu eram lipsit de inimă.

Singur, asta eram. Tommy m-a salvat în acele zile, cel mai interesant tip cu care puteai să stai de vorbă. Citea în continuare de parcă ar fi fost la autoservire. Nu chestii pentru copii, acum citea știrile care soseau. *Courier* publica toate chestiile locale toxice, spre supărarea lui Tommy, dar tot restul se pierdea dacă nu avea cine să-l printeze și să-l tipărească. Se arunca pe orice punea mâna: tornadă în Alabama, războiul din Irak, Toyota care ajunsese pe locul trei în topul mașinilor cumpărate de americani. Spațiu, despre asta știa totul. Spunea că se construiau vehicule de patru sute de milioane de dolari ca să se târască pe Marte. Nu-l credeam și totuși îl credeam. Când vezi ce fac oamenii cu banii, dacă îi au, parcă sunt două universuri diferite. Al lor și al nostru.

Pe vremea aceea aveam o slujbă la cooperativa agricolă din Norton. Ca muncă eram cam același lucru ca la fostul magazin al lui Vester, pus chestii pe rafturi, prețuri, cărat furaje. Dar oamenii, ferească Dumnezeu! Directoarea, Rita, nu era foarte bătrână, dar trecuse deja prin două feluri de cancer, nu știu ce dublă-ectomie, și vorbea despre incontinență până să apuc să-mi înghit cafeaua. Iar casierul, Les, fost miner, avea probleme la fiecare parte a corpului, inclusiv câteva pe care sunt sigur că le inventase

naibii. Concursul nu lua niciodată sfârșit. Dacă aș fi fost arbitru, aș fi înclinat spre Les, folosea un cadru din acela pe care poți să te așezi și mâinile îi tremurau așa de rău încât clienții se grăbeau mereu să-și bage ei cumpărăturile în pungi, până să apuce el să spargă vreo sticlă de Ivermec. Îți venea să-l întrebi de ce nu stai acasă, tataie? Ia-ți pensia de handicap, lasă pe altul să muncească pentru bani. Pesemne că soția lui îi spusese să-și miște recitalul de organe din casă, altfel îl termina ea.

Era o mare alinare ca la sfârșitul zilei să mă duc cu mașina la sediul ziarului și să ascult despre dezastrele naționale ale lui Tommy.

Avea o grămadă de propuneri pentru Red Neck. Am făcut o serie întreagă cu teme medicale. Red Neck transforma pante de cărbune prăbușite într-un montagnes russes uriaș pe care oameni în scaune cu rotile să poată ajunge la medicul lor din Tennessee. Câteva despre clinicile gratuite pentru zone îndepărtate, cu medicii voluntari care vin în fiecare an să lucreze aici. Văzusem cu ochii mei taberele acelea de corturi, nebunia de acolo. Mama încerca să mă bage, dar nu am reușit niciodată. Oamenii stau la coadă săptămâni în șir ca să nu piardă rândul. L-am făcut pe Red Neck să salveze copii din învălmășeală. Red Neck lua geamuri și tije de la o fabrică veche și le transforma în ochelari pentru copiii care aveau nevoie de ei. Red Neck îi făcea unui bătrân un set nou de dinți din cărbune dur, lucios.

În ciuda celor mai negre temeri ale lui Tommy, Sophie tot nu-l părăsise încă din cauză că era țărănoi. Plănuiau să se întâlnească față în față dacă reușeau să aibă la un moment dat suficient timp de concediu, iar până atunci își scriau pe computer ca la balamuc. Adică el stătea cu orele la calculatorul ăla, fie citind, fie scriind. Am întrebat de unde găseau atâtea să-și spună. Mi-a explicat că-și povesteau tot ce-i interesa, tot ce-i întrista și tot ce-i făcea fericiți. Cam atât. A spus că despre astea trei lucruri ar fi putut probabil să stea de vorbă până la sfârșitul lumii. Dacă nu, aveau să găsească o altă categorie.

Nu avea de unde să știe că îmi înfigea un ghimpe în inimă când îmi mărturisea asta. Bietul Tommy, îmi spuneam cândva, el și iubita lui imaginară, în timp ce eu și Dori aveam festivaluri de fu tai. Apoi, Dori și cu mine trecuserăm la „să te fut” și alte categorii nu-mi mai veneau în minte. Tommy avea un lucru de care eu nu puteam să am parte niciodată.

Iar eu îl aveam pe Tommy. Vorbeam despre câte-n lună și-n stele, dar eu evitam anumite subiecte, Dori, de pildă. Cuibușorul nostru de nebunii nu

tocmai fericit. Activitățile din afara programului, altul. Dar nu era prost. Într-o seară, și asta se întâmpla după ce umblam deja împreună de câteva luni, mi-a spus că nu prea avea voie să primească vizitatori la biroul de la ziar. Așa că să lucrăm în altă parte la benzile desenate. M-am gândit că asta venea de la Pinkie, care se gândea că sunt un drogat care dă târcoale sediului ei. I-am zis că mă simt rănit că nu-mi luase partea. Ce credea, că o să fur rahaturi din biroul lor?

Stătea aplecat peste masa transparentă înclinată și a rămas cu ochii în jos și trăgându-se cu o mână de bărbuța cu care începeam în sfârșit să mă obișnuiesc. Am simțit un nod în stomac. Tommy era genul de om care îți ținea partea, probabil ultimul pe care îl cunoșteam, bun până în măduva oaselor. Dacă el renunțase la mine, eram un om pierdut.

— Nu prea e mare lucru de furat pe aici, a răspuns într-un târziu, ridicând din umeri și uitându-se la tabla albă de pe perete, haosul uriaș de bandă adezivă colorată și cuțitașe.

— Adică? Dacă ar fi, aș fura?

M-a privit în ochi.

— Am semnat un parteneriat. Trebuie să am încredere în tine, Demon.

— Așa. Și?

Tommy părea mai trist decât îl văzusem vreodată. Și noi doi văzuserăm la viața noastră multe chestii triste. Mi-a spus că era vorba despre capacitatea de a funcționa. Trebuia să se gândească la faptul că riscam să mă rănesc, cu toate aparatele de acolo, cuttere și tot ce mai era. Știam ca îi e cumplit de greu să spună asta, dar tot i-am aruncat în față răutăți. Funcționam al naibii de bine, chiar trăiam într-o casă adevărată cu prietena mea adevărată și nu într-un garaj cu furci și canistre de benzină. Apoi mi-am cerut scuze, m-am prăbușit și am recunoscut că eram un pic slăbit de la droguri. Dar că eram hotărât să mă las.

— Cum ai de gând să faci asta? m-a întrebat.

Cu cotul sprijinit de masa transparentă și bărbia în mână.

— O s-o fac. O să renunț la droguri. Doar că, genunchiul… Tot mă doare ca naiba.

Ochii de câine trist, bărbia sprijinită în pumn.

— Dar îi dau eu de cap, am adăugat. E timpul. M-am gândit la asta în ultima vreme. Am trecut eu prin chestii mai rele, păi, Dumnezeule, Tommy! Am trecut noi prin tabăra sado-maso a lui Creaky.

— Nu cred că e așa de simplu. Cred că e mai bine să te ajute cineva.

Am râs.

— Să mă ajute. Cine?

— Exista un club al Alcoolicilor Anonimi în subsolul bisericii aflate la doua case de aici. Multe seri pe săptămână. Dacă te-ai duce, probabil că am fi de acord să vii aici după aceea.

— În pizda mă-sii, deci mă mituiești să merg la Alcoolicii Anonimi.

— Nu așa am vrut să sune. Scuze. Știu, trebuie să fie anonim.

— Ce naiba știi tu despre astea?

S-a ridicat de la masa transparentă și a ocolit-o, cu mâinile îndesate în buzunare.

— Sophie. Amândoi părinții ei au fost alcoolici. Dar mama ei s-a lăsat.

— Mă bucur pentru mama lui Sophie. Alei mele, la nenorociții de Alcoolici Anonimi, nu au încercat decât să-i bage pe gât să lase totul în seama unei puteri superioare. Și asta a fost toată povestea vieții ei, Tommy. Niciodată nu a crezut că are și ea o putere, oricât de mică. N-a făcut decât să înghită căcatul pe care viața i l-a scos în cale, până când ultima serie a terminat-o.

Tommy s-a așezat la loc la masa transparentă, cu capul în mâini. I-am spus că nu aveam de gând să-mi trăiesc viața cum o făcuse mama, care le permisese tuturor să-i spună că nu face doi bani. Rămăsesem în viață până acum pe propriile picioare și nu intenționam să renunț la asta.

— Mai e ceva, a continuat Tommy foarte încet. Mama lui Sophie a trebuit să-l părăsească pe tatăl ei ca să se lase. Spune că atât timp cât trăiești cu un om dependent, ești și tu dependent.

Am lovit de câteva ori cu pumnul drept în palma stângă și am ieșit înainte să fac ceva mai rău. De ce nu spunea direct?

Nu conta. Nu o părăseam.

Tommy era un om bun, spre deosebire de mine. Este tot ce pot să spun. Aveam un contract. M-am întors în seara următoare și ne-am împăcat. Tommy mi-a dat cheia de la locuința lui din garaj, ca să-mi arate că avea încredere în mine. Am început să lucrez acolo, singur cu furcile și bidoanele de benzină, până când el își termina tehnoredactarea, apoi venea acasă și lucram împreună.

Când stăteam acolo singur, parcă mă întorceam în camera pentru câini a familiei McCobb. Plus apariţiile-surpriză ale lui Haillie, care ieşea de niciunde şi mă speria de-mi îngheţa sângele în vine. Varianta de treisprezece ani, închipuiţi-v-o pe Bărbie cea cu ochi scânteietori la viteză dublă. Mi-a arătat desenul cu Zâna pe care îl păstrase. Încercam să lucrez, dar ce poţi să faci. Am întrebat-o ce făceau gemenii urlători şi mi-a spus că erau la grădiniţă. Seara următoare a venit cu cei doi pici, fiecare pe câte un şold, ca şi cum ar fi fost mama cea mică. Am încercat s-o întreb chestii obişnuite, cum era în Ohio, dacă avea prieten. Mi-a spus că avea patru. Îi ţinea în braţe pe copiii ăia cât jumătate din ea şi îmi arunca ocheade, ca şi cum eu aş fi putut fi numărul cinci. Calmează-te, domniţă, mi-am spus, o să ajungi cât de repede acolo, n-ai nevoie să te ajut eu. În cele din urmă doamna McCobb venea şi o gonea pe Haillie înapoi în casă. Apoi ea rămânea pe loc în pantalonii de trening cât un sac şi cu coafura ei de mamă şi îmi împuia capul. Soţul ei este un geniu, afacerea lui e pe cale să devină mare, aceeaşi veche poveste. Nu mai depindeam de familia asta pentru consumul de calorii şi nici pentru altceva, aşa că nu eram atent la ea.

În afară de o chestie nebunească. Mi-a spus că îi era teamă că domnul McCobb se băgase în ceva care îl depăşea. O afacere cu un bărbat pe care ea nu îl cunoştea, dar trecuse pe la ei şi nu îi plăcea cum arăta. Ţinând seama de legăturile mele în fotbal, era curioasă dacă îl cunoşteam pe tipul ăsta. U-Haul Pyles. Să-mi fut una. I-am spus să se ţină cât mai departe de el. Dar tot mă întrebam. Oare era adevărat sau încerca să mă ducă de nas? Mă căuta U-Haul aici?

A apărut Martha, stătea în ceea ce June numea „casa aia de drogaţi din Woodway”, ca şi cum ar fi fost un loc celebru. Locul de unde îl luasem atunci pe Troc. June voia să mă duc acolo şi s-o culeg. I-am spus că Maggot era prieten cu acei oameni deosebiţi, deci cu el trebuia să vorbească. Dacă nu mergea, să cheme poliţia. June a spus că nici vorbă. Primise indiciul de la Juicy Wills, adjunctul şerifului, cu care ieşise în liceu. Juicy venea să-i aducă informaţii încă de când fugise Emmy, la fel de plin de el ca de obicei. June îl tolera doar sperând că o să-i dea un fir ca lumea. Acum, că avea unul, nu intenţiona să strice totul ducându-se acolo cu un afurisit de păun într-o maşină de poliţie. Singurul ei scop era s-o găsească pe Emmy şi pentru asta trebuia s-o facă pe Martha să aibă

încredere în ea și să vorbească. Maggot fusese de acord s-o ajute, însă doar dacă mă băgăm și eu.

June era convingătoare. Știa că Martha n-o să se bucure s-o vadă, nici după tot ce făcuse ca s-o ajute. Asta era de fapt motivul. Deci s-a hotărât să mergem Maggot și cu mine. Dacă reușeam cumva s-o aducem înapoi cu noi pe Martha la June, după aceea se ocupa ea.

Am mers la Woodway în plină zi, cu Maggot prea drogat ca să observe transmisia mea de căcat. Am oprit în dreptul casei și am rămas în mașină, admirând veranda care era ea însăși un univers strâmb. Saltea veche putrezită, comode fără sertar, canistre de propan, suport de fierăstrău, frigider căzut pe o parte, cu patru scaune de plastic legate între ele deasupra. Cârje. Un palmier artificial. Mașinuță pentru copii. Un morman enorm de lemne de foc tăiate de un om în putere care sigur nu mai era prin preajmă ca să le ardă. Rumegușul a trei generații dispărute sau mai mult. Mi-a luat un pic să văd rotocolul de fum de țigară și pe Martha sub el, așezată pe un aspirator. Am întrebat-o dacă vrea să dea o tură cu noi. Nici măcar nu ne-a întrebat unde.

N-am văzut niciodată un om mai distrus. Părul, dinții, totul la ea era nespălat sau se descompunea. Pantaloni vechi cu dungi, cu fermoarul stricat. Brațe scheletice goale, pe frigul ăla. Maggot s-a mutat în spate ca să stea ea pe locul pasagerului și i-am simțit mirosul ca de hoit. Carne putrezită. M-am forțat s-o întreb dacă voia să mănânce și a spus da, însă apoi a adormit până să ajungem la un fast-food. I-am luat un hamburger, dar Maggot l-a mâncat, a spus că o să fie destulă mâncare la June. Apoi a adormit și el. Am străbătut porțiunea sinistră unde rădăcinile de kudzu atârnă din copaci și trec peste balustradă ca și cum ar încerca să ajungă la tine.

La mai puțin de doi kilometri de casa lui June, Martha s-a trezit, a văzut unde ne aflam și a încercat să se arunce din mașină. Uitase că avea centura pusă. Am oprit și i-am dat drumul, pentru că nu avea unde să fugă, eram pe malul râului Powell, unde domnul Peg ne ducea la pescuit. Un loc frumos, înconjurat de molizi ca niște uriași plictisiți. A pornit împiedicându-se pe mal. Abia atunci am observat că doar într-un picior avea pantof. Probabil se injectase, adormise și uitase. O văzusem de atâtea ori pe Dori făcând același lucru. Mă speria ca naiba că în mintea mea Dori și Martha se suprapuneau. L-am lăsat pe Maggot să doarmă în mașină și m-am dus după

ea. M-am ghemuit pe malul râului și am privit-o cum tremura. Cocoșată toată, cu fața lipită de genunchi și amândouă mâinile în părul sârmos.

— Nu pot s-o las să mă vadă, a spus Martha într-un târziu. Mă detestă.

— June? Nici pomeneală.

— Ea v-a pus să veniți după mine, nu?

I-am spus că June nu voia decât să aibă grijă de ea. Martha tremura așa de tare că mă temeam că o să se rupă ceva în ea. Mi-a spus că nu mai lua bani de la June pentru că asta o făcea și mai rea și mai jos decât ajunsese nu se putea. Încercase deja să se sinucidă de câteva ori.

— June crede că eu am corupt-o pe Emmy.

I-am spus că nimeni nu crede asta. Ce m-a șocat însă a fost că și Emmy spusese același lucru: *Sunt o persoană groaznică*. Repede-Nainte era sigur pe el, convins că nu avea cum să greșească, iar femeile astea rămâneau strivite pe drum în urma lui. M-am forțat s-o ating pe Martha pe spate, am mângâiat-o prin cămașa subțire de vară, i-am simțit oasele tari ale coloanei. Așa erau ale lui Dori acum.

I-am explicat că June nu era genul care să lase pe cineva baltă, niciodată. Și dacă Martha avea cum să ia legătura cu Emmy, trebuia să-i spună că June o iubește în continuare la nebunie și vrea s-o vadă înapoi acasă. Martha s-a așezat și și-a șters nasul cu dosul palmei, cugetând. Încercam s-o fac să se simtă utilă, s-o țin pe picioare. Dar mă storcea. Când i-am lăsat pe ea și pe Maggot la June, se întunecase deja și eu eram la rândul meu o victimă a acelei zile.

Tot drumul spre casă m-am gândit la Dori, încotro se îndrepta. Doamne ferește, ce văzusem! Dori nu avea să se lase niciodată, nu avea niciun motiv. Nu-mi puteam închipui viața fără ea, dar nici nu puteam să rămân la nesfârșit singur, așteptând ca Dori să se trezească și să mă ajute să-mi duc povara. Singurele cuvinte pe care ni le mai spuneam acum erau preludiul la o ceartă.

Dormea pe canapea, pe spate, cu o mână pe podea, ca o fată dintr-o carte cu povești, cu mâna atârnând în apă din barcă. Jip, pe burta ei, paznicul cu ochi mici. A mârâit când am scuturat-o ușor.

— Iubita, mă duc să-ți aduc ceva. Ai mâncat azi?

S-a întors pe o parte fără să deschidă ochii.

— Trebuie să te trezești. Ridică-te, bine? Trebuie să vorbim.

Nu știam unde să mă fi dus dacă aș fi plecat. Nu prea aveam unde. Poate că avea să fie doar pentru o vreme. L-am împins pe Jip de pe burta ei și am ajutat-o să se ridice în capul oaselor. A clipit, și-a focalizat privirea.

— Ce ai vrea să mănânci?

Și-a pus mâna pe burtă, a clătinat din cap. I-am spus că trebuie să mănânce. A deschis mai mult ochii, ca și cum își dădea seama treptat că eram acolo. Apoi m-a privit de parcă urma să-i fac rău și m-am simțit groaznic.

— Iubita mea, iubita mea, am spus și am mângâiat-o pe păr.

Îi crescuse în toate direcțiile, în sfârșit era culoarea ei naturală, blond, i-am spus c-o iubesc și că niciodată, niciodată n-o să-i fac vreun rău. Iar ea a zis:

— Treaba e, Demon, că sunt însărcinată.

53

Mă gândeam la asta în fiecare clipa, toată ziua. Așa aveam să ne lăsăm. Acum Dori avea un motiv. E simplu, am spus, gândește-te la copil. Nu era simplu. Dori nu se ostenise niciodată să ascundă faptul că se droga. În mintea ei, totul era iubire: sugea un Oxy ca să-l strivească și să-l împartă în două părți egale cu mine. Păstra fiecare plasture pe care și-l injecta, ca eu să pot să ling resturile. Acum începuse s-o facă pe la spatele meu, nu se injecta decât după ce plecam de acasă. Drăguț că Dori încerca să fie bună. Poate ca și eu făceam ceva asemănător.

Prost este singurul cuvânt pe care l-am avut la îndemână ca să descriu cea mai mare parte a timpului pe care îl petrecusem pe pajiștea lui Dumnezeu. Dar nu prostia făcea păsările să zboare sau lăcustele să-și frece genunchii și să cânte. Ci natura. Drogatul înhață ce-i trebuie. Glucoza de pe celulele creierului mănâncă orice alt scop. Poți să crezi că tu controlezi totul. Să te plimbi cu gândul asta ore în șir sau o zi, până când suna ceasul și omul care ai fost este azvârlit prin prima gaură pe care o găsește diavolul. Învață lecția, pune-te pe picioare. Vei fi doborât din nou.

De dragul lui Dori, m-am dus să vorbesc cu June. Știam că trebuie să aibă cineva grijă de ea. În zilele noastre există chestii pentru femeile însărcinate, pentru puls și altele. Vitamine, mi-am amintit că mama lua vitamine. Și așa, apropo, poate și ceva ca să scape de droguri.

Lucrul la care nu mă așteptasem era s-o găsesc pe June așa de agitata de propriile ei vești, ca n-a fost chiar entuziasmată de ale mele. Martha avea un indiciu legat de unde ar fi putut să fie Emmy în Atlanta. June chiar aflase un nume de stradă și se ducea acolo. Vreo cloacă, fără îndoială. Curata cartofi în timp ce îmi povestea toate astea și bucăți lungi de coajă zburau repede în chiuvetă. Oamenii pe care îi cunosc fac aproape mereu ceva cu mâinile. Bărbații fumează sau repară câte ceva, de obicei amândouă deodată. Am văzut odată un om care tăia de la vârf în jos un plop uscat, lucra cocoțat sus cu o drujbă într-o mână și un Camei în cealaltă. Femeile îi aranjează părul unui copil sau șterg vreun nas ori cos un nasture sau curăță cartofi. Și fumează, deși nu June, bineînțeles. Stăteam pe un scaun înalt la tejgheaua din bucătărie și aș fi vrut să-i desenez mâinile. Am întrebat:

— De ce crezi că vrea să vină acasă?

Niciun răspuns timp de jumătate de cartof. Coji maro și albe se îngrămădeau în chiuvetă. Apoi June a vorbit:

— Emmy nu e în stare în momentul de față să știe ce vrea.

— Oamenii se satură să tot audă asta, am spus. Are optsprezece ani.

Ochii lui June au scânteiat, dar a continuat să curețe cartofi, a vorbit fără să ridice privirea.

— Aici nu discutăm despre alegerile unui adult. E prinsă acolo fără nimic, folosită de oameni groaznici care o țin slăbită, mă rog, violată. Sunt lucruri la care nici nu pot să mă gândesc.

— Rușinată, am spus. E și asta. Mai degrabă ar muri decât să afli tu.

Mâinile lui June s-au oprit.

— Trebuie să vii cu noi.

Îmi venea să râd de cât de ușoare i se păreau lucrurile lui June Peggot. Ca și cum ar fi fost Lara Croft și ne-am fi dus să jefuim mormântul. Am spus că nu, nu puteam s-o las singură pe Dori atâta vreme.

A mijit ochii la mine, continuând să lucreze, însă de acum *flop-flop*-ul pe care îl făceau cojile curățate suna furios.

— Tu te auzi ce zici? Dori e o femeie matură, în curând va fi mamă. Ce crezi c-o să facă dacă o lași nesupravegheată, o să facă pipi în pat? O să dea foc la casă?

Nu voiam să recunosc că ambele variante erau posibile. Aveam alte pretexte, munca de la magazin, o bandă desenată pe care trebuia s-o termin până sâmbătă. June mi-a spus ca se duce duminică. *Flop-flop-flop*. I-am răspuns că oamenii ăia erau înfricoșători și trebuia să meargă cu cineva înarmat, ca Juicy Wills.

Nici vorbă de Juicy, din multe motive. Dar, da, sigur că erau înfricoșători. Fusese amenințată de o femeie, Rose, care susținea că Emmy îi furase bărbatul și că dacă ticăloasa se întorcea aici însemna că și-o căuta și avea să-i aranjeze fața. June nu intenționa să se ducă după Emmy neînarmată. Fratele ei, Everett, avea un permis de portarma la vedere, despre care jura că era bun în Georgia, și fusese de acord s-o însoțească.

Am încercat să mi-l imaginez pe acest frate ca pe Terminator 2. Everett. Frumos și blând ca toată gașca Peggot, mijlocaș în liceu. El și soția lui erau proprietarii sălii de forță și ai salonului de bronzat din Big Stone. Deci era destul de bine-făcut, dar totuși. June era nebună de legat.

— Bun, deci nu ai nevoie de mine, am tras concluzia.

— Un prieten, cineva de vârsta ei. După cum ai spus, se simte umilită. Are încredere în tine.

Asta m-a iritat, că mă invita ca pe un băiat, nu ca pe un bărbat.

— Atunci ia-l pe Ciocan, am zis. Cel mai drăguț tip. Pușcă de vânătoare, inel de pre-logodnă sau ce naiba o fi fost.

Lui June i-a sărit țandăra, a spus ca ar fi o cruzime să-l amestece pe Ciocan în treaba asta. El nu-și dorise decât s-o iubească pe fata asta și să aibă grijă de ea. O, de ar fi rămas împreună! A aruncat cartofii curățați în apa pusă la fiert, și-a șters mâinile de șorț și le-a folosit ca să-și dea într-o parte părul de pe frunte, unul dintre gesturile mărunte făcute de generații în familia Peggot. Mâinile acelea, fruntea lată de bebeluș dezgolită o fracțiune de secundă, exact aceeași privire. Pentru o clipă eram din nou la șapte ani și mă luptam cu Maggot în joacă, cu picioarele goale înfipte în pământ, încercând să ne aruncăm unul pe celălalt în noroi. Eu câștigam. Maggot refuza să piardă.

Toate erau fezabile. Eu în mașina lui June, mergând spre sud la o ora inumana, duminica. Drumul până la Atlanta era de șase ore dus-întors și June avea de gând să ajungem acolo și să facem ce aveam de făcut pe lumină, înainte să iasă vampirii. Everett moțăia pe scaunul pasagerului, cu capul mare căzut în față și cu pistolul Kel-Tec PMR-30 pe consola dintre ei. Permisul de portarma ascunsă nu era valabil dincolo de granițele statelor, iar June făcea totul ca la carte. Eu mergeam în spate, cu rezerve de care părea să creadă că aveam nevoie: pături vechi moi, răci tor de sucuri, cutii de biscuiți și altele asemenea. Deci aveam două filme în același timp, partea din față luată din *Blade II*, cea din spate din *Lassie se întoarce acasă*.

Mă simțeam prost că o mințisem pe Dori sau de fapt că nu-i spusesem nimic, însă ar fi fost distrusă dacă ar fi aflat că mă duceam în alt stat. Mai îngrijorat eram să scap de toată ziua asta fără probleme. Mă alimentasem la început, evident, dar nu îmi luasem nimic în plus pentru drum. Legile erau clare. O luam pe I-75, autostrada Oxy dinspre Florida. June era atât de în regulă și de pregătită pe toate planurile, încât cred că și-ar fi dorit să ne oprească poliția.

June și Everett s-au ciondănit cinci ore. Pe unde se ieșea mai repede din oraș, pe Autostrada Veteranilor sau pe 58. Dacă în mașină era prea cald sau cum trebuie. Dacă Easy Cheese erau un dar de la Dumnezeu sau o cutie de tablă irosită pe ceva dezgustător. June dădea drumul la radio pe un post cu

muzică din anii 1980 și Everett ne scotea din minți cântând cu o voce ridicol de înaltă împreună cu Eddie Rabbitt sau Rosanne Cash până când ea îi dădea voie să-l schimbe. Apoi June își mormăia propriile texte inventate pe piesele Beastie Boys sau Jay-Z. „Ooh ooh bitch, gotta big dick for ya here."

— Ești pe-alături total, Junie. „Song Cry" e o poveste de dragoste superbă.

— Bag și eu ce merge. Mie așa îmi sună.

— Vârsta, ce să-i faci. Auzul te lasă primul.

Între Everett și June erau cinci ani și imediat redeveneau copiii de șapte și doisprezece ani. S-au contrazis legat de momentul în care Everett făcuse pipi pe pantofi la o reuniune de familie Peggot și a cui fusese vina ca mașina călcase câinele și legat de un an întreg în care pasămite copiii mai mari îi furau mâncarea lui Everett și îl convinseseră că mama lui n-o pregătea pentru el.

— Dumnezeule, Everett, n-o lași nici acum baltă cu asta? Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva.

— Mda, trist. Acum îmi dau seama că memoria te lasă prima.

Pe mine mă surprindea că doamna Peggot le dădea pachete la ei. Maggot își cumpăra mereu mâncare de la școală. Se vedea că cei șapte o epuizaseră până să ajungă el în faza respectivă.

Pe la prânz am zărit Atlanta. Clădiri enorme ridicate în depărtare, cu vârfurile ascuțite sau pătrate, de culorile oțelului și ale cerului. Semăna așa de mult cu un film, încât privirea refuza să accepte că era o priveliște reală. Mașina lui June era destul de drăguță, trebuie s-o spun, un Jeep Cherokee, cu tapițerie din piele albă. Toate acestea au fost pentru o scurtă perioadă suficiente ca să uităm de aspectele de tot căcatul legate de această excursie și să mâncăm. Eu încă eram în partea pozitivă a zilei, înainte ca dispoziția bună și bonomia să se transforme în tristețe și iritabilitate. Apoi urmează transpirația, căscatul, mâncărimea, pielea de găină, tremuratul și vomitatul. Citeam aceste faze ca pe ceas. Eram optimist c-o să ajung acasă înainte de ora nașpa.

June avea hărți și plan de bătaie. Se descurca să conducă prin oraș, datorită anilor petrecuți la Knoxville. Știa tot, aici pe banda din mijloc, pe dreapta când e roșu acolo, întoarceri semnalizate cu brațul prin zonele acelea agitate unde în intersecții erau mai mulți oameni decât mașini.

Peachtree Street, a anunțat, în timp ce ne ducea printr-un canion ca în jocurile video, format din turnuri până la cer cu prea puțini copaci la vedere, piersici sau oricare alții. „Pauză de cafea”, a anunțat, apoi a executat o parcare laterală cum nu am mai văzut în viața mea. Ca un iepure care intră în vizuină. Am adăugat asta pe lista puterilor supranaturale ale lui June. Neam dus într-un restaurant minuscul unde ea știa regulile, întâi plătești, apoi comanzi de pe o lista lunga de chestii care nu par și nu sună a cafea, dar sunt cafea. Prostii de genul *frappo tall flat*. A spus că o să ne întărească nervii și mi-a adus o brioșă cu coacăze.

Ne-am așezat la o masă minuscula și în sfârșit cei doi au tăcut. Eu mă gândeam la ziua în care o cunoscusem pe June, la restaurantul din Knoxville unde nu putusem să mănânc pentru că totul era afară. Mă simțisem ca acum, agitat. Căutând cu înfrigurare în gând o portița prin care să scap de toate astea, să mă întorc la lumea adevărată, verde. Dar acum nu eram copil, știam câteva lucruri. Printre altele, că un Xanax ar fi putut să domolească în mare măsură acest sentiment. Lângă noi un cuplu își bea cafeaua și se certa în șoapta. Sute de oameni treceau pe lângă restaurant și își strângeau hainele în jurul corpului, își priveau picioarele, mergeau repede. Mă întrebam ce luau pentru alarma mentală care se declanșează într-un asemenea loc, unde nimic din ce vezi nu e viu, în afară de alți oameni. Tot restul e mort: cărămizi, ciment, oțel motorizat, niciun cântec diurn sau nocturn, doar claxoane și picamere. Munți de clădiri cu bare de oțel. Iar asta, ne-a comunicat June, era partea bună a orașului.

Când ne-am urcat la loc în mașină, June a observat că Everett își ascunsese pistolul în torpedou și a spus că, tehnic vorbind, asta era tăinuire. El a spus că, tehnic vorbind, nu avea de gând să rămână fără Kel-Tec-ul de cinci sute de dolari în timp ce ea își bea nenorocitul de *cafe latte*. Eu mai aveam un pic și izbucneam: *Dacă vă mai certați, copii, chestia aia zboară pe geam*. Faza iritabilă, posibil în desfășurare.

Indicațiile pe care și le notase ne-au dus spre un cartier mai puțin aglomerat, ba chiar dimpotrivă. Nici țipenie de om. Semăna oarecum cu diferite părți din Lee County înghesuite unele lângă altele. Bluffs, ne-a spus că se cheamă. Suntem în februarie, deci încă e destul de lipsit de culoare, dar îți poți închipui cum ar fi verde, în condițiile potrivite. Copaci triști, terasamente, buruieni înalte și uscate între casele mici. Verande pline de vechituri, cam ca la casa drogurilor din Woodway, alte case părăsite, cu

geamurile și ușile acoperite sau arse. Cam una din zece era curata și frumos vopsită. Bătrâni ca familia Peggot, îți spuneai, care se țineau bine, în timp ce tineretul se ducea naibii. Dar totul era înghesuit, o grămadă de case fără spațiu între ele. Cauciucuri aruncate pe trotuare, gunoaie lipite de garduri.

— Unde mama dracului suntem?

— Everett, i-a spus June. Taci.

Prima ființă omenească pe care am văzut-o a fost un bătrân întins într-o rână pe strada, care mișca încet din picioare, ca și cum ar fi mers pe bicicleta. La câteva străzi mai încolo, niște tineri cu haine largi, cărau pungi negre de plastic lăsate în jos de greutate, ca ugerele pline ale unei vaci. Apoi alt bătrân, cu pălărie și mănuși fără degete, plasat la colț de strada într-un scaun cu rotile, privea cum nu trecea nimeni. Pe ici, pe colo, pe lângă un magazin mic, mai zăreai câțiva oameni, dar în general străzile erau pustii. Poate pentru că, fiind duminică, cei cucernici se aflau la biserică, în timp ce restul dormeau după ce păcătuiseră.

— La naiba, futu-i, spunea din când în când Everett, până când June a explodat.

— Everett! Ești unul dintre cei aproximativ doisprezece oameni pe care îi cunosc și care nu au cam nicio problemă. Suntem de acord că ăsta e un lucru bun?

Adresa s-a dovedit a fi un loc care arăta rău. Am parcat în față, am oprit motorul și am stat să ne uităm la casă. Scundă și lată, cu acoperișul plat, vopsea albă scorojită, multe ferestre acoperite cu carton. Părea un zâmbet furios cu dinți lipsă. Everett și-a luat pistolul Kel-Tec și a verificat piedica.

— Voi doi rămâneți în mașină, mă ocup eu.

June a explodat, ca și cum ar fi izbucnit simultan în râs și în plâns.

— Chiar o să te omor cu chestia aia.

Everett și-a pus arma în poală.

— Mă duc pur și simplu și bat la ușă, a spus June. Dacă se dovedește că e aici, o să întreb dacă putem să intrăm și să stăm de vorbă cu ea. Pentru numele lui Dumnezeu, Everett, liniștește-te.

Ca să ajungă la ușă a trebuit să treacă peste un morman care părea alcătuit din Pampers și plastic albastru. Cu blugii ei și haina roșie de iarnă, părea un copil care aștepta afară să-i dea cineva drumul în casă. În mod normal ar fi fost în halatul de doctor, cu toată autoritatea pe care i-o dădea.

A așteptat vreme îndelungată. Aveam ferestrele de la mașină lăsate, ascultam, eram gata să intrăm în acțiune. Îi auzeam respirația lui Everett. Dacă ar fi trebuit să ghicesc, aș fi spus că era îngrozit. Alte bătăi în ușă, altă așteptare.

Oricine altcineva ar fi renunțat. După vreo zece minute, s-a dus și a început să bată în geamuri și să o strige pe Emmy. Nu am crezut niciodată cu adevărat că aveam s-o găsim, dar privind-o pe June cum se apleca sub streșini care atârnau, cum izbea cu degetele în tocurile sparte ale geamurilor, mi-am dat seama că ea era convinsă că da. Nu concepea nicio altă variantă. Mi-a venit în gând o imagine vie a acvariului Minuni Subacvatice, cu cearta lui Emmy și June legată de zona cu rechini, când niciuna nu voise să cedeze. O ajutasem pe Emmy să intre în tunel în ziua aceea, dar o și mințisem. *Dacă te sperii de ceva, mișcă-ți curul și fugi*, ar fi trebuit să-i spun. *N-o să fie totul bine.*

Casa de alături era una dintre cele mai îngrijite. Storuri vopsite, o morișcă de grădină printre florile moarte. Pe verandă, un tip stătea și se uita la June. Nu l-am observat decât atunci când a strigat ceva de genul „Hei, doamnă”, iar eu și Everett am tresărit și l-am văzut. Un bătrân în haină și papuci de casă. Cu o coroană albă de păr în jurul capului închis la culoare și în mare parte chel. June s-a dus până pe veranda lui și i-a strâns mâna, l-am privit cum stăteau de vorbă, June dădea din cap, întorcea privirea spre casa ca un rânjet. Își ducea mâna la ochi, punea întrebări, dădea din cap.

S-a întors la mașină, și-a pus centura, nu a pornit motorul.

— A spus că niște oameni au locuit acolo, dar au fost dați afara. Printre ei și niște tinere. Una era albă. De fapt, nu a spus dați afară.

A clătinat repede din cap, ca și cum ar fi încercat să-și limpezească gândurile.

— Au fost niște împușcături. Și au plecat.

— June. Hai să mergem acasă, a spus Everett.

— Crede că s-au dus la o casă din apropiere. Nu știe adresa, dar a spus că e un loc nou-nouț. Ceva abia construit, în care teoretic nu stă încă nimeni.

— Inventează rahaturi ca să scape de tine, a sugerat Everett. Cine să construiască o casă aici?

— I-am spus că îmi caut fiica și a spus că mă înțelege. A spus că folosesc casa asta nouă chiar acum, nu știu la ce. Dar ar putea fi acolo.

— E o nebunie, June. E prea periculos.

— Du-te naibii, Everett! Acum nu mai ești șmecher?

Niciun răspuns.

A izbit cu palmele în volan.

— Toate nenorocirile cu care se ocupa oamenii de aici, le văd de zece ori pe zi la mine la cabinet.

A pornit mașina și am mers. De-a lungul străzilor. Același bătrân, tot în scaunul cu rotile, celălalt, tot întins pe stradă. Nu mai dădea din picioare. Nu știam ce căutăm. Nimic nu părea nou, nici pe departe. Îmi era foame și aveam mâncărimi, începeam să transpir. Everett tot lua arma și o punea la loc, până când June l-a plesnit peste mână.

Și deodată am văzut casa. Ca și cum ar fi căzut din cerul noutăților.

Am coborât toți trei din mașină. O curte plină de pământ recent scos cu buldozerul, abțibilduri din fabrică pe ferestre.

Ușa din față era genul modern, cu un vitraliu fals, oval. June a bătut, niciun răspuns. Pe clanță era un fel de cutie de metal, deschisă, cu o cheie la vedere în ea. June a încercat ușa cu cheia și am intrat.

Totul era nou: parchet frumos, miros puternic de vopsea, fără mobilă propriu-zisă. Doar o măsuță cu pungi și un cântar și praf alb de cocaina. În colț, un tip zăcea pe jos cu spatele sprijinit de perete și capul căzut în față. Ne-am ținut respirația, ne-am uitat la el. Cozorocul de la șapca prea mare îi acoperea fața, deci era greu de spus dacă dormea, era mort sau leșinase. Eu aș fi spus numărul trei, după picioarele crăcănate și palmele deschise.

June l-a atins pe umăr pe Everett, apoi i-a atins pistolul și a arătat spre tip. A întins palma: *Ține-l pe loc*. Ea și cu mine am pornit-o prin casă. Un hol, dormitoare. Nu făceam aproape niciun zgomot, dar locul era atât de gol, încât tot se auzea ecoul. Am împins o ușă pe jumătate închisă și era să mă piș pe mine. Copii mici, doi, pe un morman de cartoane deschise de pizza. Unul dormea, celălalt stătea în capul oaselor, jucându-se cu inelele de plastic de pe un bax de bere. Cel treaz ne-a privit cu ochii mari, ca și cum June și cu mine am fi fost biletul lui. June a rămas pe loc, cu mâna la gură. A trebuit s-o trag înapoi pe ușă.

Nu am verificat toate camerele, pentru că în următoarea am găsit-o pe Emmy. Ea și o altă fată erau leșinate pe o saltea, amândouă pe jumătate dezbrăcate. Exact pe jumătate. Emmy avea pe ea o fustă scurtă și colanți negri și nimic în sus, în timp ce cealaltă fată avea o bluză și bijuterii, o

geacă galbenă lucioasă și în jos doar picioare și pizdă. Ca și cum ar fi trebuit să împartă un rând de haine, cu tot cu lenjerie. June era în continuare cu mâna la gură și se uita la mine, ca și cum eu aș fi știut ce naiba să fac. Să fug, mi-am spus. În cameră era un miros greu, de sex, și îmi venea rău când mă uitam la fața învinețită a lui Emmy și la culoarea bolnăvicioasă a pielii. M-am dus la ea și am ridicat-o, era mai grea decât Dori, dar nu cu mult, să fi avut vreo patruzeci de kilograme. Cândva aș fi ridicat de trei ori pe atât, fără probleme. Cel care eram când am ajuns acolo a reușit să ne scoată din casă înainte să se deschidă vreun ochi.

June ne-a făcut semn să ne urcăm în față, s-a așezat pe bancheta din spate cu Emmy și a înfășurat-o în toate păturile. Everett mergea prea repede și țipa:

— Băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș, nu știu unde mergem.

— Dumnezeule! Bebelușii aceia, a spus June. Dacă unul dintre ei e al ei?

Și apoi după un minut:

— Unde mi-e capul? Nu e plecată decât de șase luni.

— Putem să sunăm la Protecția Copilului din Georgia, am spus.

Niciunul dintre noi nu mai gândea limpede.

Everett a nimerit pe o autostradă și a tras pe dreapta. June i-a dat harta ei ca să vadă cum să se întoarcă pe I-75, apoi s-a dat jos, a deschis portbagajul și a scos trusa medicală. Stăteam pe marginea drumului cu mașinile vâjâind pe lângă noi, zgâlțâindu-ne, în timp ce June se ghemui se peste Emmy pe bancheta din spate, îi asculta inima, îi palpa oasele și organele. Emmy avea o tunsoare scurtă ciudată, înspăimântătoare, cu porțiuni de păr lipsă. Acum avea ochii deschiși, îi muta de la unul la altul, dar nu vorbea. Probabil după părerea ei eram un vis. Mi-am scos de pe mine hanoracul cu fermoar și i l-am dat lui June să-l pună pe ea. Apoi a învelit-o din nou pe Emmy și a spus:

— Hai acasă.

Prea multă adrenalină te îmbătrânește înainte de vreme. Așa am auzit. Ce știu eu sigur este că îți face ziua să treacă prea repede. Depășisem deja faza cu transpirația până să ieșim din Georgia. A trebuit să-l rog pe Everett să tragă pe dreapta ca să nu-i distrug scaunele de piele albă lui June. M-a pus să trec în spate, mi-a dat un 7Up și o pastilă de mestecat ca să-mi calmeze stomacul și a spus că o să-mi provoace somnolență. Nimic pentru

tremurat și transpirat. M-a învelit cu o pătură și m-a întins la grămadă, așa că Emmy și cu mine stăteam sprijiniți de June, micul nostru salon de dezintoxicare de pe bancheta din spate. June stătea dreaptă, cu o expresie care spunea că îi venea să ne omoare pe amândoi, dar nu avea să ne lase să murim.

Everett avea în sfârșit controlul asupra radioului și o bună bucată de vreme niciunul dintre noi nu a scos niciun cuvânt. Apoi, pe la intrarea în Tennesee, June a început să vorbească. Grav, încet. În curând trebuia să mă gândesc la propriul meu copil. Mi-a spus că avusese aceeași discuție cu mama înainte să mă nasc. Erau prietene. Nu știusem asta niciodată. Datorită lui June familia Peggot o primise în casa lor pe roți. Chiar locuiseră acolo împreună puțină vreme, înainte ca June să se mute cu Emmy și eu să mă nasc. June îl cunoscuse și pe tata. Spunea că nu puteai să-l cunoști pe unul fără celălalt, erau lipiți. Am întrebat-o cum era. A spus că exact ca mine. La chip, la vorbă și la faptă. Un bărbat frumos, cu o inimă prea mare pentru soarta crudă de care avusese parte.

Nu părea să semene cu mine. Deci probabil că nu era adevărat. Am întrebat-o cum murise.

S-a încruntat la mine.

— Mă pui la încercare? Sau chiar nu știi?

Prea eram praf ca să mă prefac. I-am spus că știam că se întâmplase pe 4 Iulie, la Copaia Dracului, și asta era tot. June mi-a explicat că se înecase sau își rupsese gâtul. Probabil amândouă, pentru că se aruncase în apă de sus, de pe mal. Am întrebat-o de ce. A spus că umblase vorba că era beat sau că se dădea mare, dar mama jura că ea fusese de vină, se grăbise să ajungă la ea. Mama se băgase în apă fără să știe că e adâncă și nu știa să înoate.

June era într-o stare în care n-o mai văzusem niciodată. Ușurată, dărâmată, vorbăreață. Îmi spunea lucruri pe care nu mi le mai spusese nimeni. Zicea că, de fiecare dată când mă vedea, își dorea să se fi străduit mai mult cu mama, pe vremea când erau prietene. Dar după accident și tot ce urmase, după ce îl văzuse pe tata mort, mama nu-și mai dorise niciodată pe de-a întregul să rămână pe lume. June spunea că la mine era altfel, aveam atâtea motive întemeiate. M-a privit insistent, ca și cum încerca să citească ceva scris în creierul meu.

— Gândește-te la copilul care va veni. Știu ce greu este, dar o să te lași.

Aveam îndoieli în privința lucrurilor pe care le știa June. Dar eram suficient de politicos încât să nu-i spun: mai discutăm după ce stai o vreme cu dureri de oase în cearșafurile scăldate în sudoare și te rogi să-ți dispară toată blestemata de ființă.

June a vorbit în continuare. Despre ceea ce ne aștepta pe mine și pe Emmy, știa niște lucruri pe care eu nu le știam și asta o distrugea, a spus. Se simțea crudă de fiecare dată când trimitea pe cineva la clinica de metadonă din Knoxville. Martha nu fusese singura, nici pe departe. Avea pacienți care se trezeau la trei dimineața ca să ajungă acolo și să se întoarcă la muncă, cu copiii în mașină. Nu exista nimic mai aproape. Dar urma să apară ceva nou, ceva pentru care spera să poată da rețete de la clinica ei. Era nevoie de multă hârțogăraie. Suboxone. Un cuvânt pe care niciunul dintre noi nu-l știa încă.

Primul lucru pe care trebuia să-l facem, a spus, era să nu mai susținem că situația asta era din vina noastră.

— Ei v-au făcut asta, tot repeta, ca și cum asta ar fi fost cheia către salvarea noastră.

Ca și cum ar fi existat vreo ușă.

Am ajuns înapoi după ce se întunecase. Emmy își revenise un pic între timp, băuse o cola, nu spusese mare lucru. June m-a făcut să promit câteva lucruri înainte să-mi dea drumul. Dar eram praf în acel moment. Nu sunt mândru de asta. Aveam niște chestii în torpedoul mașinii și, în ultimele ore, multe ore, numai la asta mă gândisem. Pe aleea care ducea acasă la June, am luat o pastilă de 80 înainte să plec spre casă, la Dori.

54

Spre surpriza mea, era trează, stătea pe canapea într-o pijama plină de sânge, cu fața în mâini, și plângea. Jip făcea cercuri-cercuri în jurul ei, ca o jucărie cu cheiță, înnebunit de mirosul de sânge și de mămica lui făcută bucăți. Nu cred că Dori înțelegea ce se întâmplă.

Am luat câteva prosoape ude ca s-o curăț și i-am schimbat pantalonii vechi de pijama în dungi ai lui Vester pe care de acum îi purta mereu. Am îmbrăcat-o într-un tricou curat și în chiloți. Am ținut-o în brațe, am legănat-o, am întrebat-o ce luase și dacă mâncase ceva. Ea tot întreba unde fusesem. De ce nu venisem acasă, de ce nu răspunsesem la telefon? Nu mă obișnuisem cu acel telefon și, la cât costase, îmi era așa de frică să nu-l pierd, că îl țineam cel mai adesea în torpedou. Acolo își petrecuse ziua, oscilând între asigurări expirate și folii de Oxy.

Am încercat s-o liniștesc, i-am spus că o iubesc, îmi pare rău că am ajuns așa de târziu acasă și sigur că mi se frângea inima. Sarcina era probabil pierdută, la cât sânge cursese. Asta o nedumerea. Nu părea să plângă din cauza asta. Era doar amețită și îi era rușine de toată mizeria. Poate că uitase. Când am adus vorba, a izbucnit o nouă furtună. Își pierduse copilul.

Mă implora s-o las să-și injecteze o morfină și eu n-o lăsam. Asta ajunsese povestea noastră de dragoste. Dori încerca să se scuture de mine ca să se întindă după drogurile ei, eu o țineam pe canapea, strângând-o ca niște cătușe pe oasele minuscule ale încheieturilor ei. Alte lacrimi, alte reproșuri. Tăticul nu se purtase niciodată așa de urât cu ea. N-o iubeam, n-o lăsam să ia lucrul de care avea nevoie. Mă simțeam ca omul cel mai rău, dar ăsta era adevărul, încă o doză ar fi putut însemna sfârșitul pentru Dori. Nu aveam cum să știu cât luase deja. Trusa ei era împrăștiată pe masă, ghemotoace de vată, brichetă și lingură, de azi sau de ieri, numi dădeam seama. Simțeam mirosul oțetului pe care îl folosea cu fentanyl. Plasturii ei mă speriau de moarte, cu straturile lor, pe unde drogul pur trebuia să treacă prin gelatină ca să ajungă la piele. Bagi un ac, totul e o chestie de noroc. Deja de câteva ori mă întorsesem acasă de la Tommy și o găsisem pe Dori izbindu-se de canapea, trăgând cu greu aer în plămâni și cu ochii în fundul capului. Într-una dintre acele dăți, avea buzele vinete. Zâna mea albastră. Niciodată nu mă detestasem mai mult decât în acele seri când trebuise s-o scutur și s-o

pălmuiesc ca s-o fac să-și revină. Aruncam apă pe ea, îi puneam gheață pe gât, dacă aveam. Lucruri pe care nu știusem să le fac cu mama. După fiecare supradoză, Dori zăcea scâncind, spunea că o doare totul. Îi spuneam că era din cauza mușchilor care făcuseră atâta efort ca să tragă aer. Dar nu știusem niciodată cu adevărat ce era sau ce făcusem.

Hai să trecem deocamdată peste noaptea asta, îi tot spuneam acum, și trebuia să slăbesc strânsoarea ca să nu-i fac vânătăi. În mai puțin de un minut nu s-a mai împotrivit. Am mângâiat-o pe păr și am sărutat-o, i-am spus că suntem bine, vorbeam mai ales cu mine, încercam să uit de următoarele zile. Acum nu mai așteptam niciun copil. Nu mai exista niciun motiv. Am încercat s-o întreb cât de sigură era că fusese însărcinată. Dacă făcuse unul dintre acele teste, eu nu-l văzusem, nici nu i-l cumpărasem. Chiar pierduserăm ceva aici sau nu-l avuseserăm niciodată? Nu voia să vorbească despre asta. Dori fusese totdeauna stânjenită de treburile ei femeiești și le ținuse secrete, dar, când trăiești cu cineva, evident că știi chestiile elementare. Ciclul îi venea mereu aiurea, uneori întârzia mult, apoi revenea cu furie, dureros și abundent. Trebuia să accept că era încă un lucru pe care nu aveam să-l știu niciodată. Copilul acesta avea să stea alături de fratele meu mai mic în gaura neagră a celor pierduți și fără nume sau avusese norocul să lipsească la strigare?

Dori devenise acum ca Vester, nu era sigur s-o lași singură. Stătuse alături de el ani de zile, renunțase cu totul la ea, pentru că în gândirea lui Dori asta însemna iubirea. Și în a mea la fel. Atunci mi-am dat seama, în timp ce o țineam în brațe adormită, cum iubirea pentru Dori mă înghițise de viu, din prima zi. Ea însă nu-și dădea seama. Că eu aduceam de toate în casă, mă luptam cu lumea pentru drogurile și mâncarea noastră, îi imploram pe cei de la magazin, unde slujba mea atârna de un fir de păr, să le fie milă de mine. La fel și cu mașina noastră, la fel de fragilă ca tot restul vieții. Aveam în portbagaj o cutie cu lichid de transmisie din care Chevroletul sugea ca un bețiv. Dacă nu reparam și nu plăteam transmisia, trebuia să așteptăm până când cineva ne găsea morți de foame în pat. Până și mâncarea lui Jip se terminase. Nimic din toate astea nu o mișca pe Dori. Plângea toată ziua și dormea noaptea strângând în mâini partea din spate a tricoului meu. Atât de sigură era că aveam s-o părăsesc. Pentru că așa face toată lumea.

Chiar după ce a adormit, am rămas multă vreme lângă ea pe canapea. Dar eram din ce în ce mai agitat, simțeam o nevoie aproape violentă să îndrept lucrurile. Păturile pătate, trusele, gresia de pe jos cu firimiturile de la mesele la care nu mânca mai nimic. Am rămas pe loc cât am putut, i-am ascultat respirația lentă. M-am uitat la gândacii maro care ieșeau din colțuri și traversau podeaua mișcându-și antenele, căutând recompensa.

Pe la două dimineața am dus-o sus în pat. Era chiar mai ușoară decât cu o zi în urmă. Se transforma în aer.

Nu am putut să mă bag în pat cu ea. Nici măcar așa de obosit și dărâmat cum eram după o asemenea zi. Stătea ghemuită și atât de mică, cu genunchii la piept și pumnii lipiți de față, ca și cum ea însăși ar fi fost un copil nenăscut. I-am pus pături de jur împrejur, apoi am coborât înapoi și am scos mizeria de haine și pături de pe canapea și le-am băgat pe toate în mașina de spălat. Am strâns vasele și le-am pus în chiuvetă. M-am întors la canapeaua fără nimic pe ea și m-am întins și mi-am dorit să vină un potop și să-mi înece orbitele uscate și umflate. Singura mea activitate și singurul meu scop de acum erau s-o țin pe Dori în viață și nu știam cum să fac asta.

55

June o trimitea pe Emmy la un sanatoriu unde urma să scape de droguri. Nu o dezintoxicare rapidă, dintre cele pe care mama le schimba ca pe ciorapi, nici măcar nivelul superior, de trei săptămâni, pentru care plătise Stoner, înainte s-o facă de ruşine în această privinţă până la moarte. E posibil să fie vorba chiar despre ani din viaţa lui Emmy, care urma să ia totul de la zero. La Asheville. Pe aici nu există o asemenea tabără de refacere. Lee County este un loc unde trăieşti mai departe viaţa care ţi-a fost atribuită.

June m-a sunat să-mi spună că, dacă vreau să-mi iau rămas-bun, acum e momentul. Câţi bani o face un asemenea tratament de cinci stele, stai şi te întrebi. Dar e o grosolănie să vorbeşti despre bani. Am pus doar întrebările politicoase, de genul: „Locul ăsta are zăbrele la ferestre? Pentru că ştii că Emmy o să încerce să fugă”. June era destul de sigură că Emmy avea să fie cuminte. Motivul: Rose Dartell. O contactase pe Emmy şi se oferise s-o scape de câteva membre. Frate!

Am spus că vin după muncă. Încă nu fusesem dat afară de la magazin, pesemne pentru că orice alt puşti pe care l-ar fi angajat ar fi fost la fel de praf ca mine. Îmi mişcăm fundul cu întârziere, Rita şi Les se opreau din războiul lor medical şi îşi dădeau în tandem ochii peste cap. Ajungi să te obişnuieşti cu o anumită rutină. Aveam nevoie de slujbă, iar dacă pierdeam rândul la seringile ieftine pentru animale, aş fi avut probleme acasă.

Era de acum iarnă târzie, când apusul pune stăpânire pe o bună parte din zi. Am luat-o cu maşina spre casa lui June, privind cerul roz printre copacii negri. June a deschis uşa şi arăta epuizată.

— E sus, îşi face bagajul, dragule. Stai un pic să mă duc să văd dacă vrea să urci.

Emmy a coborât cu haina pe ea, voia să facem o plimbare. Ne-am îndreptat spre cabana în ruine. Şi-a tras repede pălăria pe cap, dar am văzut că se făcuseră încercări de a remedia dezastrul. Un fel de tun soare băieţească, cu ţepi şi şuviţe. Trecuseră câteva săptămâni de la operaţiunea de salvare, dar tot era prea slabă, prea agitată, bătrână într-un trup tânăr, întreţinută prost, cum le place băieţilor să spună. Dar dintr-un alt punct de vedere, era din nou Emmy cea veche. Voia o ţigară.

— O să-şi dea seama că ai fumat dacă te întorci şi miroşi ca un horn.

— E mai iertătoare de felul ei.

— Bine, atunci las-o să dea vina pe mine că te-am corupt.

Am scos la iveală ce îmi ceruse. Emmy s-a sprijinit de un copac și a tras așa de tare în piept, încât flacăra brichetei a atins hârtia și a trosnit. A inhalat, a expirat, cu ochii închiși. Doamne, mie-mi spui? Clipa în care nicotină trebuie să înlocuiască toate celelalte lucruri după care tânjești de nu mai Poți.

— Ai ajuns cam târziu, nu crezi?

Ca să mai contribui la coruperea ei, la asta se referea. Aveam atâtea întrebări: Repede-Nainte era de acum un baron al drogurilor, chiar o aruncase ca pe un gunoi? Cum se transformă în monstru un om pe care l-ai idolatrizat? Și apropo, Rose Dartell, ce mama mă-sii? Nu erau lucruri despre care Emmy ar fi vrut să vorbească. Am intrat în scheletul cabanei și ne-am așezat pe băncile din bușteni pe care le târâserăm aici când eram copii. Fuma și ținea țigara departe, așa cum fac fetele, ca să nu le intre mirosul în păr. Un obicei vechi. Și-a pus fața pe genunchi o vreme, apoi s-a ridicat la loc în capul oaselor.

— Demon, sunt moartă de frică.

— De ce?

Credeam că o să spună Rose, dar nu. Îi era frică să plece. Se temea că aveau s-o spele pe creier în acel loc. Îi era teamă că nimeni de acolo nu avea s-o înțeleagă. Voia să spună de fapt că nimeni nu avea să știe ce fusese ea dintotdeauna: albina-regină, Emmy Peggot.

— O să-i dai gata, i-am zis. O să fii șefa clinicii.

Dar nu știam cu adevărat. Aici nu putem fi decât ceea ce am fost întotdeauna. Crescusem cu o mamă drogată, apoi în plasament, fusesem pentru scurt timp vedetă, într-o anumită măsură celebru datorită acestor lucruri. Mă consumasem rapid, la vremea stabilită. Emmy copilărise la Knoxville și se mutase aici din senin, dar aterizase la liceul din Lee County cu pedigriul complet. Fiica familiei Peggot, osul domnesc care se întorcea acasă. La Asheville risca să fie doar o fată palidă, încrezută, cu un aer de frumusețe frântă.

Mi-am amintit să-i dau brățara în formă de șarpe. Și-a făcut mâinile căuș și a trecut-o dintr-una într-alta, privind-o ca pe o comoară pierdută.

— Chiar mă întrebam ce s-a întâmplat cu ea.

N-am pomenit nimic de Rose.

— N-am înțeles niciodată de ce o purtai în continuare.

M-a privit, surprinsă. Apoi s-a aplecat, a deschis fermoarul de la cizmulița de piele și și-a prins-o de gleznă.

— E o bijuterie de duzină, am spus. June ne-a dat cinci dolari de cheltuială în magazinul ăla de cadouri și probabil că am primit și rest la ea. Pe care e posibil să-l fi băgat în buzunar.

— L-ai băgat în buzunar ca să i-l duci acasă mamei tale.

— Ei, da. Ca să-i iau țigări și Mello Yello.

— Și te întrebi de ce am păstrat-o.

Da. Mă întrebam.

S-a aplecat spre mine, mi-a pus mâinile ei reci pe obraji și m-a privit în ochi de parcă ar fi avut de gând să mă sărute. Dar apoi s-a lăsat pe spate pe banca ei din bușteau.

— Încearcă să ai grijă de Dori, mi-a zis.

— Doamne, Emmy! Încerc. Nu o fac.

Nu aveam cuvinte.

— Nu te merită.

— Asta e o răutate.

— Știu că o iubești. Nu sunt rea.

A dat din cap și a ridicat privirea spre copaci.

— E motivul pentru care nu am putut să fiu cu Kelly Ciocan. E bun, în același fel în care ești și tu. Ca și cum ai avea în tine un metal sau mai știu eu ce care nu vrea să se topească, orice s-ar întâmpla.

— O, ba mă topesc. Aș putea să-ți arăt niște lucruri stricate.

Tot nu se uita la mine.

— Ce spun e că te trezești și ești tot tu, în fiecare zi. Eu nu sunt așa, eu cedez. Îmi schimb rețeta, ca să fiu pe placul celorlalți.

Să te schimbi ca să fii pe placul oamenilor mi se părea o afacere bună. Dori nu făcea asta pentru mine. Se ținea de planul ei, tot mai goală în fiecare zi. De acum nu o mai duceam jos, o lăsam pur și simplu în pat. Nu mai încercam să vorbesc despre lucrurile pe care urma să le facem după ce ne vindecam. În acea dimineață, Dori spusese că ar fi trebuit să fim doar iubiți din copilărie, în loc să încercăm să devenim adulți. Așa, eu aș fi putut să-mi văd de drum. M-am supărat foarte tare pe ea.

Când ieșeam de pe aleea lui June, am văzut o camionetă oprită pe marginea drumului. Nu era un vehicul cunoscut și nu vedeam nimic în

neregulă, cauciucurile păreau bune. M-am dat jos să văd cum puteam să ajut. Era Ciocan. Cu coatele pe volan, cu părul în ochi. Cu nodurile degetelor înfipte în orbite.

Am ciocănit în geam.

— Ești bine, omule?

A coborât geamul și m-a privit, clipind.

— Nu intru în casa aia.

— E-n regulă. Sunt sigur că amândouă înțeleg. Voi doi v-ați văzut fiecare de drum.

— Nu. Nu, eu nu. Ea era aleasa, omule.

— Bine.

Pagube grave aici, nimic ce să pot repara.

— Îi spui tu lui Emmy din partea mea? Doar la revedere și că îmi pare rău pentru tot. Nu o învinovățesc deloc. Spune-i că încă o iubesc.

Telefonul a început să-mi sune în drum spre Tommy și l-am ignorat. Era mereu Dori, care voia să vin acasă. Trebuia să predau a doua zi o bandă desenată și abia o schițasem. Dori spunea că pot la fel de bine să desenez și acasă. Îmi ținea ea creioanele și cariocile. Ar fi vorbit mereu și ar fi vrut să-i aduc ceva și ar fi plâns. Și Jip.

A sunat în continuare după ce am ajuns la Tommy. După o oră aproape terminasem banda desenată și minunatul meu metal lăuntric era pe cale să se topească, așa că am răspuns.

Nu era Dori. Era Angus.

— O, Doamne, Demon, unde ești? Vino, te rog, imediat.

Sângera cineva? Pentru că nu voiam să-l văd pe Mister. Treci dincolo de rușine, spre faza în care spui hai să ne prefacem că sunt mort. Dar Angus era înnebunită. Am întrebat-o dacă să sun la numărul de urgență și a scos o rafală de înjurături. Fără poliție. Era vorba de U-Haul și voia, dacă se putea, să-l omor.

Durează douăzeci de minute să te duci până la ei, iar eu am ajuns în zece, i-am găsit pe amândoi în camera de zi urmărindu-se ca șoarecele și pisica în jurul mesei, ocolind-o pe o parte, apoi pe cealaltă, țipând, dar nu îmi era clar cine era șoarecele. U-Haul era roșu la față, cu o urmă pe gât, iar din gură îi curgea saliva ca unui maniac din benzile desenate care urlă ca

nebunul. *Nu mai aștept, dă-mi-o dracului în seara asta sau o să vezi cum o să se scufunde mizeria asta de corabie.*

Angus m-a văzut. Apoi m-a văzut și el și s-a ghemuit ca un animal ciudat. Cu ochii pe ușă.

— Nu-l lăsa să plece! a strigat Angus.

L-am placat și ea a înhățat niște hârtii de pe masă și a trecut prin dreptul nostru, pe ușă afară. Așteptam să aud mașina, dar nu a plecat. Trebuia să stau așezat pe bulangiu până la alte indicații. U-Haul mă ciupea și mă zgâria cu brațele lungi contorsionate. Am întrebat unde e Mister și a spus unde crezi, beat rupt. Apoi m-a surprins înfigându-și dinții în pulpa mea. Nenorocitul dracului! I-am dat un pumn în maxilar, dar unghiul nu era grozav. Am reușit să-l întorc pe burtă, să pun distanță între dinții lui și orice parte din corpul meu, dar tot se zvârcolea și scuipa. Nu înțelegeam de ce nu plecase Angus cu mașina. Apoi mi-a răsunat în urechi, ca un ecou, ce spusese. *Nu-l lăsa să plece.*

Nu puteam să-l țin prea mult pe loc. La cum se zbătea sub mine, parcă eram așezat pe o podea de mingi de baseball. În plus luasem ceva după ce plecasem de la June, deci nu eram în cea mai bună formă de luptă. Ticălosul parșiv m-a atacat la punctul slab, s-a împins cu sălbăticie în spate în genunchiul meu paradit, dar-ar toți dracii! Și s-a târât ca un rac spre ușă.

Afară, pe întuneric, eram orb, luminile de pe verandă nu erau aprinse. Wranglerul ei era pe alee. Chevroletul meu Impala bloca Volkswagenul Caddy al lui Mister, amândouă acolo. Și prețiosul Mustang al lui U-Haul, în jurul căruia omul însuși dădea ture și izbea cu pumnii în geam. Pesemne că Angus era înăuntru. Acasă oamenii lăsau cheile în mașină, așa facem noi, cu excepția zonelor cu mai mulți drogați sau a situațiilor cu datorii mari neplătite. Am văzut o licărire de lumină: Angus în mașina lui, fluturând spre mine un mănunchi de metal. Strânsese cheile tuturor mașinilor și îl închisese pe U-Haul în afara navei lui.

M-am strecurat, l-am izbit și am ocolit mașina în fugă spre scaunul pasagerului. Angus mi-a descuiat, am plonjat și am blocat ușa în spatele meu. În mașină plutea dens mirosul lui unsuros.

— Rahat, am spus, încercând să respir.

Strigătele lui erau cât de cât atenuate de geam.

— O să ia un cric și o să spargă geamul.

Ea s-a holbat la mine.

— Sigur nu la iubitul lui Mustang.

— Nu, ai dreptate. Iubirea vieții lui.

A făcut ochii mari.

— Demon, pe mine mă vrea.

— Adică?

— Ai încercat să-mi spui. Nu am vrut să te ascult.

Se dăduse la ea. Îi spusese că avea lucruri de-ale ei încă de când era mică, lenjerie intimă. Se uitase la ea în cadă. Nu mai voia să aștepte. Ca să facă sex cu ea, adică. Pentru că acum putea s-o oblige.

— Ce nebunia naibii mai e și asta?

Îmi venea să vomit. Îmi tiuiau urechile.

— Șantaj.

S-a lăsat o tăcere stranie. M-am uitat cum își revenea din starea de agitație. Ca și cum toate astea i se întâmplau unei alte Angus. U-Haul îi spusese că putea să se ducă la comitetul școlar și să facă în așa fel încât Mister să fie dat afară pentru beție și alte lucruri mai rele. Delapidarea fondurilor școlare și a celor de promovare. Asta avea să se întâmple, dacă nu făcea sex cu el.

Nu mai izbea în mașină. Nu-l vedeam și era prea liniște. Nu reușeam să-mi pun mintea în mișcare, ca și cum lichidele din ea ar fi fost reci.

— Rahat! S-a dus să ia altă cheie.

— Nu mai e nicio cheie. Era ofticat pe faza asta, a pierdut celălalt set.

— Ești sigură?

— Da. Dar cricul încă e o opțiune.

— Toate astea sunt doar vorbe, am spus. Inventează chestii. Dumnezeule! Să fure din fondurile de promovare? E ca și cum ai lua bani din cutia milei, Mister nu ar face niciodată așa ceva.

Nu ar face-o, mi-a zis ea, dar a făcut-o. Fără să știe. U-Haul ținea contabilitatea. Muta bani din fondurile pentru fotbal în contul bancar al mamei lui, de ani întregi, se pare, i-am spus că, dacă ar fi fost adevărat, ar fi dat foc hrubei lor nenorocite din Heeltown și și-ar fi făcut o viață.

Aștepta doar momentul potrivit, asta îi zisese. Mă suna de o oră, Doamne! De când o fugărea în jurul mesei? A spus că nu de prea mult timp, durase ceva până să se ajungă acolo. Se dusese în birou la Mister în acea după-amiază și descoperise că U-Haul îi falsificase semnătura pe o grămadă de chestii, împuterniciri și altele. Furase și de la domnișoara

Betsy, îi modificase cecurile. U-Haul intrase atunci în birou, ea îi aruncase chestiile astea în față și de la una se ajunsese la alta, șantaj și altele, până când totul culminase cu el încercând s-o împingă în dormitor.

Era greu de urmărit. De ce să umble ea în biroul lui Mister? O nebunie. Cineva sunase acasă și spusese că U-Haul băga o grămadă din banii lui Mister în așa-numita lui întreprindere și că trebuia să verifice cu Mister. Angus răspunsese la telefon. Și așa se ajunsese unde se ajunsese. La naiba! Domnul McCobb dă în vileag țeapa altuia.

Am stat o veșnicie în mașină, așteptând următoarele mișcări ale unei minți înnebunite. Printre altele, îmi făceam griji că ar putea să dea în mașina mea cu cricul. Pe la miezul nopții am stabilit că zona era sigură. Ne-am dus să vedem ce face Mister, care dormise în timpul spectacolului. M-am oferit s-o duc pe Angus în altă parte, dar își revenea. Am intrat în birou și am descuiat sertarul unde Mister își ținea pistolul Smith & Wesson 40, ca să-l ia cu ea în pat. M-am asigurat că e încărcat și i-am arătat piedica, un pic complicată, o piedică cu mâner, care trebuie acționată cu palma. Știa.

Am stat o vreme cu ea în cameră, chiar dacă mai târziu asta avea să mă coste al naibii, din mai multe puncte de vedere. Am întrebat-o dacă era posibil ca Mister să știe de furtișaguri. A spus că nu. Avusese încredere în U-Haul, apoi fusese prea beat prea multă vreme.

— Partea asta mă distruge, a zis. U-Haul spune că mi-am căutat-o. Știam de tata și nu am zis nimic. E adevărat, Demon. Noi știam.

— Nu ai căutat nimic, am spus. Dumnezeule! Nu poți să gândești așa.

— Știu.

— Ți s-a făcut. Vi s-a făcut, ție și lui Mister.

Cuvinte pe care le auzisem.

— Știu.

Era cam nesigură și m-am gândit că ar putea să se prăbușească, dar nu s-a întâmplat. S-a așezat pe pat și vorbea despre ce trebuie să facă, începând de mâine. Bani pe care trebuia să-i dea înapoi, rahaturi pe care trebuia să le rezolve. Avocați. Arăta ca un copil, ghemuită lângă tăblie în pijamaua ei albă elastică, răsucind o șuviță de păr pe deget, vorbind ca un cap de familie. Nu puteam să mă gândesc decât la micuța Angus cu ochii aceia de Hellboy fixați asupra ei, toată viața, în timp ce pielea i se tăbăcea.

I-am spus să împingă comoda grea în fața ușii după ce plecam. Și am așteptat să mă asigur că a făcut-o.

56

Era aprilie, nu trecuse încă un an de la moartea lui Vester și s-a întâmplat așa cum știam că se va întâmpla. M-am întors acasă și am găsit-o. Pe înserat, nu se întunecase încă de tot. Lua-te-ar naiba, aprilie, nu-mi mai trebuia luna asta. Nici noiembrie. Zile de naștere, Crăciun, arbustul de sânger și copacul lui luda, chiar și sezonul de fotbal. Dacă trăiești îndeajuns, toate lucrurile pe care le-ai iubit vreodată se pot întoarce să-ți scoată ochii. De mirare este că ai început viața fără nimic, o termini fără nimic și între timp pierzi totuși atât de multe.

Inițial aproape că n-am simțit nimic, am spălat-o, cum făcusem de atâtea ori, am adus-o într-o stare decentă. Și apoi casa, i-am curățat mizeria și trusele. Am ascuns chestii, înainte să dau vreun telefon. Nu prea erau multe de dat. Thelma nu mai avea niciun motiv să audă de ea. Ca și toți ceilalți. Nu-mi doream deloc s-o revăd pe mătușă, dar cei de la Urgențe au spus că trebuie să ia legătura cu ruda cea mai apropiată, așa că le-am dat telefonul lui Dori. Mătușa Fred era în agendă. Ștersesem înainte câteva numere, dar pe nimeni nu interesa să deslușească vreun mister. Încă o supradoză în Lee County. Fuseseră sute.

Și așa am ajuns „băiatul care a intrat în casă și a găsit-o”. Lumea spunea că intrasem prin efracție, tot felul de lucruri. Poveștile cresc pe socoteala altora. În ciuda faptului că aveam hainele și altele prin toată casa. Mătușa Fred nu-și amintea deloc de mine. M-am uitat la ea cum a ridicat o pereche de blugi de-ai mei de pe jos ca și cum ar fi curățat o toaletă și i-a spus fiicei care era o miniatură a sa ceva despre faptul că Dori avea o grămadă de prieteni bărbați. Ar fi trebuit să urlu până când ticăloasa se ducea naibii, dar mi se blocase gâtul. Fetița mea. Nu a fost nevoie să spun nimic pentru că, la fel ca data trecută, mătușa a ales totul. Biserica, muzica, înmormântare cu de toate. Au îngropat-o alături de Vester și de mama ei. Singurul lucru corect pe care l-au făcut.

Cât a ținut slujba m-am simțit ca o piatră sau ca o bucată de gheață. Nu rece, față de puținii care veniseră să-i aducă un omagiu, nu era vina lor. Cele mai multe erau asistentele care o ajutaseră cu Vester. Și Donnamarie și ceilalți de la magazin și câteva fete care poate fuseseră prietene cu Dori la școală înainte să se plictisească de ea. Vinovăția, curiozitatea, cine știe ce îi aduce pe oameni să-i vadă pe morți. Înmormântarea era ceva atât de

nedrept, încât nu înțelegeam ce importanță are. Făcusem deja absolut tot ce putusem pentru Dori și asta se rezuma la nimic.

S-o văd pe Angus, asta da surpriză. A apărut în spatele meu când intram în biserică și se poate spune că m-a condus de-a lungul zilei ca pe un orb.

Pe marginea gropii am stat cu toții și am așteptat mai mult de o oră, pentru că mătușa Fred și Tonto s-au rătăcit. Șapte-opt kilometri, de la biserică la cimitir, și ele s-au pierdut. Fuseseră acolo cu un an înainte la Vester, dar eu condusesem. De data asta erau singure și nu au băgat în seamă indicațiile pe care le-am dat, mi-au spus că aveau navigator în telefoane. Dar când ajungi pe drumurile astea lăturalnice, chestia aia se dereglează.

Ziua însăși era crudă, un cer așa de albastru, că îți smulgea afurisita de inimă dintre plămâni. Pomi înmuguriți, narcise galbene explodând din pământ, sângeri împrăștiați în jur, în rochiile lor. Rudele lui Vester erau într-unul dintre acele cimitire mici urcate pe latura unui munte, de unde te uiți peste vale către toate celelalte lanțuri care se ridică unul în spatele celuilalt în nuanțe atât de variate de albastru, de parcă s-ar da mari. Se vede că pe vremuri oamenii aveau o viziune mai optimistă legată de chestia cu moartea și alegeau asemenea locuri pentru priveliște.

Oamenii au devenit vorbăreți și au început să-și piardă răbdarea de atâta așteptat, în ciuda priveliștii spectaculoase, dar pastorul era plătit de mătușa Fred, așa că nu era de acord ca ea să rateze ceva din reprezentație. Destui oameni s-au întors la mașini și au plecat. Nici eu nu aveam nicio dorință să arunc o mână de pământ pe sicriul mic și alb al lui Dori. Avusese parte destul de asta cât trăise. Am făcut o plimbare cu Angus pe lângă cimitir până la un mic pâlc de pini. Ne-am așezat pe niște pietre mari și ne-am uitat la păsările care țopăiau pe pământ în căutare de gâze și ridicau praful cu mișcări bruște din cap. Angus m-a întrebat dacă mă descurcam și în sfârșit m-am prăbușit, într-o anumită măsură. M-a lăsat să mă smiorcăi.

În cele din urmă am reușit să întreb, cum se cuvenea, despre Mister, scandal și tot restul. Mi-a spus că s-a dus împreună cu Mister la comitetul școlar să explice situația și că risca să fie suspendat, dar nu înainte de sezonul de toamnă. Dacă Generals rămânea fără Mister, putea să se lase cu revolte de stradă. Angus spunea că Mister era de acord cu orice decizie, voia să-și asume răspunderea pentru fapte. Am întrebat de unde aveau să facă rost de bani dacă își pierdea locul de muncă. Se descurca, avea de gând

să închirieze casa mare. Se uita după apartamente în Norton, unde să se poată duce la cursurile de la colegiul de stat și Mister să rezolve problema cu băutura. Acolo se organizau întâlniri ale Alcoolicilor Anonimi. Îi acorda o perioadă fixă. Urma să stea și să-l ajute încă un an, apoi îl lăsa pe cont propriu, pentru că ea se ducea la celălalt colegiu. Am întrebat-o dacă nu era cam dură. A spus că nu. Nu avea de gând să-și rateze viața pentru ca alții să poată să se facă praf.

S-a oprit.

— Nu mă refer la tine, Demon. Înțelegi asta, da?

I-am răspuns că știu că nu sunt problema lor. M-a contrazis, mi-a spus că Mister încă era tutorele meu. Și oare era corect să fiu dat în grija unui tutore bețiv? I-am spus că o să adaug și asta pe listă. Dar îmi dădeam seama că era pe cale să se enerveze. Își făcuse planuri noi de viață în ultimele două săptămâni, când mai eram cu Dori. Acum trebuia să le regândească. Nu-i nevoie, am spus. A întrebat unde aveam de gând să stau. I-am spus că găsesc eu. Nu eram supărat pe ea. Nu eram în niciun fel. Înțelegeam ce încerca să-mi spună, că încă eram o familie. Doar că nu simțeam că ar fi așa.

Purta pălăriuța neagră cu voal, pe care i-o dădusem la primul nostru Crăciun. Pe atunci spusese în glumă că avea să fie cunoscută în tot ținutul ca vulpița funebră. Mulțumesc, Doamne! Foarte frumos. Ne-am întors la înmormântare la timp ca să vedem cum se termina. Thelma era printre puținii care rămăseseră. A fost drăguță și m-a îmbrățișat. Dar, până la urmă, în afară de Angus, nu au fost prea mulți participanți care să mă bage în seamă. Câțiva, puțini, m-au întrebat dacă o cunoscusem pe răposată.

A trebuit să mă mișc repede să-mi iau lucrurile din casă, pentru că echipa Fred s-a întors după înmormântare, și-a pus mănuși galbene de cauciuc și a trecut prin toate, ca oamenii care se ocupă de materiale periculoase, cu Lyso și pungi de gunoi, golind totul. Mobilă, fotografii, haine dragi ale mamei, pe care Dori le ținea dintotdeauna, toate băgate în pungi și aruncate afară. Un tip venea de două ori pe zi și căra totul la groapa de gunoi. Nici măcar nu le-au scos la vânzare. Pentru ei, toată viața noastră era un gunoi.

Din fericire au ignorat Chevroletul Impala, păreau să creadă că e al meu. Toate lucrurile mele au încăput în el. În cele două zile în care au

strâns, plecam, apoi mă întorceam, dormeam în mașină și mă uitam cum din pungile negre de gunoi creștea un munte. Scoteau ramura asta din copacul lor. Se pare că Newport News e în Virginia. Același stat, altă planetă.

Celălalt mister pe care nimeni nu s-a ostenit să-l dezlege era Jip. Îl găsisem și pe el, nu întins pe ea ca de obicei, ci sub cearșaf, ghemuit lângă trupul ei rece. Dacă avea în vene aceleași droguri ca ea, nu aveam să știu niciodată. Accident sau nu, întrebarea vieții mele. În timpul curățeniei pe care o făcusem înainte să sun la urgențe, îi luasem trupul mic și țeapăn, răsucit ca un băț de scorțișoară și îl înfășurasem în prosopul cu dungi ponosit pe care îl ținea mereu prin casă. Spunându-și că eu eram acea cârpă, presupun. Apoi, cu toată agitația din jur, uitasem de el.

Micul ghemotoc în prosop a apărut afară, pe mormanul de pungi negre. Ființa aceasta micuță și înverșunată, care nu încetase nicio clipă s-o iubească pe ea, iar pe mine să vrea să mă mănânce la cină. L-am dus și l-am îngropat în spatele magaziei cu scule. Singura despărțire rămasă în seama mea.

57

Nu știu sigur câte zile am trăit în mașină până când a dat de mine Maggot. Se mutase din nou la doamna Peggot între timp. Puștiul fusese aruncat de colo-colo în decursul anilor, dar nu rămăsese niciodată fără acoperiș, pentru că sângele apă nu se face. Eu ar fi trebuit să știu, născut în punga cu apă. Fără rude, fără casă, dar măcar nu aveam să mă înec niciodată, ura! Evanghelia după doamna Peggot.

Ea mă refuzase odată și aveam și eu mândria mea. Nu intenționam să mă duc să mă rog. Dar acum ea voia să mă mut cu ei și a fost nevoie de ceva muncă de convingere. Poate că până la urmă spera că o să am o influență pozitivă asupra lui Maggot sau că cineva o să repare lucrurile stricate și tot ce nu mai funcționa de când domnul Peg zăcuse atâta vreme și apoi murise. Maggot avea alte talente.

Până la urmă nu am reparat prea multe. Nu prea am ce să povestesc despre zilele în care am stat acolo, în primul rând pentru că nu mi le amintesc. Maggot și cu mine ne-am pus pe o petrecere care a șters cu buretele sfârșitul de săptămână și s-a lungit până la sfârșitul lunii. Apoi ne-am spus: cui îi pasă de luna mai?

Mai țineți minte toate afirmațiile cum că drogații nu vor de fapt să se facă praf, doar încearcă să scape de sevraj? Uitați de ele. După ce a murit Dori, eram pus pe fapte mari. Și am reușit, în bună măsură. Slujba de la magazin a intrat în sfârșit în galeria de cadavre a istoricului profesional al lui Demon. Și biata doamnă Peggot. Nu am făcut nimic prin casa aceea, doar apăream în rare ocazii și o duceam cu mașina la cumpărături. Altfel am fi murit de foame, de vreme ce ea nu conducea și Maggot nu pricepea deloc care-i treaba cu camioneta domnului Peg. Încă o lovitură pentru bărbăția lui vătămată: Maggot nu a învățat niciodată să conducă o mașină cu cutie de viteze manuală.

Aveam gândul vag că, dacă banii deveneau o problemă, se apropia sezonul tutunului și atunci aveam să câștig ceva. Mâna de lucru era rară. Cum aproape toți puștii din ținut erau praf, puținii fermieri rămași pe pământurile lor trebuiau să caute insistent pentru a găsi pe cineva care să se descurce cât de cât la muncile grele. Cei mai mulți veneau la noi de dincolo de granița cu Mexic. Împreună cu toată heroina. Fără nicio legătură, din câte știu eu.

Singurul lucru de care mă mai țineam, la limită, era Red Neck. Nu puteam să-l las pe Tommy de izbeliște, el chiar nu merita așa ceva. Avea un cuvânt din ce în ce mai greu de spus. La început avuseserăm amândoi o grămadă de idei, iar acum el le schița în desene. Varianta cu schelete. Cel puțin o dată pe săptămână mă trezeam suficient cât să pot pune carne pe oase. Grupul de fani voia să vadă stilul meu. Dar variantele brute ale lui Tommy aveau propria lor viziune înspăimântătoare, mai aproape de adevăr decât orice am pus eu vreodată pe hârtie. Oamenii noștri, munții noștri, toate grijile noastre: un univers de fantome. Eu numeam desenele sale Neckbones și l-am întrebat dacă pot să le păstrez. Tommy a spus că e o pornire întunecată din partea mea, dar mi-a dat voie.

Ziua în care s-a întâmplat totul, în care am ajuns la fundul sacului, cum se spune în cercurile noastre, a fost în iunie. Una dintre zilele acelea fierbinți, ploioase, când ai impresia că respiri printr-o pungă de hârtie. Dar nu vremea a fost lucrul cel mai rău. Acum arăt cu degetul spre Rose Dartell. Faptul că am dat peste ea în ziua aceea a fost ultimul cui bătut în coșciug. Aș da orice să fi rămas acasă. Dacă dorințele ar fi niște cai, cum se spune, am avea cu toții căcatul nostru de curățat.

Eram cu Maggot la celebra casă a drogurilor din Woodway, unde Troc încă locuia cu alți tipi. Oamenii veneau și plecau ca niște pisici de pripas, nu stăteai mereu să ții minte cum îi cheamă. Maggot avea nevoie să ia ceva. Eu eram bine, făcusem rost la înmormântare de o sticluță jalnică de Oxy de la Thelma și îmi înmulțisem investiția. Clinica pentru dureri, prima vineri a lunii: pâini și pești. Dar l-am dus pe Maggot cu mașina la Woodway și am făcut efortul să intru în vorbă cu lumea. Am pălăvrăgit cu Troc, l-am întrebat dacă mai știe ceva de domnul Golly, nu știa, păcat. Omul acela îmi rămăsese la inimă. Apoi Maggot și ceilalți drogați au ajuns la faza de joculețe, când toată lumea cade pe jos, iar eu am ieșit să stau afară, făcut praf și bucurându-mă de stare. Trăgeam în piept halitoza verii, mă lăfăi am în lumina bolnăvicioasă a acelei verande. Salteaua putrezită, comoda fără sertare, frigiderul răsturnat pe o parte cu ușa deschisă, adăpostind o sală de așteptare minusculă deasupra a patru scaune negre de plastic lipite între ele. Îmi aminteam cum o salvasem pe Martha chiar de pe această prispă, cu o veșnicie în urmă, și mă întrebam ce s-o fi ales de ea. June avea s-o pună pe picioare, cu siguranță. Maggot și cu mine o evitam cât puteam pe June.

Jumătate de verandă era ocupată de stivele de lemn de foc aflate acolo de atâta vreme că se acoperiseră cu un strat sfâșiat de pânze albe și prăfuite de păianjen. Am văzut o mamă-șobolan intrând și ieșind dintre bușteni, ducându-și puii de ceafă dintr-o parte a stivei în cealaltă. Apărea cu ei pe rând, foarte pusă pe treabă, ca și cum ar fi lucrat contra cronometru, se muta cu biroul. Cum se hotărâse că o parte din harababura asta era mai puțin periculoasă decât alta, habar n-am.

Un Chevrolet murdar de pământ a intrat pe drum, primul vehicul de orice fel în mai mult de o oră, și m-a surprins când a oprit lângă casă. Altă surpriză, Rose Dartell a sărit din el, a trântit ușa și a început să meargă repede, cu o cutie de pizza în brațe.

— Fir-ar, Rose! Mi-ai făcut plăcintă?

S-a oprit brusc. Avea părul cumva altfel, mai puțin creț, dar fața îi era neschimbată. Rânjetul-cicatrice.

— Ce naiba cauți aici?

— Aș putea să te întreb același lucru.

— Lucrez la Pro's. Și la compania de telefoane, de doi ani deja.

— Pro's Pizza face livrări până în nenorocitul de Woodway?

— Sunt clienți regulați. Plătesc cash. Mai ai și alte întrebări sau pot să-mi văd de treabă?

— Bagă mare.

Mă întrebam dacă îi dădeau și altceva în afară de bani înăuntru. A stat ceva. Pesemne că domnul Pro habar nu avea unde mergea ea cu mașina pe banii lui. Nu am putut să nu mă gândesc la ultima noastră întâlnire, la popasul întunecat de pe autostradă, unde Rose îmi dăduse veștile despre Emmy ca și cum ar fi scuipat o băutură. Mă pregăteam să intru și să-l sfătuiesc pe Maggot să-și spună rugăciunea de mulțumire și să ne cărăm, dar Rose a ieșit. S-a așezat la marginea stivei de lemne. Mamă-șobolan, ai grijă.

— Te-a sunat deja Repede-Nainte? a mormăit, în timp ce își aprindea o țigară.

— De ce m-ar fi sunat?

A ridicat din umeri, și-a șters cu încheietura nasul care îi curgea. Da, clar, primise un bacșiș în casă.

— Nu văd de ce nu. Mereu are nevoie de ceva de la cineva. S-a întors în Lee County, poate nu știai.

— A, da? Și unde stă?

— Într-o casă veche și mare a unei doamne. Pe aici i se spune Spurlock, dar nu e chiar un oraș, cam pe lângă Duffield. E un loc greu de găsit.

Rose și-a scuturat ceva de pe genunchii blugilor, și-a aranjat cureaua sandalei. Printre munții dinspre est se auzeau tunete. Apoi cerul s-a întunecat în felul acela brusc, care arată ca o pană de curent a lui Dumnezeu. Mi-am aprins o țigară din cele pe care le aveam, Rose nu-mi oferise vreuna. Stăteam și ne uitam la grămada de mașini care păreau să fie proprietatea casei drogaților din Woodway. Unele vii, unele moarte, altele luate la țintă.

Rose a expirat ultimul fum și a strivit țigara cu tocul.

— Auzi, e ultima livrare și acum mă duc acolo.

— Acolo unde?

Gândul îmi fugise.

— La Repede-Nainte. Dacă vrei, poți să vii după mine. Să-l saluți.

I-am spus că e foarte drăguță.

— Nu sunt. Ba chiar mă gândesc că data viitoare când are nevoie să vină cineva să-l scarpine la ouă, poate fluieră după tine, nu după mine.

Poate, dacă încă m-aș fi plecat în fața atracției magnetului Repede-Nainte. Însă hotărâsem cu ceva vreme în urmă că, dacă mai vorbeam o dată cu ticălosul ăla, nu aveam să-i spun lucruri frumoase. Un erou prăbușit se sparge în cioburi mai ascuțite decât ai crede. Emmy fusese ciobul care îmi rămăsese în gât. Am simțit gust de fiere. Apoi m-am surprins singur când m-am dus înăuntru să-l culeg pe Maggot. Am urmat camioneta lui Rose și am ieșit din Woodway.

Până să ajungem înapoi pe 58, ploaia a început să izbească parbrizul cu picături mari, umflate. Mașina avea nevoie de ștergătoare noi, dar erau unul dintre cele mai neînsemnate lucruri de care avea nevoie acea mașină. De titlul de proprietate, care să nu mai fie pe numele unui mort, pentru început. Mă străduiam să văd prin ceață, îmi doream să fiu un pic mai treaz și încercam să urmăresc luminile roșii de semnalizare din față. Rose a ieșit de pe autostradă mai repede decât mă așteptasem, pe Dry Creek Road, care ducea în locuri unde nu-ți prea doreai să ajungi. Nu era drumul normal spre Duffield, dar poate, așa cum spusese ea, nu stătea chiar acolo. După vreun kilometru și jumătate am dat peste o camionetă eșuata care bloca drumul. Ea a ocolit-o, dar eu m-am oprit, pentru că mai văzusem acel vehicul oprit.

De data aceasta știam că proprietarul și problema puteau fi reparate. Kelly Ciocan, cu cauciucul din spate stânga spart.

Am coborât geamul și am strigat. Nu pricepeam de ce când ploua trebuie să urli, deși ești la doi metri distanță, dar așa se întâmplă. Bietul Ciocan arăta mai jalnic decât o pisică înecată. Ploaia îi curgea de pe nas, tricoul alb era îmbibat de apă ca o a doua piele, de i se vedeau prin el sfârcurile și părul de pe piept. Și-a dat șuvița udă de păr din ochi, s-a uitat la noi și mi-am dat seama că nu era treaz. Își scosese sculele, dar părea să nu știe ce să facă în continuare. Am coborât, gândindu-mă că Rose avea să meargă mai departe și să ne lase aici. Pesemne că se uita în oglinda retrovizoare, pentru că a dat înapoi.

I-am strigat că rămâne pe altădată. Dar a spus nu, avea să aștepte, cât putea să le ia la trei papagali să schimbe un cauciuc. Foarte repede a rămas un singur papagal. L-am trimis pe Ciocan să caute ceva cu care să blocheze roțile pe partea cealaltă, ceea ce a și făcut, în timp ce eu potriveam cricul. Apoi Maggot i-a strigat să meargă să se urce în mașina mea și el La ascultat. Dintre toate victimele dezastrului Emmy/Repede-Nainte, Ciocan era cea mai jalnică. Spusese că nu avea de gând s-o lase în urmă și se ținea de cuvânt. Ne petreceam adesea timpul făcându-ne varză cu el, iar Ciocan ajunsese un muist trist, plângăcios și mereu pulbere. Tipul nu ținea la băutură. Partea proastă, după ce stătuse mereu pe calea cea dreaptă și îngustă în primii lui ani de viață: nu avea antrenament. Îi atrăsesem atenția lui Maggot să nu-i dea nimic mai tare, măcar până mai învăța. Dar în acel moment, în timp ce scoteam șuruburile care țineau cauciucul spart, l-am văzut cum trage praf pe nas de pe bordul Chrevroletului meu. Rose a văzut și ea. Nu-i scăpa niciodată nimic.

Nu eram deloc încântat că stăteam singur afară și îi schimbam cauciucul lui Ciocan pe o ploaie torențială, începeam să înțeleg de ce se numea Dry Creek Road. Era albia unui pârâu. Deloc uscat de data asta. Apa plină de noroi țâșnea peste tot în jurul meu și pe sub mașină și nu eram sigur dacă o să țină cricul. Am scos cauciucul și l-am pus pe cel de rezervă cât ai bate din palme, însă apoi, mama mă-sii de treabă, șuruburile. Le așezasem frumos lângă jantă, cum se face. Acum dispăruseră și janta pleca legănându-se ca o nenorocită de rață. M-am enervat, am blestemat ploaia, am început să pipăi cu ambele mâini prin apa care se scurgea, căutând șuruburile în pietrișul mișcător și ud. *Căcat, căcat, căcat, căcat.* Îmi venea

să omor pe cineva. Am smuls ușa de la Chevroletul Impala și am urlat la amândoi să se dea jos și să mă ajute să găsesc nenorocitele alea de șuruburi. Dar chiar și dacă vreunul dintre noi ar fi fost treaz, era o cauză pierdută. Ca și cum ai fi încercat să pescuiești crabi cu mâinile goale. Ba chiar aveam șanse mai mari să găsim crabi în haosul ăla.

În cele din urmă, a trebuit să abandonăm camioneta lui Ciocan. Putea să se întoarcă mai târziu, cu șuruburi noi și cu capul limpede. În ultima clipă și-a adus aminte să se întoarcă și să-și ia pușca din torpedou. Probabil ca arma de foc făcea mai mult decât mașina, i-am spus lui Rose că îl ducem pe Ciocan acasă, dar ea a zis ca eram doar la câțiva kilometri de casa lui Repede-Nainte, așa că puteam să ne oprim acolo să ne uscăm, să fumăm un cui ca să ne calmăm etc. Apoi a pornit, lăsând o dâră ca o barcă cu motor. Ciocan locuia în Duffield. Nu eram foarte sigur unde ne aflam, știam doar că trebuia să ies naibii din pârâul ăla vuitor, deci am urmat-o pe Rose. Ciocan era pe bancheta din spate și nu bănuia ce aveam de gând. El și Repede-Nainte nu se întâlniseră decât o singură dată, din câte știam eu, la petrecerea lui June. Momentul acela scurt și luminos în care Emmy fusese a lui Ciocan, înainte să-i fie furata. Îmi amintesc cum răsese după aceea Repede-Nainte cu Șoarece, făcându-l pe Ciocan malac prostănac. Dintr-o reîntâlnire nu putea să iasă nimic bun. Ultimele rămășițe treze ale minții mele spuneau: *Du-te acasă*.

Și pentru a mia oară în acea lună, am răspuns: să mă duc acasă unde, la cine? Sunt un distrus bun de nimic, cui îi pasă? În seara în care o găsisem pe Dori, îmi pare foarte rău că trebuie s-o spun, o parte din mine a fost ușurată, gândindu-mă că de acum nu o să trebuiască să-mi mai fac griji în fiecare clipă că s-ar putea să moară. Îmi spuneam că o să-mi fie mai bine far a această temere. Cât mă însetam! Chiar dacă între noi nu mai rămăsese nimic bun, acea groază făcea din mine un om care încă era legat de alt om. Acum nimeni, nicăieri, nu avea nevoie de mine.

A început să plouă și mai tare. Nu văzusem în viața mea așa ceva. Am luat-o pe un drum lăturalnic care nu mai era un râu curgător, dar nu aveam vizibilitate prin parbriz. Am observat ca strălucirea îndepărtata și roșie a luminilor de semnalizare de la mașina lui Rose indica o oprire și am oprit la rândul meu, crezând că o să mă aștepte în furtuna. Apoi luminile s-au stins și am văzut silueta lui Rose fugind dinspre camioneta ei către conturul unei case și, până să mă dezmeticesc, Maggot ieșise și alerga și el în

aceeași direcție. Ne-am repezit cu toții. Mașina părea un bol pentru pești în care riscam să ne înecăm. Am ajuns pe veranda și cineva ne-a dat drumul în casă.

Rose vorbise despre casa „unei doamne” și mă gândeam la vreo proprietăreasă în halat de casă. Nu. O chema Temple, mare bunăciune. Pantaloni scurți, par lung și blond. N-o înghițea pe Rose, se vedea limpede. Dar cu noi s-a purtat ca și cum am fi fost niște cățeluși salvați, s-a dus și a adus prosoape, a făcut cafea fierbinte, ne-a așezat în camera de zi unde era pipa ei de droguri, o chestie ca o oală, cum foloseau hipioții. Cică ea le făcea. Interesantă doamnă, interesantă casă. Mare, veche, cu destul de puțină mobilă. Poate abia se mutaseră împreună. M-am gândit la ruina care ajunsese Emmy și mă întrebam cât o să-i ia lui Repede-Nainte s-o mestece pe fata asta frumoasă și s-o scuipe. Ea și Rose au schimbat câteva replici încifrate, ceva evident legat de droguri, iar Temple a spus că el nu era acolo, plecase cu mașina cu Ursu’ Howe și alți tipi. Ea nu se dusese cu ei, pentru ca se plictisea de moarte, băieții ăia nu vorbeau decât despre fotbal. Și mi-am spus: *Opa, poate asta are o speranță.* A explicat ca Repede-Nainte încă stătea la povești cu coechipierii lui, de când se mutase înapoi în teritoriul Generals. Se duseseră la un loc pe râu unde le plăcea lor să meargă, Copaia Dracului.

Stomacul meu a făcut o tumbă la auzul acestor cuvinte. În spatele pipei, sprâncenele lui Ciocan s-au ridicat, rămăsese în urmă, dar într-un final se prinsese despre cine era vorba. Rose a spus că era o zi al naibii de buna pentru înotat. Temple a aprobat, sigur, dar dimineața fusese superbă, furtunile astea de vară izbucneau din senin. Da, așa era.

Ciocan s-a ridicat, răsturnând o cană goală de cafea, și a spus că trebuie să plecăm. Temple a rămas un pic șocata, a întins mâna după cană. A zis că putem să rămânem până se oprește furtuna. Iar el a spus:

— Plecăm acum.

Și uite așa, toată viața lui Ciocan, băiatul politicos, rușinos, pe care toată lumea îl iubea pentru că făcea mereu ce i se cerea, s-a terminat.

58

Părea că furtuna s-ar mai domoli. Dar mergeam drept spre ce mai rămăsese din ea, înspre Scott County, pe un drum fără nume, cu pietriș. Ciocan nu credea că era prima dată când mergeam la Copaia Dracului, îi intrase în cap că mințeam. El fusese aici de nenumărate ori, cu unii sau alții din clanul Peggot și era sigur că și eu. Maggot știa cum stă treaba și nu spunea nimic. Amândoi repetau că era drumul bun, ține-o tot așa. Ciocan își pusese în gând să-l găsească pe Repede-Nainte și să-l scoată din joc. Ciocan pe metamfetamină era un om cu totul nou, stătea pe bancheta din spate, ținându-și pușca în brațe, cu aerul unuia care are totul sub control și că nici nu se punea problema să-l duc acasă în clipa aceea. Locuia cu mama lui vitregă, Ruby, și cu fiica ei, Jay Ann, care tocmai născuse. Familia Peggot deținea o bancă de rezerve mare. Aveau să dea vina pe mine și să mă jupoaie de viu.

El și Maggot își tot pasau, între scaunul din față și cel din spate, o sticlă de gin, alt lucru salvat în ultima clipă din camioneta lui Ciocan. Dacă începuse să bea din ea de dimineață, era impresionant că Ciocan încă se ținea pe picioare. Maggot trăgea cu spor din ce rămăsese. Eu nu mă prea băgăm, din motive de principiu. Pentru că eram șoferul. Era mai bine să păstrez nivelul de alcool din sânge în limite rezonabile.

Nu cred că au văzut norii negri din fața noastră, nici la propriu, nici la figurat. Conduceam drept spre iureș. Perspectiva lui Ciocan era limpede. Repede-Nainte îi furase femeia și nu o tratase cum se cuvine. Și nici măcar nu o văzuse pe Emmy după Atlanta, nu-și dădea seama cu adevărat de pagubele produse. Eu aveam să mor având în minte imaginea acelor fete pe jumătate goale pe salteaua lor mizerabilă, ca niște păpuși Bărbie aruncate de cineva. Nici măcar nu mai erau umane. Ce se întâmplase acolo îi luase toată strălucirea lui Emmy poate pentru totdeauna. Ei și lui June. Emmy nu a fost niciodată iubita mea, nu eu eram răzbunătorul, dar tot simțeam o furnicătură în pumn, la adresa unui maxilar înfumurat.

Furnicătura creștea cu fiecare kilometru străbătut. Pădurea devenea mai adâncă și drumul mai îngust și schimbam viteza și acceleram în același timp, ca să pot să urc pe șarpele format din curbele abrupte pe pietrișul cu urme adânci de roți. Șofatul îmi cerea mai multă concentrare decât aveam la dispoziție, dar mintea tot îmi hălăduia. Repede-Nainte la Creaky Farm.

Inspecțiile escadronului. Hărțuirea lui Tommy și Troc până când aproape se pișau pe ei. Și eu, care mă prefăceam că nu văd. Nu fusese niciodată decât o jigodie absolută cu amândoi, iar Tommy era așa de sensibil, îl durea totul. O încasa în locul așa-zisului nostru protector, de fiecare dată. Muistul ăla egocentric. Care mă făcuse curva lui. Bunătatea lui Tommy, chiar și după toate astea, prietenia pe care mi-o arăta acum. Cu un pic de noroc, nu aveam să-l găsim pe Repede-Nainte. Pentru că, dacă îl găseam, avea să se lase cu sânge.

Nu eram în niciun caz îmbrăcați pentru o nenorocită de plimbare de duminică sub ploaia cu găleata și am început să ne aruncăm vorbe grele din clipa în care am coborât din mașină, i-am spus lui Ciocan să lase pușca, sub pretextul că se putea strica de la ploaie, de fapt, mai îngrijorat de aspectele legate de omucidere. Dar Ciocan nu voia să se despartă de iubita lui Marlin 336C. Am insistat și a strigat la mine că era cernită și tratată împotriva ruginii și ce naiba credeam că făcuseră primii coloniști când ploua, în pana mea? Maggot s-a dat câțiva pași înapoi, ca să vadă cum se înfoia băiatul nostru cuminte. Rahat. Ciocan pe droguri, acum să te ții!

S-a dovedit că nu parcaserăm în locul cel mai potrivit. Am urcat poate peste un kilometru și jumătate pe un drum de pământ până să ajungem la cărarea care ducea la Copaia Dracului. Mă întrebam dacă ne jucam cu focul sau pur și simplu alergam în zadar, cu o singură consecință: trei tipi făcuți praf și uzi leoarcă. Și atunci am văzut Lariatul. Parcat pe o pantă abruptă, pe un mal, unde nimănui nu i-ar fi trecut prin minte să parcheze, în locul cel mai apropiat de cărare unde puteai să ajungi cu mașina. Nu am scos niciunul nicio vorbă.

Ciocan a luat-o înainte pe cărare și eu am rămas ultimul, privind la țeava puștii care se bălăngănea pe umărul lui Ciocan și la pletele revărsate pe spatele lui Maggot. (Frizerița lui, Martha, dispăruse de mult.) Deodată am simțit că e o mare nebunie că mă aflam acolo în pădure, participând la tentativa asta de vânare a lui Repede-Nainte. M-am întors în minte la momentul când ziua o luase razna: Rose Dartell. Livrare de pizza la naiba-n praznic, Woodway? Probabil era o capcană. Știuse mereu unde era Repede-Nainte și era destul de ușor să afle unde eram eu. Părea ceva făcut cu intenție. Repede-Nainte se folosea de servitoarea lui, Rose, ca să mă ademenească în locul ăsta unde știa că nu as fi venit niciodată. În ce scop,

asta era întrebarea. Faptul că în toată treaba ajunsese să fie amestecat și Ciocan cu pușca lui Marlin 336C nu era parte din planul nimănui. Trebuia să ne întoarcem.

Dar Ciocan mergea repede, mai puțin beat decât crezusem sau mult mai drogat. Genunchiul mă durea ca naiba. Oasele distruse dor mai rău când e vreme rea și mergi pe teren accidentat. Lozul cel mare. Am ajuns la un pârâu și cărarea o lua de-a dreptul prin el. Nici vorbă să trec prin vâltoare, peste pietre alunecoase, cu picioarele mele șubrede. Am urlat către băieți că nu puteam să traversez. Ciocan a râs, s-a aruncat direct și a strigat că asta era traversarea numărul unu, mai erau zece. Poate treisprezece.

— Fă-te că ai mingea și alergi către zona de sosire, vedeto!

M-am gândit: *E ofticat pe mine de ani de zile și a ținut asta în el. Ofticat pe noi toți, băieții răi, și cei care se fereau de adulți și îl lăsaseră pe el să se descurce cu partea grea.*

M-am băgat în apă.

La a doua trecere apa era mai rapidă și mai adâncă decât la prima și de acolo înainte numai așa a fost. Maggot spunea că nu văzuse niciodată locul ăsta așa. De obicei era un firicel de apă, acum era un potop spontan. Uneori trebuia să merg în patru labe, pipăind după puncte de sprijin prin apa curgătoare, simțind totul alunecos și instabil, dedesubt, și abia reușeam să înaintez, cu blugii tot mai grei de la apă. Oasele genunchiului se frecau unele de altele ca o transmisie stricată. Ciocan și Maggot mergeau prin apă înaintea mea, cu pași hotărâți, sau săreau din piatră în piatră, păstrându-și echilibrul, iar eu muream când îi vedeam cum își folosesc corpul, fără să se gândească prea mult. Un lucru pe care pesemne îl pierdusem pentru totdeauna.

Urlam iar și iar după Maggot să mă aștepte, dar el își scosese cămașa și și-o înfășurase în jurul capului, ca un turban – de ce? doar mintea lui Maggot putea să spună – și nu mă auzea. Pe Ciocan nici măcar nu-l mai vedeam.

Am încercat să caut o cale să evit cât mai mult apa, dar șansele erau mici. Ori te îneci, ori zbori. De-o parte și de alta a cărării se ridicau stânci, pereți de piatră în straturi, ca niște sandviciuri uriașe cu șuncă și brânză neagră. Jos, unde eram, nu erau decât pădure și pâraie, iar deasupra stâncilor, alte păduri, adânci și întunecate. Porțiuni cu pini și dafini, ciuperci otrăvitoare, perne de mușchi.

M-aș fi întors în clipa aceea dacă nu ar fi fost cei doi tipi care coborau în fugă pe cărare spre mine. Nu erau nici Ciocan, nici Maggot. Nu aveau cămăși, nici încălțări, își duceau în mână hainele ude făcute ghem și alergau imprevizibil în zigzag, cum fac oamenii pe zone cu pietre, și chiuiau. Unul la altul sau la ploaie ori la morile de vânt din mințile lor, hăi-hăi. I-am recunoscut din vremea când o ardeam pe strada principală și Repede-Nainte mă ducea să-i cunosc pe foștii lui frați de la Generals. Unul avea pe umăr tatuajul cu mâinile unite în rugăciune. S-au oprit din chiuit și au urlat la mine că prietenii mei erau în față, mai sus. Mersi, băieți. Eu credeam că s-au ridicat la cer.

— Da, bine, am zis. Repede-Nainte e cu voi?

— A rămas la cascadă, a spus răspuns unul, iar Mâini Rugătoare m-a lămurit că erau doi acolo, sus.

Repede-Nainte și Ursu'. Am zis: „Unde e conducătorul de joc, e și omul lui de pe stânga". Ei au râs și au răspuns: „Da, tot însurați au rămas ăia doi". Mâini Rugătoare se uita la mine printre genele ude.

— Te-am văzut pe teren, așa-i? Erai primitor de rezervă sau așa ceva, cu ani în urmă? Fundaș lateral?

Nu aveam chef să intru în detalii. În plus, mă tot zgândărea întrebarea dacă tot ce se întâmpla era o capcană întinsă de Repede-Nainte sau un cumul întâmplător și coșmaresc de alegeri proaste, l-am întrebat cum de veniseră să înoate într-o asemenea zi. Au spus că patru tipi cu tărâțe în loc de creier sunt mai proști decât unu și au râs de parcă era cea mai bună glumă din lume, deși nu era. E o realitate binecunoscută. Până la urmă, părea să fie doar o situație întâmplătoare și de coșmar.

N-am mai scos mare lucru de la ei. Doar că Repede-Nainte se prostea în continuare la cascadă, voia să se cațăre pe panta unei stânci ridicole. Întâi se dezbrăcase și spusese că o să plonjeze, ceea ce era o nebunie, apa era prea rapidă ca să înoți. Apoi se apucase să se cațăre pe stâncă. Ei se săturaseră să-l vadă împăunându-se și se duceau înapoi la camionetă unde aveau iarbă uscată. Repede-Nainte rămăsese, iar Ursu' nu voise să-l lase singur. Ursu', mereu fidel. M-au invitat să merg cu ei în țara ierbii uscate și, credeți-mă, chemarea era puternică. Dar Maggot și Ciocan se găseau în mijlocul haosului. Îmi petrecusem jumătate de viață încercând să-l salvez pe Maggot de propriile prostii, iar acum îl amestecaserăm în toată povestea și pe Ciocan. Eu eram răspunzător.

Într-un târziu i-am prins din urmă, chiar dacă a trebuit să mă târăsc pe fund. Ultima parte din cărare nu era decât o fâșie alunecoasă, cât un cur de lată, în afurisita de stâncă de deasupra pârâului care vuia. Mi-a luat o secundă să înțeleg că gata, ajunsesem. Maggot stătea pe malul din fața mea, se legăna, își ținea în mâini capul mare înfășurat în cămașa udă. Ciocan urla. Stătea pe o stâncă, cu apa vuind în jurul lui, ca un fel de Moi se, cu pușca atârnată în continuare pe umăr și îndreptată spre cer, nu spre vreun om, slavă Domnului! Dar Ciocan era el însuși încărcat, gata să se declanșeze. Nu mai vedeam pe nimeni prin preamă, nici pe Ursu', nici pe Repede-Nainte, și nu pricepeam de ce urla din toți plămânii la copaia asta vuitoare a iadului. Din toate copăile de care mă temusem la viața mea, niciuna nu se apropia de asta. Era o gaură rotundă uriașă, săpată în stânca moale, de vreo 12 metri diametru, cu apă care se revărsa înăuntru. O cascadă lungă, înaltă, la capătul îndepărtat, arunca spre noi apă cu toată forța în josul unei pante lungi pe stâncă, ca un tobogan. Dar apa se revărsa și de pe laturi în gaura ca o mașină de spălat uriașă. Peste vuiet atârna o frânghie, care te trimitea cu gândul la vremuri mai fericite, când aici se putea înota. Acum nu ți-ai fi dorit apa aceea nici pe hainele murdare. Și, în mijlocul nebuniei, Ciocan revărsa toată ura pe care și-o putea extrage din plămâni. *Muist nenorocit, nu ai față nici să te atingi de un fir de păr din capul ei, nu meriți să respiri același aer, futu-te-n gură de animal.*

Animalul era Repede-Nainte. Atunci mi-am dat seama că mai era o cascadă deasupra cascadei. Și mult deasupra acesteia, pe stâncă, se ivea spectacolul omului însuși, în pielea goală, da. Ciuful negru și ud, abdomenul lucrat, părul pubian și scula, atitudinea nepăsătoare și sfidătoare pe care o dobândești după ani întregi în care îți etalezi corpul într-un vestiar. Era o dungă subțire, palidă, care stătea în echilibru mult deasupra noastră, în pădurea întunecată. În spatele lui, arborii negri, cerul și tunetul se războiau în jurul nostru. Mă întrebam dacă prietenii săi fugiseră cu hainele lui, dar nu, am zărit pantalonii și cămașa dedesubt, un morman ud. Se dezbrăcase, probabil doar să se dădea mare, cum spuseseră, fără să aibă de gând să înoate cu adevărat, și apoi se bucurase că avea ceva nou în față.

Ciocan o ținea mai departe tot așa. M-am apropiat de Maggot, speriat de moarte. Riscam să nu mă țin bine pe picioare și să alunec în apă. M-am ghemuit și m-am aplecat spre el.

— Ce se-ntâmplă?

— Ciocan i-a zis să-și miște curul gol jos, că are de lămurit o treabă. Și atunci el a zis că fata nu merita osteneala. A vorbit-o de rău pe Emmy de acolo, de sus.

Rahat.

Ciocan striga în continuare, iar Repede-Nainte domina în tăcere, deasupra noastră, cu capul dat pe spate, ca și cum ar fi pus veșnica lui întrebare: *Atâta poți?* Nu-i vedeam fața lui Ciocan, dar corpul îi tremura, mâinile și brațele. De la frig, de la drogul care își pierdea efectul, de la cuiul scos din grenada Ciocan. Maggot s-a aplecat spre mine până când umerii ni s-au atins.

— Îți aduci aminte de câinele ăla al lui Stoner? Cum îi flutura bucăți de came prin față ca să-l înfurie?

— Ciocan nu e Satan, am spus.

Trebuia s-o cred. Făcea spume la gură în clipa asta, dar nu era un ucigaș. Am vorbit cu el cum aș fi vorbit cu un câine, i-am rostit numele cât mai calm, iar și iar. *Ciocan. Liniștește-te, omule. Ciocan. Vorbește aiurea. O să fie bine. Ciocan. Hai să plecăm. Ciocan.* Dar era atâta zgomot, vuietul cascadelor și tunetele. Propriul meu sânge, care îmi zvâcnea în urechi. Habar n-am ce auzea Ciocan. Dacă m-o fi auzit.

Văd limpede în minte ce s-a întâmplat în următoarele zece secunde. Ciocan a privit înapoi spre noi, și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul. Și-a pierdut echilibrul, așa am crezut, dar nu, doar și-a tras pușca grea de pe umăr și a ridicat-o cu amândouă mâinile. Apoi, steagul roșu al unei cămăși apărute din pădure, mult în dreapta lui Repede-Nainte. Un tip mare, speriat, ivit de nicăieri, la timp ca să vadă omul și pușca și să strige:

— Jos! Muistul o să te omoare!

Groaza din vocea aceea a fost cauza. Venită dinspre Ursu', paznicul de încredere de pe latura lui oarbă. Nimic din ce am fi putut noi să facem nu l-ar fi clintit pe Repede-Nainte, nici cuvintele, nici măcar un foc de pușcă, dar auzind vocea care îl avertiza din dreapta, jucătorul despuiat a tresărit și s-a răsucit pe sfert, destul cât să-și piardă echilibrul și să înceapă să alunece. Trupul cu mișcări atât de coordonate făcând cel mai lung salt, cu centrul de greutate prăbușit, cu brațele strânse, cu genunchii îndoiți pe jumătate, Dumnezeule, ce frumusețe cumplită! Apoi și-a pierdut controlul. Ca o minge de membre ce se rostogolește, ar fi putut să se salveze, cu oasele și carnea prăvălindu-se de pe panta aceea de stâncă pe altă stâncă,

poate pe o creangă care să atenueze căderea, ar fi fost urât și poate ar fi funcționat, dar în cele din urmă mândria a avut ultimul cuvânt. S-a întins și s-a împins în plonjon, drept, cu capul înainte, cu brațele desfăcute, în căutarea apei, orbecăind. Contactul a sunat cam ca un pepene pe un trotuar.

După aceea, nu știu. Poate că am încercat să ajung la Ciocan și să-l țin pe loc. Ursu' era în continuare sus între stânci. Iar Repede-Nainte, dincolo de apă, era un nimic gol, cu fața în jos pe stâncă. Răscrăcărat, cu picioarele în apă, unul până la coapsă și celălalt până la genunchi. O postură urâtă pe care nu ar fi tolerat-o în viață. Așa mi-am dat seama. Toată magia care-l caracteriza dispăruse din el. Și Ciocan urla acum la mine. Fața lui era însăși expresia șocului și vorbea despre pușcă, spunea că tocmai se pregătea s-o lase jos. *Doamne, credea că o să trag? Nu aveam de gând să trag, aveam de gând s-o las jos, voiam să urc acolo. Doamne, Demon*. Spunea că e vina lui, spunea că tipul e rănit, se țâra într-acolo, din instinct, trebuia să-l tragem înapoi din apă. I-am spus lui Ciocan să stea pe loc. Cred că vedeam mai bine capul spart decât ceilalți.

Dar Ciocan nici nu voia să audă de morți. Nu putea accepta așa ceva. A spus-o de trei ori, poate de patru, nu las pe nimeni să moară, apoi a intrat în apă, în timp ce Maggot și cu mine strigam nu și nu și nu. Nu la toate astea. Ciocan, în vuietul acela alb ca o explozie și noi, ceilalți, care pierdeam totul, timpul, speranța, fumurile minților noastre distruse. Era aproape de stâncile de pe care sărise și brusc n-a mai fost. Capul și umerii îi ieșeau din apă; se scufundau și ieșeau iar, o dată i-am văzut ochii, larg deschiși, privindu-mă drept în față, a ieșit și apoi nu a mai ieșit. Am auzit tunetul, în depărtare. Și deodată Ursu' a răsărit lângă noi, coborâse panta și traversase cumva, pesemne că alergase la vale până într-un loc unde să poată trece, pentru că acum era aici, gâfâind ca un animal sălbatic. Toți trei făceam zgomotele astea, urlam la apă și la moarte, și la Ciocan, îl imploram să apară din nou.

A apărut, pe stâncile de jos. I-am văzut tricoul alb acolo, spatele lat, picioarele izbite de curenți. Apa îl împingea, îi întorcea încet corpul lung ca pe acul unei busole, din lateral drept la vale, cu forța ei teribilă.

Celălalt trup nu se mișca. Cel gol. M-am forțat să mă uit și pesemne că mi-a rănit ochii, pentru că îmi amintesc fiecare afurisită de linie, unghiul nefiresc al brațului, cvadricepșii eleganți, tari, fesierii ca două cepe. Mașina bine unsă pe care se străduise din greu s-o mențină în formă, mult

după ce nu mai conta cu adevărat. Ce risipă, un trup mort, cu cele mai multe părți încă pregătite și dornice să funcționeze. Ultima umilință a unui om, ultima concediere.

Era indiscutabil cine urma să se ducă după ajutor. Maggot și Ursu' puteau să străbată drumul și să treacă peste apă de două ori mai repede decât mine. În Lariat era telefonul cuiva. Puteau să meargă cu mașina până prindeau semnal. Echipa de intervenții sosită la fața locului, pentru că până la urmă a venit, aproape de lăsarea nopții peste una dintre cele mai lungi zile din viața mea avea să aducă trei tărgi. Câte una pentru fiecare cadavru și una pentru mine. Am fost trecut la victime. M-am ocupat de partea mai dificilă, am rămas în urmă.

După ce au dispărut, m-am târât până la pușca Marlin și am trimis-o cu un picior în blestematul de gâtlej al diavolului. S-a dus la fund ca o țeavă de oțel-carbon, ceea ce și era. Ciocan ceruise și unsese cu grijă chestia aia atâtea ore – ce risipă! Chiar m-am gândit la asta. O minte făcută fărâme se agață de orice element secundar ca să se ascundă de evenimentul principal. Pușca nu jucase de fapt niciun rol, dar o armă găsită în preajma unor asemenea situații nu e niciodată de ajutor. Deci am trimis-o jos cu un șut.

Odată pușca Marlin scufundată, am coborât imediat pe cărarea de pe stâncă, într-un loc de unde să pot să mă târăsc peste bolovani până în partea cealaltă. Apoi până pe bancul de pietriș de unde puteam să-l trag pe Ciocan pe pământ mai uscat. Nu vedeam decât anii pe care îi mai avea de trăit acel trup, pe care ar fi trebuit să-i mai aibă de trăit. Pentru toți cei care se bazau pe ajutorul lui. Pentru a găsi o fată drăguță cu care să aibă copii. Ar fi fost cel mai bun tată din lume. Tot ce vedeam din Ciocan – partea din spate a brațelor, palmele, ceafa – era de culoarea oțelului-carbon. M-am forțat să-i pipăi încheietura mâinii. Pielea era prea tare, nu mai era omenească. Ca și cum, dacă acolo ar fi existat vreodată un puls, nu ar fi răzbit prin ea. Cadavrele nu sunt ceva nou pentru mine, îmi tot spuneam. Am mai văzut eu de-astea la viața mea. Mama, în sicriul ei alb. Dori, în patul nostru. Stătusem singur cu Dori mai mult de o oră înainte să las restul lumii să vină. Dar oricât m-ar fi durut inima în ziua aceea, știam că Dori era unde trebuia să fie. Nu și Ciocan. Acesta era un trup căruia i se răpise tot ce i se cuvenea pe bună dreptate.

Am scos corpul leoarcă din apă, apoi m-am oprit și m-am dezbrăcat de cămașă și i-am strecurat-o sub cap, pentru că nu voiam ca fața să-i fie julită de atâta târât. Doamna Peggot urma să-l vadă. June, Ruby, toată lumea. Trebuia să-i salvez fața. În cele din urmă l-am dus pe același prag de piatră unde se afla celălalt cadavru. Dușmanul lui Ciocan. După ce am reușit să-l duc acolo, mi s-a părut groaznic că se aflau pe aceeași stâncă. În niciun caz întinși unul lângă altul, tot numărat zece metri între ei, dar chiar și așa erau prea aproape. Parcă unul ar fi putut să-l molipsească pe celălalt. Materiale diferite.

Nu am avut curajul să-i întorc cu fața în sus. Știam că ar fi avut ochii deschiși și-mi imaginam că ar fi putut să mă privească, cum stăteam ghemuit pe piatra aceea, scuipând bucăți de plămân, așa simțeam din cauza furiei, a durerii și a regretelor stupide. Cred că știam, chiar și atunci, că nu poți să supraviețuiești unor asemenea lucruri. Niciunul dintre noi nu putea. Nimeni nu ar fi putut să prevadă ce urma pentru Maggot. Dar stătusem destule sezoane pe teren ca să știu ce îl așteptа pe Ursu'. Poate nu avea să se ierte niciodată. Totul se întâmplase pentru că el trebuise să se pișe. Urcase în pădure și se rătăcise. Se învârtise pe lângă tufele de laur, apoi apăruse într-un moment groaznic de nepotrivit. Își urmase instinctul cel mai sigur și obținuse cel mai prost rezultat cu putință.

Eu ar fi trebuit să fiu cel care sare în apă. Dacă tot trebuia s-o facă cineva, atunci eu eram acela, nu Ciocan. N-o să cred niciodată altceva. E singura promisiune de nădejde de care am avut parte. Că nu o să mă înec.

59

A trecut destulă vreme până când ne-au scos pe toți. Șeriful s-a dus cu mașina s-o informeze personal pe Ruby. Trebuia sunat tatăl lui Ciocan, pe unde o fi trăit. În Texas. Maggot a sunat-o pe June și ea s-a dus cu mașina să-i spună doamnei Peggot. Repede-Nainte nu avea nicio rudă, deci n-aș ști să zic cine a primit telefonul, dar Rose Dartell aștepta lângă Lariat, să-l vadă coborând cărarea. A luat-o razna și s-a aruncat asupra oamenilor despre care credea că îl cărau, dar ei de fapt îl duceau pe Ciocan. Cadavrele erau bine acoperite.

Rose nu părea să-și dea seama că pe una dintre tărgi eram eu. Nu aveam fața acoperită, dar puseseră o pătură termică peste mine, deci păream un cadavru. Pe omul de la intervenții care căra targa în partea unde țineam capul îl chema Nathan. Un tip dintr-o bucată, mi-a zis să nu mă sperii de situația stranie în care mă aflam, legat și plutind peste teren stâncos și ape vuind. Stânjenitor. Tehnic vorbind, nu eram accidentat, doar foarte mahmur. Aveau două ambulanțe și Nathan a spus că eu urma să fiu luat de una dintre ele, punct. Era obligația lor să mă trimită la spital ca să fiu tratat pentru expunere. Nu știam ce anume însemna asta. Categoric fusesem expus la niscai porcării.

Ambele cadavre au fost urcate în cealaltă ambulantă. Orare diferite, tipii ăștia nu aveau de ce să se grăbească. Deci Ciocan a trebuit să facă acest ultim drum cu ticălosul care îi furase femeia și îi distrusese viața. Mă lua cu rău când mă gândeam la asta, apoi cu tremurături și încercam să dau cheile mele cuiva care să-mi poată scoate mașina de acolo. Acesta a fost momentul când Rose și-a dat seama că eu eram corpul numărul trei și a venit la mine, urlând în timp ce mă băgau în ambulanță. A izbit cu palmele în geamuri după ce am ajuns înăuntru. A trebuit să fie luată cu forța de lângă mașină.

Maggot a mers cu mine în ambulanță și amândoi tremuram tare, fiecare de pe urma a ce luase. Mi-a strecurat un Xanax ca să mă calmez. Apoi, la spital, ce să vezi, asistenta m-a întrebat cât de mari sunt durerile și mi-a adus un Oxy într-un păhărel alb de hârtie dichisit. Serviciu VIP. Să-i dea Dumnezeu sănătate! Mi-a spus că urma să mă țină sub observație peste noapte, dar nu am făcut lucruri demne de atenție. Am băut vreo patru litri de Gatorade și am scos din mine ceva foarte asemănător într-un recipient de

măsurat din plastic. M-am descurcat atât de bine când am fost întrebat de intensitatea durerilor, încât m-au dopat suficient cât să dorm toată noaptea neîntors. Cel mai ușor test pe care l-am luat vreodată.

Dimineața o altă asistentă a venit să vadă ce fac și mi-a spus că am un vizitator. M-a întrebat dacă mă simt în stare s-o văd pe sora mea și inima mi-a tresărit, credeam că e Angus. Căcat. Era Rose. Pregătită să plece la vânătoare, după cum arăta. Pantaloni de camuflaj, fâș negru. Și-a dat gluga pe spate și a șuierat spre mine:

— Uciga**ș** nenorocit!

Am apăsat pe buton s-o chem pe asistentă ca să raportez că vizitatorul era un impostor, dar probabil că aveau oameni pe care trebuiau să-i salveze prin preajmă. Rose se foia de colo-colo, murea după o țigară, mi-am dat seama. După vreo zece ture de cameră și-a lepădat geaca de ploaie și s-a trântit în fotoliul pentru vizitatori.

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat, a zis.

— Se pare că ai deja o versiune proprie.

— Unde-i pușca? a întrebat.

Am spus ce pușcă și i-am amintit că nimeni nu a fost împușcat. Accident groaznic și cu asta, basta.

A sărit în picioare și a început din nou să se plimbe. Mi-aș fi dorit și eu asta, să merg oriunde altundeva în lumea asta, dar să nu mă întorc în mintea mea. Era destul de ușor aici, la spital, adică într-o cu totul altă lume. Totul absolut legal, toate drogurile, dar fără partea întunecată. Până atunci nu mai fusesem decât în sala de așteptare a unui spital, așteptând ca unui stomac să i se facă spălături. Aici era aglomerat, gol, curat și mirosea neplăcut, toate în același timp. Pine-Sol, vestiar, urme de pipi. Rose avea propriul miros, dulceag și acrișor de la fumul de țigară, ca și cum s-ar fi foit așa toată noaptea.

— Trebuie să știu exact cum s-a întâmplat, a spus. Cum a fost pentru el sfârșitul.

Eram prea slăbit ca să stau să mă cert. I-am mărturisit adevărul, însă doar momentele esențiale, ca la rezumatul unui meci de fotbal. S-a cățărat pe o stâncă înaltă. Ursu' a urlat, luându-l prin surprindere. A alunecat și a căzut.

— De ce să facă Ursu' așa ceva?

— De ce nu-l întrebi pe el?

— Fiindcă s-a dus la Turp Trussell și a băut până a dat în comă.

I-am sugerat să facă și ea același lucru. S-a holbat la mine. Apoi a clătinat din cap și a privit pe fereastră. Nu se vedea nimic, doar cerul cenușiu și norii. Auzeam bârfa croncănitoare a unor ciori de afară, cum se tocmeau pe un acoperiș din apropiere.

— Nu așa trebuia să se întâmple, a zis în cele din urmă.

— Ce naiba vrei să spui? Ți-ai notat totul, cum moare lumea?

A continuat să se holbeze la mine până când am simțit că îmi îngheață picioarele și mâinile.

— Mama mă-sii! Îmi spui că totul era plănuit. Știai că nu e în casă. Ce mama dracului, Rose? Niciodată n-am vrut să merg la afurisita de Copaie a Dracului. Adică niciodată în viața mea.

— N-ar fi trebuit să se transforme în afurisita de arcă a lui Noe.

— De ce? Știa că urăsc locul ăla.

A ridicat din umerii slabi. Dar așa era. Băieții drogați își dezvăluie secretele și Repede-Nainte îl știa de mult pe al meu.

Am încercat să mai scot ceva de la ea, ce naiba vrusese el de la mine, să-mi dovedesc bărbăția, să accept moartea tatălui meu, nimic nu avea sens, dar nu intenționa să-mi spună. Poate nu știa. Acum, niciunul dintre noi nu avea să știe vreodată.

— Voi ați stricat totul fiindcă l-ați adus pe Ciocan.

Atâta voia să spună. Apoi a sărit în picioare ca să se mai plimbe puțin. Interogatoriul luase sfârșit. S-a dus în capătul celălalt al camerei și s-a uitat peste tot fără să atingă nimic. Mai era cineva în salon cu mine, ascuns în spatele unei perdele maro, dar nu auzisem nimic din acea direcție toată noaptea. Alt cadavru, dacă e să mă întrebi. Rose s-a întors și s-a trântit pe scaun.

— Sunteți toți complici la moartea unui om.

— A căzut, Rose. S-a cățărat mai sus decât era cazul, asta-i tot.

— Nu el. Vorbesc despre Ciocan.

— Despre ce vorbești?

— Persoana decedată luase droguri ilegale. Furnizate de tine.

— Nici măcar n-ai fost acolo. Revino-ți.

— O, am văzut. Mai devreme, în aceeași zi.

M-am forțat să-mi reamintesc. A, da.

— M-ai văzut cum am ajutat un tip căruia i se stricase mașina.

— L-am văzut cum trăgea metamfetamină la tine în Camaro.

Am izbucnit în râs.

— Martorul-cheie nu știe să deosebească un Impala de un Camaro.

— Mă rog.

Își rodea unghia de la degetul mare, cu ochii la ușă.

— Știu ce am văzut. Dacă tu ai procurat drogurile și cineva moare e o infracțiune. Știu din experiență.

— Nu m-ai văzut decât pe mine stând în ploaie și încercând să-i schimb cauciucul prietenului meu. Dacă se apucă cineva să caute, o să găsească în Ciocan un drog de care eu nu m-am atins decât o dată, în clasa a opta. Oricine de pe aici poate să confirme, deci nu încerca să minți. Nu mă amesteca.

M-am răsucit și i-am întors spatele. Auzisem de asta, când îi dai droguri cuiva care are probleme. Problema, în cazul de față, fiind că murise. Nu putea să folosească nimic împotriva mea, dar putea să-l distrugă pe Maggot. Am simțit în stomac cum îmi crește furia. Nu a plecat. Nu a venit nimeni să-mi ia temperatura. Până la urmă rămânea de văzut dacă rezistam să nu explodez mai mult decât rezista Rose fără nicotină. Am pierdut. M-am ridicat în șezut și am țipat:

— De ce trebuie să zgândări cuibul de viespi? Crezi că familia Peggot n-a fost pedepsită destul? Ciocan a murit încercând să-l salveze dracului pe șarpele ăla ticălos. Vrei să-l plângi, dă-i drumul! Dar nu meriți nici să-i cureți pantofii lui Ciocan.

A stat și a ascultat fără nicio expresie. M-a întrebat dacă am terminat. A spus că treaba asta nu are legătură cu Ciocan, ci cu noi, ceilalți. Ea pierduse totul și acum trebuia să se asigure că știm și noi cum se simte. Și apoi au luat-o emoțiile, scotea șervețele și își sufla nasul. A spus că pierderea lui Repede-Nainte era ca și cum ar fi murit ea.

Am încercat să trag în sus cearșaful. Mă îmbrăcaseră într-un fel de rochie tâmpită cu agrafe.

— La dracu', Rose! Uită-te cum s-a purtat cu tine. A fost rău cu toți cei care l-au cunoscut.

A replicat că eu nu-l înțelegeam. Dar îl înțelegeam. Repede-Nainte avea în el o otravă splendidă care îi infecta pe oameni și îi ținea dependenți de el. I-am spus că era de așteptat să se termine așa, pentru că Repede-Nainte era un animal periculos și se știe că acestea nu trăiesc mult.

Rose nu m-a contrazis. Dar ea ar fi putut să fie cea care-l salvează. M-a privit drept în ochi cu fața descompusă, înlăcrimată și furioasă și mi-a jurat că era convinsă de asta. Că cicatricea pe care i-o făcuse era felul lui de a se asigura că Rose va fi a lui pe viață.

Privisem cum murise Kelly Ciocan și acum trebuia să revăd totul de la capăt, cu fiecare membru al familiei Peggot care intra pe ușă și spunea Doamne, nu pot să cred că e adevărat și trebuia să audă că era. Mă îngrozea gândul că o să ies din spital și o să dau ochii cu familia. Dar înțelegeam. Aveau nevoie de un om în viață care să povestească. Erau recunoscători, nu mă învinovățeau și toți am fost de acord că nu se putea trece peste așa ceva. Ciocan era jucătorul cel mai bun al familiei Peggot.

June a venit să stea cu noi acasă la doamna Peggot, s-a fâțâit toată săptămâna de colo-colo în pantalonii ei gri de trening, a făcut cafea, a făcut supă de fasole, și-a trecut mâna peste părul ciufulit al mamei sale. Doamna Peggot stătea năucită la masa din bucătărie. Restul familiei se muta dintr-o parte într-alta, în valuri, de la casa Peggot, care era baza, la Ruby, unde locuise Kelly. Nu puteau să stabilească nimic în privința înmormântării, tot așteptau o hotărâre finală de la rudele din Texas ale lui Ciocan, în legătură cu locul unde avea să ajungă corpul. Tatăl lui Ciocan nu-l mai vizitase de o veșnicie și aproape că uitasem că are rude de sânge. Dar în final el trebuia să ia decizia. Familia Peggot era blocată, nu puteau să-și vadă de obișnuitele lucruri referitoare la moarte: gătitul și băutul. Se vorbea la nesfârșit despre detalii neclare. Ca și cum, dacă ar fi trecut prin toată povestea de mai multe ori, poate sfârșitul ar fi fost altul.

Maggot s-a dus sus și a rămas permanent praf, așa că am fost singurul care să introducă povestea în istoria familiei. E o mare responsabilitate. M-am străduit cât am putut, în afară de câteva detalii de care nu am pomenit. Nu fuseserăm niște răzbunători pe urmele lui Repede-Nainte. Nu fusese nicio sticlă de gin, nici pic de metamfetamină. Pușca o lăsase pesemne în camionetă, posibil să-i fi fost furată. Dăduserăm absolut întâmplător peste Ciocan cu cauciucul lui spart. Șuruburile pierdute, de astea am spus. O mare parte din toate lucrurile astea e adevărată. Ne-am oprit acasă la o cunoștință ca să ne uscăm și am auzit că niște prieteni se duseseră la Copaia Dracului. De ce să nu mergem cu toții, în ciuda vremii îngrozitoare, copiii tot copii sunt ș.a.m.d.

Într-o poveste, importantă e inima eroului. Care nu se gândește la propria siguranță. Ciocan s-a aruncat în apă ca să-l salveze pe tânărul care căzuse de pe stâncă. Adevărat. Pentru totdeauna, adevărat. N-aș fi putut să schimb asta nici dacă aș fi vrut și, da, chiar as fi vrut. Cu toții am fi vrut. Ca urmare a poveștii mele, toți ne-am dorit ca el, Ciocan, să se fi născut cu o inimă egoistă, care să-l țină în viață. Ceea ce ne-a făcut să avem remușcări și să fim uimiți de bunătatea lui. Atâta alinare am reușit să ofer familiei Peggot.

Rose nu-și avea locul în poveste. N-am menționat-o. Cât despre planul ei de a-l turna pe Maggot pentru că îl drogase pe Ciocan înainte să moară, am ascultat, dar nu am auzit nimic despre vreo implicare a poliției sau teste toxicologice pentru vreun cadavru. Așa că nici nu i-am spus lui Maggot. Poate că amenințările ei erau vorbe în vânt.

Dormeam deja de mai bine de o lună în patul de sus din camera lui Maggot și fusese în mare măsură ca pe vremea când rămâneam la el, când eram niște copii proști, cu droguri mai bune. De când murise domnul Peg, doamna Peggot avea obiceiul să lase televizorul deschis permanent, ca să aibă companie, așa spunea, și m-am obișnuit cu asta. Dar după Copaia Dracului, totul s-a schimbat. Casa era plină de lume, iar bâzâitul televizorului îmi dădea fiori, strania voce infatuată din camera de zi care vorbea despre Tokyopop și cremă de ras cu miros de castravete. Înmormântarea lui Ronald Reagan, Dumnezeule! Dădeau cadre filmate de sus, cu străzile pline, un milion de oameni care-l boceau pe boșorogul ăsta celebru care trăise mulți ani după ce totul încetase să mai funcționeze în el. Mai multi ani decât avusese nevoie, asta vreau să spun. Sare pe rănile noastre. O îmbinare stranie, televizorul și viața reală. Două sau mai multe femei plângeau de mama focului la masa din bucătărie, în timp ce Everett se tolănea pe canapea și se uita la US Open. Ca și cum golful ar fi un sport la care să te uiți, pe care să-l fi jucat careva dintre cunoscuții noștri.

Unul dintre principalele subiecte de discuție între femei era Emmy. Jumătate dintre ele ziceau că ar trebui să i se spună. Adică fata asta trebuie să priceapă ce a făcut când l-a lăsat pe Ciocan într-așa un hal. Lideri aici fiind cei din ramura Jay Ann și Ruby, care ani la rând îl îndemnaseră pe Ciocan să renunțe la încercările zadarnice, Emmy nu avea să-l vrea niciodată. Și care apoi, după cea mai scurtă poveste de dragoste din toate timpurile, nu o iertau pentru că plecase și îi frânsese omului inima. Voiau

răzbunare. M-am gândit la ce spusese Rose, că dorea ca noi, ceilalți, să suferim, pentru că ea suferea. Te întrebi uneori cât din mersul lumii e determinat chiar de asemenea sentimente.

Contraargumentul: nu-i nicio grabă să-i spunem lui Emmy că Ciocan a murit, pentru că tot mort o să fie și la anul. Emmy era în izolare și nu avea să i se dea drumul pentru nicio înmormântare, asta dacă avea să aibă loc vreo înmormântare adevărată, adică nu în Texas. Toată treaba putea să mai aștepte până când Emmy se mai punea pe picioare. Aceasta era părerea lui June. June fiind singurul om de pe planetă cu care i se permitea lui Emmy să ia legătura. Deci discuția era încheiată.

Îmi venea greu să cred că exista vindecare pentru ce i se întâmplase lui Emmy. Nu văzusem niciodată pe cineva să cadă atât de jos. Locul în care fusese trimisă părea o închisoare și se știe foarte bine că închisoarea nu te vindecă de nimic. E doar pentru cei care au suferit și vor să-i vadă și pe alții suferind, după cum spuneam. Să nu poată să iasă nici măcar pentru o înmormântare? Să nu primești niciun telefon decât de la mama ta? Până și Mariah avea parte de mai mult, la Goochland. Dar June părea destul de încântată. Mi-a arătat fotografii și locul arăta extraordinar, munți și copaci, clădiri ca niște castele, un lac. Cai. Curți mari cu iarba tunsă și fete care stăteau pe iarbă, fără îndoială drăguțe unele cu altele.

Fotografiile nu mă convingeau. De aici până acolo nu există drumuri.

Un șarpe veninos va mușca. Este doar una dintre regulile stabilite de Dumnezeu pentru noi. Rose nu a dispărut. Doamna Peggot a primit o scrisoare de la autorități. Eram acolo. Am văzut cum a citit-o June, a pus-o pe masă și a ieșit din casă. Se făcea o anchetă în privința morților. Conform informațiilor poliției, Matthew Peggot îi procurase substanțe ilegale unuia dintre cei decedați, cu aproximativ trei ore înainte de accidentul fatal. Nimeni nu vorbea despre crimă, fusese un accident. Dar Maggot risca să fie urmărit penal, complice la moarte.

— Doi băieți au murit deja, a spus June înainte să iasă pe ușă, și ei cred că o să folosească la ceva dacă îl trimit pe încă unul la închisoare? Doamne, cât urăsc lumea asta!

Că o ura, că n-o ura, June se întorcea de fiecare dată. În ziua aceea, după un drum de trei ore cu mașina, Dumnezeu știe pe unde. În tot acest timp se dusese în continuare la clinică, pentru că boala merge mai departe, era mare

nevoie de June acolo. În curând urma să se mute înapoi la ea acasă. Dar acum era capul familiei. Ea avea să se ocupe să-i găsească avocați lui Maggot.

Povestea lui Romeo și a lui Mariah era doar o legendă pentru mine: abuzurile lui cumplite, răzbunarea ei cu lama cuțitului, avocatul cu cizme din piele de crocodil care păcălise juriul și o băgase pe mama lui Maggot la închisoare. Acum vedeam cu toții din nou aceeași poveste, familia Peggot era iar în mlaștină, dar June hotărâse să-i scoată vii. Știam că doamna Peggot trebuia să-și poarte crucea în ceea ce o privește pe Mariah, dar nu mă gândisem cum trebuie să fi fost pentru June în toți acești ani. După ce o lăsase baltă pe sora ei. La început Ruby a fost supărată că Maggot îi dăduse droguri lui Ciocan, dar June nu avea de gând să permită ca acest lucru să distrugă familia. Și contribuția lui Maggot consta în faptul că era prea tânăr sau prea afectat ori amândouă ca să se înfățișeze înaintea instanței ca adult. Niciodată o familie nu a mulțumit atât de mult Dumnezeului ei că avea în rândurile sale un infractor juvenil. Înfățișarea era stabilită în aceeași lună în care Mariah urma să iasă.

Eu nu aveam să fiu prin preajmă. În ziua dinainte să se întoarcă acasă, June m-a chemat sus și a pus cărțile pe masă. Putea să mă bage într-o clinică cu tratament cu Suboxone. Nu m-a luat pe ocolite ca să afle ce luam, a mers direct la țintă. Nu era clinica ei, nu aici. Nici la Asheville, pentru asta nu erau bani. Dar putea să mă înscrie din nou ca să primesc ajutorul medical, un lucru simplu la care niciunul dintre tutorii mei nu se gândise de când domnișoara Barks mă lăsase baltă. Avea să-mi acopere costurile într-o clinică de recuperare timp de vreo două săptămâni. Nimic ieșit din comun, doar ca să trec peste ce era mai rău, iar după aceea puteam să intru într-un regim de casă pe jumătate deschisă. Nu reușeam să-mi închipui decât o jumătate de casă cu partea din față smulsă, lăsând la vedere scaunele și instalațiile din baie dinăuntru.

Eram cu June în dormitorul mic de la mansardă, care avea pat dublu și un acoperiș jos, oarecum ascuțit deasupra geamului. Avea tapet ca pentru fetele de pe vremuri și o băncuță sub fereastră, căreia îi spuneau scaunul grangurilor. Doamna Peggot o acoperise cu o pernă lucrată de mână, cu toate tipurile de păsări. Una dintre cele mai vechi amintiri ale mele e cum stau așezat pe ea și mă uit la mama care fumează pe veranda noastră. Săptămâna asta era din nou camera lui June. Lucrurile ei zăceau împrăștiate

peste tot, pantofi, perie de păr, se simțea mirosul de șampon de fructe pe care îl adoram de când mă îndrăgostisem de Emmy în clasa a patra. Mă așezasem pe scaunul grangurilor, iar June stătea pe pat și îmi explica viața. A pomenit de banii de asigurare socială pe care îi puteam folosi după ce împlineam optsprezece ani. Până atunci putea să mă ajute ea, dacă era nevoie, iar casa semi-deschisă însemna și un loc de muncă. Nimic interesant, probabil să descarc cutii într-un depozit, ideea era doar să am o activitate.

— E numai muncă, fără distracție, o vreme, a spus, ghemuindu-se pe pat cu picioarele sub ea.

Era în uniforma medicală, gata să plece la lucru, dar încă desculță.

— Regula în casele astea semi-deschise e că poți să te duci la muncă și apoi vii direct înapoi. Nu stai să umbli. Prietenii tăi sunt toți ceilalți de la recuperare. E cel mai bun mod să te ții de treabă.

Îi lăsam cuvintele să se formeze, îi inspiram parfumul de fructe și atunci revelația m-a lovit în moalele capului: mereu fusese vorba despre June. Chestia pe care o avusesem cu femeile din Knoxville, adică femeile din casa cu cupolă. Mereu fusese June, niciodată Emmy, nu dincolo de iubirea copilărească. Acesta era tipul de dragoste totală pe care nu-l înțelesesem niciodată cum trebuie, pentru că fusesem crescut de pe o zi pe alta. Ceea ce își dorise mereu și mereu inima mea mică, sucită și lovită. O mamă, atâta tot.

Am întrebat-o de ce eu, de ce nu Maggot. Avea motivele ei. Dependența de metamfetamină e dură, nu există tratament medical. A spus că la opioide puteai să schimbi medicamentul rău cu unul bun care nu te face euforic, dar nici nu intri în sevraj. Iei o pastilă și îți vezi de viață.

— Da, am spus.

Fără să pomenesc de dorința de a-ți șterge cu buretele toată viața.

— Aș face orice pentru Matthew, știi asta. Dar dezintoxicarea e ceva ce trebuie să faci stând pe propriile picioare și el nu e pregătit.

Mi-am băgat mâinile sub mine, ca să nu le mai frământ, îmi doream așa de mult să iau ceva! Maggot nu era pregătit și eu eram? A adăugat că ea și doamna Peggot se întrebau dacă Maggot își va asuma vreodată răspunderea, pur și simplu nu era croit așa. Deci altcineva trebuia să-l oblige să se țină de program. Nu de bunăvoie. Adică legea. Așteptaseră ca

asta să se întâmple, presupunând că o arestare sau o sperietură zdravănă aveau să rezolve problema.

— Ne gândeam la o acuzație pentru furt din magazine, mi-a explicat, dând din cap. Nu că o să trebuiască să moară cineva.

S-a lăsat un pic copleșită de emoții, dar mi-a spus să nu mă învinovățesc. Cică existau o sută de oameni pe care putea să dea vina pentru ce se întâmplase în ziua aceea, iar Maggot și cu mine nici măcar nu eram pe listă.

— Am avut partea mea de vină, am zis. Ne-am cam pierdut mințile cu toții.

M-a privit ca și cum pe fața mea ar fi fost scris ceva și ea ar fi încercat să citească.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Damon! E locul în care a murit și tatăl tău. Nu tu ai aprins focul ăsta.

Simțeam furia cum crește. Îmi țiuiau urechile și îmi venea să țip: *Da*. Este locul pe care îl urăsc cel mai mult și de aceea am fost ademenit acolo. Cu asta m-am ales, în mama mă-sii! Mi-am întors privirea de la ea și am privit afară spre verandă, unde mama mea blondină și adolescentă își aprindea țigară după țigară. Păstra toate cupoanele de Pali Mall ca să ne facă rost de chestii gratuite. Odată, un radio care arăta ca un tonomat. Era aproape tot din plastic și nu a mai mers după vreo două luni, dar eu credeam că îl făcuse Dumnezeu cu mâna Lui.

Au trecut câteva minute. June nu renunța.

— Nu e firesc ca niște băieți să-și piardă mințile, a continuat. Se întâmplă pentru că le-au fost luate prea multe lucruri.

De exemplu, ce, am întrebat-o. S-a ridicat și a început să se plimbe prin cameră, supărată. N-am avut școală ca lumea, a răspuns. Nicio șansă să ajungem buni la ceva folosindu-ne talentele. Niciun viitor. Ne-au luat toate aceste lucruri și ne-au pus la dispoziție ceva cu care să ne prăjim creierii, în speranța că o să ne omorâm între noi înainte să ne dăm seama că adevărații ticăloși sunt la mii de kilometri de aici.

I-am spus că nu văd lucrurile la fel. Știam o grămadă de ticăloși prin apropiere.

A zâmbit în felul trist pe care i-l cunoșteam atât de bine. Copilul greu de stăpânit. Dar, în loc să plece, s-a așezat la loc pe pat.

— Întrebarea la care trebuie să răspunzi acum este ce ești dispus să faci pentru tine? Și n-o să te mint, o să fie mai greu decât orice ai făcut până acum.

Mă îndoiam. Mi-a venit în minte cum o încasam în fiecare zi ca să devin mai bun. Cum răbdasem de foame toată clasa a cincea. Ce credea, că îmi căutam un nou record personal la capitolul greutăți? I-am zis că erau multe de procesat. Nu am spus: *Tu crezi că sunt puternic, dar nu-i așa. Mereu o să-mi doresc încă o doză.*

A spus că vine și a doua zi și mai vorbim.

Am întrebat-o unde aveau să se întâmple toate astea și mi-a răspuns că la Knoxville, ceea ce m-a băgat în sperieți. Nu era idealul meu de oraș al fericirii. M-a lămurit că nu era ce credeam, nu era un bloc mare de apartamente în centru. Au și case obișnuite acolo, cu curte și tot ce mai trebuie. Genul de regim de care aveam nevoie trebuia să fie mai la periferie, a adăugat. Puteam să mă obișnuiesc.

— Trebuie să te obișnuiești. Pentru că, dacă faci treaba asta, nu vreau să mai vii aici măcar un an.

— Un an.

— Știu. Nu-ți poți imagina. Nici eu nu am putut, a trebuit să plec de aici și apoi să mă întorc alt om.

June era atât de frumoasă și de bună! Mă rupea.

— Și dacă mie îmi place omul care sunt acum?

Cuvinte rostite cu o față serioasă, nu ca o șmecherie.

— Nu zic că tu ești problema. Nici drogurile nu sunt problema. Multe alte lucruri merg rău și n-o să fie mai bine atât timp cât stai aici.

Un an era de neînchipuit. Unde să mă duc, cine aveam să fiu? S-o ia naiba! Dacă toți eram așa de varză, credea că tot Lee County ar fi trebuit să se golească? Mi-am imaginat coada lungă de mașini și camionete pe 58. Următorii la rând, vecinii noștri: Scott County, Russell, Tazewell. Jumătate din Kentucky. Lăsând în urmă case goale, câmpuri nelucrate, cutii de bere pe jumătate pline, tăcerea balansoarelor de pe verande, care înainte scârțâiau. Vaci nemulse mugind pe pășuni, câini uitați în curți sub arțari, privindu-și stăpânii cum fug din paradisul întinat unde s-au strâns toate relele lumii.

I-am spus că o să mă gândesc. Sigur știa că mint.

60

Mi-am strâns lucrurile chiar în acea după-amiază. Bunurile pământești se limitau acum la câteva cutii, am cunoscut și oameni fără adăpost care aveau mai puțin. Cămăși, o pereche de pantofi de rezervă. Trofee de fotbal câștigate de un copil luminos, cu doi genunchi excelenți. Pe astea le-am aruncat. Am păstrat carnețelele și instrumentele de desen, care au umplut o cutie întreagă, iar asta mi-a împovărat conștiința. Mă ascunsesem de Tommy. Singurele mele lucruri valoroase erau în sticluțe, puse bine într-o trusă veche din piele, pentru cosmetice, care fusese a domnului Peg. Maggot o luase ca să-și ascundă rezervele, apoi, la un moment dat, ajunsese a mea. Rar stăteam să mă gândesc la faptul că foloseam trusa frumoasă a domnului Peg în scopuri farmaceutice, dar uneori îi simțeam privirea, cum se uita la risipa de carne în care mă transformasem. Acum era una dintre acele dăți. Maggot dormea sau leșinase. L-am izbit în umăr ca să-i spun că plec.

S-a rostogolit de pe pat pe podea, o mișcare uimitor de elegantă și a rămas întins cu privirea în tavan.

— E vremea plecării, hai să plecăm, a spus.

De fapt a cântat, o melodie pe care aproape am recunoscut-o.

— Vorbesc serios, omule, am plecat.

A ridicat capul și s-a încruntat la mine nedumerit, ca și cum i-ar fi fost băgat în cameră un animal de la zoo în timp ce dormea. Furnicar, pește-fierăstrău.

— Unde te duci?

— Rămâne de văzut. Nu m-am gândit încă.

— Atunci nu te gândi. E un efort prea mare pentru celulele istovite ale creierului.

— Nu. Nu pot să rămân aici.

S-a ridicat în capul oaselor, și-a tras genunchii la piept și i-a cuprins cu brațele lui lungi. Avea o grămadă de bijuterii ciudate pe mâini și pe față și era tot în negru, dar atitudinea goth era mult atenuată. Probabil mai mult din neglijență decât din opțiune vestimentară. Adesea nu mirosea tocmai frumos.

— Nu-i nimic personal, am spus. Ești probabil cel mai bun coleg de cameră cu care am stat vreodată. Lăsând la o parte sforăitul.

S-a frecat pe față cu dosul palmei și s-a uitat cum îmi băgăm chiloții într-o pungă de plastic. Inelul negru care îi atârna din nas îți dădea permanent impresia că e un muc.

— Nu-i vina mea. *Adenoizii*, frate. Așa m-am născut.

Am aruncat punga cu chiloți într-o cutie de carton și asta a fost, gata cu familia Peggot.

— Trebuie să plec de aici înainte să stric ceva. E vorba de familia asta. Sunt așa de-al naibii de drăguți încât ajungi să simți că le ești dator. Și dup-aia mă oftic rău, pentru că nu am cum să repar lucrurile sau să le plătesc datoria. Știi?

Mi-a aruncat o privire jalnică. Nu știa. Nu avea să știe niciodată.

Ce m-a surprins a fost furia. Care tot venea, în valuri. De ce? Să fiu pe cont propriu era ceva normal pentru mine. Nu-i cunoscusem încă pe oamenii care să poată să mă țină. June nu era mama, în ciuda celor vreo zece minute în care aproape pusesem stăpânire pe ea. Își dorea doar varianta mai bună, nu pe băiatul frânt care eram. Nimic nou sub soarele meu și totuși iată-mă în mașina asta, la volan, luând toate curbele prea repede, detestând tot ce vedeam. Plantele kudzu care atârnau din copaci, vagonul ignorant din fața gimnaziului Pennington, curțile dezordonate ale caselor vechi, cu păsări flamingo în curte. Aș fi intrat cu mașina în toate, dar asta m-ar fi oprit și trebuia să mă mișc. Toată după-amiaza am călcat-o cu furie, pentru că îți dă un anumit fior să te duci cu viteză spre nicăieri.

Apoi energia a început să mi se termine și am simțit o nouă stare de rău. Mă oprisem pe un drum uitat de Dumnezeu, pe lângă Fleenortown, ca să fac inventarul trusei din piele a domnului Peg și al rezervelor de urgență pe care le țineam în torpedou și am luat ce-mi trebuia ca să-mi atenuez presiunea din piept. Durerea asta era o poveste veche, foarte veche și fără sfârșit. La Jonesville m-am oprit să fac plinul. Dacă mergeam mai departe, poate reușeam să las monștrii în urmă. M-am întors în mașină, am pornit spre vest și am încercat să mă gândesc la singurul loc din lume unde aș fi fost fericit să ajung. Nu mi-a ieșit nimic. Apoi am încercat să mă opresc într-un loc unde aș fi suportat să fiu. Iar nimic. Numi venea în minte nicio casă și nicio mașină, și nicio curte, și nicio pășune. Niciun loc. Ai putea trage de aici concluzia că ar trebui să fii mort.

Nu mă mai uitam aproape deloc la drum. Lucru care îți poate face probleme la semafoare sau limitări de viteză, dar nu avem prea multe din astea pe aici. Am ajuns la dracu-n praznic, după Ewing, fără să-mi dau seama că mersesem atât de mult până când am observat stâncile albe pe dreapta, de-a lungul crestei, cu lumina căzând pe ele. Mergeam mai departe și ele tot acolo erau, râdeau. *Sus aici, dobitocule, noi suntem sus, tu ești jos*. Stâncile acelea continuă 160 de kilometri. Mașina mea a găsit parcul unde mă adusese domnișoara Barks, în ziua fatidică în care mintea mea o luase razna și mă gândisem cum ar fi să mă aflu acolo sus și să sar ca să văd dacă o să cad sau o să zbor. Și ce vreau să spun este că am văzut de-a dreptul imaginea, pentru că așa e mintea problematică pe care o am, are ochi excelenți. Uită-te la el, acolo sus! La băiatul de pe marginea acelei stânci, cu brațele larg desfăcute și picioarele lipite, care se strivește de pământ sau plutește. Chiar înainte să văd sfârșitul lui Repede-Nainte, mintea mea mă plasase de nu știu câte ori acolo sus, pe acele stânci albe, de cel puțin o mie de ori. Ca să pună acea întrebare. Care, să recunoaștem, nu e o întrebare din lumea reală.

Nu era nimeni pe porțiunea de pietriș unde începea cărarea. Pe indicator scria Grota de Nisip, Stâncile Albe, atâtea mile. Nu am înregistrat detaliile. Auzisem de oameni care făcuseră traseul până sus, la peștera aceea, la stâncile albe. Era fezabil. Nu aveam în minte nimic care să semene cu un plan, doar nevoia de mișcare. Mi-am lăsat cheile în mașină.

Nu sunt sigur de ce credeam că e mai bine să mergi pe jos decât cu mașina. Până la urmă e vorba despre viteză. Treaba mea era să scap de niște fantome, iar morții mei erau fără sfârșit. Fără să-i pun la socoteală pe părinți sau pe domnul Peg. Moartea celor mai în vârstă decât tine e un lucru firesc. Pierdeam oameni chiar de la începutul vieții. Păpușa mea, pe care n-o iubisem într-atât încât s-o fac să rămână. Modelul copilăriei mele, care era un animal periculos. Ciocan, care a terminat ultimul. Maggot, care cu siguranță avea să moară dacă îl băgau la închisoare, ca și Mariah afară, de inimă rea. Îmi lipeam tălpile de cauciuc de pământul de pe cărare, iar și iar, și iar, și iar. Oasele din genunchi scrâșneau, inima bubuia, lucruri de negândit izbeau în ușa craniului. Tatăl meu. Pentru el m-aș fi dus la gaura aia de iad plină de apă, poate ca să-i spun în sfârșit omului să se ducă dracului, mulțumesc pentru că ne-ai abandonat pe mine și pe mama. Sau ca să dovedesc ceva. Repede-Nainte m-a provocat și m-am dus, am făcut baia

dracului și am ieșit cu sânge pe mâini. Unde să te duci după asta? Nu știam decât să pun picioarele pe terenul stâncos, așteptând să simt ceva în corp, nu în creier.

Pentru că nu simțeam. După ce am mers pe cărare preț de vreo cincisprezece terenuri de fotbal, am înțeles că nu simțeam. Nu doar că, din cauza drogului, nu aveam vreo dispoziție anume și nu mă durea inima, dar mă refer la căldură, la frig. La gust. Acea stare de amorțeală a limbii și a pielii, și a ochilor, care tehnic nu te orbește, dar nu vezi. Cum spusese omul acela, în ziua în care ieșisem în fugă din farmacie cu primul meu bilet către un nicăieri desenat de Oxy: *Orb orb orb*. Se lipește de tine până când ești în întuneric și nu-ți pasă. Ceva din mine voia să-mi frec oasele de muntele ăsta până când corpul se hotăra. Renunță sau întoarce-te.

Ochii la drum, urme de cerbi, mușchi, nimic. Îmi rumegam vechile ranchiune. Corpul este primul ticălos, poate să te oprească de la toate plăcerile, dar tot te obligă să pui pe hârtie lista cu nevoile lui, de o sută de ori. O să mă piș și o să mă cac. O să mi se facă foame. Setea mă ucidea deocamdată. Senzația de uscăciune, ca o eșarfă strânsă în jurul gâtului. A ajuns să fie atât de rău încât, atunci când am văzut apă, un mic pârâu, m-am lungit pe burtă și am băut ca un câine. Apa avea gust, era dulce. Aducea a pin. Lumea zice că o să iei o boală cruntă dacă faci așa ceva, pentru că toate animalele se pișă în ea. M-am întrebat: nu că mi se rupe de boli crunte? I-am întrebat pe jucătorii aproape morți – pielea, limba, ochii – despre cum ar fi să iasă din joc pentru totdeauna: ce anume ați rata? N-am ajuns la nicio concluzie.

Stăteam pe gânduri. De fapt, pe o stâncă. O pasăre dintre cele mici, zgomotoase și bâzâitoare a apărut în zonă. Pe asta nu puteai s-o ignori. Curentul stârnit de aripi făcea să fluture toate ierburile dedesubt, parcă era un elicopter din filmele de război, varianta minusculă. Nu a aterizat, doar a planat prin zonă și și-a băgat nasul ascuțit prin flori. Cele care îi plăceau erau portocalii și atârnau ca niște ornamente, dar de forma unui vagin mic, cu labii și tot ce trebuie. Haide, micuțo! Mănâncă ce-ți trebuie.

Mimoze. Numele mi-a venit în minte din alte vremuri. Creșteau peste tot pe malurile unde mergeam la pescuit. Domnul Peg ne-a arătat cum să atingem păstăile verzi și să le facem să explodeze, împrăștiind bucăți minuscule de șrapnel. Fir-ar! Domnul Peg era acolo, stătea sus pe mal și un pic în spatele meu, în afara câmpului meu vizual. Îmi pare rău pentru tot, i-

am zis. Și el a spus: *Chiar e așa de greu?* Vocea lui, cuvintele lui. Urechile mele. Nu zic că toate astea ar avea sens.

M-am ridicat și am mers mai departe. Da, domnule, este. Greu să trăiești și greu să vezi cum lucrul opus vine spre tine.

Am lansat înjurături, nu eram sigur dacă mai era sau nu cu mine. Mă uitam la drum și la pământ, și la mușchi. Pădurea era ea însăși un spectacol, iar ciupercile erau glumele. Ciuperci ca niște urechi portocalii, care arătau de parcă ar fi lucit în întuneric. Deliram, pentru că nu aveam combustibil în rezervor, în afară de analgezice. Dar simțeam anumite lucruri. Familia de cerbi care își lăsase urmele pe cărarea noroioasă. La câtă carne de căprioară mâncasem la viața mea, simțeam că sunt într-o anumită măsură cerb. Simțeam bunătatea mușchiului, pe care îl găsești peste tot odată ce ieși din lumea făcută de om. Pardoseala lui Dumnezeu. De toate felurile, moale ca perna, tapițat cu pin, covor aspru. Fire gri de mușchi cu capete roșii ca niște chibrituri. O parte minusculă din mine s-a trezit în fața mușchiului și a spus: *Frate, unde ai fost?* Asta e lumea minunată a culorii.

După încă o oră m-am așezat pe un buștean mare acoperit de mușchi, ca să-mi trag sufletul, și mi-am amintit de cuiul pe care îl aveam în buzunar, un dar de rămas-bun de la Maggot. Nu mai fumasem prea multă iarbă de când murise Dori, pur și simplu nu mai simțeam nevoia. E greu să explici diferitele niveluri ale iadului drogului, dar există un tărâm întunecat dincolo de plăcerile pentru care e făcută iarba. L-am scos și l-am admirat înainte să-l aprind. Bagheta albă rulată perfect de Maggot, ascuțită ca un creion la amândouă capetele. Chiar mi-a venit să-i desenez portretul. Altă pornire pe care nu o mai simțisem de ceva vreme.

Nu am stabilit niciun record de viteză. Soarele cobora și mă obliga să iau repede o hotărâre. Nu puteam să ajung în vârful stâncilor. Nu azi. Ticălosul ăla originar, corpul, a preluat controlul, insistând că trebuia să trec peste noapte. Nici măcar nu m-a întrebat dacă îmi doream asta. Doar se plângea, nu e apă, nici mâncare, nici un acoperiș deasupra capului. Și mă tăia o pișare cruntă. Pe asta am rezolvat-o ușor. Restul urma să mă omoare. Avusesem parte de adăposturi primitive și aveam la bord atâtea ore de foame, încât puteam fi socotit profesionist în domeniu. Nu-i mare lucru, mi-am spus, urcând pe o porțiune cu denivelări de te durea capul, care m-a lăsat fără aer. Cărarea ducea mai sus de copaci către o pantă cu pietriș, apoi Peștera de Nisip. Întunecoasă și răcoroasă sub o boltă lată, mare de tot.

Puteai să bagi o rulotă aici. Dovezi ale unor escapade trecute se vedeau pe jos, dintr-un loc într-altul.

Dacă aș fi fost cercetaș, aș fi știut să fac foc de tabără. M-aș fi gândit să-mi aduc o conservă de fasole ca să am ce mânca. Și un deschizător de conserve. Apă. Cum eram un delincvent juvenil ignorant, cu o dorință slabă sau inexistentă de a trăi, nu aveam nimic din toate astea. Acum simțeam că cea care mă privea era Angus. Spre deosebire de domnul Peg, mai devreme, știam că ea nu era de fapt acolo. Dar i-am spus să tacă și ea a mai râs un pic. Asta era, ăsta era singurul loc unde mi-aș fi dorit să fiu: undeva unde să vorbesc cu Angus. Adormită, tare ca piatra, în general cea care, cu anumite excepții, știa să facă lucrurile să pară mai bune. Mereu spunea că trebuie să încep să am încredere în călătorie la un moment dat, pentru că viața nu era chiar toată un foc la groapa de gunoi, iar aici se înșela. Spunea că toată copilăria mea distrusă mă făcuse un om mai bun; și aici se înșela. Credea că o să ajung departe, în ciuda noianului de neajunsuri și a obiceiurilor dezgustătoare.

Am găsit o stâncă bună și am privit cum soarele se topea peste Cumberlands. Straturi de portocaliu, ca o plăcintă cu lapte bătut care se răcea la orizont. Norii treceau, aruncând pete de lumină și de întuneric peste vârfurile munților. Părea că poți să bei lumina. S-a revărsat peste un munte și am văzut siluetele tuturor vârfurilor arborilor îmbrăcate în aur, ca niște solzi de pește. Apoi s-a retras și le-a abandonat din nou în umbră. M-am lăsat cuprins cu totul de spectacol, m-am trezit din perioada îndelungată în care înotasem sub apa rece. Ai un șoc când ieși la suprafață, albul este atât de alb, albastrul, atât de albastru! Aerul care îți este răsuflare.

Mi-am schimbat poziția și am simțit bricheta din buzunarul de la șold și am râs de mine că uitasem de ea. La o parte, cercetași, i-am spus lui Angus. O, Doamne! Aș fi dat bani grei doar pentru un mic ghiont de la ea. Angus, care era statornică, în timp ce toate obiectele lucioase după care tânjeam apăreau și dispăreau. Urma să plece la sfârșitul verii, la un colegiu adevărat. Primise o ofertă de nerefuzat. Eram negru de supărare. Vander-nu-știu-ce-naiba, Nashville T-N. Cine ar fi crezut că puteau să facă și hituri country, și oameni deștepți în același loc?

Bine, prietene. Am scotocit prin haosul dinăuntrul meu și am găsit ce îmi trebuia ca să-i urez fericire. Ia-ți zborul și să nu cazi înapoi în mocirla din care eu încerc să ies și pe care o și beau pe ascuns și spun că e sângele

vieții mele. Prea speriat ca să plec din ultimul loc unde oamenii se uitau la mine și își vedeau fiul sau fratele de sânge ori șansa să câștige un campionat. Știam ce ar spune ea despre asta. Ai încredere în drum. Pentru că nimeni nu rămâne pe loc, pe termen lung ești singur cu fantomele tale. Tu ești vaporul, ei sunt sticla.

Am petrecut noaptea ghemuit pe pământul nisipos, cu spatele lipit de stânca rece, însetat și înfometat și, în cele din urmă, nu suficient de drogat. Toți greierii care se târau prin peșteră erau șerpi veninoși, toate veverițele care foșneau prin frunzele uscate erau urși. Dacă trăiam până dimineață, aveam să cobor muntele, s-o caut pe June și să-i spun că sunt gata să-mi iau zborul.

61

Un an în care să stau departe nu era de ajuns. Poate că nici trei, cum aveam să aflu. Unul dintre numeroasele lucruri în privința cărora June avusese dreptate.

Este cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată? Nu. Doar cel mai greu în privința căruia am avut de ales. Să scapi de dependență e ca și cum ai avea grijă de un bolnav, numai că bolnavul ești chiar tu. Ești răsplătit pentru curaj, dar ești închis. Tu trebuie să te trezești în fiecare dimineață și să hotărăști din nou, la lumina rece și solitară a zilei: sunt destul de curajos ca să merg până la capăt?

Dezintoxicarea e, din multe puncte de vedere, ca și cum ai fi însurat cu boala, pe bune. Apare dezgustul. Încerci să negi acest lucru, să-l schimbi pe o bunătate pe care poate nu o simți. Te prefaci până îți iese. Te uiți la alții care sunt îngâmfați, pentru că au făcut alegeri mai bune decât tine. Îi lași să spună toate prostiile, Dumnezeu nu îți dă niciodată mai mult decât poți duce ș.a.m.d. Te obișnuiești cu voma.

Deci am pornit în trombă, pentru că eram obișnuit cu stilul de viață în care nimeni nu te atinge încă dinainte să încep programul. *Dalit*, ăsta e cuvântul pe care îl tot repeta. Cei de neatins din copilăria domnului Golly există cu adevărat. Între timp am citit totul despre ei. E incredibil câtă vreme ai la dispoziție odată ce te eliberezi de căutarea următoarei doze, de găsirea mijloacelor pentru următoarea doză, de falsificarea rețetelor, de leșinat, de ciordit, de sevraje, de mestecat lanțuri, de urlatul la Iisus, de descoperirea unui nou furnizor de droguri și de evitarea celor vechi care ți-ar mânca ficatul cu piure, dacă ar avea cum. Avantajele stării de trezie.

Filiala din Knoxville, capătul dinspre nord, a Bibliotecii Halley era cealaltă jumătate a vieții mele pe jumătate deschise, după ce am absolvit tabăra pentru dezintoxicare și tratament, am învățat să-mi administrez doza corectă de Suboxone sub limbă și m-am așezat în noua locuință. „Cămin pentru o viață curată” este termenul preferat de profesioniști, orașul „unde o duci greu”, pentru locuitori. Colegii mei de cameră veneau și plecau într-un ritm dureros. Ai declanșatoare peste tot în mizeria vieții de zi cu zi: un cântec la radio, un anumit gust pe limbă, mirosul de suc de cireșe al metadonei care poate fi injectată direct din sticlă. E mai ușor să pici la testul de droguri decât la orice altă materie. Nu aveam voie să ținem nici

măcar apă de gură în casa aceea. Mă gândeam mult la monedele pentru luni și ani de stat departe de droguri pe care le primea mama și cu care eu mă prosteam ca și cum ar fi fost niște bani de jucărie, nu niște afurisite de monede de aur, cum erau. Mă gândeam la Maggot, la cum ar fi stricat aici totul cât mai conștiincios cu putință. June și doamna Peggot aveau dreptate, ca să renunțe la droguri, Maggot avea nevoie de o autoritate mai înaltă decât cele din lista lui personală de contacte. Și a avut parte de ea. Închisoarea pentru infractori juvenili a fost cel mai mare coșmar al lui și cel mai bun lucru care i s-a întâmplat. După doi ani a ieșit, acum stătea cu Mariah la Bristol, Tennessee. Finalul, încă neclar.

Pilonii sănătății mele mintale din orașul unde o duci greu au fost trei tipi, pe nume Viking, Gizmo și Chartrain. Gizmo și Viking erau din două districte diferite din Kentucky, Bell și Harlan, amândouă mai apropiate de Lee County decât cel mai apropiat magazin universal, tot localități sărace lipite, pline ochi de dependenți de Oxy care nu aveau unde să se ducă. Stabilimentul de tratament din Knoxville se alimentează dintr-un bazin extins al umanității. Cei doi nu erau mult mai mari decât mine și făceau o pereche de vis. Viking era un specimen mare, blond, cu gura cât se poate de spurcată, iar Gizmo, un tip micuț cu dinți ciudați și o formă ușoară de bâlbâială, politicos ca o fată de pension. Amândoi îmi împărtășeau dorința spulberată de a nu locui niciodată la oraș. Casa noastră, așa cum prezisese June, era la periferie, într-un cartier de oameni pe care nu-i deranja să aibă printre ei foști drogați. Nu bogați. Casele erau mici și apropiate, cu garduri de plasă, câinii lătrau tare și nimic din toate astea nu era o problemă. Ce ne scotea din minți erau ochii oamenilor care nu voiau să ne privească pe străzile orașului. Sirenele neîntrerupte, luminile rozalii care îmbrăcau ferestrele toată noaptea. Nu ne venea să credem că cineva, cu atât mai puțin noi, ar putea să stea treaz într-un asemenea loc.

Chartrain avea să fie salvatorul nostru. Născut și crescut în Knoxville, geniu al străzilor, lumină călăuzitoare. O bună bucată de vreme nu aveam să ne dăm seama de nimic din toate acestea. *Nu te ’ce la Beaumont în p’la mea, ăi, pe frati-miu l-a’ ’morât acolea, pe b’ne, ți-arată ei*, ne spunea Chartrain și noi dădeam în același timp din cap. *Lenești mai mult aleargă, prostul mai mult păgubește*, îi răspundeam noi. La un moment dat, la vreo șase luni după ce veniserăm, am stabilit o legătură. După aceea, toate bune.

Chartrain ne-a explicat că oamenii de la oraș nu se privesc în ochi pentru că își păstrează vlaga. Omul are o cantitate limitată de vlagă și cel mai bine e să ți-o păstrezi pentru ai tăi, nu s-o risipești pe străini înainte de ora trei. Oricât de simplu ar suna, pentru mine a fost o mare schimbare. M-am învățat să-mi păstrez vlaga. Îți dezvolți chestia asta, ca atunci când tragi de fiare, exersezi. Îți spui de zece ori în fiecare seară, nu-ți irosi vlaga pe sirenele alea, nu-ți face griji pentru viața care țipă în timp ce merge să-și facă plinul. Nu ți-o irosi pe clienții din jurul tău de la Walmart Supercenter, fă-ți doar treaba, fără să simți furie sau tristețe, mamele care sunt la un pas să-și plesnească plozii de să le sară ochii. Pe cărucioarele pline de cutii de bere PBR și Pampers. Pe cărucioarele în care nu vezi decât fasole de calitate proastă și pâine veche la reducere. Nici măcar pe tipul pe care l-am observat odată, când aranjam cărucioarele, afară, în parcare, cum încerca să înghesuie mănunchiul enorm de baloane roz în portbagaj și cum le blestema de mama focului de fiecare dată când îi săreau din nou în față. În cele din urmă a scos o lamă din buzunar și a tăiat toate baloanele, în afară de unul. A trântit ușa de la portbagaj și a plecat acasă la cine știe ce fată sărbătorită și tristă, cu un singur balon, și recunosc că mi-am irosit un pic de vlagă pentru ea. Poate pe ea o aștepta dezintoxicarea în viitor.

Chartrain nu-și urma până la capăt propriul sfat, se dăruia din plin, dar îi mergea pentru că avea mai multă vlagă decât orice om obișnuit. Fusese sportiv vedetă în primii ani și nu era ceva despre care aveam de gând să mai vorbesc vreodată, dar am ajuns să ne apropiem discutând despre sportul din licee. Chartrain era cu baschetul, deja aruncător titular în primul an de liceu, cu o medie de douăzeci și ceva de puncte pe meci. Un meteor, din ce spunea el, căutătorii de talente din campionatul universitar erau cu ochii pe el. Dar niciun colegiu nu-i făcuse o ofertă care să-l oprească să dea o tură scurtă prin Afganistan și se întorsese acasă fără picioare. Mașina care ne ducea la locurile de muncă și la întâlniri îl transporta și pe Chartrain de două ori pe săptămână la sală, ca să joace baschet în scaun cu rotile, și aici rupea iar. Mă duceam destul de des să-l văd jucând. Fiind eu însumi un tip care jucase fotbal doar până când își pierduse avantajul de la natură, aveam mare respect pentru un tip fără picioare, care încă juca baschet. În noua mea viață, în care eram hipersensibil, haznaua dezgustului de sine părea să-mi strice pasiența. Toată existența lui Chartrain striga: *Uită-te și învață, fratele meu!* Pe lângă vlagă, avea dinții din față îmbrăcați în aur, greu de înțeles de

ce, și mâinile bătătorite ca niște cauciucuri vulcanizate, de la sprinturile și pivotările în scaunul cu rotile pe teren. Și nu datora nimic din toate acestea Administrației Veteranilor, care plătea pentru el.

Un lucru despre locuințele de viață curată. Când vii aici, crezi că ai pierdut tot ce era de pierdut, apoi afli că sunt și unele lucruri despre care nici nu știai că intră în discuție. Mama lui Chartrain încă trăia pe undeva și credea că Chartrain rupe norii, dar altfel era aproape egalul meu în ceea ce privește tatăl mort, fratele mort, mama bebelușului moartă și văzuse o grămadă de tipi împușcați sub ochii lui, nu doar peste ocean. Plus că nu avea picioare. În ceea ce-l privește pe Gizmo, el fusese într-o mașină care se făcuse acordeon peste o familie de cinci oameni și o transformase într-o familie cu un singur membru. Prietena lui Gizmo, singura fată cu care ieșise în viața lui și cu care spera să se însoare, își lăsase frumusețea pe parbriz și era la închisoare. Se afla la volan pentru că se certaseră și el se făcuse praf intenționat. Deci nu era o nimica toată să ai așa ceva pe conștiință. Iar Viking își pierduse ceva și mai surprinzător, urechile. Era înalt și lat ca un buștean și cam la fel de surd. Oxy era cauza. Spunea că începe ca un țiuit, apoi într-o zi te scoli și îți dai seama că nu ți-a rămas decât țiuitul. Toți auzeam țiuitul. Era o realitate care te trezea din toate punctele de vedere. Viking purta un aparat auditiv roz murdar și impresiona prin faptul că vorbea încă destul de bine, doar că mult prea tare, și că prindea mult din ce îi spuneai dacă vorbeai cu fața la el. Doctorii îi ziseseră că era posibil să-și revină dacă se ținea departe de droguri și asta era forța lui superioară. Avea o fetiță mică în Bell County. Nu o auzise niciodată spunându-i „tati”.

Viking și Gizmo lucrau amândoi la un depozit, unde duceau jugul muncii grele ca niște catâri blânzi. Nu aveau nimic de întrebat sau de răspuns și cel puțin pe unul dintre ei nu-l deranja tânguiala constantă a stivuitoarelor. Aveau voie să fumeze la muncă. Este singura dependență pe care ne-o lasă, nu mă întrebați de ce. Poate pentru că nu te inspiră să spargi un magazin de băuturi sau să-ți faci mașina acordeon în jurul unor obiecte străine.

Nu m-ar fi deranjat depozitul, dar nu aveam genunchii buni ai unui catâr. Între timp mă văzuseră toți medicii din Lee County și alții pe deasupra și îmi spuseseră că, în momentul în care o să am un loc de muncă și o asigurare medicală bună, o să fiu candidat la proteză de genunchi. Așa

că am luat-o pe urmele mamei și am fost angajat să umplu rafturile la Walmart Supercenter. Spre deosebire de mama, eram probabil cel mai treaz om din toată șandramaua și am urcat repede treptele carierei până la departamentul de fructe și legume. Evitam locul pentru fumat al angajaților, adică locul unde se tranzacționau drogurile, și nu mi se părea că munca ar avea vreo parte proastă. Oamenii care cumpără mere și fasole verde au de obicei un anumit grad de bucurie în inimi. Așteptam să treacă intervalele de cincisprezece minute și mă uitam la ei cum tresăreau și se înfiorau ca niște câini uzi de fiecare dată când se apropia aparatul cu tunetul fals și apa pe care o pulveriza pe produse. Îmi spuneam că râd cu ei, nu de ei. Dar chiar era trist. Probabil că doar aici vedeau ploaie și legume.

Să vă spun ceva, există săraci de țară și există săraci de oraș. Stătusem o grămadă de timp în fața televizorului și mă gândisem: *Mamă, la oraș cresc copacii cu bani*. Însă acum vedeam o imagine mai complexă. Adică, așa e, acolo cresc, dar sunt o grămadă de oameni care stau la umbră și nu le pică nimic. Chartrain tot vorbea despre „țepe” și mi-a luat ceva timp să înțeleg că el crescuse cu o foame de bani de parcă ar fi fost mâncare. Fiindcă pentru el reprezintă unul și același lucru. Nu vreau să-l vorbesc de rău, dar n-ar fi în stare să deosebească o vacă de un taur, nici să știe care dă lapte. Niciunul dintre oamenii disperați pe care îi cunoștea Chartrain nu se ducea vreodată să împuște căprioare dacă îi era foame. Îi împușcau pe vânzătorii de la magazinul de băutură. Când trăiești în pădurea uriașă din oțel și beton și nu ai bani, foamea e mai mare decât mi-aș fi putut închipui.

M-am obișnuit cu locul, dar nu trecea nicio zi fără să pipăi după lucruri care nu erau acolo, așa cum bagi limba în găurile unde au fost cândva dinți. Nu vorbesc doar despre vaci sau meri, e ceva mai adânc. Vremea, de exemplu. Aerul, felul în care miroase când ai ființe vii care respiră, iarbă și copaci și mai știu eu ce alte creaturi ale pământului. Sunetele îmi lipseau cel mai mult. Era zgomot, dar nimic în spatele lui. Nu puteam să mă obișnuiesc cu această absență, acolo unde dimineața și seara ar fi trebuit să fie pălăvrăgeala păsărilor, noaptea – greieri, iar în august, sunetul ca de fierăstrău al cicadelor. Un cocoș se auzea mereu pe undeva, chiar și în plin Jonesville. E ca muzica de fundal a unui film. Poate că ați observat, poate că nu, dar, dacă se oprește sonorul, filmul nu mai are suflet. Adesea trebuia să stau să mă gândesc ce anotimp era. Nu-mi dădusem niciodată seama ce anume mă făcea să aparțin unui loc de pe planeta Pământ: această coloană

sonoră. Plus culorile frunzelor și ce înflorește în șanțurile de la marginea drumului săptămâna asta, mazăre sălbatică sau ciulini violet ori margarete aurii. Și stelele. Un cer întunecat ca somnul, nu chestia asta rozalie începătoșată, mă refer la întunericul unui orb. Pentru mulți dintre noi, e un medicament. Necesar pentru reîncărcarea zilnică.

Înțeleg că e un preț mic pentru numeroasele lucruri pe care le ai la oraș. Locuri de muncă. Distracție mai bună, probabil, dacă nu trăiești într-o casă pentru dezintoxicare cu multe restricții. Autobuze urbane, bibliotecă și băcănii la doi pași, da, da, da. Uite, încă una: chei de la casă. Nu trăisem niciodată într-un loc unde oamenii să încuie mereu ușa, fie că erau înăuntru, fie că erau plecați. De obicei, nu știam nici măcar unde era cheia de la ușă. Chartrain nu credea așa ceva. Am încercat să-i explicăm, a șasea sau a zecea oară când Viking sau Gizmo ori eu am plecat la muncă și am uitat să încuiem. Credea că suntem pur și simplu idioți. Ne-a făcut țărănoi și necioplți și în toate felurile, neadaptați la lumea reală. Știam că Chartrain ne iubește. Îl duceam cu rândul și îl ajutam să-și rezolve treburile la baie, pentru că nu doar picioarele erau distruse acolo jos. Măscările pe care i le-am fi putut spune nu erau aprobate, deci nu am făcut-o. Dar nu am înțeles niciodată ce credea că s-ar putea întâmpla cu o casă ca a noastră neîncuiată, de vreme ce nu aveam nimic de furat. Nu aveam voie cu droguri, nu ne permiteam electrocasnice și singura noastră bijuterie era prinsă bine de Chartrain. Totuși am învățat măcar asta despre cum să trăiești în așa-zisa lume reală. Să încui casa.

Am încercat în această istorisire, de mai multe ori, să identific exact momentul în care totul începe să se prăbușească. Totul, adică eu. Dar există și opusul, când o nucă mică se sparge înăuntrul tău și un arbore începe să crească. Chiar mai greu de nimerit. Pentru că o să crească multă vreme până să observi. Ani, poate. Apoi, într-o zi, spui hopa, crăpătura aia mică dintre urechile mele s-a transformat într-un afurisit de arbore al minunăților.

De-a lungul anilor a fost mai ales sarcina lui Angus să spargă nucile cele mai tari ale lui Demon, pentru că mereu s-a aflat prin preajmă și m-a suportat. Și a domnului Armstrong, cunoscut spărgător în serie al nucilor din mințile de la gimnaziul Jonesville. Dar mai e cineva, pe care n-ați putea să-l ghiciți niciodată: Tommy. Încă din vremea lui Tommy cel amărât din biroul lui de la ziar, care își smulgea părul din cap, doborât de vestea că noi, cei de la deal, suntem năpăstuiții Americii. Ceea ce a dus la dispariția

șocantă a desenelor *Stumpy Fiddles*, creionul lansând provocarea: *Descurcă-te tu mai bine*. Nu eram decât doi băieți de plasament călițiți de timp, care pălăvrăgeam. Poate să iasă vreodată ceva bun din asta? Stați așa.

Tommy se simțea singur acum la biroul de la ziar, atâta lucru știam și eu, după cât de multe e-mailuri scria. Citea în continuare cărți și îmi scria mesaje despre cărți și despre gânduri inspirate din cărți, așa cum îmi spunea cândva toată povestea din ultimul Boxcar Children, până la ultimul detaliu pe care îl auzeam înainte să mă ia somnul. Acum se cufundase în istoria tuturor lucrurilor legate de Apalași. Și se bloca în chestia cu năpăstuiții Americii, Tommy nu evolua. Dar eram în relații bune, ca pe vremuri, vorbeam despre iubita lui, Sophie, despre noii mei prieteni de la dezintoxicare, de acum eram amândoi în aceeași barcă când venea vorba despre întâlniri cu fetele. Banda noastră desenată cu *Red Neck* era băgată la sertar o vreme. Pinkie ne dăduse voie, atât timp cât promiteam ca în cele din urmă să revenim și să ducem la capăt înțelegerea de douăsprezece luni. Era o opțiune pe care ne-o indusese Annie în contract Era clar, văzuse că urma să mă prăbușesc.

În ceea ce privește cărțile despre care voia să vorbim, nu pot să vă spun nici măcar despre ce erau. Îmi doream sincer un Boxcar ca lumea, cu început și sfârșit, pentru că astea nu duceau nicăieri. Teorii. Eu îi povesteam despre lucrurile grele și surprinzătoare ale vieții la oraș, iar el mi le explica în cuvinte din cărți. Susținea că noi, acasă, suntem oameni legați de economia pământului, iar la oraș există economia banului, i-am spus că nu toată lumea de aici avea bani, sunt oameni care au ca singur bun o bucată de carton, atât de jalnici, că-ți vine să le dai cămașa de pe tine. (Ceea ce Tommy ar face.) Și el zicea: „Exact. În orașele voastre, banii sunt baza, îi ai sau nu-i ai, rămân singurul mod de a face rost de ce îți trebuie: mâncare, haine, casă, muzică, distracție”.

Poate că vouă vi se pare că așa e normal. La noi acasă e altfel. Adică, da, îți dorești bani și un loc de muncă, dar mai sunt și alte o sută de lucruri pe care le faci ca să te descurci, mai ales bătrânii și fermierii cu recolte, grădini de roșii și altele. Vânat și pescuit, plus toate chestiile de care se ocupă femeile, care fac pături și haine. Mare sau mic, locul pe care trăiești e al tău. Am cunoscut oameni care creșteau vaca în curtea din spatele rulotei închiriate. Acum începeam să pricep de ce castelul pierzaniei al lui June mă speriase de moarte. Un pământ pe care să stai, asta e baza noastră.

Punga cu dovlecei văratici și fasole păstăi pe care ți-o dă oricine din grădină și tot așa. Balansoarele de pe verandă, unde bunicuțele se strâng și tricotează haine pentru viitorii bebeluși ai fetelor de liceu însărcinate. Sandviciurile pe care le fac doamnele de la biserică și le dau copiilor înfometați pentru sfârșitul de săptămână. Sincer, eu aș spune că suntem economia de vlagă. Sau, mă rog, eram, până când totul a început să se ducă pe produsul mai nou. Noi nu economiseam vlaga, o dădeam fiecăruia și tuturor celor cu care ne întâlneam, pentru că urma să avem nevoie s-o primim înapoi după puțină vreme, odată cu sfaturile gratuite și uneltele electrice. Farfurii acoperite la înmormântare, muzică de estradă la nuntă, o mâna de ajutor la culesul tutunului. Doar vorbeam despre toate acestea și mi se și făcea dor de viața cu uși care nu se încuie și despre care Chartrain spunea: Nu e Lumea Reală. N-ar fi rezistat nici o zi în Lee County. Toți ne dorim lucrurile cu care suntem obișnuiți.

Tommy și cu mine discutam mult prea mult despre aceste prostii, și toate e-mailurile pe care le trimiteam de la bibliotecă implicau niscai stratageme cu o bibliotecară bună pe nume Lyra, vă povestesc mai multe despre ea mai târziu. Nu mă așteptam să iasă nimic. În general, îi sporeau exasperarea lui Tommy. Mi-a arătat că tocmai lucrurile pe care le facem noi la țară ca să ne descurcăm, precum agricultura, pescuitul, vânatul, preparatul propriei tării, sunt transformate în glume pline de ură împotriva noastră. Nu se înșela, din punctul de vedere al caricaturilor, căcaturile astea refuza să dispară. Pălărie de paie, undiță, ditamai carafa. Omoară-l pe Stumpy Fiddles, în urma lui vine Jiggle Billy[37] la programele pentru adulți. Dar nu puteam să spun decât: „Tommy, și tu, și eu știm că nicio variantă nu e mai bună. Până la urmă, totul nu e decât o țeapă. Deci țeapa noastră e altfel. Și ce?”

Iar el spunea: „La asta trebuie să mă mai gândesc”.

62

Pentru că trăsesem lozul cel mare fiind orfan, nu lucram cu normă întreagă precum cei mai mulți colegi ai mei. June se oferise să mă ajute dacă aveam nevoie și era cu ochii pe mine. Dar mă obișnuisem îndeajuns să plătesc în felul meu. Chiria lunară pentru casă era luată din contul meu de asigurare socială, iar slujba cu jumătate de normă de la Walmart acoperea restul. Distracțiile vieții de om treaz sunt toate acele lucruri bune din viața omului despre care se spune că nu costă nimic. Respiri, dormi, te bucuri de noua funcționare regulată a intestinelor. Mănânci ce gătești prost tu singur. Cerșești câte un Camei și joci poker pe câțiva bănuți, îi asculți pe doi băieți din Kentucky cum spun glume despre cei din Tennessee, pe care le-ai auzit în copilărie spuse despre cei din Kentucky. Auzi povești înfricoșătoare de cartier, într-un limbaj care ți-ai dori să aibă subtitrare. Stăteam o grămadă la bibliotecă.

Bibliotecara principală de la filiala noastră era Lyra. Deloc genul obișnuit. Avea părul roșu precum cireașa, cu șuvițe scurte, drepte și un tatuaj pe tot brațul cu *Moby Dick*. Vasul care se scufunda, valurile învolburate, balena furioasă. Se îmbrăca în pantaloni scurți, colanți-plasă și cizme de motor, indiferent de vreme. Niciun semn de flirt. Nu mi-o mai trăsesem după Dori, nici măcar o dată. E un fel de moarte să cunoști atât de bine un alt trup, să te gândești la el mort de acum, în pământ. Erau zile când asta mă ucidea. În altele, nu simțeam nimic. Sexul nu era decât o parte vagă și plină de probleme a vieții febrile pe care o lăsasem de partea cealaltă a unui perete de sticlă. Consilierii îți atrag atenția că așa s-ar putea să fie și te sfătuiesc să nu te implici romantic până când nu ești sigur de recuperare. Cu atât mai mult cu cât ești un tânăr cu nenumărate probleme cu mama lui și o atracție față de cazuri-limită care sunt sortite să te tragă la fund. Lyra părea destul de stabila, dar știam cum sunt eu când mă implic. Nu puteam să zgândăr animalul fără să fiu înghițit de viu. Fata asta venea la muncă mirosind a iarba și părea să fie o petrecăreață din toate punctele de vedere. Am ales să nu aflu.

Am găsit alte moduri de comunicare. Îi plăceau cărțile, evident, și m-a îndrumat spre mai multe, dintre care unele m-au făcut mai deștept, altele au fost doar ciudate. M-a ajutat să învăț pentru Testul de Dezvoltare Educațională[38], care s-a dovedit de o suta de ori mai ușor decât să fiu

prezent fizic pentru încă doi ani de dizgrație și droguri la suprapreț, stinse cu deparazitant pentru oi. Și de asta aș fi avut parte, în calitate de General eșuat. Cred că mai toată lumea e de acord, partea grea la liceu sunt oamenii.

Dragostea secretă a Lyrei erau computerele. Ea mi-a făcut adresă de e-mail și mi-a arătat cum să folosesc scanerul bibliotecii ca să-mi încarc desenele. Red Neck, după cum am spus, a trebuit să tragă pe dreapta șase luni, dar, din clipa în care am avut în minte doua idei pe care să le rumeg, m-am pus imediat din nou pe treabă. Tommy avea ce îi trebuia la biroul de la ziar, deci puteam să facem schimb de schițe. El venea cu idei de povești, eu le desenam, el făcea umbrele și tipărea. Cum ambii lucrători erau treji, eficiența noastră era de categorie superioară. Pinkie voia să ne prelungească contractul încă un an.

Cu o undă de tristețe, am hotărât să refuzăm. Amândoi mergeam mai departe. Tommy și-a întâlnit în sfârșit prietena și era ce trebuie. Sophie era topită după Tommy, la fel și familia mamei sale, care a organizat o masă mare ca să-l cunoască toate rudele. Tommy s-a întors acasă, a anunțat-o pe Pinkie că mai lucrează doar două săptămâni, s-a extras din spațiul utilitar al familiei McCobb și s-a mutat la Allentown, Pennsylvania. S-a căsătorit cu Sophie la Clubul Cetățenilor Polono-Americani, unde a avut loc o recepție imensă cu o fanfară care cânta polca. Îmi dau lacrimile, nu glumesc. Tommy avea o familie. Până să-l văd din nou, avea să fie tată.

În ceea ce mă privește, trecusem de faza cu supereroi, chiar și cei din categoria țărănoilor, atât de necesari. Stilul Fleischer al lui Red Neck mă ținea pe loc, ochii aceia bulbucați și membrele ca niște macaroane păreau puerile. Voiam să încerc ceva mai dur. Lyra mă educa, și nu în felul pe care și-l închipuise mintea mea lenеșă. După ce m-a îndrumat spre secțiunea cu benzi desenate și romane grafice pentru adulți a bibliotecii, mi-a arătat ce se întâmpla în lumea benzilor desenate online, de mi-a picat fața. M-a ajutat să-mi construiesc propriul site. Asta însemna în primul rând să mă dau din calea ei, ca să poată să izbească furioasă în taste în timp ce eu mă pierdeam în peisajul oceanic dramatic de pe brațul ei drept. Puteam să-mi încarc desenele pe site și astfel mi-am început afacerea. La fel cum se întâmpla în majoritatea afacerilor domnului McCobb, nu am scos niciun ban în primul an. Spre deosebire de el, m-am ținut tare. Era propriul meu univers mic, creat sub pseudonimul meu, Demon Copperhead. De acum eram departe de terenul de fotbal și de folclorul din Lee County și mă obișnuisem din nou

cu numele mamei. Cei mai mulți oameni îmi spuneau Fields. Dar mai aveam o parte importantă pe care nu voiam să o pierd. Tata.

Totul a început cu vechea mea idee, Neckbones. Cu permisiunea lui Tommy, am desenat o parte din istoriile celebre locale văzute prin ochii unor schelete. Dezastrul de la mina Knox, accidentul de tren de la Tunelul Natural. M-am jucat și cu ideea care îmi venise în cele mai triste zile cu Dori: *Incapabilii*, o bandă desenată despre un cuplu de drogați care încercau să se gospodărească. Tipul era Crash și fata era Bernie, doi adolescenți care încercau să se maturizeze singuri. Prăjeau cârnați pe motorul de la mașină în timp ce umblau să-și găsească furnizorul și făceau reparații prin casă cu bonguri și clești pentru țigări cu iarbă. M-am străduit cât am putut să fie trist și adevărat pentru tinerii dependenți, ridicoli și distruși. Și cu ranchiună. Într-unul dintre episoade, Crash își completează rețeta pentru pastile la farmacie și farmacista se apleacă spre el și îl avertizează:

— Asta e tare, dragule. Reprezentantul Purdue o ia ca să poată să doarmă noaptea.

Nu spun că exista o piață pentru toate astea. Dar vremurile satului celui mare erau abia la început. Dacă pentru fiecare picior există un pantof potrivit, picioarele singuratice și ciudate aveau șanse mult mai mari să și-i găsească pe ai lor pe internet. Desenele mele neobișnuite au strâns un grup de admiratori care a crescut, iar după un an vindeam abonamente. Nu foarte multe. Din fericire, nu o făceam pentru bani. Un lucru am învățat și eu de la domnul Armstrong, în timp ce mă străduiam din greu să rămân prost: o poveste bună nu copiază pur și simplu viața, îi dă peste nas. De aceea tipii ca Chartrain poartă haine prea mari și dinți îmbrăcați în aur, iar domnul Dick pune cuvinte pe zmeie și le trimite către soare. De asta desenez eu ce desenez.

Angus păstra legătura cu mine. Îmi urmărea benzile desenate, care îi plăceau, și mă ținea la curent cu ce se întâmpla la Nashville: la colegiu era greu, elevii de colegiu erau o gloată de golani răsfățați și toți, inclusiv profesorii, râdeau de accentul ei de munteancă. Era acolo cu bursă și nu înțelesese că urma să fraternizeze cu – așa cum spunea ea – mâncători de cozonac și prinți ai capitalismului. Mă bucuram să constat că Angus își păstra personalitatea de câștigătoare.

Îmi spunea ce cursuri îi plac și cum se prostesc fetele bogate din diverse grupuri, atât de dornice de atenție încât, sub pretextul că e prea cald, își scoteau bijuteriile la ore. Și cum anumiți asistenți libidinoși le dezbrăcau pe furiș din priviri pe acele fete. Nashville îi plăcea ca oraș. Baruri ieftine, librării, mâncare extraordinară, din țări de care nici nu ai auzit. Teoretic eram amândoi în Tennessee, dar la o jumătate de zi de mers cu mașina și la câteva universuri depărtare. Spunea că la Nashville puteai oricând să vezi orice celebritate, Brooks sau Dunn, Carrie Underwood etc., pentru că, și dacă nu locuiau acolo, stăteau prin preajmă și așteptau să-și înregistreze albumele. Odată o văzuse pe Dolly Parton, în puii mei, la băcănie, cumpărând salată. I-am spus că celebritatea pe care am văzut-o eu cumpărând legume era Crazy Marv din reclama pentru mașini la mâna a doua: „La prețurile astea vă dați seama că mi-am pierdut mințile”.

Tommy își trăia în sfârșit viața, iar e-mailurile lui se împuținau. Pesemne că îi împuia acum capul lui Sophie, teoretic. În afară de întâlniri și de consilierii mei care își făceau treaba, Angus era singurul om care mă mai întreba cum mă descurc. Cât de mult mă mai gândesc să iau ceva, cum mă abțin. Cum merge călătoria dezlănțuită, dacă sunt gata să am încredere în ea de acum, i-am povestit despre inspirația venită din cafeaua neagră și despre prăpastia adâncă în care îmi era groază să nu ajung din nou. Și despre pastila roz pe care o băgăm sub limbă în fiecare dimineață ca să le elimin pe toate celelalte câte zile voi mai avea și care deocamdată funcționa, i-am mărturisit tentația secretă de a face o versiune în benzi desenate a Cărții Alcoolicilor Anonimi. I-am povestit despre Viking, Gizmo și Chartrain. Iar ea îmi zicea de cineva cu care învățase sau petrecuse, de o pisică pe nume Jacko, cu care făcuse o excursie în vacanța de primăvară. Dar niciun nume nu ieșea în evidență. Cel mai adesea se ducea acasă în vacanțele școlare, uneori stătea la domnișoara Betsy și la domnul Dick. Asta m-a mirat, că se întorcea. Fusesem sigur că într-un loc ca Nashville, unde se descurca toată lumea cât ai bate din palme, Angus avea să-și facă prieteni. Dar se pare că nu.

Maggot, între timp, relua se legătura cu mine, în sfârșit dispus să mă ierte pentru scurtul moment de popularitate din liceu. *Incapabilii* i se păreau extrem de amuzanți și îmi trimitea mereu idei care fie erau de clasa a treia, fie prea vulgare ca să le pot folosi. Tipul ăsta nu cunoștea nicio cale de mijloc. Lucrau și el, și mama lui, unde credeți, la PetSmart. Avea un

prieten pe care îl cunoscuse la muncă, i-am spus felicitări, nu cumva era unul dintre buldogii ăia cu fețe mici? Mi-a spus nu, bășinosule, e directorul de la reptile. Eram în continuare Demon și Maggot.

Principalul meu admirator s-a dovedit a fi domnișoara Annie, care acum voia să-i spun doar Annie. Domnului Armstrong trebuia să-i spun Lewis. Amândoi scriau o grămadă de laude deșănțate pe site-ul meu, îmi dădeam mereu seama că sunt ale lor, chiar dacă semnau cu nume false. Foloseau cuvinte ca „inovator" și „vizionar", care îi trădau imediat ca fiind profesori, nu copii și drogați. În ciuda profețiilor doamnei Annie, nu eram altceva decât un nimeni, dar ai fi zis că eram cel mai împlinit elev al lor. Lewis avea mari probleme cu comitetul școlar, ca de obicei, deci se putea spune că reputația era o sabie cu două tăișuri.

Totul s-a schimbat când Tommy m-a sunat din senin. Treaba cu istoria alor noștri, nu renunțase la ea. Poate îi era dor de casă. Sau îi era greu să-i explice noii lui familii cum suntem noi, țărănoii, așa cum se întâmplă. Oricum, era atât de entuziasmat la telefon încât, nici n-a mai spus bună. *Demon! Știu de ce suntem pleava Americii, e război, a fost mereu și nimeni nu se prinde de asta, nici măcar noi. Trebuie să faci un roman grafic pe tema asta*. Toate astea la ora trei dimineața, în pana mea. I-am spus că abia așteptam să-mi povestească a doua zi.

O, da. Susținea că intuise corect cele două tipuri de economie, una bazată pe pământ, alta, pe bani. Dar nu orășenii aveau ceva împotriva noastră, personal. Ci cei de sus, guvernul sau ce-o mai fi. Ei erau mereu de partea celor care câștigau bani, din diferite motive pe care Tommy le-a pomenit, ceva cu monetizarea și nu știu ce cu băncile internaționale. Principalul argument pe care l-am înțeles a fost că cei care câștigă bani plătesc impozite. Dar din ce cresc oamenii pe pământul lor ca să se hrănească nu poți să scoți nimic, nici din munca pe care o depun vecinii ca să se ajute între ei. E ca și cum ai vrea să scoți apă din piatră seacă. Deci cei de sus au început să le bage tuturor în cap să-i disprețuiască pe cei de la țară, spunând că suntem o formă de oameni mai primitivi, un fel de echipă de rezerve sau oameni ai peșterilor. Cu capete de formă ciudată.

Tommy se uita la televizor în zilele acelea și vedea în sfârșit cum chestia asta apare peste tot. Țopârlanii de la țară sunt insultați, se fac eforturi să ni se ridice nivelul, e un război pe termen lung în care oamenii

de la țară sunt făcuți de rușine ca să se alăture Americii. Adică versiunii celorlalți, din oraș. Televizorul este oracolul cel mai tare din toate timpurile, poate că toată lumea de la oraș pur și simplu se ia după ce vede la TV, fără să observe metodele grosolane. Poate în așa măsură încât nu pricep de ce dracului suntem noi așa de supărați.

A fost nevoie de multe e-mailuri pentru ca Tommy să-mi spună de când se desfășura treaba asta, ofensiva asta pentru a-i smulge pe oameni de pe pământul lor sfânt și a-i atrage spre munca plătită. Dinainte de războaiele țărănoilor care lucrau în mine, de terenurile luate pentru cărbune, de terenurile luate pentru lemn. Rebeliunea Whiskyului, de fapt, un război. George Washington pusese armata Statelor Unite pe oamenii noștri pentru că refuzaseră să plătească impozit pe rachiul de porumb. Pe care nici măcar nu-l vindeau, ci îl făceau mai ales ca să se distreze între ei. Cum scoți bani de impozite din macheală? Răspuns: tu și armata. Asta explică în mare măsură sentimentele oamenilor față de impozite și arme.

Tommy spunea că lumea așteaptă un roman grafic despre istoria acestor războaie, i-am spus că în cazul ăsta lumea trebuia să mai aștepte, pentru că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cum să procedez. Apoi m-am culcat, m-am trezit și am început să desenez. Tommy îmi alimenta linii narative așa cum ai pune niște vreascuri pe foc. Am vrut să-l intitulez *Războaiele hillbilly*, dar el a spus că nu, lumea avea să creadă că sunt aceleași prostii banale, cu oamenii de pe dealuri care se împușcă între ei. Plus că mai erau și alți oameni ai pământului în aceeași situație. Indienii cherokee, care fuseseră izgoniți de pe pământurile lor. Toate celelalte triburi, la fel. Negrii, după ce fuseseră eliberați, își doriseră propriile ferme, dar li se băgaseră mereu bețe în roate, până când renunțaseră și se duseseră la oraș.

În mod surprinzător, treaba asta o pasiona pe Angus. De o veșnicie tot încercam să-i trezesc interesul pentru benzile desenate. Și apoi, la colegiu, a descoperit romanele grafice de parcă ea le-ar fi inventat. Mi-l trimitea mereu pe ultimul care-i plăcea la nebunie. Nu chestiile obișnuite, SF și crime, fetei astea îi plăceau chestiile întunecate. Șoareci evrei în lagăre naziste. Copii care cresc într-o firmă de pompe funebre. Despre *Incapabilii* a zis că sunt tari de tot. Îi tot spusesem treaba asta, există tot felul de benzi desenate pentru adulți. Dar niciuna dintre ele nu e și cu noi, a replicat. Nu greșea.

În cele din urmă i-am spus *Loc înalt*. Războiul de două sute de ani pentru a ne ține trupurile și sufletele în munții noștri. Am început să urc capitolele pe site pe măsură ce le terminam și mi-am câștigat un fan-club ciudat și înfocat, în parte profesori de istorie, în parte sudiști get-beget. Apoi un tip mi-a scris im e-mail și mi-a explicat că la compania lui se publică romane grafice și s-ar putea să fie interesați de al meu, puteam să-i trimit tot materialul? Tipul ăsta era din New York. Chiar credea că-i dau pe tavă ce am?

Vorbeam cu Annie destul de des la telefon, dar după vestea aceasta a vrut să mă vadă în persoană. Un contract pentru o carte, mânca-ți-aș ochii tăi, am încheiat citatul. Voia să se uite la tot ce aveam și să mă ajute să formulez o propunere. S-a oferit să vină la Knoxville. Suntem într-un moment în care Annie e gravidă în vreo opt luni, dacă n-am spus deja asta. Cum te întorci cu spatele, se întâmplă o nefăcută. De bun-simț era să mă duc eu la ea.

Teoretic, puteam. În trei ani și jumătate ca rezident curat, de la o lună la alta, îmi câștigasem o viață fără oră de stingere, aveam propria mașină, plecam la sfârșit de săptămână. Administratorii casei chiar îmi băteau apropouri. Viking se întorsese de acum în Bell County, iar Gizmo își evalua posibilitățile. Coada celor care voiau să vină aici era nesfârșită, la propriu. Dar nu puteam să-mi închipui că mă duc în altă parte. Mai ales, nu acolo.

Nu condusul era problema. Încă aveam un permis valid, lucru pe care ceilalți din casă îl priveau ca pe un număr de magie. Toți le pierduseră pentru condus sub influența alcoolului sau a drogurilor, de multe ori, iar eu nu primisem nici măcar o amendă de circulație. Am încercat să le explic cum era în Lee County, unde toți polițiștii îți sunt rude sau tovarăși de droguri ori amândouă. Nu mai aveam Chevroletul Impala. Ultimul lucru pe care îl făcusem înainte să plec din Lee County fusese să-l conving pe Turp Trussell să-mi dea două sute de dolari pentru mașină și pentru toate pastilele pe care le găsea în ea. În mai puțin de o lună a intrat cu ea într-un parapet de pe un segment al drumului 421 căruia i se spune „porțiunea urii”. În mod surprinzător, Turp nu a avut nimic, mașina, la revedere! Pentru mine a fost ca și cum aș fi aflat despre eutanasierea unui câine din copilărie. Dar aveau să existe și alte mașini în viața mea. De la o prietenă a mamei lui Chartrain am făcut rost de un Chevy Beretta la mâna a doua, obosit, dar accesibil, albastru ca oul de măcăleandru, ca să aniversez un an

de cumpătare. După vreo lună, mi-am făcut curaj să merg cu el în centru. Un an departe de volan e vreme lungă. Direct în oraș, m-am cam aruncat. Am încercat să țin ochii deschiși și să mi-o amintesc pe June Peggot când parca paralel cu trotuarul în față la Starbucks, în Atlanta. Până în ziua de azi manevra aceea mă lasă mut. Există femei care au fost luate de nevastă pentru mai puțin de atât.

Deci aveam mașină. Aveam invitația lui Annie și eram liber. Mijloace, motiv și ocazie, cum se spune în *CSI*. Nimic nu mă reținea, în afară de spaima pură. E greu de explicat cum poate să-ți fie dor de un loc, să-l dorești din tot sufletul și să fii absolut sigur că te va desființa din clipa în care vei ajunge, i-am spus asta consilierului la care încă mergeam o dată pe săptămână, doctorița Andresen, parte din dotările casei, pe lângă apă și utilități. Cât se poate de diferită de domnișoara Barks. O doamnă mai în vârstă, cu pulovere gri încheiate până la gât, saboți negri, profesionistă, cultă și plătită decent, presupun. Era din Danemarca, o chema Milka și, peste toate astea, era o persoană foarte plăcută. M-a ascultat povestindu-i despre o grămadă de prostii și, sincer, ești mai atent când vorbești cu un consilier cu care nu ți-ai putea închipui nici pe departe că faci altceva. Doctorița Andresen era de părere să mă duc în Lee County. Sau cel puțin să-mi analizez temerile. Am întrebat-o care parte din a desființa n-ați înțeles-o?

Mi-a dat temă să scriu o poveste în care Demon se duce în Lee County și se vede cu prieteni care îl sprijină în hotărârea de a rămâne curat. Ce i-am adus eu: „Pe o planetă care există doar în mintea doamnei Andresen, toată lumea s-a simțit bine și nimeni nu s-a făcut praf”. Mi-a oferit zâmbetul ei minuscul și strâmb, obișnuită cu atitudinea mea față de temele pe care le primeam. Asta n-o oprea să mi le dea. Practic de la prima întâlnire se ținuse de mine să scriu un jurnal al dezintoxicării, i-am spus că nu scriu, desenez. Mi-a zis că va fi doar pentru mine. Îl puteam arăta și altora, însă doar dacă voiam. Ideea fiind limpezirea gândurilor și procesarea traumelor. Nu știam de unde să apuc acel ghem. Mi-a sugerat să indic momentul în care începuseră problemele mele cu abuzul de substanțe, abandon și așa mai departe. Mi-a explicat că multor oameni li se pare un instrument util ca să-și însușească din nou propriile povești și, de fapt, nu asta făceam cu benzile mele desenate?

Mă rog. Am avut mai multe începuturi ratate cu tot haosul ăsta. Crezi că știi unde sunt problemele tale și deodată te uiți la pagină și îți dai seama că nu. Nu acolo. A început mai devreme. Ca războaiele astea care sunt de pe vremea lui George Washington și a whiskyului. Sau, în cazul meu, capitolul 1. Pentru început, am făcut cumva și m-am născut. Partea cea mai nasoală era în sarcina mea. Și iată-ne aici.

63

În decembrie Annie mi-a scris într-un e-mail că bebelușul își schimbase cumva poziția și că era posibil să-și programeze curând nașterea. Trebuia să-mi mișc imediat hoitul până acolo. Am sunat-o și i-am spus să nu-și bată capul cu prostiile mele, să aibă grijă de bebeluș.

— Nu suntem îngrijorați, a răspuns. Doar sfidează regulile, încearcă să vină pe lume cu fundul înainte. Al cui copil crezi că e?

Părea cea dintotdeauna, nu-mi puteam imagina aspectul de pepene. Copilul ei și al domnului Armstrong avea să fie beton, fără discuții. Cu picioarele pe pământ, mare frumusețe, material de primă mână pentru bârfele din Lee County.

— Te rog, vino, a spus. Am intrat deja în concediu, dar simt prea grasă ca să stau la războiul de țesut și n-am chef să gătesc, fiindcă, dacă mănânc sărat, am arsuri la stomac. Stau și mă bălăcesc pe aici ca o balenă eșuată.

Avea nevoie de o ocupație. Voia să se uite la desene. În mod ciudat, doream s-o văd pe Annie în varianta balenă. I-am spus că o să mă gândesc peste noapte. Înainte să închid, a pomenit în treacăt că liceul organiza ceva important vineri în cinstea antrenorului Winfield. Nu doar fotbaliștii, ci tot orașul. Mister se retrăsese după scandal, ca să-și facă ordine în viață, iar tipul angajat în locul lui îi dusese pe Generals într-o situație altădată de neînchipuit: un sezon pierdut cu 4-6.

— Winfield e un afurisit de erou căzut, a adăugat. Cred că fac paranghelia asta pentru el fiindcă ar fi ilegal să-l ardă pe rug pe noul antrenor.

Mi-a mărturisit că înțelegea dacă aveam resentimente față de Winfield. Sunt sigur că și June ar fi fost de aceeași părere. Presiuni inutile și erori farmaceutice, imposibil de negat. Dar ea nu m-a văzut niciodată cum dormeam în spatele tomberoanelor, în căutarea unui lucru mai stabil decât oferta celor de la Departamentul de Securitate Socială. Mister m-a primit la el. Pentru cele mai rele lucruri care mi se întâmplaseră, îl învinovățeam pe Watts. Pentru părțile cele mai bune, trebuia să dau de Mister și să-i spun cât contaseră.

Dacă mă duceam, poate dădeam și de Angus. Se întorsese după absolvire ca să se ocupe de câteva probleme ale lui Mister, dar spusese destul de clar că nu e decât în trecere. Avea lucruri mai importante de

rezolvat, fără îndoială. Nu i-am scris. Nu am spus aproape nimănui, de vreme ce toți prietenii mei erau de-acum mor ți sau își așteptau rândul. Doar lui Annie. Și lui June, m-ar fi ucis să merg în oraș și să nu o văd. I-am spus doctoriței Andresen că aveam de gând să mă duc și a făcut un lucru rar, a zâmbit cu toată gura.

— Cred că e puțin probabil să fii desființat, a răspuns.

Stai să vezi, m-am gândit.

Doar drumul era suficient ca să mă dea gata. Ar fi trebuit să aleg altă rută, la întâmplare, chiar dacă ar fi durat mai mult. Ca să-mi păcălesc corpul că mergeam în altă parte. O dată la câțiva kilometri o amintire mi se spărgea ca un ou pe față. Cumberland Gap, pauza de toaletă în excursia la mătușa June, când eu mergeam neinvitat și miroseam urât. Gibson Station, unde doamna McCobb mă pusese să încerc să amanetez păpuși Bărbie murdare și un prăjitor de pâine folosit și cu firimituri negre în el. Cedar Hill, unde crezusem că modelul meu din copilărie își cumpărase propria fermă, înainte să aflu că era un mincinos. Înainte să-i văd capul crăpat. Îmi procesam traumele, cum se spune. În ultima vreme redusesem mult numărul de țigări, îmi aprindeam una doar în serile de poker și în zilele triste și ploioase. Când mă mai întorceam pe jos de la bibliotecă după ce Lyra fusese cam prea năbădăioasă. Bun, dar acum fumam țigară după țigară în mașină.

În Pennington, la periferie, am trecut pe lângă mallul părăginit și fosta fabrică de pastile a lui Watts, despre care știam că se închisese. June îmi spusese că perversul fără inimă primise ce i se cuvenea, îl aștepta urmărirea penală federală. Era anul în care procesele începeau să se înmulțească, treaba cu Oxy fusese dată pe față. Angus spunea că până și în Nashville lumea vorbea despre Oxy, însă doar în termeni de bandă desenată, personaje malefice corporatiste. Nimeni nu pomenea de oamenii mărunți distruși, dar care își prelungeau moartea vie datorită unor locuri ca prăvălia aceasta de pastile, cumpărând și vânzând în parcare. M-am gândit la cumpărătorii mei de încredere. Tipul cu cadru de mers și căciula de vânătoare cu urechi de blană, doamna tristă și grasă cu un chihuahua. Cum naiba se descurcau acum? Din ce spunea June, recuperarea în Lee County se limita în continuare mai ales la grupuri de rugăciune, la revista *Grapevine* și la întâlniri cu cei doisprezece pași, în subsoluri. Cel mai bine era să n-o

întărâți pe tema asta. Purdue primise amenzi grele, dar aici nu ajungea niciun ban.

Annie ținea morțiș să stau la ei, ca să poată întinde toate desenele din *Loc înalt* pe masa din bucătărie. Aveam întâlnire cu June la micul-dejun, a doua zi de dimineață. Altfel, nicio strategie. Îmi trecuse vag prin gând să mă văd cu prietenii, dar concretizarea acestor idei într-un plan mergea în direcția a ceea ce doctorița Andresen numea ideație suicidară. Să mă duc la stadionul Five Star pentru chestia de vineri cu Mister, pe bune? Toți oamenii de acolo aveau să încerce să-mi vândă droguri, asta în caz că nu mă iubeau ca să mi le dea gratis. Totul acolo era un declanșator. Liniile terenului, stâlpii porților, pantele pentru antrenament, care erau puterea mea supranaturală. Locul unde îmi făcusem și îmi pierdusem norocul.

Am trecut de valea cu plante kudzu, de râul Powell și de muntele care nu seamănă de fapt cu o față. Toate un pic golașe în miez de iarnă, dar în stilul rățuștei celei urâte, despre care știai că urma să se schimbe. Vagonul din fața gimnaziului, curțile vraiște ale bunicuțelor. Vedeam oameni pe verande, dar ochii mei se fereau, cum învățaseră. Îmi păstram vlaga. Dacă ar fi fost iulie, inima mi s-ar fi frânt deja în fața frumuseții. Așa, riscam să mor de singurătate. Cum puteam să fiu aici cu atâtea lucruri cunoscute în jur, dar fără oamenii care să mă privească în față și să-mi spună frate sau Doamne-ajută sau tu ești ăla sau dragule, te știu de la magazinul de furaje? A fi aici însemna a fi cunoscut. Dacă nu există asta, Lee County nu înseamnă nimic.

N-am avut probleme să găsesc casa lui Annie. Eram un pic surprins de fiecare dată când Beretta o lua în direcția corectă, de parcă Impala ar fi fost cea care știa să meargă pe aceste drumuri și cu ochii închiși, nu eu. Am bătut la ușa albastră și am auzit-o pe Hazel Dickens cum alerga de colo-colo și scheuna. Nu a venit nimeni. Am deschis ușa și am strigat bună. Hazel Dickens s-a așezat și se uita la mine. Am închis ușa și am bătut din nou. Toate astea înainte să văd un bilețel prins de sonerie: *Am plecat la spital, scuze. S-ar putea să fie alarmă falsă. O să te sune Lewis. Simte-te ca acasă.*

Și atunci mi-am dat seama: urmau să aibă un copil, măi, să fie. Mă gândeam la gemenii McCobb, la plânsetele de toată noaptea, la țâțele care mai apăreau din când în când. Aveam mari îndoieli că Annie știe ce urmează pentru ea. Oamenii ăștia nu aveau nevoie de mine și de cutia mea

cu desene să le stea în picioare într-un asemenea moment. Am sunat-o pe June. Avea pacienți și o ședință cu personalul și după aceea o întâlnire la departamentul pentru sănătate, dar a spus că eram binevenit. Du-te-n fosta cameră a lui Emmy. Urma să ne vedem, dacă nu în seara asta, mâine.

Deci pluteam în aer fără plasă de salvare. Nu aveam de gând să stau toată ziua la June. Am dat frâu liber mașinii și am rătăcit fără țel. Era o zi de iarnă tipică, foarte luminoasă. Am mers până la podul de peste râu, unde pescuiam cu domnul Peg. M-am uitat la apa strălucitoare până a trebuit să merg mai departe. M-am dus la Țara Vagabonzilor, m-am așezat și m-am uitat în sus la fustele brazilor, m-am gândit la Angus, cum stătea pe spate sprijinită în coate și mă citea perfect. A trebuit să mă ridic și să plec. Soarele poleia cu razele sale casele și cutiile poștale. Orice priveam îmi aducea lacrimi în ochi. Mă simțeam de parcă aș fi fost îndrăgostit de o femeie măritată. Niciodată n-aș fi putut să am toate astea. Să stau aici, singur, fără să iau nimic era peste puterile mele. Și totuși mi-o doream cu toate părțile înfometate din mine.

M-am ținut de drumurile mai singuratice și chiar n-aș putea să vă spun ce gândeam, dacă gândeam ceva, dar am ajuns pe cărarea spre Copaia Dracului. Era o chestie de tipul pasului 4, curaj și inventar moral? Sincer, mă îndoiesc. Mai degrabă e ca și cum te-ai lua la ceartă cu cineva de care ești pregătit să te desparți. Trebuia să găsesc locul care să mă facă să urăsc să fiu aici și să nu mă mai întorc.

Pe porțiunea cu pietriș se mai vedea o mașină. Deci era în continuare deschisă publicului. Alte două morți nu aveau să ducă la închiderea acestui loc, dată fiind lunga istorie a nesăbuinței masculilor tineri. Și a fetelor distruse. Nu mă gândisem la asta până atunci, nici măcar o dată. *Mama a fost aici*. A mers pe aceeași cărare ca și mine. A privit ce am privit și eu, chiar mai rău, sfârșitul bărbatului pe care îl iubea. Cadavrul lui. Tremuram un pic când am încuiat mașina, în care nu era nimic valoros, în afară de cutia cu desene din portbagaj. Obiceiuri de oraș.

Copaia Dracului s-a dovedit a fi primul loc în care ajunsesem în ziua aceea care nu era minat. Nu recunoșteam nimic. Cărarea era uscată ca iasca, pârâul era ușor de traversat pe pietre cu covoare albe de alge uscate. Nu mi-am udat încălțările. Aerul mirosea a mere dulci și a încă ceva, soluție de curățat sau medicament. Copăceii de pe marginea cărării erau acoperiți de flori galbene dese. Hamamelis, care înflorește iarna. Doamna Peggot făcea

o alifie din ele și ne dădeau cu ea pe zgârieturi. Toate astea mi-au venit în minte brusc, de la miros. Acum erau pline de albine, trezite din somnul de iarnă, umplând tăcerea cu zumzetul lor.

Tot așteptam partea înfricoșătoare care nu a mai venit. Stâncile se ridicau înalte deasupra pârâului, acoperite de licheni deschiși la culoare, care le făceau să pară marcate, ca zidurile din cartierul meu din Knoxville. De câteva ori m-am așezat pe câte un buștean pentru că mă durea genunchiul, pentru că mă durea tot timpul. Trecusem de faza în care mă autocompătimeam. Ca toți băieții din Lee County, fusesem crescut să fiu un catâr mândru, într-o lume care nu prea are nevoie de catâri. Încercasem soluțiile cunoscute pentru rezolvarea problemei, care în general trimiteau către o moarte timpurie. Șmecheria era să găsești altele. M-am așezat și m-am uitat la pitulicile care țopăiau pe marginea apei, dezgropau gâze și întorceau brusc capul dintr-o parte într-alta ca niște jucării cu mecanism. Am auzit în pădure un curcan care scotea sunetul ăla de băiat rău, irezistibil pentru femele. Am văzut o bufniță pătată. Se ascundea, avea aceleași culori ca scoarța copacilor, dar era dată de gol de o gașcă de ciori zgomotoase care aveau o problemă cu ea. Probabil ceva legat de faptul că le fuseseră mâncați puii.

În cele din urmă, cărarea a devenit dificilă, dar niciodată înșelătoare, și am ajuns la groapa cu apă mai repede decât mă așteptam. Cascadele erau un firicel inofensiv și balta în sine era de un albastru profund, simplu. Dacă tot faci cursuri de pictură, înveți o grămadă despre culori, dar nu pot să explic acel albastru. Se vede în fotografiile din tărâmurile înghețate. Albastru-păun în centrul adânc, mergând spre albastru-deschis pe marginile granuloase. Apa era vie la suprafață, perfect nemișcată dedesubt. Privirea mi se tot întorcea la mijlocul turcoaz. E un lucru pe care îl vezi foarte rar, dar asta este culoarea pe care o fac de fiecare dată copiii când desenează apa, dacă au creioanele colorate necesare. Ca și cum ar ști din naștere că există ceva mai bun decât ce vedem zilnic.

Locul nu era doar al meu, mai era o familie pe partea cealaltă. Pe platforma de stâncă, acolo unde văzusem, sub craniul deschis, cel mai înfricoșător creier pe care-l cunoscusem. Și, poate, ultimul loc unde au stat împreună părinții mei, întinzându-și picioarele la soare, sărutându-se. Știa de mine în ziua aceea tata. Că eram pe drum. Îi scrisese mamei lui. Familia din partea cealaltă era compusă din părinți și doi copii, cel mai mic la

vârsta la care se ghemuia și împungea, în timp ce sora mai mare o ținea într-un du-te-vino spre malul apei, ca un collie. Mama spunea nu, nu luaseră cu ei slipul, tata spunea nu, nu voia să intre, o să-i înghețe poponețul. Oamenii ăștia nu erau de aici.

Am spus salut. Au spus ziua bună și nu că e frumos? I-am întrebat din ce oraș sunt și au spus că din Australia, ceea ce m-a mirat. Oameni de pe partea cealaltă a planetei să vină aici. Am traversat stâncile până la ei și mi-au oferit sticla lor cu apă. I-am atras atenția surorii collie, învățând-o cum să lanseze bărcuțe din frunze și deodată numai asta făcea, fugea de colo-colo ca să le găsească pe cele mai mari. Cele de sicomor erau cele mai bune, cât niște căști de fotbal. Îmi plăcea că aveam companie acolo, familia aceasta cu doi părinți vii și copii care nu păreau să știe ce înseamnă s-o încasezi cu cureaua. În cele din urmă m-am întors pe jos cu ei și m-au întrebat ce sunt toate lucrurile din jur, hamamelisul cu florile iernatice, pitulicile. Le-am dat să mestece crenguțe de sasafras, care au gust de bere din plante. Fetița mi-a îmbrățișat genunchii înainte să se urce în mașină. Și mi-am dorit atât de mult să nu fiu singur.

Micul-dejun cu June a fost înghesuit între întoarcerea ei târzie și altă zi lungă. Pe baterii, așa era June a noastră. Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, și obosită, și își arăta vârsta, care o fi fost aceea. Ne-am turnat sirop peste clătite și mi-a spus lucruri despre Oxy, despre procesele la deschiderea cărora contribuise, începând cu întâlnirile la primărie și petițiile care îl înfuriaseră pe Kent. Erau încă în desfășurare. Cele mai nocive medicamente ieșeau de pe piață, erau schimbate ca să nu se poată abuza de ele. Spunea că asta ar putea ajuta pe termen lung, dar ea avea să încerce să curețe mizeria până la sfârșitul zilelor ei. Exista o generație întreagă de copii fără familii.

Nu am spus: *Păi, ai chiar aici unul*. Știa.

Ruby înființase la biserică un grup de ajutor pentru oamenii în suferință. Doamna Peggot se ținea tare, în fiecare zi copii și nepoți veneau la ea ca să le facă de mâncare. Maggot și Mariah lucrau încă amândoi la PetSmart și erau cuminți. Am promis că o să mă duc să-l văd în curând. Toată familia știa de acum de prietenul lui Maggot. Unii dintre ei se rugau să fie doar o fază peste care să treacă, cei mai mulți spuneau aleluia. June îl cunoscuse pe tânăr în persoană. Chiar era expertul în reptile al magazinului și avea o

grămadă de șerpi în bazine din sticlă în casa lui pe roți. Am spus că suna destul de bine.

Lumina ochilor lui June era în continuare Emmy. Se mutase într-un apartament din Asheville cu alte câteva fete de la recuperare, cam cum stăteam și eu. Probabil fără nopțile de poker și filme porno. June spunea că apartamentul e într-o clădire mai veche, unde la un moment dat locuise Grace Kelly. Nu știam cine e, dar m-am prefăcut impresionat. Apoi a devenit serioasă și m-a întrebat dacă Emmy mă rănise.

— Cum adică?

June și-a trecut amândouă mâinile prin păr, cum făcea ea.

— Nu știu. E mare cuceritoare. Știi ce vreau să spun. Băieții roiesc în jurul ei. M-am tot întrebat dacă nu e un pic prea dependentă de toate astea.

I-am răspuns că nu pot vorbi în numele altora, dar eu nu roisem niciodată în jurul lui Emmy.

— Mă rog, bine, poate la început. A fost primul meu dezastru amoros. Dar n-am murit din asta.

June a zâmbit.

— Tu când faci una, o faci lată, nu-i așa?

— Așa e, doamnă. Nu mă las până nu mă duc la fund.

Apoi am întrebat-o cum era viața ei amoroasă și s-a întins peste masă și m-a ciupit de nas, ca și cum aș fi avut doisprezece ani.

Mi-a spus că lui Emmy îi place Asheville la nebunie. Lucra la recepție într-un restaurant și era într-un grup de dans cu oameni care nu consumau droguri și își acceptau corpul așa cum este, da, da, există și așa ceva. Dădeau spectacole. Emmy se gândea să facă ceva legat de teatru. Deci asta era Emmy, din nou în drum spre stele. Am întrebat dacă îi e vreodată dor de casă.

Cana cu cafea a lui June a încremenit la jumătatea drumului spre gură.

— Tot timpul. Asta spune. Dar nu poate să se întoarcă. Nu ca să stea aici.

A vorbit cu mare tristețe. Durerea veșnică a acestui loc, marile succese zboară, eșecurile rămân.

June presupunea că urma să mă duc la festivitatea organizată pentru Mister în seara aceea și a fost ușurată când a aflat că nu. Încă îl socotea vinovat pentru prăbușirea mea.

— Fiica lui, în schimb, Angus. Mai sunteți prieteni? Am dat nas în nas cu ea ieri la departamentul pentru sănătate.

În e-mailurile trimise, Angus își transforma slujbele de vară și pe termen scurt pe care le avea aici în comedii sumbre. Azilul de bătrâni unde oamenii vorbeau cu morții. Asistenții școlari care îi convingeau pe copiii cu probleme să nu-și ucidă profesorii. „O domnișoară remarcabilă", a numit-o June și sunt destul de sigur că pentru prima dată în istorie aceste cuvinte erau folosite în legătură cu Angus. Sau poate nu, ce mai știam eu? Simțeam ceva în stomac de fiecare dată când venea vorba despre Angus, pentru că îmi doream mult s-o văd și îmi doream mult să n-o văd. Toate celelalte lucruri se schimbaseră. Deci sigur și ea se schimbase. Și nu puteam suporta asta.

Lui June îi părea tare rău că trebuie să fugă, dar a fugit. Eu m-am urcat în Beretta și am stat cinci minute bune cu mâinile pe volan până când s-a hotărât unde să mergem. La Murder Valley.

Bunicii și domnului Dick nu le venea să creadă. Eu! Să-mi fac apariția! Trecutul era categoric dat uitării, în ceea ce privește faptul că nu-mi văzusem de treabă. Faptul că ajunsesem la înălțimea de 1,95 metri mă spăla în mod clar de toate păcatele dinainte. Ea tot spunea că nu ar fi crezut că pot semăna și mai mult cu tata, dar iată-mă acum. Cât despre domnul Dick, îl cucerise mașina mea. Se tot împingea cu scaunul prin jurul ei, o măsura dintr-o parte în alta, spunea: „E albastră!" M-au invitat la cină și m-au întrebat dacă aveam de gând să mă mut cu ei. Le-am spus că sunt doar în vizită, dar mulțumesc oricum.

Mi-am petrecut timpul uitându-mă la cel mai nou zmeu al domnului Dick și lăsându-l să-și arate dibăcia. M-am urcat pe o scară și le-am curățat jgheaburile. Am deblocat o fereastră batantă care stătea deschisă din august. Casa nu mai era vasul solid de pe vremuri. Domnișoara Betsy mi-a spus că Jane Ellen absolvise, iar domnul Dick mi-a făcut cu ochiul, deci am înțeles ce însemna. Se măritase. Mă întrebam cine conduce pentru ei. A durat o veșnicie până când cina a fost gata, pentru că domnișoara Betsy se ocupa de tot și devenise mai lentă. Picioarele arătau mai mult decât oricând ca niște pungi de nuci în ciorapi. Avea un scăunel lângă aragaz ca să poată amesteca stând jos. Știu să recunosc durerea.

La cină mi-au cerut să le povestesc despre cartea pe care o scriam. Mi-a picat fața. De unde știau? Angus. Le spusese totul despre poveștile pe care

le scoteam pe computer și despre cartea mea de istorie care urma să fie publicată. Nu s-a rostit niciodată cuvântul „desene”, nici nu s-a pomenit de „aventurile lui Crash și Bernie, adolescenți dependenți”, deci pesemne că Angus dăduse lucrurilor un aer respectabil, lucru pe care îl apreciam. Le-am spus că voi avea un capitol în carte despre populația melungeon și că mă bazam pe domnul Dick să mă ajute. A părut măgulit. La o dată ulterioară trebuia să le dau vestea că în carte erau mai degrabă desene decât cuvinte.

Mi-au povestit câte ceva despre Mister, mai multe despre Angus. Lucruri pe care ea nu mi le spusese, cum ar fi că era unul dintre cei mai deștepți elevi din clasa ei de la colegiu și câștiga premii. Materia ei de bază era psihologia, ceea ce știam, și avea de gând să se ducă să studieze mai mult, ceea ce nu știam. Ca să devină consilier. Trecusem prin multe între timp, deci nu eram precum cei mai mulți tipi pe care îi cunosc, care ar urla „doctor de nebuni” și ar fugi mâncând pământul. Angus avea să fie grozav de pricepută. Le-am spus că asta e părerea mea.

După cină, domnul Dick s-a dus la culcare, domnișoara Betsy și-a pus la loc șorțul și eu am spălat toate vasele în timp ce ea stătea așezată pe scăunelul de lemn și se uita la mine. I-am spus stai jos, mă ocup eu. Domnișoara Betsy se purta ca și cum nu mai văzuse până atunci un bărbat care să strângă prin bucătărie și poate chiar nu văzuse.

Voiam să-mi mai vorbească despre Angus, așa că i-am pus întrebări. Cât de des venea pe aici, mai avea Jeepul Wrangler? Tot mai făcea pe șmechera, nu că aș fi folosit aceste cuvinte. De fapt, voiam să aflu dacă este aceeași Angus. Ce întrebare mai e și asta? Evident, dacă s-ar fi măritat sau ar fi fost însărcinată ori altceva de genul ăsta mi-ar fi spus. Dar domnișoara Betsy auzise fragmente din povestea ei pe care eu nu le auzisem. O tot luam pe ocolite, ca și cum ai arunca foarte atent o undiță în apă. Nu mușca. Până la urmă am întrebat-o direct pe domnișoara Betsy: are un prieten?

Frecam vasul de sticlă în care gătise fasolea. Nu mă uitam la ea, curățăm cu peria de sârmă. Într-un târziu a răspuns:

— Am bănuielile mele.

Era să scap vasul. M-am întors.

— Ce bănuieli?

Își scosese ochelarii și fața ei arăta ca un melc fără cochilie, încet, încet, a șters lentilele bifocale cu colțul șorțului.

— Nu trebuie să spun.

— Adică? Nu-i plac băieții?

Nu a părut șocată de idee, care mi-a scăpat pur și simplu, îmi pusesem aceeași întrebare și în legătură cu domnișoara Betsy. Dar mi-a spus că nu asta credea.

— OK, am zis, mimând răbdarea.

M-am întors la vas și l-am curățat de lucea, dar dinspre domnișoara Betsy nu mai venea nimic. Dacă se ridica și pleca acum, probabil aveam să mă fac de râs, urmând-o sus, lingușind-o.

— Chiar nu cred că ar deranja-o dacă mi-ai zice. E ca sora mea.

— Dar nu i-ai pus această întrebare.

— Nu.

M-a prins.

— Păi, poate ar trebui. Cred că e pornită pe un individ anume.

Cu o așa afirmație și la cum era Angus, treaba părea bătută în cuie. Avea să meargă direct la țintă. Tipul avea să știe.

— Cineva pe care l-a cunoscut la Nashville, atunci.

— Nu trebuie să spun. Nu mi-a mărturisit niciodată nimic. Dar, mă știi, rar mă înșel.

Eram băiat bun. Mă bucuram pentru Angus. Speram să fie foarte fericită.

În noaptea aceea am dormit în același pat ca pe vremuri, vasul cu câte un catarg la fiecare colț. Am stat treaz jumătate de noapte și am trecut în revistă toate steagurile de care îmi aminteam. Ajutor. Capitulare. Angus era sora mea. Nu-mi puteam dori altceva pe lumea asta decât să fie fericită. Deci aveam să mă duc la nunta ei cu domnul Nashville. Aveam să fiu bărbatul domnișoară de onoare, la fel cum Dori, în mintea ei dulce și începătoșată, o văzuse pe Angus ca pe femeia cavaler de onoare pentru mine. Angus ar fi făcut asta pentru mine. Acum era rândul meu să arunc cu floricele în fericita pereche. Mi-am luat gândul de la ea. Asta trebuia să fac, ca să mă pot trezi dimineața și să mă duc să-l văd pe Mister.

64

Drumul de întoarcere din Murder Valley în Lee County mi-a dat un sentiment de neliniște. Iarăși, prea multe bombe artizanale. Aleea asta era locul unde mă certasem singura dată cu adevărat cu Angus, pentru că mărturisise că vrea să ne lase baltă pe toți, ca să se ducă la colegiu, iar eu enumerăm greutățile care mă pironiseră de crucea pe care o trăgeam după mine pe acest drum: aici am fost tâlhărit de o curvă de la o benzinărie. Aici am dormit într-o căpiță. Îmi agitam sărăcia de pușculiță plină de mânie. Mă făcea să mă chircesc acea amintire, plus sunetul ștergătoarelor care zgâriau bruma depusă pe parbriz. Temperatura scăzuse peste noapte.

Ce noroc aveam, mi-am dat seama atunci, că Angus mă suportase atâta vreme.

Blocul din Norton unde locuia Mister era cel mai frumos din împrejurimi, aproape nu-și avea locul acolo. Vopsea elegantă, gri, cu o decor ațiune albă pe scările exterioare și verande. Copaci abia plantați și iarbă tunsă, peste tot prin parcări. *Trotuare*. Am văzut copii care se dădeau pe skateboarduri, de parcă pavajul ar fi fost un lucru normal. Habar n-aveau.

Sunasem înainte, deci Mister nu a fost surprins. Eu am rămas șocat. Gata cu șapca roșie și cu fluierul, era rândul papucilor din piele și al mirosului de om bătrân și trist. Sprâncenele stufoase erau albe. M-a bătut pe spate și m-a invitat să iau loc în camera de zi, recunoșteam mobilierul din casa veche. Dar apartamentul arăta și pe dinăuntru la fel de nou ca pe afară. Covor cu urme de aspirator, șemineu niciodată folosit. Mister era un cu totul alt om într-o cameră ordonată. Asta-i treaba cu viața pe trezie: sărbătorește noul început, ține în tine tristețea pentru tot ce a rămas în urmă. În cazul lui Mister, o grămadă de echipament sportiv. Angus îmi spusese cum strânsese în grabă prin casa mare, băgase toată mizeria în camere lăturalnice și apoi dăduse casa unui grup NASCAR pentru birouri. Chiria era de două ori cât plăteau pentru acest apartament. Deci se descurcau, după ce el renunțase la munca lui ca să se concentreze să-și revină. Stătuse aici tot timpul cât fusese Angus plecată și tot arăta ca o pasăre care nimerise pomul greșit. Mi-a spus că hotărâseră să vândă casa.

Chiriașii plecaseră și Angus încerca s-o aranjeze pentru vizionări. Acolo era acum.

I-am spus că îmi pare rău că nu ajunsesem la petrecerea lui seara trecută. O, omule! S-a luminat, mi-a înșirat numele tuturor celor care fuseseră acolo. Generatii de Generals. Tată și fiu mijlocași la închidere pe teren. A fost tare, tot spunea, ar fi trebuit să fiu acolo. Nu i-am zis că aș fi văzut doar dinții lipsă din acel zâmbet. Conducător de joc 1, Repede-Nainte. Fundaș lateral, Kelly Ciocan. Ursu', mort de un glonț tras de el însuși. Predecesorul meu, Collins. Cush Polk, de o cruzime de-ți venea să-ți smulgi părul din cap. Luase supradoză, probabil la primul pas alături de cărarea strâmtă din viața lui. Familia aceea bună, tatăl predicator, față în față cu un sicriu, întrebându-se despre mila eșuată a lui Dumnezeu. Dar Mister părea mulțumit să zăbovească în alt plan. Nu a pomenit de noul antrenor sau de sezonul ratat.

Nu am vorbit nici despre U-Haul. Fusese acuzat de delapidare, dar lucrurile se complicaseră și scăpase cu amenzi și eliberare condiționată. Aflasem de la Annie și domnul Armstrong, care îi toleraseră pe U-Haul și pe escroaca de maică-sa, după ce îi umpluseră de noroi ani de-a rândul. Nimănui nu i-a părut rău când cei doi s-au târât departe, ca niște șerpi prin iarbă, fără să lase vreo adresă.

L-am ajutat pe Mister să bea o oală de cafea și am discutat despre lucrurile mai importante pe care voiam să le spun. Că îi eram recunoscător pentru ce văzuse la mine, că îmi părea rău pentru părțile unde o dădusem în bară. Greșelile lui nu erau decât eroarea obișnuită de a vedea în băieții ca mine doar munca pe care o poți scoate din ei la sfârșit de săptămână. Terenul arabil, terenul de luptă, terenul de fotbal. Nici nu am cuvinte pentru haosul ăsta. Dar Mister și cu mine eram frați de doisprezece pași, există un cod. Venisem.

Am oprit în dreptul conacului cu un gol în stomac. Ceea ce nu avea niciun rost, era doar Angus. Bună, pa-pa. Când i-am văzut Wranglerul, m-am mai liniștit. Vechi prieten pe patru roți, vai de mama lui. Spusese că făcuse peste 300 000 de kilometri cu el, pe drumurile spre Nashville.

Am băgat capul pe ușă chiar când intra în camera de zi, ducea în brațe o cutie pe care era s-o scape și a executat doi pași ușori în stânga și-n dreapta, surprinsă.

— Maa-mă, să vezi și să nu crezi!

— Idem, am spus.

Era foarte frig în casă, probabil că tăiaseră deja utilitățile. Purta bluză pe gât roșie și cizme mițoase, care arătau de parcă blana ar fi ajuns de pe oaie direct pe picioarele ei, fără prea multe modificări. Una dintre acele căciuli excesiv de colorate, tricotată, cu urechile și fire din material atârnând.

— Riști să înghețe țevile, am zis. Vrei să aprind focul?

A pus cutia pe pământ și s-a încruntat la șemineul cât al unui castel. Când eram mici, încercaserăm să frigem bezele în el și niciodată nu se terminase cu bine.

— Nu. Hai să nu dăm foc casei până n-am banii în mână.

Stătea și mă măsura din priviri, cum făcea toată lumea acum. Arătam mai înalt decât aveam să mă simt vreodată.

— Pe de altă parte, a continuat, n-ar fi rău să te pun un pic la muncă pe gratis. Înainte să-ți vinzi cartea și să ajungi prea cunoscut ca să mai pot să vorbesc cu tine. Ce face Annie, apropo?

— O, fir-ar!

Aflasem de la domnul Armstrong că nu fusese o alarmă falsă și că trebuia să aștept vești. Telefonul sunase când conduceam și primisem un mesaj. L-am citit acum, cu voce tare: Woodie Guthrie Amato Armstrong. 3 kilograme 200 de grame 55 de centimetri.

— Pe bune.

Gura ei s-a mișcat cu totul într-o parte, strâmbătura mea preferată. O împrumutasem pentru personajul meu Bernie. Chiar dacă observase, Angus nu a spus niciodată nimic.

— Ce, sunt prea bătrâni ca să știe cum o să fie să te duci la școală ca băiat și să te cheme Woodie?

— Eu nu mi-aș face griji, am replicat. Până la cinci ani o să i se spună altfel.

— Ceva de genul Hopa-Sus.

— Exact.

Alta pauză. Eram un motor neîncălzit, nu turam perfect.

— Drăguță căciulă.

Și-a scos-o și s-a uitat la ea.

— Nu? Am cumpărat-o de la un tip de pe stradă, în Nashville.

Eliberat, părul ei și-a intrat în drepturi, cumva mai feminin decât pe vremuri. Stăteam exact în aceleași locuri ca atunci când ne întâlniserăm prima dată. Mă simțeam nesăbuit, ca și cum chiar aș fi dat foc la ceva.

— Îți amintești prima zi când am venit aici? Și am crezut că ești băiat?

Strâmbătura.

— Angus, „ca vitele”.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce m-ai lăsat așa toată ziua? Ai fi putut să-mi spui.

N-a mai zâmbit.

— Cam târziu să mă întrebi acum.

Simțeam că îmi caut prilej de ceartă. Genul de ceartă care te ajută să te desparți de cineva, bineînțeles.

— Așa e. Mereu uit. Că tu trebuie să fii regina tuturor albinelor.

Ochii cenușii au trecut prin mai multe schimbări până să se oprească la o culoare.

— Nu-ți dai seama deloc cum era pentru mine? Nu am avut niciun cuvânt de spus. Un copil pe care nu l-am văzut niciodată se mută cu noi. Mister o să aibă în sfârșit parte de un băiat.

— Deci te-ai gândit să mă faci să par idiot.

A ridicat din umeri.

— Nu era plănuit, pur și simplu s-a întâmplat. Îmi amintesc că mi-am spus că poate asta e șansa mea. Că o să ne înțelegem mai bine decât frații sau așa ceva.

S-a uitat lung, m-a așteptat să procesez informația.

— Știi, n-a fost o chestie prea grozavă să fiu fată în casa asta.

Și eu nu pricepusem nimic. Ochii roșii malefici ai lui U-Haul pe trupul ei de fetiță, neglijența propriului tată, una dintre cauzele principale. Și apoi am apărut eu, să-i povestesc despre cuceririle mele.

— Fir-ar, am spus. Îmi pare rău pentru tot. Ai fost cel mai bun frate din lume. Sau soră, cum vrei tu. Titular incontestabil.

A zâmbit, dar era un zâmbet gol.

— Ne-ai lipsit la paranghelia de aseară.

— Nici măcar nu știai că sunt în oraș.

— Ba știam. Mi-a spus June Peggot. Și apoi n-ai apărut. M-am gândit că o să treci în fugă prin oraș fără să mă saluți.

S-a aplecat să ridice cutia. Dar am apucat să citesc în ochii ei ceea ce voia să ascundă.

— N-aș face așa ceva.

Aproape că o făcusem.

Am întrebat-o dacă mai pot să mă uit pentru ultima oară prin casă. De fapt, doar ca să mă liniștesc. M-am dus sus, în salonul cu fotoliile noastre, acum un spațiu gol cu tavanul pătat. Am coborât înapoi și am găsit-o în fostul birou al lui Mister, așezată pe jos, cu teancuri de hârtii împrăștiate într-un cerc în jurul ei, încercând să-și dea seama o dată pentru totdeauna ce trebuie salvat. Am întrebat-o despre munca ei și mi-a povestit câte ceva, servicii la școală pentru copii prea stresați.

— Domnișoara Betsy spune că urmează să te apuci de alte studii. Ca să te faci doctor sau așa ceva.

— Asistent social. Tehnic vorbind, m-am apucat deja. E o chestie de la distanță, faci mare parte din cursuri online. Trebuie să mă duc acolo doar câteva luni, din când în când.

— La Nashville?

— Kentucky.

M-am gândit cu bucurie la Viking și la Gizmo. Am luat dosarele pe care mi le întindea și le-am aruncat într-un coș de gunoi. Îmi făceam curaj.

— Domnișoara Betsy îmi spune că ești pornită pe nu știu ce tip.

Mi-a aruncat cea mai lungă, cea mai stranie privire. Așa că am schimbat subiectul, am încercat să mă gândesc la întrebări politicoase, despre asistența socială. Avea să fie în spitale de nebuni sau cum? Mi-a spus că cel mai mult o interesau copiii. Situații de abuz, părinți închiși. Am comentat că ăștia nu lipsesc pe aici și a replicat că așa se gândea și ea. Siguranța locului de muncă.

— Deci ai de gând să rămâi. Aici.

A dat din cap afirmativ.

— Și se pare că tu nu. Poți să fii desenator faimos de oriunde, să știi. Între timp, ne-am instalat cele necesare ca să avem un internet puternic aici.

— Doar la asta mă gândesc de o zi și jumătate. E tot ce îmi doresc, dar nu-mi pot imagina. Să stau aici, fiind… înțelegi tu. Fiind cine sunt acum. Tu cum poți?

— Nu știu. Pas cu pas? Faci pur și simplu ce trebuie făcut.

— Dar tu ești un zeu întrupat, Angus. Nu ca noi, ceilalți. Știi asta, nu?

Ochii aceia de manga. Chiar era posibil să nu știe?

Pe vremuri, nu ne atingeam niciodată. Niciodată. Regula era bătută în cuie. Dar ceva m-a făcut să mă întind și să-i desfac palma dreaptă. Am desenat o inimă pe ea, am închis-o și i-am împins ușor pumnul strâns spre ea.

— Scuze, zeița. Niciodată n-am gândit altfel, după ce am dat-o în bară prima dată. Ca să știi.

A renunțat să se mai ocupe de hârtii și s-a întors către o cutie cu benzi elastice pentru exerciții, încâlcite rău. A răsuflat adânc și s-a lăsat pe spate pe podea.

— La dracu' cu tot căcatul ăsta! Bănuiesc că nu cunoști pe nimeni care să aibă nevoie de un camion de echipamente sportive uzate rău.

— Ba s-ar putea.

Mă gândeam la colegii de echipă ai lui Chartrain. Fulger Fără Picioare.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Atunci sper că ai dracului o mașină uriașă.

— E destul de mică. Dar e drăguță. Vrei să vii afară să o vezi?

— Tu și drăguțele tale.

A împins cutia spre mine.

— Scoate, te rog, asta la mormanul de gunoi. Primul munte pe stânga, n-ai cum să-l ratezi. Vin și eu imediat.

Afară se răcise, nu era nici măcar amiază. Stăteam și mă uitam cum îmi ies aburi din gură, de unde am tras concluzia că încă eram viu pe dinăuntru. A început să ningă, doar câte un fulg, pe ici, pe colo. Mi-am aprins o țigară. După treizeci de secunde a ieșit și am ascuns-o la spate. A râs și a zis că mă spune lui Mister. Și după aceea ne-am înțeles bine. Am studiat mormanul imens de mizerii pe care le scosese din casă. I-am spus de unde putea să facă rost de un transportator cât un vagon de tren, cu trei sute de dolari. S-a uitat la Beretta și a zis normal că aveam o mașină de culoarea oceanului. Nici nu mă gândisem la asta.

— Ai apucat să-l vezi până la urmă? După prima încercare, eșuată tragic?

Două încercări. Ea se referea la excursia școlară ratată la Christiansburg. Nu-i povestisem prea multe despre dezastrul Richmond-Șoarece. Mi-am terminat țigara Camei și am strivit chiștocul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bun, am înțeles, deci nu. Dar e în continuare acolo. Ca să știi.

— Vorbești serios?

— Da, dom'le. Îți garantez eu.

— Te cred pe cuvânt. Doar ai diplomă de colegiu.

Pentru câteva clipe a ieșit soarele, în timp ce ningea. La noi se spune că asta înseamnă că diavolul își bate nevasta. Apoi nu a mai nins, iar eu am tras concluzia că asta însemna că ea îl părăsește pe ticălos. Am întrebat-o pe Angus ce făcea cu Mister de Crăciun.

Mi-a aruncat o privire amuzantă, cu bărbia în piept.

— Ce Crăciun? Tu ai pus la cale toată treaba.

— Dar părea să-ți placă mult. Mă înșel?

— Nu. Dar n-am știut ce să facem până să vii tu și tot farmecul s-a pierdut după ce te-ai mutat. Tu erai tot farmecul, Demon.

O vreme nu am scos nicio vorbă. Mă încălzeam la un mic foc de amintiri ridicole și speram că și ea face același lucru.

— Încă am vaporul. În sticlă. Tot ce am avut vreodată am pierdut între timp sau am aruncat. Dar pe acela l-am păstrat. Credeai că o să ajung departe. Partea cu sticla n-a văzut-o niciunul dintre noi.

A deschis gura, apoi a închis-o. Și-a desfăcut mâna stângă goală și s-a uitat la ea, ca și cum ar fi avut ceva acolo. Apoi a dus-o la spate.

— Îmi pare rău că tu și Annie n-ați reușit să rezolvați treaba cu cartea, a spus.

— O să mă descurc. Și sunt sigur că până la urmă o să mă sune din nou. E un copil, cât poate să dureze?

A râs. Dar ceva se cocea acolo.

— Am putea să mai încercăm o dată, am propus. Cu Crăciunul. Ce-ți dorești?

— Un cec mare și gras pentru casa asta.

— Știi cam cât îmi permit. Nu s-a schimbat mare lucru în privința asta, din păcate. S-ar putea însă să fi fost un pic mai cuminte.

M-a cântărit cu o privire care a mișcat ceva în mine, nu știu exact ce. Sau mă temeam să recunosc.

— Bine. Am eu un cadou pentru tine, a spus. Nu e împachetat. Acum mi-a venit ideea.

— Bun. Unde e?

— Hm. La opt sute de kilometri. Chiar lângă o grămadă de nisip.

Am râs.

— Mulțumesc.

— Vorbesc serios. Îți dăruiesc oceanul.

— E iarnă.

— Știi ceva? Nu-l împachetează și nu-l pun deoparte. Stă acolo. Vrei sau nu vrei, prietene? Un afurisit de Ocean Atlantic la ofertă.

— Pot să-l iau la pachet?

Și-a tras urechile de la căciulă cu amândouă mâinile, ca și cum altfel ar fi levitat, și s-a băgat în fața mea. Cât de aproape a putut, fiind mai scundă cu treizeci de centimetri, privindu-mă de jos cu ochii mari cenușii: *Nu glumesc.* A spus că are o săptămână liberă de la lucru, din cauza programului de testare sau așa ceva. M-a întrebat dacă aveam o zi anume când trebuia să ajung la Knoxville. Nu aveam.

— Ce zici, Demon? Spunem mulțumesc și ne cărăm?

Am urmat-o înapoi la apartamentul lui Mister ca să înhațe repede ce-i trebuia. Am luat Beretta, ca fiind opțiunea ceva mai puțin riscantă. Spunea că mașina albastră ca marea și-o căuta și n-a făcut nazuri că mirosea ca o scrumieră. Am ținut ferestrele deschise până la Gate City și s-a făcut al naibii de mult curent, la vremea care era afară, dar, până să ajungem pe drumul interstatal, am putut să le închidem. Și totuși încă tremuram dintr-un motiv sau altul, abia mă stăpâneam. Angus era deja cu câțiva pași înaintea mea, cum avea să fie mereu și mereu. Așa de fericită! Complet relaxată.

A scotocit prin geanta ei cu cronțănele pentru mașină. A deschis o pungă de M&M's și a aruncat una care a ricoșat din obrazul meu. Am cerut fault rutier. A cules-o de pe jos și mi-a băgat-o în gură.

— Hai s-o lămurim cu motivele. Nu bronzul te interesează, nu?

I-am spus că nu. Voiam doar să mă uit la cana aia mare de apă.

— Bun. Pentru că o să fie frig. Dar sunt multe avantaje dacă te duci iarna.

Le-a înșirat. Fără aglomerație. Fără păuni țanțoși în slip. Tot locul avea să fie al nostru. Cazare la motel, la jumătate de preț. Așa era Angus când avea încredere în călătorie, urma să stăm la motel. Nu-mi era deloc clar încotro mergeam. Mai era sora mea?

S-a izbit peste frunte.

— O, Doamne! Stridii.

— Ce-i cu ele?

— Nu se mănâncă decât iarna! În iunie, iulie, august, sunt otrăvitoare. Trebuie să aștepți lunile care au litera R.

Suna foarte dubios.

— De ce-ar fi așa?

— Poți să mă crezi sau nu, cu diploma mea extrem de avansată, nu știu. E una dintre chestiile pe care le auzi de la alții. Am fost de câteva ori cu niște prieteni la New Orleans.

Aha, ăsta era, prietenul.

— Și spui că merită așteptarea? Fiindcă eu îți zic că doamna Peggot le băga în supă de Crăciun și nu mă dădeam în vânt.

— N-are nicio legătură. Pe malul mării sunt proaspete. Le deschizi și le sorbi. Crude. Practic, cred că sunt încă vii.

— Și ăsta e un lucru bun?

— N-o să-ți vină să crezi cât de bun. E ca și cum ai săruta oceanul. *Demon.*

S-a aplecat înainte, ca să-i văd fața, și m-a țintuit cu ochii ăia ai ei de fată rea, cu o privire care amenința să-mi strice dosarul virgin în privința amenzilor de circulație.

— Și el te sărută înapoi.

Dumnezeule mare! Fata e pornită. Nu e sora mea.

Am vorbit tot drumul prin valea Shenandoah. Sfârșitul zilei s-a prelungit pe dealuri, apoi întunericul s-a lăsat în jurul nostru. Fulgii de zăpadă se roteau și străluceau în lumina farurilor, ca niște licurici în extrasezon. Ce nucă greu de spart fusesem! Conduceam cu mâna stângă, țineam brațul drept pe spătarul scaunului de alături și îmi treceam degetul mare peste perișorii de pe ceafa ei. Călătoria însăși – drumul până acolo – este poate cea mai bună parte a vieții mele până acum.

Aici suntem. Am trecut de mult de ieșirea din Christiansburg. Am trecut de Richmond și ne îndreptăm în continuare spre est. Mergem spre singurul lucru mare despre care știu că nu o să mă înghită de viu.

Mulţumiri

Îi sunt recunoscătoare lui Charles Dickens pentru că a scris David Cop perfidă, critică plină de emoție a sărăciei instituționale și a efectelor nefaste asupra copiilor din societatea lui. Acele probleme încă există. În timp ce-i adaptam romanul la locul și vremurile mele, lucrând ani întregi cu revolta, inventivitatea și empatia lui la îndemână, am ajuns să-l socotesc prietenul meu genial.

Mulți oameni generoși m-au ajutat să schițez și să colorez cadrele acestui roman, dăruindu-mi din experiența lor pe subiecte care merg de la plasament și serviciile de protecție a copilului până la aspectele logistice și disperările dependenței și ale recuperării, istoria Apalașilor, benzi desenate și fotbal de liceu. Greșelile sunt ale mele, autenticitatea este a lor: Camille Kingsolver, Reid Snow, Silas House, Kayla Rae Whitaker, Linda Snow, Amanda Freeman, Christine Dotson, Sue Ella Kobak și Art Van Zee. Dincolo de romanul acesta, putem să-i mulțumim cu toții doctorului Van Zee pentru dezvăluirile revelatoare privind opioidele periculoase date pe rețetă, care au adus în cele din urmă criza în atenția publicului. Sunt plină de respect pentru cât de devotat le este pacienților lui.

Origin Project, înființat de Adriana Trigiani și Nancy Bolmeier-Fisher, ne îmbogățește școlile și m-a inspirat pentru proiectul meu fictiv, Backgrounds. O parte din această poveste îmi vine dinspre bunicii mei, mamaie și tataie, Louise și Roy Kingsolver, și dinspre stră-mătușa mea, Lilian Wright Craft, care îmi vorbesc în continuare cu încrederea celor vii, într-un grai pe care anii mei departe de Apalași au încercat să-l alunge de pe limba mea, de rușine.

Fiecare variantă provizorie a acestei cărți a fost îmbunătățită prin sfaturi primite de la cititori profunzi, mai ales de la Sam Stoloff, Terry Karten, Silas House și Louisa Joyner. Judy Carmichael a potolit furtuna de pe mare și nu mi-a lăsat bărcuța să se scufunde. Steven Hopp, pe lângă faptul că a citit pagină cu pagină și a discutat cu mine despre fiecare dintre ele, m-a hrănit la birou, m-a însoțit în aventurile pe teren și m-a scos la soare, iar și iar, ca să mă aducă înapoi din locurile întunecate unde a fost nevoie să merg pentru această poveste.

Pentru copiii care se trezesc înfometați în acele locuri întunecate în fiecare zi, care și-au pierdut familiile din cauza sărăciei și a analgezicelor,

ai căror lucrători de caz le tot pierd dosarele, care se simt invizibili sau care și-ar dori să fie astfel: cartea aceasta e pentru voi.

Notes

[←1]

Charles Dickens, Viața lui David Copperfield, traducere de Ioan Comșa, Editura Tineretului, 1968 (N.r.).

[←2]

În original *copperhead,* specie de șarpe veninos *(Agkistrodon contortrix)* care trăiește în America de Nord.

[←3]

„Vierme".

[←4]

„Poponar".

[←5]

„Latră".

[←6]

Personaj malefic din seria de filme de groază americane *Nightmare on Elm Street (Coşmar pe Elm Street)*.

[←7]

Creaky — care scârțâie, poreclă dată de copii domnului Crickson, pornind de la asemănarea fonetică.

[←8]

Marcă americană de bețișoare pentru curățat urechile.

[←9]

De fapt, o specie de cuc, *Coccyzus americanus,* numită popular „rain crow".

[←10]

Loretta Lynn (1932 2022), cântăreață americană de country din Kentucky.

[←11]

Aluzie la serialul de comedie american *Salute Your Shorts* (1991-1992), despre aventurile dintr-o tabără de tineri.

[←12]

Figurină reprezentând un personaj de benzi desenate pentru copii.

[←13]

Joc pentru copii apărut în SUA în a doua jumătate a anilor 1990, foarte apreciat, cu instrucțiuni date pe baza unor comenzi vocale.

[←14]

Personaj de benzi desenate.

[←15]

În original, *wood-awl,* care se pronunță asemănător cu Woodall.

[←16]

Dick este în același timp diminutivul de la Richard și denumire argotică a organului sexual masculin („cocoșel").

[←17]

Citate din *Richard al III-lea,* de William Shakespeare, traducere în limba română de Dan Duțescu, în volumul 1 din *Opere complete,* Univers, București, 1982 (N.r.).

[←18]

Charles Dickens, *Viața lui David Copperfield,* traducere în limba română de Ioan Comșa, Editura Tineretului, 1968 (N.r.).

[←19]

Numele unei companii americane al cărei obiect de activitate este închirierea de camioane, remorci etc. pentru mutări.

[←20]

Aparat folosit la antrenamente în fotbalul american.

[←21]

Încadrare din sistemele școlare american și britanic.

[←22]

Drug Abuse Resistance Education, program înființat în SUA în 1983, în cadrul căruia copiii învață de la polițiști cum să evite drogurile și violența.

[←23]

Petarde mari și puternice.

[←24]

Soluție pentru alungarea șerpilor din grădini sau culturi.

[←25]

În original *Snake, begone!,* cu aceeași pronunție ca a soluției Snake-B-Gon cerută înainte de clienta în vârstă.

[←26]

„Insula Demonului".

[←27]

Lanț de magazine din SUA.

[←28]

Decorație militară americană, acordată celor uciși sau răniți în luptă.

[←29]

Marcă de suplimente alimentare lichide.

[←30]

În original *shine,* whisky de contrabandă, cu numele derivat de la faptul ca era traficat pe întuneric, la lumina lunii.

[←31]

„Copilul dragostei".

[←32]

Serie de jocuri video.

[←33]

„Mamă înfometată".

[←34]

Aluzie la *Rosemary's Baby* („Copilul lui Rosemary"), roman horror de Ira Levin, publicat în 1967 și ecranizat un an mai târziu de Roman Polanski.

[←35]

Labirinturile din porumb au apărut în anii 1990 în Statele Unite ca joc prin care proprietarii de pământuri să-și suplimenteze veniturile. Cele „bântuite" au parte de actori angajați pentru a face căutarea mai pasionantă și a-i speria pe participând.

[←36]

Rețea de organizații de tineret din Statele Unite.

[←37]

Personaj de desene animate, reprezentare caricaturală a locuitorilor din mediul rural din sudul SUA.

[←38]

Test la patru materii, echivalent cu o diplomă de absolvire a liceului în SUA.